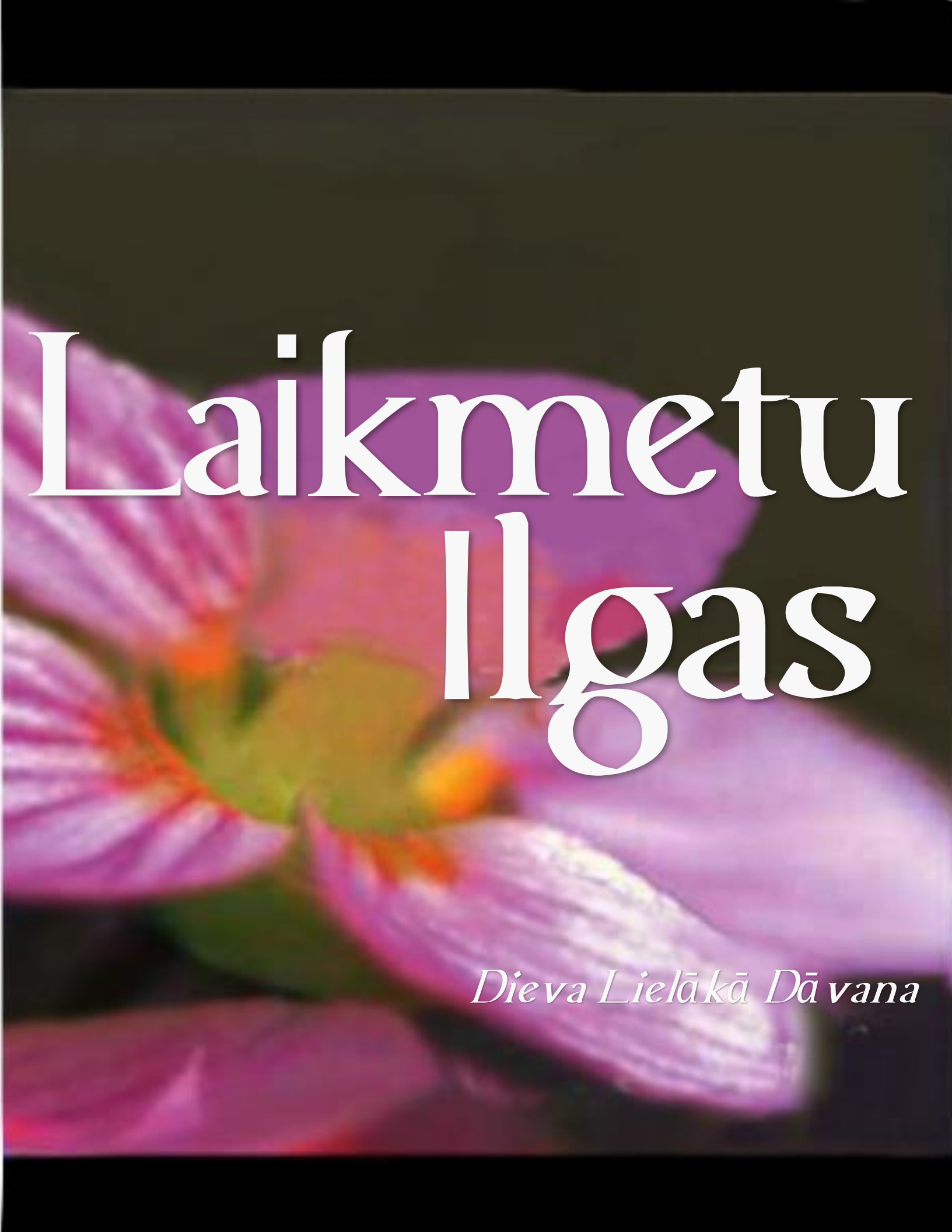

Laikmetu Ilgas

Dieva Lielākā Dāvana

New Covenant Publications International Ltd. Latvian

Autortiesības © 2020. Jaunu Derību Starptautiskās Publikācijas.

Visas tiesības paturētas. Neviena šīs grāmatas daļa nedrīkst tikt reproducēta vai pārsūtīta jebkādā veidā vai ar jebkādiem līdzekļiem bez rakstiskas autora atļaujas, izņemot īsu citātu gadījumā, kas ietverti kritiskos izstrādājumos un pārskatos. Lūdzu, skatiet visus atbilstošos jautājumus izdevējam.

Visas tiesības paturētas. Neviena šīs grāmatas daļa nedrīkst tikt pavairota vai pārraidīta jebkādā veidā vai ar jebkādiem līdzekļiem, elektroniskiem vai mehāniskiem, ieskaitot fotokopēšanu, ierakstīšanu vai informācijas glabāšanas un izguves sistēmu-izņemot, ja recenzents, kurš var citēt īsus pārskatīšanas fragmentus, iespiestas žurnālā vai avīzē-bez atļaujas no izdevēja.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogēšana: Izdevums apstiprināts

Rediģēja un Veidoja: Jaunu Derību Starptautiskā Grupa

Iespiests Apvienotajā Karalistē.

Pirmā drukāšana 26 maijs 2020

Publicējusi: Jaunu Derību Starptautiskās Publikācijas

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Apmeklējiet tīmekļa vietni: www.newcovenant.co.uk

Laikmetu Ilgas

Ellen G. White

Kad parādījās kristietība, novājinātā pasaule satricinājās uz saviem pamatiem. Nacionālās reliģijas, kas bija apmierinājušas vecākus, vairs nebija pietiekamas viņu bērniem. Jaunās paaudzes nespēja apmierināties ar senajām formām. Katras tautas dievi, pārcelti uz Romu, zaudēja savus orākulus, tāpat kā pašas tautas tur bija zaudējušas savu brīvību. Kapitolijā viņi viens otru bija iznīcinājuši aci pret aci, un viņu dievišķība bija izzudusi. Pasaules reliģijā radās milzīgs tukšums. Virs bezdibeņa, kurā bija iegrimuši spēcīgie senatnes māņticības uzskati, uz laiku pacēlās sava veida deisms, kam trūka gan gara, gan dzīvības. Taču, tāpat kā visas negatīvās ticības, tam nebija spēka atjaunoties. Līdz ar nacionālo dievu sabrukumu izzuda arī nacionālie priekšstati. Dažādās karaļvalstis saplūda viena otrā. Eiropā, Āzijā un Āfrikā pastāvēja tikai viena milzīga impērija, un cilvēce sāka izjust tās universālumu un vienotību...

1. Nodaļa

XVI Gadsimta Reformācijas Vēsture

Jean-Henri Merle D'Aubigne

Šī lapa ir tīši atstāta tukša

New Covenant Publications

International Inc.

Reformētas Grāmatas, Pārveidoti Prāti

Alt-Heerdt 104, 40549 Düsseldorf, Germany
Tel : +49 211 399 435 234

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Atzinība

Veltīts Dievam.

Priekšvārds

New Covenant Publications International savieno lasītāju ar dievišķo plānu, kas saista debesis un zemi un nostiprina mīlestības likuma mūžīgumu. Logotips - Derības šķirsts - simbolizē Jēzus Kristus un Viņa tautas tuvību un Dieva likuma centrālo nozīmi. Kā rakstīts: " "Redzi, nāks dienas," saka Tas Kungs, "kad Es slēgšu jaunu derību ar Israēla namu un ar Jūdas namu, ... Nē, šāda būs derība, ko Es slēgšu ar Israēla namu pēc šīm dienām, tā saka Tas Kungs, Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta." (Jeremijas 31:31-33; Ebrejiem 8:8-10). Patiesi, jaunā derība liecina par cilvēces izpirkšanu, kas dzimusi nemitīgās cīņās un apzīmogota ar asinīm.

Neskaitāmus gadsimtus daudzi cilvēki ir cietuši sāpīgas ciešanas un neizprotamu apspiešanu, kas bija aprēķināta, lai izdzēstu patiesību. Īpaši tumšajos gadsimtos šī gaisma bija lielā mērā apgānīta un aizēnota ar cilvēku tradīcijām un tautas nezināšanu, jo pasaules iedzīvotāji bija nicinājuši gudrību un pārkāpuši derību. Kompromisa sērga ar pieaugošo ļaunumu izraisīja tādu nevaldāmas deģenerācijas un velnišķīgas necilvēcības postu, ka daudzas dzīvības tika netaisnīgi upurētas, atsakoties atdot sirdsapziņas brīvību. Tomēr zudušās zināšanas atdzima, īpaši reformācijas laikā.

Reformācijas laikmets 16. gadsimtā izraisīja patiesības brīdi, fundamentālas pārmaiņas un no tām izrietošus satricinājumus, kas atspoguļojās kontrreformācijā. Tomēr šajā sējumā no reformatoru un citu drosmīgu celmlaužu skatpunkta no jauna atklājam šīs savdabīgās revolūcijas nenoliedzamo nozīmi. No viņu stāstītā var izprast postošās cīņas, iemeslus, kas bija pamatā tik fenomenālai pretestībai un pārdabiskai iejaukšanai.

Mūsu devīze: "Reformētas Grāmatas, Pārveidoti Prāti" akcentē atšķirīgo literatūras žanru, kas tapis kritiskajā laikmetā, un tā ietekmi. Tas rezonē arī ar personīgās reformācijas, atdzimšanas un pārvērtību steidzamību. Tāpat kā pirms aptuveni 500 gadiem Gūtenberga iespiedmašīna kopā ar tulkošanas starpniecību izplatīja reformētās ticības principus, tā arī šajos pēdējos laikos digitalizētā prese un tiešsaistes mediji visās valodās izplatīs patiesības gaismu.

Satura Rādītājs

1 Nodaļa - «Dievs ar mums» 8
2 Nodaļa - Izredzētā tauta 14
3 Nodaļa - «Kad laiks bija piepildījies...» 17
4 Nodaļa - «Jums Pestītājs dzimis» 21
5 Nodaļa - Svētīšana 25
6 Nodaļa - «Mēs Viņa zvaigzni redzējām» 30
7 Nodaļa - Bērnība 36
8 Nodaļa - Ierašanās Pasā svētkos 41
9 Nodaļa - Cīņas laiks 47
10 Nodaļa - Saucēja balss tuksnesī 53
11 Nodaļa - Kristības 62
12 Nodaļa - Kārdināšana 66
13 Nodaļa - Uzvara 74
14 Nodaļa - Mēs esam atraduši Mesiju 79
15 Nodaļa - Kāzas Kānā 87
16 Nodaļa - Savā templī 94
17 Nodaļa - Nikodēms 102
18 Nodaļa - «Viņam vajag augt» 109
19 Nodaļa - Pie Jēkaba akas 112
20 Nodaļa - «Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat» 121
21 Nodaļa - Betezdā un Sinedrijā 124
22 Nodaļa - Jana apcietināšana un nāve 134
23 Nodaļa - «Dieva valstība ir tuvu atnākusi» 143
24 Nodaļa - «Vai Viņš nav amatnieka Dēls?» 147
25 Nodaļa - Aicinājums pie jūras 153
26 Nodaļa - Kapernaumā 158

27 Nodaļa - «Tu vari mani šķīstīt» 166
28 Nodaļa - Levijs Matejs 174
29 Nodaļa - Sabats 181
30 Nodaļa - «Viņš izredzēja divpadsmit» 187
31 Nodaļa - Kalna svētruna 193
32 Nodaļa - Romiešu virsnieks 205
33 Nodaļa - Kas ir Mani brāļi? 209
34 Nodaļa - Aicinājums 214
35. Nodaļa - «Klusu, mierā!» 218
36 Nodaļa - Ticības pieskāriens 225
37 Nodaļa - Pirmie evaņģēlisti 229
38. Nodaļa - Atpūtieties mazliet! 237
39 Nodaļa - «Dodiet jūs viņiem ēst!» 241
40 Nodaļa - Nakts uz ezera 247
41 Nodaļa - Krīze Galilejā 252
42 Nodaļa - Tradīcijas 262
43 Nodaļa - Šķēršļi salauzti 266
44 Nodaļa - Patiesa zīme 270
45 Nodaļa - Krusta ēnā 275
46 Nodaļa - Apskaidrošana 282
47 Nodaļa - Kalpošana 286
48 Nodaļa - Kurš ir lielākais? 290
49 Nodaļa - Lieveņu svētkos 299
50 Nodaļa - Lamatas 305
51 Nodaļa - «Dzīvības gaisma» 312
52 Nodaļa - Dievišķais Gans 322
53 Nodaļa - Pēdējais ceļojums no Galilejas 327
54 Nodaļa - Žēlsirdīgais samarietis 335

55 Nodaļa - Ne ārēji redzamā veidā 340
56 Nodaļa - Viņš svētīja bērnus 344
57 Nodaļa - «Vienas lietas tev trūkst» 348
58 Nodaļa - «Lācar, nāc ārā!» 352
59 Nodaļa - Priesteru sazvērestības 361
60 Nodaļa - Jaunās valstības likums 365
61 Nodaļa - Caķejs 369
62 Nodaļa - Mielasts Sīmaņa namā 373
63 Nodaļa - «Tavs Ķēniņš nāk!» 382
64 Nodaļa - Tautas liktenis 389
65 Nodaļa - No jauna šķīstītais dievnams 394
66 Nodaļa - Strīds 403
67 Nodaļa - Vai jums, farizeji! 410
68 Nodaļa - Ārējā pagalmā 419
68 Nodaļa - Ārējā pagalmā 428
69 Nodaļa - Eļļas kalnā 433
70 Nodaļa - “Šiem Maniem vismazākajiem brāļiem” 440
71 Nodaļa - Kalpu Kalps 444
72 Nodaļa - “Mani pieminēdami” 452
73 Nodaļa - “Jūsu sirds lai neizbīstas” 459
74 Nodaļa - Ģetzemane 474
76 Nodaļa - Jūda 487
77 Nodaļa - Pilāta tiesas nama 493
78 Nodaļa - Golgāta 508
79 Nodaļa - “Viss piepildīts!” 521
80 Nodaļa - Jāzepa kapā 528
81 Nodaļa - “Kungs ir augšāmcēlies” 537
82 Nodaļa - “Ko tu raudi?” 543

83 Nodaļa - Gājiens uz Emavu 548
84 Nodaļa - “Miers ar jums!” 552
85 Nodaļa - Vēlreiz pie jūras 557
86 Nodaļa - Ejiet un māciet visas tautas! 563
87 Nodaļa - “Pie sava Tēva un jūsu Tēva” 573

1 Nodaļa - «Dievs ar Mums»

«Vina vārdu sauks Imanuēls — Dievs ar mums. » {LI 10.1}

«Kristus vaigā» ir redzama «Dieva godības atziņas» gaisma. (2. Kor. 4:6) No mūžīgiem laikiem Kungs Jēzus Kristus bija viens ar Tēvu. Viņš bija Dieva lieluma un Majestātes attēls, Viņa godības atspīdums. Kristus nāca, lai šo godību atklātu mūsu pasaulei. Viņš nonāca uz grēka aptumšotās zemes, lai nestu Dieva mīlestības gaismu — lai būtu «Dievs ar mums». Tāpēc pravietojumā par Viņu sacīts: «Vina vārdu sauks Imanuēls». {LI 10.2}

Kad Jēzus atnāca, lai mājotu mūsu vidū, Viņam Dievs bija jāatklāj gan cilvēkiem, gan eņģeļiem. Viņš bija Dieva Vārds — Dieva domu izteiksme. Lūgšanā par saviem mācekļiem Kristus saka: «Es viņiem esmu darījis zināmu Tavu vārdu», ka Tu esi «žēlīgs un sirdsmīlīgs Dievs, lēnprātīgs un liels žēlastībā un uzticībā,» — «lai mīlestība, ar ko Tu Mani esi mīlējis, būtu viņos un arī Es būtu viņos.» (Jāņa 17:26) Šo atklāsmi saņēma ne tikai uz zemes dzimušie Dieva bērni. Mūsu mazā pasaule ir Visuma mācību grāmata. Dieva brīnišķīgās žēlastības nodoms un glābjošās mīlestības noslēpums ir temats, kurā «pat arī eņģeļi kāro ieskatīties». (1. Pēt. 1:12) Tas būs viņu mācību priekšmets visā bezgalīgajā mūžībā. Ne tikai atpestītajiem, bet arī nekritušajām būtnēm Kristus krusts būs gan zinātne, gan dziesma. Tad atklāsies, ka Jēzus sejā starojošā godība ir sevi ziedojošas mīlestības godība. Golgātas gaismā būs redzams, ka pašaizliedzīgās mīlestības likums ir dzīvības likums zemei un debesīm, ka no Dieva sirds plūst mīlestība, kas «nemeklē savu labumu», un ka Tā raksturs, kas mīt cilvēkiem nepieejamā gaismā, ir atklāts lēnprātīgajā un pazemīgajā Pestītājā. {LI 10.3}

Sākumā Dievs atklājās visos radīšanas darbos. Kristus izplēta debesis un lika pamatu zemei. Viņa roka novietoja izplatījumā debesu ķermeņus un veidoja puķes laukā. «Ar savu spēku» Viņš nostiprināja kalnus, «Viņam pieder jūra, jo Viņš to ir radījis». (Ps. 65:7; 95:5) Viņš bija tas, kas zemi pārklāja ar brīnišķīgu skaistumu un gaisu piepildīja ar dziesmām. Uz visām lietām virs zemes, gaisā un debesīs Viņš rakstīja vēsti par Tēva mīlestību. {LI 10.4}

Šobrīd grēks ir izkropļojis Dieva pilnīgo darbu, tomēr šis rokraksts paliek. Pat vēl tagad visas radītās lietas liecina par Viņa augsto godību. Izņemot cilvēka savtīgo sirdi, nekas nedzīvo tikai pats sev. Nav neviena putna gaisā, neviena dzīvnieka virs zemes, kas nekalpotu kādai citai dzīvībai. Nav nevienas lapiņas mežā, neviena sīka zāles stiebriņa, kas nepildītu kādu uzdevumu. Katrs koks, katrs krūms, katra lapa izdala tos dzīvībai nepieciešamos elementus, bez kuriem nevarētu eksistēt ne cilvēks, ne dzīvnieks, bet cilvēks un dzīvnieks savukārt sekmē koku, krūmu un lapu attīstību. Ziedi izplata smaržu un uzplaukst savā krāšņumā par svētību pasaulei. Saule izlej savu gaismu, lai iepriecinātu

tūkstošiem pasauļu. Arī okeāns, kurš pats apgādā katru strautu un avotu, saņem ūdeni no visām zemēm; tas saņem, lai dotu. Migla, uzkāpdama no dziļumiem, atkal nolīst lietus straumēs, slacīdama zemi, lai tā zaļotu un nestu augļus. {LI 11.1}

Pat godības eņģeļi rod prieku dodot. Tie līksmojas, kad ar mīlestību un nenogurstošu modrību drīkst rūpēties par kritušām un nesvētām dvēselēm. Debesu būtnes skar cilvēku sirdis. Tās šai tumšajai pasaulei nes gaismu no Debesu pagalmiem. Laipni un pacietīgi kalpodamas, tās ietekmē cilvēka garu, lai pazudušajam nodrošinātu visciešāko sadraudzību ar Kristu. {LI 11.2}

Bet pāri visām šīm mazākajām izpausmēm mēs Dievu saskatām Jēzū. Uzlūkojot Jēzu, mēs ieraugām, ka devīgums ir Dieva godības izpausme. «Es neko nedaru no sevis,» sacīja Kristus. «Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā.» «Es nemeklēju savu godu», bet Tā godu, kas Mani sūtījis. (Jāņa 8:28; 6:57; 8:50; 7:18) Šajos vārdos ir izteikts lielais princips, Visuma dzīvības priekšnosacījums. Kristus visas lietas saņēma no Dieva, bet Viņš ņēma, lai dotu. Tas pats notiek Debesīs, kur Viņš kalpo visām radītajām būtnēm — caur mīļoto Dēlu visus aizsniedz Tēva dzīvība; caur Dēlu tā arī atgriežas pie sava Pirmavota, pārvērtusies par slavu, līksmu kalpošanu un mīlestības izpausmi. Tā Kristū noslēdzas svētību riņķojums, atklādams lielā Devēja raksturu, dzīvības pamatlikumu. {LI 11.3}

Tomēr tieši Debesīs šis likums tika pārkāpts. Grēks radās no pašlabuma meklēšanas. Lucifers, sedzošais ķerubs, vēlējās būt pirmais Debesīs. Viņš tīkoja sagrābt varu pār Debesu būtnēm, lai tās atrautu no Radītāja un iegūtu sev viņu pielūgsmi. Tādēļ viņš nepareizi attēloja Dievu, piedēvēdams Viņam pašpaaugstināšanās tieksmi. Mīlošajam Radītājam viņš centās piedēvēt tās ļaunās rakstura īpašības, kas piemita viņam pašam. Tā sātans pievīla eņģeļus, un tā viņš pievīla arī cilvēkus. Viņš pamudināja tos apšaubīt Dieva Vārdu un neuzticēties Viņa labajam prātam. Tādēļ, ka Dievs ir taisns un bijājams savā varenībā, sātans panāca, ka šīs būtnes Viņu sāka uzskatīt par bargu un nepiedodošu. Tā savā dumpī pret Radītāju viņš iesaistīja arī cilvēkus, un pār pasauli nolaidās ciešanu nakts. {LI 11.4}

Pasauli aptumšoja nepareizs priekšstats par Dievu. Lai izkliedētu tumšās ēnas un cilvēci vestu atpakaļ pie Dieva, sātana viltus vara bija jālauž. To nevarēja veikt ar spēku. Spēka pielietošana ir pretstatā Dieva pārvaldes principiem; Dievs vēlas, lai Viņam kalpotu mīlestībā, bet mīlestībai nevar pavēlēt. Mīlestību nevar iegūt ar varu vai autoritāti — mīlestību spēj izraisīt vienīgi mīlestība. Pazīt Dievu nozīmē mīlēt Viņu. Dieva raksturam vajadzēja atklāties pretstatā sātana raksturam. Ir tikai viens, kurš Visumā varēja veikt šo uzdevumu. To spēja vienīgi Tas, kurš pazina Dieva mīlestības augstumu un dziļumu. Pār tumšo pasaules nakti bija jāuzlec Taisnības Saulei, lai cilvēce saņemtu «dziedinājumu no šīs Saules spārnu gaismas». (Mal. 3:20) {LI 12.1}

Mūsu pestīšanas plāns nebija kāda vēlāk radusies doma; tas nav pēc Ādama krišanas izstrādāts plāns. Tajā atklājās «noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts». (Rom. 16:25) Pestīšanas plānā atklājās tie principi, kas kopš mūžīgiem laikiem ir bijuši Dieva troņa pamats. Jau sākumā Dievs un Kristus zināja, ka sātans atkritīs un ka ar savu viltus varu tas panāks cilvēku krišanu. Dievs nebija noteicis, ka jārodas grēkam, bet Viņš jau iepriekš paredzēja tā rašanos un sagatavojās šai šausmīgajai iespējai. Dievs tik ļoti mīlēja šo pasauli, ka apsolīja dot savu vienpiedzimušo Dēlu, «lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību». (Jāņa 3:16) {LI 12.2}

Lucifers bija sacījis: «Es paaugstināšu savu goda krēslu pār Dieva zvaigznēm (..), Visaugstākajam es līdzināšos.» (Jes. 14:13,14*) Bet Kristus, Dievs būdams, «neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs». (Filip. 2:6,7) {LI 12.3}

Tas bija brīvprātīgs upuris. Jēzus varēja palikt pie Tēva. Viņš varēja paturēt Debesu godību un eņģeļu pielūgsmi, taču izvēlējās nodot scepteri Tēva rokās un nokāpt no Visuma troņa, lai nestu gaismu un dzīvību tiem, kas mīt tumsā un kam draud bojāeja. {LI 12.4}

Gandrīz pirms diviem tūkstošiem gadu Debesīs no Dieva troņa atskanēja noslēpumaini svinīga balss — «Raugi, Es nāku.» «Upurus un dāvanas (..) Tu neesi gribējis, bet miesu Tu Man esi radījis (..). Raugi, Es nāku, — grāmatā par Mani ir rakstīts — Tavu prātu darīt, ak Dievs!» (Ebr. 10:5-7) Šajos vārdos ir pasludināts no mūžīgiem laikiem apslēptā nodoma piepildījums. Kristus gatavojās nākt šajā pasaulē kā cilvēks. Viņš saka: «Miesu Tu Man esi radījis.» Ja Jēzus būtu nācis ar to godību, kas Viņam bija pie Tēva pirms pasaules radīšanas, mēs nevarētu izturēt Viņa klātbūtnes gaismu. Lai mēs spētu Kristu uzlūkot un tomēr neietu bojā, Viņa godība tika apslēpta. Viņa dievība ietērpās cilvēka miesā — neredzamā godība redzamā cilvēka veidā. {LI 13.1}

Par šo lielo nodomu jau agrāk vēstīja dažādas līdzības un simboli. Dievu atklāja krūms, kurā Kristus parādījās Mozum. Dievības ainojumam izraudzītais simbols bija neievērojams, šķietami nepievilcīgs krūms, kas uzņēma Bezgalīgo. Visžēlīgais Dievs savu godību ietērpa visvienkāršākajā līdzībā, lai Mozus, to uzlūkojot, paliktu dzīvs. Tāpat padebeša stabā dienā un uguns stabā naktī Dievs satikās ar Israēlu, atklādams cilvēkiem savu gribu un dāvādams tiem žēlastību. Lai viss redzētais nesatriektu mirstīgā cilvēka vājo uztveri, Dieva godība bija tīta mākonī, un Viņa majestāte tika aizplīvurota. Arī Kristum bija jānāk «mūsu zemības miesā», cilvēka līdzībā. (Filip. 3:21) Pasaules acīs Viņam nebija nekāda skaistuma, kas ļaudīm būtu paticis, un tomēr Viņš bija iemiesots Dievs, Debesu un zemes gaisma. Lai Viņš varētu tuvoties sāpju un kārdināšanu apņemtiem cilvēkiem, Viņa godība bija aizplīvurota, Viņa lielums un majestāte — paslēpti. {LI 13.2}

Ar Mozus starpniecību Dievs Israēlam pavēlēja: «Un tiem būs taisīt svētnīcu, kurā Es varētu mājot viņu vidū.» (2. Moz. 25:8) Tā Viņš mājoja savas tautas vidū svētnīcā. Visā viņu nogurdinošajā tuksneša ceļojumā ar tiem bija Dieva klātbūtnes simbols. Lai dzīvotu mūsu vidū un iepazīstinātu mūs ar savu dievišķo raksturu un dzīvi, arī Kristus savu telti uzcēla blakus cilvēku teltīm. «Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū (..).» (Jāņa 1:14) {LI 13.3}

Tā kā Kristus dzīvoja mūsu vidū, mēs zinām, ka Dievs pazīst cilvēku pārbaudījumus un jūt līdzi viņu bēdās. Katrs Ādama dēls un meita var saprast, ka mūsu Radītājs ir grēcinieku Draugs. Katrā žēlastības izpausmē, katrā iepriecinošā apsolījumā, katrā mīlestības darbā, katrā dievišķā valdzinājumā, ko sniedz Pestītāja zemes dzīve, mēs redzam, ka «Dievs ir ar mums». {LI 13.4}

Sātans Dieva mīlestības likumus pasniedz kā egoisma likumus. Viņš apgalvo, ka mums nav iespējams paklausīt tā prasībām. Mūsu pirmvecāku krišanā ar tai sekojošajām ciešanām viņš apvaino Radītāju, panākdams, ka par grēka, ciešanu un nāves cēloni cilvēki uzskata Dievu. Jēzum bija jāatmasko šī viltība. Dzīvojot mūsu vidū, Viņam bija jāparāda paklausības piemērs. Tādēļ Viņš pieņēma mūsu dabu un izjuta visus mūsu pārdzīvojumus. «Tāpēc Viņam visās lietās bija jātop brāļiem līdzīgam.» (Ebr. 2:17) Ja mums būtu jāpanes kaut kas, ko Jēzus nebūtu izturējis, tad sātans teiktu, ka Dieva spēks šajā lietā mums nav pietiekams. Tāpēc Jēzus tika «tāpat [kā mēs] kārdināts visās lietās». (Ebr. 4:15) Viņš izturēja katru pārbaudījumu, kam mēs esam pakļauti. Viņš savā labā neizmantoja nekādu spēku, kas nebūtu brīvi pieejams arī mums. Kā cilvēks Kristus sastapās ar kārdināšanām un uzvarēja tās Dieva dotajā spēkā. Viņš saka: «Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, Mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi Manā sirdī.» (Ps. 40:9) Kad Jēzus gāja pie ļaudīm, darīdams labu un dziedinādams visus sātana nomocītos, Viņš tiem atklāja Dieva likumu raksturu un savas kalpošanas būtību. Viņa dzīve liecina, ka arī mums ir iespējams paklausīt Dieva likumiem. {LI 14.1}

Ar savu cilvēcisko dabu Kristus aizsniedza cilvēci, bet ar dievišķo dabu Viņš satvēra Dieva troni. Kā Cilvēka Dēls Viņš mums rādīja paklausības piemēru, bet kā Dieva Dēls Viņš dod spēku paklausīt. Tas bija Kristus, kas no ērkšķu krūma pie Horeba kalna runāja uz Mozu, sacīdams: «ES ESMU, kas ES ESMU (..). Tā tev jārunā ar Israēla bērniem: «ES ESMU» — tas mani sūtījis pie jums.» (2. Moz. 3:14) Tā bija Israēla atbrīvošanas ķīla. Kad Kristus nāca «cilvēka līdzībā», Viņš sevi pasludināja par «ES ESMU». Betlēmes Bērns, lēnprātīgais un pazemīgais Pestītājs ir Dievs, «parādīts miesā». (1. Tim. 3:16) Mums Viņš saka: «ES ESMU Labais Gans», «ES ESMU Dzīvā Maize», «ES ESMU Ceļš, Patiesība un Dzīvība». (Jāņa 10:11; 6:51; 14:6) «Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes.» (Mat. 28:18) Es esmu visu apsolījumu nodrošinājums. Es Esmu — tāpēc nebaidieties! «Dievs ar mums» — tā ir ķīla atbrīvošanai no grēka, drošība, ka

mēs spēsim paklausīt Debesu likumiem. {LI 14.2}

Pieņemdams cilvēka miesu, Kristus atklāja raksturu, kas ir pretējs sātana raksturam. Tomēr pa pazemošanās ceļu Kungs gāja vēl tālāk, jo, «cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!» (Filip. 2:8) Kā augstais priesteris noliek savas krāšņās virspriestera drēbes, lai izpildītu kalpošanas darbu parastajā priestera baltajā linu tērpā, tā Kristus kļuva par kalpu un pienesa upuri, pats būdams gan Priesteris, gan Upuris. «Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts.» (Jes. 53:5) {LI 15.1}

Pret Kristu izturējās tā, kā bijām pelnījuši mēs, lai pret mums savukārt varētu izturēties tā, kā ir pelnījis Viņš. Viņš saņēma sodu par mūsu grēkiem, kuru nebija pelnījis, lai mēs saņemtu Viņa taisnību, kuru neesam pelnījuši. Jēzus izcieta mūsu nāvi, lai mēs saņemtu Vina dzīvību. «Caur Vina brūcēm mēs esam dziedināti.» {LI 15.2}

Ar savu dzīvi un nāvi Kristus ir panācis pat vairāk nekā atjaunošanu no grēka posta. Sātans vēlējās, lai cilvēks no Dieva tiktu pilnīgi atšķirts, bet Kristū mēs ar Dievu tiekam savienoti vēl ciešāk nekā, ja mēs nekad nebūtu krituši. Tādēļ, ka Pestītājs ir pieņēmis mūsu dabu, Viņu ar cilvēci saista nesaraujamas saites. Viņš ar mums ir savienojies uz mūžīgiem laikiem. «Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu (..).» (Jāņa 3:16) Dievs savu Dēlu deva ne tikai tādēļ, lai Viņš nestu mūsu grēkus un mirtu kā mūsu upuris. Dievs Viņu deva kritušajai cilvēcei, lai apstiprinātu savu mūžam nemainīgo miera nodomu. Dievs deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai Viņš kļūtu par cilvēku dzimtas locekli un uz visiem laikiem paturētu savu cilvēcisko dabu. Tā ir ķīla, ka Dievs pildīs doto vārdu. «Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem.» Sava Dēla personā Dievs ir pieņēmis cilvēka dabu un to ienesis visaugstākajās Debesīs. «Cilvēka Dēls» ir līdzvaldītājs Visuma tronī. «Cilvēka Dēls» ir Tas, kura Vārds top saukts «Brīnišķais padoma Devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Lielkungs». (Jes. 9:5) «ES ESMU» ir Starpnieks starp Dievu un cilvēci, jo Viņš ir satvēris abus. Tas, kurš ir «svēts, bez ļaunuma, neaptraipīts, atšķirts no grēciniekiem», nekaunas mūs saukt par brāļiem. (Ebr. 7:26) Kristū cilvēces ģimene ir savienota ar Debesu ģimeni. Pagodinātais Kristus ir mūsu brālis. Debesis ir ieslēgtas cilvēcē, un cilvēce ir ieslēgta Bezgalīgās Mīlestības skavās. {LI 15.3}

Par saviem ļaudīm Dievs saka: «Kā dārgakmeņi pieres rotā viņi mirdzēs Viņa zemē. Jo cik daudz gan viņos ir laba, cik daudz viņos ir skaista!» (Cak. 9:16,17) Atpestīto pagodināšana būs mūžīga liecība par Dieva žēlastību. «Nākamajos laikmetos» Viņš mums parādīs «savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību» Jēzū Kristū, lai «visām varām un spēkiem Debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma. Jo tā tam bija jānotiek pēc Viņa mūžīgā nodoma, ko Viņš piepildījis mūsu Kungā Kristū Jēzū.» (Ef. 2:7; 3:10,11) {LI 16.1}

Kristus pestīšanas darbs attaisno Dieva varu. Visvarenais atklājas kā mīlestības Dievs. Sātana apsūdzības ir atspēkotas un viņa raksturs — atmaskots. Sacelšanās nekad vairs nevar atkārtoties. Nekad vairs Visumā nevar ienākt grēks. Uz mūžīgiem laikiem visi ir pasargāti no atkrišanas. Sevi upurējošā mīlestība ar nesaraujamām saitēm zemes un Debesu iemītniekus savieno ar Radītāju. {LI 16.2}

Pestīšanas darbs tiks pabeigts. Tur, kur vairojās grēks, Dieva žēlastība ir vēl vairāk vairojusies. Tieši zeme, ko sātans uzskatīja par savu, būs ne tikai atpirkta, bet pat paaugstināta. Mūsu mazā pasaule, kas atrodas zem grēka lāsta, šis vienīgais tumšais traips krāšņajā Dieva radībā, tiks pagodināta pāri visām citām pasaulēm Visumā. Šeit, kur Dieva Dēls mājoja cilvēka miesā, kur dzīvoja, cieta un mira Godības Ķēniņš —jā, tieši šeit, kad Viņš visu atjaunos, būs «Dieva mājoklis pie cilvēkiem», «Viņš mājos viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem». (Atkl. 21:3) Staigādami Kunga gaismā, atpestītie visā mūžībā slavēs Dievu par Viņa neizsakāmi lielo dāvanu — Imanuēlu, «Dievu ar mums». {LI 16.3}

2 Nodaļa - Izredzētā tauta

Vairāk nekā tūkstoš gadus jūdu tauta bija gaidījusi Pestītāja nākšanu. Uz šo notikumu viņi lika savas visgaišākās cerības. Mesijas vārdu tie ietvēra dziesmās un pravietojumos, dievnama ceremonijās un ģimenes lūgšanās. Tomēr, kad Pestītājs atnāca, ļaudis Viņu nepazina. Debesu Mīļotais tiem šķita «kā sakne no izkaltušas zemes. Viņam nebija nekāda jaukuma, nedz skaistuma», kas tiem būtu paticis. (Jes. 53:2,3*) «Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma.» (Jāņa 1:11) {LI 17.1}

Tomēr Dievs bija izredzējis Israēlu. Viņš to aicināja cilvēku vidū saglabāt atziņu par Viņa likumiem, kā arī par simboliem un pravietojumiem, kas norādīja uz Pestītāju. Dievs vēlējās, lai Israēls kļūtu par pestīšanas avotu visai pasaulei. Kas Ābrahāms bija zemē, kurā viņš dzīvoja, kas Jāzeps Ēģiptē un Daniēls Bābeles galmā, par to ebreju tautai vajadzēja kļūt pārējo tautu vidū. Tiem bija jāatklāj cilvēkiem Dievs. {LI 17.2}

Aicinādams Ābrahāmu, Kungs sacīja: «Es tevi svētīšu (..), un tu būsi par svētību. (..) Tevī būs svētītas visas zemes ciltis.» (1. Moz. 12:2,3) Šo pašu mācību atkārtoja pravieši. Pat tad, kad Israēlu bija izpostījis karš un gūsts, tiem joprojām piederēja apsolījums: «Un pārpalikušie no Jēkaba nama būs citu tautu starpā kā tā Kunga rasa un kā lietus pilieni uz zāles, kas nekā nesagaida no cilvēkiem un nepaļaujas uz cilvēku bērniem.» (Mih. 5:6) Attiecībā uz Jeruzālemes templi Kungs pravietim Jesajam lika sacīt: «(..) Mans nams būs lūgšanas nams visām tautām.» (Jes. 56:7) {LI 17.3}

Bet israēlieši tiecās pēc varenuma pasaules izpratnē. No tā laika, kad viņi iegāja Kanaānas zemē, tie atkāpās no Dieva baušļiem un staigāja pagānu ceļos. Velti Kungs ar saviem praviešiem tiem sūtīja brīdinājumus. Velti viņi cieta citu tautu apspiedēju pārmācību. Pēc katras reformācijas sekoja vēl dziļāka atkrišana. {LI 17.4}

Ja Israēls būtu palicis uzticīgs Dievam, Kungs noteikti īstenotu savu nodomu viņu pagodināšanā un paaugstināšanā. Ja Israēls būtu staigājis paklausības ceļos, Dievs tos paceltu augstu «pār visām tautām, ko Viņš ir radījis, (..) cieņā, godā un slavā». «Visas zemes tautas», sacīja Mozus, redzētu, ka tie ir nosaukti «pēc tā Kunga vārda» un bītos no tiem. «Kad tās [citas tautas] dzirdēs visus šos likumus, [tās] teiks: «Tiešām, gudri un izpratīgi ļaudis ir šī lielā tauta!» » (5. Moz. 26:19; 28:10; 4:6) Bet viņu neuzticības dēļ Dievs savu nodomu varēja īstenot, tikai pieļaujot pastāvīgas neveiksmes un pazemojumus. {LI 17.5}

Jūdu tauta tika pakļauta Bābelei un izkaisīta pagānu zemēs. Bēdās daudzi atjaunoja uzticību Dieva derībai. Kad tie savas kokles kāra vītolos un apraudāja svēto dievnamu, tie kļuva par patiesības gaismas avotu un tautu starpā izplatījās Dieva atziņa. Pagānu upurēšana bija tikai Dieva ieceltās upuru sistēmas sagrozījums, un dažs labs pagānu ceremoniju izpildītājs tagad no ebrejiem varēja mācīties Kunga paredzētās

dievkalpošanas nozīmi, lai ticībā pieņemtu apsolījumu par Pestītāju. {LI 18.1}

Daudzi trimdā aizvestie piedzīvoja vajāšanas. Ne mazums zaudēja dzīvību tāpēc, ka atteicās pārkāpt sabatu un svētīt pagānu svētkus. Kad elku pielūdzēji cēlās, lai iznīcinātu patiesību, Kungs savus kalpus nostādīja aci pret aci ar ķēniņiem un valdniekiem, lai arī tie kopā ar saviem pavalstniekiem varētu saņemt gaismu. Laiku pa laikam lielie valdnieki bija spiesti atzīt un apliecināt tā Dieva visaugstāko varu, kuru pielūdza viņu gūstekņi ebreji. {LI 18.2}

Bābeles gūsts iespaidīgā veidā dziedināja israēliešus no nedzīvu tēlu pielūgšanas. Nākamajos gadsimtos viņi cieta pagānu ienaidnieku vardarbības dēļ, kamēr pārliecinājās, ka viņu labklājība ir atkarīga no paklausības Dieva likumiem. Tomēr daudzus israēliešus uz paklausību neskubināja mīlestība, bet savtīgi motīvi. Viņi izpildīja ārēju dievkalpošanas formu, uzskatot to par līdzekli nacionālās varenības sasniegšanai. Tie nekļuva pasaulei par gaismu, bet norobežojās, lai izbēgtu no kārdinājuma kalpot elkiem. Ar Mozus starpniecību dotajās pamācībās Dievs gan uzlika ierobežojumus viņu attiecībām ar elku kalpiem, bet šīs pamācības tika nepareizi izskaidrotas. Šo mācību mērķis bija pasargāt no pagānu ieradumu pārņemšanas, bet israēlieši tās izmantoja, lai uzceltu šķīrējsienu starp sevi un pārējām tautām. Jūdi uzskatīja Jeruzālemi par savām debesīm un ar greizsirdību vēroja, vai Kungs neparādīs žēlastību pagāniem. {LI 18.3}

Pēc atgriešanās no Bābeles liela uzmanība tika veltīta reliģiskajai izglītībai. Visā zemē uzcēla sinagogas, kurās priesteri un rakstu mācītāji skaidroja bauslību. Tika ierīkotas skolas, kas papildus humanitārajām un eksaktajām zinātnēm bija paredzētas arī taisnības principu mācīšanai. Tomēr šie līdzekļi nebija tīri. Gūstniecības laikā daudzi bija pieņēmuši pagānisma idejas un paražas, kuras tagad ienesa savā reliģiskajā kalpošanā. Daudzās lietās tie pieskaņojās elku pielūdzēju ieradumiem. {LI 18.4}

Atkāpjoties no Dieva, jūdi lielā mērā zaudēja izpratni par ceremoniālās dievkalpošanas būtību. Šo kalpošanu bija nodibinājis pats Kristus. Katra tās daļa norādīja uz Viņu. Tā bija dzīvinoša spēka un garīga skaistuma pilna. Bet jūdi pazaudēja savu ceremoniju garīgo dzīvību un paļāvās uz nedzīvo formu, uz pašiem upuriem un ceremonijām, bet neraudzījās uz To, ko tie simbolizēja. Lai kompensētu zaudēto, priesteri un rabīni vairoja savas pašizveidotās prasības, un, jo stingrākas tās kļuva, jo mazāk atklājās Dieva mīlestība. Savu svētumu tie mēroja ar ceremoniju daudzumu, bet tajā pašā laikā viņu sirdis pildīja augstprātība un liekulība. {LI 19.1}

Ar sīkumainajiem un apgrūtinošajiem priekšrakstiem apkrauto bauslību vairs nebija iespējams ievērot. Tos, kuri vēlējās kalpot Dievam un pūlējās izpildīt rakstu mācītāju noteikumus, nospieda smaga nasta. Viņi nespēja rast mieru no satrauktās sirdsapziņas pārmetumiem. Tā sātans darbojās, lai ļaudis padarītu mazdūšīgus, lai viņos mazinātu izpratni par Dieva raksturu un radītu nicināšanu pret Israēla ticību. Viņš cerēja uzturēt

spēkā apgalvojumu, ka Dieva prasības ir netaisnas un tām nav iespējams paklausīt. Sātans pārmeta, ka pat Israēls netur baušļus. {LI 19.2}

Kaut gan jūdi ilgojās pēc Mesijas nākšanas, tie tomēr neizprata Viņa misiju. Tie nemeklēja pestīšanu no grēkiem, bet atbrīvošanu no romiešiem. Viņi gaidīja Mesiju, kas nāks kā uzvarētājs, sakaus apspiedējus un piešķirs Israēlam varu pār visu pasauli. Tā israēlieši tika noskaņoti atteikties no Pestītāja. {LI 19.3}

Kristus dzimšanas laikā tautu smagi nospieda svešu kungu vara un plosīja iekšējās nesaskaņas. Jūdiem bija atļauts saglabāt savu valdības formu, tomēr nekas nevarēja noslēpt faktu, ka tie bija Romas jūgā, un nekas tos nespēja samierināt ar šiem ierobežojumiem. Romieši sev paturēja tiesības iecelt un atcelt augsto priesteri, tādēļ šis amats bieži tika iegūts ar krāpšanu, kukuļiem un pat slepkavībām. Tas veicināja arvien dziļāku priesteru kārtas pagrimumu. Tomēr priesteriem bija liela vara, un tie to izmantoja savtīgiem un mantkārīgiem nolūkiem. Ļaudis bija pakļauti viņu nežēlīgajām prasībām un bez tam tika apkrauti ar smago Romas nodokļu nastu. Šāds stāvoklis radīja vispārēju neapmierinātību. Bieži notika tautas sacelšanās. Tautu postīja alkatība, vardarbība, neuzticība un garīga vienaldzība. {LI 19.4}

Romiešu naids, kā arī nacionālais un reliģiskais lepnums lika jūdiem joprojām stingri ievērot dievkalpojumu formas. Sava svētuma reputāciju priesteri centās uzturēt ar sīkumainu reliģisko ceremoniju ievērošanu. Gan tauta savā tumsā un apspiestībā, gan varaskārie vadītāji ilgojās pēc kāda, kurš padzītu viņu ienaidniekus un atjaunotu Israēla valsti. Viņi bija pētījuši pravietojumus, bet bez garīgas izpratnes. Tāpēc tie atstāja neievērotas rakstvietas, kas stāsta, cik necilai jābūt Kristus pirmajai atnākšanai, un nepareizi pielietoja tekstus, kas runā par Viņa otrās atnākšanas godību. Viņu skatienu aptumšoja lepnums, un pravietojumus tie izskaidroja saskaņā ar savām savtīgajām vēlmēm. {LI 20.1}

3 Nodaļa - «Kad laiks bija piepildījies...»

«Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja savu Dēlu, (..) lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības. » (Gal. 4:4,5) {LI 21.1}

Pestītāja nākšana tika sludināta jau Ēdenē. Kad Ādams un Ieva pirmo reizi dzirdēja šo apsolījumu, tie cerēja, ka tas piepildīsies pavisam drīz. Viņi priecājās par savu pirmdzimto dēlu, cerēdami, ka tas varētu būt Pestītājs. Tomēr apsolījuma piepildījums kavējās, un pirmie apsolījuma saņēmēji to savā mūžā nepiedzīvoja. Kopš Ēnoha dienām, uzturēdami dzīvu Kristus atnākšanas cerību, apsolījumu atkārtoja sentēvi un pravieši. Tomēr Viņš nenāca. Daniēla pravietojumi atklāja Viņa atnākšanas laiku, bet ne visi šo vēsti saprata pareizi. Pagāja daudzi gadsimti, praviešu balsis apklusa. Pār Israēlu smagi gūlās apspiedēju roka, un daudzi bija gatavi izsaukties: «Laiks ilgi velkas, un visa parādīšana būs nieki.» (Ec. 12:22*) {LI 21.2}

Bet līdzīgi zvaigžņu gaitai nospraustajās orbītās Dieva nodomi nepazīst nedz steigu, nedz kavēšanos. Ar lielās tumsības un kūpošā cepļa simboliem Dievs Ābrahāmam atklāja Israēla verdzību Ēģiptē un paziņoja, ka viņu svešniecības laiks ilgs četrsimt gadus. «Pēc tam,» Viņš sacīja, «tie izies ar lielu mantu». (1. Moz. 15:14*) Pret šiem vārdiem velti cīnījās visi lepnās faraona valsts spēki. Pēc dievišķā apsolījuma noliktajā «dienā viss tā Kunga pulks izgāja no Ēģiptes zemes». (2. Moz. 12:4*) Tāpat Debesu padomē bija noteikta arī Kristus nākšanas stunda. Kad lielais pulkstenis atzīmēja šo brīdi, Betlēmē piedzima Jēzus. {LI 21.3}

«Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja savu Dēlu.» Dieva gādība vadīja tautu kustības un cilvēcisko impulsu un ietekmju viļņus, kamēr pasaule bija nobriedusi Atbrīvotāja nākšanai. Tautas bija apvienotas zem vienas valdības. Plaši tika lietota viena valoda, kas visur tika atzīta par literatūras valodu. No visām zemēm izkaisītie jūdi pulcējās uz gadskārtējiem svētkiem Jeruzālemē. Atgriezušies savās dzīves vietās, tie pa visu pasauli varēja aiznest vēsti par Mesijas ierašanos. {LI 21.4}

Šajā laikā pagāniskie rituāli zaudēja savu ietekmi tautā. Cilvēki bija noguruši no svinīgajām procesijām un teikām. Tie ilgojās pēc reliģijas, kas sniegtu apmierinājumu sirdij. Kaut gan likās, ka patiesības gaisma jau gandrīz ir izdzisusi, tomēr bija dvēseles, kas to meklēja un kuru sirdis pildīja neziņa un skumjas. Tās slāpa pēc dzīvā Dieva atziņas un pēc kādas drošas cerības par dzīvi pēc nāves. {LI 22.1}

Kad jūdi atkāpās no Dieva, ticība aptumšojās un cerība gandrīz pārtrauca apgaismot nākotni. Praviešu vārdi palika nesaprasti. Ļaužu masām nāve šķita baigs noslēpums, aiz kura stāvēja neziņa un tumsa. Tās nebija tikai Betlēmes māšu vaimanas, bet no cilvēces sirds dziļumiem izskanējis kliedziens, kas cauri gadsimtiem sasniedza pravieti, kad viņš rakstīja: «Brēkšana bija dzirdama Ramā, daudz raudu un vaimanu; Rahele apraud savus

bērnus un nav iepriecināma, jo viņu vairs nav.» (Mat. 2:18) Bez kāda mierinājuma ļaudis mita «nāves ēnas ielejā». Ilgu pilniem skatiem tie gaidīja Pestītāju, kas izkliedētu tumsu un atklātu nākotnes noslēpumu. {LI 22.2}

Arī ārpus jūdu tautas bija vīri, kas iepriekš paredzēja kāda dievišķa skolotāja nākšanu. Tie meklēja patiesību un saņēma praviešu garu. Kā zvaigznes pie tumšajām debesīm viens pēc otra parādījās šādi atsevišķi skolotāji. Viņu pravietiskie vārdi aizdedza cerību tūkstoš sirdīs pagānu pasaulē. {LI 22.3}

Jau pirms vairākiem gadsimtiem Svētie Raksti bija pārtulkoti grieķu valodā, ko toreiz plaši lietoja Romas impērijā. Jūdi bija izkaisīti it visur, un viņu Mesijas gaidīšanā zināmā mērā piedalījās arī cittautieši. Starp tiem, kurus viņi sauca par pagāniem, bija vīri, kas Svēto Rakstu pravietojumus par Mesiju izprata labāk nekā Israēla skolotāji. Daži pat cerēja, ka Viņš nāks kā Atbrīvotājs no grēka. Filozofi centās iedziļināties ebreju upuru sistēmas noslēpumos. Bet jūdu neiecietība pret atšķirīgiem uzskatiem kavēja gaismas izplatīšanos. Vēlēdamies norobežoties no citām tautām, tie nelabprāt dalījās atziņās par ceremoniālo dievkalpošanu. Bija jānāk īstajam Izskaidrotājam. Tam, uz ko visi šie simboli norādīja, pašam bija jāatklāj to nozīme. {LI 22.4}

Dievs uzrunāja pasauli ar dabas, līdzību, simbolu, sentēvu un praviešu starpniecību. Cilvēkiem vajadzēja sniegt mācības cilvēku valodā. Bija jārunā Derības Eņģelim. Tā balsij vajadzēja atskanēt Viņa paša dievnamā. Kristum bija jānāk, lai teiktu skaidri un noteikti saprotamus vārdus. Viņam, patiesības Autoram, šo patiesī bu tagad vajadzēja atšķirt no cilvēku izteicienu sēnalām, kas to padarīja neiedarbīgu. Skaidri bija jāparāda Dieva plāna un pārvaldes principi. Cilvēkiem bija pilnībā jāpasniedz Vecās Derības mācības. {LI 22.5}

Starp jūdiem joprojām bija saglabājušās neatlaidīgas dvēseles, — tie bija tās svētās cilts pēcnācēji, kurai pateicoties vēl saglabājās Dieva atziņa. Tie vēl arvien domāja par viņu tēviem sniegto cerību. Savu ticību šie ļaudis stiprināja, atcerēdamies apsolījumu, kas bija saņemts ar Mozus starpniecību: «Dievs Kungs iecels jums pravieti no jūsu brāļiem tāpat kā mani; Tam klausiet visās lietās, ko Tas uz jums runās.» (Ap. d. 3:22) Tāpat viņi lasīja, ka Kungs sev izredzēs Kalpu, kura uzdevums būs «sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, (..) dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību, pasludināt tā Kunga žēlastības gadu (..)». (Jes. 61:1,2) Tie lasīja, ka Viņš «iecels tiesu virs zemes un salas cerēs uz Viņa bauslību», ka tautas staigās Viņa gaismā un ķēniņi tajā spožumā, kas uzlēcis pār Viņu. (Jes. 42:4*; 60:3) {LI 23.1}

Cerību iedvesa mirstošā Jēkaba vārdi: «Scepteris nezudīs no Jūdas, nedz valdības zizlis no viņa kājām, iekams tas Šilo (miers) nāks.» (1. Moz. 49:10) Israēla varas izsīkums liecināja, ka Mesijas nākšana ir ļoti tuvu. Daniēla pravietojums ainoja Dieva valstības godību, kas sekos visām pasaules valstīm; pēc prieša vārdiem šī valstība

«pastāvēs mūžīgi». (Dan. 2:44) Kaut arī tikai nedaudzi saprata Kristus misijas īsto būtību, visā tautā gaidīja varenu vald-nieku, kurš uzcels savu valsti Israēlā un kurš nāks kā tautu Atbrīvotājs. {LI 23.2}

Laiks bija piepildījies. Gadsimtiem ilgi pārkāpumos grimusī cilvēce bija izslāpusi pēc Pestītāja. Sātans bija centies radīt dziļu un nepārejamu bezdibeni starp zemi un Debesīm. Ar savu viltību viņš cilvēkus iedrošināja grēkot. Viņa nolūks bija izvest Dievu no pacietības, izdzēst Viņa mīlestību pret cilvēci, lai beidzot Radītājs atstātu šo pasauli sātana pārvaldē. {LI 23.3}

Ienaidnieks centās atņemt cilvēkiem dievatziņu, novērst ļaužu uzmanību no svētnīcas un nodibināt pats savu valstību. Šķita, ka cīņā par varu tam gandrīz visā pilnībā ir veicies. Ir taisnība, ka Dievam katrā paaudzē ir bijuši savi pārstāvji. Pat starp pagāniem bija vīri, kurus Kristus izmantoja, lai paceltu ļaudis no grēka un pagrimuma. Taču viņus nicināja un ienīda. Daudzi no tiem mira mocekļu nāvē. Sātans pasauli ietina arvien dziļākā tumsā. {LI 23.4}

Ar pagānisma ideju palīdzību sātans gadsimtiem ilgi atturēja cilvēkus no Dieva, bet savu lielāko uzvaru tas guva, izkropļodams Israēla ticību. Kavēdamies paši savās iecerēs un pielūgdami savas domas, pagāni bija pazaudējusi dievatziņu un kļuva arvien ļaunāki. Tāpat tas notika ar Israēlu. Katras pagānu reliģijas pamatā esošais pieņēmums, ka cilvēks var sevi izglābt pats ar saviem labajiem darbiem, tagad bija kļuvis arī par jūdu ticības pamatlikumu. Šo principu ir izveidojis sātans. Kur vien cilvēki to ievēro, tiem zūd aizsegs pret grēku. {LI 24.1}

Pestīšanas vēsts tiek pasniegta ar cilvēku starpniecību. Bet no patiesības, kas ir mūžīgā dzīvība, jūdi centās izveidot monopolu. Viņi paslēpa dzīvības mannu, un tā pārvērtās ļaunumā. Reliģija, kuru tie cerēja paturēt tikai sev, kļuva par klupšanas akmeni. Viņi laupīja Dievam godu un krāpa pasauli ar Evaņģēlija viltojumu. Tie atteicās sadarboties ar Dievu pasaules glābšanā un kļuva par sātana pārstāvjiem pasaules iznīcināšanā. {LI 24.2}

Tauta, kuru Dievs aicināja būt par patiesības balstu un pamatu, bija kļuvusi par sātana pārstāvi. Tā pakļāvās Luciferam, izpildot viņa nodomu. Nepareizi attēlodama Dieva raksturu, tā pamudināja ļaudis uzskatīt Viņu par tirānu. Pat dievnamā kalpojošie priesteri aiz simbola nespēja saskatīt īsto būtību. Pienesot upuru dāvanas, viņi darbojās kā aktieri lugā. Dieva ieceltie rituāli kļuva par prāta aptumšošanas un sirds nocietināšanas līdzekli. Tādēļ Kungs šos kanālus vairs nevarēja izlietot cilvēku labā. Vajadzēja atmest visu sistēmu. {LI 24.3}

Grēka viltus bija sasniedzis savu virsotni. Tika izmantoti visi cilvēka dvēseli degradējošie līdzekļi. Dieva Dēls, uzlūkodams šo pasauli, redzēja vienīgi ciešanas un postu. Ar nožēlu Viņš vēroja, kā cilvēki bija kļuvuši par sātana nežēlības upuriem. Viņš

juta līdzi tiem, kas tika sabojāti, noslepkavoti un pazudināti. Tie bija izvēlējušies valdnieku, kas tos kā gūstekņus pieķēdēja pie saviem triumfa ratiem. Apmāti un pievilti, tie devās drūmajā gājienā pretī bojāejai, pretī nāvei, aiz kuras nav dzīvības cerības, pretī naktij, pēc kuras vairs neuzausīs rīts. Cilvēkos bija iemiesojušies sātaniskie spēki. Cilvēka ķermenis, radīts Dieva mājvietai, bija pārvērties par dēmonu mājokli. Pārdabiski spēki kairināja un ierosināja ļaužu prātus, nervus un locekļus nodoties viszemākajiem netikumiem. Cilvēku sejās bija redzams pašu dēmonu zīmogs. Tās liecināja par ļaunuma leģioniem, kas tos bija apsēduši. Tāda bija aina, kurā noraudzījās pasaules Pestītājs. Kāds skats Bezgalīgās Skaidrības acīm! {LI 24.4}

Grēks kļuva par zinātni, un netikums — par reliģijas sastāvdaļu. Sirdīs bija dziļi iesakņojies sacelšanās gars, un cilvēku naids pret Debesīm arvien pieauga. Tas Visumam uzskatāmi pierādīja, ka neviens, izņemot Dievu, nevar paaugstināt cilvēces tikumisko līmeni. Jaunu dzīvību un spēku varēja dot tikai Tas, kas to bija radījis. {LI 25.1}

Ar sasprindzinātu interesi nekritušās pasaules gaidīja, ka Jehova celsies, lai iznīcinātu zemes iedzīvotājus. Ja Dievs to darītu, sātans jau bija sagatavojies īstenot kādu plānu, lai panāktu sev Debesu būtņu uzticību. Viņš bija paziņojis, ka Dieva pārvaldes principi dara neiespējamu piedošanu. Ja pasauli iznīcinātu, sātans apgalvotu, ka viņa apsūdzības izrādījušās pareizas. Viņš bija gatavs apvainot Dievu un sacelšanos pārnest uz visām pārējām pasaulēm. Taču Dievs nevis iznīcināja cilvēci, bet sūtīja savu Dēlu, lai glābtu to. Kaut gan pagrimšana un nepaklausība bija pārņēmusi visas mūsu tālās planētas vietas, tomēr bija sagatavots arī ceļš tās dziedināšanai. Visizšķirošākajā brīdī, kad likās, ka tūlīt triumfēs sātans, kā dievišķās žēlastības sūtnis nāca Dieva Dēls. Visos laikmetos un ikkatru brīdi pār kritušo cilvēci ir plūdusi Dieva mīlestība. Neskatoties uz cilvēku ļaunumu, pastāvīgi ir atklājušās dievišķās žēlastības zīmes. Kad bija piepildījies laiks, Dievu pagodināja varenas dziedinošās žēlastības straumes izliešanās, ko nekad un nekas nespēs ne atņemt, ne aizturēt, līdz visā pilnībā tiks īstenots pestīšanas plāns. {LI 25.2}

Sātans gavilēja, ka viņam izdevies izkropļot Dieva līdzību cilvēcē. Bet tad nāca Jēzus, lai atjaunotu Radītāja attēlu. Grēka izpostīto raksturu nevarēja pārveidot neviens cits kā tikai Kristus. Viņš nāca, lai padzītu dēmonus, kas pārvaldīja cilvēka gribu. Viņš nāca, lai mūs paceltu no putekļiem, lai no jauna izveidotu mūsu sakropļoto raksturu pēc sava dievišķā rakstura līdzības un piešķirtu tam savu brīnišķo godību. {LI 25.3}

4 Nodaļa - «Jums Pestītājs dzimis»

(Lūk. 2:1-20)

Kļūdams cilvēks, Godības Ķēniņš dziļi pazemojās. Viņa zemes dzīves apstākļi bija primitīvi un nepievilcīgi. Lai par pievilkšanas objektu nekļūtu āriene, Viņa godība tika aizplīvurota. Kristus izvairījās no katra ārējā spožuma. Bagātība, gods sabiedrībā un cilvēciskā varenība nekad nevarētu glābt dvēseli no nāves, tāpēc Jēzus gribēja, lai šīs pasaules vērtības nebūtu tās, kas aicina ļaudis nostāties Viņa pusē. Vienīgi Debesu patiesības skaistums drīkstēja pievilkt sekotājus. Pravietojumos jau sen iepriekš bija atklāts Mesijas raksturs, un Viņš vēlējās, lai cilvēki Viņu pieņemtu uz Dieva Vārda liecības pamata. {LI 27.1}

Eņģeļi brīnījās par godības pilno pestīšanas plānu. Viņi ar interesi vēroja, kā Dieva ļaudis uzņems cilvēka miesā tērpto Dieva Dēlu. Šie eņģeļi ieradās izredzētās tautas zemē. Citas tautas nodarbojās ar teikām un pielūdza neīstus dievus. Eņģeļi ieradās tajā zemē, kur bija atklājusies Dieva godība un atspīdējusi pravietojumu gaisma. Viņi neredzami atnāca uz Jeruzālemi pie tur ieceltajiem Svēto Rakstu izskaidrotājiem un Dieva nama kalpiem. Priesterim Cakarijam, kalpojot altāra priekšā, jau bija pasludināts, ka Kristus nākšana ir tuvu. Arī ceļa sagatavotājs jau bija ieradies, un viņa sūtību apliecināja brīnumi un pravietojumi. Tālu bija izplatījusies vēsts par viņa dzimšanu un sevišķi svarīgo misiju. Tomēr Jeruzāleme negatavojās uzņemt savu Pestītāju. {LI 27.2}

Debesu sūtņi ar izbrīnu vēroja vienaldzību tautā, kuru Dievs aicināja nest pasaulei svētās patiesības gaismu. Jūdus Dievs saglabāja kā lieciniekus tam, ka Kristum jāpiedzimst no Ābrahāma sēklas un no Dāvida cilts, tomēr tie nezināja, ka Viņa atnākšanas laiks ir tik tuvu. Rīta un vakara upuri dievnamā ik dienas norādīja uz Dieva Jēru, taču arī šeit neviens negatavojās Viņu uzņemt. Priesteri un tautas skolotāji nesaprata, ka visdrīzākajā laikā jāpiepildās visu laikmetu lielākajam notikumam. Viņi skaitīja nenozīmīgas lūgšanas un ļaužu acu priekšā izpildīja dievkalpojumu rituālus, bet Mesijas atklāsmei šie garīdznieki nebija gatavi, jo tie tiecās pēc bagātības un goda pasaulē. Šī vienaldzība valdīja visā Israēla zemē. Prieks, kas saviļņoja visas Debesis, neskāra patmīlīgās un pasaulīgās sirdis. Tikai nedaudzi ilgojās skatīt Neredzamo. Pie tiem arī tika sūtīti Debesu vēstneši. {LI 27.3}

Eņģeļi pavadīja Jāzepu un Mariju, kad tie no savām mājām Nācaretē ceļoja uz Dāvida pilsētu. Ķeizariskās Romas pavēle par milzīgās valsts ļaužu skaitīšanu bija aizsniegusi arī Galilejas pakalnu iedzīvotājus. Kā senos laikos Kīrs tika aicināts uz pasaules impērijas troņa, lai atbrīvotu Kunga gūstekņus, tā tagad ķeizars Augusts kļuva par līdzekli Dieva nodomu izpildīšanai, lai uz Betlēmi aizvestu Jēzus māti. Viņa bija no Dāvida cilts, un Dāvida Dēlam bija jāpiedzimst Dāvida pilsētā. No Betlēmes, sacīja pravietis, «nāks Tas,

kam jābūt par valdnieku Israēlā un kā izcelsme meklējama sensenajos laikos, mūžības pirmlaikos.» (Mih. 5:1) Tomēr Jāzepu un Mariju viņu ķēnišķās cilts pilsētā nepazīst un negodā. Noguruši un bez pajumtes tie izstaigā šauro ielu visā tās garumā no pilsētas vārtiem līdz austrumu malai, velti meklēdami naktsmājas. Tās viņi neatrod arī pārpildītajā iebraucamajā vietā. Beidzot Jāzeps un Marija apmetas vienkāršā kūtī, kur ir sadzīti lopi, un šeit piedzimst pasaules Pestītājs. {LI 28.1}

Cilvēki vēl to nezina, bet vēsts ar gavilēm piepilda Debesis. Ar vēl dziļāku un uzmanīgāku interesi svētās būtnes no gaismas pasaules tuvojas šai zemei. Viņu klātbūtnē visa pasaule kļūst gaišāka. Virs Betlēmes pakalniem ir sapulcējies neskaitāms eņģeļu pulks. Tie gaida zīmi, lai pasludinātu pasaulei prieka vēsti. Ja Israēla vadoņi būtu uzticīgi savam aicinājumam, tie varētu piedalīties līksmajā notikumā, pasludinot Jēzus piedzimšanu. Bet nu viņiem tas paiet garām. {LI 28.2}

Dievs saka: «Es izleju ūdeni uz iztvīkušu zemi un straumes uz sausu zemi.» «Dievbijīgiem Viņš tumsībā uzaust kā gaisma.» (Jes. 44:3; Ps. 112:4) Spožie stari no Dieva troņa atspīdēs tiem, kas meklē gaismu un to ar prieku pieņem. {LI 28.3}

Klajumos, kur Dāvids zēna gados veda tēva avis, arī šajā laikā naktīs palika nomodā gani. Klusajās stundās tie runāja par apsolīto Pestītāju un lūdza par Ķēniņu, kam jāieņem Dāvida tronis. «Un tā Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti. Bet eņģelis uz tiem sacīja: «Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks: jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, tas Kungs.» {LI 28.4}

Līdz ar šiem vārdiem ganus aizsniedz godības atklāsme. Israēlā ieradies Atbrīvotājs! Šis notikums saistās ar spēku, paaugstināšanu un uzvaru. Bet eņģelim gani ir jāsagatavo, lai tie pazītu Pestītāju, neskatoties uz Viņa nabadzību un vienkāršību. «Un to ņemieties par zīmi,» saka eņģelis, «jūs atradīsit bērnu autos ietītu un silē gulošu.» Debesu sūtnis nomierināja izbijušos ganus. Viņš tiem pastāstīja, kā Jēzu atrast. Līdzjūtīgi, ievērodams viņu cilvēcisko vājumu, eņģelis tiem deva laiku pierast pie dievišķā spožuma. Tad gaviles un Dieva slavēšanu ilgāk aizturēt vairs nebija iespējams. Visu klajumu apgaismoja Dieva pulku spožais mirdzums. Zeme apklusa, un Debesis noliecās, lai ieklausītos dziesmā: «Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts.» {LI 29.1}

Ak, kaut šodien cilvēce spētu to sadzirdēt! Toreiz izsacītais vēstījums, toreiz uzsāktā dziesma pieaugs spēkā līdz laika beigām un izskanēs līdz pasaules galiem. Kad Taisnības Saule uzlēks ar dziedināšanu zem saviem spārniem, šo dziesmu atbalsos neskaitāms pulks; tas būs kā lielu ūdeņu šalkas: «Allelūja! Jo ir sācis valdīt Kungs, mūsu Dievs, visuvaldītājs.» (Atkl. 19:6) {LI 29.2}

Kad eņģeļi pazuda, nodzisa arī gaisma un Betlēmes pakalnus atkal klāja nakts ēnas.

Bet ganu atmiņā palika viskrāšņākā aina, kādu cilvēka acs jebkad redzējusi. «Un, kad nu eņģeļi no tiem bija aizgājuši uz Debesīm, tad gani runāja savā starpā: «Iesim tad nu uz Betlēmi raudzīt, kas noticis, ko tas Kungs mums licis paziņot. Un tie steigda-mies nāca un atrada ir Mariju, ir Jāzepu un bērniņu, silē gulošu.» {LI 29.3}

Liela prieka pārņemti, tie aizgāja un pasludināja, ko bija redzējuši un dzirdējuši. «Un visi, kas to dzirdēja, izbrīnījās par vārdiem, ko gani tiem bija sacījuši. Bet Marija visus vārdus paturēja prātā, tos pārdomādama savā sirdī. Un gani griezās uz mājām, godāja un teica Dievu.» {LI 29.4}

Šodien Debesis nav tālāk no zemes kā toreiz, kad gani klausījās eņģeļu dziesmā. Vēl arvien Debesis rūpējas par cilvēci tāpat kā tad, kad vienkāršie ļaudis savos ikdienas darbos sastapās ar eņģeļiem dienas vidū un sarunājās ar godības sūtņiem vīna kalnos un laukos. Debesis mums var būt ļoti tuvu pat ikdienas gaitās. Debesu galma eņģeļi pavadīs to ļaužu soļus, kas visas lietas dara saskaņā ar Dieva pavēli. {LI 29.5}

Betlēmes stāsts ir neizsmeļams temats. Tajā ir apslēpts «Dieva bagātības, gudrības un atziņas dziļums». (Rom. 11:33) Pestītāja pašaizliedzība ir apbrīnojama — Debesu troni Viņš apmainīja pret silīti, bet eņģeļu sabiedrību, kas Viņu pielūdza, — pret lopiem kūtī. Tas ir pārmetums cilvēku augstprātībai un iedomībai. Tomēr tas bija tikai sākums Viņa apbrīnojamajai pazemībai. Pieņemt cilvēka dabu Dieva Dēlam būtu bijis bezgala pazemojoši pat toreiz, kad Ādams savā bezvainībā vēl atradās Ēdenes dārzā. Bet Jēzus kļuva cilvēks tad, kad cilvēci jau četrus tūkstošus gadu bija postījis grēks. Viņš pieņēma lielā iedzimtības likuma sekas, kurām bija pakļauts jebkurš Ādama bērns. Kādas bija šīs sekas, to uzskatāmi parāda Kristus šīs zemes senču vēsture. Ar šo iedzimtības nastu Viņš uzņēmās mūsu sāpes un kārdināšanas, lai rādītu bezgrēcīgas dzīves piemēru. {LI 29.6}

Debesīs sātans Kristu ienīda Viņa augstā stāvokļa dēļ Dieva galmā. Kad Luciferam tika atņemta vara, tas Kristu ienīda vēl vairāk. Viņš neieredzēja To, kurš sevi atdeva kā galvojumu grēcinieku izpirkšanai. Tomēr šajā pasaulē, ko sātans uzskatīja par savu valstību, Dievs savam Dēlam ļāva ienākt kā bezpalīdzīgam bērnam, kurš pakļauts cilvēces vājībām. Dievs pieļāva, ka Viņa Dēls kā jebkurš cilvēks sastopas ar dzīves briesmām un izcīna cīņu tāpat, kā tā jāizcīna katram no mums, zinot, ka pastāv risks zaudēt un mūžīgi pazust. {LI 31.1}

Pat šīs zemes tēva sirds ir pieķērusies dēlam. Viņš raugās mazajā sejiņā un nodreb, iedomājoties, ka bērna dzīvība varētu tikt apdraudēta. Viņš ilgojas savu dārgumu pasargāt no sātana varas, kārdināšanām un cīņas. Bet Dievs nodeva savu vienpiedzimušo Dēlu daudz sīvākām cīņām un lielākam riskam, lai pasargātu mūsu bērnu dzīves taku. «Šī ir tā mīlestība.» Brīnieties, Debesis! Esi pārsteigta, zeme! {LI 31.2}

5 Nodaļa - Svētīšana

(Lūk. 2:21-38) {LI 32.1}

Apmēram četrdesmit dienas pēc Kristus dzimšanas Jāzeps un Marija Viņu veda uz Jeruzālemi, lai stādītu Kunga priekšā un pienestu upuri. Tas bija saskaņā ar jūdu bauslību, un kā cilvēku aizvietotājam Kristum šiem likumiem vajadzēja pakļauties visās lietās. Viņam jau bija izdarīta apgraizīšanas ceremonija kā ķīla Viņa paklausībai bauslības prasībām. {LI 32.2}

Pēc likumu priekšraksta mātei bija jāpienes gadu vecs jērs par dedzināmo upuri un jauns balodis vai ūbele par grēka upuri. Tomēr likums arī paredzēja, ka vecāki, kas bija pārāk trūcīgi, lai upurētu jēru, varēja pienest divas ūbeles vai divus jaunus baložus — vienu par dedzināmo, otru par grēka upuri. {LI 32.3}

Kungam pienestajiem upuriem vajadzēja būt bez vainas. Šie upuri ainoja Kristu un norādīja, ka pats Jēzus bija bez fiziskiem trūkumiem. Viņš bija bezvainīgs un nevainojams Jērs. (sk. 1. Pēt. 1:19) Jēzum nebija neviena fiziska defekta; Viņa ķermenis bija spēcīgs un veselīgs. Visu savu zemes dzīves laiku Viņš pavadīja saskaņā ar dabas likumiem. Fiziski un garīgi Jēzus bija paraugs tam, kādai pēc Dieva nodoma un, paklausot Viņa likumiem, vajadzēja būt visai cilvēcei. {LI 32.4}

Pirmdzimtā bērna svētīšana Dievam pastāvēja jau no vissenā-kajiem laikiem. Dievs bija apsolījis dot Debesu Pirmdzimto, lai glābtu grēciniekus. Katrās mājās šīs dāvanas atzīšanu bija jāapliecina, veltījot savu pirmdzimto Dievam. Pirmdzimto iesvētīja priesteru kārtā, lai tas cilvēku vidū pārstāvētu Kristu. {LI 32.5}

Pēc Israēla izvešanas no Ēģiptes tika atjaunots likums par pirmdzimto svētīšanu. Kad Israēla bērni vēl atradās verdzībā, Kungs lika Mozum iet pie faraona, Ēģiptes valdnieka, un sacīt: «Tā saka tas Kungs: «Israēls ir Mans pirmdzimtais dēls.» Un Es tev saku: «Atlaid Manu dēlu, lai viņš Man kalpo, bet, ja tu liedzies viņu atlaist, redzi, tad Es nonāvēšu tavu pirmdzimto dēlu.» (2. Moz. 4:22,23) {LI 32.6}

Mozus aiznesa šo vēsti, bet lepnais valdnieks atbildēja: «Kas ir «Tas Kungs», ka man būtu Viņam jāklausa un jāatlaiž Israēls; es nepazīstu «to Kungu,» un arī Israēlu es neatlaidīšu.» (2. Moz. 5:2) Tad Kungs iestājās par savu tautu, un Viņa darbus pavadīja zīmes un brīnumi; faraonu piemeklēja šausmīgas nelaimes. Pēdīgi iznīcinātājs eņģelis saņēma pavēli nonāvēt visus cilvēku un dzīvnieku pirmdzimtos Ēģiptē. Lai saudzētu israēliešus, tie saņēma pavēli savu durvju stenderes apslacīt ar nokauta jēra asinīm. Tā vajadzēja apzīmēt katru māju, lai eņģelis, kas veica savu nāves misiju, ietu garām israēliešu mājokļiem. {LI 32.7}

Kad Kungs Ēģiptei bija sūtījis šo sodību, Viņš sacīja Mozum: «Novēli Man visus

pirmdzimušos— kā cilvēku, tā lopu (..), lai tie Man pieder.» «No tās dienas, kad Es Ēģiptes zemē nogalināju visus pirmdzimušos, Es esmu sev svētījis visus pirmdzimušos Israēlā, sākot ar cilvēkiem līdz pat lopiem, tie lai Man pieder: Es esmu tas Kungs.» (2. Moz. 13:2; 4. Moz. 3:13) Kad tika uzsākti saiešanas telts dievkalpojumi, visu Israēla pirmdzimto vietā Kungs izvēlējās Levija cilti, lai tā kalpotu svētnīcā. Tomēr pirmdzimtie joprojām tika uzskatīti par Kunga īpašumu un bija jāatpērk. {LI 33.1}

Tādēļ likumam par pirmdzimtā svētīšanu Kungam bija īpaša nozīme. Tas ne tikai atgādināja, cik brīnumainā veidā Kungs bija atbrīvojis Israēla bērnus, bet arī stāstīja par vēl lielāku atbrīvošanu nākotnē, ko veiks Dieva vienpiedzimušais Dēls. Kā uz durvju stenderēm slacītās asinis glāba Israēla pirmdzimtos, tā Kristus asinīm ir spēks glābt pasauli. {LI 33.2}

Ņemot to visu vērā, cik nozīmīga gan bija Kristus svētīšana! Bet priesteris to nesaprata, viņš nespēja saskatīt lielo noslēpumu. Zīdaiņu svētīšana bija parasta aina. Ik dienas priesteris saņēma izpirkšanas naudu, kad bērnus nesa Kunga priekšā. Ik dienas viņš izpildīja savu parasto darbu, maz ievērodams vecākus un bērnus, izņemot tos gadījumus, kad kaut kas norādīja uz vecāku bagātību vai augsto stāvokli. Jāzeps un Marija bija trūcīgi. Kad tie atnāca ar savu bērnu, priesteris viņos redzēja tikai vīru un sievu galilejiešu apģērbā, turklāt visvienkāršākajā. Viņu ārienē nebija nekā, kas saistītu uzmanību, un viņi pienesa upuri, kādu mēdza pienest trūcīgie. {LI 33.3}

Priesteris izpildīja savu oficiālo kalpošanas ceremoniju. Viņš paņēma bērnu uz rokām un turēja paceltu altāra priekšā. Atdevis to atpakaļ mātei, viņš pirmdzimto sarakstā atzīmēja vārdu «Jēzus». Priesterim, turot bērnu, pat prātā neienāca, ka viņa rokas tur Debesu Majestāti, Godības Ķēniņu. Viņš nedomāja, ka šis bērns ir Tas, par ko Mozus rakstīja: «Dievs Kungs iecels jums pravieti no jūsu brāļiem, tāpat kā mani; Tam klausiet visās lietās, ko Tas uz jums runās.» (Ap. d. 3:22) Viņš nedomāja, ka šis bērns ir Tas, kura godību Mozus vēlējās skatīt. Tomēr priestera rokās atradās kāds, kurš ir lielāks par Mozu. Ierakstot bērna vārdu, priesteris reģistrēja visas jūdu ceremoniālās sistēmas Pamatlicēju. Tagad šim vārdam bija jātop par tās galu, jo upuru un dāvanu sistēma bija novecojusi. Simbols jau gandrīz bija sastapis savu paraugu, un ēna — īstenību. {LI 33.4}

Godības padebesis bija atstājis svētnīcu, bet Betlēmes Bērnā slēpās godība, kuras priekšā zemojās eņģeļi. Šis bērns, kurš vēl neko neapzinājās, bija apsolītais pēcnācējs, uz kuru norādīja pirmais altāris pie Ēdenes vārtiem. Viņš bija Šilo — Miera Nesējs. Viņš bija Tas, kurš Mozum atklājās kā «ES ESMU». Viņš bija Tas, kurš ar mākoņa un uguns stabu vadīja Israēlu. Viņš bija Tas, par kuru jau kopš seniem laikiem sludināja pravieši. Viņš bija visu tautu Ilgas, Dāvida Sakne un Atvase, spožā Rīta Zvaigzne. Mazā, bezpalīdzīgā bērna vārds, kurš Israēla rakstu ruļļos pieteica Viņu kā mūsu brāli, bija kritušās cilvēces cerība. Bērns, par kuru tika samaksāta izpirkšanas naudu, bija Tas,

kuram vajadzēja izpirkt visas pasaules grēkus. Viņš bija īstais Augstais «Priesteris pār Dieva namu», kam ir «neiznīcīgs» priestera amats un kas var darboties kā Aizstāvis «pie Majestātes labās rokas augstībā». (Ebr. 10:21; 7:24; 1:3) {LI 34.1}

Garīgas lietas ir garīgi apspriežamas. Dievnamā Dieva Dēls tika iesvētīts darbam, ko Viņš bija nācis darīt. Kaut gan priesteris Viņu uzlūkoja tāpat kā jebkuru citu bērnu, neredzot un neizjūtot neko neparastu, tomēr ar šo rituālu tika apliecināts, ka Dievs pasaulei ir devis savu Dēlu. Tomēr šajā notikumā kāds pazina Kristu. «Viens cilvēks bija Jeruzālemē, vārdā Sīmeans; šis cilvēks bija taisns un dievbijīgs, gaidīdams uz Israēla iepriecināšanu, un Svētais Gars bija viņā. Viņam Svētais Gars bija pasludinājis, ka tas nāvi neredzēšot, iekams nebūšot redzējis tā Kunga Svaidīto.» {LI 34.2}

Sīmeans ienāk dievnamā un redz ģimeni, kas priesterim atnesusi savu pirmdzimto dēlu. Viņu izskats liecina par nabadzību, bet Sīmeans saprot Svētā Gara brīdinājumus, un viņu dziļi saviļņo atklāsme, ka Kunga priekšā atnestais bērns ir Israēla Iepriecinātājs — Tas, kuru viņš tik ļoti bija ilgojies redzēt. Pārsteigtajam priesterim Sīmeans šķita tikai sajūsmas pārņemts cilvēks. Bērnu atkal atdod Marijai, un Sīmeans to paņem uz savām rokām, lai svētītu Dievam. Viņa dvēselē ielīst tāds prieks, kādu viņš vēl nekad nav izjutis. Paceldams mazo Pestītāju pret debesīm, viņš saka: «Kungs, lai nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis; jo manas acis ir redzējušas Tavu pestīšanu, ko Tu esi sataisījis visiem ļaudīm; gaismu, apgaismot pagānus un par slavu saviem Israēla ļaudīm.» {LI 34.3}

Šajā cilvēkā mājoja pravieša Gars, un, kamēr Jāzeps un Marija vēl stāvēja, brīnīdamies par šiem vārdiem, Sīmeans viņu svētīja un sacīja Marijai: «Redzi, Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm Israēlā un par zīmi, kam runā pretī. Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies, lai daudzu siržu domas nāktu zināmas.» {LI 35.1}

Ienāca arī praviete Anna un apstiprināja Sīmeana liecību par Kristu. Kad Sīmeans runāja, viņa seju apgaismoja Dieva godība, un arī Anna izteica savu sirsnīgo pateicību, ka Dievs viņai ļāvis skatīt Kungu Kristu. {LI 35.2}

Šie pazemīgie dievlūdzēji nebija velti pētījuši pravietojumus. Savukārt tie, kas Israēlā ieņēma rakstu mācītāju un priesteru vietas, nestaigāja Kunga ceļos, kaut gan arī viņu priekšā bija dārgie pravietojumu vārdi. Viņu acis nebija atvērtas dzīvības Gaismai. {LI 35.3}

Tāpat tas ir arī šodien. Reliģiskie vadoņi un dievnamu apmeklētāji nesaredz notikumus, kas atrodas visu Debesu uzmanības centrā. Cilvēki atzīst vēsturisko Kristu, bet novēršas no dzīvā Kristus. Kristu, kura Vārds aicina uz pašuzupurēšanos, Kristu grūtdieņos un cietējos, kas lūdz palīdzību, Kristu, kas iestājas par taisnu lietu, neskatoties uz nabadzību, grūtībām un izsmieklu, šodien cilvēki ir gatavi uzņemt tikpat maz kā pirms

19 gadsimtiem. {LI 35.4}

Marija pārdomāja Sīmeana lielo, tālu sniedzošos pravietojumu. Raudzīdamās uz bērnu savās rokās, viņa atcerējās Betlēmes ganu vārdus, un viņu pildīja pateicības pilns prieks un gaiša cerība. Sīmeana vārdi atsauca atmiņā Jesajas pravietojumu: «Zars riesīsies no Isaja celma, un atvase no viņa saknēm nesīs augļus. Un pār to klāsies un to sargās tā Kunga Gars, gudrības un saprāta Gars, padoma un spēka Gars, atziņas un tā Kunga bijības Gars. (..) Taisnība būs Viņa gurnu josta, un uzticība Viņa lielu aptinamā aukla.» «Tauta, kas staigā tumsībā, ieraudzīs spožu gaismu. Pār tiem, kas dzīvo nāves ēnas zemē, atmirdzēs gaisma (..). Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. {LI 35.5}

Viņa vārds ir: «Brīnišķais padoma Devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Lielkungs.» (Jes. 11:1,2,5; 9:1,5) Tomēr Marija neizprata Kristus sūtību. Sīmeans par Viņu pra-vietoja gan kā par gaismu, kas apgaismos pagānus, gan kā par slavu Israēla ļaudīm. Arī eņģelis Kristus dzimšanu pasludināja kā prieka vēsti visām tautām. Dievs gribēja labot jūdu šauro izpratni par Mesijas darbu. Viņš vēlējās, lai cilvēki Jēzū saskata ne tikai Israēla atbrīvotāju, bet pasaules Pestītāju. Tomēr, lai saprastu Jēzus misiju, pat Viņa mātei bija vajadzīgi vēl daudz gadi. {LI 36.1}

Marija raudzījās nākotnē, kad Mesija valdīs uz Dāvida troņa, bet viņa nespēja saskatīt ciešanu kristības, ar ko tas tiks panākts. Sīmeana pravietojums atklāja, ka Mesijas dzīves ceļš pasaulē nebūs bez šķēršļiem. Marijai teiktajos vārdos: «Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies» Dievs savā sirsnīgajā žēlastībā lika nojaust dvēseles mokas, ko tā uzņemas ciest Vina dēl. {LI 36.2}

«Redzi,» sacīja Sīmeans, «Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm Israēlā un par zīmi, kam runā pretī.» Tiem, kas celsies augšā, ir jākrīt. Mums jākrīt uz Klints un jāsašķīst, iekams varam tikt paaugstināti Kristū. Lai redzētu valstības godību, es ir jāgāž no troņa, un augstprātība jāpazemo. Jūdi negribēja pieņemt godu, kas iegūstams pazemojoties, tāpēc viņi nepieņēma savu Pestītāju. Viņš bija zīme, kam runā pretī. {LI 36.3}

«Lai daudzu siržu domas nāktu zināmas.» Pestītāja dzīve atklāj visas sirdis, sākot ar Radītāja līdz pat tumsības valdnieka sirdij. Sātans Dievu attēloja kā patmīli un varmāku, kas visu pieprasa sev, neko nedodot pretī, kas prasa visu radījumu kalpošanu tikai savam godam, bet viņu labā nenes nekādus upurus. Un, lūk, dāvinot Kristu, atklājas Tēva sirds! Šī dāvana liecina, ka Dievs par mums domā «miera domas un ne ļaunas domas». (Jer. 29:11) Tā skaidri rāda, ka, lai gan Dieva ienaids pret grēku ir tik spēcīgs kā nāve, Viņa mīlestība pret grēcinieku ir stiprāka par nāvi. Dievs ir apņēmies mūs atpestīt, un, lai to īstenotu, Viņš netaupīs neko — pat visdārgāko ne. Nav apslēpta neviena patiesība, kas svarīga mūsu glābšanai, nav aizmirsts neviens žēlsirdības brīnumdarbs, un neviens no

dievišķā spēka līdzekļiem nav atstāts neizmantots. Katrai palīdzībai seko jauna palīdzība, katrai dāvanai —jauna dāvana. Tiem, kurus Dievs vēlas glābt, ir atvērta visa Debesu dārgumu krātuve. Savācis Visuma bagātības un atvēris bezgalīgā spēka avotus, Dievs tos pilnībā nodod Kristus rokās, sacīdams: «To visu Es dodu cilvēkam. Izmanto šīs dāvanas, lai pārliecinātu viņu, ka ne Debesīs, ne uz zemes nav lielākas mīlestības par manējo! Vislielāko laimi cilvēks baudīs, kad tas mīlēs Mani.» {LI 36.4}

Pie Golgātas krusta aci pret aci sastapās mīlestība un egoisms. Tur šis divas parādības sasniedza savu visaugstāko izpausmi. Kristus dzīvoja, lai iepriecinātu un svētītu. Nonāvēdams Kristu, sātans parādīja savu aso naidu pret Dievu. Tas lika saprast, ka viņa sacelšanās īstais mērķis ir gāzt Dievu no troņa un iznīcināt To, caur kuru atklājās Dieva mīlestība. {LI 37.1}

Kristus dzīve un nāve atklāj arī cilvēku domas. No silītes līdz krustam Jēzus dzīve katram bija aicinājums nodot sevi Viņam un dalīties Viņa ciešanās. Tas atklāja cilvēku motīvus. Jēzus nāca ar Debesu patiesību, un visi, kas uzklausīja Svētā Gara balsi, tika vesti pie Viņa. Sava es pielūdzēji piederēja sātana valstij. Ar savu at-tieksmi pret Kristu visi parāda, kurā pusē tie nostājušies. Šādi ikviens sev paraksta spriedumu. {LI 37.2}

Pēdējās tiesas dienā katra pazudusī dvēsele sapratīs, ko tā izdarījusi, atteikdamās no patiesības. Katram, kura prātu jebkad ir aptumšojis grēks, tiks parādīts krusts un krusta īstā nozīme. Golgātas un tās noslēpumainā Upura atklāsmes priekšā grēcinieki saņems spriedumu. Izgaisīs katra melīga aizbildināšanās. Cilvēku atkrišana parādīsies savā atbaidošajā izskatā. Cilvēki redzēs, ko viņi ir izvēlē-jušies. Noskaidrosies katrs jautājums par patiesību un maldiem, kas radies šajā ilgajā cīņā. Visuma tiesā Dievam nevarēs uzvelt vainu par grēka izcelšanos un tā pastāvēšanu. Tiks pierādīts, ka dievišķās pavēles nav līdzvainīgas grēkā. Dieva valdībā nebija nekādu trūkumu, nekāda iemesla būt ar to nemierā. Kad visu «siržu domas nāks zināmas», tad gan uzticīgie, gan nepaklausīgie kopīgi izsauksies — «Lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, visu- valdītāj; taisni un patiesi Tavi ceļi, tautu Ķēniņ! Kas Tevi nebītos, ak Kungs, un neslavētu Tavu vārdu? (..) Tavas taisnības darbi ir kļuvuši redzami.» (Atkl. 15:3,4) {LI 37.3}

6 Nodaļa - «Mēs Viņa zvaigzni redzējām»

(Mat. 2. nod.) {LI 38.1}

«Kad Jēzus bija piedzimis Betlēmē, Jūdu zemē, ķēniņa Hēroda laikā, redzi, gudri vīri no austrumu zemes atnāca uz Jeruzālemi un sacīja: «Kur ir jaunpiedzimušais jūdu Ķēniņš? Jo mēs Viņa zvaigzni redzējām austrumu zemē un atnācām Viņu pielūgt. » {LI 38.2}

Gudrie no austrumu zemes bija filozofi. Tie piederēja lielai un ietekmīgai ļaužu šķirai, kas sevī ietvēra dižciltīgos, kā arī daudzus bagātākos un gudrākos cilvēkus tautā. Starp tiem bija arī tādi, kas iedzīvojās uz tautas lētticības rēķina. Citi turpretī bija godprātīgi. Tie vēroja, kā dabā izpaužas Dieva rūpes. Šos cilvēkus godāja viņu krietnuma un gudrības dēļ. Tādi bija arī gudrie, kas nāca pie Jēzus. {LI 38.3}

Dieva gaisma vienmēr ir spīdējusi arī pagānisma tumsā. Kad šie gudrie pētīja zvaigžņotās debesis un centās izzināt ar debesu ķermeņiem un spīdekļiem saistītos noslēpumus, tie saskatīja Radītāja godību. Meklēdami skaidrākas atziņas, tie pievērsās ebreju rakstiem. Arī viņu pašu zemē tika glabāti pravietiski raksti, kas vēstīja par kāda dievišķa Skolotāja nākšanu. Pie austrumu gudrajiem piederēja arī Bileāms, kādreizējais Dieva pravietis. Svētā Gara iespaidā viņš jau iepriekš pasludināja Israēla labklājību un uzplaukumu, kā arī Mesijas nākšanu. Gadsimtiem ilgas tradīcijas šos viņa pravietojumus bija nodevušas nākamajām paaudzēm. Tomēr Vecā Derība par Pestītāja nākšanu runā daudz skaidrāk. Gudrie ar prieku atklāja, ka Viņa nākšana ir pavisam tuvu un ka visai pasaulei drīz jātiek piepildītai ar Kunga godības atziņu. {LI 38.4}

Naktī, kad Dieva godība apspīdēja Betlēmes pakalnus, gudrie debesīs ievēroja neizprotamu, noslēpumainu gaismu. Kad gaisma nozuda, tās vietā parādījās pastāvīga, spoža zvaigzne. Tā nebija ne stāvzvaigzne, ne planēta, tāpēc šī parādība izraisīja visdzīvāko interesi. Zvaigzne bija tāls, spožu eņģeļu pulks, bet to gudrie vīri nezināja. Tomēr tiem radās iespaids, ka šī zvaigzne ir sevišķi nozīmīga. Tie apspriedās ar priesteriem un filozofiem un pētīja seno rakstu ruļļus. Bileāma pravietojums vēstīja, ka «zvaigzne ņems sev ceļu no Jēkaba, un no Israēla celsies Scepteris». (4. Moz. 24:17) Vai šī neparastā zvaigzne būtu sūtīta, lai vēstītu par Apsolīto? Gudrie apsveica Debesu sūtīto atziņu gaismu, un tādēļ tā izlija pār viņiem vēl spožākos staros. Sapņos tie saņēma norādījumus iet un meklēt jaunpiedzimušo Valdnieku. {LI 38.5}

Kā Ābrahāms, paklausīdams Dieva aicinājumam, ticībā izgāja, «nezinādams, kurp viņš iet» (Ebr. 11:8), kā Israēls ticībā sekoja padebeša stabam uz apsolīto zemi, tāpat šie svešzemnieki devās meklēt apsolīto Pestītāju. Austrumu zeme bija bagāta ar dārglietām, un gudrie neizgāja ceļā tukšām rokām. Tolaik pastāvēja ieradums valdniekiem un citām augstām personām kā pagodinājumu pasniegt dāvanas. Tam, kurā jātiek svētītai visai

pasaulei, kā ziedojumi tika pienestas visdārgākās dāvanas, kādas vien šī zeme varēja atļauties. Lai zvaigzne būtu redzama, ceļš bija jāveic naktī, taču grūtās stundas austrumu gudrie īsināja, atkārtodami senos nostāstus un pravietojumus par To, kuru viņi meklēja. Katru atpūtas brīdi šie ļaudis izlietoja, lai pētītu Rakstus, tā padziļinādami pārliecību, ka viņus ceļā vada Dievs. Zvaigzne bija vadības ārējā zīme, taču tiem bija arī iekšēja Svētā Gara klātbūtnes apziņa, kas ietekmēja sirdi un iedvesa cerību. Lai gan ceļojums bija garš, tie jutās laimīgi. {LI 39.1}

Austrumu gudrie ir sasnieguši Israēla zemi. Kāpjot lejā pa Eļļas kalna nogāzi, skatienam paveras Jeruzāleme, un, raugi, zvaigzne, kas tos vadīja visā grūtajā ceļā, apstājas virs dievnama un pēc neilga brīža izzūd. Steidzīgiem soļiem tie traucas uz priekšu, pārliecināti, ka visapkārt dzirdēs ļaudis priecīgi runājam par piedzimušo Mesiju. Taču viņu taujāšana izrādās veltīga. Iegājuši svētajā pilsētā, tie steidzas uz dievnamu. Ar lielu izbrīnu tie atskārst, ka par jaundzimušo Ķēniņu nevienam nekas nav zināms. Viņu jautājumi izraisa nevis prieku, bet gan pārsteigumu un bailes, kam reizēm pievienojas pat nicinājums. {LI 39.2}

Priesteri turpina tradīcijas. Tie cildina savu reliģiju un savu dievbijību, tajā pašā laikā grieķus un romiešus saukdami par pa-gāniem un uzskatīdami par vislielākajiem grēciniekiem. Gudrie no austrumiem nav elku pielūdzēji, un Dievs tos vērtē daudz augstāk par šiem saviem formālajiem pielūdzējiem. Tomēr jūdi tos uzskata par pagāniem. Dedzīgie jautājumi neizraisa ne mazāko interesi pat tajos cilvēkos, kuri ir iecelti par Svēto Rakstu sargiem. {LI 39.3}

Vēsts par gudro ierašanos ātri izplatījās visā Jeruzālemē. Viņu atnākšanas dīvainais iemesls izsauca tautā satraukumu, kas aizsniedza ķēniņa Hēroda pili. Viltīgo ēdomieti satrauca doma par iespējamo sāncensi. Hēroda ceļš uz troni bija aptraipīts ar neskaitāmām slepkavībām. Tauta ienīda šo svešās izcelsmes ķēniņu, un vienīgā viņa drošība bija Romas labvēlība. Bet jaunpiedzimušajam Ķēniņam bija lielākas pretenzijas uz troni. Viņš bija dzimis Valdnieks. {LI 40.1}

Hērodam radās aizdomas, ka priesteri kopā ar svešiniekiem rīko sazvērestību, lai izraisītu tautas sacelšanos un gāztu viņu no troņa. Savas aizdomas viņš tomēr neizpauda un nolēma šos slepenos plānus izjaukt ar vēl lielāku viltību. Ataicinājis pie sevis augstos priesterus un rakstu mācītājus, viņš tiem jautāja, ko svētās grāmatas māca par Mesijas dzimšanas vietu. {LI 40.2}

Šis svešinieku ierosinātais jautājums, ko uzdeva troņa uzurpators, asi ievainoja jūdu skolotāju lepnumu. Savukārt vienaldzība, ar kādu tie atvēra pravietojumu rakstu ruļļus, saniknoja greizsirdīgo tirānu. Viņš domāja, ka priesteri savas zināšanas par šo lietu grib turēt slepenībā. Ar autoritāti, kurai tie neuzdrošinājās nepaklausīt, Hērods pavēlēja viņiem sīki visu izpētīt un paziņot gaidītā Ķēniņa dzimšanas vietu. «Un tie viņam sacīja:

«Betlēmē, jūdu zemē; jo tā raksta pravietis: Un tu, Betlēme, jūdu zeme, tu nebūt neesi mazākā starp Jūdas ciltskungiem; jo no tevis nāks valdnieks, kas ganīs Manu Israēla tautu.» » {LI 40.3}

Tad Hērods ataicināja gudros uz slepenu sarunu. Viņa sirdī plosījās dusmu un baiļu vētra, bet viņš saglabāja ārēju mieru un svešiniekus uzņēma laipni. Viņš jautāja, kādā laikā zvaigzne bija parādījusies, un sacīja, ka ļoti priecājoties par šo Kristus dzimšanas zīmi. Tad viņš saviem apmeklētājiem pavēlēja: «Ejiet un ievāciet rūpīgi ziņas par to bērnu, un, kad jūs Viņu atradīsit, tad paziņojiet to man, ka ir es aizeju un Viņu pielūdzu.» To sacījis, viņš gudros atlaida, lai tie dotos ceļā uz Betlēmi. {LI 40.4}

Jeruzālemes priesteri un vecākie nemaz nebija tik lielā neziņā par Kristus dzimšanu, kā izlikās. Vēsts, ka ganus ir apmeklējuši eņģeļi, jau bija aizsniegusi Jeruzālemi, taču rabīni tai nepiegrieza sevišķu vērību. Jūdu skolotāji paši būtu varējuši atrast Jēzu un labprāt aizvestu gudros uz Viņa dzimšanas vietu, ja vien gudrie vīri tos nebūtu izaicinājuši, pievēršot viņu uzmanību Mesijas dzimšanai. «Kur ir jaunpiedzimušais jūdu Ķēniņš?» viņi vaicāja, «jo mēs Viņa zvaigzni redzējām austrumu zemē un atnācām Viņu pielūgt.» {LI 40.5}

Lepnums un skaudība aizvēra durvis gaismai. Ja priesteri un rakstu mācītāji pieņemtu vēsti, ko atnesa gani un austrumu gudrie, tad viņu stāvoklis kļūtu neapskaužams. Tie vairs sevi nevarētu saukt par Dieva patiesības skaidrotājiem. Šie izglītotie cilvēki nepazemojās, lai mācītos no tiem, kurus viņi apzīmēja ar vārdu pagāni. Nevar būt, ka Dievs ir pagājis garām viņiem, bet sniedzis vēsti neizglītotiem ganiem un neapgraizītiem pagāniem! Tie izturējās nicinoši pret ziņām, kas satrauca ķēniņu Hērodu un visu Jeruzālemi. Jūdu vadītāji pat negāja uz Betlēmi, lai pārliecinātos par vēsts patiesumu. Turklāt tie panāca, ka interesi par Jēzu ļaudis uztver kā fanātismu. Jau ar šo brīdi priesteri un rakstu mācītāji sāka noraidīt Kristu. Jau šeit viņu augstprātība un stūrgalvība sāka pārvērsties izteiktā naidā pret Pestītāju. Dievs atvēra durvis pagāniem, bet jūdu vadoņi aizvēra durvis paši sev. {LI 41.1}

Gudrie Jeruzālemi atstāja vieni. Kad pilsētas vārti bija aiz muguras, pār zemi jau laidās nakts ēnas, taču par lielu iepriecinājumu tie atkal ieraudzīja zvaigzni, kas veda uz Betlēmi. Viņi nebija saņēmuši norādījumus par Jēzus zemo stāvokli, kuri tika sniegti ganiem. Pēc garā ceļojuma jūdu vadoņu vienaldzība austrumu gudrajiem sagādāja vilšanos, tāpēc tie no Jeruzālemes aizgāja ar mazāku paļāvību, nekā bija tur ieradušies. Betlēmē viņi neatrada galma sardzi, kas būtu nostādīta, lai aizsargātu jaunpiedzimušo Ķēniņu. Tur nebija neviena no šīs pasaules varenajiem. Jēzus gulēja silītē, un Viņa vienīgie apsargātāji bija vecāki — vienkārši zemnieki. Vai Viņš varēja būt Tas, par kuru rakstīts, ka Viņš nāks, lai «atjaunotu Jēkaba ciltis un atvestu atpakaļ izglābtos Israēla bērnus», būs «par gaismu pa-gāniem» un «pestīšanas nesējs līdz pasaules galam»? (Jes.

49:6) {LI 41.2}

«Un, namā iegājuši, tie ieraudzīja bērnu līdz ar Mariju, Viņa māti, un tie nometās ceļos un Viņu pielūdza.» Aiz Jēzus vienkāršās ārienes tie saskatīja Dievu. Tie nodeva Viņam savas sirdis kā Pestītājam, tad «atvēra savas mantas un dāvāja Viņam zeltu, vīraku un mirres». Ak, cik liela bija viņu ticība! Par austrumu gudrajiem varētu sacīt tāpat kā vēlāk par romiešu virsnieku — «Ne pie viena Israēlā Es tādu ticību neesmu atradis». (Mat. 8:10) {LI 41.3}

Gudrie nebija nojautuši Hēroda nodomu attiecībā uz Jēzu. Sava ceļojuma nosprausto plānu izpildījuši, tie gatavojās atgriezties Jeruzālemē, lai pastāstītu Hērodam par savu veiksmi, bet sapnī tie saņēma dievišķu norādījumu vairs nesatikties ar Hērodu. Lai nebūtu jāiet caur Jeruzālemi, tie savā zemē atgriezās pa citu ceļu. {LI 41.4}

Līdzīgā veidā arī Jāzeps saņēma brīdinājumu, lai ar Mariju un bērnu bēgtu uz Ēģipti. Eņģelis sacīja: «Paliec tur, kamēr es tev to teikšu, jo Hērods meklē bērnu nokaut.» Jāzeps nekavējoties paklausīja un drošības dēļ ceļā devās naktī. {LI 42.1}

Ar austrumu gudro starpniecību Dievs jūdu tautai lika pievērst uzmanību sava Dēla dzimšanai. Gudro ierašanās un izjautāšana Jeruzālemē, ar to radītā vispārējā interese un pat Hēroda greizsirdība, kas piespieda priesteriem un rabīniem domāt par šo tematu, pievērsa ļaužu prātus pravietojumiem par Mesiju un lielajam notikumam, kas tikko bija norisinājies. {LI 42.2}

Sātans centās nepieļaut, ka pasaulē atspīd dievišķa gaisma; viņš pielietoja visu savu viltību, lai iznīcinātu Pestītāju. Bet Tas, kurš nekad neguļ un nesnaužˇ, bija nomodā par savu mīļoto Dēlu. Tas, kurš Israēla dēļ lika mannai līt no debesīm un bada laikā uzturēja Eliju, tagad pagānu zemē sagatavoja patvērumu Marijai un Jēzus bērnam. Ar citas tautas gudro atnestajām dāvanām Dievs sagādāja līdzekļus ceļojumam uz Ēģipti un dzīvei svešumā. {LI 42.3}

Gudrie bija vieni no pirmajiem, kas uzņēma Pestītāju. Viņu dāvana bija pirmā, kas tika nolikta pie Jēzus kājām. Ak, kāda tiem bija iespēja kalpot ar šo dāvanu! Dievs ar prieku pagodina mīlestības pilnas sirds ziedojumu, piešķirot tam visaugstāko lietderību kalpošanā. Ja mēs savas sirdis esam nodevuši Jēzum, tad nesīsim Viņam arī savas dāvanas. Tam, kas mūs mīlējis un par mums nodevies, mēs labprātīgi veltīsim savu zeltu un sudrabu, savus visvērtīgākos šīs zemes īpašumus, savas augstākās prāta un gara spējas. {LI 42.4}

Hērods nepacietīgi gaidīja gudro atgriešanos Jeruzālemē. Kad laiks pagāja, bet tie nenāca, viņam radās aizdomas. Rabīni, šķiet, negribēja atklāt Mesijas dzimšanas vietu tāpēc, ka tie ir sapratuši viņa nodomu, un arī gudrie no viņa izvairās tīšām. Šīs domas pārvaldnieku sadusmoja. Viltība gan nebija izdevusies, bet vēl bija iespēja pielietot varu.

Šo jaunpiedzimušo Ķēniņu viņš izmantos kā piemēru! Lai augstprātīgie jūdi redz, kas viņus gaida, ja tie mēģinās celt tronī citu valdnieku! {LI 42.5}

Nekavējoties Hērods uz Betlēmi nosūtīja karavīrus ar pavēli nogalināt visus bērnus līdz divu gadu vecumam. Dāvida pilsētas klusās mājas pieredzēja šausmu skatus, kas pirms sešiem gadsimtiem tika atklāti pravietim. «Brēkšana bija dzirdama Ramā, daudz raudu un vaimanu; Rahele apraud savus bērnus un nav iepriecināma, jo viņu vairs nav.» {LI 42.6}

Šo nelaimi jūdi bija sev sagādājuši paši. Ja tie uzticīgi un pazemīgi būtu staigājuši Dieva priekšā, tad Kungs neparastā veidā tos būtu pasargājis no ķēniņa dusmām. Taču ar saviem grēkiem viņi nošķīrās no Dieva un atraidīja Svēto Garu, savu vienīgo vairogu. Tie nepētīja Rakstus ar ilgošanos pakļauties Dieva gribai, bet meklēja pravietojumus, kurus varētu izskaidrot tā, lai sevi paaugstinātu un parādītu, kā Dievs nicina pārējās tautas. Jūdi lielījās, ka Mesija nāks kā ķēniņš, kas uzvarēs viņu ienaidniekus, dusmās zem savām kājām samīdams pagānus. Ar to viņi izraisīja valdnieku naidu. Jūdu izkropļoto Kristus misijas raksturošanu sātans bija nolēmis izmantot, lai iznīcinātu Pestītāju, taču nelaime nāca pār pašiem naida cēlājiem. {LI 44.1}

Šī nežēlīgā rīcība bija viens no pēdējiem darbiem, kas aptumšoja Hēroda valdīšanas laiku. Drīz pēc nevainīgo bērnu noslepkavošanas viņam pašam bija jāpadodas spriedumam, ko nekas nevar novērst. Viņš mira drausmīgā nāvē. {LI 44.2}

Jāzepam, kas vēl arvien atradās Ēģiptē, Dieva eņģelis pavēlēja atgriezties Israēla zemē. Uzskatīdams Jēzu par Dāvida troņmantnieku, Jāzeps gribēja apmesties uz dzīvi Betlēmē. Bet, uzzinājis, ka sava tēva vietā Jūdejā valda Arhelavs, viņš baidījās, ka dēls varētu piepildīt tēva ļauno nodomu pret Kristu. Arhelavs no visiem Hēroda dēliem raksturā savam tēvam līdzinājās visvairāk. Jau pati viņa nākšana pie varas Jeruzālemē tika atzīmēta ar sacelšanos, kā arī ar to, ka romiešu sardze noslepkavoja tūkstošiem jūdu. {LI 44.3}

Dievs Jāzepu vēlreiz aizveda uz drošu vietu. Viņš atgriezās Nācaretē, savā agrākajā dzīves vietā, un tur Jēzus nodzīvoja gandrīz trīsdesmit gadus, «lai piepildītos praviešu vārdi, kas sacījuši: Viņu sauks par Nācarieti». Arī Galileju pārvaldīja viens no Hēroda dēliem, bet tur svešzemnieki veidoja daudz lielāku iedzīvotāju daļu nekā Jūdejā, tāpēc arī bija daudz mazāka interese par tiem jautājumiem, kas sevišķi skāra jūdus, un Jēzus pretenzijas tur nez vai varēja izraisīt varasvīru greizsirdību. {LI 44.4}

Tāda bija Pestītāja uzņemšana, kad Viņš nāca pasaulē. Šķiet, ka bērnībā Viņam nav bijis nevienas mierīgas un drošas vietas. Dievs savu mīļoto Dēlu cilvēkiem nevarēja uzticēt pat tad, kad Viņš veica cilvēku pestīšanas darbu. Kungs pilnvaroja eņģeļus apsargāt Jēzu, līdz Viņš būs pabeidzis savu misiju virs zemes un miris no to rokām, kurus

bija nācis glābt. {LI 44.5}

7 Nodaļa - Bērnība

(Lūk. 2:39,40) {LI 45.1}

Bērnību un jaunību Jēzus pavadīja mazā kalnu ciematā. Virs zemes nav tādas vietas, kurai Viņa ierašanās un klātbūtne nebūtu liels pagodinājums. Tādu viesi uzņemt būtu liela privilēģija visām ķēniņu pilīm. Bet Viņš pagāja garām bagātnieku mājām, augstmaņu galmiem un slaveniem izglītības centriem, lai mājotu nepazīstamajā un nicinātajā Nācaretē. {LI 45.2}

Apbrīnojami nozīmīgs ir īsais ziņojums par Viņa bērnību: «Bet bērns auga un tapa stiprs garā, pilns gudrības un Dieva žēlastība bija ar Viņu.» Debesu Tēva klātbūtnē «Jēzus pieņēmās gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem». (Lūk. 2:52) Viņa prāts bija rosīgs un ass. Jēzus domu dziļums un gudrība pārsniedza Viņa gadus, taču, neskatoties uz to, Viņam bija brīnišķīgs, līdzsvarots raksturs. Garīgie un fiziskie spēki attīstījās pakāpeniski saskaņā ar bērna vispārējiem attīstības likumiem. {LI 45.3}

Kā bērnam Jēzum bija ļoti patīkams raksturs. Čaklās rokas vienmēr bija gatavas kalpot citiem. Viņam piemita tāda pacietība, ko nekas nevarēja satraukt, un tāds patiesīgums, kas nekad neļautu upurēt skaidrību. Pamatlikumos cieta kā klints, Viņa dzīve atklāja nesavtīgas laipnības pievilcīgumu. {LI 45.4}

Dziļā nopietnībā Jēzus māte vēroja Viņa spēju attīstību, saskatot bērna raksturā pilnības zīmogu. Ar prieku viņa centās rosināt šo skaidro, uzņēmīgo prātu. Caur Svēto Garu viņa saņēma gudrību, lai sadarbotos ar Debesu spēkiem bērna audzināšanā, kurš par savu Tēvu varēja saukt vienīgi Dievu. {LI 45.5}

No seniem laikiem Israēla ticīgie ļaudis lielu vērību piegrieza jaunatnes audzināšanai. Kungs bija noteicis, ka bērni jau no mazām dienām jāiepazīstina ar Viņa laipnību un varenību, kas sevišķi atklājas Viņa likumos un Israēla vēsturē. Atvērtajam prātam bija jāpasniedz dziesmas, lūgšanas un mācības no Rakstiem. Tēviem un mātēm vajadzēja mācīt bērnus, ka Dieva likumi ir Viņa rakstura atklāsme un ka viņiem, savās sirdīs uzņemot bauslības principus, prātā un dvēselē izveidosies Dieva attēls. Lielu daļu pamācību tie saņēma mutvārdos, taču jaunieši mācījās arī lasīt ebreju rakstus, un tiem pētīšanai bija pieejami Vecās Derības pergamentu ruļļi. {LI 45.6}

Kristus dienās to pilsētu vai ciemu, kas nerūpējās par jauniešu reliģisko audzināšanu, uzskatīja par pakļautu Dieva lāstam. Tomēr mācīšana bija kļuvusi formāla. Svētos Rakstus lielā mērā aizstāja tradīcijas. Patiesai audzināšanai vajadzēja vadīt jauniešus, lai tie «meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast» (Ap. d. 17:27), bet jūdu mācītāji visu vērību piegrieza ceremonijām. Prāts tika pārslogots ar bezvērtīgu materiālu, ko neatzītu augstākā Debesu skola. Piedzīvojumiem, ko iegūst, personīgi pētot Dieva Vārdu, šajā audzināšanas sistēmā nebija vietas. Iesaistīti ārišķību lokā, audzēkņi neatrada

klusu brīdi, lai satiktos ar Dievu. Tie nesaklausīja Radītāja balsi, kas uzrunā sirdi. Meklējumos pēc zināšanām viņi novērsās no gudrības Avota. Dievkalpošanas lielās pamatpatiesības palika ne-ievērotas. Bauslības pamatprincipi kļuva neskaidri. Tas, ko uzskatīja par augstāko izglītību, patiesībā bija lielākais kavēklis īstai attīstībai. Rabīnu audzināšana nomāca un apspieda jaunatnes spējas. Jauniešu prāts koncentrējās tikai vienā virzienā un kļuva ierobežots. {LI 46.1}

Jēzus izglītību neieguva sinagogas skolās. Viņa pirmā šīs zemes skolotāja bija māte. No viņas lūpām un no praviešu Rakstiem Viņš iepazinās ar Debesu vērtībām. Vārdus, ar kuriem Viņš pats reiz bija uzrunājis Mozu un Israēlu, tagad Viņam mācīja māte. Pagāja bērnība; Jēzus jau sasniedza jaunekļa gadus, tomēr Viņš netiecās apmeklēt rabīnu skolas. Viņam nevajadzēja iegūt izglītību no tādiem avotiem, jo pats Dievs bija Viņa skolotājs. {LI 46.2}

Jautājums, kuru Pestītājam uzdeva vēlākās darbības laikā: «No kurienes šis pazīst Rakstus, būdams bez izglītības?» (Jāņa 7:15), nenozīmē, ka Jēzus neprastu lasīt, bet vienīgi, ka Viņš nebija saņēmis rakstu mācītāju audzināšanu. Tā kā Jēzus ieguva zināšanas tādā pašā ceļā, kādā arī mēs tās varam iegūt, tad Viņa pamatīgā Svēto Rakstu pazīšana rāda, cik čakli Viņš jaunībā ir studējis Dieva Vārdu. Bez tam Viņa priekšā bija atvērta arī Dieva radības grāmata. Visu lietu Radītājs apguva tās mācības, ko Viņa paša roka bija rakstījusi zemes, jūras un debess plašumos. Norobežojies no pasaules nesvētajiem iespaidiem, Viņš no dabas sakopoja lielu zinātnisko atziņu krājumu. Jēzus pētīja augu, dzīvnieku un cilvēku dzīvi. Kopš visagrākās bērnības Viņam bija tikai viens mērķis — Viņš dzīvoja, lai būtu par svētību citiem. Tam Jēzus smēlās spēkus dabā. Pētot augu un dzīvnieku valsti, Viņam radās jaunas idejas. No redzētajām lietām Viņš pastāvīgi centās atrast piemērus, ar ko attēlot dzīvo Dieva Vārdu. Vēlākā darbības laikā patiesības pasniegšanai tik plaši izmantotās līdzības rāda, cik ļoti Viņu ietekmēja daba un kā Viņš no apkārtnes ikdienišķās dzīves guva garīgas mācības. {LI 46.3}

Mēģinot izprast visu lietu jēgu, Jēzum pavērās Dieva Vārda un darbu nozīme. Viņu pavadīja Debesu būtnes, un Viņš domāja svētas domas un uzturēja svētas attiecības ar citiem. No agras bērnības Viņš pastāvīgi pieauga garīgumā un patiesības atziņā. {LI 47.1}

Kā Jēzus ieguva izglītību, tā to var iegūt katrs bērns. Kad mēs centīsimies ar Dieva Vārda palīdzību iepazīties ar Debesu Tēvu, mums tuvosies eņģeļi, prāts tiks stiprināts un mūsu raksturs kļūs pilnīgāks un cēlāks. Mēs kļūsim līdzīgāki savam Pestītājam. Raugoties uz skaisto un vareno dabā, mūsu jūtas tieksies pēc Dieva. Kad gars izjutīs svētbijību, dvēsele gūs jaunus spēkus, sastopot Bezgalīgo Dievu Viņa darbos. Saruna ar Dievu lūgšanā attīstīs prāta un morālos spēkus, un, domām kavējoties pie garīgām lietām, pieaugs garīgās spējas. {LI 47.2}

Jēzus dzīvoja pilnīgā saskaņā ar Dievu. Būdams bērns, Viņš domāja un runāja kā bērns, taču Viņa līdzība Dievam nebija grēka aptraipīta. Tomēr Jēzus nebija brīvs no kārdināšanām. Nācaretes iedzīvotāji bija slaveni ar savu bezdievību. Nātanaēla jautājums rāda, cik zemu viņus parasti vērtēja: «Vai no Nācaretes var nākt kas labs?» (Jāņa 1:46) Jēzus bija nolikts tur, kur Viņa raksturu varētu pārbaudīt. Lai uzturētu skaidrību, Viņam pastāvīgi bija jābūt modram. Lai varētu būt mums par paraugu gan bērnībā, gan jaunībā un brieduma gados, Viņš bija pakļauts visām cīņām, ar kurām jāsastopas mums. {LI 47.3}

Sātans nepaguris centās uzvarēt Nācaretes Bērnu. Kaut arī Debesu eņģeļi Jēzu sargāja jau no pirmajiem Viņa dzīvības gadiem, viss Pestītāja mūžs bija nemitīga cīņa pret tumsības spēkiem. Tas, ka zemes virsū var būt kāda grēka neaptraipīta būtne, tumsības valdniekam bija apvainojums un neizprotama mīkla. Viņš izmēģināja visu, lai sagrābtu varu pār Jēzu. Visā cilvēcē neviens bērns nekad nav ticis aicināts un netiks aicināts dzīvot svētu dzīvi tik sīvā cīņā ar kārdinājumu kā mūsu Pestītājs. {LI 47.4}

Jēzus vecāki bija trūcīgi un pārtika no sava ikdienas darba. Jēzus pazina nabadzību, pašaizliedzību un trūkumu. Šie apstākļi Viņu aizsargāja. Viņa darbīgajā dzīvē nebija brīvu brīžu, kas ļautu ienākt kārdināšanām. Nebija dīkā pavadītu stundu, kas pavērtu durvis ļaunai ietekmei. Cik vien iespējams, Viņš norobežojās no kārdinātāja. Nedz ieguvums, nedz izpriecas, nedz uzslava, nedz nopēlums nekļuva par iemeslu, lai mūsu Kungs rīkotos netaisni. Viņam pietika padoma, lai saskatītu ļaunumu, un spēka, lai tam pretotos. {LI 47.5}

Kristus bija vienīgais bezgrēcīgais cilvēks, kāds jebkad dzīvojis virs zemes. Tomēr gandrīz trīsdesmit gadus Viņš pavadīja ļauno Nācaretes iedzīvotāju vidū. Tas ir pārmetums tiem, kuri domā, ka viņu dzīves šķīstums ir atkarīgs no vietas, veiksmes vai labklājības. Kārdināšanas, nabadzība un šķēršļi ir skola, kas pat nepieciešama skaidra un nelokāma rakstura attīstībai. {LI 48.1}

Jēzus dzīvoja zemnieku mājās, uzticīgi un priecīgi pildīdams savu saimniecības pienākumu daļu. Viņš bija Debesu Pavēlnieks, kura norādījumus ar prieku izpildīja eņģeļi, bet tagad kļuva par padevīgu kalpu, mīļu un paklausīgu dēlu. Viņš apguva amatu un paša rokām strādāja namdara darbnīcā kopā ar Jāzepu. Vienkārša strādnieka drēbēs Viņš gāja pa mazās pilsētiņas ielām, dodamies uz darbu un atgriezdamies mājās. Viņš neizlietoja savu dievišķo varu, lai mazinātu pienākumu nastas vai atvieglotu pūles. {LI 48.2}

Bērnībā un jaunībā strādājot, Jēzus attīstījās fiziski un intelektuāli. Viņš neizšķieda spēkus neapdomīgi, bet izmantoja tā, lai saglabātu labu veselību un katrā darba nozarē būtu spējīgs paveikt vislabāko. Pat strādādams ar darba rīkiem, Viņš gribēja būt precīzs. Tāpat kā raksturā, Viņš bija pilnīgs arī darbā. Viņa dzīves piemērs mūs māca būt čakliem,

rūpīgi un pacietīgi veicot katru pienākumu, jo tāds darbs ir patiesas cieņas vērts. Katra nodarbošanās, kas rokām iemāca derīgu darbu un pieradina jaunatni nest savu daļu dzīves nastu, sniedz arī fizisku spēku un veicina visu spēju attīstību. Ikvienam cilvēkam jāizraugās kāds darbs, kas būtu derīgs pašam un nestu labumu citiem. Dievs darbu paredzēja kā svētību, un vienīgi čakls strādnieks iemantos patiesu cieņu un dzīvesprieku. Dieva labvēlība un apsolījumi dus uz bērniem un jauniešiem, kas priecīgi izpilda savu mājas pienākumu daļu, palīdzot tēvam un mātei ikdienas darbu veikšanā. Tādi bērni, no vecāku paspārnes iziedami dzīvē, kļūst par derīgiem sabiedrības locekļiem. {LI 48.3}

Visā zemes dzīves laikā Jēzus bija nopietns un nenogurstošs strādnieks. Viņš sagaidīja daudz, tāpēc arī daudz uzņēmās.Iesaistījies kalpošanas darbā, Viņš sacīja: «Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis, kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.» (Jāņa 9:4) Jēzus nevairījās no rūpēm un atbildības, kā to dara daudzi, kas sauc sevi par Viņa sekotājiem. Daudzi ir vāji un nesekmīgi tāpēc, ka mēģina izbēgt no grūtību skolas. Tiem var būt vērtīgas un patīkamas rakstura īpašības, bet tie kļūst nevarīgi un gandrīz nederīgi, kad jāsastopas ar pretestību vai jāpārvar šķēršļi. Krietnums un enerģija, līdzsvarots un stiprs raksturs, kas atklājās Kristū, mums jāattīsta tajā pašā skolā, kādu ir izgājis Viņš. Arī mums tiek piedāvāta tā pati žēlastība. {LI 48.4}

Kamēr vien Pestītājs dzīvoja cilvēku vidū, Viņš dalījās nabadzīgo ļaužu liktenī. No savas pieredzes Viņš pazina trūcīgo rūpes un nemieru un spēja mierināt un stiprināt vienkāršos strādniekus. Cilvēks, kam ir pareiza izpratne par mācību, ko sniedz Jēzus dzīve, nekad neiedomāsies sadalīt ļaudis šķirās vai bagātos cienīt vairāk par krietniem, bet nabadzīgiem ļaudīm. {LI 49.1}

Jēzus veica savu darbu ar prieku un smalkjūtību. Lai Bībeles reliģiju spētu atklāt mājas dzīvē un darba vietā, lai panestu laicīgo pienākumu slodzi un tomēr paturētu acīs Dieva godu, ir nepieciešams daudz pacietības un garīga spēka. Šeit Kristus bija priekšzīme. Viņu nekad tā nepārņēma laicīgās rūpes, ka vairs neatliktu laika domām par Debesu vērtībām. Bieži Viņš savu sirds prieku izteica, dziedādams psalmus un garīgas dziesmas. Bieži Nācaretes iedzīvotāji dzirdēja, kā Viņa balss izsaka slavu un pateicību Dievam. Dziedot Viņš uzturēja savienību ar Debesīm, un, kad darba biedri sūdzējās par nogurumu, tos iepriecināja jaukas melodijas, kas plūda no Jēzus lūpām. Likās, ka Viņa slavas dziesmas aizdzen ļaunos eņģeļus un kā vīraks ar saldu smaržu piepilda visu apkārtni. Klausītāju domas tādos brīžos pārcēlās no šīs zemes trimdas uz Debesu Tēva mājām. {LI 49.2}

Jēzus bija dziedinošās žēlastības Avots šai pasaulei. Visus Nācaretē klusībā pavadītos gadus Viņa dzīve izstrāvoja līdzjūtību un laipnību. Vecie, noskumušie un grēka nospiestie ļaudis, bērni nevainīgā rotaļu priekā, savvaļas dzīvnieki un pacietīgie nastu nesēji — visi Viņa klātbūtnē jutās laimīgāki. Tas, kura visspēcīgais vārds uzturēja

pasaules, noliecās, lai palīdzētu ievainotam putniņam. Nekas nebija par niecīgu, lai Viņš to neievērotu, nekam Viņš nepagāja garām nepalīdzējis. {LI 49.3}

«Un Jēzus pieņēmās gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem.» Ar savu līdzjūtību Viņš ieguva visu siržu simpātijas. Ap Viņu esošā cerības un drosmes atmosfēra To darīja par svētību katrā mājā. Bieži dusas dienā sinagogā Viņu uzaicināja lasīt kādu izvilkumu no praviešu rakstiem, un tad klausītāju sirdis ietrīsējās, jo no svētā teksta pazīstamajiem vārdiem atspīdēja jauna gaisma. {LI 50.1}

Taču Jēzus vairījās sevi atklāti izcelt. Visā Nācaretē nodzīvotajā laikā Viņš neparādīja savas brīnumdarītāja spējas. Viņš netiecās pēc augsta stāvokļa un nepieņēma nekādus titulus. Viņa klusā un vienkāršā dzīve, kā arī Svēto Rakstu klusēšana par Viņa bērnības un jaunības gadiem sniedz svarīgu mācību. Jo vienkāršāka un mierīgāka ir bērna dzīve, jo brīvāka no mākslīgi radītiem uzbudinājumiem un jo pilnīgākā saskaņā ar dabu, jo labvēlīgāka tā būs viņa fiziskajai, prāta un garīgajai attīstībai. {LI 50.2}

Jēzus ir mūsu paraugs. Daudzi ar interesi kavējas pie Viņa atklātās darbības posma, bet palaiž garām neievērotu Viņa bērnības un jaunības gadu svētīgo piemēru. Viņa mājas dzīve ir paraugs visiem bērniem un jauniešiem. Pestītājs labprātīgi izvēlējās nabadzību, lai mācītu, cik cieši mēs varam staigāt ar Dievu arī šajā zemajā stāvoklī. Jēzus dzīvoja, lai būtu patīkams savam Tēvam, lai Viņu godātu un slavētu visos ikdienas dzīves brīžos. Viņš iesāka savu misiju, svētījot strādnieka vienkāršo darbu, ar ko tas pelna dienišķo maizi. Strādādams pie namdara darbgalda, Viņš kalpoja Dievam tāpat kā tad, kad darīja brīnumus lielu ļaužu pulku priekšā. Tāpēc katrs jaunietis, kas seko Kristus uzticības un paklausības piemēram Viņa nabadzīgajā mājas dzīvē, arī uz sevi drīkst attiecināt vārdus, ko par Kristu reiz sacīja Viņa Tēvs: «Redzi, tas ir Mans Kalps, ko Es neatlaižu, Mans izredzētais, pie Viņa Manai dvēselei ir labpatika.» (Jes. 42:1) {LI 50.3}

8 Nodaļa - Ierašanās Pasā svētkos

(Lūk. 2:41-51) {LI 51.1}

Jūdiem divpadsmitais dzīves gads bija robeža, kas bērnību šķir no jaunības. Kad ebreju zēns sasniedza pilnus divpadsmit gadus, viņu nosauca par bauslības dēlu un arī par Dieva dēlu. Viņam piešķīra sevišķu iespēju saņemt garīgas pamācības un gaidīja, ka viņš piedalīsies svētkos un bauslības ceremonijās. Tāpēc, saskaņā ar šo ieradumu, Jēzus zēna gados piedalījās Lieldienu svētceļojumā uz Jeruzālemi. Kā visi dievbijīgi israēlieši, Jāzeps un Marija katru gadu gāja uz Pasā svētkiem, un, kad Jēzus bija sasniedzis attiecīgo vecumu, tie ņēma Viņu līdzi. {LI 51.2}

Jūdiem bija trīs gadskārtējie svētki: Pasā svētki, Vasarsvētki un Lieveņu svētki, kuros visiem Israēla vīriešiem bija pavēlēts parādīties Kunga priekšā Jeruzālemē. No šiem svētkiem viskuplāk apmeklētie bija Pasā svētki. Tajos sapulcējās daudz dalībnieku no visām zemēm, kurās jūdi bija izkaisīti. Lielos pulkos dievlūdzēji nāca no visām Palestīnas daļām. Ceļojums no Galilejas ilga vairākas dienas, un gan sabiedrības, gan drošības dēļ ceļinieki apvienojās lielākos pulkos. Sievietes un veci vīri pa stāvajiem un klinšainajiem ceļiem jāja ar vēršiem vai ēzeļiem. Stiprākie vīrieši un jaunieši gāja kājām. Pasā svētku laiks bija marta beigās vai aprīļa sākumā, kad visa zeme tērpās ziedos un skanēja putnu dziesmās. Ceļojuma gaitā bija jāiet garām ievērojamām Israēla tautas vēstures vietām, un tēvi un mātes bērniem stāstīja par brīnumdarbiem, ko Dievs savai tautai bija darījis senatnē. Ceļojumā laiku viņi pavadīja ar dziesmām un mūziku, un, kad beidzot skatam parādījās Jeruzālemes torņi, visu balsis apvienojās gaviļu saucienos — «Mūsu kājas te nu stāv tavos vārtos, Jeruzāleme. (..) Miers lai ir tavos mūros un labklājība tavās pilīs!» (Ps. 122:2,7) {LI 51.3}

Pasā svētku svinēšana sākās līdz ar ebreju tautas dzimšanu. Pēdējā viņu verdzības naktī Ēģiptē, kad vēl nebija redzamas nekādas atbrīvošanas pazīmes, Dievs tiem pavēlēja sagatavoties tūlītējai atbrīvošanai. Dievs brīdināja faraonu, ka pār ēģiptiešiem nāks pēdējā sodība, bet ebrejiem pavēlēja savas ģimenes sapulcināt mājokļos. Pēc durvju palodu un stenderu apslacināšanas ar nokauta jēra asinīm tiem vajadzēja ēst ceptu gaļu ar neraudzētām maizēm un rūgtām zālēm. Dievs sacīja: «Un šādā veidā jūs to ēdiet: jūsu gurni lai ir apjozti, un jūsu kājās apautas sandalēm, jūsu ceļa spieķi lai ir jūsu rokās; un ēdiet to ātrā steigā; tas ir tā Kunga Pasā.» (2. Moz. 12:11) Pusnaktī Ēģiptē tika nokauti visi pirmdzimtie. Tad valdnieks sūtīja Israēlam ziņu: «Celieties un taisieties prom no manas tautas vidus (..), ejiet un kalpojiet tam Kungam, kā jūs to gribat.» (2. Moz. 12:31) Tā ebreji no Ēģiptes izgāja kā neatkarīga tauta. Kungs pavēlēja ik gadus noturēt Pasā svētkus. Viņš sacīja: «Un lai tā būtu, kad jūsu bērni jums prasīs: «Kas jums tā par kalpošanu?», tad atbildiet: «Tas ir Pasā upuris tam Kungam, kas Israēla bērnus saudzēja Ēģiptē, kad Viņš sodīja Ēģiptes zemi, bet saudzēja mūsu namus.» (2. Moz. 12:26,27) Tā

no paaudzes uz paaudzi atmiņā saglabājās dzīva piemiņa par šo brīnišķīgo atbrīvošanu. {LI 51.4}

Pasā svētkiem sekoja septiņu dienu Neraudzētās maizes svētki. Otrajā svētku dienā Kunga priekšā tika līgots gada ražas pirmais auglis — miežu kūlītis. Visas svētku ceremonijas bija simbolisks norādījums uz Kristus darbu. Israēla izvešana no Ēģiptes ir simbols atpestīšanai, par kuru bija jāatgādina Pasā svētkiem. Nokautais jērs, neraudzētās maizes un pirmais kūlītis attēloja Pestītāju. {LI 52.1}

Lielākajai ļaužu daļai Kristus dienās šo svētku ievērošana bija kļuvusi par tīri formālu lietu. Bet cik dziļi nozīmīga tā bija Dieva Dēlam! {LI 52.2}

Pirmo reizi bērns Jēzus skatīja dievnamu. Viņš redzēja baltos apģērbos tērptus priesterus izpildām svinīgo kalpošanu. Viņš vēroja uz upura altāra asiņojošo upuri. Viņš zemojās lūgšanā līdz ar dievlūdzējiem, kamēr vīraka mākonis uzkāpa Dieva priekšā. Viņš bija Pasā svētku dievkalpojuma iespaidīgo ceremoniju liecinieks. Dienu no dienas Viņš arvien skaidrāk saprata to nozīmi. Šķita, ka katra darbība bija saistīta ar Viņa paša dzīvi. Viņā pamodās jaunas ierosmes. Kluss un domās nogrimis, Jēzus, šķiet, risināja lielu problēmu. Pestītājam pamazām atklājās Viņa misijas noslēpums. {LI 52.3}

Iegrimis pārdomās par visu redzēto, Viņš nepalika kopā ar saviem vecākiem. Jēzus ilgojās pēc vienatnes. Kad beidzās Pasā svētku dievkalpojumi, Viņš vēl arvien kavējās dievnama pagalmos, un, dievlū-dzējiem aizejot no Jeruzālemes, Jēzus tur vēl palika. {LI 52.4}

Šajā Jeruzālemes apmeklējumā Jēzus vecāki vēlējās Viņu iepazīstināt ar lielajiem Israēla skolotājiem. Kaut gan Jēzus visos sīkumos paklausīja Dieva Vārdam, Viņš tomēr nepakļāvās rabīnu rituāliem un paražām. Jāzeps un Marija cerēja, ka šeit Viņš varētu iemācīties parādīt cieņu izglītotajiem rabīniem un centīgāk ievērot šo vīru priekšrakstus. Bet dievnamā Jēzus apguva pamācības no Dieva un tūlīt arī sāka dalīties tajā, ko bija saņēmis. {LI 53.1}

Toreiz kāda ar dievnamu savienota telpa bija nošķirta reliģiskai skolai pēc praviešu skolu parauga. Šeit ar saviem skolniekiem sanāca vadošie rabīni, un tur ieradās arī Jēzus. Apsēdies pie šo nopietno, mācīto vīru kājām, zēns klausījās viņu pamācības. Kā tāds, kas meklē gudrību, Viņš šos mācītājus iztaujāja par pravietojumiem un toreizējiem notikumiem, kas norādīja uz Mesijas nākšanu. {LI 53.2}

Jēzus izturēšanās liecināja par alkām pēc dievatziņas. Viņa jautājumi izraisīja dziļas pārrunas par tām patiesībām, kas ilgu laiku bija neskaidras, tomēr ārkārtīgi svarīgas dvēseļu pestīšanai. Vienlaicīgi atklājot, cik ierobežota un pavirša ir mācīto vīru izpratne, katrs nākamais jautājums nostiprināja dievišķo mācību un patiesību izcēla jaunā gaismā. Rakstu mācītāji runāja par brīnišķīgo paaugstināšanu, ko jūdu tautai atnesīs Mesijas

nākšana, bet Jēzus norādīja uz Jesajas pravietojumu, jautādams, ko nozīmē tās Rakstu vietas, kas liecina par Dieva Jēra ciešanām un nāvi. {LI 53.3}

Mācītie vīri griezās arī pie Viņa ar jautājumiem un bija pārsteigti par saņemtajām atbildēm. Ar bērna pazemību Viņš atkārtoja Svēto Rakstu vārdus, atrazdams tajos tik dziļu saturu, kādu gudrie vīri nebija uztvēruši. Ja sekotu patiesībām, uz kurām Viņš norādīja, tad tās radītu reformāciju tā laika reliģijā. Tad tiktu pamodināta nopietna interese par garīgām lietām, un, pienākot Jēzus atklātās darbības sākumam, daudzi būtu sagatavoti Viņu pieņemt. {LI 53.4}

Rakstu mācītāji zināja, ka Jēzus nav mācījies viņu skolās, tomēr Viņa pravietojumu izpratne tālu pārsniedza pašu rabīnu zināšanas. Šajā dziļi domājošajā Galilejas zēnā viņi saskatīja lielas izredzes. Viņi To gribēja iegūt par savu mācekli, lai Viņš varētu kļūt par Israēla skolotāju. Viņi gribēja uzņemties Jēzus audzināšanu, uzskatīdami, ka tik savdabīgu prātu noteikti vajadzētu pakļaut savai ietekmei. {LI 53.5}

Viss Jēzus teiktais tā aizkustināja rabīnu sirdis, kā tās vēl nekad nebija aizkustinājuši no cilvēku lūpām izskanējuši vārdi. Dievs meklēja iespēju, kā apgaismot šos Israēla vadoņus, un izlietoja vienīgo līdzekli, ar ko tie vēl bija aizsniedzami. Savā augstprātībā tie nekad nebūtu pieļāvuši, ka kāds tos pamāca. Ja Jēzus būtu izrādījis, ka mēģina tos pamācīt, tie Viņu nebūtu pat uzklausījuši. Bet rakstu mācītāji mierināja sevi, iedomādamies, ka māca Viņu vai vismaz pārbauda Viņa Svēto Rakstu zināšanas. Jēzus bērnišķā vienkāršība un laipnība atbruņoja viņu aizspriedumus. Pašiem to neapzinoties, tiem tagad tika atvērts Dieva Vārds, un Svētais Gars runāja uz viņu sirdīm. {LI 53.6}

Tie vienkārši nevarēja neredzēt, ka viņu cerības par Mesiju nebalstās uz pravietojumiem, tomēr negribēja atteikties no teorijām, kas glaimoja cilvēciskajai godkārībai. Viņi nevarēja pieļaut, ka ir pārpratuši Rakstus, kurus mācīja citiem. Tie tikai jautāja cits citam: «No kurienes šim jauneklim zināšanas, jo Viņš taču nekad nav mācījies?» «Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuznēma.» (Jāna 1:5) {LI 54.1}

Pa to laiku Jāzepu un Mariju māca liela neziņa un bēdas. Aiziedami no Jeruzālemes, tie uz brīdi bija Jēzu aizmirsuši un nenojauta, ka Viņš atpaliek. Zeme toreiz bija biezi apdzīvota, un karavānas no Galilejas veidojās visai lielas. Pilsētu atstājot, valdīja steiga un juceklis. Prieks ceļot kopā ar draugiem un paziņām saistīja visu viņu uzmanību, un līdz pat naktij tie nepamanīja, ka Jēzus vairs nav pie viņiem. Tikai apstājoties atpūtai, tie ievēroja, ka pietrūkst viņu bērna izpalīdzīgās rokas. Domādami, ka Viņš ir pie citiem ceļa biedriem, sākumā vecāki nemaz neuztraucās. Kaut gan Jēzus bija vēl jauns, tie tomēr Viņam pilnīgi uzticējās, gaidīdami, ka vajadzības brīdī Viņš būs klāt, lai palīdzētu, uzminēdams katru vēlēšanos, kā Viņš to vienmēr bija darījis. Bet tagad vecāku sirdīs pamodās bailes. Tie viņu neatlaidīgi meklēja pie visiem ceļa biedriem, bet bez panākumiem. Ar šausmām tie atcerējās, kā bērnībā Viņu centās iznīcināt Hērods. Tumšas

nojautas pildīja viņu sirdis, un tie sev izteica rūgtus pārmetumus. {LI 54.2}

Atgriezušies Jeruzālemē, vecāki meklēšanu turpināja. Nākamajā dienā lūdzēju pulkā dievnamā viņu uzmanību saistīja kāda pazīstama balss. Kļūdīties nebija iespējams. Neviena cita balss neskanēja kā šī — tik svinīga un nopietna, un tomēr tik melodiska. {LI 54.3}

Jēzu Viņi atrada rabīnu skolā. Prieks tiešām bija liels, tomēr pilnīgi aizmirst savas bēdas un raizes tie uzreiz nespēja. Palikusi vienatnē ar Jēzu, māte Viņam pārmeta: «Mans dēls, kāpēc Tu mums to esi darījis? Redzi, Tavs tēvs un es, mēs Tevi ar sāpēm esam meklējuši.» {LI 54.4}

«Kam jūs esat Mani meklējuši?» atbildēja Jēzus, «vai nezinājāt, ka Man jādarbojas sava Tēva lietās?» Tie nesaprata šos vārdus, un Jēzus norādīja uz augšu. Viņa seju apspīdēja savāda gaisma, par ko tie brīnījās. Cauri cilvēciskumam izstaroja dievišķā daba. Kad tie Viņu atrada dievnamā un noklausījās sarunu, kas norisinājās starp Viņu un rakstu mācītājiem, tie bija pārsteigti par Jēzus jautājumiem un atbildēm. Viņa vārdi izraisīja virkni pārdomu, ko tie nekad nevarēja aizmirst. {LI 55.1}

Vecākiem adresētajā jautājumā bija ietverta mācība. «Vai nezinājāt, ka Man jādarbojas sava Tēva lietās?» Viņš sacīja. Jēzus bija iesācis darbu, kuru veikt bija nācis pasaulē, bet Jāzeps un Marija nebija ievērojuši savus pienākumus. Uzticēdams savu Dēlu, Dievs tiem bija parādījis lielu godu. Svētie eņģeļi vadīja Jāzepu, lai pasar-gātu Jēzus dzīvību. Bet nu tie veselu dienu nebija pat iedomājušies par To, kuru nedrīkstēja aizmirst nevienu mirkli. Kad viņu satraukums pārgāja, tie nevis pārmeta sev, bet norāja Jēzu. {LI 55.2}

Tas, ka Jāzeps un Marija Jēzu uzskatīja par savu bērnu, bija dabiski. Viņš ik dienas bija pie tiem, un Viņa dzīve daudzējādā ziņā līdzinājās citu bērnu dzīvei, tādēļ tiem bija grūti saprast, ka Viņš ir Dieva Dēls. Tiem draudēja briesmas nenovērtēt piešķirtās svētības — dzīvot pasaules Pestītāja klātbūtnē. Šķiršanās izraisītās bēdas un Jēzus izsacītais laipnais pārmetums tiem atgādināja viņu uzdevuma svētumu. {LI 55.3}

Atbildot mātei, Jēzus pirmo reizi parādīja izpratni par savām attiecībām ar Dievu. Pirms Viņa dzimšanas eņģelis Marijai bija sacījis: «Tas būs liels, un Viņu sauks par Visaugstākā Dēlu, un Dievs tas Kungs Tam dos Viņa tēva Dāvida troni. Un Viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi.» (Lūk. 1:32,33) Šos vārdus Marija paglabāja savā sirdī, bet tomēr neizprata Jēzus misiju, kaut arī ticēja, ka viņas dēls būs Israēla Mesija. Arī tagad viņa nesaprata Jēzus vārdus, vienīgi apzinājās, ka Viņš noliedz radniecību ar Jāzepu un pasludina sevi par Dieva Dēlu. {LI 55.4}

Jēzus neignorēja savas attiecības ar šīs zemes vecākiem. No Jeruzālemes Viņš atgriezās kopā ar tiem un palīdzēja viņu ikdienas darbos. Savas misijas noslēpumu Viņš paturēja sirdī, padevīgi gaidīdams nolikto laiku, lai uzsāktu atklātu darbību. Vēl

astoņpadsmit gadus pēc tam, kad Jēzus bija atzinis sevi par Dieva Dēlu, Viņš tāpat saglabāja savas saistības ar ģimenes pavardu Nācaretē un pildīja dēla, brāļa, drauga un pilsoņa pienākumus. {LI 55.5}

Kad dievnamā Jēzum atklājās Viņa misija, Viņš mēģināja izvairīties no ļaužu drūzmas. Mājās no Jeruzālemes Viņš centās atgriezties pēc iespējas klusāk, kopā ar tiem, kas zināja Viņa dzīves noslēpumu. Ar Pasā svētku dievkalpojumu Dievs vēlējās savu tautu atraut no laicīgajām rūpēm un atgādināt tai savus brīnumdarbus, izvedot no Ēģiptes zemes. Viņš gribēja, lai tā šajos notikumos saskatītu apsolījumu atbrīvošanai no grēka. Kā nokautā jēra asinis aizsargāja israēliešu mājokļus, tā Kristus asinīm vajadzēja glābt viņu dvēseles. Bet Kristus tos varēja izglābt vienīgi tad, ja tie ticībā Viņa dzīvību pieņemtu par savējo. Simboliskajam dievkalpojumam vērtība bija tikai tad, ja tas dievlūdzējus vadīja pie Kristus kā pie viņu personīgā Pestītāja. Dievs gribēja, lai tie ar lūgšanām un pārdomām pētītu jautājumu par Kristus misiju. Bet, ļaužu pulkiem atgriežoties no Jeruzālemes, viņu prātus pārāk bieži aizņēma ceļošanas satraukums un draugu sastapšanās, un dievkalpojumi, kuros tie bija piedalījušies, tika aizmirsti. Pestītāju tāda sabiedrība nevaldzināja. {LI 56.1}

Tā kā Jāzepam un Marijai no Jeruzālemes bija jāatgriežas mājās ar Jēzu vien, tad Viņš cerēja vecāku domas novirzīt uz pravietojumiem par ciešanām pakļauto Pestītāju. Tāpat kā Golgātas kalnā, cenšoties atvieglināt savas mātes bēdas, Viņš par to domāja arī tagad. Marijai būs lemts redzēt Viņa nāves mokas, tāpēc Jēzus vēlējās, lai tā saprastu Viņa sūtību un spētu izturēt tad, kad «zobens spiedīsies cauri dvēselei». Kā Jēzus tagad bija šķirts no mātes, un viņa trīs dienas ar sāpēm dēlu bija meklējusi, tā arī tad, kad Viņš tiks upurēts par pasaules grēkiem, Viņš trīs dienas būs pazudis. Atkal mātes bēdas pārvērtīsies priekā, kad Viņš uzcelsies no kapa. Bet cik daudz vieglāk viņa pārciestu sāpes par Jēzus nāvi, ja būtu sapratusi Rakstu vietas, kurām Viņš tagad centās pievērst mātes domas! {LI 56.2}

Ja Jāzeps un Marija ar visu sirdi pārdomās un lūgšanās būtu kavējušies pie Dieva, viņi saprastu sava uzdevuma svētumu un neizlaistu Jēzu no acīm. Tie Pestītāju pazaudēja vienas dienas nolaidības dēļ, bet, lai Viņu atrastu, vajadzēja trīs dienu baiļpilnu meklēšanu. Tā tas ir arī ar mums. Ar tukšu pļāpāšanu, aprunāšanām un lūgšanu brīžu neievērošanu mēs vienā dienā varam pazaudēt Pestītāja klātbūtni, un tas var prasīt daudz dienu sāpju pilnu meklēšanu, lai Viņu atkal atrastu un atgūtu pazaudēto mieru. {LI 56.3}

Visās mūsu savstarpējās attiecībās jāņem vērā, lai mēs neaizmirstu Jēzu un neaizietu nepamanījuši, ka Viņš nav ar mums. Kad tā nododamies laicīgām lietām, ka mums vairs neatliek laika domām par Viņu, kurā koncentrēta mūsu mūžīgās dzīvības cerība, mēs šķiramies no Jēzus un Debesu eņģeļiem. Šīs svētās būtnes nevar palikt tur, kur cilvēki neilgojas pēc Pestītāja klātbūtnes un Viņa prombūtne paliek nepamanīta. Lūk, kāpēc tos,

kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, tik bieži pārņem mazdūšība! {LI 57.1}

Daudzi apmeklē garīgas sapulces, kur Dieva Vārds tos atspirdzina un iepriecina, bet viņi zaudē svētības, pametot novārtā pārdomas, modrību un lūgšanas, un tad jūt vēl lielāku atstātību nekā pirms tam. Tos bieži pārņem jūtas, ka Dievs ir rīkojies pārāk bargi. Tie neredz, ka kļūda ir viņos pašos. Atšķirdamies no Jēzus, viņi sevi ir izslēguši no Pestītāja klātbūtnes gaismas. {LI 57.2}

Būtu labi, ja mēs katru dienu kādu stundu pavadītu, pārdomājot Kristus dzīvi. Mums to vajadzētu aplūkot posmu pa posmam, ļaujot iztēlei uztvert katru ainu, sevišķi Viņa dzīves pēdējās dienās. Kad mēs tā kavēsimies pie Viņa lielā, par mums pienestā upura, mūsu paļāvība kļūs stiprāka, no jauna iekvēlosies mīlestība, un mēs vairāk tiksim piepildīti ar Viņa Garu. Lai iegūtu pestīšanu, mums krusta pakājē jāapgūst grēku nožēlas un pazemošanās mācība. {LI 57.3}

Kad mēs sanākam kopā, tad varam kļūt viens otram par svētību. Ja piederam Kristum, vistuvāk sirdij mums būs domas par Viņu. Mums patiks par Viņu runāt. Kad mēs cits citam stāstīsim par Viņa mīlestību, dievišķa ietekme darīs maigākas mūsu sirdis. Uzlūkojot Viņa rakstura skaistumu, mēs tapsim «pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu.» (2. Kor. 3:18) {LI 57.4}

9 Nodaļa - Cīņas laiks

No savas dzīves pirmajiem gadiem ikviens jūdu bērns bija rabīnu priekšrakstu apņemts. Katra rīcība un pat visniecīgākie dzīves sīkumi tika pakļauti stingriem noteikumiem. Sinagogu mācītāji jaunatnei lika apgūt neskaitāmus priekšrakstus un gaidīja, ka tie kā īsti jūdu ticīgie tos ievēros. Bet Jēzus par šīm lietām neinteresējās. No pašas bērnības Viņš rīkojās neatkarīgi no rabīnu likumiem. Viņš pastāvīgi pētīja Vecās Derības Rakstus, un vienmēr atsaucās uz vārdiem: «Tā saka tas Kungs.» {LI 58.1}

Kad Jēzum kļuva skaidrs tautas stāvoklis, Viņš saprata, ka sabiedrības prasības un Dieva prasības ir pastāvīgā konfliktā. Cilvēki atkāpās no Dieva Vārda un cildināja pašu izgudrotās teorijas. Tie ievēroja tradicionālos rituālus, kuriem nebija nekādas vērtības. Viņu dievkalpojumi bija tikai ceremoniju virknējums, bet svētās patiesības, ko tiem vajadzēja mācīt, palika dievlūdzējiem apslēptas. Jēzus redzēja, ka ticības neapgarotajās sanāksmēs ļaudis sev neatrada mieru. Viņi nepazina gara brīvību, kas iegūstama, kalpojot Dievam patiesībā. Jēzus vēlējās iemācīt, ko īsti nozīmē pielūgt Dievu, tādēļ Viņš nevarēja atzīt cilvēku pavēļu sajaukšanu ar dievišķajiem priekšrakstiem. Viņš neuzbruka mācīto skolotāju pieņēmumiem un ieradumiem, bet, kad Jēzum pārmeta Viņa paša vienkāršo dzīves veidu, tad, sevi attaisnojot, Viņš norādīja uz Dieva Vārdu. {LI 58.2}

Smalkjūtīgā un pazemīgā veidā Jēzus centās iepriecināt tos, ar kuriem Viņam bija jāsatiekas. Tā kā Viņš bija ļoti lēnprātīgs un kautrīgs, tad rakstu mācītāji un vecākie iedomājās, ka tie Viņu viegli varēs ietekmēt ar savu mācību. Tie Jēzu skubināja pieņemt likumus un tradīcijas, kas bija saglabājušās no senajiem rakstu mācītājiem. Bet Jēzus prasīja noteiktu pamatojumu Svētajos Rakstos. Viņš bija gatavs uzklausīt katru vārdu, kas nāk no Dieva mutes, bet cilvēku izgudrojumiem nevarēja piekrist. Šķita, ka Jēzus zina Rakstus no sākuma līdz beigām, un Viņš šiem vīriem atklāja to patieso nozīmi. Rabīni kaunējās pieņemt pamācības no bērna. Tie apgalvoja, ka izskaidrot Rakstus ir viņu kompetencē un ka Jēzus pienākums ir pieņemt viņu viedokli. Tie bija sašutuši, ka Viņš uzdrošinās nepiekrist. {LI 58.3}

Izglītotie vīri zināja, ka Rakstos savām tradīcijām viņi nekādu pamatojumu atrast nevar. Viņi saprata, ka garīgajā izpratnē Jēzus tiem bija tālu priekšā. Tomēr, kad Viņš nepaklausīja rabīnu pavēlēm, tie vienmēr sadusmojās. Nespēdami Viņu pārliecināt, tie uzmeklēja Jāzepu un Mariju, lai sūdzētos par Jēzus nepakļāvīgo rīcību. Tā Viņam bija jācieš pārmetumi un rājieni. {LI 59.1}

Jau no agras jaunības Jēzus iesāka pastāvīgi darboties sava rakstura veidošanā, un pat cieņa un mīlestība pret vecākiem nevarēja Viņu novirzīt no paklausības Dieva Vārdam. «Stāv rak- stīts» — bija pamatojums katrai Viņa rīcībai, kas atšķīrās no ģimenes ieradumiem. Bet rabīnu ietekme Viņa dzīvi padarīja rūgtu. Jāu agri Viņš bija spiests

apgūt skarbo klusēšanas un pacietīgas izturības mācību. {LI 59.2}

Jēzus brāļi, kā mēdza saukt Jāzepa dēlus, turējās rabīnu pusē. Tie pastāvēja uz to, ka tradīcijas jāievēro tā, it kā tās būtu paša Dieva prasības. Cilvēku priekšrakstus viņi vērtēja pat augstāk par Dieva Vārdu, un tiem ļoti nepatika Jēzus skaidrā izpratne par to, kas īsts un kas neīsts. Viņa nelokāmo paklausību Dieva likumiem tie nosodīja kā stūrgalvību. Tie bija pārsteigti par atziņām un gudrību, ko Viņš parādīja, atbildot rakstu mācītājiem. Tie labi zināja, ka Jēzus nav mācījies pie gudrajiem vīriem un tomēr nevarēja neredzēt, ka Viņš tiem ir skolotājs. Tie atzina Viņa zināšanu pārākumu, bet nespēja saskatīt, ka Viņam ir brīva pieeja pie Dzīvības Koka — atziņu avota, ko tie nepazina. {LI 59.3}

Kristus nenoslēdzās sevī, un tieši ar to Viņš sevišķi aizvainoja farizejus, novērsdamies no viņu stingrajiem likumiem. Viņš redzēja, ka reliģijas sfēra ir norobežota ar augstu, šķirošu sienu, it kā tā būtu par svētu ikdienas dzīvei. Kristus šo barjeru nojauca. Attiecībās ar cilvēkiem Viņš nejautāja — «Kāda ir jūsu pārliecība? Pie kādas draudzes jūs piederat?» Viņš palīdzēja visiem, kam palīdzība bija vajadzīga. Viņš neieslēdzās vientuļnieka cellē, lai tur parādītu savu Debesu raksturu, bet nopietni darbojās visas cilvēces labā. Viņš uzsvēra patiesību, ka Bībeles reliģija nepastāv sevis mērdēšanā. Viņš mācīja, ka skaidra un neaptraipīta reliģija nav domāta tikai zināmiem laikiem un sevišķiem gadījumiem. Visos laikos un visās vietās Viņš izrādīja sirsnīgu gādību par cilvēkiem un savā apkārtnē izplatīja patīkamu dievbijības atmosfēru. Tas viss farizejiem bija pārmetums. Tas rādīja, ka reliģija nesastāv no egoisma un ka viņu slimīgā nodošanās personīgām interesēm ir tālu no patiesas dievbijības. Tas izsauca naidu pret Jēzu, un tāpēc tie par visu varu centās pakļaut Viņu saviem priekšrakstiem. {LI 59.4}

Jēzus centās atvieglot visas ciešanas, ko vien redzēja. Viņam nebija daudz naudas, ko dot, bet bieži Viņš atteicās no ēdiena, lai tikai palīdzētu tiem, kas bija trūcīgāki. Jēzus brāļi juta, cik tālu sniedzās Viņa iespaids un kā tas darbojas pret tiem. Viņš izturējās tik taktiski, kā neviens nedz izturējās, nedz arī gribēja izturēties. Kad tie skarbi uzrunāja trūcīgus, pazemotus ļaudis, Jēzus vēlāk viņus uzmeklēja, sacīdams iedrošinošus vārdus. Kad bija vajadzīgs, Viņš varēja pasniegt auksta ūdens malku, un savu paša maltīti mierīgi ielikt citu rokās. Kad Viņš remdināja ļaužu sāpes, Viņa mācītās patiesības bija saistītas ar šiem žēlsirdības darbiem un līdz ar to palika cilvēku atmiņā. {LI 60.1}

Tas viss brāļiem ļoti nepatika. Būdami vecāki par Jēzu, tie iedomājās, ka Viņam vienmēr būtu jāpaklausa. Tie Jēzu apvainoja augstprātībā un pārmeta, ka Viņš sevi nostādot augstāk par tiem un viņu skolotājiem — priesteriem un tautas vadoņiem. Tie Viņam bieži pat piedraudēja un centās iebiedēt, bet Jēzus gāja savu ceļu, par vadoni ņemdams Svētos Rakstus. {LI 60.2}

Jēzus savus brāļus mīlēja un vienmēr pret tiem izrādīja vislielāko laipnību, bet tie bija greizsirdīgi uz Viņu un atbildēja ar skaidri izteiktu neticību un nicināšanu. Tie nevarēja

saprast Viņa izturēšanos, jo tiem šķita, ka Jēzū atklājas lielas pretrunas. Viņš bija brīnišķais Dieva Dēls un tajā pašā laikā nevarīgs bērns; pasauļu Radītājs, kam piederēja visa zeme, un tomēr uz katra soļa Viņa dzīves gaitā iezīmējās nabadzība. Viņa gara cēlums un individualitāte bija pilnīgi brīva no šīs zemes lepnuma un augstprātības. Viņš necīnījās pēc pasaulīgas varenības un bija apmierināts pat viszemākajā stāvoklī. Tas Viņa brāļus vienmēr kaitināja. Tie nevarēja saprast Jēzus nesatricināmo dvēseles mieru pārbaudījumos un trūkumā. Tie nezināja, ka Viņš mūsu dēļ tapa nabags, «lai Viņa nabadzība kļūtu» mums par bagātību. (2. Kor. 8:9) Tie nespēja aptvert Viņa misijas noslēpumu, tāpat kā Ījaba draugi nesaprata šī cilvēka pazemošanu un ciešanas. {LI 60.3}

Brāļi Jēzu pārprata tāpēc, ka Viņš nebija tāds kā tie. Viņa dzīves mēraukla nebija viņu dzīves mēraukla. Raudzīdamies uz cilvēkiem, tie bija novērsušies no sava Radītāja, un viņu dzīvē neatklājās Dieva spēks. Reliģijas formas, pie kurām tie turējās, nespēja pārveidot raksturu. Tie maksāja desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm, bet atstāja «bez ievērības svarīgāko bauslībā: tiesu, žēlastību un ticību». (Mat. 23:23) Jēzus priekšzīme tos pastāvīgi kaitināja. Viņš pasaulē ienīda tikai vienu lietu — grēku. Katra netaisna darbība Viņā izraisīja sāpes, ko nevarēja apslēpt. Pārāk nepārprotams un skaidrs bija pretstats starp formālistiem, kuru šķietamais svētums apslēpa mīlestību pret grēku un Tā raksturu, kurš bija pilns dedzības par Dieva godu. Tāpēc ka Jēzus dzīve nosodīja ļaunumu, pret Viņu uzstājās gan mājās, gan ārpus tās. Viņa nesavtību un skaidrību pieminēja ar izsmieklu. Jēzus pacietību un laipnību nosauca par gļēvulību. {LI 60.4}

Cilvēces likteņa rūgtajā kausā nav bijis nekā tāda, ko Jēzus nebūtu izbaudījis. Atradās arī tādi ļaudis, kas zobojās par Viņa dzimšanu. Jau bērnībā Viņš sastapās ar viņu izsmejošajiem skatieniem un ļaunajām valodām. Ja Jēzus būtu atbildējis kaut ar vienu nepacietīgu vārdu vai skatienu vai piekāpies saviem brāļiem kaut vienā netaisnā darbā, Viņš vairs nebūtu pilnīgs paraugs. Tad Kristus vairs nevarētu īstenot mūsu pestīšanas plānu. Pat, ja Viņš grēkam būtu pieļāvis kaut vienu aizbildinājumu, sātans triumfētu un pasaule būtu pazudusi. Tādēļ arī kārdinātājs tik ļoti pūlējās padarīt Jēzus dzīvi pēc iespējas grūtāku un ievest Viņu grēkā. {LI 61.1}

Bet uz katru kārdinājumu Viņam bija viena atbilde: «Stāv rakstīts». Viņš reti norāja savu brāļu nepareizos darbus, bet arvien centās tiem atgādināt to, ko teicis Dievs. Bieži Viņam pārmeta gļēvulību, kad Tas atteicās tiem pievienoties kādā aizliegtā pasākumā, bet Jēzus atbildēja: «Stāv rakstīts: «Bijība tā Kunga priekšā, tā ir gudrība, un vairīties no ļauna — tā ir atzīšana!» » (Ījj. 28:28) {LI 61.2}

Bija ļaudis, kas meklēja Pestītāja sabiedrību, izjuzdami Viņa klātbūtnē valdošo mieru, bet daudzi no Viņa vairījās, jo Jēzus neaptraipītā dzīve tiem bija pastāvīgs pārmetums. Jaunieši Viņu skubināja uz sadarbību. Jēzus bija saprātīgs un dzīvespriecīgs, Viņa klātbūtne tos iepriecināja, un tie apsveica Viņa priekšlikumus, bet bija neapmierināti par

pastāvīgo piesardzību un nosauca Viņu par šaursirdīgu un aizspriedumainu. Bet Jēzus atbildēja: «Stāv rakstīts: «Kā jauneklis uzturēs savu ceļu šķīstu? — Kad viņš turēsies pēc Taviem vārdiem.» «Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.»» (Ps. 119:9,11) {LI 61.3}

Viņam bieži jautāja: «Kāpēc Tu gribi būt tik īpatnējs un tā atšķirties no visiem pārējiem?» «Stāv rakstīts,» Viņš atbildēja: «Svētīgi tie, kas ir nenoziedzīgi savos ceļos, kas staigā pēc tā Kunga baušļiem! Svētīgi tie, kas sargā Viņa liecības, kas Viņu meklē no visas sirds, kas nedara netaisnību, bet staigā Viņa ceļos!» (Ps. 119:1-3) Kad Jēzum vaicāja, kāpēc Viņš nepiedalās Nācaretes jauniešu izpriecās, Viņš sacīja: «Stāv rakstīts: «Es priecājos par Tavu liecību nosprausto ceļu kā par dārgu mantu. Es pārdomāju Tavas pavēles un vēroju Tavus ceļus. Par Taviem likumiem man ir prieks, es neaizmirsīšu Tavu Vārdu.» (Ps. 119:14-16) {LI 62.1}

Jēzus nestrīdējās par savām tiesībām. Bieži Viņa darbu padarīja nevajadzīgi smagu, tāpēc ka Viņš to veica labprātīgi un nesūdzējās. Taču Viņš nepagura un nekļuva mazdūšīgs. Viņš dzīvoja pāri šīm grūtībām Dieva klātbūtnes gaismā. Viņš neatmaksāja, kad pret Viņu izturējās rupji, bet pacietīgi panesa visus apvainojumus. {LI 62.2}

Atkārtoti Viņam jautāja: «Kāpēc Tu pieļauj tādu nicinošu izturēšanos pat no savu brāļu puses?» «Stāv rakstīts», Viņš sacīja, «Mans bērns, neaizmirsti manu mācību, bet lai tava sirds patur Manus baušļus. Jo tie tev pieliks daudz dienu un dzīvības gadus, un mieru. Žēlastība un uzticība tevi neatstās; sien tos ap savu kaklu un ieraksti tos savas sirds galdiņā. Tad tu atradīsi žēlastību un labprātību Dieva un cilvēku acīs.» (Sal. pam. 3:1-4*) {LI 62.3}

No tā brīža, kad vecāki Jēzu atrada dievnamā, Viņa izturēšanās un rīcība tiem šķita noslēpumaina. Viņš neielaidās strīdā, un Viņa piemērs bija pastāvīga pamācība. Likās, ka Viņš no visiem atšķiras. Jēzum laimīgākie brīži bija tie, ko Viņš pavadīja vienatnē ar dabu un Dievu. Kad vien radās izdevība, Viņš aizgāja no darba, lai pastaigātos laukos un nodotos pārdomām zaļajās ielejās, lai uzturētu savienību ar Dievu kalna nogāzē vai zem šalcošajiem meža kokiem. Agrās rīta stundās Viņu bieži varēja atrast kādā vientuļā vietā, nogrimušu pārdomās, Svēto Rakstu pētīšanā vai lūgšanā. No šiem klusajiem brīžiem Jēzus atkal atgriezās mājās, lai uzņemtos savus pienākumus un sniegtu izturīgas darba dzīves paraugu. {LI 62.4}

Kristus dzīve bija raksturīga ar cieņu un mīlestību pret māti. Marija savā sirdī ticēja, ka no viņas dzimušais svētais bērns ir sen apsolītais Mesija, bet viņa neuzdrošinājās savu ticību izteikt vārdos. Viņa bija Jēzus ciešanu līdzdalībniece visā Viņa zemes dzīves laikā. Ar sāpēm viņa pārdzīvoja visus pārbaudījumus, ko Jēzum bija jāpanes bērnībā un jaunībā, un pati nonāca grūtībās, aizstāvot to, ko Viņa rīcībā uzskatīja par pareizu. Viņa saprata, ka mājas sabiedrība un mātes sirsnīgās rūpes par saviem bērniem ir sevišķi

svarīgs faktors rakstura veidošanā. Jāzepa dēli un meitas to zināja un, atsaucoties uz šīm rūpēm, mēģināja Jēzus dzīves veidu grozīt pēc saviem ieskatiem. {LI 62.5}

Marija bieži norāja Jēzu un skubināja Viņu pakļauties rakstu mācītāju prasībām. Bet Viņš nebija pierunājams attiekties no sava ieraduma pārdomāt Dieva darbus un remdināt cilvēku un pat mēmo dzīvnieku ciešanas. Kad priesteri un skolotāji pieprasīja Marijas atbalstu, lai pakļautu sev Jēzu, viņa jutās ļoti satraukta, bet, kad Viņš savas rīcības pamatojumam minēja Svēto Rakstu izteicienus, sirdī atkal atgriezās miers. {LI 63.1}

Dažkārt Marija svārstījās starp Jēzu un Viņa brāļiem, kas neticēja, ka Viņš ir Dieva sūtītais; tomēr bija ļoti daudz pierādījumu par šī bērna dievišķo izcelsmi. Māte redzēja Viņa uzupurēšanos citu labā Jēzus klātbūtne ienesa skaidrāku atmosfēru mājās, un Viņa dzīve iedarbojās kā raugs visos sabiedrības slāņos. Nevainojams un neaptraipīts Viņš mita starp bezrūpīgajiem, rupjajiem un nepieklājīgajiem, starp netaisniem muitniekiem, vieglprātīgiem uzdzīvotājiem, grēcīgajiem samariešiem, pagānu kareivjiem, vienkāršiem zemniekiem un starp visiem pārējiem šajā raibajā pūlī. Redzēdams smagu nastu nospiestus, nogurušus cilvēkus, Viņš tiem teica līdzjūtības pilnus vārdus. Viņš dalījās to grūtībās un atkārtoja viņiem mācības par Dieva mīlestību, laipnību un žēlastību, kuras bija apguvis dabā. {LI 63.2}

Visiem Viņš mācīja uzskatīt sevi par tādiem, kam piešķirtas dārgas dāvanas, kas, pareizi izlietotas, tiem nodrošinās mūžīgas bagātības. Viņš atteicās no dzīves lepnuma un ar savu piemēru rādīja, ka katrs mirklis sev līdzi nes mūžīgas sekas, ka tas jāvērtē kā liela bagātība un jāizlieto svētiem mērķiem. Viņš nepagāja garām un neuzskatīja par nevērtīgu nevienu cilvēku, bet meklēja piemērotu glābšanas līdzekli katrai dvēselei. Lai kādā sabiedrībā Jēzus atradās, Viņš savu mācību vienmēr piemēroja laikam un apstākļiem. Viņš pūlējās iedvest cerību pat visrupjākajiem un nožēlojamākajiem, uzsvērdams apsolījumu, ka tie var kļūt bezvainīgi un šķīsti un iegūt Dieva bērna raksturu. Bieži Viņš sastapās ar tādiem, kas bija nonākuši sātana varā un kam vairs nebija spēka izrauties no tā valgiem. Mazdūšīgam, slimam, kārdinātam un kritušam Jēzus zināja pasacīt vislaipnākos līdzjūtības vārdus; vārdus, kuri bija visvairāk vajadzīgi un kurus varēja saprast. Viņš sastapa arī tādus, kas aci pret aci cīnījās ar dvēseļu ienaidnieku. Tos Viņš skubināja izturēt, apgalvodams, ka tie uzvarēs, jo Dieva eņģeļi ir viņu pusē, lai palīdzētu. Visi, kurus Pestītājs tādā veidā atbalstīja, juta, ka tiem līdzās ir kāds, kuram var pilnīgi uzticēties. Viņš neizpauda noslēpumus, ko tie atklāja Viņa līdzjūtīgajai ausij. {LI 63.3}

Jēzus bija tiklab miesas, kā arī dvēseles dziedinātājs. Viņu interesēja visas sastaptās ciešanas, un Viņš atviegloja katru cietēju, jo Viņa laipnie vārdi bija kā sāpes remdinošs balzāms. Neviens nevarēja teikt, ka Jēzus būtu izdarījis brīnumu, bet no Viņa uz slimajiem un nelaimīgajiem izgāja spēks — mīlestības dziedinošais spēks. Tā Viņš neuzkrītošā veidā ļaužu labā darbojās jau no pašas bērnības. Šī iemesla dēl vēlāk, kad

sākās Viņa atklātā darbība, tik daudzi ar prieku Viņu uzklausīja. {LI 64.1}

Tomēr savu bērnību, jaunību un brieduma gadus Jēzus pavadīja vienatnē. Skaidrībā un uzticībā Viņš vīna spaidu mina viens pats, un neviens cilvēks Viņu neatbalstīja. Viņš iznesa milzīgo atbildības smagumu par cilvēces pestīšanu. Viņš zināja: ja cilvēku cilts pamat-likumos un mērķos netiks panākta izšķiroša pārmaiņa, tad viss būs pazaudēts. Tā bija Viņa dvēseles nasta, un neviens nespēja saprast tās smagumu. Kvēlas apņemšanās pilns Viņš veica savas dzīves uzdevumu, kļūdams par cilvēces gaismu. {LI 64.2}

10 Nodaļa - Saucēja balss tuksnesī

(Lūk. 1:5-23, 57-80; 3:1-18; Mat. 3:1-12; Marka 1:1-8) {LI 65.1}

Kristus ceļa sagatavotājs cēlās no Israēla uzticīgajiem ļaudīm, kas ar ilgošanos gaidīja Mesijas nākšanu. Vecais priesteris Cakarija un viņa sieva Elizabete «abi bija taisni Dieva priekšā». Viņu klusajā un svētajā dzīvē ticības gaisma kā zvaigzne spīdēja tā laika ļaunuma tumsā. Dievbijīgais pāris saņēma apsolījumu, ka tiem būs dēls, «kas ies tā Kunga priekšā sataisīt Viņam ceļu». {LI 65.2}

Cakarija dzīvoja Jūdejas kalnos, bet viņš bija aizgājis uz Jeruzālemi, lai vienu nedēļu kalpotu dievnamā; šādu kalpošanu prasīja no katras kārtas priestera divas reizes gadā. «Bet notika, kad Cakarija pēc savas kārtas izpildīja priestera pienākumus Dieva priekšā, un pēc priestera paražas viņam pienācās ieiet tā Kunga namā un kvēpināt.» (Lūk. 1:8,9) {LI 65.3}

Viņš stāvēja svētnīcas svētajā vietā pie zelta altāra. Augšup pie Dieva pacēlās vīraka mākonis kopā ar Israēla lūgšanām. Piepeši viņš sajuta dievišķu klātbūtni. «Tā Kunga eņģelis parādījās, stāvēdams kvēpināmā altāra labajā pusē.» Eņģeļa ierašanās liecināja par Dieva labvēlību, bet Cakarija to neuztvēra. Daudzus gadus viņš bija lūdzis par Pestītāja nākšanu; tagad Debesis sūtīja savu vēstnesi pasludināt, ka Dievs ir gatavs šo lūgumu uzklausīt. Bet Cakarijam Dieva žēlastība šķita pārāk liela, lai tai ticētu. Viņu pārņēma baiļu un sevis nosodījuma izjūtas. {LI 65.4}

Bet eņģelis to apsveica ar priecīgu iedrošinājumu: «Nebīsties, Cakarija, jo tava lūgšana ir paklausīta, un tava sieva Elizabete dzemdēs dēlu, un tu viņa vārdu sauksi: Jānis. Un tev būs prieks un līksmība, un daudzi priecāsies par viņa piedzimšanu. Jo viņš būs liels tā Kunga priekšā, vīnu un stipru dzērienu viņš nedzers, un Svēts Gars viņu piepildīs (..). Un daudzus Israēla bērnus viņš atgriezīs pie tā Kunga, viņu Dieva. Un viņš ies Viņa priekšā Elijas garā un spēkā, piegriezdams tēvu sirdis bērniem un neklausīgos taisno domām, sagatavodams tam Kungam padevīgus ļaudis.» «Cakarija sacīja eņģelim: «Kā es to zināšu? Jo es pats esmu vecs, un mana sieva arī ir jau labi gados.» » {LI 65.5}

Cakarija labi zināja, ka Ābrahāmam vecumā tika dāvāts dēls tāpēc, ka viņš ticēja Tam, kas to bija apsolījis. Tomēr vecais priesteris kādu brīdi domās ļāvās cilvēciskam nespēkam. Viņš aizmirsa, ka Dievs vienmēr ir spējīgs apsolīto izpildīt. Kāds pretstats šai neticībai ir jaukā un bērnišķā Nācaretes jaunavas Marijas ticība, atbildot eņģeļa svinīgajam vēstījumam: «Redzi, es esmu tā Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda.» (Lūk. 1:38) {LI 66.1}

Cakarijas dēla, tāpat kā Ābrahāma un Marijas dēla piedzimšanai vajadzēja atklāt lielu garīgu patiesību, patiesību, ko esam kūtri mācīties un tik ātri aizmirstam. Paši no sevis mēs neesam spējīgi veikt nevienu labu darbu, bet, ko mēs nespējam, to katrā ticīgā un

paklausīgā dvēselē var padarīt Dieva spēks. Ticībā tika dāvāts apsolītais dēls. Tikai ticībā dzimst garīgā dzīvība un mēs kļūstam spējīgi darīt taisnības darbus. {LI 66.2}

Uz Cakarijas jautājumu eņģelis atbildēja: «Es esmu Gabriēls, kas stāv Dieva priekšā, un es esmu sūtīts runāt ar tevi un tev pasludināt šo prieka vēsti.» Pirms piecsimt gadiem Gabriēls paziņoja Daniēlam pravietojuma laiku, kas sniedzās līdz Kristus dzimšanai. Sapratis, ka šis laiks tuvojas beigām, Cakarija iesāka lūgt par Mesijas nākšanu. Tagad tas pats vēstnesis, ar kura starpniecību tika sniegts Daniēla pravietojums, bija ieradies pasludināt tā piepildīšanos. {LI 66.3}

Eņģeļa vārdi: «Es esmu Gabriēls, kas stāv Kunga priekšā» rāda, ka viņš ieņem augstu goda vietu Debesu galmā. Ierodoties ar vēsti pie Daniēla, viņš sacīja: «Bet nav neviena, kas man palīdzētu cīņā pret tiem abiem, kā vien jūsu sargeņģelis Mihaēls [t. i., Kristus].» (Dan. 10:21) Par Gabriēlu Pestītājs runā Jāņa Atklāsmes grāmatā, sacīdams: «Ko Viņš, sūtīdams savu eņģeli, darījis zināmu savam kalpam Jānim.» (Atkl. 1:1) Savukārt Jānim eņģelis paskaidro: «Es esmu tāds pats kalps kā tu, kā tavi brāļi, pravieši (..).» (Atkl. 22:9) Cik brīnišķīga doma, ka eņģelis, kas ieņem godpilnu vietu tūlīt aiz Dieva Dēla, ir izredzēts atklāt Dieva nodomu grēcīgiem cilvēkiem! {LI 66.4}

Cakarija bija izteicis šaubas par eņģeļa vārdiem. Tādēļ viņam tika atņemtas spējas runāt līdz laikam, kad viss būs piepildījies. «Zini,» sacīja eņģelis, «tu tapsi mēms (..) līdz tai dienai, kad šās lietas notiks, tāpēc ka tu neesi ticējis maniem vārdiem, bet savā laikā tie piepildīsies.» Šajā dievkalpojumā priestera pienākums bija lūgt par ļaužu un visas tautas grēku piedošanu un par Mesijas nākšanu; bet, kad Cakarija to mēģināja darīt, viņš vairs nevarēja izsacīt neviena vārda. {LI 66.5}

Iznācis no tempļa, lai svētītu tautu, «viņš tiem meta ar roku un palika mēms». Ļaudis bija ilgi gaidījuši un jau sākuši baiļoties, ka tik viņu nav skārusi kāda sodība. Bet, kad tas iznāca no Svētās vietas, viņa seja mirdzēja Dieva godībā, «un tie noprata, ka viņš Dieva namā bija redzējis parādīšanu». Cakarija darīja zināmu, ko bija redzējis un dzirdējis, «un, kad viņa kalpošanas laiks izbeidzās, viņš aizgāja uz mājām.» {LI 67.1}

Drīz pēc apsolītā bērna piedzimšanas tēva mēle atraisījās, «un tas runāja, Dievu slavēdams. Tad izbailes uzgāja visiem kaimiņiem, un visā Jūdejas kalnājā runāja par šīm lietām. Visi, kas to dzirdēja, to paturēja sirdī un sacīja: «Kas būs ar šo bērniņu?» » Tas ierosināja piegriezt vērību Mesijas nākšanai, kam Jānis bija ceļa sagatavotājs. {LI 67.2}

Svētais Gars dusēja uz Cakariju, kad viņš skaistos vārdos pravietoja par sava dēla misiju: «Un tevi, bērniņ, sauks par Visaugstākā pravieti, jo tu iesi tā Kunga priekšā sataisīt Viņam ceļu, dot Viņa ļaudīm pestīšanas atziņu uz grēku piedošanu mūsu Dieva sirsnīgās žēlastības dēļ, ar ko auseklis no augšienes mūs uzlūkojis, lai spīdētu tiem, kas mīt tumsībā un nāves ēnā, un atgrieztu mūsu soļus uz miera ceļa.» {LI 67.3}

«Un bērniņš auga un garā stiprinājās un bija tuksnesī līdz tai dienai, kad tam bija stāties Israēla ļaužu priekšā.» Pirms Jāņa dzimšanas eņģelis sacīja: «Jo viņš būs liels tā Kunga priekšā, vīnu un stipru dzērienu viņš nedzers, un Svētais Gars viņu piepildīs (..).» Dievs Cakarijas dēlu aicināja lielam uzdevumam, vislielākajam, kāds jebkad cilvēkiem uzticēts. Lai to spētu izpildīt, viņam vajadzēja sadarboties ar Kungu, tādēļ tam tika apsolīts Dieva Gars, ja vien viņš ievēros eņģeļa norādījumus. {LI 67.4}

Jānim bija jāiziet kā Kunga vēstnesim, nesot ļaudīm Dieva gaismu. Viņam vajadzēja dot jaunu virzienu cilvēku domām. Viņam jāatklāj Dieva prasību svētums un Viņa pilnīgās taisnības nepieciešamība. Tādas vēsts nesējam jābūt svētam. Tam jākļūst par Dieva Gara mājokli. Lai izpildītu savu misiju, Jānim bija vajadzīga veselīga fiziskā uzbūve, prāta un gara spēks. Tāpēc bija nepieciešams apvaldīt savas tieksmes un kaislības. Viņam sevi noteikti jāpārvalda tā, lai kā tuksneša klintis un kalni viņš cilvēku vidū pastāvētu apkārtējo apstākļu nesatricināts. {LI 67.5}

Jāņa Kristītāja laikā jo plaši izplatījās tieksme pēc bagātības un mīlestība uz greznību un izpriecām. Jutekliskas baudas, dzīrošana un dzeršana izraisīja slimības un deģenerāciju, notrulināja garīgās uztveres spējas un mazināja jūtīgumu pret grēku. Jānim bija jākļūst par reformatoru. Ar savu atturīgo dzīvi un vienkāršo apģērbu viņam vajadzēja norāt sava laika pārmērības. Tādēļ arī no Dieva troņa sūtītais eņģelis Jāņa vecākiem mācīja sātību. {LI 68.1}

Bērnībā un jaunībā raksturu ietekmēt ir visvieglāk. Tieši tad vajadzētu iegūt pašsavaldīšanās spējas. Pie ģimenes pavarda mantoto iespaidu sekas ir tikpat paliekošas kā mūžība. Bērnībā izveidojušies ieradumi vairāk kā jebkuras citas dabiskas dotības nosaka, vai cilvēks dzīves cīņā būs uzvarētājs vai zaudētājs. Jaunība ir sējas laiks. Tā nosaka, kāda būs pļauja šajā un nākamajā dzīvē. {LI 68.2}

Jānim kā pravietim vajadzēja piegriezt «tēvu sirdis bērniem un neklausīgos taisno domām», lai sagatavotu Kungam cienīgus ļaudis. Sagatavodams ceļu Kristus pirmajai nākšanai, viņš pārstāvēja tos, kam jāsagatavo ļaudis mūsu Kunga otrajai atnākšanai. Pasaule ir nodevusies savu iegribu apmierināšanai. Maldu un pasaku ir bezgala daudz. Arvien vairojas sātana tīkli dvēseļu iznīcināšanai. Visiem, kas grib iegūt pilnīgu svētumu, jāapgūst sātības un pašsavaldīšanās mācība. Tieksmes un kaislības jānodod augstāko prāta spēju kontrolei. Skaidram garīgam skatam un uztverei ir nepieciešama pašdisciplīna, kas darītu mūs spējīgus saprast un īstenot Dieva Vārda svētās patiesības. Šī iemesla dēļ sātība noteikti jāiekļauj sagatavošanās darbā pirms Kristus otrās atnākšanas. {LI 68.3}

Pēc parastās kārtības Cakarijas dēls tiktu audzināts priestera amatam. Bet izglītošanās rabīnu skolās nebūtu derīga viņa darbam. Dievs viņu nesūtīja pie teoloģijas skolotājiem mācīties izskaidrot Rakstus, bet aicināja Jāni tuksnesī, lai viņš tur iepazītos ar dabu un

dabas Radītāju. {LI 68.4}

Tas bija vientulīgs apvidus, kur Jānis atrada sev mājvietu — starp neauglīgiem kalniem, mežonīgām aizām un klinšu alām. Bet tā bija viņa labprātīgā izvēle — atsacīties no dzīves baudām un greznības par labu skarbajai tuksneša disciplīnai. Šeit apkārtne sekmēja vienkāršības un pašaizliedzības paradumu apgūšanu. Pasaules trokšņa netraucēts, viņš te varēja mācīties no dabas, no atklāsmes un no Dieva. Jāņa dievbijīgie vecāki viņam bieži bija atkārtojuši eņģeļa teiktos vārdus. Kopš bērnības tam pastāvīgi tika atgādināta gaidāmā misija, un viņš pieņēma šo svēto uzdevumu. Tuksneša vientulība Jānim bija iemīļots patvērums no sabiedrības, kur valdīja vispārējas nesaskaņas, neticība un nešķīstība. Viņš neuzticējās saviem spēkiem, lai stātos pretī kārdināšanām, un vairījās no pastāvīgas saskares ar grēku, lai nezaudētu izjūtu par tā pārlieku lielo ļaunumu. {LI 68.5}

Jānis no dzimšanas bija Dievam svētīts kā nazīrietis un šim nazīrieša solījumam viņš palika uzticīgs visu mūžu. Viņam bija tāds pats apģērbs kā senajiem praviešiem — kamieļu spalvas tērps, apjozts ar ādas jostu. «Viņa barība bija siseņi un kameņu medus», kā arī dzidrais kalnu avotu ūdens. {LI 69.1}

Tomēr Jāņa dzīve nepagāja slinkumā, askētiskā grūtsirdībā vai savtīgā nošķirtībā. Laiku pa laikam viņš gāja, lai sastaptos ar cilvēkiem, un vienmēr ar interesi vēroja visu, kas notika pasaulē. No savas klusās miera vietas viņš sekoja notikumu attīstībai. Ar Dieva Gara apgaismotu skatienu Jānis pētīja cilvēku raksturus, lai izprastu, kā viņu sirdis aizsniegt ar Debesu vēsti. Viņš nesa sava uzdevuma atbildības nastu. Vientulībā, ar pārdomām un lūgšanām viņš savu dvēseli gatavoja gaidāmajam mūža darbam. {LI 69.2}

Kaut arī Jānis dzīvoja tuksnesī, viņš nebija brīvs no kārdināšanām. Cik vien iespējams, viņš aizvēra katru pieeju, pa kuru sātans varētu ielauzties, un tomēr vienmēr bija pakļauts ļaunā uzbrukumiem. Tomēr Jāņa garīgā uztvere bija skaidra; un, izkopdams rakstura stingrību un noteiktību, viņš ar Svētā Gara palīdzību vienmēr atklāja sātana tuvošanos un pretojās tā varai. {LI 69.3}

Tuksnesī Jānis sev atrada gan skolu, gan svētnīcu. Līdzīgi Mozum Midiānas kalnos, viņš bija Dieva klātbūtnes ietverts un Viņa spēka pierādījumu apņemts. Tam gan nebija lemts kā Israēla lielajam vadonim dzīvot varenāko kalnu vientulībā, bet arī viņa priekšā aiz Jordānas pacēlās Moāba augstienes, kas stāstīja par To, kurš ar spēku apjozis kalnus un tos stingri nolicis savā vietā. Drūmie un mežonīgie dabas skati ap viņa tuksneša mītni dzīvi ainoja Israēla stāvokli. Kunga auglīgais vīna dārzs bija kļuvis par pamestu postažu. Bet pāri šim tuksnesim klājās spožas un skaistas debesis. Pie tumšajiem negaisa mākoņiem atspīdēja apsolījuma varavīksne. Tā arī pāri Israēla pazemojumam mirdzēja Mesijas valsts apsolītā godība. Dusmības padebešiem priekšā nostājās Viņa žēlastības derības varavīksne. {LI 69.4}

Viens klusajā naktī viņš debesīs lasīja apsolījumu par Ābrahāma dzimumu, tikpat neskaitāmu kā zvaigznes. Rīta ausma, zeltījot Moāba kalnus, vēstīja par To, kurš ir kā «rīta gaisma, kad saule uzlec, kā rīts bez mākoņiem». (2. Sam. 23:4*) Pusdienas laika spožumā Jānis skatīja krāšņo Dieva atklāsmi, kad parādīsies «Kunga godība, un (..) visa cilvēce kopā» to redzēs. (Jes. 40:5) {LI 70.1}

Ar svētu bijību un pacilātu garu Jānis praviešu rakstu ruļļos meklēja apsolījumus par Mesijas nākšanu — par apsolīto sēklu, kas samīs čūskai galvu, par Šilo — «Miera Lielkungu», kam jāparādās, pirms uz Dāvida troņa beigs valdīt pēdējais ķēniņš. Šis laiks bija pienācis. Ciānas kalnā, pilī sēdēja romiešu iecelts pārvaldnieks. Pēc Kunga uzticamā apsolījuma Kristus jau bija piedzimis. {LI 70.2}

Dienām un naktīm Jāņa pētījumu tēma bija Jesajas saistošie Mesijas godības ainojumi. «Zars (..) no Isaja celma», Ķēniņš, kas valdīs ar taisnību, kas «cietējiem virs zemes spriedīs goda pilnu tiesu», patvērums pret negaisu, «kā augstas klints ēna iztvīkušā zemē»; par Israēlu vairs nesacīs: «Atstātais», bet «pie kā Man labs prāts». (Jes. 11:1,4; 32:2; 62:4) Tā vientuļā trimdinieka sirds skatīja godības ainas. {LI 70.3}

Jānis skatījās uz Ķēniņu Viņa skaistumā, un paša es tika aizmirsts. Viņš redzēja svētuma Majestāti un pats jutās necienīgs un vājš. Viņš bija gatavs iziet kā Debesu vēstnesis, kas nebīstas no cilvēkiem, jo raudzījās vienīgi uz Dievu. Viņš varēja stāvēt ar paceltu galvu un būt bezbailīgs zemes valdnieku priekšā, jo bija dziļi pazemojies pie ķēniņu Ķēniņa kājām. {LI 70.4}

Jānis pilnībā neizprata Mesijas valsts būtību. Viņš gaidīja, ka Israēla tauta tiks atbrīvota no saviem nacionālajiem ienaidniekiem. Tomēr Ķēniņa nākšana, taisnības piepildīšana un Israēla paaugstināšana par svētu tautu bija viņa cerību augstākais mērķis. Jānis ticēja, ka tā piepildīsies viņa dzimšanas dienā sniegtais pravietojums: Kungs pieminēs savu svēto derību, lai ļaudis, «no savu ienaidnieku rokām pestīti, Viņam bezbailīgi kalpotu svētumā un taisnībā Viņa priekšā visas mūža dienas». {LI 70.5}

Viņš redzēja, ka tauta ir pievilta, pašapmierināta un aizmigusi grēkos. Viņš ilgojās to pamodināt svētai dzīvei. Vēstij, ko Dievs viņam uzticēja nest, vajadzēja tos iztraucēt no letarģijas un likt tiem nodrebēt savas lielās bezdievības dēļ. Sirds augsne vispirms bija jāuzar, tikai tad Evaņģēlija sēkla varēja atrast tur vietu. Lai ļaudis meklētu pie Jēzus dziedināšanu, tie bija jāpamudina saskatīt no grēka brūcēm draudošās briesmas. {LI 70.6}

Dievs nesūta vēstnešus, lai tie grēciniekiem glaimotu. Viņš nesūta miera vēsti, ar ko nesvētos ieaijāt postu nesošā drošības sajūtā. Ļaundara sirdsapziņai Viņš uzliek smagas nastas un šķeļ dvēseli ar vainas apziņas bultām. Kalpojošie eņģeļi grēciniekam rāda Dieva briesmīgo sodu, lai padziļinātu pestīšanas vajadzības izjūtu un izraisītu saucienu:

«Kas man jādara, lai es tiktu glābts?» Tad roka, kas pazemojusi pīšļos, paceļ grēku nožēlotāju. Balss, kas norājusi grēku un likusi kaunā lepnumu un godkāri, vismaigākajā līdzjūtībā jautā: «Ko tu gribi, lai Es tev daru?» {LI 71.1}

Kad Jānis sāka kalpot, tauta bija satraukta, neapmierināta un atradās uz vispārējas sacelšanās sliekšņa. Pēc Arhelava atcelšanas Jūdeja nonāca tiešā Romas pakļautībā. Romas pārvaldnieku tirānija, patvaļa un neatlaidīgās pūles ieviest pagāniskos simbolus un paražas izraisīja dumpi, kas tika noslīcināts tūkstošiem Israēla drošsirdīgāko vīru asinīs. Tas viss saasināja tautas naidu pret Romu un vairoja ilgas tikt atbrīvotiem no tās varas. {LI 71.2}

Tad nesaskaņu un cīņu vidū atskanēja balss no tuksneša — satraucoša un skarba balss, tomēr arī cerību pilna: «Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi». Tā saviļņoja tautu ar jaunu, savādu spēku. Pravieši par Kristus nākšanu bija runājuši kā par tālas nākotnes notikumu, bet šeit skanēja vēsts, ka tā ir pienākusi. Jāņa īpatnējais izskats viņa klausītājiem atgādināja seno laiku praviešus. Pēc izturēšanās un apģērba viņš līdzinājās Elijam. Elijas garā un spēkā viņš nosodīja tautas netikumību un norāja biežāk sastopamos grēkus. Viņa vārdi bija vienkārši, asi un pārliecinoši. Daudzi ticēja, ka Jānis ir kāds no praviešiem, kas uzcēlies no nāves. Visa tauta bija satraukta. Ļaužu pulki steidzās uz tuksnesi. {LI 71.3}

Jānis sludināja Mesijas nākšanu un aicināja tautu atgriezties. Viņš tos kristīja Jordānas ūdeņos, kas ainoja šķīstīšanu no grēkiem. Ar šo simbolu viņš atklāti parādīja, ka tie, kas sevi uzskata par Dieva izredzētu tautu, ir grēka aptraipīti, un ka bez sirds un dvēseles šķīstīšanas tiem nevar būt daļas Mesijas valstībā. {LI 71.4}

Pravieti nāca klausīties augstmaņi un rakstu mācītāji, kareivji, muitnieki un zemnieki. Uz laiku tos visus satrauca Dieva svinīgais brīdinājums. Daudzi atgriezās, nožēloja savus grēkus un tika kristīti. Lai tikai gūtu daļu pasludinātajā valstībā, Kristītāja prasībām pakļāvās visu šķiru ļaudis. {LI 71.5}

Arī daudzi rakstu mācītāji un farizeji nāca, izsūdzēdami grēkus un lūdzot tos kristīt. Tie uzskatīja, ka ir labāki par citiem cilvēkiem un panāca, ka ļaudis augstu vērtē viņu dievbijību, bet tagad tika atklāti to noziedzīgās dzīves noslēpumi. Svētais Gars Jānim atklāja, ka daudziem no šiem vīriem nebija īstas vainas sajūtas. Tie bija līdzskrējēji. Tie cerēja iedraudzēties ar pravieti un tādējādi iegūt arī gaidāmā Valdnieka labvēlību. Saņemdami kristību no jaunā populārā mācītāja rokām, tie cerēja nostiprināt savu ietekmi tautā. {LI 72.1}

Jānis tos sagaidīja ar iznīcinošu jautājumu: «Jūs, odžu dzimums, kas jums mācīja bēgt no nākamās dusmības? Tad nesiet pienācīgus atgriešanās augļus. Un neiedomājieties sacīt: Mums ir Ābrahāms par tēvu. Jo es jums saku: Dievs no šiem akmeņiem var radīt

Ābrahāmam bērnus.» (Mat. 3:7-9) {LI 72.2}

Jūdi bija pārpratuši Israēlam doto Dieva žēlastības apsolījumu: «Tā saka tas Kungs, kas dienā ielicis sauli par spīdekli un mēnesi un zvaigznes pēc noteiktiem likumiem par spīdekļiem naktī, kas sabango jūru, ka tās viļņi krāc, — Kungs Cebaots ir Viņa vārds: «Ja šie nesatricināmie likumi reiz izbeigtos Manā priekšā», saka tas Kungs, «tikai tad izbeigtos arī Israēla dzimums kā tauta Manā priekšā uz visiem laikiem!» Tā saka tas Kungs: «Ja varētu izmērīt debesis augšā un izpētīt zemes pamatus apakšā, tikai tad Es atstumtu arī no sevis visu Israēla dzimumu visa tā dēļ, ko tie darījuši», saka tas Kungs.» (Jer. 31:35-37) Jūdi uzskatīja, ka tiesības uz šo apsolījumu tiem dod viņu dabiskā izcelsme no Ābrahāma, un neievēroja nosacījumus, ko Dievs tam pievienoja. Pirms šī apsolījuma Kungs saka: «Es došu savu bauslību viņu prātā un to rakstīšu viņu sirdī, un Es tiem būšu par Dievu, un tie Man būs par tautu (..). Es piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu vairs viņu grēkus». (Jer. 31:33,34*) {LI 72.3}

Dieva labvēlība ir nodrošināta tautai, kuras sirdī rakstīts Viņa likums. Tā ir vienota ar Viņu. Bet jūdi bija no Dieva atšķirušies. Savu grēku dēļ tie cieta Viņa sodības. Šī iemesla dēļ tie bija pakļauti pagānu tautai. Pārkāpumi aptumšoja viņu prātu, un tāpēc ka pagājušajos laikos Kungs tiem parādīja tik lielu labvēlību, tie attaisnoja savus grēkus. Viņi tīksmināj̄ās ar domu, ka ir labāki par citiem cilvēkiem un ka tiem ir tiesības uz Dieva svētībām. {LI 72.4}

Tas viss «ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika robežām». (1. Kor. 10:11) Cik bieži mēs nepareizi izskaidrojam Dieva svētības un mierinām sevi, ka baudām Viņa labvēlību tāpēc, ka mūsos ir kaut kas labs! Dievs nevar mūsu labā darīt to, ko Viņš vēlētos. Viņa dāvanas mēs izlietojam, lai vairotu pašapmierinātību un nocietinātu sirdis neticībā un grēkā. {LI 73.1}

Jānis Israēla skolotājiem paziņoja, ka viņu augstprātība, savtība un nežēlība rāda, ka tie drīzāk ir odžu dzimums, nāves lāsts tautai, nevis taisnā un paklausīgā Ābrahāma bērni. Ja ņemam vērā gaismu, ko jūdi bija saņēmuši no Dieva, rabīni jāuzskata pat par ļaunākiem nekā pagāni, par kuriem tie jutās daudz pārāki. Viņi bija aizmirsuši klinti, no kuras tie ir izcirsti, un bedri, no kuras tie ir izcelti. Savu nodomu piepildīšanā Dievs no viņiem nebija atkarīgs. Kā Viņš Ābrahāmu aicināja iziet no pagānu tautas, tāpat Viņš arī citus varēja aicināt savā kalpošanā. Sirdis, kas tagad varēja likties nedzīvas kā tuksneša akmeņi, Dieva Gars spēja atdzīvināt, lai tās darītu Viņa prātu un saņemtu Viņa apsolījumus. {LI 73.2}

Pravietis sacīja: «Bet cirvis kokiem jau pie saknes pielikts; un ikviens koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts un iemests ugunī.» (Mat. 3:10) Koka vērtību nenosaka tā nosaukums, bet gan tā augļi. Ja augļi ir nederīgi, nosaukums vien koku nevar glābt no iznīcināšanas. Jānis jūdiem skaidri pateica, ka viņu stāvokli Dieva priekšā nosaka

raksturs un dzīve. Ticības apliecība vien ir bezvērtīga. Ja dzīve un raksturs nav saskaņā ar Dieva likumiem, tad viņi nav Dieva ļaudis. {LI 73.3}

Jāņa vārdi skāra sirdi un pārliecināja klausītājus. Tie nāca pie viņa ar jautājumu: «Ko tad mums būs darīt?» Viņš atbildēja: «Kam divi svārki, tas lai dod tam, kam nav, un kam ir pārtika, lai dara tāpat.» Muitniekus viņš brīdināja no netaisnības un kareivjus — no vardarbības. {LI 73.4}

Viņš sacīja, ka visi, kas kļūs par Kristus valstības pavalstniekiem, parādīs ticības un grēka nožēlas augļus. Viņu dzīvē atklāsies laipnība, godīgums un uzticība. Tie kalpos trūcīgajiem un pienesīs upurus Dievam. Tie aizstāvēs neaizsargātos un rādīs citiem tikuma un līdzcietības piemēru. Tā Kristus sekotāji liecinās par Svētā Gara pārveidojošo spēku. Taisnība, žēlsirdība un Dieva mīlestība būs redzama ikdienas dzīvē. Citādi tie ir kā pelavas, ko iemet ugunī. {LI 73.5}

«Es jūs gan kristu ar ūdeni uz atgriešanos no grēkiem, bet Tas, kas nāk pēc manis, ir spēcīgāks par mani», sacīja Jānis, «Tam es neesmu cienīgs kurpes nest, Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu un ar uguni.» (Mat. 3:11) Pravietis Jēsaja bija sludinājis, ka Kungs savus ļaudis šķīstīs no viņu grēkiem «ar tiesas un šķīstīšanas garu». (Jes. 4:4) Kungs Israēlam bija sacījis: «Es vērsīšu savu roku pret tevi un tīrīšu tavus sārņus kā ar sārmu un aizmetīšu projām visu mazvērtīgo, kas tev piemaisīts.» (Jes. 1:25) Grēkam visos tā veidos «mūsu Dievs ir uguns, kas iznīcina». (Ebr. 12:29) Visos, kas pakļaujas Viņa varai, Dieva Gars grēku iznīcina. Taču, pieķeroties grēkam, cilvēks ar to savienojas. Tad Dieva godībai, kas iznīcina grēku, jāiznīcina arī cilvēks. Jēkabs pēc nakts ilgās cīņas ar eņģeli izsaucās: «Es esmu Dievu redzējis vaigu vaigā un esmu izglābis savu dzīvību.» (1. Moz. 32:31) Jēkabs bija izdarījis lielu grēku pret Ēzavu, bet viņš to nožēloja. Viņa pārkāpums tika piedots un viņa grēks — nomazgāts, tāpēc viņš varēja izturēt Dieva klātbūtnes atklāsmi. Bet visos gadījumos, kad cilvēki nākuši Dieva priekšā, tīši lolodami sevī kādu ļaunumu, tie ir iznīcināti. Kad Kristus nāks otrreiz, Viņš ļaunos iznīcinās «ar savas mutes elpu». (2. Tes. 2:8) Dieva godības gaisma, kas dos dzīvību taisnajiem, nonāvēs bezdievīgos. {LI 74.1}

Kad Jānis Kristītājs sludināja, drīz kā Dieva rakstura atklāsmei bija jānāk Kristum. Kristus klātbūtne vien izcels cilvēku grēkus. Tikai labprātīgi ļaujoties šķīstīties no netaisnības, tie varēja iegūt Viņa draudzību. Vienīgi sirdsskaidrie var mājot Viņa tuvumā. {LI 74.2}

Tā Jānis Kristītājs Israēlam pasludināja Dieva vēsti. Daudzi ņēma vērā viņa norādījumus. Daudzi, lai paklausītu, upurēja visu. Ļaužu pulki sekoja jaunajam skolotājam no vienas vietas uz otru, un ne viens vien loloja cerības, ka šis skolotājs varētu būt Mesija. Bet, redzot ļaudis pievēršamies viņam, Jānis centās izmantot katru izdevību, lai savu sekotāju ticību pievērstu Tam, kurš vēl nāks. {LI 74.3}

11 Nodaļa - Kristības

(Mat. 3:1-17; Marka 1:9-11; Lūk. 3:21,22) {LI 75.1}

Ziņas par tuksneša pravieti un viņa brīnišķo vēsti izplatījās visā Galilejā. Šī vēsts aizsniedza zemniekus vistālākajos kalnu ciematos un zvejniekus jūrmalā, atrazdama šajās vienkāršajās, nopietnajās sirdīs vispatiesāko atbalsi. Tas tika pastāstīts arī Nācaretē namdara Jāzepa darbnīcā, un tur Jēzus sadzirdēja savu aicinājumu. Viņa laiks bija pienācis. Atstājis ikdienas darbu, Viņš atvadījās no mātes un sekoja tautiešiem, kas pulcējās pie Jordānas. {LI 75.2}

Jēzus un Jānis Kristītājs bija radinieki un cieši saistīti savas dzimšanas apstākļu dēļ, tomēr tie viens otru nepazina. Jēzus dzīve ritēja Galilejā, Nācaretē, bet Jāņa — Jūdejas tuksnesī. Viņi dzīvoja noslēgtībā, pavisam dažādos, atšķirīgos apstākļos, un tiem nebija nekādas savstarpējas saskares. Dievs to bija iekārtojis ar nolūku, lai nedotu iemeslu apgalvojumam, ka tie kopīgi sarunājuši viens otru atbalstīt. {LI 75.3}

Jānim bija zināmi Jēzus dzimšanas apstākļi. Viņš bija dzirdējis par Viņa Jeruzālemes apmeklējumu zēna gados un par notikumu rakstu mācītāju skolā. Jānis zināja, ka Jēzus dzīvo bezgrēcīgu dzīvi un ticēja, ka Viņš ir Mesija, taču trūka skaidra apliecinājuma. Fakts, ka Jēzus tik daudz gadus nepazīts pavadīja vienkāršos apstākļos, nesniegdams nekādus sevišķus savas misijas pierādījumus, deva iemeslu šaubām, vai Viņš ir Apsolītais. Jānis Kristītājs tomēr uzticīgi gaidīja, ticēdams, ka Dieva noliktajā laikā viss noskaidrosies. Tuksneša pravietim tika atklāts, ka Mesija nāks saņemt kristību no viņa rokām un ka tad tiks dota zīme, kas apliecinās Viņa dievišķo izcelsmi. Tā Jānis varēs ar Viņu iepazīstināt ļaudis. {LI 75.4}

Kad Jēzus atnāca kristīties, Jānis Viņā saskatīja tādu rakstura skaidrību, kādu līdz šim nebija redzējis nevienā cilvēkā. Pat Viņa klātbūtne radīja svētu atmosfēru un iedvesa bijību. No ļaužu pulka, kas nāca uz Jordānu, Jānis bija dzirdējis dažu labu tumša nozieguma stāstu un sastapies ar neskaitāmu grēku nastas nospiestām dvēselēm, bet nekad nebija saticis tādu cilvēku, no kura plūstu tik dievišķa ietekme. Viss saskanēja ar to, kas Jānim bija atklāts par Mesiju. Tomēr viņš vairījās izpildīt Jēzus lūgumu. Kā lai viņš, grēcinieks, drīkstētu kristīt bezgrēcīgo? Kāpēc Tas, kuram nevajadzēja nožēlot grēkus, lai pakļaujas rituālam, kas aino grēku nožēlu un šķīstīšanu? {LI 75.5}

Kad Jēzus lūdza kristīt, Jānis atkāpās, izsaukdamies: «Man vajadzēja tikt Tevis kristītam, un Tu nāc pie manis?» Ar stingru, tomēr laipnu autoritāti Jēzus atbildēja: «Tam tā jānotiek! Jo tā mums vajag piepildīt visu taisnību.» Tad Jānis paklausīdams noveda Pestītāju lejā Jordānā un pagremdēja ūdenī. «Un, kad Jēzus bija kristīts, Viņš tūdaļ izkāpa no ūdens. Un, redzi, Debesis atvērās, un Viņš redzēja Dieva Garu kā balodi nolaižamies un uz Viņu nākam.» {LI 77.1}

Jēzus kristības nebija grēksūdze. Viņš sevi pielīdzināja grēciniekiem, sperdams soļus, kas jāsper mums, un, darīdams to, kas jādara mums. Arī Viņa ciešanu un pacietīgās izturības dzīve pēc kristībām ir mūsu paraugs. {LI 77.2}

Iznācis no ūdens, Jēzus upes krastā zemojās lūgšanā. Viņa priekšā pavērās jauns, svarīgs dzīves posms. Nu Viņa dzīves cīņā bija pienācis nozīmīgāks brīdis. Kaut gan Jēzus bija Miera Lielkungs, tomēr Viņa ierašanās līdzinājās zobena izvilkšanai. Valstība, kuru Kristus nāca celt, bija pilnīgi pretēja tai, kādu gribēja jūdi. To, kurš bija visas jūdu dievkalpojumu iekārtas pamats, uzskatīs par tās ienaidnieku un iznīcinātāju. To, kurš Sinaja kalnā pasludināja bauslību, notiesās kā pārkāpēju. To, kurš nāca salauzt sātana varu, nosauks par Belcebulu. Zemes virsū neviens Viņu nesaprata, un savas atklātās darbības periodā Viņš bija viens pats. Jēzus dzīves laikā Viņa misiju neizprata arī māte un brāļi. Pat mācekļi to nespēja aptvert. Mūžīgās gaismas valstībā Viņš bija dzīvojis vienotībā ar Dievu, bet zemes mūžs bija jāpavada vientulībā. {LI 77.3}

Kā tādam, kurš ir savienojies ar mums, Viņam bija jānes mūsu noziegumu un sāpju nasta. Bezgrēcīgajam bija jāizjūt viss grēka kauns. Miera mīlētājam bija jāmājo nemiera un ķildu vidū, patiesībai un skaidrībai — pie meliem un ļaunuma. Katrs grēks, katra nesaskaņa, katra netīrā, uz grēku mudinošā iekāre Viņa garam bija mokas. {LI 77.4}

Viņam vienam bija jāiet sava taka, vienam jānes sava nasta. Pasaules atpestīšanai bija jābalstās uz Viņu, kurš atstāja savu godību un pieņēma cilvēces vājumu. To visu Jēzus redzēja un izjuta, bet savos nodomos palika nemainīgs. Kritušās cilvēces pestīšana bija atkarīga no Viņa, un Viņš tiecās uz priekšu, lai satvertu Visvarenās Mīlestības roku. {LI 77.5}

Pestītāja skatiens, šķiet, sniedzas Debesīs, kad Viņš lūgšanā atklāj savu dvēseli. Viņš labi zina, cik ļoti grēks ir nocietinājis cilvēku sirdis un cik grūti tiem būs saprast Viņa misiju un pieņemt pestīšanas dāvanu. Jēzus lūdz no Tēva spēku salauzt cilvēku neticību, saraut važas, ar ko sātans tos bija saistījis, un viņu labā uzvarēt pašu postītāju. Viņš lūdz pēc apliecinājuma, ka Dievs sava Dēla personā pieņem visu cilvēci. {LI 78.1}

Tādu lūgšanu eņģeļi dzird pirmoreiz. Tie ir gatavi nest savam mīļotajam Pavēlniekam apstiprinājuma un mierinājuma vēsti. Bet nē, — Tēvs pats grib atbildēt uz sava Dēla lūgšanu. Godības stari izplūst tieši no Dieva troņa. Debesis atveras, un uz Pestītāja galvas baloža apveidos nolaižas visskaidrākā gaisma — piemērots simbols Tam, kurš ir lēnprātīgs un pazemīgs. {LI 78.2}

No lielā ļaužu pulka pie Jordānas, izņemot Jāni, tikai daži uztvēra Debesu parādību. Tomēr Dieva klātbūtnes svinīguma sajūta pārņēma visus klātesošos. Ļaudis klusēdami stāvēja un raudzījās uz Jēzu. Dieva troni mūžam aptveroša gaisma tagad apņēma Kristus stāvu. Viņa augšup vērstā seja bija godības apstarota — tie vēl nekad nebija redzējuši

tādu cilvēka seju. No atvērtajām Debesīm atskanēja balss: «Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts.» {LI 78.3}

Šie apstiprinošie vārdi tika teikti, lai iedvestu ticību šī skata lieciniekiem un iedrošinātu Pestītāju Viņa misijai. Neskatoties uz to, ka Kristum bija uzlikti noziedzīgās pasaules grēki, ka Viņš uzņēmās mūsu kritušās dabas pazemojumu, balss no Debesīm Viņu paslu-dināja par Mūžīgā Dēlu. {LI 78.4}

Jānis bija dziļi aizkustināts, redzot Jēzu zemojamies kā lūdzēju, kas ar asarām acīs meklē Tēva atzīšanu. Kad Kristu apņēma Dieva godība un no Debesīm atskanēja balss, Jānis pazina Dieva apsolīto zīmi. Viņš zināja, ka ir kristījis pasaules Pestītāju. Pār viņu nāca Svētais Gars, un, ar izstieptu roku norādīdams uz Jēzu, tas izsaucās: «Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.» {LI 78.5}

Neviens no klausītājiem un arī pats runātājs neaptvēra vārdu «Dieva Jērs» dziļo nozīmi. Morijas kalnā Ābrahāmam dēls jautāja: «Mans tēvs! (..) Kur tad ir upurējamais jērs?» Tēvs atbildēja: «Gan Dievs pats izraudzīs sev jēru upurim.» (1. Moz. 22:7,8) Aunā, ko

Dievs sagādāja Īzāka vietā, Ābrahāms saskatīja Tā simbolu, kam vajadzēs mirt par cilvēku grēkiem. Izmantodams šo ainojumu, Jesaja Svētā Gara iespaidā par Pestītāju pravietoja: «Viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai «Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus Viņam.» (Jes. 53:7,6) Tomēr Israēla tauta nesaprata šo mācību. Daudzi israēlieši uz svētajiem upuriem skatījās tāpat kā pagāni uz saviem — kā uz dāvanu, ar ko tie paši var iegūt labvēlību vai salīdzināties ar dievību. Dievs tiem vēlējās iemācīt, ka Viņš pats savā mīlestībā sniedz dāvanu, lai tos salīdzinātu ar sevi. {LI 78.6}

Pie Jordānas Jēzum teiktie vārdi: «Šis ir Mans mīļais Dēls, pie kā Man labs prāts» attiecas uz visu cilvēci. Dievs Jēzu uzrunāja kā mūsu pārstāvi. Neskatoties uz visiem grēkiem un vājībām, mēs neesam atmesti kā bezvērtīgi. Viņš mūs ir pieņēmis «savā mīļotajā Dēlā.» (Ef. 1:6) Godība, kas dusēja Kristū, ir galvojums Dieva mīlestībai pret mums. Tā stāsta par lūgšanas spēku, — kā cilvēka balss sasniedz Dievu un mūsu vārdi tiek uzklausīti Debesu pagalmos. Grēks šķīra zemi no Debesīm un pārrāva pastāvošos sakarus, bet Jēzus no jauna savienoja zemi ar šo godības mājokli. Viņa mīlestība ietvēra cilvēku un aizsniedza arī visaugstākās Debesis. Gaisma, kas caur atvērtajiem vārtiem apspīdēja mūsu Pestītāja seju, apspīdēs arī mūs, kad mēs lūgsim pēc palīdzības atvairīt kārdināšanas. Balss, kas uzrunāja Jēzu, katrai ticīgai dvēselei saka: «Šis ir Mans mīļais bērns, pie kā Man labs prāts.» {LI 79.1}

«Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, bet vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir.» (1. Jāņa

3:2) Mūsu Pestītājs ir pavēris ceļu, lai Tēvam varētu tuvoties pat visgrēcīgākais, visnabadzīgākais un visnicinātākais. Visiem var būt dzīvokļi namos, kurus Jēzus ir aizgājis sagatavot. «Tā saka Svētais, patiesīgais, kam Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz, kas aizslēdz, un neviens neatver (..). Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt.» (Atkl. 3:7,8) {LI 79.2}

12 Nodaļa - Kārdināšana

(Mat. 4:1-11; Marka 1:12,13; Lūk. 4:1-13) {LI 80.1}

«Bet Jēzus, Svētā Gara pilns, aizgāja no Jordānas. Un garā tapa pa tuksnesi vadīts (..). » Evaņģēlista Marka vārdi ir vēl zīmīgāki. Tas saka: «Un Gars Viņu tūdaļ aizveda tuksnesī. Un Viņš bija tuksnesī četrdesmit dienas, un sātans Viņu kārdināja, un Viņš bija pie zvēriem (..). Tanīs dienās Viņš nekā nebija ēdis (..).» {LI 80.2}

Kad Jēzus tika vests tuksnesī, lai sastaptu kārdināšanas, Viņu vadīja Dieva Gars. Jēzus pats neizaicināja kārdināšanu. Viņš devās tuksnesī, lai pabūtu vienatnē pārdomās par savu misiju un darbu. Gavējot un lūdzot Viņam bija jāsagatavojas priekšā stāvošajam, asinīm slacītajam ceļam. Sātans zināja, ka Pestītājs ir aizgājis tuksnesī, un nolēma, ka šis ir visizdevīgākais brīdis, lai Viņam tuvotos. {LI 80.3}

No cīņas iznākuma starp Gaismas Valdnieku un tumsības vadoni bija atkarīgs šīs pasaules liktenis. Ievedis cilvēku grēkā, sātans uzskatīja zemi par savu īpašumu un nosauca sevi par šīs pasaules valdnieku. Pakļaudams mūsu ciltstēvu un māti savai dabai, viņš cerēja šeit uzcelt savu valstību. Viņš apgalvoja, ka cilvēki izvēlējušies viņu par savu valdnieku. Tā, pateicoties varai pār cilvēku, sātans pārvaldīja pasauli, bet Kristus nāca atspēkot šīs pretenzijas. Kā Cilvēka Dēls Kristus paliks uzticīgs Dievam, pierādīdams, ka sātans nav ieguvis pilnīgu varu pār cilvēci un ka viņa pretenzijām uz šo pasauli nav pamata. Visi, kas gribēs atbrīvoties no pakļautības viņam, tiks atbrīvoti. Vara, ko Ādams grēka dēļ zaudēja, tiks atgūta. {LI 80.4}

Kopš tā laika, kad Dievs čūskai Ēdenē pasludināja: «Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un viņas dzimumu», sātans saprata, ka viņam nebūs absolūtas varas pār šo pasauli. Cilvēkos redzami darbojās kāds spēks, kas tam pretojās. Ar sevišķu interesi sātans vēroja upurus, ko pienesa Ādams un viņa dēli. Sajās ceremonijās viņš saskatīja simbolu saiknei starp zemi un Debesīm, tādēļ centās to izjaukt. Viņš nepareizi attēloja Dievu un nepareizi izskaidroja dievkalpojumu rituālus, kuri norādīja uz Pestītāju. Cilvēki sāka baidīties no Dieva un domāt, ka Dievs priecājas par viņu bojāeju. Upuri, kuriem vajadzēja atklāt Radītāja mīlestību, tika pienesti, lai nomierinātu Viņa dusmas. Velns pamodināja cilvēkos ļaunas kaislības, lai savu varu nostiprinātu. Kad tika dots rakstītais Dieva Vārds, sātans pētīja pravietojumus par Pestītāja nākšanu. No paaudzes uz paaudzi tas darbojās, lai cilvēkus padarītu aklus pret šiem apsolījumiem un lai tad, kad Kristus atnāks, tie Viņu atmestu. {LI 80.5}

Kad piedzima Jēzus, sātans saprata, ka nu ir ieradies kāds ar dievišķām pilnvarām, lai apstrīdētu viņa valdnieka tiesības. Viņš nodrebēja, dzirdot eņģeļu vēsti apliecinām jaunpiedzimušā Ķēniņa autoritāti. Sātans ļoti labi zināja, kādu stāvokli Kristus ieņēma Debesīs kā Tēva Mīļotais. Tas, ka Dieva Dēls uz šo pasauli atnāk kā cilvēks, viņā radīja

izbrīnu un neizpratni. Viņš nespēja aptvert šī lielā upura noslēpumu. Viņa savtīgā dvēsele nespēja saprast tik lielu mīlestību pret pievilto cilvēci. Debesu godību, mieru un prieku, ko sniedz savienība ar Dievu, cilvēki spēj apjaust tikai neskaidri, bet Luciferam, sargājošajam ķerubam, tas viss bija labi pazīstams. No tā brīža, kad šis gaismas eņģelis pazaudēja Debesis, viņš nolēma atriebties un piespiest arī citus dalīties viņa liktenī. To viņš centās panākt, aicinot nevērtēt Debesu lietas, bet ar visu sirdi pieķerties šīs zemes lietām. {LI 81.1}

Ne jau bez pretestības Debesu Valdnieks varēja cerēt atgūt savai valstij cilvēku dvēseles. No tās dienas, kad Viņš kā bērniņš piedzima Betlēmē, ļaunais Tam nemitīgi uzbruka. Kristū atklājās Dieva līdzība, un sātana apspriedēs tika nolemts Viņu sakaut. Vēl neviens cilvēks nebija nācis šajā pasaulē, kas būtu izbēdzis no lielā viltnieka varas. Tāpēc Jēzus dzīves ceļā tika izvietoti visi dēmoniskie spēki, lai karotu pret Viņu un, ja iespējams, uzvarētu. {LI 81.2}

Sātans bija Pestītāja kristību liecinieku vidū. Viņš redzēja Tēva godību atspīdam pār Dēlu. Viņš dzirdēja Visaugstākā balsi apliecinām, ka Jēzus ir Dievs. Kopš Ādama grēka cilvēce bija šķirta no tiešas saiknes ar Dievu. Sarunas starp Debesīm un zemi notika ar Kristus starpniecību, bet tagad, kad Jēzus nāca «grēcīgās miesas veidā» (Rom. 8:3), runāja pats Tēvs. Līdz šim Viņš attiecības ar cilvēci uzturēja caur Kristu, bet tagad Viņš ar cilvēci satikās Kristū. Sātans cerēja, ka Dieva ienaids pret ļaunumu zemi no Debesīm atšķirs uz mūžīgiem laikiem. Bet nu atklājās, ka attiecības starp Dievu un cilvēku ir atjaunotas. {LI 81.3}

Sātans saprata, ka viņam ir vai nu jāuzvar, vai jātiek uzvarētam. No cīņas iznākuma bija atkarīgs pārāk daudz, lai to uzticētu saviem sabiedrotajiem eņģeļiem. Uzbrukumi jāvada viņam pašam personīgi. Pret Dieva Dēlu tika sakopoti visi atkritēju spēki. Kristus kļuva par mērķi visiem elles ieročiem. {LI 82.1}

Daudzi noraugās uz cīņu starp Kristu un sātanu kā uz kaut ko tādu, kam nav tieša sakara ar viņu personisko dzīvi; viņi par to maz interesējas. Bet šī cīņa atkārtojas katra cilvēka sirdī. Nekad neviens neatstāj ļaunā rindas, lai kalpotu Dievam, nesadūries ar sātana uzbrukumiem. Kristus stājās pretī tieši tiem kārdinājumiem, kas mums šķiet sevišķi grūti. Tie Viņam uzbruka ar tik reizes lielāku spēku, cik Viņa raksturs ir pārāks par mūsu raksturu. Ar briesmīgo pasaules grēka nastu plecos Kristus pārbaudījumu izturēja — uzvarēja iekāri, mīlestību pret pasauli un tieksmi izrādīt sevi, kas noved pie iedomības. Tie bija kārdinājumi, kas pārspēja Ādamu un Ievu un kas tik viegli uzvar arī mūs. {LI 82.2}

Sātans Ādama grēku izvirzīja kā pierādījumu, ka Dieva likumi ir netaisni un tiem nav iespējams paklausīt. Mūsu cilvēka miesā tērptam, Kristum vajadzēja izpirkt Ādama kļūdu. Tomēr, kad kārdinātājs uzbruka Ādamam, viņu vēl nebija skārušas grēka sekas.

Fiziskās un garīgās enerģijas pārpilns, Viņš stāvēja nevainojamā vīra briedumā un spēkā. Viņu apņēma Ēdenes godība, un tas ik dienas satikās ar Debesu būtnēm. Tā tas nebija ar Jēzu, kad Viņš gāja tuksnesī cīnīties ar sātanu. Četros gadu tūkstošos cilvēces fiziskie, garīgie un morāliskie spēki bija stipri samazinājušies, un Kristus uzņēmās deģenerētās cilvēces nespēku. Vienīgi tā Viņš varēja glābt cilvēku no viņa pagrimšanas dziļumiem. {LI 82.3}

Daudzi apgalvo, ka kārdināšanām nebija iespējams Kristu uzvarēt. Bet tad Viņš nevarēja tikt nostādīts Ādama stāvoklī; tad Viņš arī nevarētu iegūt uzvaru, kas Ādamam neizdevās. Ja mums kaut kādā veidā būtu jāiztur grūtāka cīņa kā Kristum, tad Viņš nespētu mums palīdzēt. Bet mūsu Pestītājs uzņēmās cilvēka dabu ar visām tās saistībām. Viņš pieņēma cilvēciskumu līdz ar iespēju padoties kārdināšanām. Mums nav jāpanes nekas tāds, ko Viņš jau nebūtu panesis un izturējis. {LI 82.4}

Kristum, tāpat kā svētajam pārim Ēdenē, pirmajai lielajai kār- dināšanai pamatā bija mudinājums padoties iekārei. Tieši tur, kur sākās krišana, vajadzēja iesākties mūsu atpestīšanas darbam. Kā Ādams, padodoties šai iekārei, krita, tā Kristum atsakoties vajadzēja uzvarēt. «Un kad Viņš četrdesmit dienas un četrdesmit naktis bija gavējis, tad Tam gribējās ēst. Un kārdinātājs piestājās pie Viņa un sacīja: «Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi.» Bet Viņš atbildēja un sacīja: «Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.» » {LI 82.5}

Sākot no Ādama līdz pat Kristus dienām savu iegribu apmierināšana bija pastiprinājusi tieksmju un kaislību spēku, līdz tās sasniedza gandrīz neierobežotu varu. Cilvēki arvien vairāk tika pakļauti slimībām, viņu raksturs tika sabojāts, un pašiem no sevis tiem nebija spēka uzvarēt. Cilvēka labā uzvarēja Kristus, izturēdams visgrūtāko pārbaudījumu. Mūsu dēļ Viņš parādīja pašsavaldīšanos, kas bija stiprāka par izsalkumu vai nāvi. No šīs pirmās uzvaras bija atkarīgs tālākais iznākums, kas ievijās visās mūsu cīņās ar tumsības spēkiem. {LI 83.1}

Aizejot tuksnesī, Jēzu apņēma Tēva godība. Pilnīgi nodevies sarunām ar Dievu, Viņš pacēlās pāri cilvēka vājībām. Bet godība pazuda, un Viņš bija atstāts cīņai ar kārdināšanām. Tās Viņam uzmācās ik brīdi. Viņa cilvēciskā daba vairījās no gaidāmās sadursmes. Četrdesmit dienas Viņš gavēja un lūdza. No nespēka un bada novājējušam, nogurušam un dvēseles cīņu nomocītam, «vairs ne cilvēkam līdzīgs bija iztēlots Viņa izskats un Viņa stāvs nebūt ne vairs kā līdzīgs cilvēka bērna stāvam». (Jes. 52:14) Tagad sātanam bija iespējas rīkoties. Tagad tas iedomājās, ka varēs Kristu uzvarēt. {LI 83.2}

Tad, it kā atbildot uz Pestītāja lūgšanu, pie Viņa kāds ieradās Debesu eņģeļa izskatā. Tas apgalvoja, ka Dievs viņam uzdevis paziņot, lai Kristus savu gavēni vairs ilgāk neturpina. Kā Dievs reiz sūtījis eņģeli atturēt Ābrahāma roku no Īzāka upurēšanas, tā tagad Tēvs, apmierināts ar Kristus labprātību uzsākt asinīm slacīto taku, esot sūtījis

eņģeli, lai Viņu atbrīvotu. Tāda bija Jēzum atnestā vēsts. Pestītājs bija bada nomocīts. Viņš gribēja ēst, kad piepeši ieradās sātans un, rādīdams uz maizes klaipiem līdzīgajiem akmeņiem, kas pārklāja tuksnesi, sacīja: «Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi.» {LI 83.3}

Kaut gan Lucifers izliekas par gaismas eņģeli, šie pirmie vārdi nodod viņa raksturu. «Ja Tu esi Dieva Dēls.» Tie bija pamudinājums neuzticībai. Ja Jēzus darītu to, ko sātans ieteica, tā būtu šaubu pieņemšana. Kārdinātājs mēģināja Kristu uzvarēt ar tiem pašiem līdzekļiem, kas izrādījās tik iedarbīgi cilvēku cilts pašā sākumā. Cik viltīgi sātans tuvojās Ievai Ēdenē! «Vai Dievs tas Kungs tiešām jums būtu aizliedzis ēst no visiem dārza kokiem?» (1. Moz. 3:1) Tik tālu kārdinātāja vārdi bija patiesi, bet izteiksmes veidā slēpās Dieva vārdu nicināšana. Tur bija ietverts noliegums, dievišķās patiesības apšaubīšana. Sātans centās Ievai iedvest domu, ka Dievs nedarīs tā, kā Viņš ir sacījis: ka atturēšanās no tik skaista augļa baudīšanas būtu pretrunā ar Dieva mīlestību un līdzjūtību pret cilvēku. Arī tagad kārdinātājs mēģina Kristu ietekmēt ar savu attieksmi. «Ja Tu esi Dieva Dēls.» Šie vārdi sevī ietvēra dzēlīgu rūgtumu. Viņa balss tonis izteica ārkārtēju neuzticību. Vai Dievs tā izturēsies pret savu Dēlu? Vai Viņš To atstās tuksnesī pie plēsīgiem zvēriem bez pārtikas, bez biedriem, bez atbalsta? Tas it kā netieši norādīja, ka Dievs nekad nav vēlējies, lai Viņa Dēls nonāktu tādā stāvoklī. «Ja Tu esi Dieva Dēls», tad parādi savu spēku un atbrīvo sevi no šī mokošā izsalkuma! Pavēli, lai šis akmens top par maizi! {LI 83.4}

Sātana ausīs vēl arvien skanēja no Debesīm dzirdētie vārdi: «Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts» (Mat. 3:17) Bet viņš nolēma panākt, lai Kristus šai liecībai neticētu. Dieva teiktais bija Jēzus dievišķās misijas apliecinājums. Viņš nāca kā cilvēks dzīvot cilvēku vidū, un šie vārdi pasludināja Viņa savienību ar Debesīm, bet sātans centās, lai Jēzus tos apšaubītu. Velns zināja, ka, iedragājot Kristus uzticību Dievam, viņš gūtu virsroku visā cīņā. Viņš būtu uzvarējis Jēzu. Tādēļ viņš cerēja, ka izmisuma un ārkārtēja izsalkuma nomākts, Kristus zaudēs uzticību Tēvam un izdarīs kādu brīnumu savā labā. Ja Jēzus to atļautos, atpestīšanas plāns būtu izjaukts. {LI 84.1}

Kad Lucifers ar Dieva Dēlu pirmo reizi sastapās kā pretinieki, Kristus bija Debesu pulku pavēlnieks. Tad sātans, sacelšanās vadonis, no Debesīm tika izraidīts. Tagad, šķiet, viņu stāvoklis ir mainījies, un velns dara visu, lai izmantotu savas šķietamās priekšrocības. Lucifers stāsta, ka no Debesīm esot izmests viens no visvarenākajiem eņģeļiem un Jēzus izskats rādot, ka tas varētu būt Viņš — Dieva atstāts un cilvēku pamests. Dievišķa Būtne spētu apmierināt prasību: «Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi.» Šāda radošā spēka darbība, mudina kārdinātājs, būtu neapgāžams Dievības pierādījums. Tas visai cīņai darītu galu. {LI 84.2}

Lai klusējot klausītos lielajā krāpniekā, Jēzum bija jāizcīna iekšēja cīņa. Dieva Dēlam

sava dievišķība nebija jāpierāda sātanam, nedz jāizskaidro tam savas pazemošanās iemesli. Padodoties dumpinieka prasībām, nekas netiktu iegūts ne cilvēku labā, ne Dievam par godu. Ja Kristus būtu pieņēmis ienaidnieka priekšlikumu, sātans tomēr sacītu: «Rādi man vēl kādu zīmi, lai es varu ticēt, ka Tu esi Dieva Dēls.» Jebkurš pierādījums būtu veltīgs, lai lauztu sacelšanās garu viņa sirdī. Kristus savu dievišķo spēku nedrīkstēja izmantot savā labā. Viņš bija nācis, lai izturētu pārbaudījumus, kā tas jādara mums, tā atstājot cilvēkiem ticības un paklausības piemēru. Ne šoreiz, nedz arī vēlāk savas zemes dzīves laikā Viņš savā labā nedarīja nevienu brīnumu. Visi Viņa brīnumdarbi bija darīti citu labā. Kaut gan Jēzus sātanu pazina jau no paša sākuma, Viņš neielaidās ar to strīdā. Stiprināts, atceroties dzirdēto balsi no Debesīm, Viņš dusēja sava Tēva mīlestībā. Viņš neielaidās sarunās ar kārdinātāju. {LI 85.1}

Jēzus sātanam stājās pretī ar Svēto Rakstu vārdiem. «Stāv rakstīts», Viņš sacīja. Ikkatrā kārdināšanā Viņa cīņas ierocis bija Dieva Vārds. Sātans kā Kristus dievības pierādījuma zīmi prasīja brīnumu, bet lielāka par visiem brīnumiem bija stiprā paļaušanās uz «Tā saka tas Kungs.» Tā bija zīme, ko nevarēja apstrīdēt. Tik ilgi, kamēr Kristus ieņēma tādu nostāju, kārdinātājs neko nespēja. {LI 85.2}

Visspēcīgākās kārdināšanas Kristum uzbruka tieši vislielākā nespēka brīdī. Tā sātans cerēja uzvarēt. Ar tādiem paņēmieniem viņš jau bija guvis uzvaru pār cilvēkiem. Kad spēki izzuda, griba kļuva vājāka, un ticība mitējās paļauties uz Dievu, tad tie, kas ilgi un drosmīgi bija stāvējuši par taisnību, beidzot tika pārvarēti. Mozus pagura četrdesmit gadus ilgajā Israēla ceļojumā, un viņa ticība uz mirkli atrāvās no bezgalīgā spēka Avota. Viņš cieta neveiksmi tieši pie apsolītās zemes robežas. Tāpat bija arī ar Eliju, kurš bezbailīgi bija stāvējis ķēniņa Ahaba priekšā, vēršoties pret visu Israēla tautu ar četrsimt piecdesmit Baāla praviešiem priekšgalā. Pēc drausmīgās dienas Karmela kalnā, kad tika nonāvēti viltus pravieši un ļaudis atjaunoja derību ar Dievu, Elija, izbijies no elku pielūdzējas Izebeles draudiem, bēga, lai glābtu savu dzīvību. Tā sātans bija izmantojis cilvēciskās vājības, un tā viņš arī turpinās darboties. Ja kādam dzīvē neveicas un viņš nonāk grūtos apstākļos, nabadzībā vai bēdās, sātans ir klāt, lai kārdinātu un traucētu. Viņš uzbrūk mūsu rakstura vājākajām vietām. Viņš cenšas iedragāt paļāvību uz Dievu, kas pieļauj šādus apstākļus. Mēs tiekam kārdināti neuzticēties Radītājam un apšaubīt Viņa mīlestību. Bieži kārdinātājs nāk pie mums tieši tā, kā viņš nāca pie Kristus, atgādinādams par mūsu nespēku un vājībām. Viņš cer dvēseli padarīt mazdūšīgu un salauzt tās paļāvību uz Dievu, jo tad viņš var būt pilnīgi drošs, ka ir sagūstījis savu upuri. Ja mēs viņam pretī stātos tā, kā to darīja Jēzus, tad daudzas sakāves nebūtu jāpiedzīvo. Ielaižoties sarunās ar ienaidnieku, mēs paveram viņam iespēju rīkoties. {LI 85.3}

Kad Kristus sacīja kārdinātājam: «Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes», Viņš atkārtoja vārdus, kurus pirms vairāk nekā tūkstoš

četrsimt gadiem bija teicis Israēlam. «Kungs, tavs Dievs, tevi ir vadījis tuksnesī visus šos četrdesmit gadus (..). Un Viņš tevi pazemoja, lika tev badu ciest un ēdināja tevi ar mannu, ko tu vēl nepazini un ko tavi tēvi nebija pazinuši, lai liktu tev atzīt, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet ka cilvēks dzīvo no visa tā, kas iziet no tā Kunga mutes.» (5. Moz. 8:2,3) Tuksnesī, kad visi pārtikas līdzekļi izsīka, Dievs savai tautai regulāri un pietiekamā daudzumā deva mannu no debesīm. Tādai apgādei vajadzēja tiem mācīt, ka tik ilgi, kamēr tie uzticas Dievam un staigā Viņa ceļus, Viņš tos nekad neatstās. Šai Israēlam sniegtajai mācībai Pestītājs tagad sekoja savā dzīvē. Pēc Dieva rīkojuma nāca palīdzība ebreju pulkiem, un tieši tāpat tai jātiek sniegtai arī Jēzum. Pestītājs gaidīja, kad Dievs palīdzēs. Paklausīdams Dievam, Viņš atradās tuksnesī un negribēja iegūt ēdienu, atsaucoties uz sātana priekšlikumu. Ar to Viņš Visuma priekšā apliecināja, ka mazāka nelaime ir paciest to, kas var notikt, nekā kaut kādā veidā atkāpties no Dieva gribas. {LI 86.1}

«Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.» Kristus sekotāji bieži nonāk tādos apstākļos, kad nav iespējams reizē kalpot Dievam un turpināt savu laicīgo nodar-bošanos. Var pat likties, ka paklausība kādai noteiktai Dieva prasībai atņems iztikas līdzekļus. Tad sātans cenšas iestāstīt, ka tādos gadījumos jāupurē sava sirdsapziņas pārliecība. Tomēr vienīgais, uz ko pasaulē var paļauties, ir Dieva Vārds. «Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.» (Mat. 6:33) Atkāpšanās no Debesu Tēva prāta mums nevar nākt par labu pat šajā dzīvē. Iepazīstoties ar Viņa Vārda spēku, mēs noteikti nesekosim sātana ierosinājumiem, lai iegūtu pārtiku vai glābtu sev dzīvību. Mūsu vienīgais jautājums būs: kāda ir Dieva pavēle un kāds ir Viņa apsolījums? To zinādami, mēs gan paklausīsim pavēlei, gan uzticēsimies apsolījumam. {LI 86.2}

Pēdējā lielajā cīņā ar sātanu tie, kas paliks uzticīgi Dieva gribai, piedzīvos to, ka viņiem tiks atņemts katrs laicīgās zemes dzīves atbalsts. Tāpēc, ka tie atteiksies pārkāpt Dieva likumu un nepakļausies šīs zemes varām, viņiem būs liegts pirkt un pārdot. Beidzot tiks izdota pavēle tos nogalināt (sk. Atkl. 13:11-17). Bet paklausīgajiem pieder apsolījums: «Tas dzīvos augstībā, kalnu stiprumi viņam būs par patvērumu: viņam būs sava maize, ūdens viņam nepietrūks.» (Jes. 33:16*) Ar šo apsolījumu Dieva bērni dzīvos. Kad zemi piemeklēs bads, viņi tiks paēdināti. «Tie neiekļūs kaunā ļaunā dienā, un bada laikā tie būs paēduši.» (Ps. 37:19) Šo bēdu laiku nākotnē skatīja pravietis Habakuks, un viņa vārdi izsaka draudzes ticību: «Ja arī vīģes koks neziedēs un vīna kokam nebūs ogu, un ja arī nepiepildās cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem, un kūtīs nebūtu arī vairs neviena liellopa, tad es tomēr gribu gavilēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu!» (Hab. 3:17,18) {LI 87.1}

No visām atziņām, kuras varētu apgūt no mūsu Kunga pirmās lielās kārdināšanas, neviena nav tik svarīga kā mācība savaldīt savas tieksmes un kaislības. Lai sabojātu un degradētu cilvēci, visos laikos visspēcīgāk ir iedarbojušās tieši tās kārdināšanas, kas skar fiziskās vajadzības. Ar nesātības netikumu sātans cenšas izpostīt garīgos un tikumiskos spēkus, ko Dievs cilvēkam devis kā visdārgāko dāvanu. Tā cilvēks zaudē spēju novērtēt mūžības lietas. Ar jutekliskām baudām sātans pūlas izdzēst dvēselē katru Dieva līdzības pazīmi. {LI 87.2}

Neapvaldīta baudkāre un tai sekojošās slimības un pagrimšana, kas valdīja Kristus pirmās nākšanas laikā, ar vēl lielāku ļaunuma intensitāti parādīsies pirms Viņa otrās atnākšanas. Kristus saka, ka pasaules stāvoklis būs tāds, kāds tas bija pirmsplūdu dienās un kāds tas bija Sodomā un Gomorā. Katra sirds un prāta tieksme nocietināsies ļaunumā. Mēs tagad dzīvojam uz šo briesmīgo laiku robežas, tāpēc mums jāapgūst mācība, ko sniedza Pestītāja gavēšana. Vienīgi Kristus izciestās neizsakāmās mokas liek mums saprast, cik liels ļaunums slēpjas neapvaldītā iegribu apmierināšanā. Viņa priekšzīme norāda, ka mūsu mūžīgās dzīvības cerība ir atkarīga no iekāru un kaislību pakļaušanas Dieva gribai. {LI 87.3}

Ar saviem spēkiem mēs nespējam pretoties kritušās dabas dziņām. Šo kanālu izmantodams, sātans mums sūta kārdināšanas. Kristus zināja, ka ienaidnieks nāks pie katra cilvēka, lai savā labā izmantotu viņa iedzimtās vājības un ar viltīgiem priekšlikumiem savaldzinātu ikvienu, kas neuzticas Dievam. Iedams pa ceļu, kas jāstaigā katram cilvēkam, Kungs mums ir sagādājis iespēju uzvarēt. Viņš nevēlas, lai cīņā ar sātanu mēs nokļūtu neizdevīgās pozīcijās. Viņš negrib, lai mēs nobītos un zaudētu drosmi čūskas uzbrukumu dēļ. Viņš saka: {LI 88.1}

«Turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!» (Jāņa 16:33) {LI 88.2}

Lai tas, kas cīnās ar iekāres varu, raugās uz Pestītāja kārdināšanām tuksnesī! Uzlūkojiet Viņu nāves agonijā pie krusta, kad Viņš izsaucās: «Man slāpst!» Kristus ir panesis visu, kas mums jāpanes, Viņa uzvara ir arī mūsu uzvara. {LI 88.3}

Jēzus paļāvās uz sava Debesu Tēva gudrību un spēku. Viņš saka: «Tas Kungs Man palīdz, tādēļ Es nenokļuvu kaunā (..), jo Es zināju, ka nepalikšu kaunā (..). Redzi, Dievs, tas Kungs, Man palīdz.» Norādīdams uz savu personīgo piemēru, Viņš saka: «Kas jūsu starpā bīstas to Kungu? (..) Kas tumsībā staigā, kur gaismas nav, tas lai paļaujas uz tā Kunga vārdu un cer uz savu Dievu.» (Jes. 50:7-9; 50:10*) {LI 88.4}

«Nāk šīs pasaules valdnieks,» sacīja Kristus, «pār Mani gan viņš nenieka nespēj.» (Jāņa 14:30) Sātana sofistika Kristū neatrada atbalsi. Viņš nepadevās grēkam. Pat domās Viņš neļāvās kārdinājumam. Arī mums tas ir iespējams. Kristus cilvēciskums bija vienots ar Viņa dievišķo dabu. Kungā esošais Svētais Gars Viņu sagatavoja cīņai. Viņš nāca, lai

darītu mūs par dievišķās dabas saņēmējiem. Tik ilgi, kamēr mēs ticībā paliekam vienoti ar Kristu, grēkam nav varas pār mums. Dievs sniedzas pēc mūsu ticības rokas, lai palīdzētu tai stipri pieķerties Kristus dievībai, tā ka mēs varētu iegūt rakstura pilnību. {LI 88.5}

Kā tas izdarāms, to Kristus mums ir parādījis. Ar kādiem līdzekļiem Viņš uzvarēja cīņā pret sātanu? Ar Dieva Vārdu. Vienīgi ar Vārda palīdzību Jēzus spēja pretoties kārdinājumam. «Stāv rakstīts,« Viņš sacīja. Līdz ar to «Viņš mums ir dāvinājis dārgus un visai lielus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kārību dēļ ir pasaulē». (2. Pēt. 1:4) Mums pieder katrs Dieva Vārda apsolījums. Mums jādzīvo «no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes». Uzbrūkot kārdināšanām, neskatieties uz apstākļiem, nedz uz savām vājībām, bet uz Vārda spēku! Jums pieder viss Viņa stiprums. Psalmu sarakstītājs saka: «Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.» «(..) es pēc Tavu lūpu vārdiem esmu vairījies no varmāku tekām.» (Ps. 119:11; 17:4) {LI 88.6}

13 Nodaļa - Uzvara

(Mat. 4:5-11; Marka 1:12,13; Lūk. 4:5-13) {LI 90.1}

«Tad velns Viņu noveda sev līdzi uz svēto pilsētu, uzcēla Viņu pašā Dieva nama jumta galā un sacīja: «Ja Tu esi Dieva Dēls, tad nolaidies zemē, jo stāv rakstīts: Viņš saviem eņģeļiem par Tevi pavēlēs, un tie Tevi nesīs uz rokām, ka Tu savu kāju pie akmens nepiedauzi. «» {LI 90.2}

Sātans tagad pret Jēzu vērsās ar Viņa paša ieročiem. Arī ienaidnieks lietoja vārdus, kas nākuši no Dieva mutes. Viņš vēl arvien uzstājās kā gaismas eņģelis un centās parādīt, ka pazīst Rakstus un saprot to nozīmi. Kā iepriekš Jēzus pielietoja Dieva Vārdu, lai apstiprinātu savu ticību, tā tagad sātans ar to mēģināja atbalstīt krāpšanu. Viņš apgalvoja, ka esot tikai pārbaudījis Jēzus uzticību un tagad uzteica Viņa nelokāmību. Tā kā Pestītājs paļāvās uz Dievu, tad sātans To skubināja dot vēl kādu pierādījumu savai pārliecībai. {LI 90.3}

Bet kārdināšana atkal sākās ar pamudinājumu uz neuzticību: «Ja Tu esi Dieva Dēls». Kristus tika kārdināts atbildēt uz šo «Ja Tu esi», bet Viņš atturējās pieņemt kaut vismazākās šaubas. Viņš negribēja doties dzīvības briesmās, lai sniegtu pierādījumu sātanam. {LI 90.4}

Kārdinātājs nolēma savā labā izlietot Kristus cilvēciskumu, tādēļ mudināja Viņu uz pārdrošību. Lai gan ļaunais var ierosināt, tas tomēr nespēj piespiest grēkot. Jēzum viņš sacīja: «Meties zemē», labi zinādams, ka nevar Jēzu no turienes nogrūst, jo Dievs būtu iejaucies, lai aizsargātu. Tāpat sātans nevarēja Jēzu piespiest pašam mesties zemē. Kamēr Kristus kārdinājumam nepadevās, tikmēr Viņš palika neuzvarams. Visi zemes un elles spēki nevarēja Jēzu piespiest ne vismazākā mērā novērsties no uzticēšanās sava Tēva gribai. {LI 90.5}

Kārdinātājs nekad mūs nevar piespiest darīt ļaunu. Viņš nevar pārvaldīt mūsu prātu, ja tas nav pakļāvies viņa kontrolei. Gribai ir jāpiekrīt, ticībai jāatlaižas no pieķeršanās Kristum, iekams sātans var izlietot savu varu pār mums. Katra grēcīga iekāre, ko mēs lolojam, sniedz sātanam zināmu atbalsta punktu. Katra rīcība, kurā mēs neievērojam dievišķo standartu, ir atvērtas durvis, pa kurām viņš var ienākt, lai mūs kārdinātu un iznīcinātu. Katra mūsu kļūda vai sakāve dod viņam izdevību pārmest Kristum. {LI 90.6}

Kad sātans citēja apsolījumu «Viņš saviem eņģeļiem par Tevi pavēlēs», tas izlaida vārdus «Tevi pasargāt uz visiem Taviem ceļiem», tas ir, visos Dieva izredzētajos ceļos. (Ps. 91:11,12) Jēzus atteicās atstāt paklausības taku. Parādīdams pilnīgu uzticību savam Tēvam, Viņš neaicināts nepakļāvās tādiem apstākļiem, kas prasītu dievišķu iejaukšanos, lai glābtu Viņa dzīvību. Jēzus negribēja piespiest Dievu aizsargāt Viņu, jo tad Viņš cilvēkiem nebūtu sniedzis pareizu paklausības un uzticības piemēru. {LI 91.1}

Kristus sātanam sacīja: «Atkal stāv rakstīts: Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt». Šos vārdus Mozus kādreiz teica Israēla bērniem, kad tie cieta slāpes tuksnesī un prasīja, lai Mozus tiem dod ūdeni, saukdami: «Vai tas Kungs ir mūsu vidū, vai nav?» (2. Moz. 17:7) Dievs darīja brīnumus viņu labā, un tomēr tie grūtībās par Viņu šaubījās un prasīja Viņa klātbūtnes pierādījumu. Tie savā neuzticībā gribēja Dievu pārbaudīt. Sātans skubināja Kristu darīt to pašu. Dievs Jēzu jau bija apliecinājis par savu Dēlu, tādēļ tagad prasīt pierādījumu, ka Viņš ir Dieva Dēls, nozīmētu apšaubīt Dieva teikto vai Viņu kārdināt. Tas būtu tas pats, kas lūgt to, ko Dievs nav apsolījis. Tas atklātu neuzticību un būtu vistiešākā Dieva pārbaudīšana vai kārdināšana. Mums nekad nevajadzētu lūgšanās nākt pie Dieva, lai tikai uzzinātu, vai Viņš pilda savu Vārdu, bet lūgt tāpēc, ka Viņš to pildīs; ne lai pārbaudītu, vai Viņš mūs mīl, bet tāpēc, ka Viņš mūs mīl. «Bet bez ticības nevar Dievam patikt; jo, kas pie Dieva nāk, tam būs ticēt, ka Viņš ir un ka būs atmaksātājs tiem, kas Viņu meklē.» (Ebr. 11:6*) {LI 91.2}

Tomēr ticība nekādā gadījumā nav savienojama ar pārgalvību. Tikai tas, kam ir īsta ticība, var būt brīvs no pārgalvības. Pārgalvība ir sātanisks ticības viltojums. Ticība turas pie Dieva apsolījumiem un nes paklausības augļus. Arī pārgalvība balstās uz apsolījumiem, bet tā tos pielieto, lai attaisnotu pārkāpumus, kā to darīja sātans. Ticība vadīja mūsu pirmvecākus uzticēties Dieva mīlestībai un paklausīt Viņa likumiem. Pārgalvība turpretī mudināja viņus šos likumus pārkāpt un tomēr cerēt, ka Dieva lielā mīlestība tos glābs no pārkāpumu sekām. Tā nav ticība, kas pretendē uz Dieva labvēlību, nepildīdama nosacījumus, no kuriem atkarīga žēlastības piešķiršana. Īsta ticība balstās uz Svēto Rakstu apsolījumiem un noteikumiem. {LI 91.3}

Bieži vien, kad sātanam neizdodas mūsos pamodināt neuzticību, viņš pavedina uz pārgalvību. Ja ļaunais spēj mūs iedrošināt bez vajadzības doties kārdināšanās, tad var uzskatīt, ka uzvara jau pieder viņam. Dievs pasargās visus, kas staigās paklausības ceļus, bet šo ceļu atstāt nozīmē nostāties uz ienaidnieka zemes. Tur krišana ir nodrošināta. Pestītājs sacīja: «Esiet nomodā un lūdziet Dievu, ka neiekrītat kārdināšanā.» (Marka 14:38) Pārdomas un lūgšanas mūs pasargās no neapdomīgas došanās briesmās un paglābs no dažas labas neveiksmes. {LI 92.1}

Kārdināšanām uzbrūkot, nevajadzētu zaudēt drosmi. Bieži nonākot grūtā situācijā, mēs sākam šaubīties, vai mūs ir vadījis Svētais Gars. Bet tā bija Gara vadība, kas Jēzum lika iet tuksnesī, lai sātans Viņu kārdinātu. Kad Dievs mūs ieved pārbaudījumos, tad Viņam ir kāds nodoms mūsu labā. Jēzus neizturējās pārgalvīgi pret Dieva apsolījumiem, lai bez vajadzības tiktu kārdināts. Viņš arī nepadevās izmisumam, kārdināšanām uzbrūkot. Tāpat jārīkojas mums. «Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.» (1. Kor. 10:13) Kungs iedrošina: «Nes Dievam pateicību kā upuri un tā pildi Visaugstākajam savus solījumus! Un piesauc Mani

bēdu laikā, tad Es izglābšu tevi, un tev būs Mani godāt!» (Ps. 50:15,16) {LI 92.2}

Kad Jēzus uzvarēja arī otrajā kārdināšanā, sātans atklāja savu īsto dabu, tomēr ne kā briesmonis ar šķeltiem nagiem un sikspārņa spārniem. Kaut arī kritis, viņš ir varens eņģelis. Viņš tagad sevi atklāti nosauca par sacelšanās vadoni un šīs pasaules dievu. {LI 92.3}

Uzvedis Jēzu augstā kalnā, sātans lika pasaules valstīm visā to godībā kā panorāmā slīdēt Viņa priekšā. Tempļiem bagātās pilsētas, marmora pilis, ražai nobriedušos laukus un augļos slīgstošos vīna dārzus apgaismoja spoži saules stari. Ļaunuma pēdas bija paslēptas. Jēzus acis, kas tikko skatīja tuksnesi un postažu, tagad raudzījās nesalīdzināmā skaistuma un labklājības ainā. Tad atskanēja kārdinātāja balss: «Es Tev došu visu šo varas pilnību un šo godību, jo tā man nodota un kam es gribu, tam es to dodu. Ja Tu nu mani pielūgsi, tad viss tas būs Tavs.» {LI 92.4}

Tikai ciešanās Kristus varēja piepildīt savu misiju. Viņu gaidīja sāpju, grūtību un cīņu caurausta dzīve, kā arī kauna pilna nāve. Viņam bija jānes visas pasaules grēki. Dēlam bija jāpārdzīvo atšķirtība no sava Tēva mīlestības. Tagad kārdinātājs Viņam piedāvāja varu, ko pats bija nelikumīgi piesavinājies. Atzīdams sātana virskundzību, Kristus varēja izvairīties no drausmīgās nākotnes, bet tas nozīmētu atteikties no uzvaras lielajā cīņā. Mēģinot paaugstināties pār Dieva Dēlu, sātans grēkoja Debesīs. Ja viņš tagad gūtu virsroku, tad tas būtu sacelšanās triumfs. {LI 92.5}

Kad sātans Kristum paziņoja: Šīs pasaules valstis un viņu godība ir man nodota, un kam es gribu, tam es to dodu, viņš pateica tikai daļēju patiesību, kas saskanēja ar tā viltīgajiem nodomiem. Sātanam piederēja Ādamam atņemtā valstība, bet Ādams bija tikai Radītāja iecelts pārvaldnieks. Viņam nebija piešķirta neatkarīga vara. Zeme pieder Dievam, bet visas lietas Viņš ir uzticējis savam Dēlam. Ādamam vajadzēja valdīt, pakļaujoties Kristum. Kad Ādams savas pārvaldes tiesības nodeva sātana rokās, kā likumīgais Valdnieks tomēr palika Kristus. Tā arī Kungs apliecināja ķēniņam Nebukadnē- caram, ka «Visaugstākajam ir vara pār cilvēku ķēniņvalstīm» un ka Viņš tās var dot, «kam vien gribēdams». (Dan. 4:14) Sātans savu nelikumīgi sagrābto varu var izlietot tikai tiktāl, cik Dievs to pieļauj. {LI 93.1}

Piedāvājot Kristum pasaules valstis un to godību, kārdinātājs patiesībā Viņam ierosināja atteikties no īstajām šīs pasaules Valdnieka tiesībām un saņemt varu, pakļaujoties sātanam. Uz šādu valstību savas cerības balstīja jūdi. Viņi vēlējās šīs pasaules valstību. Ja Kristus būtu ar mieru tādu izveidot, tie Viņu priecīgi pieņemtu. Bet pār zemi gūlās grēka lāsts ar visām no tā izrietošajām ciešanām. Tādēļ Kristus kārdinātājam pavēlēja: «Atkāpies, sātan!» Jo stāv rakstīts: «Tev būs pielūgt Dievu, savu Kungu, un Viņam vien kalpot.» {LI 93.2}

Debesīs izraisītās sacelšanās vadonis piedāvāja Kristum šīs pasaules valstis, lai uzpirktu Viņu un panāktu, ka Viņš godā ļaunuma principus. Tomēr Jēzus nebija pērkams. Viņš nāca uzcelt taisnības valsti un negribēja atteikties no sava mērķa. Kad ar šo pašu kārdinājumu sātans tuvojas cilvēkiem, viņš gūst daudz labākus panākumus. Viņš cilvēkiem piedāvā šīs pasaules valstību ar nosacījumu, ka tie atzīs viņa virskundzību. Viņš prasa, lai tie upurē skaidrību, neievēro sirdsapziņu, nododas patmīlībai. Kristus cilvēkus skubina vispirms dzīties pēc Dieva valstības un Viņa taisnības, bet sātans iet tiem blakus un saka: tā var būt patiesība attiecībā uz mūžīgo dzīvi, bet, lai gūtu panākumus šinī pasaulē, jums jākalpo man. Es jūsu labklājību turu savās rokās. Es varu dot bagātību, izpriecas, godu un laimi. Paklausiet manam padomam! Neļaujiet, lai jūs aizrauj dīvainas idejas par godību vai pašuzupurēšanos! Es sagatavošu ceļu jūsu priekšā. Tā tiek piekrāpti ļaužu tūkstoši. Tie ir ar mieru dzīvot, lai kalpotu savam es, un sātans ir apmierināts. Pievīlis viņus ar cerību uz pasaules kundzību, tas iegūst varu pār viņu dvēselēm. Bet sātans tirgojas ar to, kas viņam nepieder un kas drīz tiks atņemts. Tā viņš krāpj ļaudis, nolaupot tiem tiesības uz Dieva bērnu mantojumu. Sākumā sātans apšaubīja, vai Jēzus ir Dieva Dēls, bet beigās, kad Kristus viņu aizraidīja, tas saņēma neapšaubāmu pierādījumu. Cilvēkā, kurš cieta, bija redzama dievišķā daba. Sātans šai pavēlei nespēja pretoties. Aiz pazemojuma un dusmām, zobus griezdams, tas bija spiests aiziet no pasaules Glābēja klātbūtnes. Kristus uzvara bija tikpat pilnīga, cik Ādama krišana. {LI 93.3}

Arī mēs varam pretoties kārdinājumam un piespiest sātanu atkāpties. Jēzus guva uzvaru ticībā un paļāvībā uz Dievu, un ar apustuļa vārdiem Viņš mums iesaka: «Tad nu padodieties Dievam, stājieties pretim velnam, un viņš bēgs no jums. Tuvojieties Dievam, tad Viņš tuvosies jums.» (Jēk. 4:7,8) Mēs paši nespējam sevi pasargāt no kārdinātāja varas. Viņš cilvēku ir uzvarējis, un, kad mēs mēģinām pastāvēt savā spēkā, tad kļūstam par viņa viltību upuri, bet «Kunga vārds ir stipra pils; taisnais dodas turp un top pasargāts». (Sal. pam. 18:10) Sātans dreb un bēg no visvājākās dvēseles, kas meklē patvērumu, piesaukdama šīs varenās Personas vārdu. {LI 94.1}

Kad ienaidnieks aizgāja, Jēzus, noguris un ar nāves bālumu sejā, pakrita pie zemes. Debesu eņģeļi bija nemitīgi vērojuši cīņu un redzēja, kā viņu mīļotais Valdnieks panes neizsakāmas ciešanas, lai sagatavotu mums glābšanas ceļu. Viņš izturēja lielāku pārbaudījumu, nekā mums jebkad būtu jāiztur. Tagad eņģeļi kalpoja Dieva Dēlam, kas vēl gulēja līdzīgi mirējam. Tie Viņu stiprināja ar ēdienu, iepriecināja ar Tēva mīlestības vēsti un apliecinājumu, ka visas Debesis gavilē par Viņa uzvaru. Atkal atgriezdamās dzīvē, Viņa sirds pāri plūda līdzjūtībā pret cilvēku, un Viņš neapstājās, bet gāja uz priekšu, lai pabeigtu iesākto darbu, līdz ienaidnieks būs uzvarēts un mūsu kritusī cilts atpestīta. {LI 94.2}

Cilvēces atpirkšanas maksas lielumu mēs nespēsim aptvert līdz tam brīdim, kad atpestītie kopā ar savu Glābēju stāvēs pie Dieva troņa. Kad mūsu sajūsmas pilnajiem skatieniem atklāsies mūžīgās Tēvijas godība, tad mēs atcerēsimies, ka Jēzus to atstāja mūsu dēļ un ne tikai devās trimdā no Debesu pagalmiem, bet mūsu dēļ uzņēmās pat krišanas un mūžīgās bojāejas risku. Tad mēs savus vainagus noliksim pie Viņa kājām un pacelsim balsis slavas dziesmā: «Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt varu, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!» (Atkl. 5:12) {LI 94.3}

14 Nodaļa - Mēs esam atraduši Mesiju

(Jāņa 1:19-51) {LI 96.1}

Jānis Kristītājs tagad sludināja un kristīja Betānijā, aiz Jordānas. Netālu no šīs vietas Dievs reiz bija apturējis upes tecējumu, kamēr Israēls pārgāja pāri. Turpat blakus atradās arī Debesu karapulku sagrautais Jērikas cietoksnis. Atmiņas par šiem notikumiem tobrīd it kā atdzīvojās un kāpināja interesi par Kristītāja vēsti. Vai gan Tas, kas tik brīnišķīgi bija darbojies pagājušajos gadsimtos, atkal neparādīs savu varu, lai atbrīvotu Israēlu? Šādas domas satrauca to ļaužu sirdis, kas ik dienas pulcējās Jordānas krastos. {LI 96.2}

Jāņa sludināšana tautu ietekmēja tik dziļi, ka arī garīgos vadoņus spieda tai pievērst uzmanību. Baidīdamies no nemieriem, romieši uz katru ļaužu pulcēšanos skatījās ar neuzticību, un viss, kas kaut nedaudz norādīja uz tautas sacelšanos, izraisīja bailes arī jūdu vadoņos. Jānis neatzina Sinedrija autoritāti un neprasīja atļauju savai darbībai. Viņš vienādi norāja kā rakstu mācītājus, tā vienkāršos ļaudis, kā farizejus, tā saduķejus. Tomēr tauta tam dedzīgi sekoja. Šķita, ka interese par viņa darbu pastāvīgi pieaug. Kaut gan Jānis nepiekāpās Sinedrija priekšā, Sinedrijs tomēr uzskatīja, ka viņš kā atklāti kalpojošs mācītājs ir tam pakļauts. {LI 96.3}

Sinedrija locekļus izraudzīja no priesteriem, galvenajiem tautas vadītājiem un rakstu mācītājiem. Augstais priesteris parasti bija priekšsēdētājs. Visiem tā pārstāvjiem vajadzēja būt vīriešiem brieduma gados, tomēr ne pārāk veciem, labi izglītotiem ne tikai jūdu reliģijā un vēsturē, bet arī vispārējo zināšanu jomā. Tiem vajadzēja būt bez fiziskiem trūkumiem, precētiem vīriem un tēviem, kas vairāk par citiem piemēroti humānai un taktiskai rīcībai. Viņu sanāksmju telpa bija savienota ar templi. Jūdu neatkarības laikā Sinedrijs bija tautas augstākā pārvaldes struktūra, kam piederēja kā laicīgā, tā garīgā vara. Kaut arī tagad tas bija pakļauts Romas pārvaldniekam, tomēr tam joprojām bija liela ietekme gan civilās, gan reliģiskās lietās. {LI 96.4}

Sinedrijs vienkārši nevarēja neiesākt izmeklēšanu par Jāņa darbību. Daži vēl atcerējās Cakarijam dievnamā doto atklāsmi un tēva pravietojumu, kas dēlu izvirzīja par Mesijas priekšteci. Trīsdesmit nemiera un pārmaiņu gados šīs lietas gan lielā mērā bija izgaisušas no atmiņas, tomēr tagad tās no jauna atgādināja vispārējais satraukums, ko izraisīja Jāņa sludināšana. {LI 97.1}

Sen vairs Israēlā nebija cēlies neviens pravietis, un sen nebija pieredzēta tāda reformācija, kāda notika tagad. Prasība nožēlot grēkus šķita jauna un satraucoša. Daudzi tautas vadoņi negribēja iet klausīties Jāņa sludināšanu un rājienus, lai tos nepārliecinātu atklāt savas dzīves noslēpumus. Taču Jāņa vēsts saturēja tiešu Mesijas nākšanas paziņojumu. Bija labi zināms, ka Daniēla pravietojuma septiņdesmit nedēļas, kas ietvēra arī Mesijas nākšanu, ir gandrīz beigušās, un tādēļ visi gribēja piedalīties cerētajā tautas

triumfa laikmetā. Ļaužu sajūsma bija tik liela, ka tā piespieda Sinedriju ātri izšķirties, vai atzīt Jāņa darbu, vai to noraidīt. Sinedrija ietekme tautā sāka mazināties, tāpēc pastāvēja nopietns jautājums, kā uzturēt tā autoritāti. Cerēdami drīzāk nonākt pie kāda secinājuma, viņi nosūtīja uz Jordānu priesteru un levītu delegāciju, lai tie apspriestos ar jauno skolotāju. {LI 97.2}

Brīdī, kad tie tuvojās Jānim, viņu klausīties bija sanācis liels ļaužu pulks. Lai ietekmētu tautu un iedvestu bijību pravietim, augstprātīgie rabīni izturējās stingri un iedomīgi. Ar godbijību, gandrīz vai ar bailēm pūlis pašķīra ceļu, un lielie vīri greznajos tērpos sava stāvokļa un varas apziņā nostājās tuksneša pravieša priekšā. {LI 97.3}

«Kas tu esi?» viņi jautāja. Zinādams, kas tiem padomā, Jānis atbildēja: «Es neesmu Kristus.» — «Kas tad? Vai tu esi Elija?» — «Es tas neesmu.» — «Vai tu esi gaidāmais pravietis?» — «Nē.» — «Kas tu esi? Mums atbilde jādod tiem, kas mūs sūtījuši. Ko tu pats saki par sevi?» — «Es esmu vēstneša balss, kas tuksnesī sauc: «Sataisiet tā Kunga ceļu», kā pravietis Jesaja ir sacījis.» Rakstu vieta, uz kuru norādīja Jānis, ir skaistākais Jesajas pravietojums: «Iepriecinieti, iepriecinieti Manu tautu!» saka jūsu Dievs. «Runājiet sirsnīgi ar Jeruzālemi un sakiet tai, ka tās ciešanu laiks ir piepildīts, ka tās noziegums salīdzināts Klau! Kaut kur atskanēja sauciens: «Ierīkojiet tuksnesī tam Kungam ceļu, dariet klajumā kādas līdzenas tekas mūsu Dievam! {LI 97.4}

Visas ielejas lai piepilda un visus kalnus un pakalnus lai nolīdzina; kas ir nelīdzens, lai top par līdzenu ceļu, un kas paugurains, lai top par klajumu, lai parādītos tā Kunga godība, un lai visa cilvēce kopā to redzētu, jo tā Kunga mute to tā ir runājusi.» (Jes. 40:1-5) {LI 98.1}

Senos laikos, kad ķēniņi ceļoja pa kādu savas valsts mazāk apdzīvotu daļu, valdnieka ratiem pa priekšu parasti izsūtīja vīru pulciņu nolīdzināt stāvākās vietas un aizpildīt iedobes, lai ķēniņš varētu pārvietoties droši un bez traucējumiem. Šo paradumu pravietis izlietoja, lai ilustrētu Evaņģēlija darbu. «Visas ielejas lai piepilda (..), kalnus lai nolīdzina.» Kad Dieva Gars ar savu brīnišķīgo spēku skar dvēseli, tas pazemo cilvēka lepnumu. Laicīgas izpriecas, stāvoklis un vara zaudē savu vērtību. «Mēs apgāžam prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi.» (2. Kor. 10:5) Tad par vienīgo vērtību tiek paaugstināta sevi aizliedzošā mīlestība un pazemība, ko cilvēki atzīst visai maz. Tāds ir Evaņģēlija darbs, par kura vienu daļu kļuva Jāņa vēsts. {LI 98.2}

Rabīni turpināja jautāt: «Ko tad tu kristī, ja neesi ne Kristus, ne Elija, ne gaidāmais Pravietis?» Vārdi «gaidāmais Pravietis» bija norādījums uz Mozu. Jūdi labprāt turējās pie ticējuma, ka Mozus tiks uzmodināts no nāves un uzņemts Debesīs. Viņi nezināja, ka tas jau bija noticis. Kad Jānis Kristītājs iesāka savu darbu, daudzi domāja, ka viņš varētu būt no nāves uzmodinātais pravietis Mozus, jo šķita, ka tas labi pārzina pravietojumus un

Israēla vēsturi. {LI 98.3}

Tāpat ļaudis ticēja, ka pirms Mesijas nākšanas personīgi parādīsies Elija. Šo cerību Jānis ar savu atbildi noraidīja, bet viņa vārdiem bija dziļāka nozīme. Runājot par Jāni, Jēzus vēlāk sacīja: «Un, kad jūs gribat saprast, viņš ir Elija, kam bija jānāk.» (Mat. 11:14) Jānis nāca Elijas garā un spēkā darīt darbu, ko savā laikā darīja Elija. Ja jūdi viņu pieņemtu, tad tas būtu viņiem par labu. Bet tie nepieņēma Jāņa vēsti, tādēļ arī Jānis viņiem nebija Elija. Viņš nevarēja piepildīt savu misiju jūdu labā. {LI 98.4}

Daudzi no tiem, kas bija sapulcējušies pie Jordānas, bija klāt arī Jēzus kristību laikā, bet toreiz doto zīmi ievēroja tikai daži. Iepriekšējos Jāņa sludināšanas mēnešos vairums neņēma vērā aicinājumu nožēlot grēkus. Ar to viņi apcietināja sirdis un aptumšoja savu saprašanu. Kad Dievs deva liecību par Jēzu kristību laikā, tie to neuztvēra. Acis, kas ticībā nekad nebija pievērsušās Neredzamajam, nesaskatīja Dieva godības atklāsmi. Ausis, kas nekad nebija klausījušās Kunga balsi, nedzirdēja Viņu apliecinošos vārdus. Tā tas ir arī tagad. Bieži ļaužu sapulcēs atklājas Kristus un kalpojošo eņģeļu klātbūtne, tomēr daudzi to nenojauš. Tie nepamana neko neparastu. Bet daži jūt Pestītāja tuvumu. Viņu sirdis apgaro miers un prieks. Tie tiek iepriecināti, stiprināti un svētīti. {LI 98.5}

No Jeruzālemes sūtītie Jānim jautāja: «Kāpēc tu kristī?» un gaidīja atbildi. Pārlaižot skatienu ļaužu pūlim, Jāņa acis piepeši iekvēlojās, viņa seja kļuva gaiša, un viņu pārņēma dziļš saviļņojums. Rokas izstiepis, tas izsaucās: «Es kristīju ar ūdeni. Jūsu vidū stāv Viens, ko jūs nepazīstat, kas pēc manis nāk, kuram es neesmu cienīgs atraisīt kurpes siksnu.» {LI 99.1}

Sinedrijam nepieciešamais ziņojums bija skaidrs un nepārprotams. Jāņa vārdus nevarēja attiecināt ne uz vienu citu, kā uz sen Apsolīto. Viņu vidū bija Mesija. Pārsteigtie priesteri un tautas vadoņi raudzījās apkārt, cerēdami saskatīt to, par kuru Jānis runāja. Bet ļaužu drūzmā Viņš nebija atšķirams. {LI 99.2}

Kad kristību laikā Jānis uz Jēzu norādīja kā uz Dieva Jēru, Mesijas darbs tam atklājās jaunā gaismā. Pravieša domas pievērsās Jesajas vārdiem. «Viņš padevās (..) kā jērs, ko ved nokaušanai.» (Jes. 53:7) Nākamajās nedēļās Jānis ar jaunu interesi pētīja pravietojumus un upuru pienešanā ietvertās mācības. Viņš nespēja skaidri izšķirt Kristus darba divas fāzes — cietēja Upura un uzvarētāja Ķēniņa, bet tomēr apzinājās, ka Kristus nākšanai ir daudz dziļāka nozīme, nekā par to domā priesteri un tauta. Kad Jānis ļaužu pūlī ieraudzīja Jēzu atgriežoties no tuksneša, viņš paļāvīgi gaidīja, ka Kungs dos tautai kādu zīmi par savu īsto raksturu. Viņš ar nepacietību ilgojās dzirdēt, ka Pestītājs pieteiks savu misiju, bet netika sacīts neviens vārds, netika dota neviena zīme. Jēzus neatsaucās uz Jāņa Kristītāja paziņojumu par Viņu, bet pazuda Jāņa mācekļu pulkā, nesniegdams nekādu ārēju pierādījumu par sevišķo uzdevumu un arī nedarīdams neko, lai pievērstu sev uzmanību. {LI 99.3}

Nākamajā dienā Jānis atkal ievēroja Jēzu nākam. Dieva godības apspīdēts, pravietis izstiepa rokas un sauca: «Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku. Šis ir Tas, par ko esmu sacījis: Pēc manis nāk vīrs (..), kas (..) bija pirmāk nekā es. Es Viņu nepazinu, bet, lai Viņš kļūtu zināms Israēlam, tāpēc es nācu, kristīdams ar ūdeni. (..) Es redzēju Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam uz Viņa. Es Viņu nepazinu, bet Tas, kas mani sūtījis kristīt ar ūdeni, man sacīja: Uz ko tu redzēsi Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam, tas ir Tas, kas kristīs ar Svēto Garu. Un es esmu redzējis un liecinājis, ka šis ir Dieva Dēls.» {LI 99.4}

Vai šis bija Kristus? Ar bijību un izbrīnu ļaudis uzlūkoja To, ko tikko pasludināja par Dieva Dēlu. Jāņa vārdi viņus dziļi aizkustināja. Viņš runāja uz tiem Dieva vārdā. Dienu no dienas tie klausījās Jāni, kad tas norāja grēkus, un pārliecība, ka to sūtījis Dievs, kļuva arvien stiprāka. Bet kas gan bija Tas, kurš lielāks par Jāni Kristītāju? Viņa apģērbā un stājā nekas nenorādīja uz augstu kārtu. Viņš, acīmredzot, bija vienkāršs, trūcīgi ģērbies cilvēks, tāpat kā daudzi citi. {LI 100.1}

Ļaužu pūlī atradās daži, kas Jēzus kristīšanas laikā redzēja dievišķo godību un dzirdēja Dieva balsi. Bet kopš tās dienas Pestītāja izskats bija ļoti izmainījies. Kristību brīdī tie varēja vērot, kā Viņa seju apskaidro Debesu gaisma, taču tagad Viņš bija bāls, izmocīts un novājējis. Viņu pazīt spēja vienīgi pravietis Jānis. {LI 100.2}

Bet, kad ļaudis Viņu uzlūkoja, tie redzēja seju, kurā dievišķā līdzjūtība mijās ar spēka apziņu. Katrs Viņa acu skats, katrs sejas vaibsts iezīmējās ar pazemības un neizsakāmas mīlestības izteiksmi. Šķita, ka Viņu apņem garīga iespaida atmosfēra. Kaut gan Viņa izturēšanās bija vienkārša un cēla, tomēr Viņš cilvēkus ietekmēja ar kādu neredzamu spēku, ko nevarēja noslēpt. Vai šis bija Tas, ko Israēls tik ilgi gaidīja? {LI 100.3}

Jēzus nāca nabadzībā un zemībā, lai kļūtu mums par paraugu, tāpat kā par Pestītāju. Ja Kungs nāktu ķēnišķīgā greznībā, kā tad Viņš varētu mācīt pazemību? Kā Viņš varētu sniegt tik dziļas un asas patiesības, kādas izskanēja Kalna svētrunā? Ja Jēzus būtu nācis mājot cilvēku vidū kā ķēniņš, kur tad šīs dzīves pabērni varētu atrast sev cerību? {LI 100.4}

Tomēr ļaužu pulkam šķita neiespējami savas augstprātīgās iedomas savienot ar To, uz kuru norādīja Jānis. Tāpēc daudzi jutās vīlušies un apjukuši. {LI 100.5}

Vārdi, kurus priesteri un rabīni tā ilgojās dzirdēt, ka Jēzus atjaunos Israēla valsti, palika neizteikti. Tādu ķēniņu viņi ar ilgošanos gaidīja un būtu gatavi uzņemt. Bet Cilvēks, kas viņu sirdīs gribēja uzcelt taisnības un miera valsti, tiem nebija vajadzīgs. {LI 100.6}

Nākamajā dienā, kad pie viņa bija arī divi mācekļi, Jānis atkal ļaužu vidū ieraudzīja Jēzu. Atkal pravieša seju apstaroja Neredzamā godība, un viņš izsaucās: «Redzi, Dieva

Jērs!» Šie vārdi satrauca mācekļu sirdis. Ko gan varēja nozīmēt Jāņa dotais apzīmējums — «Dieva Jērs»? Jānis to nebija paskaidrojis. {LI 100.7}

Atstājuši Jāni, tie gāja meklēt Jēzu. Viens no šiem diviem bija Andrejs, Sīmaņa brālis, otrs — evaņģēlists Jānis. Tie kļuva par pirmajiem Kristus mācekļiem. Nepārvaramas dziņas skubināti, viņi sekoja Jēzum, vēlēdamies iesākt sarunu, tomēr bijīgi klusēja, jo tos pilnīgi pārņēma viena doma — «Vai šis ir Mesija?» {LI 101.1}

Jēzus zināja, ka mācekļi Viņam seko. Tie bija Viņa darba pirmie kūlīši, un dievišķā Mācītāja sirdi pildīja prieks, kad šīs dvēseles atvērās Dieva žēlastībai. Tomēr, pret tiem pagriezies, Viņš iejautājās: «Ko jūs meklējat?» Kristus tiem atstāja brīvu izvēli, vai nu griezties atpakaļ, vai izsacīt savu vēlēšanos. {LI 101.2}

Viņu apziņā bija tikai viens mērķis. Viena Personība pildīja visas viņu domas, un tie izsaucās: «Rabi, kur Tu mājo?» Dabiski, ka īsās pārrunās ceļa malā viņi nevarēja saņemt to, pēc kā ilgojās. Tie vēlējās būt vienatnē ar Jēzu, sēdēt pie Viņa kājām un klausīties Viņa vārdus. Tādēļ Kungs tiem sacīja: » «Nāciet, tad redzēsit.» Tad tie nogāja un redzēja, kur Viņš mājo, un palika to dienu pie Viņa.» {LI 101.3}

Ja Jānim un Andrejam būtu tas pats neticības gars, kas priesteriem un rakstu mācītājiem, tad viņi nekad kā mācekļi nesēdētu pie Jēzus kājām. Tie būtu nākuši kā kritiķi, lai nosodītu Viņa vārdus. Tā daudzi aizver durvis visdārgākajām izdevībām. Bet pirmie mācekļi tā nedarīja. Kad Jānis Kristītājs sludināja, viņi atsaucās uz Svētā Gara aicinājumu. Tagad tie pazina Debesu Mācītāja balsi. Jēzus vārdi viņiem bija spirgtuma, patiesības un skaistuma pilni. Pār Vecās Derības rakstu mācībām izlējās dievišķa gaisma. Daudzpusīgās patiesības tēmas parādījās jaunā krāšņumā. {LI 101.4}

Grēku nožēla, ticība un mīlestība dara dvēseli spējīgu uzņemt Debesu gudrību. Mīlestības darbos atklātā ticība ir atzīšanas atslēga, jo «katrs, kas mīl, (..) atzīst Dievu.» (1. Jāņa 4:7) {LI 101.5}

Māceklis Jānis bija apveltīts ar nopietnām un dziļām jūtām; viņš bija dedzīgs un tomēr dziļš vērotājs. Jānis sāka izprast Kristus godību — šis cilvēks no Kunga vairs negaidīja laicīgu varu un greznumu, kā tas viņam agrāk tika mācīts, bet «tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības». (Jāņa 1:14) Viņa domas pilnīgi saistīja šī brīnišķīgā tēma. {LI 101.6}

Andrejs gribēja dalīties priekā, kas pildīja viņa sirdi. Viņš gāja uzmeklēt savu brāli Sīmani un tam paziņoja: «Mēs esam atraduši Mesiju!» Sīmanis negaidīja otru aicinājumu. Arī viņš bija dzirdējis Jāņa Kristītāja sludināšanu un steidzās pie Pestītāja. Kristus skatiens kavējās pie šī cilvēka, lasīdams viņa raksturu un dzīves stāstu. Viņa impulsīvo dabu, viņa mīlošo līdzjūtīgo sirdi, viņa godkārību un pašpaļāvību, viņa krišanas stāstu, viņa nožēlu, viņa pūles darbā un mocekļa nāvi — jā, tas viss Pestītājam jau bija redzams,

kad Viņš sacīja: «Tu esi Sīmanis, Jāņa dēls, tevi sauks Kēfa (tas ir tulkots: Pēteris — klints).» {LI 102.1}

Otrā dienā Jēzus gribēja doties uz Galileju. Viņš satika Filipu un tam teica: «Seko Man!» Filips paklausīja pavēlei un tūlīt kļuva par Kristus līdzgaitnieku. {LI 102.2}

Filips savukārt aicināja Nātanaēlu. Arī viņš bija ļaužu pulkā, kad Jānis Kristītājs norādīja uz Jēzu kā Dieva Jēru. Kad Nātanaēls Jēzu uzlūkoja, viņš jutās vīlies. Vai tad šis nogurušais un trūcīgais vīrs varēja būt Mesija? Taču Nātanaēls nevarēja arī izšķirties no Jēzus atteikties, jo Jāņa vēsts bija pārliecinājusi viņa sirdi. {LI 102.3}

Tad, kad Filips aicināja, Nātanaēls bija aizgājis uz kādu klusu birzi pārdomāt Jāņa vēsti un pravietojumus par Mesiju. Viņš lūdza, lai spētu saprast, vai tas, uz kuru Jānis norādīja, tiešām ir gaidītais Atbrīvotājs, un Dieva Gars dusēja uz viņu, apliecinādams, ka Kungs ir pieminējis savus ļaudis un devis tiem atbrīvošanu. Filips zināja, kur viņa draugs pēta pravietojumus un atrada to tieši tajā brīdī, kad tas zem vīģes koka bija zemojies lūgšanā. Šajā vientuļajā vietā, paslēpušies zem koku lapotnes, tie abi bieži bija kopā lūguši. {LI 102.4}

Vēsts: «Mēs esam To atraduši, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši (..)» Nātanaēlam šķita kā tieša atbilde uz viņa lūgšanu. Bet Filips vēl ticībā svārstījās. Viņš it kā šaubīdamies piebilda: «Jēzu no Nācaretes, Jāzepa dēlu.» Tas Nātanaēla sirdī izraisīja aizspriedumus: «Vai no Nācaretes var nākt kas labs?» {LI 102.5}

Filips neuzsāka strīdu. Viņš tikai sacīja: «Nāc un redzi!» {LI 102.6}

Kad Jēzus ieraudzīja Nātanaēlu nākam, Viņš par to teica: «Redzi, patiesi israēlietis, kurā nav viltības!» Tad Nātanaēls pārsteigts izsaucās: «Kā Tu mani pazīsti?» Jēzus viņam atbildēja: «Pirms Filips tevi sauca, kad tu biji zem vīģes koka, Es tevi redzēju.» {LI 102.7}

Ar to pietika. Dieva Gars, kas Nātanaēlam deva ticību viņa vientuļās lūgšanas laikā zem vīģes koka, tagad runāja ar Jēzus vārdiem. Kaut gan ar šaubām un aizspriedumiem, Nātanaēls tomēr nāca pie Kristus ar godīgu vēlēšanos rast patiesību, un tādēļ viņa ilgas piepildījās. Viņa ticība sniedzās tālāk par tā cilvēka ticību, kurš to aicināja pie Jēzus. Viņš apliecināja: «Rabi, Tu esi Dieva Dēls, Tu esi Israēla Kēniņš.» {LI 102.8}

Ja Nātanaēls uzticētos rabīnu vadībai, viņš Jēzu nekad neatrastu. Viņš pats par visu pārliecinājās un pats sprieda, tāpēc arī kļuva par mācekli. Arī mūsu dienās ir daudzi, kurus no labā attur tikai aizspriedumi. Iznākums būtu pavisam citāds, ja tie paši pārliecinātos. {LI 103.1}

Uzticoties cilvēciskas autoritātes vadībai, neviens nenonāks pie glābjošās patiesības atziņas. Līdzīgi Nātanaēlam mums pašiem vajag pētīt Dieva Vārdu un lūgt Svētā Gara

apgaismojumu. Tas, kas Nātanaēlu redzēja zem vīģes koka klusajā lūgšanas vietā, ievēros arī mūs. Gaismas pasaules eņģeļi ir tuvu tiem, kas pazemībā meklē dievišķu vadību. {LI 103.2}

Ar Jāņa, Andreja un Sīmaņa, ar Filipa un Nātanaēla aicināšanu sākās kristīgās draudzes dibināšana. Jānis saviem diviem mācekļiem norādīja uz Kristu. Tad viens no tiem, Andrejs, atrada savu brāli un aicināja to pie Pestītāja. Pēc tam tika aicināts Filips, un viņš gāja meklēt Nātanaēlu. Šie piemēri mums māca, cik svarīgs ir personiskais darbs, kad mēs ar aicinājumu griežamies tieši pie saviem radiem, draugiem un kaimiņiem. Ir cilvēki, kuri visu mūžu apgalvo, ka pazīst Kristu, bet ar personīgām pūlēm Pestītājam nav pieveduši nevienu dvēseli. Viņi šo darbu atstāj sludinātājam. Sludinātājs gan var būt labi sagatavots savam uzdevumam, bet viņš nevar padarīt to, ko Dievs uzticējis darīt draudzes locekļiem. {LI 103.3}

Ir daudz tādu, kam nepieciešama mīļu, kristīgu siržu kalpošana. Daudzi ir aizgājuši bojā, kurus varēja glābt, ja viņu kaimiņi, vienkārši ļaudis, būtu rūpējušies par tiem. Daudzi gaida, lai tos uzrunā personīgi. Tieši ģimenē, mūsu tuvākajā apkārtnē vai pilsētā, kur dzīvojam, mums kā Kristus misionāriem ir darāms darbs. Ja esam kristieši, tad tas mums sagādās prieku. Cilvēks nav patiesi atgrie-zies, ja viņā nav dzimusi vēlēšanās stāstīt citiem, kādu dārgu draugu tas ir atradis Jēzū. Patiesību, kas glābj un dara svētu, nav iespējams paturēt vai apslēpt sirdī. {LI 103.4}

Visi, kas svētījušies Dievam, kļūs par gaismas kanāliem. Dievs tos darīs par saviem pārstāvjiem, lai sniegtu citiem savas žēlastības bagātības. Viņš ir apsolījis: «Es darīšu viņus un tās vietas ap Manu kalnu par svētību, un Es došu lietu savā laikā; tas būs svētības lietus.» (Ec. 34:26*) {LI 103.5}

Filips sacīja Nātanaēlam: «Nāc un redzi.» Viņš neprasīja, lai tas pieņem otra cilvēka liecību, bet lai pats iet un iepazīstas ar Kristu. Tagad, pēc Jēzus atgriešanās Debesīs, cilvēku vidū Viņu pārstāv mācekļi, un viens no visiedarbīgākajiem veidiem mantot dvēseles Kristum ir atklāt mūsu ikdienas dzīvē Viņa raksturu. Mūsu ietekme uz citiem nav tik daudz atkarīga no tā, ko mēs sakām, cik no tā, kas mēs esam. Cilvēki var apkarot un noliegt mūsu loģiku, tie var pretoties mūsu aicinājumiem, bet nesavtīgā mīlestībā aizvadīta dzīve ir pierādījums, ko neviens nevar noliegt. Konsekventa, ar Kristus lēnprātību iezīmēta izturēšanās, ir spēks šajā pasaulē. {LI 104.1}

Kristus mācība bija ar piedzīvojumiem saistītas pārliecības izpausme, un tie, kas mācās no Kristus, kļūst par skolotājiem pēc dievišķā parauga. Tā cilvēka runātam Dieva Vārdam, kurš pats caur to ir svētojies, ir dzīvinošs spēks, kas dara to pievilcīgu klausītājiem un pārliecina, ka šis Vārds tiešām ir dzīva realitāte. Ja kāds patiesību pieņem, to iemīlot, tad tas noteikti atklāsies viņa izturēšanās veidā un balss tonī. Viņš darīs zināmu to, ko no dzīvības Vārda pats ir dzirdējis, redzējis un aptaustījis, lai arī

citiem būtu ar to sadraudzība Kristus atzīšanā. Viņa liecība, nākusi no lūpām, ko skārusi degoša ogle no altāra, kļūs par patiesību citai sirdij, kas to uzņems un panāks rakstura svētošanu. {LI 104.2}

Kas pūlas sniegt gaismu citiem, tiek svētīts arī pats. «Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un kas bagātīgi veldzē citus, kļūs arī pats veldzēts.» (Sal. pam. 11:25) Dievs savu mērķi — grēcinieku izglābšanu — varētu sasniegt arī bez mūsu palīdzības, bet, lai mums būtu iespēja attīstīt Kristum līdzīgu raksturu, ir jākļūst par Viņa darba līdzdalībnieku. Lai varētu piedalīties gavilēs par Viņa upura nopelnā atpirktajām dvēselēm, mums jāpiedalās arī to glābšanā. {LI 104.3}

Nātanaēla pirmā ticības izpausme bija tik pilnīga, nopietna un sirsnīga, ka Jēzus ausīs tā skanēja kā mūzika. Kristus viņam atbildēja: «Tu tici tāpēc, ka Es tev sacīju, ka redzēju tevi zem vīģes koka. Tu redzēsi lielākas lietas par šīm.» Pestītājs ar prieku raudzījās uz savu darbu nākotnē — labās vēsts pasludināšanu lēnprātīgajiem, lauzto siržu dziedināšanu un brīvības atnešanu sātana gūstekņiem. Domājot par cilvēkiem piedāvātajām dārgajām svētībām, Jēzus turpināja: «Patiesi, patiesi Es jums saku: Jūs redzēsit Debesis atvērtas un Dieva eņģeļus uzkāpjam un nokāpjam uz Cilvēka Dēlu.» {LI 104.4}

Ar to Kristus apliecināja: Jordānas krastā atvērās Debesis, un uz Mani baloža izskatā nolaidās Gars. Tā bija tikai zīme, ka Es esmu Dieva Dēls. Ja jūs Man ticēsit, jūsu ticība atdzīvosies. Jūs redzēsit debesis atvērtas, un tās nekad vairs neaizvērsies. Es tās jums atveru. Dieva eņģeļi uzkāps, nesdami nelaimīgo un trūkumcietēju lūgšanas pie Tēva augstībā, un nokāps, sniegdami cilvēkiem svētības, cerību, drosmi, palīdzību un dzīvību. {LI 105.1}

Dieva eņģeļi nemitīgi steidzas no zemes uz debesīm un no debesīm uz zemi. Kristus brīnumdarbi apbēdināto cietēju labā tika veikti Dieva spēkā, šajā kalpošanā iesaistot arī eņģeļus. Tikai pateicoties Kristum, Debesu sūtņi darbojas mūsu labā, nesdami mums Dieva svētības. Pieņemdams cilvēka dabu, mūsu Pestītājs savas intereses savienoja ar Ādama kritušo dēlu un meitu interesēm, bet tajā pašā laikā Viņš ar savu dievišķo dabu satvēra Mūžīgā troni. Kristus ir kā Starpnieks cilvēka savienībai ar Dievu. {LI 105.2}

15 Nodaļa - Kāzas Kānā

(Jāņa 2:1-11) {LI 106.1}

Savu atklāto kalpošanu Jēzus neuzsāka ar kādu varenu darbu Sinedrija priekšā Jeruzālemē. Viņš savu spēku vispirms parādīja mazā Galilejas pilsētiņā mājas sanāksmē, vairojot prieku kāzu mielastā. Tā Kristus atklāja līdzjūtību cilvēkiem un savu sirsnīgo vēlēšanos kalpot viņu laimei. Kārdināšanās tuksnesī Viņš pats dzēra ciešanu kausu, bet tagad iznāca atklātībā, lai sniegtu ļaudīm svētību kausu, un ar savu klātbūtni iesvētīja cilvēku radniecības saites. {LI 106.2}

No Jordānas Jēzus atgriezās Galilejā. Tur Kānā, mazā ciematā, netālu no Nācaretes, vajadzēja notikt kāzām. Līgavainis un līgava bija Jāzepa un Marijas radi. Zināms par šiem ģimenes svētkiem, Jēzus devās uz Kānu, un tur Viņu kopā ar mācekļiem ielūdza kāzās. {LI 106.3}

Te Viņš atkal satika savu māti, no kuras kādu laiku bija šķirts. Marija bija dzirdējusi par atklāsmi pie Jordānas Viņa kristību brīdī. Šīs ziņas nonāca līdz Nācaretei un no jauna atsauca atmiņā pārdomas, kas tik daudzus gadus glabājās viņas sirdī. Kā visu Israēla tautu, tā arī Mariju dziļi satrauca Jāņa Kristītāja vēsts. Viņai vēl spilgtā atmiņā glabājās pravietojums, kas tika sniegts, Jānim piedzimstot. Tagad viņa attiecības ar Jēzu mātes cerības iekvēlināja no jauna. Mariju bija sasniegušas arī ziņas par Jēzus noslēpumaino aiziešanu tuksnesī, un viņu māca ļaunas nojautas. {LI 106.4}

No tās dienas, kad Nācaretes būdiņā viņa dzirdēja eņģeļa vēstījumu, Marija augstu vērtēja katru pierādījumu, ka Jēzus ir Mesija. Viņa patīkamā, nesavtīgā dzīve liecināja, ka Viņš nevar būt neviens cits kā Dieva Sūtītais. Bet mātei uzmācās arī šaubas un vilšanās, un tā pastāvīgi ilgojās pēc brīža, kad tiktu atklāta Viņa godība. Nāve to jau bija šķīrusi no Jāzepa, kurš līdz ar viņu bija Jēzus piedzimšanas noslēpuma līdzzinātājs. Tagad vairs nebija neviena, kam Marija varētu uzticēt savas cerības un bailes. Pēdējie divi mēneši bija ļoti skumji. Viņa bija šķirta no Jēzus, kura līdzjūtībā bija atradusi mierinājumu. Marija domās kavējās pie Sīmaņa vārdiem: «Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies.» (Lūk. 2:35) Viņa atcerējās trīs izbaiļu pilnās dienas, kad domāja, ka Jēzus ir zudis uz visiem laikiem, un tagad ar bažām gaidīja Viņa atgriešanos. {LI 106.5}

Savu laipno un apzinīgo dēlu viņa atkal sastapa kāzās. Tomēr Viņš vairs nebija tas pats. Viņa seja bija pārvērtusies. Tajā bija redzamas tuksnesī izcīnītās cīņas pēdas un jauna spēka un cēluma izteiksme, kas liecināja par Viņa Debesu sūtību. Pie Jēzus bija pulciņš jaunu vīru, kas uz Viņu raudzījās ar godbijību, un sauca par Mācītāju. Tie Marijai pastāstīja, ko bija redzējuši un dzirdējuši kristību vietā un citur, un savu ziņojumu nobeidza ar vārdiem: «Mēs esam atraduši, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši.» (Jāņa 1:45) {LI 107.1}

Kad sapulcējās viesi, šķita, ka daudzus no viņiem nodarbina kāda sevišķi svarīga lieta. Visos kāzu dalībniekos bija jūtams apvaldīts satraukums. Mazos pulciņos tie dedzīgi, bet paklusu kaut ko pārrunāja, un uz Marijas Dēlu vērsās izbrīna pilni skati. Kad Marija dzirdēja mācekļu liecību par Jēzu, viņu saviļņoja pārliecība, ka tik ilgi lolotās cerības nav bijušas veltīgas. Tomēr viņai vajadzēja būt vairāk nekā cilvēkam, lai šis svētais prieks nesajauktos ar mīlošas mātes lepnumu. Redzēdama tik daudzus skatāmies uz Jēzu, Marija ilgojās, kaut Viņš visiem kāzu viesiem parādītu, ka tiešām ir Dieva Izredzētais. Viņa cerēja, ka Jēzum radīsies izdevība kāzu viesu priekšā izdarīt kādu brīnumu. {LI 107.2}

Tanī laikā bija parasts, ka kāzu svinības turpinājās vairākas dienas. Šoreiz pirms mielasta beigām izrādījās, ka ir izsīcis vīna krājums. Šis atklājums izsauca lielu apjukumu un nožēlu. Svētku gadījumos ar vīnu neskopojās, un tā trūkums liktu domāt par viesmīlības trūkumu. Kā jaunlaulāto radiniece Marija palīdzēja mielasta sagatavošanā, un tagad viņa griezās pie Jēzus, sacīdama: «Tiem nav vīna.» Šie vārdi deva mājienu, lai Viņš šajā vajadzībā palīdzētu, bet Jēzus atbildēja: «Kas Man ar tevi, sieva? Mana stunda vēl nav nākusi.» {LI 107.3}

Šī atbilde, kas mums šķiet asa un strupa, patiesībā neizteica ne vēsumu, ne nepieklājību. Pestītāja uzrunas veids mātei saskanēja ar austrumu tautu ieradumu. To lietoja, uzrunājot personas, kurām gribēja parādīt cieņu. Katra Kristus rīcība zemes dzīves laikā bija saskaņā ar Viņa paša doto bausli: «Godā savu tēvu un savu māti (..).» (2. Moz. 20:12) Šos vārdus Jēzus lietoja arī pie krusta, pēdējo reizi laipni uzrunādams māti un nododams to sava mīļākā mācekļa aprūpē. Gan kāzu svinībās, gan pie krusta mīlestība, kas izpaudās balss tonī, skatienā un rīcībā, Viņa vārdus padarīja ne-pārprotamus. {LI 107.4}

Kad Kristum, zēna gados apmeklējot dievnamu, atklājās Viņa dzīves uzdevuma noslēpums, Viņš Marijai sacīja: «(..) Vai nezinājāt, ka Man jādarbojas Mana Tēva lietās?» (Lūk. 2:49) Šie vārdi uzdeva pamattoni visai Viņa dzīvei un darbam. Kristus it visu pakļāva lielajam atpestīšanas nodomam, kuru piepildīt Viņš bija nācis pasaulē. Tagad Viņš šo mācību atkārtoja. Marija bija jāpasargā no iespējama uzskata, ka radniecība ar Jēzu tai dod sevišķas tiesības uz Viņu un zināmas pilnvaras vadīt Viņa darbu. Trīsdesmit gadus Jēzus tai bija bijis mīļš un paklausīgs dēls un Viņa mīlestība nebija mainījusies, bet tagad Viņam vajadzēja uzsākt sava Tēva darbu. Jēzu kā Visaugstākā Dēlu un pasaules Pestītāju no Viņa misijas nedrīkstēja atturēt šīs zemes saites; tās nedrīkstēja ietekmēt Viņa rīcību. Viņam jābūt brīvam, lai darītu Dieva prātu. Tā ir mācība arī mums. Dieva prasības stāv augstāk pat par cilvēku radniecības saitēm. Šīs zemes vilinājumiem nevajadzētu mūsu kājas novērst no takas, pa kuru Viņš mums liek iet. {LI 108.1}

Kritušās cilvēces vienīgā atpestīšanas cerība ir Kristus. Arī Marija pestīšanu varēja

atrast tikai caur Dieva Jēru. Viņai pašai nebija nekādu nopelnu. Viņas radniecība to nenostādīja savādākās garīgās attiecībās ar Jēzu kā visus citus cilvēkus. Uz to norāda šeit lietotie Pestītāja vārdi. Viņš darīja zināmu, kādas Viņam ir attiecības ar Mariju kā Cilvēka Dēlam un kā Dieva Dēlam. Starp viņiem pastāvošās radniecības saites Mariju nekādā ziņā nenostādīja vienā līmenī ar Viņu. {LI 108.2}

Vārdi: «Mana stunda vēl nav nākusi» liecināja, ka katra darbība Kristus zemes dzīvē bija ietverta jau no mūžības pastāvošajā plānā. Pirms Viņš nāca uz šo zemi, visās detaļās tika izstrādāts pilnīgs cilvēces glābšanas plāns. Mājojot cilvēku vidū, Kristu soli pa solim vadīja Tēva griba. Viņš nevilcinājās darboties noteiktā laikā. Ar tādu pašu padevību Viņš gaidīja, kamēr pienāks šis noteiktais laiks. {LI 108.3}

Sacīdams Marijai, ka Viņa stunda vēl nav nākusi, Jēzus atbildēja uz mātes vārdos neizteiktajām domām — cerībām, ko tā loloja kopā ar savu tautu. Viņa gaidīja, ka Jēzus atklāsies kā Mesija un sēdīsies Israēla tronī. Bet laiks vēl nebija pienācis. Jēzus cilvēces likteni uzņēmās nevis kā Ķēniņš, bet kā Sāpju Vīrs. {LI 108.4}

Kaut gan Marijai nebija pareiza priekšstata par Kristus misiju, tā tomēr Viņam uzticējās pilnīgi. Uz šo ticību Jēzus atsaucās. Lai godātu Marijas uzticību un stiprinātu mācekļu pārliecību, Jēzus izdarīja pirmo brīnumdarbu. Mācekļiem nākotnē vajadzēja sastapties ar daudzām un lielām kārdināšanām. Pravietojumi skaidri rādīja, ka Jēzus ir Mesija. Tādēļ tie cerēja, ka reliģiskie vadoņi Viņu pieņems ar vēl lielāku uzticību un drošību nekā paši mācekļi. Viņi ļaudīm stāstīja par Kristus brīnumdarbiem un savu uzticēšanos Viņa misijai, bet bija pārsteigti un rūgti vīlušies par neticību, dziļi iesakņotiem aizspriedumiem un naidu, ko izrādīja priesteri un rabīni. Pestītāja pirmie brīnumdarbi deva mācekļiem spēku izturēt šo opozīciju. {LI 109.1}

Nemaz neapmulsusi no Jēzus vārdiem, Marija viesu apkalpotājiem sacīja: «Ko Viņš jums teiks, to dariet!» Tā viņa paveica visu iespējamo, lai sagatavotu ceļu Kristus darbam. {LI 109.2}

Pie ieejas stāvēja seši lieli akmens ūdens trauki, un Jēzus pavēlēja sulaiņiem tos piepildīt ar ūdeni. Tas tika izdarīts. Kad tūlītējai lietošanai vajadzēja vīnu, Viņš sacīja: «Smeliet un nesiet galda uzraugam!» Ūdens vietā, ar ko trauki bija piepildīti, no turienes tagad smēla vīnu. Ne galda uzraugs, ne viesi nebija pamanījuši, ka vīna krājums būtu izsīcis. Nobaudījis sulaiņu atnesto vīnu, galda uzraugs saprata, ka tas ir labāks par visu, ko viņš iepriekš bija dzēris, un pavisam savādāks nekā tas, ko pasniedza mielasta sākumā. Griezdamies pie līgavaiņa, viņš sacīja: «Ikviens cilvēks papriekšu ceļ priekšā labo vīnu un, kad viesi ieskurbuši, mazāk vērtīgo, bet tu labo vīnu esi pataupījis līdz šim.» {LI 109.3}

Kā cilvēki vispirms pasniedz labāko vīnu un pēc tam sliktāko, tā arī pasaule rīkojas ar

savām dāvanām. Viss, ko tā piedāvā, var gan patikt acīm un valdzināt prātu, bet tomēr izrādās neapmierinošs. Vīns pārvēršas rūgtumā, jautrība sērās. Tas, ko iesāk ar dziesmu un līksmību, beidzas ar nogurumu un vieš riebumu. Bet Jēzus dāvanas vienmēr ir svaigas un jaunas. Viņa sagatavotais mielasts dvēselei vienmēr sniedz apmierinājumu un prieku. Katra jauna dāvana vairo saņēmēja spējas vērtēt Kunga svētības un par tām vairāk priecāties. Viņš arvien no jauna piedāvā savas žēlastības veltes. Šis krājums nekad nevar izsīkt. Ja jūs paliekat Viņā, tad šodien, saņemot kādu bagātu dāvanu, varat būt droši, ka rīt saņemsit vēl vairāk. Nātanaēlam teiktie Jēzus vārdi izsaka likumu, kas pauž Dieva attieksmi pret saviem ticības bērniem. Ar katru jaunu savas mīlestības atklāsmi Viņš atsaucīgajai sirdij saka: «Tici, (..) un tu redzēsi lielākas lietas par šīm.» (Jāņa 1:50) {LI 109.4}

Kristus dāvana kāzu svinībās bija simbols. Ūdens ainoja kristību Viņa nāvē, vīns — par pasaules grēkiem izlietās asinis. Traukos iepildīto ūdeni atnesa cilvēku rokas, bet vienīgi Kristus vārds šim ūdenim varēja dot dzīvinošu spēku. Tā ir arī ar dievkalpojumu rituāliem, kas norāda uz Pestītāja nāvi. Tikai Kristus spēkā, kas darbojas caur ticību, tie spēj sniegt atveldzi dvēselei. {LI 110.1}

Kristus vārds nodrošināja bagātu krājumu svētku mielastam. Tikpat bagātīgs ir Viņa žēlastības krājums, lai dzēstu cilvēku noziegumus un atjaunotu un uzturētu dvēseli. {LI 110.2}

Pirmajā svētku mielastā Jēzus piedalījās kopā ar saviem mācekļiem un pasniedza tiem kausu, kas simbolizēja Viņa pestīšanas darbu. Pēdējā Vakarēdienā Viņš to pasniedza atkal, nodibinādams svēto dievkalpojuma rituālu, ar ko tiek pasludināta Kristus nāve, «iekams Viņš nāk». (1. Kor. 11:26) Mācekļu bēdas, šķiroties no Kunga, tika remdētas ar atkalredzēšanās apsolījumu, kad Viņš sacīja: «Es no šī laika vairs nedzeršu no šiem vīna koka augļiem līdz tai dienai, kad Es to ar jums no jauna dzeršu sava Tēva valstībā.» (Mat. 26:29) {LI 110.3}

Vīns, ko Kristus sagādāja kāzu mielastam, un tas, ko Viņš deva mācekļiem kā savu asiņu simbolu, bija tīra vīnogu sula. Uz to norāda pravietis Jesaja, runādams par jauno vīnu «ķekarā» un sacīdams: «Neposti to! Jo tur svētība iekšā.» (Jes. 65:8) {LI 110.4}

Tas bija Kristus, kas Vecajā Derībā brīdināja Israēlu: «Vīns ir zobgalis (..); stiprs dzēriens ir trakulis, kas no tiem streipuļo, nav gudrs.» (Sal. pam. 20:1) Viņš pats tādu dzērienu negādāja. Sātans kārdina cilvēkus ļaut vaļu savām iegribām, kas aptumšo prātu un notrulina garīgo uztveri, bet Kristus mūs māca savas zemākās tieksmes savaldīt. Visa Viņa dzīve bija viens vienīgs pašaizliedzības piemērs. Lai lauztu iekāres varu, Viņš mūsu dēļ izturēja visgrūtāko pārbaudījumu, kādu vien cilvēka daba spēj izturēt. Tas bija Kristus, kas Jānim Kristītājam noteica nelietot ne vīnu, ne stipru dzērienu. Tas bija Viņš, kas Manuas sievai piekodināja ievērot atturību. Viņš arī izsacīja lāstu pār cilvēku, kas

liek pudeli pie sava kaimiņa lūpām. Kristus nerīkojās pretēji savām mācībām. Neraudzētais vīns, ko Viņš sagādāja kāzu viesiem, bija veselīgs un atspirdzinošs dzēriens. Tā iedarbībai vajadzēja garšu saskaņot ar veselīgu ēstgribu. {LI 110.5}

Kad svētku viesi sāka slavēt vīnu, izraisījās pārrunas, un no sulaiņiem visi uzzināja par notikušo brīnumu. Uz brīdi sabiedrība bija par daudz pārsteigta, lai domātu par To, kas šo brīnumdarbu izdarījis. Kad beidzot tie sāka Viņu meklēt, izrādījās, ka Viņš jau bija aizgājis, turklāt tik klusu, ka pat mācekļi to nepamanīja. {LI 111.1}

Pēc tam visas sabiedrības uzmanība pievērsās mācekļiem. Pirmo reizi viņiem bija izdevība apliecināt savu ticību Jēzum. Viņi pastāstīja, ko bija redzējuši un dzirdējuši pie Jordānas, un dažā sirdī uzausa cerība, ka Dievs savai tautai ir sūtījis Pestītāju. Vēsts par brīnumdarbu izplatījās pa visu apgabalu un nonāca līdz Jeruzālemei. Ar jaunu interesi priesteri un vecākie pētīja pravietojumus, kas norādīja uz Kristus nākšanu. Radās karsta vēlēšanās iepazīties ar šī jaunā mācītāja misiju, kurš tik neuzkrītošā veidā bija nācis atklātībā tautas vidū. {LI 111.2}

Kristus kalpošana bija spilgts pretstats jūdu vecāko darbībai, kuri galveno vērību pievērsa tradīcijām un formām, tā iznīcinot patieso domu un rīcības brīvību. Viņi dzīvoja pastāvīgās bailēs no apgānīšanās. Lai izvairītos no saskares ar «nešķīstajiem», tie turējās tālu nost ne tikai no pagāniem, bet arī no savu ļaužu vairākuma, necenzdamies tiem palīdzēt, nedz arī iegūt to draudzību. Pastāvīgi ar šīm domām aizņemti, tie sakropļoja savu prātu un sašaurināja savas dzīves darbības loku. Viņu piemērs veicināja egoisma un neiecietības izplatīšanos visos tautas slāņos. {LI 111.3}

Jēzus savu reformas darbu iesāka, siltā līdzjūtībā tuvodamies cilvēkiem. Parādīdams vislielāko godbijību Dieva likumam, Viņš norāja farizeju liekulīgo dievbijību un centās ļaudis atbrīvot no bezjēdzīgiem priekšrakstiem, kas tos saistīja. Viņš mēģināja salauzt barjeras, kas šķīra dažādās sabiedrības šķiras, lai visus cilvēkus varētu apvienot kā vienas ģimenes locekļus. Viņa klātbūtne kāzu svinībās bija solis pretī šim mērķim. {LI 111.4}

Jānim Kristītājam Dievs deva norādījumu dzīvot tuksnesī, lai izsargātos no priesteru un rabīnu ietekmes un sagatavotos sevišķam uzdevumam. Bet šī dzīves atturība un nošķirtība nebija domāta kā piemērs tautai. Pats Jānis saviem klausītājiem nepavēlēja atstāt savus agrākos dzīves pienākumus. Viņš lika tiem pierādīt savu nožēlu ar uzticību Dievam tajā vietā, kur Dievs tos aicināja. {LI 111.5}

Jēzus norāja jebkura veida nesātību un pārmērības, tomēr pēc savas dabas Viņš bija sabiedrisks. Viņš pieņēma dažādo ļaužu šķiru viesmīlību, apmeklēdams bagāto un trūcīgo, mācīto un neizglītoto mājokļus, cenšoties viņu domas no ikdienas dzīves jautājumiem vērst uz garīgām un mūžīgām lietām. Pestītājs neatzina uzdzīvi, un Viņa rīcībā nebija saskatāmas ne mazākās vieglprātības pazīmes, tomēr Viņš priecājās par

nevainīgu patiesas laimes izpausmi un ar savu klātbūtni apstiprināja saviesīgus pasākumus. Kāzas jūdiem bija ievērojams notikums, un to līksmība nebija nepatīkama Cilvēka Dēlam. Piedalīdamies šajos svētkos, Jēzus pagodināja laulību kā dievišķu institūciju. {LI 111.6}

Kā Vecajā, tā arī Jaunajā Derībā laulības attiecības tiek lietotas, lai attēlotu sirsnīgo un svēto savienību, kas valda starp Kristu un Viņa ļaudīm. Kāzu svinības un to līksmība Jēzus domas pievērsa tās dienas gavilēm, kad Viņš savu līgavu pārvedīs Tēva mājās un at-pestītie kopā ar savu Pestītāju sēdīsies pie Jēra kāzu mielasta. Viņš saka: «Kā līgavainis priecājas par savu līgavu, tā tavs Dievs priecāsies par tevi. Tevi nesauks vairs «Atstātā» (..), bet tevi sauks «Pie kā Man labs prāts». Jo tam Kungam būs labs prāts pie tevis.» (Jes. 62:5,4) «Viņš priecāsies par tevi ar līksmību, Viņš cietīs klusu savā mīlestībā, Viņš priecāsies par tevi ar gavilēšanu.» (Cef. 3:17*) Apustulis Jānis, skatot atklāsmē Debesu ainas, rakstīja: «Es dzirdēju balsi, tā bija kā liela ļaužu pulka kliegšana, kā lielu ūdeņu krākšana un kā stipra pērkona rūkšana, kas teica: «Alelūja! Jo ir sācis valdīt Kungs, mūsu Dievs, Visuvaldītājs! Priecāsimies, gavilēsim un dosim Viņam godu, jo atnākušas Jēra kāzas un Viņa līgava sataisījusies.» (..) Svētīgi ir tie, kas aicināti Jēra kāzu mielastā!» (Atkl. 19:6,7,9) {LI 112.1}

Katru dvēseli Jēzus uzskatīja par būtni, kurai jāsaņem ielūgums uz Viņa valstību. Viņš ļaudis aizsniedza, mājodams to vidū ar vēlēšanos darīt labu. Viņš tos uzmeklēja ielu drūzmā, mājas klusumā, laivās, sinagogās, ezera krastos un kāzu svinībās. Kristus ar tiem sastapās viņu ikdienas darbā un interesējās par viņu laicīgo dzīvi. Mājās Viņš ienesa pamācības un padomus, ietekmēdams ģimenes ar savas klātbūtnes dievišķo iespaidu. Viņa spēcīgā personīgā ieinteresētība palīdzēja mantot sirdi. Bieži Viņš aizgāja kalnos, vientuļā vietā, lai pielūgtu Dievu, tā sagatavodamies aktīvam dzīves darbam starp cilvēkiem. No šiem lūgšanu brīžiem Viņš atgriezās, lai palīdzētu slimajiem, pamācītu nezinošos un salauztu važas sātana gūstekņiem. {LI 112.2}

Savus mācekļus Jēzus audzināja personiskā saskarē un sadarbībā. Dažreiz Viņš mācot sēdēja ar tiem kopā kalnu nogāzē, citreiz pie jūras vai arī vienkārši gāja pa ceļu. Tā Viņš tiem atklāja Dieva valstības noslēpumus. Kristus nespredikoja, kā cilvēki to dara mūsdienās. Kur vien sirdis atvērās uzņemt dievišķo vēsti, Viņš atklāja pestīšanas ceļa patiesības. Viņš saviem mācekļiem nepavēlēja darīt to vai ko citu, bet sacīja: «Sekojiet Man!» Ceļojot pa laukiem vai pilsētām, Viņš tos visur ņēma līdzi, lai tie varētu redzēt, kā Jēzus pats māca ļaudis. Kristus viņu intereses saistīja ar savējām, un tie vienojās kopīgā darbā. {LI 113.1}

Ikvienam, kas ir pieņēmis Viņa žēlastības Evaņģēliju un sludina Viņa Vārdu, vajadzētu sekot Kristus piemēram, iekļaujot Viņu cilvēku interešu sfērā. Mums nav jāatsakās no sabiedrības. Mums nevajadzētu noslēgties. Lai aizsniegtu visas ļaužu šķiras,

ar tiem jāsastopas tur, kur tie atrodas. Cilvēki reti mūs apmeklēs paši. Dievišķā patiesība skar cilvēku sirdis ne tikai, runājot no kanceles. Ir vēl kāds cits darba lauks, varbūt vienkāršāks, bet tikpat daudzsološs. Tas atrodams vienkāršo ļaužu mītnēs un augsti stāvošo savrupmājās, pie viesmīlīga galda un tur, kur ļaudis pulcējušies nevainīgam priekam sabiedrībā. {LI 113.2}

Kā Kristus mācekļi mēs nedrīkstam izpriecu dēļ savienoties ar pasauli un piedalīties neprātīgās kaislībās. Šādas attiecības var atnest tikai postu. Mums nekad nevajadzētu atbalstīt grēku nedz ar vārdiem, nedz ar darbiem, nedz ar klusēšanu, nedz ar savu klātbūtni. Visur, kur vien mēs ejam, mums jāņem līdzi Jēzus un jāatklāj citiem mūsu Pestītāja vērtība. Bet tie, kas savu reliģiju mēģina paglābt, paslēpdami to aiz akmens sienām, zaudē dārgas izdevības darīt labu. Kristietība ar pasauli nāk saskarē cilvēku savstarpējās attiecībās. Ikvienam, kas saņēmis dievišķo apgaismojumu, ir jādara gaišāka taka tiem, kuri vēl nepazīst dzīvības Gaismu. {LI 113.3}

Mums visiem jākļūst par Jēzus lieciniekiem. Cilvēku atstātā ietekme, Kristus žēlastības svētīta, jāizlieto, lai mantotu dvēseles Pestītājam. Lai pasaule redz, ka mēs neesam patmīlīgi, iegrimuši tikai paši savās interesēs, bet ka visās svētībās un priekšrocībās vēlamies dalīties ar citiem. Lai cilvēki redz, ka mūsu reliģija mūs nepadara nejūtīgus un bargus. Lai visi, kas apliecina, ka ir atraduši Kristu, kalpo cilvēku labklājībai tā, kā to darīja Viņš. {LI 113.4}

Nekad nevajadzētu sniegt pasaulei nepareizu priekšstatu, ka kristieši ir drūmi, nelaimīgi ļaudis. Ja mūsu skati būs pievērsti Jēzum, tad mēs līdzināsimies līdzjūtīgajam Pestītājam un saņemsim gaismu no Viņa klātbūtnes. Visur, kur valda Kristus Gars, mājo miers. Tur ir arī prieks, jo tur pastāv klusa, svēta uzticēšanās Dievam. {LI 113.5}

Kristus ir apmierināts ar saviem sekotājiem, kad tie sevi atzīst par dievišķās dabas dalībniekiem, kaut arī ir tikai cilvēki. Viņi nav statujas, bet dzīvi cilvēki. Dievišķās žēlastības spirdzinātas, viņu sirdis atveras un uzplaukst Taisnības Saulei. Gaismu, kas tos apspīd, tie atstaro uz citiem Kristus mīlestības apmirdzētos darbos. {LI 114.1}

16 Nodaļa - Savā templī

(Jāņa 2:12-22) {LI 115.1}

«Pēc tam Viņš nogāja Kapernaumā, pats, Viņa māte, brāļi un Viņa mācekļi, un tur palika nedaudz dienas. Kad jūdu Lieldienas bija tuvu, Jēzus aizgāja uz Jeruzālemi.» {LI 115.2}

Šajā ceļojumā Jēzus pievienojās vienam no lielajiem ļaužu pulkiem, kas devās uz galvaspilsētu. Par savu misiju Viņš atklāti vēl nebija paziņojis un tādēļ varēja nepamanīts paslēpties ļaužu pūlī. Šādos gadījumos sarunas bieži risinājās par Mesijas nākšanu, ko ar noteiktību un spēku sludināja Jānis. Domas par drīzo nacionālo varenību izraisīja lielu sajūsmu. Bet Jēzus zināja, ka šīs cerības nepiepildīsies, jo tās balstījās uz nepareizu Rakstu skaidrojumu. Tādēļ Viņš ar dziļu nopietnību runāja par pravietojumiem un centās ļaudis ierosināt rūpīgāk pētīt Dieva Vārdu. {LI 115.3}

Jūdu vadoņi bija ļaudīm noteikuši, ka Dievam kalpot tiem jāmācās Jeruzālemē. Lieldienu nedēļā šeit sapulcējās lielas tautas masas, nākdamas no visām Palestīnas daļām un pat no tālākām zemēm. Dievnama pagalmus pildīja raibs pūlis. Daudzi nevarēja sev līdzi atvest dzīvniekus, ko upurēt kā norādījumu uz lielo Upuri, tādēļ viņu ērtībām tos pirka un pārdeva templa ārējā pagalmā. Lai iegādātos upurus, tur kopā sanāca visdažādāko šķiru pārstāvji. Turpat arī jebkuru ārzemju naudu varēja mainīt pret svētnīcas monētām. {LI 115.4}

Katram jūdam «par dvēseles salīdzināšanu» ik gadus bija jāsamaksā pusšekels, un tādā veidā iegūtā nauda tika izlietota dievnama uzturēšanai. (Sk. 2. Moz. 30:12-16) Bez tam vēl lielas naudas summas tika atnestas kā labprātīgi upuri, kurus iemaksāja templa kasē. Pēc likuma visus citu zemju līdzekļus vajadzēja pārmainīt vietējā naudā, ko sauca par dievnama šekelu un kuru izlietoja svētnīcas kalpošanai. Naudas mainīšana pavēra ceļu krāpšanai un izspiešanai un izvērtās par apkaunojošu veikalu, kļūstot par priesteru peļņas avotu. {LI 115.5}

Tirgotāji par pārdodamajiem upuru lopiem prasīja pārspīlētas cenas un savā peļņā dalījās ar priesteriem un vecākajiem, kas tādā veidā kļuva bagāti uz tautas rēķina. Dieva pielūdzējus mācīja ticēt, ka, ja viņi nepienesīs upurus, tad pār viņu bērniem un tīrumiem nenāks Kunga svētības. Tādā veidā upuru lopiem tika nodrošinātas augstas cenas, jo tik tālu ceļu atnākušie ļaudis negribēja atgriezties mājās, neizpildījuši ceremoniālo aktu, kura dēļ bija ieradušies. {LI 115.6}

Lieldienu laikā pienesa daudz upuru, un dievnamā noritēja plaša tirgošanās. Tās radītā drūzmēšanās un kņada vairāk atgādināja trokšņainu lopu tirgu nekā Dievam iesvētītu templi. Bija dzirdama neatlaidīga kaulēšanās, vēršu maurošana, aitu blēšana, baložu dūdošana, naudas gabalu šķindoņa un dusmīga strīdēšanās. Juceklis bija tik liels, ka

traucēja dievlūdzējus, un Visaugstākajam teiktie vārdi izgaisa vispārējā templī valdošajā troksnī. Jūdi pārlieku lepojās ar savu dievbijību. Tie priecājās par savu dievnamu un katru par to neatzinīgi izteiktu, nelabvēlīgu vārdu uzskatīja par Dieva zaimošanu. Viņi visai stingri un noteikti pildīja ar to saistītās ceremonijas, bet šo pedantismu pārvaldīja naudas kāre. Tie gandrīz vairs neaptvēra, cik tālu bija aizgājuši no paša Dieva ieceltās kalpošanas sākotnējā mērķa. {LI 116.1}

Kad Kungs nolaidās uz Sinaja kalna, Viņa klātbūtne šo vietu padarīja svētu. Mozus tūlīt saņēma pavēli kalnu iežogot. Atskanēja Kunga brīdinošie vārdi: «Sargieties uzkāpt kalnā un nepieskarieties kalna malai, jo, kas pieskarsies kalnam, tas mirdams mirs. Neviena roka lai to neaiztiek, jo tam būs tikt nomētātam ar akmeņiem vai ar bultām nošautam, kas to dara; vai tas ir dzīvnieks, vai cilvēks, tam nebūs palikt dzīvam.» (2. Moz. 19:12,13) Tā bija mācība, ka jebkura vieta, kur parādās Dieva klātbūtne, ir svēta. Tādēļ arī Dieva nama pagalmu vajadzēja uzskatīt par svētu. Bet, dzenoties pēc peļņas, tas viss tika aizmirsts. {LI 116.2}

Priesteri un vecākie tika aicināti par Dieva pārstāvjiem tautā. Viņiem bija pienākums novērst nekārtības dievnama pagalmā. Tiem vajadzēja tautai rādīt skaidrības un līdzjūtības piemēru. Viņiem nepieklājās tiekties pēc sava labuma un peļņas, bet vajadzēja ņemt vērā Dieva pielūdzēju stāvokli un vajadzības. Tiem bija pienākums palīdzēt tādiem, kas prasītos upurus nespēja nopirkt, bet viņi to nedarīja. Viņu sirdis bija nocietinājusi mantkārība. {LI 116.3}

Uz svētkiem ieradās arī ciešanu nomākti, trūkumā un bēdās nonākuši cilvēki. Tur bija akli, tizli, kurli. Dažus pat atnesa uz nestuvēm. Sanāca daudzi, kas bija pārāk trūcīgi, lai Kungam nopirktu visniecīgāko upuri, tik nabadzīgi, ka tiem nepietika līdzekļu pārtikas iegādei, ar ko remdēt savu izsalkumu. Priesteru prasības viņus ļoti apbēdināja. Kaut gan priesteri lepojās ar savu dievbijību un uzskatīja sevi par tautas sargiem un aizbildņiem, tiem pietrūka līdzjūtības un žēlsirdības. Nabagi, slimie un mirstošie velti lūdza palīdzību. Viņu ciešanas priesteru sirdīs nemodināja ne vismazāko līdzjūtību. {LI 116.4}

Ienākot dievnamā, Jēzus ātri uztvēra visu šo ainu. Viņš ievēroja negodīgos darījumus. Viņš saprata nabadzīgo ļaužu bēdas, kuri domāja, ka bez asins izliešanas tie nesaņems piedošanu par saviem grēkiem. Viņš redzēja sava nama ārējo pagalmu, kas bija padarīts par nesvētas tirdzniecības vietu. Svētā vieta bija pārvērsta par milzīgu naudas maiņas punktu. {LI 117.1}

Kristus saprata, ka te kaut kas jādara. Tautai lika izpildīt neskaitāmas ceremonijas, pavisam maz paskaidrojot to nozīmi. Dieva pielūdzēji pienesa upurus, nesaprazdami, ka tie ainoja vienīgo pilnīgo Upuri. Tagad viņu vidū nepazīts un negodāts stāvēja Tas, uz ko norādīja visa viņu dievkalpošana. Viņš pats bija devis norādījumus par upuriem. Viņš izprata to simbolisko nozīmi un redzēja, ka tie tagad ir sagrozīti un pārprasti. Garīga

pielūgsme bija gandrīz pilnīgi izzudusi. Priesteriem un vecākajiem nebija savienības ar Dievu. Kristus uzdevums bija mācīt pavisam citādu Dieva pielūgšanu. {LI 117.2}

Stāvēdams uz tempļa pagalma kāpnēm, Kristus ar caururbjošu skatienu vērās ainā, kas norisinājās Viņa priekšā. Ar pravietisku skatu raudzīdamies nākotnē, Viņš redzēja ne tikai nākamos gadus, bet gadu simtus un vēl tālākus laikmetus. Viņš redzēja, kā priesteri un vadoņi nolaupa trūcīgajiem viņu tiesības un aizliedz pasludināt Evaņģēliju nabagiem. Viņš redzēja, kā grēciniekiem tiek noklusēta Dieva mīlestība un Viņa žēlastības dāvanas cilvēki padara par preci. Vērojot šo skatu, Kristus sejā parādās sašutuma, autoritātes un varas izteiksme. Ļaužu uzmanība tagad pievēršas Viņam. Nesvētajā tirdzniecībā iesaistīto acis stīvi raugās Viņa sejā. Tie nespēj novērst savu skatienu. Tie jūt, ka šis Cilvēks lasa viņu apslēptās domas un atklāj visdziļākos motīvus. Daži vēl mēģina aizsegt savas sejas, it kā tur būtu ierakstīti viņu ļaunie darbi un šis caururbjošais skatiens tos varētu izlasīt. {LI 117.3}

Troksnis ir apklusis. Tirgošanās un kaulēšanās balsis pārtrūkušas. Klusums kļūst mokošs. Klātesošos pārņem baiļu izjūta. Tiem šķiet, ka tie ir nostādīti Dieva soģa krēsla priekšā, lai atbildētu par saviem darbiem. Raugoties Kristū, tie cauri cilvēciskajam ietērpam redz atmirdzam dievišķo dabu. Debesu Majestāte stāv, kā pēdējā dienā stāvēs Tiesnesis, — tagad gan vēl neietērpts tādā godībā, kāda Viņu pavadīs, bet ar tādu pašu spēju redzēt cilvēka dvēseles noslēpumus. Viņa acis pārslīd ļaužu pūlim, ievērojot katru no tiem atsevišķi. Viņa stāvs, šķiet, paceļas tiem pāri pavēlošā cieņā, un Viņa sejā staro dievišķa gaisma. Viņš runā, un šī skaidrā, skanīgā balss — tā pati balss, kas Sinaja kalnā pasludināja bauslību, ko priesteri un vecākie tagad pārkāpj, — ir dzirdama atbalsojamies dievnama velvēs: «Nesiet to projām! Nedariet Mana Tēva namu par tirgus namu!» {LI 117.4}

Lēni kāpdams pa kāpnēm un paceldams no auklām savītu pātagu, Viņš pavēl tirgotājiem atstāt dievnama pagalmu. Enerģiski un ar bardzību, kādu Viņš vēl nekad nebija parādījis, Kristus apgāž naudas mijēju galdus. Nauda šķindēdama krīt uz marmora grīdas. Neviens neiedrošinās apšaubīt Viņa autoritāti. Neviens neiedrošinās apstāties, lai savāktu savu negodīgi iegūto peļņu. Jēzus viņus ar pātagu nesit, tomēr Viņa rokās vienkārši savītā aukla šķiet tik briesmīga kā liesmojošs zobens. Tempļa vecākie, spekulatīvos darījumos iesaistītie priesteri un lopu tirgotāji ar savām avīm un vēršiem steidzas projām ar vienu vienīgu domu — izbēgt no Viņa notiesājošās klātbūtnes. {LI 119.1}

Ļaužu pūli, kas jūt Jēzus dievišķās dabas izpausmi, pārņem panika. No simtiem nobālušu lūpu izlaužas baiļu kliedzieni. Pat mācekļi trīc un dreb. Tie ir uztraukti par Jēzus vārdiem un rīcību, kas tik ļoti atšķiras no Viņa parastās izturēšanās. Tie atceras, ka par Viņu rakstīts: «Dedzība Tava nama labad Mani ir ēdusi.» (Ps. 69:10) Drīz

trokšņainais pūlis ar savu tirgošanos ir tālu prom no Kunga nama. Pagalms ir brīvs no nesvētiem darījumiem, un pār nesenās burzmas vietu nolaižas dziļš klusums un svinīgums. Kunga klātbūtne, kas senatnē padarīja svētu kalnu, tagad dara svētu Dieva godam celto templi. {LI 119.2}

Šķīstīdams dievnamu, Jēzus sevi pieteica kā Mesiju un uzsāka savu darbu. Dieva klātbūtnes iemājošanai celtais templis bija domāts kā uzskates līdzeklis Israēlam un visai pasaulei. No mūžīgiem laikiem pastāv Dieva nodoms, lai katra radītā būtne no spožā un svētā serafa līdz cilvēkam, būtu kā svētnīca, kurā mājotu Radītājs. Grēka dēļ cilvēks pārstāja būt par šādu Dieva templi. Ļaunuma aptumšotā un aptraipītā cilvēka sirds vairs neatklāja Dieva godību. Bet ar Dieva Dēla nākšanu cilvēka miesā Radītāja nodoms tomēr piepildās. Dievs mājo cilvēkā, un ar glābjošās žēlastības palīdzību cilvēka sirds no jauna kļūst par Viņa namu. Dievam bija nodoms, lai Jeruzālemes dievnams pastāvīgi liecinātu par katrai dvēselei piedāvāto augsto stāvokli. Bet jūdi neizprata šīs celtnes nozīmi, ar kuru paši tik ļoti lepojās. Viņi sevi nenodeva par svētnīcu Dieva Garam. Jeruzālemes dievnama pagalms, pilns nesvētas tirgošanās un trokšņa, pārāk skaidri atklāja sirds dievnama stāvokli, ko aptraipīja kaislības un nesvētas domas. Šķīstīdams dievnamu no laicīgiem pircējiem un pārdevējiem, Jēzus darīja zināmu savu misiju šķīstīt sirdis no grēka traipiem — pasaulīgām iekārēm, savtīgām kaislībām un ļauniem ieradumiem, kas sabojā dvēseli. » «(..) drīz ieradīsies savā namā tas Kungs, kuru jūs kārojat. Raugi, Viņš jau nāk!» — saka tas Kungs Cebaots. Bet kas varēs izturēt Viņa atnākšanas dienu un kas varēs pastāvēt, kad Viņš ieradīsies? Jo Viņš ir kā zeltkaļa kausētāja uguns un kā veļas mazgātājas sārms. Viņš sēdēs un kausēs un dzidrinās sudrabu, un Viņš šķīstīs Levija bērnus un pārkausēs viņus pamazām kā zeltu un sudrabu arvien tīrākus.» (Mal. 3:1-3) {LI 119.3}

«Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūsos mājo? Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat.» (1. Kor. 3:16,17) Neviens cilvēks pats nevar izraidīt ļauno pūķi, kas ieņēmis viņa sirdi. Vienīgi Kristus var šķīstīt dvēseles dievnamu. Bet Viņš negrib ielauzties ar varu. Viņš sirdī neienāk kā seno laiku templī, bet saka: «Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa.» (Atkl. 3:20) Ja Kristus ienāk, tad ne tikai uz vienu dienu, jo Viņš apliecina: «Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, (..), un tie būs Mani ļaudis.» (2. Kor. 6:16) «Viņš deldēs mūsu noziegumus. Tiešām, Tu visus viņu grēkus metīsi jūras dziļumos.» (Mih. 7:19*) Viņa klātbūtne šķīstīs un svētos dvēseli tā, lai tā varētu būt par svētu templi Kungam, «par Dieva mājokli garā». (Ef. 2:21,22) {LI 120.1}

Baiļu pārņemti, priesteri un vadītāji bija aizskrējuši no tempļa pagalma, vairīdamies no caururbjošā skata, kas lasīja viņu sirdis. Bēgdami tie ceļā satika citus, kas vēl tikai nāca

uz dievnamu; un sauca tiem, lai griežas atpakaļ. Viņi pastāstīja visu, ko bija redzējuši un dzirdējuši. Bet Kristus uz bēgošajiem cilvēkiem noskatījās ar nožēlu gan viņu baiļu dēļ, gan arī tāpēc, ka tie nezināja, kas ir patiesa Dieva pielūgšana. Šajā ainā Viņš saskatīja simbolizētu visas jūdu tautas izkaisīšanu tās ļaunuma un cietsirdības dēļ. {LI 120.2}

Kāpēc priesteri bēga no tempļa? Kāpēc viņi nepalika pie saviem uzskatiem? Tas, kas pavēlēja aiziet, bija vienkāršs namdara dēls, bez šīs zemes stāvokļa un varas. Kāpēc tie Viņam nepretojās? Kāpēc tie pameta savu negodīgi iegūto peļņu un skrēja prom, paklausot Tā pavēlei, kura āriene bija tik vienkārša? {LI 121.1}

Kristus runāja ar ķēnišķīgu autoritāti. Viņa stājā, Viņa balss tonī bija kaut kas, kam tie nespēja stāties pretī. No Viņa pavēlošajiem vārdiem tie tagad, daudz labāk kā jebkad agrāk, aptvēra savu patieso stāvokli, ka ir ļaundari un liekuļi. Kad cilvēciskumu caurstrāvoja dievišķā daba, tie Kristus sejā ieraudzīja ne tikai dusmas, bet uztvēra arī Viņa vārdu nozīmi. Viņi jutās kā Mūžīgā Tiesneša priekšā, kad tiem tiek izsacīts spriedums šai un mūžīgajai dzīvei. Uz brīdi tie bija pārliecināti, ka Kristus ir pravietis, un daudzi Viņu atzina par Mesiju. Svētais Gars viņu prātam apgaismoja praviešu izteicienus par Kristu. Bet vai tie ļāvās šai pārliecībai? {LI 121.2}

Nē, viņi negribēja atgriezties. Viņi saprata, ka Kristus simpatizē nabagiem. Tie apzinājās, ka ir vainīgi savos darījumos, rīkodamies kā izspiedēji. Tāpēc ka Kristus lasīja viņu domas, tie Viņu ienīda. Jēzus atklātie pārmetumi aizskāra viņu pašlepnumu, un tie kļuva greizsirdīgi, jo Kristus ietekme tautā pieauga. Tāpēc tie nolēma prasīt paskaidrojumu, ar kādām tiesībām un uz kādas pilnvaras pamata Viņš tos bija izdzinis. {LI 121.3}

Lēnām un domīgi, bet ar naidu sirdī tie atkal atgriezās dievnamā. Ak, kāda pārmaiņa bija notikusi viņu prombūtnes laikā! Kad tie bēga, nabagi palika uz vietas. Tagad tie raudzījās uz Jēzu, kura seja izteica līdzjūtību un mīlestību. Ar asarām acīs Viņš uzrunāja ap sevi stāvošos un bailēs trīcošos ļaudis: «Nebīstieties! Es jūs atpestīšu, un jums būs Mani godāt, jo tāpēc Es esmu nācis pasaulē.» {LI 121.4}

Ļaudis spiedās Kristum klāt, neatlaidīgi un aizkustinoši lūgdamies: «Mācītāj, svētī mūs!» Viņa auss dzirdēja ikkatru saucienu. Žēlsirdībā, kas pārspēja mātes maigumu, Viņš dziedināja ikvienu, kāda kaite tam arī nebūtu. Neviens netika atstumts. Mēmo lūpas atvērās, lai slavētu Dievu. Aklie skatīja sava Dziedinātāja vaigu. Cietēju sirdis pildījās ar prieku. {LI 121.5}

Kad priesteri un dievnama vecākie kļuva par aculieciniekiem šim lielajam darbam, ak, kādu atklāsmi tiem sniedza viss tagad redzētais un dzirdētais! Ļaudis stāstīja par izciestām sāpēm, par pieviltām cerībām, runāja par mokpilnām dienām un bezmiega naktīm. Kad pēdējā cerību dzirkstele šķita izdziestam, Kristus bija viņus dziedinājis.

Nasta bija tik smaga, kāds sacīja, bet tagad esmu atradis Palīgu. Viņš ir Dieva Svaidītais, un es savu dzīvi gribu veltīt Viņam. Vecāki aicināja savus bērnus slavēt To, kurš bija izglābis viņu dzīvību. Bērni un jaunatne, tēvi un mātes, draugi un visi klātesošie savas balsis apvienoja pateicībā un slavā. Viņu sirdis pildīja cerība un prieks. Viņu dvēseles pārņēma miers. Tie tagad bija dziedināti gan garīgi, gan fiziski. Mājās atgriežoties, viņi pasludināja Jēzus nesalīdzināmo mīlestību. {LI 122.1}

Izdziedinātie nepievienojās trakojošajam pūlim pie krustā sišanas, kas brēca: «Sit Viņu krustā!» Viņu simpātijas bija Jēzus pusē, jo tie bija izjutuši Viņa lielo līdzjūtību un brīnišķīgo spēku. Tie zināja, ka Viņš ir Pestītājs, jo Viņš tos bija dziedinājis fiziski un garīgi. Vēlāk, kad viņi klausījās apustuļu sludināšanu, sirdī uzņemtais Dieva Vārds deva tiem saprašanu. Tie kļuva par Dieva žēlastības izplatītājiem un par Viņa pestīšanas nesējiem. {LI 122.2}

Pūlis, kas bija aizbēdzis no Dieva nama pagalma, pēc kāda brīža lēnām atkal atgriezās. No paniskajām bailēm ļaudis pa daļai bija attapušies, taču viņu sejas pauda apmulsumu un nedrošību. Ar izbrīnu tie vēroja Jēzus darbību un guva pārliecību, ka Viņā piepildās pravietojumi par Mesiju. Dievnama apgānīšanā galvenokārt bija vainojami priesteri. Tieši viņu rīcības dēļ pagalms tika pārvērsts par tirgus laukumu. Tauta tur bija vainīga samērā maz. Jēzus dievišķā autoritāte uz to gan atstāja savu iespaidu, tomēr priesteru un rakstu mācītāju ietekme bija lielāka. Ļaudis Kristus misiju uzskatīja par kaut ko jaunu un tādēļ jautāja, vai Viņam ir tiesības nostāties pret to, ko bija atļāvuši dievnama priekšnieki. Tie jutās aizvainoti par tirgošanās pārtraukšanu un apslāpēja Svētā Gara pārliecinošo balsi. {LI 122.3}

Priesteriem un vecākajiem vairāk par visiem citiem vajadzēja Jēzū saskatīt Kunga Svaidīto, jo viņu rokās taču bija Svēto Rakstu ruļļi, kuros atklāta Viņa misija, un tie apzinājās, ka dievnama šķīstīšana ir kaut kas vairāk kā tikai cilvēciskas varas izpausme. Lai kā viņi ienīda Jēzu, tie tomēr nespēja atbrīvoties no domām, ka Viņš varētu būt Dieva sūtīts pravietis, kas nācis atjaunot dievnama svētumu. Šādu baiļu izraisītā godbijībā tie tagad griezās pie Kristus ar jautājumu: «Kādu zīmi Tu mums rādīsi, ka Tu to drīksti darīt?» Jēzus jau tiem bija devis zīmi. Apgaismodams viņu sirdis un darīdams Mesijas darbus, Kristus tiem sniedza pārliecinošu pierādījumu par savu sūtību. Kad nu tie vēl prasīja kādu zīmi, Viņš atbildēja ar līdzību, rādīdams, ka lasa viņu sirds ļaunprātību un redz, pie kā tā beidzot novedīs. «Noplēsiet šo templi,» Viņš sacīja, «un Es to trijās dienās atkal uzcelšu.» {LI 122.4}

Šiem Jēzus vārdiem bija divkārša nozīme. Viņš norādīja ne tikai uz jūdu dievnama un dievkalpošanas sistēmas izpostīšanu, bet arī uz savu nāvi — savas miesas dievnama nopēšanu. Jūdi jau uz to gatavojās. Atgriežoties dievnamā, priesteri un vecākie ierosināja Jēzu nogalināt, lai tā atbrīvotos no nemiera cēlēja. Bet, kad Viņš runāja par šo nodomu,

tie Viņu nesaprata. Tie Viņa vārdus attiecināja vienīgi uz Jeruzālemes dievnamu un ar sašutumu izsaucās: «Četrdesmit sešus gadus šis templis ir taisīts, un Tu to gribi uzcelt trijās dienās?» Tie sprieda, ka Jēzus ir pelnījis, lai Viņam netic, un tādēļ vēl ciešāk apņēmās no Viņa atteikties. {LI 123.1}

Kristus nemaz necentās panākt, lai neticīgie jūdi vai pat mācekļi tajā laikā izprastu Viņa vārdus. Jēzus zināja, ka ienaidnieki tos sagrozīs un vērsīs pret Viņu pašu. Tiesas stundā šos vārdus minēs kā apsūdzību un Golgātas kalnā tos pret Viņu vērsīs kā izsmieklu. Bet tagad tos paskaidrot nozīmētu paziņot mācekļiem par savām gaidāmajām ciešanām un izraisīt bēdas, ko tie vēl nespēja izturēt. Arī jūdiem tāds izskaidrojums pāragri atklātu viņu aizspriedumu un neticības rezultātu. Tie jau bija sākuši iet pa ceļu, no kura neatkāpsies, kamēr Kristus tiks nokauts kā Dieva Jērs. {LI 123.2}

Šos vārdus Jēzus runāja to dēļ, kuri Viņam ticēs. Viņš zināja, ka šie vārdi tiks atkārtoti. Pasā svētkos izsacīti, tie nonāks ausīs tūkstošiem un tiks aiznesti uz visām pasaules malām. Pēc tam, kad Viņš būs augšāmcēlies, šo vārdu nozīme kļūs skaidra. Daudziem tie būs izšķirošs pierādījums tam, ka Viņš ir Dievs. {LI 123.3}

Garīgās tumsas dēļ pat Jēzus mācekļi bieži vien nesaprata Viņa mācības. Tomēr daudzas no tām tiem kļuva skaidras, redzot vēlāk sekojošos notikumus. Kad Kristus vairs nebija kopā ar tiem, Viņa vārdi to sirdīm kļuva par atbalstu. {LI 123.4}

Arī attiecībā uz Jeruzālemes dievnamu Pestītāja vārdiem «Noplēsiet šo templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu» bija dziļāka nozīme, nekā klausītāji to uztvēra. Kristus bija dievnama pamats un dzīvība. Dievkalpojumi norādīja uz Dieva Dēla upuri. Priesteru kalpošana tika izveidota, lai attēlotu Kristus starpnieka darbu un raksturu. Visa upuru pienešanas sistēma bija norādījums uz Kristus nāvi par pestīšanu pasaulei. Kad lielais notikums, uz kuru gadsimtiem ilgi norādīja ceremoniālā kapošana, būs piepildījies, upuru sistēma vairs nebūs spēkā. {LI 123.5}

Tā kā viss dievkalpošanas rituāls simbolizēja Kristu, tad, no Viņa šķirts, tas zaudēja jebkādu nozīmi. Izlemjot atteikties no Kristus un nododot Viņu nāvē, jūdi līdz ar to atmeta visu, kas piešķīra nozīmi dievnamam un tā kalpošanai. Tā svētums bija zudis. Nams bija nolemts iznīcībai. No tās dienas upuru pienešanai un ar to saistītajai kalpošanai vairs nebija nekādas jēgas. Līdzīgi Kaina upurim tā neizteica ticību Pestītājam. Nonāvēdami Kristu, jūdi īstenībā izpostīja savu dievnamu. Kristus krustā sišanas brīdī dievnama iekšējais priekškars pārplīsa no augšas līdz apakšai par zīmi, ka ir pienests lielais, īstais Upuris un uz visiem laikiem izbeigusies ēnas kalpošana. {LI 124.1}

«Es to trijās dienās atkal uzcelšu.» Kad Pestītājs nomira, šķita, ka ir uzvarējuši tumsības spēki, kas gavilēja par savu panākumu. Bet īstais Uzvarētājs iznāca no Jāzepa klints kapa. Tā Dievs atbruņoja «visas pretvaras, tās atklāti kaunā likdams un Kristū

uzvaru svinēdams pār viņām». (Kol. 2:15) Ar savu nāvi un augšāmcelšanos Jēzus kļuva tās «svētnīcas un īstās telts kalpotājs, ko uzcēlis Kungs, ne cilvēks». (Ebr. 8:2) Cilvēki iekārtoja jūdu saiešanas telti, un cilvēki uzcēla jūdu templi, bet Debesu svētnīcu, kurai zemes svētnīca bija tikai attēls, nav cēlis neviens šīs zemes arhitekts. «Redzi, Vīrs, kam vārds ir Cemaks (atvase) (..). Viņš uztaisīs tā Kunga namu, un Viņš nesīs godības glītumu un sēdēs un valdīs uz sava goda krēsla, un būs priesteris uz sava goda krēsla (..).» (Cak. 6:12,13*) {LI 124.2}

Upuru kalpošana, kas norādīja uz Kristu, pagāja, bet cilvēku acis tika pievērstas patiesajam Upurim par pasaules grēkiem. Laicīgā priesteru kalpošana izbeidzās, bet mēs raugāmies uz Jaunās Derības starpnieku Jēzu «un izlietajām asinīm, kas spēcīgāk runā nekā Ābela asinis». (Ebr. 12:24) «Ceļš uz svētnīcu vēl nav atklājies, kamēr pastāv pirmā telts (..). Bet Kristus, atnācis par nākamo labumu Augsto Priesteri, ir caur lielāko un pilnīgāko telti, ne rokām taisīto, (..) ar savām paša asinīm reizi par visām reizēm iegājis svētnīcā, panākdams mūžīgu pestīšanu.» (Ebr. 9:8-12) {LI 124.3}

«Tādēļ arī Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva, vienmēr dzīvs būdams, lai tos aizstāvētu.» (Ebr. 7:25) Lai gan kalpošanu no zemes svētnīcas vajadzēja pārcelt uz Debesu svētnīcu un kaut arī šī svētnīca un mūsu lielais Augstais Priesteris cilvēku skatam tagad ir neredzami, ticīgie no tā necieš nekādu zaudējumu. Pestītāja prombūtne nerada lūzumu viņu sadraudzībā un nesamazina tiem pieejamo spēku. Kamēr Jēzus kalpo Debesu svētnīcā, ar savu Garu Viņš vēl vienmēr atrodas draudzē, virs zemes. Acīm Viņš gan ir apslēpts, bet spēkā paliek apsolījums: «Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.» (Mat. 28:20) Kaut arī Kristus savu varu ir piešķīris zemes kalpiem, draudzē joprojām ir Vina dzīvinošā klātbūtne. {LI 125.1}

«Tā kā mums ir liels Augstais Priesteris (..), Jēzus, Dieva Dēls, tad turēsimies pie apliecības, jo mums nav Augstais Priesteris, kas nespētu līdzi just mūsu vājībām, bet, kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka. Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā.» (Ebr. 4:14-16) {LI 125.2}

17 Nodaļa - Nikodēms

(Jāņa 3:1-17) {LI 126.1}

Nikodēms starp jūdiem ieņēma atbildīgu amatu. Viņš bija ļoti izglītots, neparasti apdāvināts un godāts tautas padomes loceklis. Tāpat kā daudzus citus, arī viņu bija aizkustinājusi Jēzus mācība. Neskatoties uz bagātību, izglītību un godu, pazemīgais Nācarietis to neizprotamā veidā pievilka. No Pestītāja lūpām nākušās mācības uz viņu atstāja dziļu iespaidu, tādēļ viņš šīs brīnišķīgās patiesības vēlējās apgūt pilnīgāk. {LI 126.2}

Kristus autoritatīvā rīcība dievnama šķīstīšanā bija izraisījusi nepārprotamu priesteru un rakstu mācītāju naidu. Tie baidījās no šī svešinieka varas. Tādu pārdrošību no nepazīstamā Galilejieša nedrīkstēja paciest, tādēļ tie tiecās darīt galu Viņa darbībai. Taču šajā nodomā nebija vienprātības. Atradās daži, kas baidījās stāties pretī Tam, ko tik redzami vadīja Svētais Gars. Tie atcerējās, kā par Israēla vadoņu grēku norāšanu agrāk tika nonāvēti pravieši. Viņi zināja, ka jūdu vergošana pagānu tautām bija sekas tam, ka tie stūrgalvīgi atteicās no Dieva brīdinājumiem un pamācībām. Tie baidījās, ka, sazvērēdamies pret Jēzu, priesteri un vadītāji iet savu tēvu pēdās un tā var sagādāt jaunas ciešanas visai tautai. Līdzīgi domāja arī Nikodēms. Sinedrija apspriedē, kur izplānoja intrigas, Nikodēms deva padomu būt uzmanīgiem un mēreniem. Viņš aizrādīja, ka gadījumā, ja Jēzus patiesi ir apveltīts ar spēku no Dieva, tad būtu bīstami atraidīt Viņa brīdinājumus. Priesteri neuzdrošinājās šo padomu noraidīt un uz laiku neko atklāti pret Kristu neuzsāka. {LI 126.3}

Dzirdējis Jēzus sludināšanu, Nikodēms ar vislielāko rūpību pētīja pravietojumus par Mesiju. Jo vairāk viņš pētīja, jo stiprāka kļuva viņa pārliecība, ka Jēzus ir īstais, kam jānāk. Tāpat kā daudzus citus Israēlā, viņu ārkārtīgi sāpināja dievnama apgānīšana. Viņš bija aculiecinieks skatam, kad Jēzus izdzina pircējus un pārdevējus. Viņš vēroja dievišķā spēka brīnišķo atklāsmi un redzēja, kā Pestītājs pieņem nabagus un dziedina slimos. Viņš redzēja to priecīgos skatienus un dzirdēja pateicības vārdus. Viņš nevarēja šaubīties, ka Jēzus no Nācaretes ir Dieva Sūtītais. {LI 126.4}

Nikodēms ļoti ilgojās ar Jēzu parunāt, bet baidījās pie Viņa doties atklāti. Jūdu vadonim būtu pārāk pazemojoši tā apliecināt savas simpātijas vēl tik maz pazīstamam mācītājam. Ja viņa apmeklējums kļūtu zināms Sinedrijam, viņš izpelnītos tikai apsmieklu un nosodī-jumu. Tādēļ Nikodēms izšķīrās par slepenu sarunu, attaisnodamies ar to, ka arī citi varētu sekot viņa piemēram, ja tas ietu atklāti. Rūpīgi izvaicājis par Pestītāja atpūtas vietu Eļļas kalnā, viņš nogaidīja, kamēr pilsēta iegrima miegā, un devās meklēt Jēzu. {LI 127.1}

Kristus klātbūtnē Nikodēms izjuta dīvainu biklumu, ko pūlējās noslēpt, izturēdamies

mierīgi un ar cieņu. «Rabi,» viņš sacīja, «mēs zinām, ka Tu esi mācītājs, no Dieva nācis. Jo neviens nevar tādas zīmes darīt, kā Tu dari, ja Dievs nav ar to.» Runādams par Kristus neparastajām mācītāja dāvanām, kā arī par Viņa neparasto spēku darīt brīnumus, tas cerēja nolīdzināt ceļu tālākai sarunai. Viņš gribēja izteikt un iemantot uzticību, bet īstenībā vārdi pauda neticību. Viņš neapliecināja, ka Jēzus ir Mesija, bet tikai Dieva sūtīts mācītājs. {LI 127.2}

Neatzīdams šo apsveikumu, Jēzus pagriezās pret runātāju, it kā ielūkodamies viņa dvēselē. Savā bezgalīgajā gudrībā Viņš savā priekšā saskatīja patiesības meklētāju. Jēzus zināja Nikodēma apmeklējuma nolūku un, vēlēdamies vēl vairāk padziļināt sava klausītāja pārliecību, sāka runāt tieši par lietu, svinīgi, tomēr laipni aizrādot: «Patiesi, patiesi, Es tev saku, ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.» {LI 127.3}

Nikodēms bija nācis pie Kunga ar nodomu uzsākt ar Viņu sarunas, bet Jēzus tā priekšā atklāja patiesības principus. Viņš Nikodēmam teica: Tev ne tik daudz vajadzētu rūpēties par teorētiskām atziņām, kā par garīgu atdzimšanu. Tev nav jāapmierina ziņkārība, tev ir nepieciešama jauna sirds. Pirms tu vari novērtēt Debesu lietas, tev jāsaņem jauna dzīvība no augšienes. Kamēr šī jaunā pārmaiņa nav notikusi, diskusijas par Manu autoritāti vai misiju tavas dvēseles pestīšanai neko nevar palīdzēt. {LI 127.4}

Nikodēms bija dzirdējis Jāni Kristītāju aicinām uz grēku nožēlu un kristību, kā arī norādām tautai uz To, kas kristīs ar Svēto Garu. Viņš pats bija izjutis, cik ļoti jūdiem pietrūka garīguma, ka tos lielā mērā pārvaldīja liekulība un pasaulīga godkāre. Viņš cerēja, ka ar Mesijas nākšanu situācija uzlabosies. Tomēr sirdi skarošā Kristītāja vēsts viņu pašu nebija pārliecinājusi par grēku. Viņš bija stingrs farizejs un lepojās ar saviem labajiem darbiem. Nikodēms tika cienīts savas labdarības un tās devības dēļ, ar kādu tas atbalstīja dievnama kalpošanu, kā rezultātā viņš pats uzskatīja, ka Dieva labvēlība tam jau ir nodrošināta. Viņu vienkārši pārsteidza doma, ka var būt kāda valstība, kas ir par šķīstu, lai viņš to varētu skatīt savā pašreizējā stāvoklī. {LI 127.5}

Jēzus lietotais tēlainais jaunpiedzimšanas salīdzinājums Nikodēmam nebija pilnīgi svešs. No pagānisma pie Israēla ticības atgriezušos bieži mēdza uzskatīt par tikko piedzimušiem bērniem. Tāpēc viņam vajadzēja aptvert, ka Kristus vārdi nav jāsaprot burtiskā nozīmē. Bet viņš domāja, ka vieta Dieva valstībā tam ir nodrošināta, pateicoties augstākai izcelsmei — kā dzimušam israēlietim. Nikodēms neizjuta, ka viņam būtu vajadzīga kāda pārmaiņa, tāpēc arī bija tik pārsteigts par Pestītāja vārdiem. Viņu kaitināja šo vārdu nepārprotamais tiešums. Farizeja lepnums cīnījās ar godīga patiesības meklētāja ilgām. Viņš brīnījās, kā Kristus var tā runāt, nerespektējot viņa kā rakstu mācītāja stāvokli Israēlā. {LI 128.1}

Aiz pārsteiguma zaudējis pašsavaldīšanos, viņš Kristum atbildēja ar ironiju: «Kā

cilvēks var piedzimt, vecs būdams?» Līdzīgi daudziem citiem, kad skarbas patiesības nonāk līdz sirdsapziņai, viņš parādīja, ka miesīgais cilvēks neizprot Dieva Gara lietas. Viņā nav nekā, kas atsauktos uz garīgumu. Garīgas lietas ir garīgi apspriežamas. {LI 128.2}

Pestītājs neatspēkoja argumentu ar argumentu. Svinīgi un ar cieņu paceldams savu roku, Viņš šo patiesību atkārtoja ar vēl lielāku uzsvaru: «Patiesi, patiesi, Es tev saku, ja kāds nepiedzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā.» {LI 128.3}

Nikodēms saprata, ka Kristus šeit norāda uz ūdens kristību un sirds atjaunošanu caur Dieva Garu. Viņš bija pārliecināts, ka stāv Tā priekšā, par kuru bija runājis Jānis Kristītājs. {LI 128.4}

Jēzus turpināja: «Kas no miesas dzimis, ir miesa, un, kas no Gara dzimis, ir gars.» Pēc dabas sirds ir ļauna, un «vai tad tīrs var celties no nešķīsta? Nekad nē!» (Ījabs 14:4) Neviens cilvēku izgudrojums nevar atrast pretlīdzekli grēkojošai dvēselei. «Jo miesas tieksme ir naidā ar Dievu: tā neklausa Dieva likumam, jo tā to nespēj.» (Rom. 8:7) «Jo no sirds iziet ļaunas domas, slepkavība, laulības pārkāpšana, nešķīstība, zādzība, nepatiesa liecība, zaimi.» (Mat. 15:19) Vispirms jātiek šķīstītam sirds avotam, un tikai tad no tā plūdīs tīras straumes. Kas Debesis cenšas aizsniegt pats ar saviem spēkiem, izpildot baušļus, tas uzsāk neiespējamo. Kam ir tikai uz likumiem balstīta reliģija vai dievbijības forma, tam nav nekādas drošības. Kristīga dzīve nav kāds vecās dzīves paveids vai uzlabojums, bet gan cilvēka dabas pārvēršana. Ir jānomirst savam es un grēkam un jāsākas pilnīgi jaunai dzīvei, bet šo pārmaiņu var panākt vienīgi Svētā Gara brīnumdarošais spēks. {LI 128.5}

Nikodēms joprojām nespēja visu aptvert, tādēļ savas domas ilustrēšanai Jēzus izlietoja vēju. «Vējš pūš, kur gribēdams, un tu dzirdi viņa pūšanu, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.» {LI 129.1}

Vēju var sadzirdēt koku zaros, kad tas čabina lapas un ziedus, tomēr pats paliek neredzams, un neviens cilvēks nezina, no kurienes tas nāk un kurp tas iet. Tāpat ir ar Svētā Gara darbību sirdī. To nav iespējams izskaidrot vairāk kā vēja kustību. Cilvēks, iespējams, nevarēs pateikt ne noteiktu laiku, ne vietu, nespēs izsekot visiem apstākļiem savas atgriešanās procesā, bet tas vēl nenozīmē, ka viņš nav atgriezies. Ar tikpat neredzamu spēku kā vējš Kristus pastāvīgi iedarbojas uz sirdi. Maz pamazām, varbūt pat cilvēkam pašam to neapzinoties, rodas ietekme, kas dvēseli velk pie Kristus. Tā var rasties, domājot par Viņu, lasot Svētos Rakstus vai klausoties dzīva sludinātāja vārdus. Tad piepeši Gars nāk ar tiešu aicinājumu, un sirds ar prieku nododas Jēzum. Daudzi to uzskata par pēkšņu atgriešanos, bet tas ir ilgas Dieva Gara darbības rezultāts, ilgstošs process. {LI 129.2}

Kaut gan pats vējš ir neredzams, tomēr tā izraisītās darbības rezultāti ir redzami un

jūtami. Tāpat arī Svētā Gara darbība parādīsies ikviena tāda cilvēka rīcībā, kas būs sajutis Viņa glābjošo spēku. Kad Dieva Gars iemājo sirdī, tas pārveido dzīvi. Grēcīgas domas tiek aizdzītas, ļauni darbi atstāti, un mīlestība, pazemība un miers ieņem dusmu, skaudības un strīdu vietu. Skumjas nomaina prieks, un seja atspoguļo Debesu gaismu. Neviens neredz to roku, kas paceļ nastu, nedz arī gaismu, kas nolaižas no Debesu pagalmiem. Ticībā nododoties Dievam, dvēsele saņem svētības. Tad spēks, ko neviena cilvēka acs nevar saskatīt, rada jaunu būtni pēc Dieva līdzības. {LI 129.3}

Mūsu ierobežotajam prātam nav iespējams saprast atpestīšanas darbu. Tā noslēpums pārsniedz cilvēka atziņu. Tikai tas, kas no nāves pārcelts dzīvībā, kaut cik aptver šo dievišķo īstenību. Atpestīšanas sākumu mēs varam iepazīt jau šeit, savos personīgajos piedzīvojumos, bet tā sekas sniedzas mūžībā. {LI 129.4}

Jēzum runājot, rakstu mācītāja prātā iespīdēja daži patiesības gaismas stari. Svētā Gara maigā, valdzinošā ietekme skāra viņa sirdi. Tomēr tas vēl pilnīgi neizprata Pestītāja vārdus. Viņu ne tik daudz nodarbināja jaunpiedzimšanas nepieciešamība, kā tās norises veids. Izbrīnījies viņš jautāja: «Kā tas var notikt?» {LI 130.1}

«Tu esi Israēla mācītājs un to nezini?» vaicāja Jēzus. Patiešām, tas, kam bija uzticēta tautas garīgā audzināšana, nedrīkstēja nezināt tik svarīgas patiesības. Viņa vārdos bija ietverta mācība, ka Nikodēmam vis nevajadzētu justies aizkaitinātam par šo vienkāršo patiesību, bet gan, ka garīgo jautājumu nezināšanas dēļ tam pienāktos būt daudz pazemīgākās domās pašam par sevi. Taču Kristus runāja ar tādu svinīgu cēlumu un Viņa skats un balss izteica tik sirsnīgu mīlestību, ka Nikodēms, aptverdams savu pazemojošo stāvokli, nejutās aizvainots. {LI 130.2}

Kad Jēzus paskaidroja, ka Viņa uzdevums virs zemes ir uzcelt garīgu, nevis laicīgu valstību, ieinteresētais klausītājs jutās noraizējies. To redzēdams, Jēzus piebilda: «Ja jūs neticat, kad Es jums stāstu par zemes lietām, kā jūs ticēsit, kad Es jums stāstīšu par Debess lietām?» Ja Nikodēms nevarēja saprast Kristus mācību, kas ainoja žēlastības darbu pie sirds, kā viņš spētu aptvert godības pilnās Debesu valstības būtību? Neizprazdams Kristus darba raksturu zemes virsū, viņš nevarēja saprast Kristus darbu Debesīs. {LI 130.3}

Jūdi, kurus Jēzus izdzina no dievnama, sevi uzskatīja par Ābrahāma bērniem, bet tie bēga no Pestītāja klātbūtnes, jo nespēja panest Viņa atklāto Dieva godību. Ar to viņi pierādīja, ka Dieva žēlastībā nav sagatavoti piedalīties tempļa svētajos dievkalpojumos. Tie dedzīgi pūlējās, lai izskatītos svēti, bet atstāja novārtā sirds svētumu. Būdami sīkumaini bauslības burta kalpi, viņi pastāvīgi pārkāpa bauslības garu. Viņu vislielākā vajadzība bija tieši tā pārmaiņa, ko Kristus skaidroja Nikodēmam — morāla jaunpiedzimšana, šķīstīšanās no grēka un izpratnes un svētuma atjaunošana. {LI 130.4}

Israēla aklumam pret atdzimšanas darbu nebija nekāda attaisnojuma. Svētā Gara iedvesmā Jesaja rakstīja: «Mēs visi esam palikuši kā nešķīsti, un visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps.» (Jes. 64:6) Dāvids lūdza: «Radi manī, ak Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu.» (Ps. 51:12) Ar Ecehiēla starpniecību bija dots apsolījums: «Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi. Es jūs apveltīšu ar savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsit Manos likumos un sargāsit un pildīsit Manus noteikumus.» (Ec. 36:26,27) {LI 130.5}

Nikodēms bija lasījis šīs Rakstu vietas ar aptumšotu prātu, bet tagad sāka izprast to nozīmi. Viņš aptvēra, ka visstingrākā paklausība burtam vien, attiecināta uz ārēji redzamo dzīvi, nevienam cilvēkam nevar dot tiesības ieiet Debesu valstībā. Cilvēku vērtējumā viņa izturēšanās bija taisna un godājama, bet Kristus klātbūtnē viņš sajuta, ka sirds tomēr nav šķīsta un dzīve nav svēta. {LI 131.1}

Nikodēmu valdzināja Kristus tuvums. Kad Pestītājs izskaidroja atziņu par jaunpiedzimšanu, viņš ilgojās pēc šīs pārmaiņas sevī. Bet kā to var īstenot? — Un Jēzus atbildēja uz viņa neizteikto jautājumu: «Kā Mozus paaugstināja čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgu dzīvību.» {LI 131.2}

Šī tēma Nikodēmam bija pazīstama. Paaugstinātās čūskas simbols viņam padarīja skaidru Pestītāja misiju. Kad Israēla ļaudis mira no indīgo čūsku kodieniem, Dievs pavēlēja Mozum pagatavot vara čūsku un paaugstināt to draudzes vidū. Tad pa nometni at-skanēja vēsts, ka visi, kas uzlūkos šo čūsku, dzīvos. Tauta gluži labi zināja, ka čūskai pašai par sevi nebija spēka palīdzēt. Tas bija Kristus simbols. Kā pēc nāvīgās čūskas līdzības izgatavotais tēls tika paaugstināts sakosto dziedināšanai, tā Tam, kurš tika sūtīts «grēcīgās miesas veidā», vajadzēja kļūt par viņu Pestītāju. (Rom. 8:3) Daudzi israēlieši domāja, ka upuru pienešana jau pati par sevi spēj tos atbrīvot no grēka, bet Dievs gribēja viņiem mācīt, ka tai nav lielāka vērtība kā vara čūskai. Tai tikai vajadzēja viņu domas pievērst Pestītājam. Lai dziedinātu savas brūces vai saņemtu grēku piedošanu, tie paši no sevis neko nespēja darīt; tie varēja vienīgi uzticēties Dieva dāvanai. Lai dzīvotu, viņiem vajadzēja uzlūkot. {LI 131.3}

Čūsku sakostie varēja arī vilcināties un nepaklausīt. Tie varēja jautāt, kāds spēks var būt tādam vara simbolam? Tie varēja pieprasīt zinātnisku izskaidrojumu. Tomēr nekāds paskaidrojums netika dots. Viņiem vienkārši vajadzēja pieņemt Mozus izteikto Dieva priekšlikumu. Atteikties uzlūkot nozīmēja mirt. {LI 131.4}

Strīdi un diskusijas dvēseli neapgaismo. Lai dzīvotu, mums ir jāuzlūko. Nikodēms saņēma mācību un aiznesa to sev līdz. Viņš sāka pētīt Rakstus pavisam citā gaismā, ne lai diskutētu par kādu teoriju, bet lai iegūtu dzīvību savai dvēselei. Padodoties Svētā Gara vadībai, viņš tagad iepazinās ar Debesu valstību. {LI 132.1}

Mūsdienās tūkstošiem ir jāiemācās tā pati patiesība, kuru no paaugstinātās vara čūskas vajadzēja apgūt Nikodēmam. Tie paļaujas uz savu paklausību Dieva likumiem, domādami ar to iegūt Viņa labvēlību. Kad tiem liek uzlūkot Jēzu un ticēt, ka Viņš tos glābj, vienīgi pateicoties savai žēlastībai, tie izsaucas: «Kā tas var notikt?» {LI 132.2}

Tāpat kā Nikodēmam, arī mums jābūt gataviem ieiet dzīvībā pa to vienīgo ceļu, ko gāja grēcinieku Vadonis. Izņemot Kristu, «nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana». (Ap. d. 4:12) Ticībā gan mēs saņemam Dieva žēlastību, bet ticība nav mūsu glābēja. Tā neko nepelna. Tā ir roka, ar ko mēs satveram Kristu un attiecinām uz sevi Viņa nopelnus — dziedināšanu no grēka. Bez Dieva Gara mēs pat nevaram atgriezties. Raksti par Kristu saka, ka «Dievs Viņu paaugstinājis sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas». (Ap. d. 5:31) Kā piedošana, tā arī atgriešanās nāk no Kristus. {LI 132.3}

Kā tad mēs tiekam glābti? «Kā Mozus paaugstinājis tuksnesī čūsku», tāpat ir paaugstināts Cilvēka Dēls, lai ikviens čūskas sakostais un pieviltais, Viņu uzlūkojot, varētu dzīvot. «Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.» (Jāņa 1:29) No krusta starojošā gaisma atklāj Dieva mīlestību, un tā mūs velk pie Viņa. Ja mēs tai nepretojamies, tad tiekam vadīti krusta pakājē, lai nožēlotu grēkus, kas piesita krustā Pestītāju. Tad Dieva Gars caur ticību rada dvēselē jaunu dzīvību. Domas un tieksmes tiek saskaņotas paklausībā Kristum. Sirds un prāts tiek radīti no jauna Tā līdzībā, kas darbojas mūsos, pakļaujot sev visas lietas. Tad Dieva likums tiek ierakstīts prātā un sirdī, un mēs līdz ar Kristu varam sacīt: «Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, Mans Dievs.» (Ps. 40:9) {LI 132.4}

Sarunā ar Nikodēmu Jēzus atklāja atpestīšanas plānu un savu misiju zemes virsū. Nevienā no savām vēlākajām sarunām Viņš nekur nav tik pilnīgi, soli pa solim izskaidrojis to darbu, kas obligāti jāveic visu to sirdīs, kuri iemantos Debesu valstību. Pašā savas atklātās darbības sākumā Jēzus šo patiesību atklāja Sinedrija loceklim, sevišķi asam prātam un tautā atzītam skolotājam. Tomēr Israēla vadoņi neapsveica gaismu. Nikodēms patiesību paslēpa savā sirdī, un trīs gadus no tās, šķiet, bija pavisam maz augļu. {LI 132.5}

Bet Jēzus pazina augsni, kurā bija kaisījis sēklu. Naktī vientuļajā kalnā vienīgajam klausītājam teiktie vārdi nebija zuduši. Kādu laiku gan Nikodēms atklāti neapliecināja Kristu, bet vēroja Viņa dzīvi un pārdomāja Viņa mācības. Sinedrija padomē viņš atkārtoti aizkavēja priesteru plānus Jēzu iznīcināt. Kad Viņu piesita krustā, Nikodēms atcerējās Eļļas kalnā teiktos vārdus: «Kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.» Tad slepenās sarunas gaisma apspīdēja krustu Golgātas kalnā, un Nikodēms Jēzū ieraudzīja pasaules Pestītāju. {LI 133.1}

Pēc Kunga pacelšanās Debesīs, kad mācekļi bija vajāšanu izklīdināti, Nikodēms bez bailēm iznāca atklātībā. Viņš savu bagātību izlietoja jaunās draudzes atbalstīšanai, ko jūdi bija cerējuši iznīcināt līdz ar Kristus nāvi. Briesmu laikā viņš, piesardzīgais un šaubīgais, stāvēja stingri kā klints, stiprinādams mācekļu ticību un nodrošinādams ar līdzekļiem Evaņģēlija darba turpināšanu. Viņu apsmēja un vajāja tie, kas agrāk tam bija parādījuši godu. Viņš kļuva nabags šajā pasaulē, bet nesvārstījās ticībā, kuras sākums bija nakts saruna ar Jēzu. {LI 133.2}

Nikodēms šīs satikšanās stāstu darīja zināmu Jānim, un tas tagad ir uzrakstīts par mācību miljoniem. Tur izteiktās patiesības šodien ir tikpat svarīgas, kā tanī svinīgajā naktī tumšajā kalnā, kad jūdu rakstu mācītājs atnāca, lai no vienkāršā Galilejas Skolotāja mācītos dzīvības ceļu. {LI 133.3}

18 Nodaļa - «Viņam vajag augt»

(Jāņa 3:22-36) {LI 134.1}

Kādu laiku Jāņa Kristītāja ietekme tautā bija lielāka nekā rakstu mācītāju, priesteru vai vadītāju ietekme. Ja viņš būtu pasludinājis sevi par Mesiju un aicinājis uz sacelšanos pret Romu, priesteri un tauta būtu pulcējušies zem viņa karoga. Sātans turēja gatavībā visdažādākos motīvus, kas ierosina pasaules iekarotāju godkāri, lai tos uzspiestu Jānim Kristītājam. Bet viņš nelokāmi noraidīja bagātīgo kukuli. Sev pievērsto uzmanību tas novirzīja uz Jēzu. {LI 134.2}

Tagad viņš popularitātes uzplūdus redzēja novirzāmies no sevis uz Pestītāju. Dienu pēc dienas ļaužu pūlis ap viņu mazinājās. Kad Jēzus no Jeruzālemes nonāca Jordānas apgabalā, ļaudis gāja klausīties Viņu. Kristus mācekļu skaits ik dienas pieauga. Daudzi nāca kristīties, un, kaut gan Jēzus pats nekristīja, Viņš šo darbu ļāva izpildīt saviem mācekļiem. Tā Viņš apzīmogoja sava priekšteča misiju. Bet Jāņa mācekļi uz Jēzus pieaugošo popularitāti noraudzījās ar greizsirdību. Tie bija gatavi kritizēt Viņa darbu, un nepagāja nemaz ilgs laiks, kad tāda izdevība arī radās. Starp tiem un jūdiem tika izvirzīts jautājums, vai kristības spēj dvēseli šķīstīt no grēkiem. Viņi apgalvoja, ka Jēzus kristības būtiski atšķiroties no Jāņa kristībām. Drīz tie jau uzsāka strīdu ar Kristus mācekļiem par to, kādus vārdus būtu pareizi lietot kristību brīdī, un beidzot vispār apstrīdēja Kristus mācekļu tiesības kristīt. {LI 134.3}

Jāņa mācekļi griezās pie sava meistara ar sūdzību, sacīdami: «Rabi, kas bija pie tevis viņpus Jordānas, par ko tu esi nodevis liecību, Tas, lūk, kristī, un visi iet pie Viņa.» Ar šiem vārdiem sātans Jāni it kā izaicināja. Lai gan Jāņa misija šķita izbeidzamies, tam tomēr bija iespēja kavēt Kristus darbu. Ja viņš būtu sācis pats sevi žēlot un izrādījis bēdas vai vilšanos par to, ka tiek atstāts, tad būtu iesējis nesaskaņu sēklu, kas izraisītu skaudību un greizsirdību, ar ko visai nopietni tiktu apgrūtināts Evaņģēlija progress. {LI 134.4}

Jānim pēc dabas bija tās pašas kļūdas un vājības, kas pārējiem cilvēkiem, bet dievišķās mīlestības pieskāriens to bija pārveidojis. Viņš dzīvoja atmosfērā, kas nebija patmīlības un godkāres sabojāta, un stāvēja pāri greizsirdības dīgļiem. Viņš neizrādīja līdzjūtību saviem neapmierinātajiem mācekļiem, bet atklāja, cik skaidri izprot savas attiecības ar Mesiju un cik priecīgi apsveic To, kuram bija sagatavojis ceļu. {LI 134.5}

Viņš sacīja: «Cilvēks nekā nevar ņemt, ja tas viņam nav dots no Debesīm. Jūs paši esat mani liecinieki, ka es esmu sacījis: es neesmu Kristus, bet esmu sūtīts Viņa priekšā. Kam pieder līgava, tas ir līgavainis; bet līgavaiņa draugs, kas stāv un klausās viņa vārdus, no sirds priecājas par līgavaiņa balsi.» Jānis sevi attēloja kā draugu, kas izpilda vēstneša lomu starp saderinātajiem, sagatavodams ceļu kāzām, un, kad līgavainis saņem savu līgavu, drauga uzdevums ir izpildīts. Viņš priecājas par to cilvēku laimi, kuru

savienošanos pats ir veicinājis. Tā Jānis tika aicināts vadīt ļaudis pie Jēzus, un tagad priecājās, redzot Pestītāja darba panākumus. Viņš sacīja: «Šis mans prieks nu ir piepildījies. Viņam vajag augt, bet man iet mazumā.» {LI 135.1}

Ticībā uzlūkodams Pestītāju, Jānis sasniedza pašaizliedzības kalngalus. Viņš necentās ļaudis saistīt pie sevis, bet pūlējās viņu domas pacelt arvien augstāk, līdz tās atrastu dusu Dieva Jērā. Viņš pats bija tikai «saucēja balss tuksnesī». Tagad viņš ar prieku apsveica klusumu un aizmirstību, lai visu acis varētu pievērsties Dzīvības Gaismai. {LI 135.2}

Tie, kas ir uzticīgi savam Dieva vēstneša aicinājumam, netieksies pēc pagodinājuma. Mīlestība pret Kristu noslāpēs mīlestību pret sevi. Tie nepieļaus, ka dārgo Evaņģēlija darbu posta sacensība. Tie atzīs, ka viņu pienākums ir sludināt tā, kā to darīja Jānis Kristītājs: «Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.» (Jāņa 1:29) Tie paaugstinās Jēzu, un līdz ar Viņu tiks paaugstināts arī cilvēks. «Jo tā saka tas Augstais un Varenais, kas mūžīgi dzīvo, Viņa vārds ir Svētais: «Es dzīvoju augšā un svētnīcā un pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars, lai atdzīvinātu garu pazemotiem un spirdzinātu sirdi sagrauztiem.» (Jes. 57:15) {LI 135.3}

Pravieša dvēsele, brīva no pasaules, bija dievišķās gaismas pildīta. Kad tas liecināja par Pestītāja godību, viņa vārdi bija gandrīz tādi paši, kādus Kristus izteica sarunā ar Nikodēmu. Jānis sacīja: «Kas nāk no augšienes, tas ir pār visiem; kas ir no zemes, ir no zemes, un viņa runa ir no zemes. Kas nāk no Debesīm, tas ir pār visiem (..). Jo, ko Dievs ir sūtījis, tas runā Dieva vārdus, jo bez mēra Viņš dod savu Garu.» Kristus varēja teikt: «Es nemeklēju savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani sūtījis.» (Jāņa 5:30) Par Viņu bija pasludināts: «Tu esi mīlējis taisnību un ienīdis netaisnību, tāpēc Dievs, Tavs Dievs, Tevi ir svaidījis ar prieka eļļu vairāk par Taviem biedriem.» (Ebr. 1:9) Tēvs Viņam Svēto Garu piešķīra «bez mēra». {LI 135.4}

Tāpat notiek ar Kristus sekotājiem. Debesu gaismu mēs varam saņemt tikai tad, kad esam ar mieru atbrīvoties no sava es. Mēs nevaram spriest par Dieva raksturu, ne arī ticībā pieņemt Kristu, ja negribam visas domas nodot paklausībā Pestītājam. Visiem, kas tā dara, Svētais Gars tiek dots bez mēra. Kristū «mājo visa dievības pilnība redzamā veidā, un Viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi». (Kol. 2:9,10) {LI 136.1}

Jāņa mācekļi bija ziņojuši, ka visi cilvēki dodas pie Kristus, bet pats Jānis, visu saprazdams labāk, uzsvēra: «Viņa liecību neviens nepieņem.» Tikai daži bija gatavi pieņemt Viņu kā Pestītāju no grēka. Bet, «kas Viņa liecību pieņēmis, tas ir apliecinājis, ka Dievs ir patiesīgs.» «Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība.» Nav nozīmes uzsākt strīdu par to, kuras kristības šķīsta no grēka — Kristus vai Jāņa. Tā ir Kristus žēlastība, kas dod dzīvību dvēselei. Bez Kristus kristība, kā kura katra kalpošana, ir tikai nenozīmīga forma. «Kas Dēlam neklausa, tas dzīvības neredzēs.» {LI 136.2}

Par Kristus darba panākumiem, kurus Jānis Kristītājs uzņēma ar tādu prieku, tika ziņots arī Jeruzālemes autoritātēm. Priesteri un rabīni izjuta greizsirdību jau Jāņa ietekmes dēļ, redzot tautu atstājam sinagogas un dodoties uz tuksnesi. Bet te atradās Kāds, kas ar vēl lielāku spēku piesaistīja ļaužu masas. Nē, Israēla vadoņi negribēja sacīt kopā ar Jāni: «Viņam vajag augt, bet man iet mazumā.» Ar jaunu apņēmību tie cēlās, lai darītu galu Tā darbībai, kas viņiem atņēma ļaudis. {LI 136.3}

Jēzus zināja, ka tie netaupīs nekādas pūles, lai radītu šķelšanos starp Jāņa un Viņa mācekļiem. Viņš saprata, ka savelkas negaiss, kas aizraus vienu no vislielākajiem praviešiem, kāds jebkad pasaulei dots. Gribēdams izvairīties no katra pārpratuma un nevienprātības iemesla, Viņš klusi pārtrauca savu darbu un aizgāja uz Galileju. Arī mums, paliekot uzticīgiem patiesībai, vajadzētu censties izvairīties no visa, kas varētu kļūt par cēloni nevienprātībai un pārpratumiem, jo ik reizes, kad kaut kas tamlīdzīgs notiek, iznākums ir dvēseļu zaudēšana. Vienmēr, kad rodas apstākļi, kas draud izraisīt šķelša-nos, mums jāseko Jēzus un Jāņa Kristītāja piemēram. {LI 136.4}

Jānis tika aicināts par vadītāju reformācijas darbam. Tādēļ viņa mācekļiem draudēja briesmas visu uzmanību pievērst cilvēkam, domājot, ka darba panākumi atkarīgi no viņa personīgajām pūlēm, un aizmirst, ka Jānis ir tikai ierocis Dieva rokās. Tomēr Jāņa darbs vēl nebija pietiekams, lai liktu pamatu kristīgajai draudzei. Kad viņš nobeidza savu misiju, atlika vēl daudz kas tāds, ko viņa liecināšana nespēja paveikt. Jāņa mācekļi to nesaprata. Redzot Jēzu nākam, lai turpinātu darbu, tie jutās greizsirdīgi un neapmierināti. {LI 137.1}

Šie draudi pastāv arī tagad. Dievs aicina kādu cilvēku padarīt zināmu darbu. Kad tas to ir paveicis tik tālu, cik spējis, Kungs kādam citam liek to turpināt. Bet līdzīgi Jāņa mācekļiem daudzi domā, ka darba panākumi atkarīgi no pirmā darbinieka. Tādēļ uzmanība tiek piesaistīta cilvēkam, nevis Dievam, radot greizsirdību un sabojājot Dieva darbu. Tādā neatbilstošā veidā pagodinātais darbinieks padodas kārdinājumam paļauties uz sevi. Viņš nespēj saskatīt savu atkarību no Dieva. Ļaudis tiek mācīti paļauties uz citu cilvēku vadību, ieslīgstot maldos, kas ved prom no Dieva. {LI 137.2}

Dieva darbs nedrīkst nest cilvēka līdzību vai nosaukumu. Laiku pa laikam Kungs izlieto dažādus līdzekļus, ar kuriem Viņa nodoms vislabāk var tikt izpildīts. Laimīgi ir tie, kas labprātīgi pazemojas, sacīdami kopā ar Jāni Kristītāju: «Viņam vajag augt, bet man iet mazumā.» {LI 137.3}

19 Nodaļa - Pie Jēkaba akas

(Jāņa 4:1-42) {LI 138.1}

Ceļā uz Galileju Jēzus gāja cauri Samarijai. Kad Viņš sasniedza skaisto Sihemas ieleju, bija tieši pusdienas laiks. Ielejas sākumā atradās Jēkaba aka. No ceļojuma noguris, Viņš apsēdās pie tās atpūsties, kamēr mācekļi aizgāja pirkt pārtiku. {LI 138.2}

Jūdi un samarieši dzīvoja rūgtā ienaidā un, cik vien iespējams, izvairījās no jebkādiem darījumiem vai savstarpējas saskares. Nepieciešamības gadījumos tirdzniecību ar samariešiem rabīni uzskatīja par atļautu, bet visi sabiedriskie kontakti ar tiem tika nosodīti. Jūdi no samariešiem neko neaizņēmās, nepieņēma arī nekādu laipnības izrādīšanu, pat ne maizes gabalu vai ūdens krūzi. Pirkdami pārtiku, mācekļi rīkojās saskaņā ar savas tautas paradumu. Bet tālāk par to viņi negāja. Kristus mācekļiem pat prātā nenāca lūgt no samariešiem kādu labvēlību vai arī kaut kādā veidā tiem palīdzēt. {LI 138.3}

Kad Jēzus nosēdās pie akas, Viņš bija izsalcis un izslāpis. Kopš rīta bija noiets garš ceļa gabals, un tagad Viņu spieda karstā pusdienas saule. Slāpes vēl pavairoja doma par vēso, atspirdzinošo ūdeni, kas šķita tik tuvu un tomēr neaizsniedzams, jo Viņam nebija ne virves, ne ūdens trauka, un aka bija dziļa. Kristus dalījās visas cilvēces liktenī un tādēļ gaidīja, kad kāds nāks smelt ūdeni. {LI 138.4}

Akai tuvojās kāda samariešu sieviete un, nelikdamās ne zinis par Viņa klātbūtni, piepildīja savu krūzi ar ūdeni. Kad viņa pagriezās, lai aizietu, Jēzus tai lūdza iedot padzerties. No šāda pakalpojuma neviens austrumnieks neatteicās, jo tur ūdeni sauca par «Dieva dāvanu». Pasniegt malku ūdens izslāpušam ceļiniekam uzskatīja par tik svētu pienākumu, ka tuksneša iemītnieki arābi bija gatavi mainīt pat sava ceļa virzienu, lai tikai to izpildītu. Tomēr naids starp jūdiem un samariešiem sievietei liedza šo laipnību piedāvāt Jēzum. Pestītājs meklēja atslēgu uz viņas sirdi un ar dievišķās mīlestības izraisītu smalkjūtību nevis piedāvāja, bet lūdza pakalpojumu. Laipnības piedāvājumu varēja noraidīt, bet uzticība modina uzticību. Debesu Ķēniņš nāca pie šīs izstumtās dvēseles, lūgdams kādu pakalpojumu no viņas rokām. Viņš, kas bija radījis okeānu, kas pārvalda ūdens dziļumus, kas lika izplūst upēm un avotiem virs zemes, tagad noguris atpūtās pie Jēkaba akas un ūdens malka dēļ bija atkarīgs no kādas svešinieces laipnības. {LI 138.5}

Sieviete redzēja, ka Jēzus bija jūds. Pārsteigumā tā pat aizmirsa izpildīt Viņa lūgumu, bet mēģināja uzzināt iemeslus. Viņa sacīja: «Kā Tu, jūds būdams, prasi dzert no manis, samarietes?» {LI 139.1}

Jēzus atbildēja: «Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas Tas ir, kas tev saka: dod Man dzert, tad tu būtu Viņu lūgusi, un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni.» Tu brīnies, ka Es tev

lūdzu tik mazu laipnību kā ūdens malku no akas pie mūsu kājām. Ja tu būtu Mani lūgusi, Es tev dotu dzert mūžīgās dzīvības ūdeni. {LI 139.2}

Sieviete nesaprata Kristus vārdus, bet juta to svinīgo nozīmi. Viņas vieglā, paviršā izturēšanās izmainījās. Domādama, ka Jēzus runā par aku viņu priekšā, tā sacīja: «Kungs, Tev nav smeļamā trauka, un aka ir dziļa; no kurienes tad Tev ir dzīvais ūdens? Vai Tu esi lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kas mums aku devis un pats no tās ir dzēris?» Sieviete savā priekšā redzēja tikai izslāpušu ceļinieku, nogurušu un noputējušu. Domās viņa To salīdzināja ar godāto sentēvu Jēkabu. Sirdī viņa glabāja tās pašas visiem cilvēkiem tik dabīgās jūtas, ka neviena cita aka nav salīdzināma ar to, ko rakuši tēvi. Viņa atskatījās pagātnē uz tēviem un raudzījās nākotnē uz Mesijas nākšanu, kamēr sentēvu cerība, pats Mesija, stāvēja blakus, bet tā Viņu nepazina. Cik daudzas slāpstošas dvēseles arī šodien, atrodoties pie pašas dzīvības akas, ar skatieniem atspirdzinājumu meklē kaut kur tālumā. «Nesaki savā sirdī: kas uzkāps Debesīs? — tas ir, lai novestu zemē Kristu, — nedz arī: kas nokāps bezdibenī? — tas ir, uzcelt Kristu no miroņiem (..). Tuvu pie tevis ir tas Vārds, tavā mutē un tavā sirdī (..). Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no miroņiem, tu tiksi izglābts.» (Rom. 10:6-9) Jēzus tūlīt neatbildēja par sevi, bet ar svinīgu nopietnību sacīja: «Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāps. Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam ne mūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.» {LI 139.3}

Kas savas slāpes cenšas dzesēt pie šīs pasaules akām, tas dzer, lai atkal slāptu. Cilvēki visur ir neapmierināti. Viņi ilgojas pēc kaut kā, kas remdētu dvēseles vajadzības, un tikai Viens spēj to izdarīt. Pasaules vajadzība un «visu tautu Ilgas» ir Kristus. Dievišķā žēlastība, ko spēj dot vienīgi Viņš, ir kā dzīvs ūdens, kas šķīsta, atspirdzina un stiprina dvēseli. {LI 139.4}

Jēzus neizteica domu, ka saņēmējam būtu pietiekams jau viens pats dzīvības ūdens malks. Kas baudījis Kristus mīlestību, tas pastāvīgi ilgosies saņemt to vēl vairāk un neko citu vairs nemeklēs. Pasaules bagātības, gods un izpriecas viņu vairs nevaldzinās. Viņa sirds pastāvīgais sauciens būs: «Vairāk Tevis!» Un Tas, kas dvēselei atklāj tās vajadzības, gaida, lai apmierinātu radušos izsalkumu un slāpes. Visi cilvēku krājumi un atbalsti reiz izbeigsies. Akas kļūs tukšas, dīķi izžūs, bet mūsu Pestītājs ir kā neizsīkstošs avots. Mēs varam dzert un atkal dzert un arvien atrast jaunu krājumu. Cilvēkā, kurā iemājo Kristus, atrodas svētību avots — ūdens avots, kas «verd mūžīgai dzīvei». No šī avota var smelt spēku un žēlastību visām dvēseles vajadzībām. {LI 140.1}

Kad Jēzus runāja par dzīvības ūdeni, samariete raudzījās uz Viņu ar izbrīna pilnu uzmanību. Viņš bija pamodinājis interesi un izraisījis vēlēšanos pēc dāvanas, par kuru tikko stāstīja. Sieviete nojauta, ka runa nav par ūdeni no Jēkaba akas, jo to viņa bija

pastāvīgi lietojusi, dzērusi un atkal slāpusi. «Kungs,» viņa sacīja, «dod man tādu ūdeni, ka man vairs neslāpst un nav jānāk šurp smelt.» {LI 140.2}

Tagad Jēzus sarunu vērsa citā virzienā. Pirms šī dvēsele no Kristus varēja saņemt ilgoto dāvanu, tai vajadzēja atzīt savus grēkus un pieņemt Pestītāju. «Tad Viņš tai saka: «Ej, sauc savu vīru un nāc šurp!» — Sieva Viņam atbild: «Man nav vīra.» » Ar to viņa cerēja novērst visus tālākos jautājumus šajā virzienā, bet Pestītājs turpināja: «Tu pareizi esi sacījusi: «Man nav vīra,» jo pieci vīri tev ir bijuši, bet, kas tev tagad ir, tas nav tavs vīrs. Šai ziņā tu esi runājusi patiesību.» {LI 140.3}

Klausītāja nodrebēja. Noslēpumaina roka šķirstīja viņas dzīves stāsta lappuses, atklādama to, ko tā cerēja uz visiem laikiem apslēpt. Kas gan bija Tas, kas varēja lasīt viņas dvēseles dziļumus? Prātā ienāca domas par mūžību, par pastaro tiesu, kad viss, kas tagad apslēpts, kļūs skaidri redzams. Šīs pārdomas pamodināja sirdsapziņu. {LI 140.4}

Viņa neko nevarēja noliegt, bet tikai mēģināja izvairīties no tik nevēlama temata pieminēšanas. Dziļā bijībā tā sacīja: «Kungs, es redzu, ka Tu esi pravietis.» Tad, cerēdama apklusināt vainas apziņu, viņa pievērsās strīdīgiem reliģiskiem jautājumiem. Ja šis cilvēks bija pravietis, tad Viņš noteikti varēs paskaidrot, kāpēc šajos jautājumos valda tādas domstarpības. {LI 140.5}

Jēzus pacietīgi ļāva viņai virzīt sarunu pēc savas vēlēšanās. Viņš nogaidīja izdevīgu brīdi, kad atklāt patiesību. «Mūsu tēvi,» viņa sacīja, «ir pielūguši šinī kalnā, bet jūs sakāt, ka Jeruzāleme ir tā vieta, kur Dievs jāpielūdz.» Tieši pretī bija Garicima kalns. Tā templis bija izpostīts, atlicis vienīgi altāris. Pielūgšanas vieta jau no seniem laikiem bija strīdīgs jautājums starp jūdiem un samariešiem. Daži no samariešu tautas priekštečiem agrāk piederēja pie Israēla, bet viņu grēku dēļ Kungs pieļāva, ka tos uzvar elku pielūdzēju tauta. Daudzu paaudžu laikā viņi bija sajaukušies ar elku pielūdzējiem, kuru reliģija pamazām izkropļoja viņu reliģiju. Ir taisnība, ka tie savus elkus lietoja tikai, lai uzskatāmāk varētu atcerēties dzīvo Dievu, Visuma Valdnieku, taču ļaudis tā rezultātā sāka godināt savus pagatavotos tēlus. {LI 141.1}

Kad Ezras dienās tika atjaunots Jeruzālemes dievnams, samarieši gribēja pievienoties jūdiem tā celšanā. Šo priekšrocību viņiem liedza, un tā starp abām tautām izauga nesamierināms naids. Samarieši Garicima kalnā uzcēla templi — sāncensi. Tur viņi pielūdza saskaņā ar Mozus bauslību, kaut arī pilnīgi neatteicās no elkdievības. Bet viņus pastāvīgi vajāja nelaimes; ienaidnieki izpostīja dievnamu, un likās, ka tie atrodas zem lāsta. Tomēr viņi joprojām ievēroja savas tradīcijas un dievkalpošanas formas. Viņi negribēja atzīt Jeruzālemes templi par Dieva namu, nedz arī pieņemt, ka jūdu reliģija ir pārāka par viņu reliģiju. {LI 141.2}

Atbildēdams sievietei, Jēzus sacīja: «Tici Man, sieva, nāk stunda, kad jūs Tēvu vairs

nepielūgsit nedz šinī kalnā, nedz Jeruzālemē. Jūs pielūdzat, ko nezināt, mēs pielūdzam, ko zinām. Jo pestīšana nāk no jūdiem.» Ar to Jēzus pierādīja, ka ir brīvs no jūdu aizspriedumiem pret samariešiem. Tagad Viņš gribēja lauzt šīs sievietes aizspriedumus pret jūdiem. Atsaukdamies uz to, ka samariešu ticību ir sabojājusi elkdievība, Viņš atklāti pateica, ka lielās pestīšanas patiesības uzticētas jūdiem un Mesijam jānāk no viņu vidus. Svētajos Rakstos tiem bija dots skaidrs Dieva rakstura un Viņa valdīšanas principu attēlojums. Jēzus sevi ierindoja starp jūdiem, kuriem ir atklāta dievatziņa. {LI 141.3}

Pestītājs vēlējās pacelt samarietes domas pāri formu un ceremoniju strīdīgajiem jautājumiem. Tādēļ Viņš sacīja: «Stunda nāk un ir jau klāt, kad īstie dievlūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu tā pielūdz. Dievs ir Gars, un kas Viņu pielūdz, tiem To būs pielūgt garā un patiesībā.» {LI 142.1}

Šeit tika izteikta tā pati atziņa, ko Jēzus atklāja Nikodēmam: «Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.» (Jāņa 3:3) Cilvēki netuvojas Debesīm, apmeklējot kādu svētu kalnu vai templi. Reliģiju nedrīkst ierobežot ar ārējām formām vai ceremonijām. Reliģija, kas nāk no Dieva, ir vienīgā reliģija, kas ved pie Dieva. Lai Viņam pareizi kalpotu, mums jāatdzimst no dievišķā Gara. Tas šķīsta sirdi un atjauno prātu, dodot mums jaunas spējas mīlēt un atzīt Dievu. Tad tas mūs vada labprātīgā paklausībā visām Dieva prasībām. Tā ir patiesā pielūgšana. Tie ir Svētā Gara augļi. Katra sirsnīga lūgšana ir Gara iedvesta un kā tāda Dievam patīkama. Kur vien kāda dvēsele tiecas pēc Dieva, tur izpaužas Gara darbība, jo šai dvēselei vēlas atklāties pats Dievs. Viņš meklē tādus pielūdzējus. Viņš gaida, lai tos uzņemtu un darītu par saviem dēliem un meitām. {LI 142.2}

Samarieti ļoti ietekmēja Jēzus vārdi. Nekad vēl viņa nebija dzirdējusi tādas domas — ne no savas tautas priesteriem, ne no jūdiem. Kad tika atklāta viņas dzīves pagātne, šī sieviete sajuta arī savu lielo vajadzību. Viņa saprata savas dvēseles slāpes, kuras Ziharas akas ūdens nekad nevarēja apmierināt. Nekas, ar ko tā līdz šim bija saskārusies, nebija pamudinājis viņu tiekties pēc kaut kā augstāka. Jēzus sievieti pārliecināja, ka lasa viņas dzīves noslēpumus, tomēr tā juta, ka Viņš to dara kā labs draugs, kas to mīl un jūt līdzi. Kaut gan Jēzus klātbūtnes svētums nosodīja grēku, tomēr Viņš nebija izteicis nevienu apsūdzošu vārdu, bet stāstīja tikai par Dieva žēlastību, kas var atjaunot dvēseli. Viņai radās zināma pārliecība par Jēzus būtību. Prātā pamodās jautājums: «Vai tikai Tas nav ilgi gaidītais Mesija?» Tādēļ viņa sacīja: «Es zinu, ka jānāk Mesijam, tā saucamam Kristum. Kad Viņš nāks, Tas mums visu izstāstīs.» Jēzus atbildēja: «Es tas esmu, kas ar tevi runā.» {LI 142.3}

Kad sieviete dzirdēja šos vārdus, viņas sirdī uzplauka ticība. Viņa pieņēma no dievišķā Skolotāja lūpām izteikto brīnišķo paziņojumu. {LI 142.4}

Samarietes prāts bija atvērts. Viņa bija gatava uz vislielāko atklāsmi, jo interesējās par

Svētajiem Rakstiem, un Svētais Gars sagatavoja tās prātu uzņemt vairāk gaismas. Viņa bija pētījusi Vecās Derības apsolījumu — «Pravieti, kāds Es esmu, tas Kungs, tavs Dievs, tev cels no tava vidus, no taviem brāļiem, klausiet Viņu!» (5. Moz. 18:15) Viņa ilgojās šo pravietojumu saprast. Tagad viņai uzausa jauna gaisma. Garīgās dzīvības ūdens, ko Kristus sniedz katrai slāpstošai dvēselei, jau sāka ieplūst viņas sirdī. Kunga Gars darbojās. {LI 142.5}

Skaidro, vienkāršo liecību, ko Kristus sniedza šai sievietei, nebija iespējams dot paštaisnajiem jūdiem. Ar tiem runādams, Kristus bija daudz atturīgāks. Samarietei Viņš atklāja to, ko nekad nepateica jūdiem un pat mācekļiem vēlāk piekodināja turēt kā noslēpumu. Jēzus redzēja, ka viņa savas zināšanas izmantos, aicinādama citus dalīties Dieva žēlastībā. {LI 143.1}

Kad mācekļi atgriezās, tie bija pārsteigti, atrazdami savu Meistaru runājam ar samarieti. Viņš nebija dzēris atspirdzinošo ūdeni, ko bija licis atnest, un arī nepārtrauca sarunu, lai nobaudītu ēdienu, ko mācekļi bija nopirkuši. Kad sieviete aizgāja, mācekļi aicināja Jēzu ēst, bet Viņš klusēja, it kā nogrimis dziļās pārdomās. Kristus seja izstaroja gaismu, un tie baidījās traucēt Viņa savienību ar Debesīm. Tomēr mācekļi zināja, ka Jēzus ir noguris un izsalcis, tādēļ uzskatīja par savu pienākumu atgādināt par Viņa fiziskajām vajadzībām. Jēzus gan atzina viņu mīlestības pilno gādību, bet sacīja: «Man ir ēdiens, ko ēst, ko jūs nepazīstat.» {LI 143.2}

Mācekļi brīnījās, kas gan varētu būt atnesis Viņam ēst, bet Kristus paskaidroja: «Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu.» (Jāņa 4:34) Jēzus priecājās, ka Viņa vārdi bija pamodinājuši sievietes sirdsapziņu. Viņš redzēja samarieti dzeram dzīvības ūdeni, kas līdz ar to remdināja paša izsalkumu un slāpes. Kad Pestītājs varēja pildīt savu sūtību, kuras dēļ bija atstājis Debesis, tas Viņu stiprināja darbam un pacēla pāri cilvēciskajām vajadzībām. Kalpot dvēselei, kas alkst un slāpst pēc patiesības, Viņam bija daudz patīkamāk nekā ēst un dzert. Tā bija Viņa ieprieca un atspirdzinājums. Labdarība bija Viņa dvēseles dzīvība. {LI 143.3}

Mūsu Pestītājs slāpst pēc atzinības. Viņš alkst pēc to ļaužu līdzjūtības un mīlestības, kurus atpircis ar savām asinīm. Viņam ir neizsakāmas ilgas, lai cilvēki nāktu pie Viņa un iegūtu dzīvību. Kā māte no sava mazā bērna gaida pirmo atzinības smaidu, kas vēsta par saprāta ausmu, tā Kristus vēro pateicīgas mīlestības izpausmi, kas liecina par garīgas dzīvības sākumu dvēselē. {LI 143.4}

Klausoties Kristus vārdus, samariete sajuta lielu prieku. Atklāsme bija brīnišķa un pāri plūstoša spēka pilna. Pametusi savu ūdens krūzi, tā atgriezās pilsētā, lai vēsti aiznestu citiem. Jēzus zināja, kāpēc viņa tā aizsteidzās. Ūdens krūzes atstāšana nepārprotami liecināja par dzirdēto vārdu iespaidu. Viņa dega nepacietībā iegūt dzīvības ūdeni. Viņa aizmirsa, kāpēc bija nākusi uz aku, aizmirsa Pestītāja slāpes, ko gribēja atveldzēt. Ar

priekā pāri plūstošu sirdi tā tagad steidzās pa ceļu, lai sniegtu citiem tikko saņemto dārgo gaismu. «Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījusi,» sieviete stāstīja pilsētas iedzīvotājiem. «Vai tikai tas nav Kristus?» Viņas vārdi aizkustināja ļaužu sirdis. Viņas sejā bija parādījusies jauna izteiksme, un visa izturēšanās bija daudz savādāka. Cilvēki bija ieinteresēti paši ar Kristu iepazīties. «Tad tie izgāja no pilsētas un nāca pie Jēzus.» {LI 144.1}

Kristus vēl arvien sēdēja pie akas. Viņš pārlaida skatienu tuvākajā apkārtnē redzamajiem labības laukiem, kuru maigo zelmeni zeltīja saules stari. Norādīdams mācekļiem uz šo ainavu, Viņš to izlietoja par simbolu, sacīdams: «Vai jūs nesakāt: vēl četri mēneši, tad nāks pļaujamais laiks? Redziet, Es jums saku: paceliet savas acis un skatiet druvas, jo tās ir baltas pļaujai.» Tā runājot, Kristus vēroja cilvēku pulciņus, kas nāca uz aku. Līdz labības pļaujai vēl četri mēneši, bet šeit raža jau bija nogatavojusies. {LI 144.2}

«Jau pļāvējs dabū algu un vāc augļus mūžīgai dzīvei,» Viņš turpināja, «lai kopā priecātos sējējs un pļāvējs. Jo še piepildās vārds, ka cits ir, kas sēj, un cits, kas pļauj.» Ar to Kristus atgādināja svēto kalpošanu, kuru Dievam ir parādā tie, kas pieņem Evaņģēliju. Tiem jākļūst par Viņa sūtņiem. Viņš no tiem prasa individuālu kalpošanu. Vienalga, vai sējam, vai pļaujam, mēs darām Dieva darbu. Viens izkaisa sēklu, otrs ievāc ražu, un algu saņem abi, kā sējējs, tā pļāvējs. Tie kopā priecājas par savu pūļu rezultātiem. {LI 144.3}

Tad Jēzus sacīja: «Es jūs esmu sūtījis pļaut, kur jūs neesat strādājuši. Citi ir strādājuši, bet jūs esat nākuši viņu darbā.» Te Pestītājs domāja par lielo ražas ievākšanu nākotnē — Vasarsvētku dienā. Mācekļiem to nevajadzēja uzskatīt par savu pūļu rezultātiem. Viņi turpināja citu cilvēku darbu. Kopš Ādama krišanas Kristus sava Vārda sēklu uzticēja daudziem izredzētiem kalpiem, lai tie to sētu cilvēku sirdīs. Bet kāda neredzama vara, kāds visu pārvaldošs spēks klusi, bet iespaidīgi darbojās, nobriedinādams to pļaujai. Dieva žēlastības rasa, lietus un saule atveldzēja un baroja patiesības sēklu. Kristum šī sēkla bija jāslacina ar savām asinīm. Mācekļiem tika dota izdevība darboties kopā ar Dievu. Viņi bija Kristus un senatnes svēto vīru darbabiedri. Ar Svētā Gara izliešanos Vasarsvētkos vienā dienā atgriezās tūkstoši. Tas bija Kristus sējas iznākums, Viņa darba augļi. {LI 144.4}

Sievietei pie akas teiktajos vārdos tika iesēta labā sēkla, un cik ātri nobrieda pļauja! Samarieši nāca, klausījās Jēzu un ticēja. Pulcēdamies ap Viņu pie akas, tie Kristu apbēra ar jautājumiem un kāri pieņēma visus paskaidrojumus par daudzām tiem līdz šim neizprotamām lietām. Klausoties Viņu, ļaužu apjukums pamazām izgaisa. Tie līdzinājās cilvēkiem, kas, atrazdamies dziļā tumsā, piepeši ierauga kādu gaismas staru un, tam sekojot, iznāk pilnīgā dienas gaismā. Bet viņi nebija apmierināti ar šo īso sarunu. Tie ilgojās dzirdēt vēl vairāk un gribēja, lai šo brīnišķo Mācītāju varētu noklausīties arī viņu

draugi. Tādēļ tie aicināja Jēzu uz savu pilsētu un lūdza Viņu pie tiem palikt. Tā Kristus Samarijā uzturējās divas dienas, un vēl daudzi sāka Viņam ticēt. {LI 145.1}

Farizeji nicināja Jēzus vienkāršību. Tie neņēma vērā Viņa brīnumdarbus un prasīja kādu zīmi, kas apstiprinātu, ka Viņš ir Dieva Dēls. Bet samarieši zīmes neprasīja, un Jēzus arī viņu vidū nekādus brīnumus nedarīja, izņemot to, ka sievietei pie Jēkaba akas bija atklājis viņas dzīves noslēpumus. Tomēr daudzi Viņu pieņēma. Ar atjaunotu prieku tie sievietei sacīja: «Nu mēs vairs neticam tavas runas dēļ, jo mēs tagad paši esam dzirdējuši un zinām, ka šis tiešām ir pasaules Pestītājs.» {LI 145.2}

Samarieši ticēja, ka Mesijam jānāk kā Pestītājam ne tikai jūdiem, bet visai pasaulei. Svētā Gara iespaidots, Mozus Viņu raksturoja kā Dieva sūtītu pravieti. Jēkabs bija sacījis, ka pie Viņa pulcēsies tautas, un Ābrahāmam tika apsolīts, ka Viņā tiks svētītas visas ciltis virs zemes. Uz šīm rakstvietām Samarijas ļaudis pamatoja savu ticību Mesijām. Jūdi nepareizi izskaidroja pēdējo praviešu rakstus, piedēvēdami Kristus pirmajai nākšanai Viņa otrās nākšanas godību, un tā rezultātā samarieši atmeta visus Svētos Rakstus, izņemot Mozus grāmatas. Bet, kad Pestītājs noraidīja šos nepareizos izskaidrojumus, daudzi atkal pieņēma vēlākos pravietojumus un paša Kristus vārdus par Dieva valstību. {LI 145.3}

Jēzus sāka nojaukt šķīrējsienu starp jūdiem un pagāniem, pasludinot pestīšanu visai pasaulei. Kaut gan Kristus bija jūds, Viņš vienmēr brīvi satikās ar samariešiem, neievērodams savas tautas farizejiskos paradumus. Par spīti daudziem aizspriedumiem, Viņš pieņēma šīs nicinātās tautas viesmīlību. Jēzus gulēja zem viņu jumta, kopā ar tiem pie viena galda ēda to, ko sagatavoja un pasniedza viņu rokas, mācīja viņu ielās un izturējās pret tiem ar vislielāko laipnību un pieklājību. {LI 145.4}

Jeruzālemes dievnamā ārējo pagalmu no visām citām svētās celtnes daļām nošķīra zema siena. Uz tās bija uzraksti dažādās valodās, kas ziņoja, ka tālāk par šo robežu drīkst iet tikai jūdi. Ja kāds pagāns uzdrošinātos ieiet iekšējā nodalījumā, tad viņš būtu apgānījis templi un par to samaksātu ar savu dzīvību. Bet Jēzus, dievnama un tā kalpošanas pamatlicējs, visus pagānus vilka pie sevis ar cilvēciskas līdzjūtības saitēm, un Viņa dievišķā žēlastība piedāvāja tiem pestīšanu, no kuras jūdi atteicās. {LI 146.1}

Jēzus uzturēšanās Samarijā bija domāta par svētību mācekļiem, kas vēl arvien atradās jūdu liekulības ietekmē. Viņi domāja, ka uzticība savai tautai no tiem prasa naidīgu izturēšanos pret samariešiem, tādēļ tie brīnījās par Jēzus nostāju. Mācekļi gan nevarēja atteikties sekot Viņa piemēram, — un šo divu dienu laikā samariešu uzticība Jēzum savaldīja viņu aizspriedumus, tomēr savās sirdīs tie palika neapmierināti. Viņiem bija grūti saprast, ka nicināšanai un naidam jāatkāpjas žēlsirdības un līdzjūtības priekšā. Tikai pēc Kunga pacelšanās Debesīs tie atcerējās Viņa mācības ar pilnīgi jaunu nozīmi. Pēc Svētā Gara izliešanās mācekļi atcerējās Pestītāja skatienu, vārdus, cieņu un laipnību, ar

kādu Viņš izturējās pret visiem šiem nicinātajiem svešiniekiem. Kad Pēteris devās sludināt Samarijā, viņš savā darbā ienesa to pašu garu. Kad Jāni aicināja uz Efezu un Smirnu, viņš atcerējās piedzīvojumu Ziharā un izjuta pateicību pret dievišķo Mācītāju, kas, paredzēdams grūtības, ar kurām tiem būs jāsastopas, kā palīdzību bija atstājis savu piemēru. {LI 146.2}

Pestītājs vēl arvien turpina rīkoties tāpat kā toreiz, kad Viņš samarietei piedāvāja dzīvības ūdeni. Tie, kas sevi sauc par Viņa sekotājiem, var nicināt un izvairīties no atstumtajiem, taču ne dzīves apstākļi, ne iedzimtība, ne tautība nevar novērst Kristus mīlestību no cilvēkiem. Katrai dvēselei, lai cik grēcīga tā būtu, Jēzus saka: «Ja tu būtu Mani lūgusi, Es tev būtu devis dzīvo ūdeni.» {LI 146.3}

Evaņģēlija aicinājumu nedrīkst ierobežot, piedāvājot to tikai nedaudziem izredzētajiem, kuri pēc mūsu domām, šo vēsti pieņemdami, darīs mums godu. Vēsts ir jāsniedz visiem. Visur, kur vien mājo sirdis, kas atvērtas patiesības uzņemšanai, Kristus ir gatavs tās pamācīt. Viņš tām atklāj Tēvu un pielūgšanas veidu, kas patīkams siržu Pārzinātājam. Runājot ar tādiem ļaudīm, Viņš nelieto līdzības. Tāpat kā sievietei pie akas, Viņš tiem saka: «Es tas esmu, kas ar tevi runā.» {LI 146.4}

Kad Jēzus apsēdās, lai atpūstos pie Jēkaba akas, Viņš nāca no Jūdejas, kur darbam bija pavisam maz augļu. Priesteri un rabīni no Viņa atteicās, un pat tie, kas sevi uzskatīja par Kristus mācekļiem, nebija uztvēruši Viņa dievišķo raksturu. Jēzus bija izsalcis un noguris, tomēr Viņš nepalaida garām izdevību uzrunāt vienu vienīgu sievieti, kaut arī tā bija svešiniece, nepiederēja pie Israēla un atklāti grēkoja. {LI 147.1}

Pestītājs negaidīja, lai sapulcētos veselas draudzes. Bieži Viņš savas mācības iesāka sludināt tikai dažiem klātesošajiem, bet garāmgājēji viens pēc otra apstājās, lai paklausītos, kamēr Debesu Mācītāja teiktajiem vārdiem ar izbrīnu un bijību jau sekoja liels ļaužu pulks. Kristus darbinieks nedrīkst iedomāties, ka viņam nav nozīmes runāt uz nedaudziem klausītājiem ar tādu pašu nopietnību kā uz lielu sapulci. Varbūt ir tikai viens ieinteresētais, bet kas var pateikt, cik tālu sniegsies viņa ietekme? Pat mācekļiem likās, ka Pestītājs veltīgi kavē laiku ar vienu samarieti pie akas. Bet Viņš ar to sarunājās nopietnāk un dziļāk nekā ar ķēniņiem, padomniekiem vai augstajiem priesteriem. Šai sievietei sniegtās mācības ir atbalsojušās līdz zemes vistālākajiem nostūriem. {LI 147.2}

Tiklīdz samariete bija atradusi Pestītāju, tā pie Viņa atveda arī citus. Šī sieviete izrādījās sekmīgāka misionāre pat par Jēzus mācekļiem. Tie Samarijā nesaskatīja nekā tāda, kas norādītu uz daudzsološu darba lauku. Viņu domas bija vērstas uz nākotnē darāmo lielo darbu. Tie neredzēja, ka tieši ap viņiem jau bija ievācama raža. Bet, atsaucoties uz viņu nicinātās sievietes aicinājumu, Pestītāju atnāca klausīties vesela pilsēta. Saņemto gaismu viņa tūlīt aiznesa saviem tautiešiem. {LI 147.3}

Samarietes rīcība parāda praktisko darbību, kas izriet no ticības Kristum. Ikviens patiess māceklis Dieva valstībā piedzimst kā misionārs. Kas dzer no dzīvā ūdens, kļūst par dzīvības avotu. Saņēmējs kļūst par devēju. Kristus žēlastība dvēselē ir līdzīga avotam tuksnesī, kas plūst, lai atspirdzinātu visus un sniegtu dzīvības ūdens malku ceļiniekiem, kam draud bojāeja. {LI 147.4}

20 Nodaļa - «Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat»

(Jāņa 4:43-54) {LI 148.1}

Galilejieši, kas atgriezās no Pasā svētkiem, pārnesa mājās ziņas par redzētajiem brīnumdarbiem. Jeruzālemes augsto garīdznieku izsacītais spriedums pret Jēzu pavēra Viņam ceļu Galilejā. Tautā bija daudz ļaužu, kas skuma par dievnama apgānīšanu un žēlojās par priesteru mantkārību un augstprātību. Tie cerēja, ka šis Cilvēks, kas piespieda bēgt rakstu mācītājus, varētu būt gaidītais Atbrīvotājs. Tagad pienākušās ziņas šķita apstiprinām viņu visspožākās cerības. Stāstīja, ka pravietis esot paziņojis, ka Viņš ir Mesija. {LI 148.2}

Bet Nācaretes iedzīvotāji Viņam neticēja. Tieši šī iemesla dēļ Jēzus neapmeklēja Nācareti, iedams uz Kānu. Mācekļiem Pestītājs paskaidroja, ka pravietis netiek cienīts savā dzimtenē. Cilvēki raksturu vērtē pēc tā, ko viņi paši spēj atzīt kā vērtību. Aprobežotie un pasaulīgie par Jēzu sprieda pēc Viņa zemās izcelsmes, vienkāršā apģērba un ikdienas darba. Viņi nespēja novērtēt Tā dvēseles skaidrību, kuru neaptraipīja neviens grēks. {LI 148.3}

Vēsts, ka Kristus atgriezies Kānā, ātri izplatījās pa visu Galileju, nesdama cerību cietējiem un nelaimīgajiem. Kapernaumā šī ziņa saistīja kāda jūdu augstmaņa, valdnieka galminieka uzmanību. Viņa dēls slimoja ar šķietami nedziedināmu slimību. Ārsti sprieda, ka tam jāmirst, bet tēvs, izdzirdis par Jēzu, nolēma meklēt Viņa palīdzību. Bērns bija ļoti vārgs, tādēļ visi baidījās, ka viņš varētu neizturēt līdz tēva pārnākšanai. Tomēr galminieks juta, ka viņam jāiet pašam, cerot, ka tēva lūgums spēs modināt Lielā Ārsta līdzjūtību. {LI 148.4}

Nonācis Kānā, viņš atrada ļaužu pūļa ielenkto Jēzu. Ar drebošu sirdi tas spraucās cauri pie Pestītāja. Ieraugot no ceļa noputējušu, nogurušu un vienkāršās drēbēs tērptu vīru, viņa ticība sāka svārstīties. Augstmanis šaubījās, vai šis cilvēks varēs izpildīt viņa vēlēšanos, tomēr lūdza sarunu ar Jēzu, izstāstīja savas ierašanās iemeslu un sirsnīgi aicināja Pestītāju nākt viņam līdzi uz mājām. Bet

Jēzum viņa bēdas jau bija zināmas. Pestītājs viņa nelaimi redzēja vēl pirms tam, kad galminieks atstāja savas mājas. {LI 148.5}

Tomēr tieši tāpat Viņš zināja, ka tēvs savā prātā ticībai bija uzstādījis noteikumus. Tas Jēzu par Mesiju atzītu tikai tad, ja viņa lūgums tiktu izpildīts. Kad nu galminieks ar sāpīgu sasprindzinājumu gaidīja atbildi, Jēzus sacīja: «Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat, jūs neticat.» {LI 149.1}

Neskatoties uz visiem pierādījumiem, ka Jēzus ir Kristus, lūdzējs tomēr bija nolēmis ticēt Viņam tikai tad, ja lūgums tiks izpildīts. Pestītājs šo jautājošo neticību salīdzināja ar

samariešu vienkāršo paļāvību, kas neprasīja ne brīnumus, ne zīmes. Kristus vārdam, par Viņa dievišķo izcelsmi mūžam klātesošajam pierādījumam, jau pašam par sevi bija pārliecinošs spēks, kas aizsniedza šo ļaužu sirdis. Tādēļ Kristum sāpēja, ka Viņa paša tauta, kurai bija uzticēti svētie pravietojumi, nesadzirdēja Dieva balsi, kas caur Viņa Dēlu runāja uz tiem. {LI 149.2}

Zināma ticība galminiekam tomēr bija, jo viņš atnāca lūgt pēc savas izpratnes visdārgāko svētību. Tomēr Jēzus vēlējās dot vēl lielāku dāvanu. Kungs gribēja ne tikai dziedināt slimo dēlu, bet arī pašu galminieku un viņa saimi padarīt par pestīšanas svētību dalībniekiem, tā iededzot gaismu Kapernaumā, kurai drīz vajadzēja kļūt par Viņa darbības lauku. Augstmanim bija nepieciešams izjust savu vajadzību, pirms tas varētu ilgoties pēc Kristus žēlastības. Šim galminiekam līdzīgi bija daudzi viņa tautieši. Tie par Jēzu interesējās savtīgu nolūku dēļ, jo, pateicoties Viņa spēkam, cerēja saņemt sevišķas svētības. Tie savu ticību pamatoja uz laicīgo labumu piešķiršanu, bet neapzinājās savu gara nabadzību un dievišķās žēlastības vajadzību. {LI 149.3}

Pestītāja vārdi kā spožs zibens apgaismoja galminieka sirdi. Viņš saprata, ka Jēzu ir meklējis savtīgu nolūku dēļ. Svārstīgā ticība tam atklājās savā īstajā gaismā. Ar dziļām sāpēm viņš aptvēra, ka šaubas var maksāt dēla dzīvību. Viņš atzina, ka stāv Tā priekšā, kas spēj lasīt domas un kam ir iespējamas visas lietas. Dvēseles bailēs tas izsaucās: «Kungs, nāc pirms mans dēls mirst.» Tagad Viņš ticībā satvēra Kristu tā, kā kādreiz Jēkabs, cīnīdamies ar eņģeli: «Es Tevi neatlaidīšu, iekams Tu mani nesvētīsi.» (1. Moz. 32:27) {LI 149.4}

Viņš arī uzvarēja līdzīgi Jēkabam. Pestītājs nevarēja novērsties no dvēseles, kas Viņam tik ļoti bija pieķērusies un savā lielajā vajadzībā lūdzās. «Ej,» Viņš sacīja, «tavs dēls dzīvs.» Galminieks atstāja Kristu, pildīts ar vēl nekad neizjustu mieru un prieku. Viņš ne tikai ticēja, ka dēls izveseļosies, bet bija pilnīgi pārliecināts, ka Jēzus ir Pestītājs. {LI 149.5}

Vienlaicīgi tie, kas atradās pie mirstošā bērna Kapernaumā, ievēroja piepešu un neizprotamu pārmaiņu. No cietēja sejas pazuda nāves ēna. Drudža kvēli aizstāja atgūtās veselības maigais sārtums. Nespodrajās acīs iemirdzējās saprāta gaisma, un vārgajā, novājējušajā ķermenī atgriezās spēks. Bērnam vairs nebija redzamas nekādas slimības pazīmes. Viņa kaistošais ķermenis kļuva maigs un valgs, un zēns iegrima mierīgā snaudā. Drudzis viņu atstāja pašā dienas karstumā. Ģimene jutās pārsteigta un ļoti iepriecināta. {LI 150.1}

Kāna nebija tik tālu no Kapernaumas, ka galminieks nevarētu sasniegt mājas tanī pašā vakarā pēc sarunas ar Jēzu, bet viņš nesteidzās atpakaļ. Kapernaumā tas nonāca tikai nākamajā rītā. Ak, kas tā bija par pārnākšanu! Dodoties meklēt Jēzu, viņa sirds bija bēdu nomākta. Saule tam likās nežēlīga un putnu dziesmas kā izsmiekls. Cik atšķirīgas bija

viņa izjūtas tagad! Visa apkārtne šķita pārmainījusies. Visu viņš redzēja pavisam citām acīm. Ceļojot agrā rīta klusumā, likās, ka daba tagad kopā ar viņu slavē Dievu. Vēl labu gabalu no mājām tam pretī nāca kalpi, lai atvieglotu viņa bēdu nastu. Galminieks par viņu ziņojumu neizrādīja nekādu pārsteigumu, bet ar lielu interesi, ko tie nevarēja izprast, izjautāja, kurā stundā bērna stāvoklis sācis uzlaboties. Tie atbildēja: «Vakar ap septīto stundu drudzis viņu atstājis.» Tajā pašā brīdī, kad tēvs ticībā paļāvās uz apsolījumu: «Tavs dēls dzīvs», dievišķā mīlestība bija skārusi mirstošo bērnu. {LI 150.2}

Tēvs steidzās apsveikt savu dēlu. Viņš spieda to sev pie krūtīm kā no nāves uzmodinātu un atkal no jauna pateicās Dievam par brīnišķo dziedināšanu. {LI 150.3}

Augstmanis ilgojās uzzināt kaut ko vairāk par Jēzu. Kad tas vēlāk dzirdēja Kristus sludināšanu, tad kopā ar visu savu ģimeni kļuva par Viņa mācekļiem. Šī cilvēka bēdas tika svētītas ar visas ģimenes atgriešanos. Vēsts par brīnumdarbu ātri izplatījās, un Kapernaumā, kur tika darīti tik daudzi vareni darbi, bija sagatavots ceļš Kristus personīgai kalpošanai. {LI 150.4}

Tas, kurš svētīja galminieku Kapernaumā, tikpat ļoti ilgojas svētīt arī mūs. Bet, tāpat kā noskumušais tēvs, arī mēs bieži vien Kristu meklējam ar nolūku iegūt kādu laicīgu labumu. Savu uzticību Viņa mīlestībai mēs balstām uz nosacījumu, ka mūsu lūgums tiks izpildīts. Bet Pestītājs ilgojas piešķirt daudz lielākas svētības, nekā mēs prasām. Viņš vilcinās atbildēt uz mūsu lūgumiem tāpēc, lai varētu parādīt mūsu pašu siržu ļaunumu un lielo vajadzību pēc Viņa žēlastības. Viņš vēlas, lai mēs atsacītos no savtības, kas mūs pamudina Viņu meklēt. Atzīstot savu bezspēcību un lielo vajadzību, mums pilnīgi jāuzticas Viņa mīlestībai. {LI 150.5}

Galminieks gribēja redzēt lūguma piepildīšanos, pirms viņš pats būtu sācis ticēt, bet viņam vajadzēja uzticēties tam, ko saka Jēzus, — ka lūgums ir uzklausīts un svētība piešķirta. Šī mācība jāapgūst arī mums. Mums jātic ne tikai tad, kad redzam un jūtam, ka Dievs mūs dzird. Mums jāuzticas Viņa apsolījumiem. Nākot pie Viņa ticībā, ikviens lūgums sasniegs Dieva sirdi. Kad mēs esam lūguši sev svētības, mums jātic, ka tās saņemsim, un jāpateicas par saņemto. Pēc tam jāķeras pie saviem pienākumiem, apzinoties, ka svētība nāks tad, kad tā mums būs visvairāk vajadzīga. Kad mēs to iemācīsimies, tad arī apzināsimies, ka mūsu lūgšanas ir atbildētas. Dievs «savā bagātībā un varenībā (..), darbodamies mūsos ar savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam.» (Ef. 3:16,20) {LI 151.1}

21 Nodaļa - Betezdā un Sinedrijā

(Jāņa 5. nod.) {LI 152.1}

«Bet Jeruzālemē pie Avju vārtiem ir dīķis, kuru ebrejiski sauc Betezda, ar piecām stabu ailēm. Tanīs gulēja liels pulks slimnieku: aklu, tizlu, izkaltušu, kas gaidīja uz ūdens kustēšanos. » {LI 152.2}

Zināmos laikos šī dīķa ūdens bija sakustējies, tādēļ pastāvēja uzskats, ka tas ir pārdabisku spēku iespaidā un ka ikviens, kas, dīķim saviļņojoties, pirmais iekāps ūdenī, tiks dziedināts, lai arī kāda kaite tam nebūtu. Šo vietu apmeklēja simtiem slimnieku, bet, kad ūdens sakustējās, drūzma bija tik liela un visi tā traucās uz priekšu, ka vājākos vīriešus, sievietes un bērnus samina zem kājām. Daudzi pat nenonāca dīķa tuvumā. Citi, kam izdevās to sasniegt, nomira krastā. Šajā vietā bija uzceltas nojumes, lai slimie būtu pasargāti no dienas karstuma un nakts aukstuma, jo bija daži, kas šajās ailēs pavadīja arī naktis, dienu no dienas rāpdamies uz dīķa malu, veltīgi cerot saņemt palīdzību. {LI 152.3}

Jēzus atkal bija Jeruzālemē. Ejot viens pats, pārdomās un lūgšanās nogrimis, Viņš nonāca pie dīķa. Viņš redzēja nelaimīgos cietējus gaidām uz to, kas tiem šķita vienīgā cerība iegūt veselību. Viņš ilgojās pielietot savu dziedināšanas spēku un atbrīvot katru cietēju. Bet bija sabata diena. Ļaudis pulkiem devās uz dievkalpojumu templī, un Jēzus saprata, ka šādos apstākļos dziedināšana varētu izraisīt jūdu aizspriedumus un saīsināt Viņa darbības laiku. {LI 152.4}

Tad Pestītājs pamanīja kādu ļoti smagu slimnieku. Tur gulēja cilvēks, kas jau trīsdesmit astoņus gadus bija pavadījis kā bezpalīdzīgs kroplis. Slimība lielā mērā bija viņa paša grēku sekas un tika uzskatīta par Dieva sodu. Vientuļš un bez draugiem, sajuzdams, ka ir zaudējis Dieva žēlastību, cietējs bija pavadījis garus slimības un moku pilnus gadus. Laiku pa laikam, sagaidot ūdens kustēšanos, ļaudis, kas iežēlojās par viņa nevarību, aiznesa to uz stabu ailēm. Bet īstajā brīdī tomēr nebija neviena, kas palīdzētu nokļūt ūdenī. Viņš redzēja ūdens sakustēšanos, bet nekad nespēja tikt tālāk par dīķa malu. Citi, spēcīgākie, tur parasti ielēca pirmie. Viņš nespēja sekmīgi sacensties ar patmīlīgo, nevaldāmo pūli, bet pastāvīgā tiekšanās uz šo mērķi, rūpes, uztraukums un piedzīvotā vilšanās ātri iztērēja viņa spēku atliekas. {LI 152.5}

Tā slimnieks gulēja uz sava paklāja, tikai šad un tad paceldams galvu, lai paskatītos uz dīķi, kad pār viņu noliecās kāda laipna, līdzcietīga seja un cietēja uzmanību saistīja vārdi: «Vai tu gribi vesels kļūt?» Sirdī uzausa cerība. Viņš juta, ka kaut kādā veidā varētu nākt palīdzība. Bet prieka dzirkstelīte drīz atkal nodzisa, jo tas atcerējās, cik daudz reižu bija mēģinājis sasniegt dīķi, un tagad jau bija visai maz cerību vēl nodzīvot tik ilgi, kamēr ūdens atkal sakustēsies. Viņš gurdeni novērsās, sacīdams: «Kungs, man nav neviena

cilvēka, kas mani ienestu dīķī, kad ūdens sāk kustēties, bet kamēr es pats noeju, cits jau aiziet man priekšā.» {LI 153.1}

Jēzus no šī cietēja neprasa, lai tas parādītu ticību. Viņš vienkārši saka: «Celies, ņem savu gultu un staigā!» Cilvēks ticībā paļaujas uz šiem vārdiem. Katrā slimnieka nervā un muskulī ieplūst jauna dzīvība, un veselīgs vingrums pārņem viņa locekļus. Neko nejautādams, viņš savu gribu pakļauj Kristus pavēlei, un visi muskuļi tam paklausa. Kājās uzlēcis, viņš saprot, ka ir vesels. {LI 153.2}

Jēzus šim cilvēkam neapgalvoja, ka tas saņems dievišķu palīdzību. Slimais varēja sākt šaubīties un tā pazaudēt savu vienīgo iespēju izveseļoties. Bet viņš ticēja Kristus vārdiem un, tiem paklausīdams, saņēma spēku. {LI 153.3}

Tādā pašā ticībā mēs varam saņemt garīgu dziedināšanu. Grēks mūs ir šķīris no Dieva dotās dzīvības. Mūsu dvēseles ir paralizētas. Paši mēs svētu dzīvi spējam dzīvot tikpat maz, cik tizlais cilvēks spēja staigāt. Ir daudzi, kas apzinās savu nespēku un ilgojas pēc garīgas dzīves, kas viņus saskaņotu ar Dievu, bet tie veltīgi pūlas to sasniegt. Izmisumā tie izsaucas: «Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas?» (Rom. 7:24) Lai šie izmisušie cīnītāji paceļ skatu uz augšu! Pestītājs noliecas pār saviem asinīm atpirktajiem un ar neizsakāmu laipnību un žēlsirdību saka: «Vai tu gribi vesels kļūt?» Viņš tev liek celties veselībā un mierā. Negaidi, kamēr Tu sajutīsi, ka esi dziedināts! Tici Viņa vārdiem, un tie piepildīsies! Pakļauj savu gribu Kristum! Izvēlies kalpot Viņam, un, to darīdams, tu saņemsi spēku! Lai kādi arī nebūtu ļaunie ieradumi vai tevi pārvaldošās kaislības, kas, tik ilgi padodoties, saistījušas dvēseli un miesu — Kristus spēj un ilgojas tevi atbrīvot. Viņš grib dāvināt dzīvību dvēselei, kas «mirusi pārkāpumos un grēkos». (Ef. 2:1) Viņš grib atbrīvot nespēkā un nelaimē nonākušo, grēka važām saistīto gūstekni. {LI 153.4}

Dziedinātais noliecās, lai paņemtu savu gultu, kas sastāvēja vienīgi no paklāja un segas, un, kad atkal pacēla galvu, prieka un laimes izjūtā ar skatienu meklēdams savu Glābēju, Jēzus jau bija nozudis ļaužu pūlī. Cilvēks baidījās, ka, atkal satiekoties ar Pestītāju vai ieraugot Viņu, varētu Kungu arī nepazīt. Kad dziedinātais ar stingru un brīvu soli steidzās prom, slavēdams Dievu un priecādamies par saviem atgūtajiem spēkiem, viņš satika dažus farizejus un tūlīt tiem pastāstīja par savu dziedināšanu, bet bija pārsteigts par vēsumu, ar kādu tie viņu uzklausīja. {LI 154.1}

Ar dusmās sarauktu pieri tie viņu tūlīt pārtrauca, jautājot, kāpēc tas sabata dienā nes savu gultu. Tie bargi atgādināja, ka Kunga dienā nav atļauts nest nastas. Savā priekā cilvēks tiešām bija aizmirsis, ka ir sabats. Bet viņš nejuta sirdsapziņas pārmetumus, ka paklausījis Tā pavēlei, kam bija Dieva spēks, tādēļ droši atbildēja: «Kas mani darīja veselu, Tas man sacīja: «Ņem savu gultu un staigā.» » Tālāk tie viņam jautāja, kurš to darījis, bet tas nevarēja pateikt. Rakstu mācītāji gan labi zināja, ka tikai Viens vienīgs bija

spējīgs veikt tādus brīnumus, bet tie gribēja iegūt tiešus pierādījumus, ka tas ir Jēzus, lai varētu Viņu notiesāt kā sabata pārkāpēju. Pēc farizeju sprieduma Jēzus bija nevien pārkāpis bauslību, sabatā dziedinot slimnieku, bet arī apgānījis sabata svētumu, liekot viņam nest savu gultu. {LI 154.2}

Jūdi bauslību bija tā sagrozījuši, ka to padarīja par smagu verdzības jūgu. Viņu bezjēdzīgās prasības kļuva par parunu citām tautām. Sevišķi daudz nevajadzīgu ierobežojumu attiecās uz sabatu. Tā vairs nebija līksmības diena, Kunga svētā un godājamā diena. Rakstu mācītāji un farizeji sabata svētīšanu padarīja par nepanesamu nastu. Jūdiem sabatā nebija atļauts iekurt uguni vai pat aizdedzināt sveci. Sekas bija tādas, ka ļaudis daudzus darbus lika darīt pagāniem, tāpēc ka šie noteikumi tos aizliedza darīt viņiem pašiem. Tie neiedomājās, ka, ja tādi darbi ir grēks, tad, liekot tos darīt citiem, tie bija tikpat vainīgi, kā, ja paši tos būtu darījuši. Viņi domāja, ka pestīšana tiek piešķirta tikai jūdiem un citu tautu stāvoklis tik un tā ir bezcerīgs, tādēļ tām nav, ko zaudēt. Bet Dievs nav devis tādus likumus, kuriem nevarētu paklausīt visi. Viņa bauslība neatzīst nekādus nepamatotus vai egoistiskus ierobežojumus. {LI 154.3}

Dziedināto cilvēku Jēzus vēlreiz sastapa dievnamā. Tas bija atnācis pienest grēka un pateicības upuri par saņemto lielo žēlastību. Atrazdams viņu pielūdzēju vidū, Jēzus pieteica savu klātbūtni, izsakot brīdinājumu: «Redzi, tu esi kļuvis vesels, negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks.» {LI 155.1}

Saticis savu Glābēju, dziedinātais cilvēks bija ārkārtīgi priecīgs. Neko nezinādams par naidu pret Jēzu, viņš farizejiem, kas to bija izjautājuši, pastāstīja, ka tas ir Jēzus, kas viņu dziedinājis. «Un jūdi tāpēc sāka Jēzu vajāt, ka Viņš to bija darījis sabatā.» {LI 155.2}

Jēzu aizveda Sinedrija priekšā, lai Viņš atbildētu uz apsūdzību par sabata pārkāpšanu. Ja jūdi tajā laikā vēl būtu neatkarīga tauta, tad šāda apsūdzība būtu pietiekams ieganstu, lai sodītu Jēzu ar nāvi. Bet pakļautība Romai to tagad aizkavēja. Jūdiem nebija tiesību piespriest un izpildīt nāves sodu, un tāda veida apsūdzībām pret Jēzu romiešu tiesā nebija nekādas nozīmes. Tomēr pastāvēja vēl arī citi mērķi, ko tie cerēja sasniegt. Neskatoties uz visām pūlēm izjaukt Viņa darbu, Kristum pat Jeruzālemē tautas vidū bija lielāks iespaids nekā rakstu mācītājiem. Ļaužu pulkus neinteresēja rabīnu skanīgās runas, bet piesaistīja Kristus mācības. Tie saprata Viņa vārdus, un to sirdis tika sasildītas un iepriecinātas. Viņš par Dievu runāja nevis kā par atriebīgu soģi, bet kā par mīļu Tēvu. Jēzus sevī atklāja Dieva attēlu. Viņa vārdi bija kā balzams ievainotām dvēselēm. Tā ar vārdiem un žēlastības darbiem Viņš lauza veco tradīciju un cilvēku iecelto likumu nospiedošo varu, sniedzot Dieva mīlestības neizsmeļamās bagātības. {LI 155.3}

Vienā no vissenākajiem pravietojumiem par Kristu ir rakstīts: «Scepteris nezudīs no Jūdas, nedz valdības zizlis no viņa kājām, iekams tas Šilo (Miers) nāks. Viņam tautas klausīs.» (1. Moz. 49:10) Ļaudis pulcējās pie Jēzus, un viņu jūtīgās sirdis mīlestības un

labvēlības pilnās atziņas uzņēma ar lielāku prieku nekā priesteru noteiktās stingrās ceremonijas. Ja priesteri un rabīni nebūtu iejaukušies, Viņa mācība veiktu tādu reformāciju, kādu šī pasaule vēl nekad nav piedzīvojusi. Bet, lai saglabātu savu varu, tautas vadoņi nolēma iznīcināt Jēzus ietekmi. Šo mērķi tie cerēja sasniegt, aicinot Viņu Sinedrija priekšā un atklāti nosodot Viņa mācību, jo ļaudis pret saviem reliģiskajiem vadoņiem aizvien izjuta lielu bijību. Ikvienu, kas uzdrošinājās nosodīt rabīnu prasības vai mēģināja atvieglot sev uzlikto nastu, uzskatīja ne tikai par vainīgu Dieva zaimošanā, bet arī nodevībā. Uz šī pamata rabīni cerēja radīt aizdomas pret Kristu. Tie centās radīt iespaidu, ka Viņš mēģinot atmest vispāratzītās paražas, tā radīdams tautā šķelšanos un sagatavodams ceļu pilnīgai pakļautībai Romas varai. {LI 155.4}

Tomēr plāni, ko šie rabīni tik dedzīgi centās īstenot, nebija radušies Sinedrijā, bet pavisam citā apspriedē. Kad sātanam neizdevās Kristu uzvarēt tuksnesī, tas sakopoja visus spēkus, lai radītu pretestību Viņa darbam un, ja iespējams, to pilnīgi izjauktu. Ko tas nevarēja panākt ar tiešām personiskām pūlēm, to tagad centās sasniegt ar viltu. Tikko viņš bija atkāpies pēc cīņas tuksnesī, tas tūlīt apspriedē ar saviem sabiedrotajiem eņģeļiem sāka kalt plānus, kā tālāk aptumšot jūdu tautas prātu, lai tā neatzītu savu Pestītāju. Viņš ierosināja darboties reliģiskajā pasaulē ar cilvēku starpniecību, iedvesdams tiem naidu pret patiesības cīnītāju. Sātans pamudināja tos atteikties no Kristus un padarīt Viņa dzīvi, cik vien iespējams rūgtāku, cerēdams laupīt Jēzum drosmi Viņa misijas darbā. Tā Israēla vadoņi kļuva par sātana ieročiem cīņā pret Pestītāju. {LI 156.1}

Jēzus bija nācis «bauslību paaugstināt un darīt to cienījamu». Viņš nedomāja samazināt, bet gan vēl vairāk uzsvērt tās nozīmi. Svētie Raksti saka: «Viņš nepagurs un nekritīs, kamēr Viņš nenodibinās taisnību virs zemes.» (Jes. 42:21 — KJV; 42:4) Tāpēc Viņš sabatu vēlējās atbrīvot no tām apgrūtinošajām prasībām, kas svētības vietā to padarīja par lāstu. {LI 156.2}

Tieši šī iemesla dēļ Viņš bija izvēlējies sabatu, lai veiktu dziedināšanu Betezdā. Tikpat labi Kristus būtu varējis dāvināt slimniekam veselību jebkurā citā nedēļas dienā vai arī viņu tikai dziedināt, neliekot tam nest savu gultu. Bet tas nedotu cerēto izdevību. Cik gudrs nodoms bija katras Viņa rīcības pamatā! Viss, ko Kristus darīja, bija svarīgs gan pats par sevi, gan ietvertās mācības dēļ. Lai parādītu savu dziedinošo spēku, no daudzajiem cietējiem pie dīķa Jēzus izraudzījās vissmagāko gadījumu, un lika cilvēkam nest gultu cauri pilsētai, lai darītu zināmu lielo dziedināšanas brīnumdarbu. Tas izraisīs jautājumu par to, ko pēc bauslības sabatā atļauts darīt un ko nē. Jēzum radīsies iespēja noraidīt jūdu ierobežojumus Kunga dienai un paziņot, ka šīs tradīcijas ir spēkā neesošas. {LI 156.3}

Ar to Jēzus darīja zināmu, ka cietēja dziedināšana ir saskaņā ar sabata bausli. Tāds

darbs ir saskaņā ar Dieva eņģeļu darbu, kas vienmēr nokāpj un uzkāpj starp Debesīm un zemi, lai kalpotu ciešanu nomāktajai cilvēcei. Jēzus sacīja: «Mans Tēvs aizvien vēl darbojas, tāpēc arī Es darbojos.» Dievam pieder visas dienas, un Viņš tajās īsteno savus plānus par labu cilvēcei. Ja jūdu bauslības izskaidrojums būtu pareizs, tad arī Jehova būtu vainīgs, jo kopš tās dienas, kad zemei tika likti pamati, Viņš vēl arvien darbojas, lai visu uzturētu un dotu dzīvību saviem radījumiem; tad Viņam, kas savu darbu atzina par labu un tā piemiņai iecēla sabatu, arī vajadzēja savas pūles ierobežot ar zināmiem pārtraukuma periodiem, apturot Visuma nebeidzamo rinkošanu. {LI 157.1}

Vai tad Dievam vajadzētu aizliegt saulei pildīt savu uzdevumu sabatā, lai tā aizturētu savus dzīvinošos starus un nesildītu zemi un nebarotu augu valsti? Vai svētajā dienā vajadzētu apstāties visu pasauli uzturošajai sistēmai? Vai Kungam jāaizliedz strautiem apūdeņot laukus un mežus un jāpavēl jūras viļņiem apturēt savu nerimtīgo plūdumu? Vai lai kvieši un pārējā labība mitējas augt un briestošie vīnogu ķekari pārstāj gatavoties? Vai lai koki un puķes sabatā neraisa ziedus un pumpurus? {LI 157.2}

Tad cilvēkiem pietrūktu zemes augļu un svētību, kas dzīvi dara patīkamu. Dabai jāturpina sava nemainīgā gaita. Dievs ne mirkli nevar atraut savu roku, lai cilvēkiem nebūtu jāiet bojā. Arī cilvēkam šajā dienā kaut kas ir jādara. Ikdienas darbi ir jāveic, slimnieks jāapkopj, trūcīgo vajadzības jāapmierina. Grēko tas, kurš cietējam sabatā nesniedz palīdzību. Dieva svētā dusas diena ir iecelta cilvēka dēļ, un žēlsirdības darbi ir pilnīgā saskaņā ar tās mērķi. Dievs negrib, ka Viņa radījumi ciestu kaut vienu stundu ilgāk, ja to var atvieglot sabatā vai kādā citā dienā. {LI 157.3}

Dievam sabatā ir pat vairāk rūpju nekā jebkurā citā laikā. Viņa ļaudis tad atstāj savu parasto darbu un daudz stundu pavada pārdomās un pielūgsmē. Sabatā tie no Dieva lūdz vairāk žēlastības nekā citās dienās. Tie izlūdzas sevišķu Viņa ievērību un visdārgākās svētības, un Dievs negaida, kamēr paiet sabats, lai izpildītu šos lūgumus. Darbs Debesīs nekad neapstājas, un arī cilvēkiem nekad nevajadzētu mitēties darīt labu. Sabats nav domāts bezdarbībai. Bauslis Kunga dusas dienā aizliedz laicīgu darbu, ar ko pelna uzturu, — tas tiešām jāpārtrauc. Nekāda tiekšanās pēc peļņas vai izpriecām šajā dienā nav atļauta. Kā Dievs, nobeidzis radīšanas darbu, sabatā dusēja un to svētīja, tā arī cilvēkam ir jāpārtrauc savas ikdienas gaitas un šīs svētās stundas jāveltī veselīgai atpūtai, pielūgsmei un svētiem mērķiem. Kristus dziedināšanas darbs bija pilnīgā saskaņā ar bauslību. Tas pagodināja sabatu. {LI 157.4}

Kristum bija vienādas tiesības ar Tēvu darīt tikpat svētu un tāda paša rakstura darbu, kādu Viņš veic Debesīs. Bet farizeji noskaitās vēl vairāk. Pēc viņu izpratnes Jēzus tagad bija nevien pārkāpis bauslību, bet, Dievu nosaukdams par savu Tēvu, pielīdzinājis sevi Viņam (sk. Jāņa 5:18). {LI 158.1}

Visa jūdu tauta Dievu sauca par Tēvu, un tiem nebūtu ko dusmoties, ja Kristus par

savām attiecībām ar Dievu runātu tieši tādā pašā nozīmē. Bet tie apsūdzēja Viņu Dieva zaimošanā, ar to rādīdami, cik labi saprot, ka Kristus šo apgalvojumu izsaka visaugstākajā nozīmē. {LI 158.2}

Kristus pretiniekiem nebija neviena argumenta pret patiesību, kuru Viņš atklāja šo laužu sirdsapziņai. Tie varēja atsaukties vienīgi uz pašu ieceltajām tradīcijām, bet tās šķita vājas un nedzīvas, salīdzinot ar pierādījumiem, ko Jēzus ņēma no Dieva Vārda un dabas nebeidzamā rituma. Ja rabīni justu vēlēšanos saņemt gaismu, tie pārliecinātos, ka Viņš runā patiesību. Bet tie vairījās no pamācībām, kur Jēzus norādīja uz sabatu, un centās izraisīt naidu pret Viņu tāpēc, ka Viņš sevi pielīdzināja Dievam. Rakstu mācītāju niknumam nebija robežu. Ja priesteri un rabīni nebaidītos no tautas, tie Jēzu būtu uz vietas nonāvējuši. Bet tautas noskaņojums bija Viņa pusē. Daudzi Jēzū saskatīja draugu, kas bija dziedinājis viņu kaites un iepriecinājis tos bēdās, tādēļ attaisnoja slimā dziedināšanu Betezdā. Tā vadoņi uz laiku bija spiesti savu naidu savaldīt. {LI 158.3}

Jēzus noraidīja apsūdzību Dieva zaimošanā. Ar autoritāti Viņš apliecināja, ka ir Dieva Dēls, vienots ar Viņu raksturā, gribā un mērķos; ka Tēvs Viņu ir pilnvarojis darīt darbu, par ko Viņš tagad tiek apsūdzēts, ka Viņš ar Dievu sadarbojas visā radīšanas darbā un rūpēs par cilvēci. «Dēls no sevis neko nevar darīt, ja Viņš neredz Tēvu to darām.» Priesteri un rabīni Dieva Dēlu sauca pie atbildības tieši par to darbu, kura dēļ Viņš tika sūtīts pasaulē. Ar grēkiem tie bija atšķīrušies no Dieva un savā augstprātībā rīkojās neatkarīgi no Viņa. Tie sevi uzskatīja par pietiekami gudriem visās lietās un neizjuta vajadzību pēc augstākas gudrības, kas vadītu viņu rīcību. Bet Dieva Dēls pakļāvās Tēva gribai un bija atkarīgs no Viņa spēka. Kristus tik pilnīgi iztukšoja sevi no sava es, ka pats neplānoja savu darbu. Viņš pieņēma Dieva plānus, un Tēvs Tam tos atklāja dienu no dienas. Arī mums ir jāpaļaujas uz Dievu, lai mūsu dzīve varētu kļūt par Viņa gribas izpausmi. {LI 158.4}

Kad Mozus gatavojās celt svētnīcu par mājokli Dievam, viņam bija pavēlēts visas lietas izgatavot saskaņā ar kalnā rādīto paraugu. Mozus karsti ilgojās darīt Dieva darbu, un visapdāvinātākie un izveicīgākie vīri bija gatavi izpildīt viņa norādījumus. Bet viņam nebija atļauts nevienu zvaniņu, nevienu granātābolu, nevienu pušķi, nevienu bārksti, nevienu aizkaru vai svētnīcas trauku veidot savādāk, kā tas bija iepriekš atklāts paraugā. Dievs Mozu aicināja kalnā un rādīja Viņam Debesu svētnīcu. Dievs viņu apņēma ar savu godību, lai tas varētu uzlūkot paraugu un pēc tā gatavot līdzību virs zemes. Tieši tāpat arī Israēla tautai, kuru Dievs vēlējās izveidot par savu mājokli, Kungs atklāja savu godības pilno raksturu. Dievišķais paraugs viņiem tika parādīts tad, kad Sinaja kalnā tika dota bauslība un Kungs, Mozum garām iedams, izsaucās: «Tas Kungs, Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus (2. Moz. 34:6,7) {LI 159.1}

Israēls bija izvēlējies pats savus ceļus. Tie nebija cēluši saskaņā ar paraugu, bet Kristus, patiesais Templis, kurā mājo Dievs, katru savas zemes dzīves detaļu veidoja saskaņā ar norādīto ideālu. Viņš sacīja: «Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, Mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi Manā sirdī.» (Ps. 40:9) Tā arī mūsu raksturiem jātiek izveidotiem «par Dieva mājokli garā», un mums viss jādara «pēc tā parauga», proti, pēc Viņa, kas cietis mūsu labā, «atstādams priekšzīmi», lai mēs sekotu Viņa pēdās. (Ef. 2:22; Ebr. 8:5; 1. Pēt. 2:21) {LI 159.2}

Kristus vārdi māca, ka mums sevi vajadzētu uzskatīt par nešķirami saistītiem ar savu Tēvu Debesīs. Lai kāds arī nebūtu cilvēka stāvoklis, mēs ikviens esam atkarīgi no Dieva, kas savās rokās tur visu tautu likteņus. Viņš mums ir devis darbu un piešķīris spējas un līdzekļus tā veikšanai. Kamēr savu gribu pakļaujam Dievam un uzticamies Viņa visspēcībai un gudrībai, mēs tiksim vadīti pa drošu ceļu, lai izpildītu mums norādīto pienākuma daļu Viņa lielajā plānā. Bet, kas paļaujas uz savu gudrību un spēku, tas šķiras no Dieva. Šāds cilvēks nesadarbojas ar Kristu, bet piepilda Dieva un cilvēku ienaidnieka nodomu. {LI 159.3}

Pestītājs turpināja: «Jo, ko Tas (Tēvs) dara, to arī Dēls dara tāpat (..). Jo itin kā Tēvs uzmodina miroņus un dara tos dzīvus, tā arī Dēls dara dzīvus, ko Viņš grib.» Saduķeji uzskatīja, ka nebūs mirušo augšāmcelšanās, bet Jēzus tiem apliecināja, ka viens no Viņa Tēva lielākajiem darbiem ir mirušo uzmodināšana un ka arī Viņam ir dota vara to darīt. «Nāk stunda, un viņa ir jau klāt, kad mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi, un, kas būs dzirdējuši, dzīvos.» Farizeji ticēja mirušo augšāmcelšanai, bet Kristus apgalvoja, ka jau tagad viņu vidū ir spēks, kas atdzīvina mirušos, un ka tie ir šī spēka atklāsmes liecinieki. Tieši šis augšāmcelšanās spēks dod dzīvību dvēselei, kas «mirusi savos pārkāpumos un grēkos». (Ef. 2:1) Dzīvības Gars Jēzū Kristū, Viņa «augšāmcelšanās spēks» atbrīvo cilvēkus «no grēka un nāves likuma». (Filip. 3:10; Rom. 8:2) Ļaunā vara ir lauzta, un ticībā dvēsele tiek pasargāta no grēka. Kas savu sirdi atver Kristus Garam, tas jau tagad saņem daļu no tā varenā spēka, kas reiz viņu izvedīs ārā no kapa. {LI 160.1}

Pazemīgais Nācarietis pasludina savu ķēnišķo izcelsmi. Nometot grēka un kauna apsegu, Viņš paceļas pāri cilvēcei un parādās kā eņģeļu pagodinātais Dieva Dēls, vienots ar Visuma Radītāju. Klausītāji ir savaldzināti. Vēl nekad neviens cilvēks nav runājis tādus vārdus kā Viņš, nedz arī izturējies ar tādu ķēnišķīgu majestāti. Viņa izteicieni ir skaidri un nepārprotami, tie pilnībā atklāj Viņa misiju un cilvēces pienākumus. «Jo Tēvs vairs nespriež tiesu ne par vienu, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam, lai visi godātu Dēlu, tāpat kā viņi godā Tēvu. Kas Dēlu negodā, negodā Tēvu, kas Viņu sūtījis (..). Jo itin kā Tēvam ir dzīvība pašam sevī, tāpat Viņš arī Dēlam ir devis, lai Tam būtu dzīvība pašam sevī. Un Viņš Tam ir devis varu turēt tiesu, tāpēc ka Viņš ir Cilvēka Dēls.» {LI 160.2}

Priesteri un rakstu mācītāji uzņēmās tiesnešu lomu, nosodīdami Kristus darbu, bet

Jēzus tiem paziņoja, ka ir gan viņu, gan visas pasaules Tiesnesis. Pasaule ir nodota Kristum, un visas Dieva svētības kritušajai cilvēcei nāk vienīgi, pateicoties Viņam. Viņš bija Pestītājs vēl pirms kļuva cilvēks. Tikko izcēlās grēks, bija arī Pestītājs. Viņš visiem ir devis gaismu un dzīvību, un ikviens tiks tiesāts pēc piešķirtās gaismas mēra. Tas, kurš to ir devis, kas katrai dvēselei sekojis ar smalkjūtīgu lūgumu, meklēdams to, lai atgrieztu no grēka svētumā, reizē ir tās Aizstāvis un Tiesnesis. Kopš lielās cīņas sākuma Debesīs sātans savu lietu ir centies nostiprināt ar viltību. Kristus darbojas, lai atmaskotu šo viltu un salauztu velna varu. Viņš, kurš stājās pretī krāpniekam, kurš visos laikos ir meklējis izraut gūstekņus no viņa varas, reiz izsacīs spriedumu par katru dvēseli. {LI 160.3}

Dievs «Tam ir devis varu turēt tiesu, tāpēc ka Viņš ir Cilvēka Dēls». Tāpēc, ka Kristus ir cietis vislielākās mokas un pazīst cilvēku vājības un grēkus, tāpēc, ka Viņš mūsu dēļ ir uzvarējis sātana kārdināšanas, tāpēc, ka Viņš taisnīgi un saudzīgi izturēsies pret dvēselēm, kuru glābšanai izlietas Viņa asinis, — tāpēc Cilvēka Dēlam ir uzticēts turēt tiesu. {LI 161.1}

Taču Kristus uzdevums nebija sodīt, bet glābt. «Jo Dievs savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.» (Jāņa 3:17) Sinedrija priekšā Jēzus paziņoja: «Kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenāk tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvē.» (Jāņa 5:24) {LI 161.2}

Aicinādams klausītājus nebrīnīties, Viņš to skatam pavēra nākotnes noslēpumus, sacīdams: «Jo nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšā dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšā sodam.» (Jāņa 5:28,29) {LI 161.3}

Šī drošība par nākamo dzīvi bija tieši tas, ko Israēls tik ilgi gaidīja un cerēja saņemt, atnākot Mesijam. Pār viņiem spīdēja vienīgā gaisma, kas spēj izkliedēt kapa tumsu. Bet stūrgalvība ir akla. Jēzus bija pārkāpis rabīnu tradīcijas un neievēroja šo vīru autoritāti, tāpēc tie Viņam neticēja. {LI 161.4}

Laiks, vieta, ar tiem saistītais notikums, spēcīgais saviļņojums, kas pārņēma klātesošos — tas viss Jēzus vārdus Sinedrija priekšā padarīja vēl iespaidīgākus. Tautas augstākās reliģiskās autoritātes tīkoja pēc Tā dzīvības, kas sevi pasludināja par Israēla atjaunotāju. Sabata Kungs tika saukts laicīgas tiesas priekšā, lai atbildētu uz apsūdzību par sabata baušļa pārkāpšanu. Kad Jēzus tik bezbailīgi paziņoja, kāda ir Viņa misija, tiesneši Pestītāju uzlūkoja ar izbrīnu un niknumu, bet izteiktie vārdi bija neatspēkojami. Tie nevarēja Viņu notiesāt. Kristus noliedza priesteru un rabīnu tiesības Viņu nopratināt vai traucēt darbā. Tāda vara tiem nebija dota. Viņu prasības balstījās uz pašu lepnumu un augstprātību. Jēzus neatzina savu vainu izvirzītajās apsūdzībās un atteicās no pratināšanas. {LI 161.5}

Kristus neatvainojās par apsūdzībā minēto pārkāpumu un neizskaidroja arī nolūku, kāpēc Viņš to darīja, bet vērsās pret rakstu mācītājiem, un apsūdzētais kļuva par apsūdzētāju. Viņš tiem pārmeta cietsirdību un Svēto Rakstu nezināšanu. Viņš paziņoja, ka tie ir atmetuši Dieva Vārdu, tāpat kā tie atmetuši Viņu, Dieva sūtīto. «Meklējiet Rakstos, jo jums šķiet, ka tur iekšā jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas liecību dod par Mani.» (Jāņa 5:39*) {LI 162.1}

Vecās Derības rakstos katra lappuse — vai tā būtu vēsture, priekšraksti vai pravietojumi — ir Dieva Dēla godības apmirdzēta. Visa jūdaisma sistēma, cik tālu tā pastāvēja kā dievišķs iekārtojums, bija koncentrēts pravietojums par Evaņģēliju. Par Kristu «liecina visi pravieši». (Ap. d. 10:43) Sākot ar Ādamam doto apsolījumu un turpinot pa sentēvu līniju un visu dievišķās vadības sistēmu, Debesu godības gaisma ir darījusi skaidru Glābējam ejamo ceļu. Kad nākotnes notikumi noslēpumainā virknē slīdēja gar redzētāju gara acīm, tie skatīja Betlēmes zvaigzni un uz zemi nākošo Šilo. Katrs upuris atklāja Kristus nāvi. Katrā vīraka mākonī augšup pacēlās Viņa taisnība. Katra gaviļu gada bazūne skandēja Viņa vārdu. Vissvētākās vietas bijības pilnajā klusumā mita Viņa godība. {LI 162.2}

Jūdu rokās bija Svētie Raksti, un tiem šķita, ka mūžīgu dzīvību nodrošina Vārda formāla zināšana. Bet Jēzus brīdināja: «Dieva Vārds nemīt jūsos.» Atteikdamies no Kristus rakstītajā vārdā, tie no Viņa atteicās arī kā no personas. Viņš sacīja: «Bet jūs negribat nākt pie Manis, lai iegūtu dzīvību.» {LI 162.3}

Jūdu vadoņi pētīja praviešu mācības par Mesijas valstību. Tomēr tie to nedarīja ar sirsnīgu vēlēšanos atzīt patiesību, bet ar nolūku atrast pierādījumus, kas apstiprinātu viņu godkārīgās cerības. Kad Kristus atnāca citādā veidā nekā bija gaidīts, jūdu vadītāji Viņu negribēja pieņemt. Lai sevi attaisnotu, tie centās pierādīt, ka Viņš ir krāpnieks. Kad tie bija uzsākuši šādu ceļu, sātanam jau bija viegli nostiprināt viņu opozīciju pret Kristu. Tieši tos vārdus, ko vajadzēja pieņemt kā pierādījumu, ka Viņš ir Dievs, tie vērsa pret Viņu. Tā tie Dieva patiesību pārvērta par meliem, un, jo tiešāk Pestītājs uz tiem runāja ar saviem žēlastības darbiem, jo noteiktāk tie pretojās gaismai. {LI 162.4}

Jēzus sacīja: «No cilvēkiem Es godu nepieņemu.» Tas nebija Sinedrija iespaids, tā nebija viņu atzinība, pēc kā ilgojās Kristus. Viņu piekrišanu un viņu pagodinājumu Jēzus nevarēja pieņemt. Kristum bija Debesu gods un autoritāte. Ja Viņš būtu gribējis, tad eņģeļi nāktu Viņu pielūgt un pagodināt. Tēvs atkārtoti būtu apliecinājis, ka Jēzus ir Dievs. Bet pašu jūdu vadītāju un visas tautas dēļ, kuras vadoņi tie bija, Jēzus vēlējās, lai tie iepazītos ar Viņa raksturu un saņemtu tās svētības, kādas Viņš tiem bija nācis nest. {LI 162.5}

«Es esmu nācis sava Tēva vārdā, un jūs Mani nepieņemat. Ja cits nāks savā paša vārdā, to jūs pieņemsit.» Jēzus nāca Dieva spēkā, nesdams Viņa līdzību, izpildīdams Viņa

norādījumus un meklēdams Viņa godu. Tomēr Israēla vadītāji Viņu nepieņēma. Bet, ja nāktu citi, kas būtu piesavinājušies Kristus lomu, tikai savas gribas vadīti un meklēdami savu godu, tādus tie atzītu. Kāpēc? Tāpēc, ka tas, kas meklē savu godu, atbilst paaugstināšanās kārei citos. Uz tādiem aicinājumiem jūdi varēja atsaukties. Viņi bija gatavi uzņemt viltus mācītājus, tāpēc ka tas glaimotu viņu lepnībai un saskanētu ar viņu iemīļotajiem uzskatiem un tradīcijām. Bet Kristus mācība nesakrita ar viņu idejām. Tā bija garīga un prasīja atteikšanos no sevis, tāpēc arī tie negribēja Viņu pieņemt. Tie nepazina Dievu, un Dieva balss Kristū tiem bija svešinieka balss. {LI 163.1}

Vai tas pats neatkārtojas arī mūsdienās? Vai nav daudz reliģisku vadoņu, kas apcietina savas sirdis pret Svēto Garu, tā laupot sev spēju izprast Dieva balsi? Vai tie neatmet Dieva Vārdu, lai varētu ievērot savas tradīcijas? {LI 163.2}

«Jo, ja jūs ticētu Mozum, jūs ticētu arī Man, jo par Mani viņš ir rakstījis. Bet, ja jūs neticat viņa rakstiem, kā jūs ticēsit Maniem vārdiem?» Tas bija Kristus, kas ar Mozus starpniecību runāja uz Israēlu. Ja viņi būtu ieklausījušies šajā dievišķajā balsī, tad to būtu sadzirdējuši arī Jēzus mācībās. Ja tie būtu ticējuši Mozum, tie būtu ticējuši Tam, par kuru Mozus rakstīja. {LI 163.3}

Jēzus zināja, ka priesteri un rabīni bija nolēmuši Viņam atņemt dzīvību, tomēr Viņš tiem ļoti saprotami izskaidroja savu vienotību ar Tēvu un attieksmi pret pasauli. Tie saprata, ka opozīcija pret Jēzu nav attaisnojama, tomēr no saviem ļaunajiem nodomiem neatteicās. Kad viņi ar savām acīm redzēja pārliecinošo spēku, kas pavadīja Kristus darbību, tos pārņēma bailes, bet tie turējās pretī visiem labajiem aicinājumiem un ieslēdzās tumsā. {LI 163.4}

Tie bija cietuši galīgu neveiksmi, mēģinot sagraut Jēzus autoritāti vai arī atņemt Viņam tautas cieņu un ievērību, jo Viņa vārdi pārliecināja daudzus. Kad Kristus tiem pierādīja vainu, tie visai dziļi izjuta šo nosodījumu, tomēr rūgtums un naids pret Viņu tikai vēl vairāk pieauga. Tie apņēmās Viņu nonāvēt. Pa visu zemi tika izsūtīti vēstneši, lai tautu brīdinātu no krāpnieka Jēzus. Tika nozīmēti spiegi, lai tie novērotu un paziņotu par visu, ko Viņš runā vai dara. Dārgais Pestītājs jau stāvēja krusta ēnā. {LI 163.5}

22 Nodaļa - Jana apcietināšana un nāve

(Mat. 11:1-11; 14:1-11; Marka 6:17-28; Lūk. 7:19-28) {LI 165.1}

Jānis Kristītājs bija pirmais, kas pasludināja Kristus valstību, un arī pirmais, kas par to cieta. Atrauts no tuksneša brīvajiem plašumiem un milzīgajiem ļaužu pulkiem, kas lielā sajūsmā klausījās viņa vārdos, tas tagad atradās ieslodzīts cietuma kameras mūros. Viņš bija kļuvis par cietumnieku Hēroda Antipas cietoksnī. Jāņa darbības lielākā daļa norisinājās apgabalā uz austrumiem no Jordānas, kas atradās Antipas pakļautībā. Hērods pats bija klausījies Jāņa Kristītāja sludināšanu. Izvirtušais ķēniņš nodrebēja, dzirdot aicinājumu atgriezties no grēkiem. «Jo Hērods Jāni bijās, zinādams viņu esam taisnu un svētu vīru (..) un, viņu dzirdēdams, tas bieži kļuva domīgs un tomēr labprāt viņu klausījās.» Jānis bija uzticīgs, nosodot ķēniņa noziedzīgos sakarus ar Hērodiju, viņa brāļa sievu. Kādu laiku Hērods bezspēcīgi mēģināja saraut kaisles važas, kas to saistīja, bet Hērodija jo ciešāk savaldzināja viņu savos tīklos un atriebās Jānim Kristītājam, pamudinādama Hērodu ieslodzīt viņu cietumā. {LI 165.2}

Jāņa dzīve bija aktīvas darbības pilna, tādēļ tagad to smagi nospieda nīkšana drūmā cietuma bezdarbībā. Kad pagāja nedēļa pēc nedēļas, nenesot nekādas pārmaiņas, viņam piezagās izmisums un šaubas. Viņa mācekļi to neatstāja. Tiem bija atļauts Jāni cietumā apmeklēt, un tie atnesa ziņas par Jēzus darbiem un stāstīja par ļaužu pulkiem, kas nāca pie Viņa. Bet tie arī jautāja, kāpēc šis jaunais Mācītājs, ja Viņš ir Mesija, neko nedara, lai panāktu Jāņa atbrīvošanu. Kā Kristus var pieļaut, ka Viņa uzticīgajam vēstnesim laupa brīvību un varbūt pat dzīvību? {LI 165.3}

Tādi jautājumi nepalika bez iespaida. Jānis izjuta šaubas, kas citādi varbūt nekad nebūtu radušās. Sātans priecājās, dzirdēdams šo mācekļu vārdus un redzēdams, kā tie ievaino Kunga vēstneša dvēseli. Ak, cik bieži tie, kas paši sevi uzskata par kāda laba cilvēka draugiem, kas tik dedzīgi vēlas tam parādīt uzticību, izrādās par viņa bīstamākajiem ienaidniekiem! Cik bieži viņu vārdi ticību nevis stiprina, bet nomāc, un pašu cilvēku padara mazdūšīgu! Tāpat kā Pestītāja mācekļi, arī Jānis Kristītājs neizprata Kristus valstības būtību. Tas gaidīja, ka Jēzus ieņems Dāvida troni, bet, kad laiks gāja un Viņš neizvirzīja prasības pēc ķēniņa varas, Jānis apmulsa un sāka bažīties. Viņš bija tautai sludinājis, ka sagatavo ceļu Kungam. Vajadzēja piepildīties Jesajas pravietojumiem: pakalniem un kalniem jātop nolīdzinātiem, nelīdzenām vietām jākļūst līdzenām, un cel- mainēm jāpārtop par klajumu. Viņš gaidīja, ka tiks gāzti cilvēku lepnības un varas augstumi. Viņš norādīja uz Mesiju kā uz tādu, kam rokā vēteklis un kas iztīrīs klonu un sakrās kviešus savā klētī, bet pelavas sadedzinās ar neizdzēšamu uguni. Kā pravietis Elija, kura garā un spēkā viņš nāca pie Israēla, Jānis cerēja, ka Kungs parādīsies kā Dievs, kas atbild ar uguni. {LI 165.4}

Veikdams savu uzdevumu, Jānis bezbailīgi norāja noziegumu gan augstā sabiedrībā, gan starp vienkāršiem cilvēkiem. Pat ķēniņam Hērodam viņš uzdrošinājās pārmest šo atklāto grēku. Savu dzīvību viņš neuzskatīja par pārāk dārgu, lai izpildītu sev uzticēto darbu. Tagad no sava cietuma viņš gaidīja uz «Lauvu no Jūdas cilts», kas satrieks pīšļos apspiedēju lepnību un atpestītu nabagu un sāpēs kliedzošo. Bet Jēzus, likās, apmierinājās ar to, ka pulcēja ap sevi mācekļus, dziedināja slimos un mācīja tautu. Viņš ēda pie muitnieku galda laikā, kad dienu no dienas uz Israēlu arvien smagāk gūlās romiešu jūgs, kad ķēniņš Hērods un viņa nekrietnā mīļākā rīkojās pēc savas patikas, bet uz Debesīm augšup kāpa nabagu un cietēju saucieni. {LI 166.1}

Tuksneša pravietim tas viss šķita neizdibināms noslēpums. Bija stundas, kad dēmonu čuksti mocīja viņa garu un to apņēma briesmīgu izbaiļu tumsa. Vai tas varētu būt, ka sen gaidītais Pestītājs vēl nebūtu atnācis? Bet ko tādā gadījumā nozīmēja viņam uzticētā vēsts? Jānis izjuta rūgtu vilšanos par savas misijas iznākumu. Viņš gaidīja, ka Dieva sūtītajai vēstij būs tādi paši panākumi kā toreiz, kad Josijas un Ezras dienās tika lasīta bauslība (sk. 2. Laiku 34. nod., Neh. 8:9), ka tai sekos dziļa un paliekoša nožēla un atgriešanās pie Kunga. Šīs misijas sekmēšanai viņš bija upurējis visu savu dzīvi. Vai tiešām tas būtu veltīgi? {LI 166.2}

Jāni arī satrauca fakts, ka, mīlēdami viņu, viņa paša mācekļi sirds dziļumos neticēja Jēzum. Vai darbs pie tiem nav nesis nekādus augļus? Vai viņš ir bijis neuzticīgs savā misijā un tāpēc tagad atbrīvots no kopīgā darba? Ja apsolītais Pestītājs būtu atnācis un Jāņa

darbs tiktu atzīts, vai tad Jēzus tagad nesatriektu apspiedēju var un neatbrīvotu savu priekšteci? {LI 166.3}

Tomēr Jānis Kristītājs neatteicās no ticības Jēzum. Atmiņas par balsi no Debesīm un kristību brīdī nākušo balodi, Jēzus bezvainīgā skaidrība, Svētā Gara spēks, kas pārņēma Jāni, viņam stāvot Pestītāja priekšā, un praviešu rakstu liecība — tas viss skaidri norādīja, ka Jēzus no Nācaretes ir apsolītais Atpestītājs. {LI 168.1}

Šīs šaubas un rūpes Jānis negribēja pārrunāt ar saviem biedriem. Viņš nolēma atbildi meklēt tieši pie Jēzus un nosūtīja turp divus no saviem mācekļiem, cerdams, ka saruna ar estītāju nostiprinās viņu ticību un dos tiem drošību. Arī viņš pats ilgojās pēc kāda tieši viņam adresēta Kristus vārda. {LI 168.2}

Tā mācekļi nāca pie Jēzus ar jautājumu: «Vai Tu esi Tas, kam jānāk, jeb vai mums citu gaidīt?» {LI 168.3}

Cik nesen vēl Jānis Kristītājs pats bija norādījis uz Jēzu un pasludinājis: «Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.» «Pēc manis nāk Vīrs, kas mani pārspējis, tāpēc ka Viņš bija pirmāk nekā es.» (Jāņa 1:29,30) Un tagad šis jautājums: «Vai Tu esi Tas, kam jānāk?» Tā

bija nežēlīga, rūgta un satriecoša patiesība. Ja jau Jānis, uzticīgais priekštecis, nespēja saprast Kristus misiju, ko tad varēja gaidīt no savu labumu meklējošā pūļa? {LI 168.4}

Pestītājs tūlīt neatbildēja uz mācekļu jautājumu. Kamēr tie stāvēja, brīnīdamies par šādu klusēšanu, pie Viņa nāca slimie un sāpju nomāktie, lai tiktu dziedināti. Cauri pūlim taustījās aklie. Cietēji no visdažādākajiem sabiedrības slāņiem, daži paši sev ceļu izlauzdami, citi, draugu nesti, pūlējās nokļūt Jēzus tuvumā. Varenā Ārsta balss sasniedza nedzirdīgā ausis. Viens vārds, viens Viņa rokas pieskāriens atvēra neredzīgā acis, lai tās skatītu dienas gaismu, dabas ainavas, draugu sejas un sava Glābēja seju. Jēzus norāja slimību un aizdzina drudzi. Viņa balss skāra mirēju ausis, un tie piecēlās veseli un spēcīgi. Velna apsēstie paklausīja Viņa pavēlei; ārprāts tos atstāja, un tie pielūdza Jēzu. Ārstēdams slimības, Viņš ļaudis arī mācīja. Trūcīgie zemnieki un strādnieki, no kuriem rabīni vairījās kā no nešķīstiem, spiedās pie Viņa, un Viņš ar tiem dalījās mūžīgās dzīvības vārdos. {LI 168.5}

Tā pagāja diena, un Jāņa mācekļi visu to redzēja un dzirdēja. Beidzot Jēzus tos aicināja pie sevis, pavēlēja atgriezties pie Jāņa un pastāstīt, ko tie ir redzējuši, vēl piebilzdams: «Svētīgs ir tas, kas pie Manis neapgrēkojas.» Jēzus savu dievišķo dabu atklāja, pielāgodams to cietējas cilvēces vajadzībām. Viņa godība tika parādīta, noliecoties līdz mūsu zemajam stāvoklim. {LI 168.6}

Mācekļi šo vēsti aiznesa, un ar to pietika. Jānis atcerējās pravietojumu par Mesiju: «Kungs Mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, Mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atbrīvošanu un saistītiem pilnīgu brīvību, pasludināt tā Kunga žēlastības gadu.» (Jes. 61:1,2) Kristus darbi ne vien liecināja, ka Viņš ir Mesija, bet parādīja arī to, kādā veidā jātiek uzceltai Viņa valstībai. Jānim tika atklāta tā pati patiesība, kas kādreiz tuksnesī tika dota Elijam, kad nāca «liela un spēcīga vētra, kas sašķeļ kalnus un sadrupina klintis, gāja tam Kungam pa priekšu, bet šinī vētrā nebija tas Kungs. Pēc vētras nāca zemestrīce, bet tas Kungs nebija zemestrīcē. Un pēc zemestrīces bija uguns. Bet tas Kungs nebija ugunī.» (1. Ķēn. 19:11,12) Pēc uguns Kungs runāja uz pravieti lēnā, klusā balsī. Tā arī Jēzum vajadzēja padarīt savu darbu, ne ieročiem žvadzot, troņus nogāžot un ķēniņvalstis satriecot, bet ar žēlsirdību un uzupurēšanos runājot uz cilvēku sirdīm. {LI 169.1}

Jāņa Kristītāja pašaizliedzīgās dzīves princips bija arī Mesijas valstības princips. Jānis ļoti labi zināja, cik svešs tas viss bija Israēla vadītāju principiem un cerībām. Tas, kas viņam bija pārliecinošs Kristus dievības pierādījums, tiem vispār nešķita nekāds pierādījums. Tie gaidīja tādu Mesiju, kāds nebija apsolīts. Jānis redzēja, ka pret Pestītāja misiju tie izturējās vienīgi ar naidu un nosodījumu. Viņš, priekštecis, tikai dzēra no tā paša kausa, kuru Kristum būs jāiztukšo līdz galam. {LI 169.2}

Pestītāja vārdi «Svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēkojas» bija maigs pārmetums Jānim,

un tie nebija velti sacīti. Tagad, skaidrāk izprazdams Kristus misijas būtību, viņš sevi nodeva Dievam uz dzīvību vai nāvi, lai tikai labāk varētu kalpot tā darba interesēm, kuru viņi mīlēja. {LI 169.3}

Kad vēsneši aizgāja, Jēzus sāka ļaudīm stāstīt par Jāni. Pestītāja sirds plūda pāri līdzjūtībā pret uzticīgo liecinieku, kas tagad bija tikpat kā aprakts Hēroda cietumā. Viņš negribēja pieļaut, lai ļaudis secinātu, ka Dievs Jāni atstājis vai arī pārbaudījumu brīdī apsīkusi viņa ticība. «Ko jūs esat izgājuši tuksnesī skatīt,» Viņš sacīja, «vai kādu niedri, ko vējš šurpu turpu šauba?» {LI 169.4}

Jordānas krastos augošās garās niedres, locīdamās pie katras mazākās vēja pūsmas, bija piemērots ainojums rabīniem, kas uzstājās kā Jāņa misijas tiesneši un kritiķi. Valdošais noskaņojums tos locīja uz vienu un uz otru pusi. Tie negribēja pazemoties, lai uzņemtu sirdi pārmeklējošo Kristītāja vēsti, bet, baidīdamies no ļaudīm, neuzdrošinājās arī atklāti uzstāties pret Viņa darbu. Dieva vēstnesim nebija šāds gļēvs gars. Ļaudis, kas pulcējās pie Kristus, bija redzējuši arī Jāņa darbību. Tie bija dzirdējuši viņa drosmīgo grēka norāšanu. Ar vienādu atklātību Jānis runāja uz paštaisnajiem farizejiem, priesteriem un saduķejiem, uz ķēniņu Hērodu un viņa galmu, uz virsniekiem, kā arī uz kareivjiem, muitniekiem un zemniekiem. Viņš nedrebēja kā niedre, cilvēku uzslavas vai aizspriedumu šaubīts. Cietumā viņš bija tikpat uzticīgs Dievam un dedzīgi stāvēja par taisnību, kā tad, kad vēl Dieva vēsti sludināja tuksnesī. Principiem viņš palika uzticīgs kā klint. {LI 170.1}

Jēzus turpināja: «Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt? Vai kādu cilvēku mīkstās drēbēs? Redzi, kas mīkstas drēbes valkā, tie ir kēninu namos.» Jānis tika aicināts norāt sava laika grēkus un pārmērības, un viņa vienkāršais apģērbs un pašaizliedzīgā dzīve saskanēja ar tam doto uzdevumu. Bagāts apģērbs un dzīves greznība nav Dieva kalpu daļa, bet to, kas dzīvo ķēniņu galmos, kas pārvalda šo pasauli, kam pieder tās vara un bagātības. Jēzus gribēja pievērst uzmanību atšķirībai starp Jāņa apģērbu un drēbēm, ko valkāja priesteri un vadītāji. Šie amata vīri tērpās greznos tērpos un dārgās rotās. Tie vairāk tiecās pēc cilvēku apbrīna nekā pēc sirdsskaidrības, kas tiem nodrošinātu Dieva atzinību. Ar to tie parādīja, ka nav uzticīgi Dievam, bet šai pasaulei. {LI 170.2}

«Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt? Vai kādu pravieti? Šis ir tas, par ko rakstīts: «Redzi, Es sūtu savu eņģeli Tavā priekšā, lai tas sataisa ceļu Tavā priekšā. » {LI 170.3}

«Patiesi, Es jums saku: No sievām dzimušie neviens nav cēlies lielāks par Jāni Kristītāju.» Pirms Jāņa dzimšanas eņģelis Cakari- jam paziņoja: «Viņš būs liels tā Kunga priekšā.» (Lūk. 1:15) Bet kas ir lielums Debesu vērtējumā? Ne tas, ko pasaule uzskata par lielu: ne bagātība, ne augsts stāvoklis, ne dižciltīga izcelsme, ne arī apdāvinātība pati par sevi. Ja neatkarīgi no kāda cita augstāka apsvēruma izcils prāts būtu godājams vairāk par visu, tad mums vajadzētu pagodināt sātanu, kuram prāta spējās vēl nekad neviens cilvēks

nav līdzinājies. Bet nepareizi un egoistiski izlietota lielākā dāvana var kļūt par vislielāko lāstu. Tikumiskā vērtība ir tā, ko ciena Dievs. Mīlestība uz skaidrību ir tā īpašība, ko Viņš vērtē visaugstāk. Kad Jānis Sinedrija sūtņu, tautas un savu mācekļu priekšā netiecās pēc sevis pagodināšanas, bet norādīja tiem uz Jēzu, viņš bija liels Kunga skatījumā. Nesavtīgais prieks, kalpojot Kristum, liecina par visaugstāko cēluma pakāpi, kāda jebkad atklājusies cilvēkā. {LI 170.4}

Liecība, ko pēc Jāņa Kristītāja nāves par viņu nodeva tie, kas to bija dzirdējuši runājam par Jēzu, skanēja: «Jānis nav darījis nevienas zīmes, bet viss, ko Jānis par šo runājis, ir bijis patiesība.» (Jāņa 10:41) Jānim nebija dots likt ugunij krist no debesīm vai arī uzmodināt mirušos, kā to darīja Elija, nedz arī Dieva vārdā pacelt Mozus spēka zizli. Viņš tika sūtīts pasludināt Pestītāja atnākšanu un aicināt tautu tai sagatavoties. Šo uzdevumu viņš pildīja tik uzticīgi, ka ļaudis, atcerēdamies, ko viņš par Jēzu mācīja, varēja teikt: «Viss, ko Jānis par šo runājis, ir bijis patiesība.» Tā liecināt par Kristu tiek aicināts ikviens Viņa māceklis. {LI 171.1}

Kā Mesijas priekštecis Jānis bija «vairāk nekā pravietis». Jo, kamēr pravieši Kristus nākšanu skatīja tikai no tālienes, Jānim bija lemts Viņu redzēt, dzirdēt Debesu apliecinājumu, ka Viņš ir Mesija un norādīt Israēlam uz Viņu kā uz Dieva Sūtīto. Taču Jēzus piebilda, ka «mazākais Debesu valstībā ir lielāks par viņu». {LI 171.2}

Pravietis Jānis bija kā savienojošs loceklis starp diviem laika posmiem. Viņš uzstājās kā Dieva pārstāvis, lai parādītu bauslības un praviešu attiecības ar kristietību. Viņš bija mazākais spīdeklis, pēc kura jānāk lielākam. Jāņa prātu apgaismoja Svētais Gars, lai tas tālāk apgaismotu savu tautu, tomēr neviens cits gaišums nekad nav spīdējis un arī nespīdēs kritušā cilvēka labā tik spoži, kā tas, kas izstaroja no Jēzus mācības un priekšzīmes. Kristus un Viņa misija, kā tā ainota ēnas kalpošanas upuros, tika izprasta visai neskaidri. Pat Jānis nebija pilnībā aptvēris Kristus nodrošinātās nākamās nemirstīgās dzīves iespējas. {LI 171.3}

Jāņa dzīve bija bēdu pilna. Viņš guva prieku vienīgi no savas misijas. Izņemot tuksnesi, pravieša balsi varēja dzirdēt visai reti. Viņš bija vientuļš, un tam nebija lemts piedzīvot sava darba panākumus, nebija priekšrocības būt kopā ar Kristu un ar savām acīm pārliecināties par dievišķā spēka izpausmi, kas pavadīja šo lielāko gaismu. Viņam nebija ļauts skatīt, kā aklie atgūst redzi, kā slimie tiek dziedināti un mirušie uzmodināti dzīvībai. Viņš neredzēja to gaismu, kas izstaroja no katra Kristus vārda, mezdama godības spožumu uz pravietiskajiem apsolījumiem. Vismazākais māceklis, kas redzēja Kristus varenos darbus un dzirdēja Viņa vārdus, šinī ziņā bija vairāk aplaimots nekā Jānis Kristītājs, un tāpēc ir sacīts, ka tas ir lielāks par viņu. {LI 171.4}

Pateicoties milzīgajām ļaužu masām, kas klausījās Jāņa sludināšanu, viņa slava izplatījās pa visu zemi. Daudzi izrādīja nopietnu interesi par viņa apcietināšanas sekām.

Bezvainīgā dzīve un spēcīgais tautas labvēlīgais noskaņojums lika domāt, ka nekādi varmācīgi soļi pret viņu netiks sperti. {LI 172.1}

Hērods ticēja, ka Jānis ir Dieva pravietis, un bija nolēmis to atlaist brīvībā, bet vilcinājās izpildīt savu nodomu, baidīdamies no Hērodijas. {LI 172.2}

Hērodija zināja, ka tiešā ceļā viņa nekad nepanāks Hēroda piekrišanu Jāņa nonāvēšanai, tāpēc tā nolēma savu mērķi sasniegt ar viltu. Ķēniņa dzimšanas dienā bija nolemts sarīkot viesības valsts ierēdņiem un galma augstmaņiem. Bija paredzēts mielasts un dzīres. Tādos apstākļos Hērods noteikti nebūs tik piesardzīgs, un viņa to varēs ietekmēt pēc sava prāta. {LI 172.3}

Kad pienāca lielā diena un ķēniņš ar saviem galminiekiem ēda un dzēra, Hērodija uz dzīru zāli aizsūtīja savu meitu, lai tā tur visiem par prieku dejotu. Salome bija sievišķības pirmajā plaukumā, un viņas kārdinošais skaistums savaldzināja augsto viesu prātus. Nebija parasts, ka šādos svētkos ierodas galma dāmas, un ar to, ka šī Israēla priesteru un augstmaņu meita dejoja Hēroda viesu iz-klaidēšanai, viņam tika parādīts glaimojošs pagodinājums. {LI 172.4}

Ķēniņš bija apskurbis no vīna. Pārsvaru guva kaislības un prāts tika gāzts no troņa. Viņš savā priekšā redzēja vienīgi izpriecu zāli ar dzīrojošajiem viesiem, dzīru galdu, dzirkstošo vīnu, mirdzošās ugunis un jaunu dejojošu meiteni. Mirkļa pārgalvībā viņš gribēja izdarīt kaut ko tādu, kas to paaugstinātu valsts vadītāju priekšā. Ar zvērestu viņš Hērodijas meitai apsolīja dot to, ko tā lūgs, līdz pat pusei no savas valsts. Tad Salome aizsteidzās pie mātes, lai prasītu padomu, ko viņai lūgt. {LI 172.5}

Atbilde bija jau gatava: Jāņa Kristītāja galvu. Salome neko nezināja par atriebības kāri mātes sirdī, un viņa negribēja izteikt tādu lūgumu, bet Hērodijas nepiekāpība uzvarēja. Meitene atgriezās ar šausmīgo prasību: «Es gribu, ka tu man tūlīt dod Jāņa Kristītāja galvu.» {LI 172.6}

Hērods bija pārsteigts un apkaunots. Izlaidīgā līksmība apklusa, un dzīru namā iestājās ļaunumu vēstošs klusums. Ķēniņu sagrāba šausmas, iedomājoties, ka viņam jāatņem Jānim dzīvība. Bet vārds bija dots, un viņš negribēja izrādīties svārstīgs un pārsteidzīgs. Zvērests bija izteikts viesiem par godu, un, ja kāds no tiem būtu iebildis pret šī solījuma pildīšanu, tad viņš ar prieku būtu saudzējis pravieti. Viņš deva tiem izdevību runāt cietumnieka labā. Daudzi no tiem bija gājuši tālus ceļa gabalus, lai dzirdētu Jāņa sludināšanu, un labi zināja, ka viņš ir nevainīgs cilvēks un Dieva kalps. Kaut gan meitenes prasība tos nepatīkami aizskāra, tie tomēr bija pārāk piedzēruši, lai celtu iebildumus. Neatskanēja neviena balss, lai glābtu Debesu vēstneša dzīvību. Šie vīri tautā ieņēma augstus amatus un nesa nopietnu atbildību, bet viņi bija nodevušies dzīrēm un dzeršanai, līdz prāti kļuva truli. Tiem galvas sagrozīja vieglprātīgā mūzika un dejas skati,

bet sirdsapziņa bija iesnaudusies. Ar savu klusēšanu tie tagad izteica nāves spriedumu Dieva pravietim, apmierinot netikumīgas sievietes atriebības kāri. {LI 173.1}

Hērods velti gaidīja, ka viņu atbrīvos no dotā zvēresta, un tad ar nepatiku pavēlēja izpildīt pravietim nāves sodu. Drīz ķēniņa un viņa viesu priekšā tika atnesta Jāņa galva. Tagad uz visiem laikiem bija apklusušas lūpas, kas tik uzticīgi brīdināja Hērodu un aicināja to atgriezties no grēcīgās dzīves. Šī balss vairs nekad neatskanēs, aicinot cilvēkus uz grēku nožēlu. Vienas nakts izpriecas maksāja vislielākā pravieša dzīvību. {LI 173.2}

Ak, cik bieži nevainīgas asinis tiek izlietas to nesātības dēļ, kam vajadzētu būt par taisnības sargiem! Ikviens, kas stipra dzēriena kausu ceļ pie savām lūpām, pats dara sevi atbildīgu par visu to netaisnību, ko tas var izdarīt, būdams reibuma varā. Aptumšodams saprātu, viņš sevi padara nespējīgu mierīgi apsvērt vai arī izprast, kas ir pareizi un kas nepareizi. Viņš ļauj sātanam ar sevi brīvi rīkoties, lai apspiestu un iznīcinātu nevainīgos. «Vīns ir zobgalis, ikviens stiprs dzēriens trakgalvis, kas no tiem streipuļo, nav gudrs.» (Sal. pam. 20:1) Tādēļ «taisnība ir nostumta pie malas (..); kas piekāpjas ļaunuma priekšā, tas krīt par upuri neskaitāmiem laupītājiem». (Jes. 59:14,15) Tos, kam uzticēts pieņemt lēmumus par citu cilvēku dzīvībām, būtu jāuzskata par noziedzniekiem, ja viņi paši nododas dzeršanai. Visiem, kas rīkojas likuma vārdā, pašiem arī likumi ir jāievēro. Tiem jābūt cilvēkiem ar paškontroli. Tiem nepieciešams visā pilnībā valdīt pār saviem fiziskajiem, prāta un tikumiskajiem spēkiem, lai vienmēr varētu saglabāt asas uztveres spējas un augstu taisnības izjūtu. {LI 173.3}

Jāņa Kristītāja galva tika aiznesta Hērodijai, kas to saņēma ar velnišķīgu gandarījumu. Viņa pie sevis atriebībā gavilēja, ka nu Hēroda sirdsapziņa vairs netiks apgrūtināta. Bet no viņas grēka nekāda laime neuzplauka. Viņas vārds tautā kļuva nicināms un ienīsts, un sirdsapziņas pārmetumi Hērodu mocīja vairāk nekā pravieša brīdinājumi. Jāņa mācību ietekme nebija apklusināma — tai tagad jāaizsniedz katra paaudze līdz laika beigām. {LI 175.1}

Hēroda grēks vienmēr bija viņa acu priekšā. Viņš nemitīgi pūlējās atbrīvoties no vainas apziņas, tomēr ticība Jānim palika nesatricināta. Atceroties Jāņa pašaizliedzīgo dzīvi, viņa svinīgos, nopietnos aicinājumus un veselīgā sprieduma izteiktos padomus, un tad iedomājoties, kā tas tika nogalināts, Hērods nevarēja atrast mieru. Nodarbodamies ar valsts lietām, baudīdams cilvēku pagodinājumus, viņš rādīja smaidošu seju un cieņas pilnu stāju, cenšoties klusināt baiļu un nemiera pilno sirdi, kas izjuta grēka lāstu. {LI 175.2}

Hērodu dziļi bija ietekmējuši Jāņa vārdi, ka no Dieva neko nevar apslēpt. Viņš zināja, ka Dievs ir klāt visās vietās, ka Viņš ir redzējis izlaidīgo uzdzīvi dzīru telpās, ka Viņš ir dzirdējis pavēli nocirst Jānim galvu, ka Viņš ir redzējis Hērodijas gaviles un to, kā viņa apmēdīja tā galvu, kas bija viņu norājis. Tā daudzas lietas, ko Hērods bija uzzinājis no

Jāņa lūpām, tagad uz viņa sirdsapziņu runāja skaļāk, nekā pravietim sludinot tuksnesī. {LI 175.3}

Izdzirdis par Kristus darbiem, Hērods ārkārtīgi uztraucās. Viņš domāja, ka Dievs ir uzmodinājis Jāni no nāves un sūtījis to ar vēl lielāku spēku nosodīt grēku. Viņš pastāvīgi baiļojās, ka Jānis atriebs savu nāvi, izsacīdams nosodījumu viņam un viņa namam. Hērods tagad saņēma to, ko Dievs bija teicis par grēka sekām — «nemieru tavai sirdij, ilgās nogurušas acis un noskumušu dvēseli. Un tavas dzīves dienas baiļu un izbaiļu dēļ tev šķitīs pakarinātas kā diedziņā tā, ka tu nebūsi drošs ne nakti, ne dienu par savu dzīvību. No rīta tu jautāsi: «Ko man atnesīs vakars?» — Bet vakarā tu prasīsi: «Ko man atnesīs rīts?» un prasīsi tā to sirds izbaiļu dēļ, kādas tu izjutīsi, un to šausmu skatu dēļ, ko tavas acis redzēs.» (5. Moz. 28:65-67) Grēcinieku apsūdz viņa paša domas, un nekādas mokas nevar būt asākas par vainīgas sirdsapziņas dzeloni, kas nedod mieru ne dienu, ne nakti. {LI 175.4}

Daudziem Jāņa Kristītāja dzīve šķiet dziļā noslēpumā tīta. Tie jautā, kādēļ viņš tika atstāts, lai tā nīktu un mirtu cietumā. Šī tumšā likteņa noslēpumā mūsu cilvēciskais skatiens nespēj iesniegties, bet tas tomēr nekad nesatricinās mūsu uzticēšanos Dievam, ja tikai atcerēsimies, ka Jānis dalījās Kristus ciešanās. Visi, kas seko Kristum, nesīs upura vainagu. Patmīlīgi cilvēki tos pārpratīs, un tie kļūs par mērķi sātana niknākajiem uzbrukumiem. Sātana valstība taču ir nodibināta, lai iznīcinātu pašuzupurēšanās pamatlikumu, un viņš to apkaros visur, kur tikai tas parādīsies. {LI 176.1}

Jāņa bērnība, jaunība un brieduma gadi bija raksturīgi ar nelokāmību un tikumisku spēku. Kad tuksnesī atskanēja viņa balss: «Sataisiet tā Kunga ceļu, dariet līdzenas Viņa tekas» (Mat. 3:3), sātans izbijās par savas valsts drošību. Grēka grēcīgums tika tā atklāts, ka cilvēki nodrebēja. Pār daudziem sātana pārvarētajiem gūstekņiem viņa vara tika lauzta. Kaut arī tas nenogurstoši pūlējās Jāni Kristītāju atraut no tādas dzīves, kas bez atlikuma nodota Dievam, viņš neguva panākumus. Arī Jēzu viņš nespēja uzvarēt. Kārdināšanās tuksnesī sātans tika uzveikts, par ko tas ļoti saskaitās. Tad viņš nolēma mocīt un sāpināt Jāni, lai ar to apbēdinātu Kristu. Tam, kuru nevarēja pamudināt grēkot, viņš vēlējās sagādāt ciešanas. {LI 176.2}

Jēzus neiejaucās, lai atbrīvotu savu kalpu. Viņš zināja, ka Jānis pārbaudījumu izturēs. Pestītājs labprāt būtu nācis pie Jāņa, lai drūmo cietumu apgaismotu ar savu klātbūtni. Bet viņš nedrīkstēja doties ienaidnieku rokās un apdraudēt savu misiju. Viņš ar prieku būtu atbrīvojis savu uzticīgo kalpu, bet to tūkstošu dēļ, kuriem vēlākajos gados būs jāiet cietumā un nāvē, Jānim vajadzēja dzert mocekļa nāves biķeri. Kad Kristus sekotājiem būs jāsmok vientuļās cietumu kamerās vai jāmirst no zobena, moku rīkiem vai uz sārta, šķietami Dieva un cilvēku atstātiem, ak, kādu atbalstu tad viņu dvēselēm dos doma, ka Jānis Kristītājs, par kura uzticību liecību nodevis pats Kristus, ir pārdzīvojis līdzīgas

ciešanas! {LI 176.3}

Sātanam tika atļauts saīsināt Dieva vēstneša zemes dzīvi, bet to dzīvi, kas «līdz ar Kristu apslēpta Dievā» (Kol. 3:3), ienaidnieks nevarēja aizsniegt. Viņš gavilēja, ka varēs sagādāt Kristum ciešanas un bēdas, tomēr Jāni uzvarēt nespēja. Nāve viņu tikai izrāva no kārdināšanu karstuma. Šajās cīņas epizodēs sātans pamazām atklāja savu raksturu. Vērojošā Visuma priekšā viņš parādīja savu ienaidu pret Dievu un cilvēkiem. {LI 176.4}

Lai gan Jānis nekādā brīnumainā veidā netika atbrīvots, viņš tomēr nebija atstāts. Viņš vienmēr baudīja Debesu eņģeļu sabiedrību, kas tam atklāja pravietojumus par Kristu un Svēto Rakstu dārgos apsolījumus. Tie viņu stiprināja, tāpat kā tie stiprinās Dieva ļaudis nākamajos laikos. Jānim Kristītājam, tāpat kā tiem, kas viņam sekos, piederēja iedrošinājums: «Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.» (Mat. 28:20) {LI 177.1}

Dievs savus bērnus nekad nevada savādāk, kā tie paši būtu vēlējušies, ja vien galu varētu saredzēt jau sākumā un saprast tā mērķa krāšņumu, kuru tie piepilda kā Kristus darbabiedri. Ne Ēnohs, kas tika uzņemts Debesīs, ne Elija, kas uzbrauca uguns ratos, nebija lielāki, nedz arī tika vairāk pagodināti kā Jānis Kristītājs, kas vientuļš aizgāja bojā cietumā. «Jo jums dota žēlastība ne vien uz Kristu ticēt, bet arī par Viņu ciest.» (Filip. 1:29) No visām dāvanām, ko Debesis var piešķirt cilvēkam, sadraudzība ar Kristu Viņa ciešanās ir vispārliecinošākā uzticība un visaugstākais pagodinājums. {LI 177.2}

23 Nodaļa - «Dieva valstība ir tuvu atnākusi»

Jēzus nāca uz Galileju un sludināja Dieva Evaņģēliju, sacīdams: «Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz Evaņģēliju!» (Marka 1:14,15) {LI 178.1}

Mesijas atnākšana vispirms tika pasludināta Jūdejā. Jeruzālemes dievnamā pie altāra kalpojošajam Cakarijam tika paziņots par priekšteča dzimšanu. Tad uz Betlēmes kalniem eņģeļi vēstīja par Jēzus ierašanos šinī pasaulē. Viņu meklēdami, uz Jeruzālemi atnāca gudrie. Sīmeans un Anna dievnamā liecināja par to, ka Viņš ir Dievs. «Jeruzāleme un Jūdeja» bija klausījusies Jāņa Kristītāja sludināšanu; un Sinedrija sūtītie līdz ar lielo ļaužu pulku dzirdēja viņa liecību par Jēzu. Jūdejā Kristus bija ieguvis savus pirmos mācekļus. Tur norisinājās liela daļa Viņa sākotnējās darbības. Viņa dievības at- spīdēšana dievnama šķīstīšanas laikā, Viņa dziedināšanas brīnumi un dievišķās patiesības mācības, kas atskanēja no Viņa lūpām — viss norādīja uz to, ko pēc dziedināšanas gadījuma Betezdā Viņš pats apliecināja Sinedrija priekšā —, ka Viņš ir Mūžīgā Dēls. {LI 178.2}

Ja Israēla vadoņi būtu pieņēmuši Kristu, Viņš tos pagodinātu, uzticot nest Evaņģēlija vēsti visā pasaulē. Tiem pirmajiem tika dota izdevība kļūt par Dieva valstības un žēlastības pasludinātājiem. Bet Israēls neatzina savu piemeklēšanas laiku. Jūdu vadoņu greizsirdība un neuzticēšanās bija izaugusi par atklātu ienaidu, un ļaužu sirdis tika novērstas no Jēzus. {LI 178.3}

Sinedrijs noraidīja Kristus vēsti un tiecās pēc Viņa nāves; tāpēc Jēzus aizgāja no Jeruzālemes, no priesteriem, no dievnama, no reliģiskajiem vadoņiem, no bauslībā mācītās tautas un griezās pie citas ļaužu šķiras, lai pasludinātu savu vēsti un izraudzītu tos, kam vajadzēja nest Evaņģēliju visām tautām. {LI 178.4}

Kā garīdzniecība atteicās no gaismas un cilvēku dzīvības Kristus dienās, tā tas ir turpinājies katrā nākamajā paaudzē. Atkal un atkal ir atkārtojies stāsts par Kristus aiziešanu no Jūdejas. Kad reformatori pasludināja Dieva Vārdu, tiem ne prātā nenāca šķirties no pastāvošās baznīcas, bet reliģiskie vadoņi negribēja paciest gaismu, un tās nesēji bija spiesti meklēt citu ļaužu šķiru, kas ilgojās pēc patiesības. Mūsu dienās vairs tikai nedaudzus no tiem, kas sevi apliecina par reformatoru sekotājiem, tiešām vada viņu gars. Maz ir to, kas klausās, lai sadzirdētu Dieva balsi, un ir gatavi pieņemt patiesību, vienalga, kādā ietērpā to pasniegtu. Bieži vien tie, kas iet reformatoru pēdās, lai varētu sludināt skaidro Dieva Vārda mācību, ir spiesti šķirties no draudzēm, kuras tie mīl. Ļoti daudzos gadījumos gaismas meklētājiem tieši šīs mācības dēļ un, lai varētu tai paklausīt, ir jāatstāj savu tēvu baznīca. {LI 178.5}

Galilejiešus Jeruzālemes rabīni nicināja kā rupjus un neizglītotus ļaudis, bet Pestītāja darbībai tas tomēr bija labvēlīgāks darba lauks. Tie bija nopietnāki un sirsnīgāki, mazāk

liekuļoja, un tādēļ viņu prāti bija vairāk atvērti patiesības uzņemšanai. Aiziedams uz Galileju, Jēzus nemeklēja vientulību vai nošķirtību. Šī province tajā laikā bija biezi apdzīvota, tikai citu tautu piejaukums tur bija daudz lielāks nekā Jūdejā. {LI 179.1}

Kad Jēzus ceļoja uz Galileju, mācīdams un dziedinādams, no visām apkārtējām pilsētām un ciemiem pie Viņa plūda ļaudis. Daudzi atnāca pat no Jūdejas un kaimiņu provincēm. Bieži Viņš bija spiests no tautas paslēpties. Sajūsma reizēm kļuva tik liela, ka vajadzēja spert nepieciešamus piesardzības soļus, lai Romas vara nesāktu baidīties no sacelšanās. Vēl nekad pasaule nebija pieredzējusi tādu laikmetu. Pie cilvēkiem virs zemes bija nonākušas Debesis. Izsalkušas un izslāpušas dvēseles, kas ilgi gaidīja Israēla pestīšanu, tagad bagātīgi baudīja Pestītāja žēlastību. {LI 179.2}

Kristus sludinātās vēsts būtība tika izteikta vārdos: «Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz Evaņģēliju.» Tādā veidā Evaņģēlija vēsts, ko sniedza pats Pestītājs, bija pamatota uz pravietojumiem. «Laiks», kuru Viņš pasludināja par piepildījušos, bija laika posms, kuru eņģelis Gabriēls darīja zināmu Daniēlam. «Septiņdesmit nedēļas», sacīja eņģelis, «ir nospriestas par tavu tautu un par tavu svēto pilsētu, aizslēgt atkāpšanos, aizzieģelēt grēkus, salīdzināt noziegumu, atvest mūžīgu taisnību, aizzieģelēt parādīšanas un praviešu vārdus un svaidīt Visusvētāko.» (Dan. 9:24*) Viena diena pravie-tojumos nozīmē vienu gadu. (Sk. 4. Moz. 14:34; Ec. 4:6) 70 nedēļas jeb 490 dienas nozīmē 490 gadus. Izejas punktu šim periodam var atrast vārdos: «Tādēļ zini un proti: kamēr tas vārds izgājis Jeruzālemi atkal uzcelt un uztaisīt līdz vienam svaidītam (Kristum) Valdniekam, ir septiņas nedēļas un sešdesmit un divas nedēļas» (Dan. 9:25*), tātad 69 nedēļas jeb 483 dienas. Pavēle atjaunot un uzcelt Jeruzālemi, kas apstiprināta ar Artakserksa Longimana dekrētu (Ezr. 6:14; 7:1), stājas spēkā rudenī, 457. g. pirms Kristus. No šī laika 483 gadi sniedzas līdz rudenim 27. gadā pēc Kristus. Saskaņā ar pravietojumu šim periodam bija jāsniedzas līdz Mesijam, t. i., Svaidītajam. 27. g. pēc Kristus Pestītājs kristību laikā saņēma Svētā Gara svaidījumu un drīz pēc tam uzsāka savu atklāto darbību. Tad arī tika pasludināta vēsts: «Laiks ir piepildīts.» {LI 179.3}

Eņģelis sacīja: «Tad Viņš ar daudziem derību apstiprinās vienu nedēļu [t. i., 7 gadus].» Skaitot 7 gadus no tā brīža, kad Pestītājs iesāka savu atklāto darbību, Evaņģēlijam bija jātiek sludinātam jūdiem, — trīsarpus gadus to darīja pats Kristus, bet pēc tam apustuļi. «Un nedēļas vidū kaujamais un ēdamais upuris mitēsies.» (Dan. 9:27*) Pavasarī, 31. g. pēc Kristus, Golgātā tika pienests patiesais upuris — Kristus. Tad dievnama priekškars pārplīsa uz pusēm, ar to rādot, ka ceremoniālās kalpošanas svētums un nozīme ir izbeigusies. Šīs zemes kaujamajiem un ēdamajiem upuriem vairs nebija nozīmes. {LI 180.1}

Viena nedēļa (7 gadi) beidzās 34. ga pēc Kristus. Tad, nomētādami ar akmeņiem

Stefanu, jūdi galīgi apzīmogoja savu atteikšanos no Evaņģēlija, bet mācekļi, kas vajāšanu dēļ tika izklīdināti, «staigāja apkārt, sludinādami Evaņģēliju» (Ap. d. 8:4), un drīz vien atgriezās vajātājs Sauls, kļūdams par pagānu apustuli Pāvilu. {LI 180.2}

Kristus nākšanas laiks, Viņa svaidīšana ar Svēto Garu, nāve un Evaņģēlija sludināšana pagāniem bija jau iepriekš pravietoti noteikti pieturas punkti. Jūdu tautai pirmajai vajadzēja izprast šos pravietojumus un saskatīt to piepildīšanos Jēzus misijā. Kristus saviem mācekļiem sevišķi uzsvēra pravietojumu pētīšanas nozīmi. Norādīdams uz Daniēlam doto atklāsmi par laiku, Viņš sacīja: «Kas to lasa, lai uzmana.» (Mat. 24:15) Pēc savas augšāmcelšanās Viņš mācekļiem atkal paskaidroja «visus Rakstus, kas par Viņu rakstīti». (Lūk. 24:27) Pestītājs pats bija runājis ar visu praviešu starpniecību. «Kristus Gars viņos» jau «iepriekš liecināja par Kristus ciešanām un tām sekojošo godību». (1. Pēt. 1:11) {LI 180.3}

Tas bija Gabriēls, augstākais eņģelis tūlīt aiz Dieva Dēla, kas ar dievišķo vēsti nāca pie Daniēla. Tas bija Gabriēls, «Viņa eņģelis» (Atkl. 1:3), kuru Kristus sūtīja atklāt nākotni mīļotajam Jānim. Ikvienam, «kas lasa», «klausās pravietojumu vārdus un tur to, kas (..) rakstīts», ir apsolītas svētības. {LI 181.1}

«Jo Dievs tas Kungs neko nedara, neatklājis savu noslēpumu praviešiem, saviem kalpiem.» (Am. 3:7; 5. Moz. 29:29) Pats Kungs to visu ir devis, un Viņa svētība pavadīs ikvienu godbijīgu, lūgšanu pavadītu praviešu rakstu pētīšanu. {LI 181.2}

Kā vēsts par Kristus pirmo atnākšanu pasludināja žēlastības valstības iestāšanos, tā vēsts par Viņa otro nākšanu stāsta par godības valstību. Tāpat kā pirmā, arī otrā vēsts ir dibināta uz pravietojumiem. Tie Daniēlam sacītie eņģeļa vārdi, kas attiecas uz pēdējām dienām, tiks saprasti gala laikā. «Daudzi to tad izpētīs, un atziņas vairosies. (..) Bet bezdievīgie paliks un rīkosies bezdievīgi, un tie to nesapratīs, bet saprātīgie un apgaismotie to sapratīs.» (Dan. 12:4,10) Pestītājs pats ir devis savas atnākšanas zīmes, un Viņš saka: «Redzot visu šo notiekam, jums būs zināt, ka tuvu ir Dieva valstība.» «Bet sargieties, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no vīna skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk.» «Tāpēc palieciet nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, lai jūs spētu izglābties no visām šīm briesmām, kurām ir jānāk, un lai jūs varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā.» (Lūk. 21:31,34,36) {LI 181.3}

Šajās rakstvietās sludināto laikmetu mēs jau esam sasnieguši. Ir pienācis gala laiks, praviešu atklāsmēs zīmogi ir noņemti, un to svinīgie brīdinājumi runā par drīzu mūsu Kunga godības valstības nodibināšanos. {LI 181.4}

Jūdi Dieva Vārdu izskaidroja un pielietoja nepareizi, un tādēļ nezināja savas piemeklēšanas laiku. Kristus un Viņa apustuļu darbības gadus, šos dārgos pēdējos žēlastības gadus izredzētajai tautai, tie pavadīja sazvērestībās, gudrodami, kā iznīcināt

Kunga vēstnešus. Viņus nodarbināja šīs zemes godkārīgie centieni, tādēļ garīgās valstības piedāvājums tiem likās maznozīmīgs. Arī šodien šīs pasaules valstība pilnīgi aizņem cilvēku domas un tie neņem vērā straujo pravietojumu piepildīšanos un zīmes, kas norāda uz Dieva godības valstību. {LI 181.5}

«Bet jūs, brāļi, nedzīvojiet tumsībā, ka šī diena jūs varētu pārsteigt kā kāds zaglis; jo jūs visi esat gaismas bērni un dienas bērni. Mēs nepiederam ne naktij, ne tumsai.» Kaut gan mums nav dots zināt mūsu Kunga atnākšanas stundu, mēs tomēr varam zināt, ka tā ir tuvu. «Tāpēc negulēsim kā pārējie, bet būsim nomodā un skaidrā prātā.» (1. Tes. 5:4-6) {LI 181.6}

24 Nodaļa - «Vai Viņš nav amatnieka Dēls?»

(Lūk. 4:16-30) {LI 183.1}

Pār Kristus Galilejas darbības posma gaišajām dienām pārklājās ēna. No Viņa atteicās Nācaretes ļaudis. «Vai Viņš nav amatnieka dēls?» tie jautāja. {LI 183.2}

Bērnībā un jaunībā Jēzus kopā ar brāļiem Dievu pielūdza Nācaretes sinagogā. Kopš atklātās darbības sākuma Viņš tos bija atstājis, bet tie zināja, kas ar Viņu notiek. Kad Jēzus atkal parādījās viņu vidū, interese un gaidas sasniedza augstāko pakāpi. Te bija no bērnu dienām redzētie ļaudis un tuvas sejas. Te bija Viņa māte, brāļi un māsas. Visu acis pievērsās Viņam, kad Pestītājs dusas dienā ienāca sinagogā un ieņēma savu vietu starp dievlūdzējiem. {LI 183.3}

Kārtējā dievkalpojumā vecākais lasīja no praviešu rakstiem un paskubināja ļaudis cerēt uz To, kas nāks, lai valdītu ar slavu un godu, atbrīvojot no visiem apspiedējiem. Viņš centās iedrošināt savus klausītājus, citēdams pierādījumus, ka Mesijas atnākšana ir tuvu. Tas aprakstīja Viņa atnākšanas godību, sevišķi uzsvērdams, ka Atbrīvotājs parādīsies karapulku priekšgalā, lai atbrīvotu Israēlu. {LI 183.4}

Kad sinagogā ieradās kāds no rakstu mācītājiem, parasti bija gaidāms, ka arī tas teiks kādu vārdu; bet lasīt priekšā no praviešu rakstiem varēja kurš katrs israēlietis. Šajā sabatā kalpošanā piedalīties uzaicināja Jēzu. «Viņš piecēlās, lai lasītu. Viņam pasniedza pravieša Jesajas grāmatu.» Viņš lasīja vienu no tām Rakstu vietām, kuru attiecināja uz Mesiju. «Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, (..) pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu.» «Un grāmatu aizvēris, Viņš to atdeva sulainim. (..) Un visi, kas bija sinagogā, vērsa savus skatus uz Viņu. (..) Un visi Viņam piebalsoja un brīnījās par žēlastības vārdiem, kas nāca pār Viņa lūpām.» (Lūk. 4:20-22) {LI 183.5}

Jēzus stāvēja ļaužu priekšā kā dzīvs to pravietojumu izskaidrojums, kas attiecās uz Viņu pašu. Atgādinādams vārdus, ko bija lasījis, Viņš runāja par Mesiju kā apspiesto atvieglinātāju, gūstekņu atbrīvotāju, bēdu nospiesto ļaužu dziedinātāju, kas akliem atdos redzi un atklās pasaulei patiesības gaismu. Viņa ietekmīgā runa un Viņa vārdu brīnišķais iespaids aizrāva klausītājus ar tādu spēku, kādu tie vēl nekad nebija izjutuši. Dievišķās ietekmes plūdu vilnis nolauza katru aizsprostu; gluži kā Mozus, tie skatīja Neredzamo. Kad viņu sirdis aizkustināja Svētais Gars, tie atbildēja ar dedzīga «Āmen!» saucieniem un Kunga slavēšanu. {LI 183.6}

Bet, kad Jēzus paziņoja: «Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts», tie pēkšņi domās atgriezās pie sevis un Tā tiesībām, kas uz viņiem runāja. Viņi, israēlieši, Ābrahāma bērni, tika attēloti kā vergi. Viņi bija uzrunāti kā no ļaunā varas atbrīvojami cietumnieki, kā tumsībā mītoši, kam nepieciešama patiesības gaisma. Tas aizskāra viņu lepnumu un izraisīja neapmierinātību. Jēzus vārdi norādīja, ka Viņa darbs ļaužu labā būs

pilnīgi citāds, nekā tie to gribēja. Šis cilvēks, šķiet, bija pārāk dziļi ieskatījies viņu darbos. Neskatoties uz stingrību ārējās ceremonijās, tiem bija bail no šī skaidrā, caururbjošā skata. {LI 184.1}

Kas tad ir šis Jēzus? tie jautāja. Viņš, kas pretendē uz Mesijas godu, taču ir namdara dēls! Viņš strādāja kopā ar savu tēvu Jāzepu. Tie Viņu redzēja ejam kalnup un lejup, tie pazina Viņa brāļus un māsas, tie bija vērojuši, kā no bērna Viņš izveidojās par jaunekli un no jaunekļa — par vīru. Lai gan Viņa dzīve bija nevainojama, tie tomēr negribēja ticēt, ka Viņš ir Apsolītais. {LI 184.2}

Kāds pretstats starp Viņa mācību par jauno valstību un to, ko tie bija dzirdējuši no sava vecākā! Jēzus ne vārda neminēja par viņu atbrīvošanu no romiešiem. Tie bija dzirdējuši par Viņa brīnumdarbiem un cerēja, ka Jēzus savu spēku izlietos viņu labā; bet tagad neredzēja neko, kas par to liecinātu. {LI 184.3}

Kad tie atvēra durvis šaubām, viņu sirdis atkal kļuva par tik cietākas, par cik uz mirkli bija atmaigušas. Sātans bija stingri nolēmis neļaut tajā dienā atvērt aklās acis, nedz arī palaist brīvībā dvēseles, kas atradās verdzības važās. Tas darbojās ar visu spēku, lai saistītu viņus neticībā. Viņš nepievērsa uzmanību jau dotajai zīmei, kad modās pārliecība, ka Tas, kas tos uzrunā, ir viņu Pestītājs. {LI 184.4}

Bet Jēzus tiem pierādīja, ka Viņš ir Dievs, atklādams ļaužu slepenās domas. Viņš piebilda: «Jūs katrā ziņā Man sacīsit šo sakāmo vārdu: Ārsts, dziedini pats sevi! Visu, ko esam dzirdējuši notiekam Kapernaumā, to dari arī šeit, savā tēvu zemē (..). Jo patiesi Es jums saku — daudz atraitņu bija Israēla zemē Elijas dienās, kad debess bija aizslēgta trīs gadus un sešus mēnešus, tā ka liels bads nāca pār visu zemi — tomēr Elija netapa ne pie vienas sūtīts, kā vien pie atraitnes Sareptā — Sidonijā. Un daudz spitālīgo bija Israēla zemē pravieša Elīsas laikā, tomēr neviens no tiem netika šķīstīts, kā vien sīrietis Naēmans.» {LI 184.5}

Atstāstīdams šos notikumus no praviešu dzīves, Jēzus atbildēja uz savu klausītāju jautājumiem. Kalpiem, kurus Dievs izredzēja sevišķam uzdevumam, nebija atļauts darboties sirdī apcietinātas un neticīgas tautas labā. Bet tie, kam bija jūtīgas sirdis un ticība, sevišķā mērā baudīja Viņa spēka izpausmi praviešos. Elijas dienās Israēls bija atkāpies no Dieva. Tas turējās pie saviem grēkiem un atteicās no Svētā Gara brīdinājumiem, kurus nesa Kunga vēstneši. Tādā veidā tie paši sev aizslēdza kanālus, pa kuriem Dieva svētības varēja pie viņiem nokļūt. Kungs pagāja garām Israēla mājvietām un savam kalpam patvērumu atrada pagānu zemē, pie sievietes, kas nepiederēja izredzētajai tautai. Bet šī sieviete tika ievērota, tāpēc ka viņa sekoja saņemtajai gaismai, un tās sirds tika atvērta vēl lielākai gaismai, ko Dievs tai sūtīja ar savu pravieti. {LI 185.1}

Šī paša iemesla dēļ Elīsas laikā Israēla spitālīgie nesaņēma palīdzību. Bet Naēmans, pagānu augstmanis, bija palicis uzticīgs savai atziņai par taisnību un bija izjutis vajadzību pēc palīga. Viņš izturējās tā, ka varēja saņemt Dieva žēlastības dāvanas. Viņš tika nevien šķīstīts no spitālības, bet arī svētīts ar izpratni par patieso Dievu. {LI 185.2}

Mūsu stāvoklis Dieva priekšā nav atkarīgs no saņemtās gaismas daudzuma, bet no tā, kā mēs izlietojam jau saņemto. Tādā veidā pat pagāni, kas izvēlas pareizo, cik tālu tie to spēj izšķirt, ir labvēlīgākā stāvoklī nekā tie, kam bijusi liela gaisma un kas apliecina, ka kalpo Dievam, bet neievēro šo gaismu un viņu ikdienas dzīve ir pretrunā ar ticības apliecību. {LI 185.3}

Sinagogā sacītie Jēzus vārdi pašos pamatos pieskārās klausītāju paštaisnības saknēm, atsegdami rūgto patiesību, ka tie ir atkāpušies no Dieva un zaudējuši savas privilēģijas būt par Viņa tautu. Katrs vārds grieza kā ar nazi, atklājot viņu patieso stāvokli. Viņi tagad nonicināja ticību, kuru Jēzus sākumā bija viņos modinājis. Tie nekādi negribēja pieļaut, ka Viņš, kurš nācis no nabadzības un bez ievērojama stāvokļa, būtu kaut kas vairāk kā parasts cilvēks. {LI 185.4}

Viņu neticība radīja naidu. Varu pārņēma sātans, un dusmās tie sāka kliegt uz Pestītāju. Novēršoties no Tā, kura misija bija dziedināt un glābt, tie tagad parādīja iznīcinātāja īpašības. {LI 185.5}

Jēzum pieminot svētības, kas tika piešķirtas pagāniem, uzliesmoja klausītāju aklā nacionālā augstprātība, un Viņa vārdi noslāpa troksnī un kliedzienos. Šie ļaudis vienmēr lepojās, ka ievēro bauslību, bet tagad, kad tika skarti viņu aizspriedumi, tie bija gatavi uz slepkavību. Sapulce izjuka, un, pielikuši Jēzum rokas, tie Viņu izstūma no sinagogas un no pilsētas. Visi, likās, slāpa pēc Viņa dzīvības. Tie aizrāva Jēzu uz klints krauju, gribēdami tur Viņu nogrūst lejā. Gaisu pildīja kliedzieni un lāsti. Daži svieda uz Viņu ar akmeņiem, kad pēkšņi Kristus no ļaužu vidus pazuda. Debesu sūtņi, kas stāvēja Viņam blakus sinagogā, bija arī šeit, trakojošā pūļa vidū. Tie paslēpa Viņu no ienaidniekiem un aizveda drošā vietā. {LI 186.1}

Tā eņģeļi kādreiz pasargāja Latu, neskartu izvezdami no Sodo- mas. Tā viņi mazajā kalnu pilsētiņā rūpējās par Elīsu. Kad apkārtējie pakalni bija pilni ar Sīrijas ķēniņa zirgiem, ratiem un viņa bruņoto vīru lielo karaspēku, Elīsa redzēja tuvākās kalnu nogāzes kā nosētas ar Dieva karapulkiem — ugunīgiem zirgiem un ratiem, kas ielenca Kunga kalpu. {LI 186.2}

Tā eņģeļi visos laikos ir bijuši tuvu uzticīgajiem Kristus sekotājiem. Milzīgā ļauno garu armija tiek vērsta pret visiem, kas grib uzvarēt, bet Kristus vēlas, lai mēs skatītos uz lietām, kas nav redzamas, uz Debesu karapulkiem, kuri ieņēmuši vietas ap visiem, kas mīl Dievu, lai tos izglābtu. No kādām redzamām un neredzamām briesmām mūs ir

izglābusi eņģeļu iejaukšanās, mēs tā arī neuzzināsim, līdz mūžības gaismā redzēsim Dieva apsardzības ceļus. Tikai tad mēs sapratīsim, kā lielā Debesu saime ir interesējusies par cilvēces ģimeni šeit virs zemes un kā dienu no dienas sūtņi no Dieva troņa ir pasargājuši mūsu soļus. {LI 186.3}

Kad Jēzus sinagogā lasīja pravietojumus, Viņš apstājās pirms pēdējā Mesijas darbu raksturojošā teikuma. Izlasījis vārdus: «Pasludināt tā Kunga žēlastības gadu», Viņš izlaida frāzi «un mūsu Dieva atmaksas dienu». (Jes. 61:2) Tā bija tikpat patiesa kā pravietojuma pirmā daļa, un ar savu klusēšanu Jēzus šo patiesību nenoliedza. Bet šis pēdējais izteiciens bija tas, pie kura patika kavēties klausītājiem un kura piepildīšanos tie ilgojās redzēt. Tie izteica nosodošu spriedumu par pagāniem, neizprazdami, ka viņu pašu vaina ir vēl lielāka. Viņiem pašiem vajadzēja žēlastību, kuru tie nenovēlēja un liedza pagāniem. Tajā dienā, kad Jēzus sinagogā stāvēja viņu vidū, tiem bija izdevība pieņemt Debesu aicinājumu. Tad Tas, kuram «patīk žēlastība» (Mih. 7:8), būtu izglābis viņus no bojāejas, uz kuru tos virzīja viņu grēki. {LI 186.4}

Jēzus tomēr nespēja no tiem aiziet, vēlreiz neaicinājis viņus atgriezties no grēkiem. Neilgi pirms savas darbības nobeiguma Galilejā Viņš atkārtoti apciemoja bērnības pilsētiņu. Kopš tie no Viņa bija atteikušies, visu zemi bija piepildījusi Kristus sludināšanas un brīnumdarbu slava. Neviens vairs nevarēja noliegt, ka Viņam ir vairāk nekā cilvēcisks spēks. Arī Nācaretes ļaudis zināja, kā Viņš ceļoja, labu darīdams un dziedinādams visus sātana nomāktos. Viņu apkārtnē atradās veseli ciemati, kuru namos vairs neatskanēja neviens slimnieka vaids, jo Viņš bija gājis tiem cauri un dziedinājis visus neveselos. Žēlastība, kas atklājās ikvienā Viņa dzīves darbībā, liecināja par Jēzus dievišķo svaidījumu. {LI 187.1}

Un atkal, klausoties Viņa vārdus, Nācaretes iedzīvotājus skubināja Dieva Gars. Bet pat tad tie negribēja atzīt, ka šis viņu vidū uzaugušais cilvēks būtu lielāks vai ievērojamāks par citiem. Atmiņā vēl bija saglabājies rūgtums no tā laika, kad Viņš, visiem dzirdot, sevi nosauca par Apsolīto. Viņš tiem nebija piešķīris vietu Israēlā, rādīdams, ka tie Dieva labvēlību ir pelnījuši mazāk nekā pagāni. Tādēļ, lai gan viņi brīnījās: «No kurienes šim tāda gudrība un tāds spēks?», tie tomēr negribēja Jēzu pieņemt par Dieva Svaidīto. Viņu neticības dēļ Pestītājs tur nevarēja darīt daudz brīnumdarbu. Tikai nedaudzas sirdis atvērās Viņa svētībām, un tā Viņš negribīgi aizgāja, lai nekad neatgrieztos. {LI 187.2}

Nācaretes iedzīvotājus turpināja pārvaldīt reiz izlolotā neticība. Tā valdīja arī pār Sinedriju un visu tautu. Priesteriem un tautai atteikšanās no pirmās Svētā Gara spēka izpausmes bija beigu sākums. Lai pierādītu, ka viņu sākotnējā pretošanās bijusi pareiza, tie arī tālāk turpināja nopelt Kristus vārdus. Svētā Gara noliegšanas kulminācija bija Golgātas krusts, pilsētas izpostīšana un tautas izkaisīšana uz visām debess pusēm. {LI 187.3}

Ak, cik ļoti Kristus vēlējās atvērt Israēlam patiesības bezgalīgos dārgumus! Bet viņu garīgais aklums bija tik liels, ka runāt par Debesu valstību šķita neiespējami. Tie labāk turējās pie savas ticības apliecības un nevajadzīgām ceremonijām, kaut arī blakus gaidīja mūžīga patiesība. Tie izdeva naudu par pelavām un sēnalām, kad viņu sniedzamības robežās bija Dzīvības Maize. Kāpēc tie negāja pie Dieva Vārda un rūpīgi to nepētīja, lai uzzinātu, vai nav nokļuvuši maldos? Vecās Derības Raksti skaidri norādīja uz katru Kristus kalpošanas sīkumu, un Viņš pats atkal un atkal citēja praviešus un paziņoja: «Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts.» Ja tie būtu godīgi meklējuši Rakstos, pakļaudami savas teorijas Dieva Vārda pārbaudei, Jēzum nebūtu jāraud par viņu grēku nožēlas trūkumu. Viņam nebūtu jāsludina: «Redziet, jūsu nams būs atstāts.» (Lūk. 13:35) Tie būtu varējuši uzzināt pierādījumus, ka Viņš ir Mesija, un nelaime, kas lepno pilsētu sagrāva drupās, tiktu novērsta. Bet jūdu prāti bija kļuvuši aprobežoti viņu neprātīgā fanātisma dēļ. Kristus mācības atklāja viņu rakstura trūkumus un prasīja atgriešanos no grēkiem. Ja tie tās pieņemtu, tad būtu jāmaina arī dzīvesveids un jāatsakās no lolotajām cerībām. Lai saņemtu godu no Debesīm, tiem bija jāatsakās no goda cilvēku priekšā. Ja paklausītu šī jaunā Skolotāja vārdiem, tad būtu ānostājas pretī sava laika lielo domātāju un mācītāju uzskatiem. {LI 187.4}

Kristus laikā patiesība bija nepopulāra, un tāpat tas ir šodien. Tā vienmēr ir bijusi nepopulāra, kopš sātans pirmo reizi cilvēkam iedvesa nepatiku pret to, pasniegdams pasakas, kuru rezultāts ir pašpaaugstināšanās. Vai arī šodien mēs nedzirdam teorijas un mācības, kurām nav pamatojuma Dieva Vārdā? Bet cilvēki ievēro tās tikpat sīksti kā jūdi savas tradīcijas. {LI 188.1}

Jūdu vadoņus bija pārņēmusi garīga augstprātība. Viņu sevis slavināšanas tieksme izpaudās pat svētnīcas dievkalpojumos. Tiem patika sēdēt augstākajos sēdekļos sinagogās. Tiem patika, ka tos sveicina tirgus laukumos, un jutās apmierināti, kad cilvēku lūpas nosauca viņu titulus. Zūdot īstai dievbijībai, tie jo karstāk aizstāvēja tradīcijas un ceremonijas. {LI 188.2}

Tāpēc ka viņu saprašana bija patmīlīgu aizspriedumu aptumšota, tie nespēja apvienot Kristus pārliecinošo vārdu spēku ar Viņa dvēseles pazemību un vienkāršību. Tie nenovērtēja to, ka patiesais diženums var iztikt bez ārējas greznības. Šī cilvēka nabadzība tiem šķita pilnīgi nesavienojama ar apgalvojumu, ka Viņš ir Mesija. Tie iztirzāja jautājumu: ja Viņš tiešām ir Tas, par ko sevi uzdod, kāpēc Viņš ir tik vienkāršs un pazemīgs? Ja Viņš ir ar mieru iztikt bez ieroču spēka, kas notiks ar tautu? Kā varēs nonākt pie tik ilgi gaidītās varas un godības, kas apkārtējās nācijas pakļautu jūdu pilsētai? Vai tad priesteri nebija mācījuši, ka Israēls valdīs pār visu pasauli? Un vai varēja būt, ka lielie reliģiskie mācītāji būtu maldījušies? {LI 188.3}

Bet ne jau tikai ārējā spožuma trūkums Jēzus dzīvē lika jūdiem no Viņa atteikties.

Viņš bija šķīstuma iemiesojums, bet tie — nešķīsti. Kristus dzīvoja cilvēku vidū kā neaptraipīta svētuma paraugs. Pestītāja nevainojamā dzīve meta gaismu viņu sirdīs. Jēzus patie-sums atmaskoja viņu nepatiesumu. Tas viņu liekulīgās dievbijības tukšumu padarīja skaidri saredzamu un atmaskoja netaisnību visā tās riebīgumā. Tāda gaisma bija nevēlama. {LI 189.1}

Ja Kristus būtu pievērsies farizejiem un cildinājis šo cilvēku izglītību un dievbijību, tad tie ar prieku Viņu apsveiktu. Bet, kad Viņš par Debesu valstību runāja kā par žēlastības piešķiršanu visai cilvēcei, Viņš sludināja tādu reliģiju, ko tie vairs nespēja paciest. Viņu pašu priekšzīme un mācība kalpošanu Dievam nekad nebija darījusi par kaut ko tādu, pēc kā varētu ilgoties. Kad viņi redzēja Jēzu pievēršam uzmanību tieši tiem, kurus paši ienīda un atraidīja, tas izraisīja viņu augstprātīgo siržu ļaunākās kaislības. Lai gan viņi lielījās, ka, pateicoties «lauvam no Jūdas cilts» (Atkl. 5:5), Israēls tiks pacelts pāri visām tautām, tie drīzāk būtu izturējuši vilšanos savās godkārīgajās cerībās, nekā to, ka Kristus norāj viņu grēkus, un tiem jāizjūt pārmetumi pat no Viņa šķīstuma klātbūtnes. {LI 189.2}

25 Nodaļa - Aicinājums pie jūras

(Mat. 4:18-22; Marka 1:16-20; Lūk. 5:1-11) {LI 191.1}

Pār Galilejas jūru ausa rīts. No neveiksmīgās nakts noguruši, mācekļi vēl atradās savās zvejas laivās. Jēzus bija atnācis, lai ūdens malā pavadītu kādu klusu stundu. Agrajā rītā Viņš cerēja uz mazu atelpu no ļaužu pūļiem, kas Viņam sekoja dienu no dienas. Bet drīz tie tomēr atkal sāka nākt. Viņu skaits ātri vairojās, tā ka Jēzum spiedās klāt no visām pusēm. Pa to laiku mācekļi bija piebraukuši pie krasta. Lai izvairītos no pūļa spiediena, Jēzus iekāpa Pētera laivā un lika mazliet atirties no krasta. Tā visi Viņu varēja labāk saredzēt un sadzirdēt, un no laivas Viņš mācīja ļaužu pulku krastmalā. {LI 191.2}

Kas tas bija par skatu, ko varēja vērot eņģeļi! Viņu godības Pavēlnieks sēž zvejnieka laivā, nerimstošo viļņu šurpu turpu šūpots, un sludina pestīšanas prieka vēsti uzmanīgajam ļaužu pulkam, kas nostājies līdz pat ūdens malai. Viņš, Debesu Godātais, savas valstības lielās patiesības vienkāršajiem ļaudīm pasludina zem klajas debess. Tomēr piemērotāku vietu tādam darbam vairs nevarēja vēlēties. Ezers, pakalni, tālu izpletušies lauki un saulstaru plūdi pār zemi — viss sniedza Viņam piemērus, ar ko ilustrēt savas pamācības un likt prātam tās iegaumēt. Neviena no Kristus izteiktajām atziņām neizskanēja veltīgi. Katrs vārds no Viņa lūpām nonāca pie kādas dvēseles kā mūžīgās dzīvības vārds. {LI 191.3}

Ļaužu pulks krastmalā ar katru brīdi pieauga. Sirmgalvji, atspiezdamies uz saviem spieķiem, norūdītie kalnu zemnieki, zvejnieki, kas nāca no sava darba ezerā, tirgotāji un mācītāji, bagātie un nabadzīgie, veci un jauni, atnesdami savus slimniekus un cietējus, spiedās klāt, lai dzirdētu dievišķā Skolotāja vārdus. Tādas ainas jau agrāk garā bija skatījuši pravieši, kad tie rakstīja: «Zabulona zeme un Naftaļa zeme jūrmalā, Aizjordāna, pagānu Galileja, ļaudis, kas sēdēja tumsībā, redz lielu gaišumu, un tiem, kas sēdēja nāves zemē un ēnā, gaisma uzlēkusi.» (Mat. 4:15,16; Jes. 9:1,2) Bez ļaužu pulka Ģenecaretes ezera krastā Jēzus uzrunāja arī citus klausītājus. Raudzīdamies pāri gadsimtiem, Viņš savus uzticīgos redzēja cietumos un tiesas zālēs, kārdināšanās, vientulībā un bēdās. Viņa skatienam bija atklāta ikviena prieka, cīņas vai neziņas aina. Ar vārdiem, kurus Viņš sacīja ļaudīm, Viņš uzrunāja arī daudzus citus, sniedzot cerību pārbaudījumos, mierinājumu bēdās un gaismu tumsībā. Svētā Gara atgādināta, šī balss, kas runāja no zvejnieka laivas uz Galilejas jūras, būs sadzirdama līdz laiku beigām, nesot mieru cilvēku sirdīm. {LI 191.4}

Pabeidzis runāt, Jēzus griezās pie Pētera un pavēlēja viņam izbraukt jūrā un izmest savu tīklu lomam. Bet Pēteris bija kļuvis mazdūšīgs. Visu cauru nakti viņš nebija neko izvilcis. Tajās vientulīgajās stundās Pēteris atcerējās Jāņa Kristītāja likteni, kas viens pats smaka savā cietumā. Tāpat viņš domāja par izredzēm, kas sagaidīja Jēzu un Viņa

sekotājus, par misijas neveiksmi Jūdejā un par priesteru un rakstu mācītāju ienaidu. Pat viņa paša nodarbošanās tam bija sagādājusi vilšanos; kad viņš pārbaudīja tukšos tīklus, nākotne rādījās drūma un neiepriecinoša. «Meistar,» viņš sacīja, «mēs cauru nakti esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši; bet uz Tavu vārdu es gribu tīklu izmest.» {LI 192.1}

Dzidrajos ezera ūdeņos nakts bija vienīgais laiks zvejošanai ar tīkliem. Pēc nesekmīgām pūlēm visu nakti likās bez nozīmes izmest tīklu dienā, bet Jēzus bija devis pavēli, un mīlestība pret Mācītāju lika mācekļiem paklausīt. Sīmanis kopā ar savu brāli izmeta tīklu. Kad viņi mēģināja to vilkt, nozvejoto zivju daudzums bija tik liels, ka tīkls draudēja saplīst. Tiem vajadzēja saukt palīgā Jēkabu un Jāni. Lomu izvelkot, abas laivas tika piekrautas ar zivīm tā, ka tik tikko turējās virs ūdens. {LI 192.2}

Bet Pēteris vairs nedomāja par laivām un kravu. Tieši šis brīnumdarbs vairāk nekā visi citi iepriekšējie viņam liecināja par dievišķā spēka izpausmi. Viņš Jēzū tagad saskatīja To, kas valda pār visu dabu. Dievības klātbūtne atklāja viņa paša nesvētumu. Viņu pilnīgi pārvarēja mīlestība pret Kungu, kauns par savu neticību, pateicība par Kristus laipno pretimnākšanu, bet pāri visam — sava nešķīs- tuma izjūta bezgalīgas skaidrības priekšā. Kamēr biedri nogādāja drošībā izvilkto lomu, Pēteris nokrita pie Pestītāja kājām, izsaukdamies: «Kungs, aizej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks!» {LI 192.3}

Šī pati dievišķā svētuma izjūta bija likusi pravietim Daniēlam kā mirušam pakrist Dieva eņģeļa priekšā. Viņš sacīja: «Mans vaigs pazaudēja savu krāsu līdz nepazīšanai, un es kļuvu galīgi bezspēcīgs.» Tāpat arī Jesaja, skatīdams Kunga godību, izsaucās: «Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju tautas vidū, kam nesķīstas lūpas, un tagad nu es redzēju ar savām acīm Ķēniņu, to Kungu Cebaotu!» (Dan. 10:8; Jes. 6:5) Cilvēciskums savā vājumā un grēkā saskārās ar Dievības pilnību, un viņš jutās pilnīgi niecīgs un nesvēts. Tā tas ir noticis ar visiem, kam bijis ļauts skatīt Dieva lielumu un godību. {LI 192.4}

Pēteris izsaucās: «Aizej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks!», taču pats apkampa Jēzus kājas, sajuzdams, ka nevar no Viņa šķirties. Pestītājs atbildēja: «Nebīsties, jo no šī laika tev būs cilvēkus zvejot.» Jesajam dievišķā vēsts tika uzticēta tikai tad, kad tas bija saskatījis Dieva svētumu un savu necienību. Kad Pēteris spēja atteikties no sava es un atzīt atkarību no Dieva spēka, viņš varēja saņemt aicinājumu darboties Kristus labā. {LI 193.1}

Līdz šim brīdim neviens no mācekļiem vēl nebija Jēzum pilnīgi pievienojies. Tie gan bija redzējuši daudzus no Viņa brīnumdarbiem un klausījušies pamācības, bet nebija atstājuši savu agrāko nodarbošanos. Jāņa Kristītāja apcietināšana visiem atnesa rūgtu vilšanos. Ja jau tāds bija Jāņa darbības iznākums, tad, visiem reliģiskajiem vadoņiem apvienojoties pret Jēzu, arī Viņam nekas labs nebija gaidāms. Šādos apstākļos tie jutās

atviegloti, ja uz kādu laiku varēja atgriezties pie agrākās zvejniecības. Bet nu Jēzus tos aicināja atstāt visu iepriekšējo dzīvi un savas intereses savienot ar Viņa interesēm. Pēteris aicinājumu pieņēma. Kad tie iznāca malā, Jēzus tāpat pavēlēja pārējiem trim mācekļiem: » «Nāciet Man līdz, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.» Un tie tūdaļ atstāja savus tīklus un sekoja Viņam.» {LI 193.2}

Pirms Jēzus tos uzaicināja atstāt laivas un zvejas tīklus, Viņš tiem deva pierādījumu, ka Dievs rūpēsies par viņu vajadzībām. Pētera laivas izmantošana Evaņģēlija darbam tika bagātīgi atmaksāta. Tas, kas «parāda savu bagātību visiem, kas Viņu piesauc», ir sacījis: «Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī.» (Rom. 10:12; Lūk. 6:38) Tieši ar tādu mēru Viņš atalgoja mācekļu pakalpojumu. Katrs Dieva darbā pienestais upuris tiks atlīdzināts pēc Viņa «žēlastības un laipnības pāri plūstošās bagātības». (Ef. 3:20; 2:7) {LI 193.3}

Drūmo pārdomu pilnajā naktī, kad mācekļi vieni paši atradās uz ezera, viņus smagi nomāca neticība un tie bija noguruši no veltīgajām pūlēm. Bet Jēzus klātbūtne viņos iededzināja ticību un atnesa prieku un sekmes. Tā tas ir arī ar mums: bez Kristus mūsu darbs paliek neauglīgs, un ir tik viegli neuzticēties un kurnēt. Bet, kad Viņš ir tuvumā un mēs strādājam Viņa vadībā, tad varam priecāties par Viņa spēka pierādījumiem. Atņemt dvēselei drosmi ir sātana darbs; Kristus vienmēr cenšas iedvest ticību un cerību. {LI 193.4}

Mums, tāpat kā mācekļiem, vienmēr jāatceras svarīgākā atziņa, ko šis brīnumdarbs sniedza — Tas, kura vārds spēja iegūt zivis no ezera, ar savas mīlestības saitēm var vilkt un iespaidot cilvēku sirdis tā, lai Viņa kalpi kļūtu par «cilvēku zvejniekiem». {LI 194.1}

Šie Galilejas zvejnieki bija vienkārši, neizglītoti ļaudis, bet Kristus, pasaules gaisma, tos visā pilnībā spēja sagatavot izraudzītajam amatam. Pestītājs nenicināja izglītību, jo intelekts ir svētība, ja to pārvalda mīlestība pret Dievu un ja tas ir nodots kalpošanai Viņam. Bet Viņš pagāja garām sava laika gudrajiem vīriem tāpēc, ka tie tik ļoti paļāvās uz pašu spēkiem, ka nespēja just līdzi ciešanām pakļautajai cilvēcei un kļūt par Nācaretes Vīra darbabiedriem. Savā svētulīgajā iedomībā tie apsmēja iespēju saņemt amācības no Kristus. Par darba biedriem Kungs sev meklē tādus, kas varētu kļūt par brīviem Viņa žēlastības straumes kanāliem. Katram, kas vēlas strādāt kopā ar Dievu, vispirms jāiemācās neuzticēties sev pašam; šāds cilvēks jau ir gatavs saņemt Kristus raksturu. Taču to nevar iegūt ar izglītību pat vislabākajās mācību iestādēs. Tas ir auglis no tās gudrības, kas atrodama vienīgi pie dievišķā Skolotāja. {LI 194.2}

Jēzus izvēlējās neizglītotus zvejniekus tāpēc, ka tie nebija apguvuši sava laika tradīcijas un maldīgās paražas. Tie bija vīri ar iedzimtām spējām, pazemīgi un gatavi mācīties — vīri, kurus Viņš varēja izaudzināt savam darbam. Dzīves neievērojamās takas min daudz tādu, kas, pacietīgi veikdami sava ikdienas darba soli, nemaz nezina, ka tiem ir

spējas, kuras attīstot, tie paceltos uz vienādas pakāpes ar pasaules viscienījamākajiem vīriem. Lai pamodinātu snaudošos talantus, varbūt ir nepieciešams tikai viens Meistara rokas pieskāriens. Tādi bija arī tie, kurus Jēzus aicināja par saviem darbabiedriem. Pestītājs tiem dāvāja priekšrocību būt tuvās attiecībās ar Viņu. Nevienam no pasaules lielajiem vīriem nav bijis tāds Skolotājs. Kad mācekļi bija saņēmuši Pestītāja audzināšanu, tie vairs nebija neizglītoti un bez kultūras. Tie kļuva Viņam līdzīgi prātā un raksturā, un cilvēki atzina, ka tie bijuši kopā ar Jēzu. Izglītības augstākais uzdevums nav tikai zināšanu pasniegšana, bet gan dalīšanās tajā dzīvinošajā spēkā, kas saņemams, garam saskaroties ar garu un dvēselei ar dvēseli. Vienīgi dzīvība var radīt dzīvību. Ak, kāda tā bija priekšrocība trīs gadus ik dienu pavadīt kopā ar dievišķo dzīvību, no kuras nācis ikviens radošais impulss, nesdams svētību pasaulei! Vairāk par visiem šim brīnišķajam spēkam sevi pakļāva mīļotais māceklis Jānis. Viņš saka: «Dzīvība ir parādījusies, mēs esam redzējuši un apliecinām un pasludinām jums mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un mums ir parādījusies.» «Jo no Viņa pilnības mēs visi esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību.» (1. Jāņa 1:2; Jāņa 1:16) {LI 194.3}

Mūsu Kunga apustuļiem nebija itin nekā, ar ko tie būtu varējuši lepoties. Bija skaidri redzams, ka viņu darba panākumi nāk vienīgi no Dieva. Šo vīru dzīve, raksturi, kurus tie attīstīja, un varenais darbs, ko Dievs ar viņu strpniecību padarīja, liecina par Viņa iespējām darboties tādu cilvēku labā, kas gatavi mācīties un paklausīt. {LI 195.1}

Tas, ,kas visvairāk mīl Kristu, izdarīs visvairāk laba. Nav robežu tāda cilvēka derīgumam, kas ir atteicies no sava es, ļaujot savā sirdī darboties Svētajam Garam, lai dzīvotu Dievam pilnīgi svētītu dzīvi. Ja kāds bez kurnēšanas un paguruma ceļā ir ar mieru ievērot nepieciešamo disciplīnu, tad Dievs to mācīs stundu no stundas un dienu no dienas. Viņš ilgojas parādīt savu žēlastību. Ja Viņa ļaudis noņems šķēršļus, tad Kungs pa cilvēciskiem kanāliem bagātīgās straumēs izlies pestīšanas svētības. Ja tikai vienkāršos cilvēkus paskubinātu darīt visu to labo, ko tie spēj, ja tos neatturētu kādas rokas, lai apspiestu viņu dedzību, tad tur, kur tagad Kristum ir viens darbinieks, būtu simts darbinieku. {LI 195.2}

Dievs ņem cilvēkus tādus, kādi tie ir un audzina savam darbam, ja vien tie grib Viņam nodoties. Dvēselē uzņemts, Dieva Gars atdzīvinās visas tur esošās spējas. Svētā Gara vadībā Dievam bez atlikuma svētīts prāts attīstīsies harmoniski un tiks stiprināts, lai saprastu un izpildītu Dieva prasības. Vājais, svārstīgais raksturs tiks pārvērsts stiprā un nesatricināmā. Nemitīga svētīšanās nodibinās tik tuvas attiecības starp Jēzu un Viņa mācekli, ka kristietis kļūs līdzīgs Meistaram garā un raksturā. Tuvās attiecībās ar Kristu tas iegūs skaidrākus un plašākus uzskatus. Viņa uztveres spējas būs asākas un spriedums nosvērtāks. Tos, kas ilgosies kalpot Kristum, tā pārņems Taisnības Saules dzīvinošais spēks, ka viņš spēs nest daudz augļu Dievam par godu. {LI 195.3}

Vīri ar visaugstāko izglītību humanitārajās un eksaktajās zinātnēs ir smēlušies dārgas atziņas no kristiešiem — vienkāršiem ļaudīm, kurus pasaule uzskatījusi par nemācītiem. Bet šie neievērojamie mācekļi savu izglītību bija ieguvuši visaugstākajā skolā. Tie bija sēdējuši pie Tā kājām, kas runāja tā, kā «vēl neviens cilvēks nav (..) runājis». {LI 196.1}

26 Nodaļa - Kapernaumā

Kapernaumā Jēzus uzturējās savu daudzo ceļojumu starplaikos, un tā kļuva pazīstama kā «Viņa pilsēta». Tā atradās Galilejas jūras krastā, Ģenecaretes jaukā līdzenuma malā, vai pat tieši tajā. {LI 197.1}

Ezera dziļā ieplaka tā krastus ietverošajai ielejai nodrošināja maigo dienvidu klimatu. Te Kristus dienās slējās palmas un olīvkoki, kuploja augļu dārzi un vīna kalni, zaļi tīrumi un lielā pārpilnībā krāšņi ziedošas puķes, ko visu slacīja pār klintīm plūstošās kalnu upītes. Ezera krasti un tuvējie, to ieslēdzošie pakalni bija pilsētiņu un ciemu nosēti. Ezers bija pilns ar zvejas laivām. Visur juta darbīgu, rosīgu dzīves ritmu. {LI 197.2}

Kapernauma bija visai piemērota, lai kļūtu par Pestītāja darbības centru. Atrazdamās uz galvenā ceļa, kas veda no Damaskas uz Jeruzālemi un Ēģipti, kā arī uz Vidusjūru, tā izveidojās par lielu satiksmes mezglu. No daudzām zemēm ļaudis devās cauri pilsētai vai arī uzkavējās tajā, atpūzdamies no sava ceļojuma abos virzienos. Šeit Jēzus varēja sastapt visas tautas un visas sabiedrības šķiras, kā bagātos un varenos, tā nabadzīgos un vienkāršos; Viņa mācības no šejienes tika aiznestas uz citām zemēm un daudzām mājām. Tās varēja ierosināt uz pravietojumu pētīšanu, pievēršot uzmanību Pestītājam, lai Viņa misija kļūtu zināma visā pasaulē. {LI 197.3}

Neskatoties uz Sinedrija cīņu pret Jēzu, ļaudis ar lielu interesi gaidīja Viņa darbības tālāko attīstību. Visas Debesis bija intereses pārņemtas. Eņģeļi sagatavoja Viņam ceļu, darīdami iejūtīgas cilvēku sirdis un vilkdami tās pie Pestītāja. {LI 197.4}

Par Kristus spēka liecinieku Kapernaumā kļuva augstmaņa dēls, kuru Viņš dziedināja. Galminieks ar visu saimi priecīgi stāstīja par savu ticību. Kad kļuva zināms, ka pats Mācītājs atkal ir viņu vidū, kājās sacēlās visa pilsēta. Ļaudis steigšus traucās pie Viņa, un sabatā sinagoga bija tā pārpildīta, ka daudziem vajadzēja doties mājup, jo tur vairs nevarēja iekļūt. {LI 197.5}

Visi, kas dzirdēja Pestītāju, bija pārsteigti par Viņa mācību, jo «Viņa vārdi bija vareni». «Viņš tos mācīja kā tāds, kam vara, un ne kā viņu rakstu mācītāji.» (Lūk. 4:32; Mat. 7:29) Rakstu mācītāju un vecāko mācīšana bija auksta un formāla, kā no galvas iekalta mācību stunda. Dieva Vārds tiem bija bez dzīvības un spēka, jo to viņi parasti aizstāja ar savām idejām un tradīcijām. Ierastajā diev-kalpojuma gaitā tie teica, ka izskaidro bauslību, bet Dieva inspirācija neskāra ne viņu pašu, ne klausītāju sirdis. {LI 197.6}

Jēzum nebija nekādu saistību ar jūdu dažādajiem strīdiem. Viņa uzdevums bija pasludināt patiesību. Viņa vārdi izlēja lielu gaismu pār sentēvu un praviešu mācībām, un Svētie Raksti cilvēkiem parādījās kā jauna atklāsme. Vēl nekad Viņa klausītāji Dieva Vārdu nebija tik dziļi izpratuši. {LI 198.1}

Jēzus ar tautu sastapās tās ikdienas interešu lokā — kā tāds, kas pazīst ļaužu grūtības. Viņš patiesību padarīja skaistu, pasniegdams to vistiešākajā un visvienkāršākajā veidā. Viņa valoda bija tīra un skaidra kā tekoša ūdens straume. Pēc rabīnu vienmuļās vārdu plūsmas Viņa balss šķita kā mūzika. Bet, kaut gan Jēzus mācīja vienkārši, Viņš runāja kā tāds, kam ir vara. Šī iezīme Viņa sludināšanu izcēla pāri visam citam. Rakstu mācītāji runāja ar šaubām un vilcināšanos, it kā Svētos Rakstus varētu izskaidrot gan vienādi, gan otrādi. Klausītāji ik dienas nonāca arvien lielākā neskaidrībā. Bet Jēzus mācīja Rakstus ar neapšaubāmu autoritāti. Ikkatru aizskarto tematu Viņš pasniedza ar tādu spēku, it kā teiktos vārdus nemaz nevarētu apstrīdēt. {LI 198.2}

Tomēr Viņš bija vairāk nopietns nekā straujš un runāja, apzinoties savu uzdevumu. Viņš atklāja mūžīgās pasaules realitāti. Katrā tematā tika paaugstināts Dievs. Jēzus centās salauzt to mulsinošo apmātību, kas cilvēkiem liek domāt tikai par zemes lietām. Šīs dzīves vērtības Viņš pakļāva mūžības interesēm, tomēr neignorēja to svarīgumu. Jēzus mācīja, ka Debesis un zeme ir savā starpā saistītas un ka dievišķās patiesības atziņa sagatavo cilvēkus labāk izpildīt savus ikdienas pienākumus. Viņš runāja, pazīstot Debesis un apzinoties savu saikni ar Dievu, bet, nenoliedzot arī vienotību ar ikvienu cilvēces ģimenes locekli. {LI 198.3}

Žēlastības vēstis vienmēr tika piemērotas klausītājiem. Viņš prata sacīt vārdus īstajā laikā un «ar vārdiem stiprināt nogurušos» (Jes. 50:4), jo Viņa lūpām bija dota žēlastība, lai patiesības dārgumus cilvēkiem varētu pasniegt vissaistošākajā veidā. Jēzus prata taktiski pieiet arī aizspriedumu pārņemtajiem prātiem un pārsteigt tos ar ilustrācijām, kas saistīja viņu uzmanību. Rosinot iztēli, Viņš centās aizsniegt sirdi. Salīdzinājumi parasti tika ņemti no ikdienas dzīves, un, neskatoties uz vienkāršību, tajos slēpās apbrīnojami dziļa nozīme. Putni gaisā, lilijas laukā, sēkla, gans un avis — visi šie Kristus lietotie tēli apgaismoja nemirstīgo patiesību; un vēlāk, ik reizes, kad Viņa klausītājiem gadījās tos redzēt dabā, tie atcerējās Viņa vārdus. Kristus ilustrācijas nemitīgi atgādināja Viņa pamācības. {LI 198.4}

Jēzus nekad cilvēkiem neglaimoja un nekad nerunāja kaut ko tādu, kas vēl vairāk dotu impulsu viņu ilūzijām un pieņēmumiem; Viņš tos neslavēja par viņu gudrajiem izdomājumiem. Bet dziļi, no aizspriedumiem brīvi domātāji uztvēra Viņa mācību un pārliecinājās, ka tā pārbauda viņu gudrību. Tie brīnījās par vienkāršā valodā izteikto garīgo patiesību. Viņa vārdi valdzināja visizglītotākos, un arī nemācītie vienmēr no tiem kaut ko ieguva. Viņam bija vēsts pilnīgi neizglītotiem, un pat pagāni saprata, ka Jēzum ir kāda tieši viņiem domāta vēsts. {LI 199.1}

Viņa sirsnīgā līdzjūtība ar dziedinošu pieskārienu krita nogurušās un bēdu pilnās sirdīs. Pat saniknotu ienaidnieku uzbrukumos Viņu apņēma miera atmosfēra. Jēzus patīkamā sejas izteiksme, rakstura jaukums un pāri visam — skatienā un balss noskaņā

izteiktā mīlestība pievilka visus, kas nebija nocietinājušies neticībā. Ja Viņā nebūtu mājojis tas jaukais, iejūtīgais gars, kas atmirdzēja katrā skatienā un vārdā, tad Viņš nespētu piesaistīt tādas ļaužu masas. Apbēdinātie, kas nāca pie Jēzus, juta, ka Viņš savas intereses vieno ar viņu interesēm kā uzticīgs un mīļš draugs, un tādēļ tie vēlējās uzzināt vairāk par tām patiesībām, kuras Viņš mācīja. Debesis zemei bija tik tuvu! Tie ilgojās pēc Pestītāja klātbūtnes, lai Viņa mīlestības ieprieca ar tiem varētu palikt vienmēr. {LI 199.2}

Ar dziļu nopietnību Jēzus vēroja pārmaiņas savu klausītāju sejas izteiksmē. Sejas, kuras pauda interesi un patiku, Viņam sagādāja lielu gandarījumu. Kad patiesības bultas aizsniedza dvēseli, izlauzdamās cauri egoisma sienām, radīdamas nožēlu un beidzot arī pateicību, Pestītājs kļuva līksms. Kad Viņa skatiens, slīdot pāri klausītāju pulkam, pamanīja jau agrāk redzētās sejas, Viņa acīs iemirdzējās prieks. Viņš tur saskatīja cerības rosinošus savas valstības pavalstniekus. Kad izteiktā patiesība aizskāra kādu iemīļotu elku, Viņš uztvēra arī šo pārmaiņu — vēsu, noraidošu skatu, kas liecināja, ka gaisma ir nevēlama. Redzot cilvēkus atsakāmies no miera vēsts, Viņa sirdssāpes nebija izmērojamas. {LI 199.3}

Sinagogā Jēzus runāja par valstību, kuru Viņš nācis uzcelt un par savu sūtību atbrīvot sātana gūstekņus. Tad Viņu pārtrauca izbaiļu kliedziens. Kāds velna apsēstais izlauzās uz priekšu no ļaužu pūļa, brēkdams: «Kas mums ar Tevi, Jēzu, no Nācaretes? Vai Tu esi nācis mūs nomaitāt? Es Tevi pazīstu, kas Tu esi, Dieva Svētais.» (Marka 1:24) {LI 200.1}

Izcēlās apjukums un troksnis. Klausītāju uzmanība tika novērsta un Kristus vārdus neviens vairs neievēroja. Tieši ar tādu nolūku arī sātans savu upuri bija aizvedis uz sinagogu. Bet Jēzus norāja ļauno garu, sacīdams: «Palieci klusu un izej no tā!» «Un, to raustīdams un ar stipru balsi brēkdams, nešķīstais gars no tā izgāja.» {LI 200.2}

Sātans bija aptumšojis nelaimīgā cietēja prātu, bet Pestītāja klātbūtnē šajā tumsā ielauzās kāds gaismas stariņš. Viņā pamodās ilgas tikt brīvam no sātana varas, bet ļaunais gars pretojās Kristus spēkam. Kad cilvēks mēģināja saukt Jēzu pēc palīdzības, viņa mutē vārdus ielika ļaunais gars, un tas izbailēs un mokās iekliedzās. Velna apsēstais pa daļai saprata, ka atrodas Tā tuvumā, kas viņu spēj atbrīvot. Bet, kad tas mēģināja nokļūt tur, kur šī varenā roka viņu varētu aizsniegt, to atturēja kāda cita griba; no viņa mutes atskanēja kāda cita vārdi. Cīņa starp sātana spēku un viņa karsto vēlēšanos pēc brīvības bija briesmīga. {LI 200.3}

Tas, kurš kārdināšanu tuksnesī bija uzvarējis sātanu, atkal aci pret aci satikās ar savu ienaidnieku. Ļaunais gars pielietoja visu savu spēku, lai upuri paturētu savās rokās, jo atkāpties nozīmētu atdot uzvaru Jēzum. Šķita, ka nomocītajam vīram cīņā ar ienaidnieku, kas jau bija laupījis viņa vīrišķību, būs jāzaudē arī dzīvība. Bet Jēzus ar pavēli gūstekni atbrīvoja. Cilvēks, kas tikko bija velna apsēsts, tagad stāvēja pārsteigto ļaužu priekšā

laimīgs, ka var brīvi valdīt pats pār sevi. Pat ļaunais gars bija apliecinājis Pestītāja dievišķo spēku. {LI 200.4}

Cilvēks slavēja Dievu par savu izglābšanu. Acis, kas tikko bija degušas ārprāta dusmās, tagad izstaroja saprātu un pārplūda pateicības asarās. Ļaudis aiz brīnumiem zaudēja valodu. Atguvušies tie cits citam sauca: «Kas tas ir? Jauna mācība ar spēku! Pat nešķīstiem gariem Viņš pavēl, un tie Viņam paklausa.» (Marka 1:27) {LI 200.5}

Noslēpumainais iemesls postam, kas šo cilvēku padarīja par šausmām draugiem un par nastu sev, bija viņa paša dzīve. Viņu bija savaldzinājuši grēka prieki, un tas savu dzīvi iedomājās pārvērst par lielisku karnevālu. Viņam pat sapņos nerādījās, ka kļūs par briesmām pasaulei un par kaunu ģimenei. Viņš tikai cerēja laiku pavadīt izpriecās, bet, kad uzgāja uz slidenās takas, tad katrs solis neatturami veda lejup. Nesātība un izlaidība sabojāja viņa rakstura cēlās īpašības, un sātans to pilnīgi pārņēma savā varā. {LI 200.6}

Nožēla nāca par vēlu. Tad, kad šis cilvēks labprāt būtu upurējis bagātību un izpriecas, lai tikai atgūtu savus zaudētos vīra gadus, viņš ļaunā rokās jau bija kļuvis bezspēcīgs. Viņš bija iegājis ienaidnieka teritorijā, un sātans to pārņēma savā varā. Kārdinātājs viņu bija ievilinājis ar daudziem jaukiem priekšlikumiem; bet, tiklīdz nelaimīgais atradās tā spēka iespaidā, ienaidnieks savā cietsirdībā kļuva nepiekāpīgs un briesmīgs savos niknajos uzbrukumos. Tāds rezultāts gaida visus, kas padodas ļaunajam. Prieki, kas sākotnēji ir valdzinoši, beigsies izmisuma tumsā vai pazudinātas dvēseles ārprātā. {LI 202.1}

Tas pats ļaunais gars, kas Kristu kārdināja tuksnesī un kas savā varā turēja Kapernaumas ārprātīgo, valdīja arī pār neticīgajiem jūdiem. Bet viņu priekšā tas ieņēma dievbijīgu izskatu, cenzdamies tos maldināt ar iemesliem, kuru dēļ tiem būtu jāatsakās no Pestītāja. Viņu stāvoklis bija bezcerīgāks nekā velna apsēstajam, jo tie nejuta vajadzību pēc Kristus un tāpēc vēl ciešāk tika pakļauti sātana virskundzībai. {LI 202.2}

Kristus personīgās darbības laiks cilvēku vidū bija tumsības valsts spēku vislielākās aktivitātes periods. Gadsimtiem ilgi sātans un viņa ļaunie eņģeļi bija centušies valdīt pār cilvēku miesu un dvēseli, lai nomāktu viņus ar grēku un ciešanām; bet par radušos postu tie apsūdzēja Dievu. Jēzus cilvēkiem atklāja Tēva raksturu. Viņš salauza sātana varu un atbrīvoja viņa gūstekņus. Jauna dzīvība, mīlestība un spēks no Debesīm pildīja cilvēku sirdis, un tumsības valdnieks bija spiests cīnīties par savas valstības pastāvēšanu. Tādēļ sātans sapulcināja visus savus karapulkus, lai ik solī apdraudētu Kristus darbu. {LI 202.3}

Tā tas būs arī lielajā beigu cīņā starp taisnību un grēku. Kad pār Kristus mācekļiem no augšienes nāks jauna dzīvība, gaisma un spēks, jauns uzliesmojums verdīs arī no bezdibeņa, stiprinādams sātana spēkus. Sasprindzinājums pārņems katru elementu virs

zemes. Ar gadsimtu ilgajā cīņā trenētu veiklību ļaunuma valdnieks darbosies zem viltus maskas. Viņš parādīsies kā gaismas eņģelis, un lieli ļaužu pulki tam klausīs, «pieķerdamies maldu gariem un dēmonu mācībām». (1. Tim. 4:1) {LI 202.4}

Kristus dienās Israēla vadītāji un mācītāji nespēja sātanam pretoties, jo viņi noraidīja vienīgo līdzekli, ar kura palīdzību varētu atvairīt ļaunos garus. Tas bija Dieva Vārds, ar ko Kristus pārspēja ļauno. Israēla vadoņi gan apgalvoja, ka viņi ir Dieva Vārda izskaidrotāji, bet tie to pētīja vienīgi, lai uzturētu spēkā savas tradīcijas un uzspiestu citiem cilvēku radītos priekšrakstus. Ar saviem izskaidrojumiem tie lika Rakstiem runāt to, ko Dievs nekad nebija sacījis, un ar mistiskajām teorijām padarīja neuztveramu to, kas bija skaidri atklāts. Viņi diskutēja par nenozīmīgu un nevajadzīgu sīkumainību formu ievērošanā un noliedza visbūtiskāko patiesību. Tā izplatījās neticība. Dieva Vārdam tika laupīts spēks, un ļaunais panāca to, ko gribēja. {LI 203.1}

Vēsture atkārtojas. Ar atvērtu Bībeli rokās un apliecinādami, ka ciena tās mācības, daudzi mūsu dienu reliģiskie vadītāji ticību tai kā Dieva Vārdam īstenībā iznīcina. Tie cītīgi nodarbojas ar Vārda analīzi, bet savus uzskatus izceļ pāri visskaidrākajiem apgalvojumiem. Viņu rokās Dieva Vārds zaudē savu atjaunojošo spēku. Lūk, kāpēc visapkārt trako neticība un valda grēks! {LI 203.2}

Kad sātans ir sagrāvis ticību Bībelei, tas pavedina cilvēkus meklēt gaismu un spēku pie citiem avotiem. Tā viņš nemanot piezogas klāt. Kas novēršas no Rakstu skaidrajām mācībām un atraida Svētā Gara pārliecinošo balsi, tie pakļaujas dēmonu varai. Kritizēšana un spekulācijas attiecībā uz Svētajiem Rakstiem ir atvērušas durvis spiritismam un teozofijai — šīm seno laiku pagānisma modernizētajām formām — un ļāvušas tām ieviesties pat baznīcās, kur apliecina mūsu Kungu Jēzu Kristu. {LI 203.3}

Paralēli Evaņģēlija pasludināšanai darbojas arī tādi spēki, kas nav nekas cits kā melu gara mēdiji. Daudzi cilvēki ar tiem ielaižas vienīgi ziņkārības dēļ, bet, redzēdami pierādījumus, ka tur darbojas vairāk nekā cilvēka spēks, tiek vilināti iet tālāk, līdz tos jau kontrolē griba, kas ir daudz stiprāka par viņu pašu vēlēšanos. Tie vairs nespēj izbēgt no tās noslēpumainā spēka. {LI 203.4}

Dvēseles aizsargmūri ir sagrauti. Nav vairs barjeru pret grēku. Tikko Dieva Vārda un Viņa Gara dotie ierobežojumi ir atraidīti, neviens cilvēks nezina, līdz kādai pagrimuma dzelmei viņš var noslīdēt. Slepeni grēki vai pār cilvēku valdošas kaislības var viņu turēt gūstā un padarīt tikpat bezspēcīgu kā Kapernaumas velna apsēsto. Tomēr arī tad stāvoklis vēl nav bezcerīgs. {LI 203.5}

Ļauno mēs varam uzvarēt tieši tāpat, kā to uzvarēja Kristus — ar Dieva Vārda spēku. Kungs pār mums nevalda bez mūsu piekrišanas; bet, ja mēs vēlamies zināt un darīt Viņa prātu, tad mums pieder apsolījums: «Un jūs atzīsit patiesību un patiesība darīs jūs

brīvus.» «Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva.» (Jāņa 8:32; 7:17) Ticot šiem apsolījumiem, ikviens cilvēks var tikt atbrīvots no maldu valgiem un grēka varas. {LI 204.1}

Katrs cilvēks var brīvi izvēlēties, kam pakļauties. Neviens nav tik pagrimis, ka tas nevarētu atrast glābšanu Kristū. Velna apsēstais lūgšanas vietā varēja izkliegt tikai sātana iedvestus vārdus, taču sirds neizteiktais sauciens tika sadzirdēts. Neviens grūtībās nonākušas dvēseles kliedziens, kaut arī tam pietrūktu izteiksmes vārdos, nepaliks neievērots. Tie, kas grib slēgt derību ar Dievu, netiks atstāti sātana varai vai savas bezspēcīgās dabas pakļautībā. Pestītājs tos uzaicina, lai tie «pie Manis meklētu aizsardzību un slēgtu ar Mani mieru, —jā, tiešām slēgtu ar Mani mieru!» (Jes. 27:5) Tumsības gari cīnīsies par dvēseli, kas reiz bijusi viņu varā, bet Dieva eņģeļi šīs dvēseles glābšanai grib izmantot vēl lielāku spēku. Kungs saka: «Vai var atņemt laupījumu stiprajam, jeb vai var aizbēgt no viņa gūstekņi? (..) Tā saka tas Kungs: arī paša stiprākā gūstekņus viņam var atņemt, un savu laupījumu viņš var atkal zaudēt: Es pats cīnīšos ar taviem pretiniekiem, un Es pats izglābšu tavus bērnus.» (Jes. 49:24,25) {LI 204.2}

Kamēr draudze sinagogā vēl bija izbrīna un bijības pārņemta, Jēzus aizgāja uz Pētera māju, lai mazliet atpūstos. Bet arī pār šo māju bija nolaidusies ēna. Pētera sievasmāte gulēja slima «ar grūtu drudzi». Jēzus pavēlēja slimībai atkāpties, un cietēja cēlās un kalpoja Mācītāja un mācekļu dienišķajām vajadzībām. {LI 204.3}

Vēsts par Kristus darbu ātri izplatījās pa visu Kapernaumu. Baidīdamies no rakstu mācītājiem, ļaudis neuzdrošinājās nākt sabatā un lūgt dziedināšanu, bet, tikko saulīte pazuda aiz apvāršņa, sākās liela kustība. No savām mājām, veikaliem un tirgus laukumiem pilsētas iedzīvotāji steidzās uz vienkāršo mājokli, kur bija apmeties Jēzus. Slimos nesa ar nestuvēm; citi atnāca paši, atspiedušies uz spieķiem vai draugu atbalstīti, cenšoties nokļūt pēc iespējas tuvāk Pestītājam. {LI 204.4}

Stundu pēc stundas tie nāca un gāja, jo neviens nevarēja zināt, vai rīt vēl Ārsts būs viņu vidū. Tādu dienu Kapernauma vēl nekad nebija pieredzējusi. Gaisu pildīja triumfa un atbrīvošanās gaviļu balsis. Pestītājs priecājās par paša izraisīto līksmību. Kad Viņš redzēja atnākušo ļaužu ciešanas, Glābēja sirds iedegās līdzjūtībā un Viņš priecājās, ka Viņam ir spēks atdot tiem veselību un laimi. {LI 205.1}

Savu darbu Jēzus pārtrauca tikai tad, kad palīdzību bija saņēmis pēdējais cietējs. Bija vēla nakts, kad ļaudis izklīda un pār Sīmaņa namu nolaidās klusums. Garā uztraukumu pilnā diena bija pagājusi, un Jēzus ilgojās pēc atpūtas. Bet, kad pilsēta vēl snauda, Pestītājs, «no rīta gaiļos cēlies, (..) izgāja kādā vientuļā vietā un tur Dievu pielūdza». {LI 205.2}

Tā Jēzus pavadīja savas zemes dzīves dienas. Viņš bieži atļāva mācekļiem apmeklēt

savas mājas un atpūsties, bet pats laipni noraidīja visus mēģinājumus atraut Viņu no darba. Augu dienu Viņš pūlējās, mācot nezinošos, dziedinot slimos, atdodot redzi aklajiem, paēdinot ļaužu pulkus, bet novakarē vai agrā rītā Pestītājs pats devās uz kalnu svētnīcu, lai satiktos ar savu Tēvu. Tā Viņš bieži lūgšanās un pārdomās pavadīja visu nakti, rītausmā atkal atgriezdamies pie darba ļaužu vidū. {LI 205.3}

Agri no rīta Pēteris ar saviem biedriem nāca pie Jēzus, sacīdams, ka Kapernaumas ļaudis jau Viņu meklējot. Tas, kā Kristus tika uzņemts līdz šim, mācekļiem sagādāja rūgtu vilšanos. Jeruzālemes vadītāji gribēja nogalināt Jēzu; pat dzimtās pilsētas ļaudis bija mēģinājuši atņemt Viņam dzīvību, bet Kapernaumā Viņu bija apsveikuši ar sevišķu sajūsmu, un mācekļos no jauna uzliesmoja cerība. Varbūt tieši pie brīvību mīlošajiem galilejiešiem atradīsies jaunās valstības atbalstītāji. Bet pārsteigti tie izdzirda Kristus vārdus: «Arī citām pilsētām Man jānes labā vēsts par Dieva valstību, jo tam Es esmu sūtīts.» {LI 205.4}

Satraukumā, kas tobrīd bija pārņēmis Kapernaumu, draudēja briesmas, ka skatam varētu pazust Viņa misijas mērķis. Jēzus nevēlējās, lai Viņam pievērstu uzmanību tikai kā brīnumdarim vai fizisku vainu dziedinātājam. Viņš centās cilvēkus vilkt pie sevis kā Pestītājs. Ļaudis bija gatavi ticēt, ka Viņš nācis kā Ķēniņš, lai uzceltu laicīgu valstību, bet Jēzus pats ilgojās viņu prātus novērst prom no laicīgā uz garīgo. Tikai laicīgi panākumi vien traucētu Viņa darbu. {LI 205.5}

Viņa garam bija nepatīkama bezrūpīgā pūļa apbrīnošana. Viņa dzīvē nekur nebija vērojama pašapliecināšanās. Tas, kā pasaule apliecina cieņu stāvoklim, bagātībai un talantam, Pestītajam bija sveša lieta. Jēzus nepielietoja nevienu no tiem līdzekļiem, ko cilvēki izmanto, lai iegūtu sabiedrotos vai panāktu cieņas pilnu izturēšanos no citu puses. Jau daudzus gadsimtus pirms Viņa dzimšanas bija pravietots: «Viņš nebrēks un netrokšņos, un Viņa balsi nedzirdēs uz ielas. Ielūzušu niedri Viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli Viņš neizdzēsīs; uzticīgi Viņš darīs zināmu tiesu pēc patiesības. Viņš nepagurs un nekritīs, kamēr Viņš nenodibinās taisnību virs zemes.» (Jes. 42:2-4) {LI 206.1}

Farizeji centās iegūt atzinību ar sīkumainu ceremoniju izpildīšanu, lieloties ar savu dievbijību un labajiem darbiem. Dedzību reliģijā tie izrādīja, padarīdami to par diskusiju tēmu. Pretēju sektu strīdi bija skaļi un gari, un nebija nekas neparasts dzirdēt bauslības mācītājus dusmīgā balsī strīdamies uz ielas. {LI 206.2}

Krasā pretstatā tam visam bija Jēzus izturēšanās. Viņa dzīvē nekur un nekad nebija redzama trokšņaina strīdēšanās, ārišķīga dievkalpošana, neviens darbs, kas alktu pēc skaļas atzinības. Kristus bija apslēpts Dievā, un Dievs tika atklāts sava Dēla raksturā. Šai atklāsmei Kristus vēlējās pievērst ļaužu uzmanību un gribēja, lai tai tiktu apliecināta cieņa. {LI 206.3}

Taisnības Saule pār pasauli neuzlēca visā spožumā, lai to apžilbinātu ar savu godību. Par Kristu ir rakstīts: «Viņš atmirdzēs kā skaista rītausma.» (Hoz. 6:3) Mierīgi un maigi dienas gaisma nāk pār zemi, izklīdinādama tumsas ēnas un pamodinādama pasauli dzīvībai. Tāpat nāca arī Taisnības Saule, «un jūsos ieplūdīs dziedinājums no šīs Saules spārnu gaismas.» (Mal. 3:20) {LI 206.4}

27 Nodaļa - «Tu vari mani šķīstīt»

(Mat. 8:2-4; 9:1-8,32-34; Marka 1:40-45; 2:1-12; Lūk. 5:12-28) {LI 207.1}

No visām austrumos pazīstamajām slimībām visbriesmīgākā bija spitālība. Tās nedziedināmība un pastiprinātā inficēšanās iespēja, kā arī šausmīgā iedarbība uz savu upuri, iedvesa bailes pat visdrošsirdīgākajiem. Jūdi spitālību uzskatīja par grēka sodu, tādēļ arī tā tika saukta par «sitienu» jeb «Dieva pirkstu». Šī nopietnā, neizskaužamā un nāvējošā slimība tika uzskatīta par nāves simbolu. Ceremoniālā bauslība spitālīgo pasludināja par nešķīstu. Kā tādu, kas miris, to izolēja no cilvēku sabiedrības. Viss, ko viņš aizskāra, kļuva nešķīsts. Slimnieka elpa inficēja gaisu. Ikvienam, kuru turēja aizdomās par to, ka tam varētu būt šī slimība, bija jāstājas priesteru priekšā, un tiem šo cilvēku vajadzēja izmeklēt un izlemt viņa likteni. Ja to pasludināja par spitālīgu, tad viņu atšķīra no Israēla draudzes, tas bija kā notiesāts un drīkstēja satikties vienīgi ar līdzīgiem slimniekiem. Likums savās prasībās bija nelokāms. Pat ķēniņi un valdnieki nebija izņēmums. Arī valdniekam vajadzēja atdot scepteri un bēgt no sabiedrības. {LI 207.2}

Šķirtam no draugiem un radiniekiem, spitālīgajam bija jānes savas slimības lāsts. Viņam pašam bija jāizziņo sava nelaime, jāsaplēš drēbes un jāceļ trauksme, brīdinot visus, lai tie izvairās no viņa tuvuma. Sauciens: «Nešķīsts, nešķīsts!» bija signāls, ko uztvēra ar bailēm un riebumu. {LI 207.3}

Apkārtnē, kur darbojās Kristus, bija daudz tādu cietēju, un vēsts par Kristus darbu aizsniedza arī tos, iededzinot cerības stariņu. Bet kopš pravieša Elīsas dienām nekad nebija dzirdēts par šādu slimnieku dziedināšanu. Tāpēc tie neuzdrošinājās gaidīt, ka Jēzus viņu labā darīs to, ko Viņš vēl nekad nevienam cilvēkam nebija darījis. Tomēr bija kāds, kura sirdī modās ticība, lai gan šis cilvēks nezināja, kā nokļūt pie Jēzus. Kā gan tas, kuram bija atņemtas tiesības satikties ar līdzcilvēkiem, lai nokļūst pie Ārsta? Šis cilvēks arī šaubījās, vai Kristus viņu dziedinās. Vai Viņš nolieksies, lai uzlūkotu tādu, par kuru tika uzskatīts, ka tas izcieš Dieva sodu? Vai Viņš tāpat kā farizeji un ārsti neizteiks pār viņu lāstu un nepavēlēs bēgt no cilvēku uzturēšanās vietām? Domās nelaimīgais pārcilāja visu, ko bija dzirdējis par Jēzu. Neviens, kas jebkad meklējis pie Viņa palīdzību, nebija aizraidīts. Nelaimīgais nolēma atrast Pestītāju. Kaut gan ieeja pilsētās viņam bija aizliegta, varēja tomēr gadīties, ka Jēzu izdodas sastapt uz kāda vientuļa ceļa vai kalnu takas vai arī mācām ārpus pilsētas. Tas šķita diezgan sarežģīti, bet satikt Jēzu — tā bija viņa vienīgā cerība. {LI 207.4}

Tā spitālīgais nokļūst pie Pestītāja. Jēzus tobrīd māca ezera krastā, un ap Viņu ir sapulcējušies ļaudis. Stāvēdams no tālienes, lepras slimnieks uztver dažus vārdus no Kristus lūpām. Tas redz Viņu uzliekam rokas cietējiem. Tas vēro, kā klibie, aklie, paralizētie un ar dažādām citām slimībām sirgstošie pieceļas veseli un slavē Dievu par

savu glābšanu. Ticība viņa sirdī kļūst arvien stiprāka. Tas sāk virzīties tuvāk sanākušajam ļaužu pūlim. Aizmirsti ir viņam uzliktie ierobežojumi, ļaužu drošība un bailes, ar kādām visi cilvēki uz to raugās. Viņš domā tikai par dziedināšanas svētīgo cerību. {LI 208.1}

Spitālīgā izskats ir drausmīgs. Slimība viņu ir tā saēdusi, ka uz pūstošo miesu ir baigi pat paskatīties. Viņu ieraudzījuši, ļaudis šausmās atkāpjas. Tie spiežas un kāpj cits citam virsū, lai tikai izbēgtu no saskares ar slimo. Daži mēģina to aizkavēt tuvoties Jēzum, bet veltīgi. Viņš tos ne redz, ne dzird. To neietekmē viņu riebuma izpausme. Viņš redz vienīgi Dieva Dēlu, dzird vienīgi Viņa balsi, kas dod dzīvību mirstošiem. Aizkļuvis līdz Jēzum, tas pakrīt pie Viņa kājām: «Kungs, ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt!» {LI 208.2}

Jēzus atbild: «Es gribu, topi šķīsts!» un uzliek tam savu roku. (Mat. 8:3) {LI 208.3}

Ar spitālīgo tūlīt notika pārmaiņa. Viņa miesa kļuva vesela, nervi jutīgi, muskuļi stingri. Spitālīgajiem raksturīgā nelīdzenā, kraup- jainā āda nozuda, un tās vietā parādījās veselīgas ādas maigais sārtums, kāds parasti ir bērniem. {LI 208.4}

Jēzus pavēlēja šim cilvēkam neizpaust to, kas ar viņu bija darīts, bet ar attiecīgo upuri nekavējoties iet uz dievnamu. Tādu upuri nevarēja pieņemt, iekams priesteri nebija izdarījuši pārbaudi un pasludinājuši cilvēku par pilnīgi brīvu no slimības. Lai cik nepatīkama arī būtu šāda pārbaude, tiem tomēr katru gadījumu vajadzēja izmeklēt un izdarīt atbilstošu secinājumu. {LI 208.5}

Svēto Rakstu vārdi rāda, cik neatlaidīgi Kristus šim cilvēkam piekodināja, ka nepieciešams klusēt un rīkoties ātri. «Viņš to apdraudēja un to tūlīt aizdzina, un uz to sacīja: «Raugi, nesaki nevienam neko, bet ej, rādies priesterim un atnes par savu šķīs- tīju mu upuri, ko Mozus ir pavēlējis, viņiem par liecību.» » Ja priesteri būtu uzzinājuši par spitālīgā dziedināšanu, viņu ienaids pret Kristu varētu tos pamudināt izteikt netaisnu spriedumu. Jēzus gribēja, lai šis cilvēks paspēj parādīties dievnamā, pirms ziņas par brīnumdarbu būtu aizsniegušas priesterus. Tā tiktu nodrošināts objektīvs spriedums, un dziedinātajam spitālīgajam tiktu atļauts atkal pievienoties savai ģimenei un draugiem. {LI 209.1}

Bija arī vēl citi iemesli, kurus Kristus ņēma vērā, pavēlot dziedinātajam klusēt. Pestītājs zināja, ka Viņa ienaidnieki nemitīgi tīkoja ierobežot Viņa darbu un novērst no Viņa tautu. Jēzus saprata, ka plašas propagandas rezultātā pie Viņa varētu sākt nākt daudzi šīs briesmīgās slimības piemeklētie un rastos pamatots iebildums, ka ļaudis, ar tiem satiekoties, tiek inficēti. Turklāt daudzi spitālīgie veselības dāvanu neizlietotu tā, lai tā viņiem pašiem un citiem nestu svētību. Bez tam, pulcinādams ap sevi spitālīgos, Viņš dotu iemeslu apsūdzībai, ka lauž ceremoniālās bauslības uzliktos ierobežojumus. Tā tiktu kavēts Evaņģēlija pasludināšanas darbs. {LI 209.2}

Notikumu gaita pierādīja Kristus brīdinājuma pamatotību. Spitālīgā dziedināšanu bija

redzējuši daudz ļaužu, un tie tagad dega nepacietībā uzzināt priesteru lēmumu. Kad dziedinātais atgriezās pie saviem draugiem, radās liels satraukums. Neskatoties uz Jēzus brīdinājumu, tas vairs necentās slēpt savas dziedināšanas faktu. Būtu jau arī gandrīz neiespējami to izdarīt, un tādēļ viņš runāja pilnīgi atklāti. Domādams, ka Jēzus tikai aiz pazemības izteicis viņam šo aizliegumu, tas gāja, visur cildinādams sava lielā Ārsta spēku, nesaprazdams, ka katrs tāds paziņojums priesterus un vecākos darīja vēl apņēmīgākus Kungu nogalināt. Dziedinātais saprata, ka veselība ir dārga dāvana. Viņš priecājās par enerģiju un spēku savos brieduma gados, kā arī par atgriešanos ģimenē un sabiedrībā un nespēja atturēties, neslavējis Ārstu, kas viņu bija dziedinājis. Bet šādas atklātas sludināšanas dēļ Pestītāja darbs tika aizkavēts. Ļaudis tagad juta mudinājumu traukties pie Jēzus tik lielos pulkos, ka Viņš uz laiku bija spiests savu darbību pārtraukt. {LI 209.3}

Katram Kristus darbam Viņa kalpošanas laikā bija tālejošs mērķis. Tas nozīmēja daudz vairāk, nekā varēja saprast no pašas darbības. Tā bija arī notikumā ar spitālīgo. Kalpodams visiem, kas nāca pie Viņa, Jēzus karsti ilgojās svētīt arī tos, kas nenāca. Vilkdams pie sevis muitniekus, pagānus un samariešus, Viņš ilgojās aizsniegt arī priesterus un rakstu mācītājus, kas bija ieslīguši aizspriedumos un tradīcijās. Viņš izmēģināja visus līdzekļus, ar kuriem tos varētu ietekmēt. Nosūtīdams dziedināto spitālīgo pie priesteriem, Viņš tiem sniedza liecību, kurai vajadzēja atbruņot viņu aizspriedumus. {LI 210.1}

Farizeji apgalvoja, ka Kristus mācība ir pret bauslību, ko Dievs devis caur Mozu, bet dziedinātajam spitālīgajam dotā pavēle pienest upuri pēc bauslības bija pretrunā ar šo apsūdzību. Tā bija pietiekama liecība visiem, kas vien vēlējās par to pārliecināties. {LI 210.2}

Jeruzālemes vecākie bija izsūtījuši spiegus, lai atrastu ieganstu Kristu nonāvēt. Viņš tiem atbildēja ar to, ka skaidri parādīja savu mīlestību pret cilvēci, cieņu pret bauslību un savu varu atpestīt no grēka un nāves. Līdz ar to Viņš par tiem nodeva liecību: «Tie atmaksā labu ar ļaunu, ar ienaidu par Manu mīlestību.» (Ps. 109:5) Tas, kas uz svētību kalna deva pavēli: «Mīliet savus ienaidniekus», pats savā dzīvē īstenoja principu «neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz zaimus ar zaimiem, turpretim svētījiet, jo uz to jūs esat aicināti». (Mat. 5:44; 1. Pēt. 3:9) {LI 210.3}

Tie paši priesteri, kas spitālīgajam piesprieda izraidīšanu no sabiedrības, apliecināja viņa izveseļošanos. Šis spriedums, atklātībai paziņots un reģistrēts, pastāvīgi liecināja par Kristu. Tā kā dziedinātais atkal tika uzņemts Israēla draudzē uz priesteru sprieduma pamata, ka viņam nav ne vismazāko slimības pazīmju, tad arī viņš pats kļuva par dzīvu liecību savam Labdarim. Priecīgs tas pienesa nepieciešamo upuri un paaugstināja Jēzus vārdu. Priesteri bija pārliecināti par Pestītāja dievišķo spēku. Viņiem tika dāvāta izdevība

iepazīties ar patiesību un saņemt svētību no gaismas. Noraidīta tā tos atstātu, lai nekad vairs neatgrieztos. Vairākums gaismu atraidīja, tomēr tā nebija veltīgi dāvāta. Daudzas sirdis tika skartas, kaut arī uzreiz nekādi pierādījumi doti netika. Pestītāja dzīves laikā Viņa misija priesteru un rakstu mācītāju vidū, šķiet, izraisīja maz pretmīlestības, bet pēc Viņa pacelšanās Debesīs «liels pulks priesteru kļuva ticīgi». (Ap. d. 6:7) {LI 210.4}

Kristus darbs, šķīstot spitālīgo no slimības, ilustrē Viņa pūles dvēseles šķīstīšanā no grēka. Cilvēks, kas atnāca pie Jēzus, bija «caur caurim spitālīgs». Slimības nāvīgā inde bija pārņēmusi visu viņa ķermeni. Mācekļi mēģināja atturēt Mācītāju, lai Viņš neaizskartu spitālīgo, jo tas, kurš tādu aizskāra, pats kļuva nešķīsts. Bet, uzlikdams roku spitālīgajam, Jēzus nekļuva netīrs. Viņa pieskāriens radīja dzīvības spēkus. Spitālība tika šķīstīta. Tāpat notiek arī ar grēka spitālību: tā ir dziļi iesakņojusies, nāvīga un ar cilvēciskiem spēkiem no tās nav iespējams atbrīvoties. «Visa galva ir slima, un sirds ir vāja. No kāju pēdām līdz pakausim nav tur vairs nekā vesela, tikai vātis un brūces un jauni ievainojumi, kas nav apkopti, nav pārsieti un ar eļļu ieziesti.» (Jes. 1:5,6) Bet Jēzus, nākdams mājot cilvēka miesā, nekļuva netīrs. Viņa klātbūtnei bija dziedinošs spēks. Ikviens, kas kritīs pie Viņa kājām, ticībā izsaukdamies: «Kungs, ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt», saņems atbildi: «Es gribu, topi šķīsts!» {LI 211.1}

Dažās dziedināšanas reizēs Jēzus meklēto svētību nepiešķīra tūlīt, bet gadījumā ar spitālīgo, tiklīdz lūgums bija izsacīts, tas tika arī izpildīts. Kad lūdzam pēc laicīgām svētībām, atbilde uz mūsu lūgšanām var kavēties, vai arī Dievs var dot kaut ko citu, nevis to, ko mēs lūdzam. Bet tā tas nav, kad lūdzam pēc atpestīšanas no grēka. Viņš vēlas mūs atbrīvot no grēka, pieņemt par saviem bērniem un darīt spējīgus dzīvot svētu dzīvi. Kristus «pats sevi ir nodevis par mūsu grēkiem, lai mūs izglābtu no šīs tagadējās ļaunās pasaules pēc Dieva, mūsu Tēva, prāta». «Un šī paļāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausa mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta. Ja zinām, ka Viņš mūs klausa, ko vien lūdzam, tad zinām, ka saņemam to, ko esam no Viņa lūguši.» (Gal. 1:4; 1. Jāņa 5:14,15) «Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.» (1. Jāņa 1:9) {LI 211.2}

Dziedinādams paralizēto Kapernaumā, Kristus vēlreiz uzsvēra šo pašu patiesību. Šis brīnumdarbs tika darīts, lai parādītu Viņa varu piedot grēkus, tomēr tas akcentē arī citas dārgas patiesības. Tas iedveš cerību un drosmi un satur brīdinošu pamācību ļaunprātīgajiem farizejiem. {LI 211.3}

Tāpat kā spitālīgais, arī paralizētais bija zaudējis visas cerības uz izveseļošanos. Viņa slimība bija grēka dzīves sekas, un sirdsapziņas pārmetumi ciešanas darīja vēl rūgtākas. Viņš jau agrāk bija griezies pie farizejiem un ārstiem, cerēdams saņemt atvieglojumu garīgajām ciešanām un fiziskajām sāpēm. Bet vienaldzīgi un auksti tie pasludināja viņu par nedziedināmu, atstādami to Dieva dusmībai. Farizeji ciešanas uzskatīja par Dieva

nelabvēlības pierādījumu, tādēļ turējās tālu no slimiem un trūcīgiem. Tomēr tieši tie, kas paši sevi godāja par svētiem, bieži bija vainīgāki par cietējiem, kurus viņi nosodīja. {LI 211.4}

Paralizētais bija pilnīgi bezspēcīgs, un, nerazdams nekur izredzes uz palīdzību, krita izmisumā. Tad viņš dzirdēja par Jēzus brīnumdarbiem. Viņam stāstīja, ka daudzi tikpat grēcīgi un nespēcīgi esot dziedināti, pat spitālīgie saņēmuši šķīstīšanu. Draugi, kas visas šīs lietas ziņoja, iedrošināja viņu ticēt, ka arī viņš var tikt dziedināts, ja vien to aiznestu pie Jēzus. Bet šī cilvēka cerība kļuva nedroša, kad viņš atcerējās, kā šo slimību bija ieguvis. Viņš baidījās, ka šķīstais Ārsts to necietīs savā tuvumā. {LI 212.1}

Tomēr paralizētais ilgojās ne tik daudz pēc fiziskās dziedināšanas, cik pēc atbrīvošanas no grēka nastas. Ja tas varētu redzēt Jēzu un saņemt piedošanas apliecinājumu un salīdzināšanu ar Debesīm, tad viņš būtu ar mieru dzīvot vai mirt pēc Dieva prāta. Sirgstošā vīra vienīgās domas bija: «Ak, kaut es varētu nākt Viņa priekšā!» Nedrīkstēja zaudēt laiku, jo dažās viņa novārgušā ķermeņa daļās jau bija redzamas atmiršanas pazīmes. Viņš sirsnīgi lūdza savus draugus aiznest to ar visu gultu pie Jēzus, ko tie ar prieku uzņēmās izdarīt. Bet milzīgais ļaužu pūlis, kas bija sapulcējies ap māju, kur atradās Pestītājs, neļāva draugiem ar slimo ne nokļūt pie Jēzus, nedz pat sadzirdēt Viņa balsi. {LI 212.2}

Jēzus pašlaik mācīja Pētera mājā. Pēc sava ieraduma puslokā ap Viņu sēdēja mācekļi. Tur bija arī «farizeji un bauslības mācītāji, kas bija nākuši no visiem Galilejas un Jūdejas miestiem, kā arī no Jeruzālemes». Tie bija ieradušies kā spiegi, mēģinādami iegūt kādu apsūdzību pret Jēzu. Tālāk aiz šīm amatpersonām drūzmējās liels ļaužu pulks: dedzīgie, godbijīgie, ziņkārīgie un neticīgie. Tur bija pārstāvētas dažādas tautības un visas sabiedrības šķiras. «Un tā Kunga spēks Viņam bija, ka Viņš varēja dziedināt.» Sanāksmē bija jūtams Dzīvības Gars, bet farizeji un rakstu mācītāji nemanīja tā klātbūtni. Tie neizjuta vajadzību pēc dziedināšanas un nesaņēma to. «Izsalkušo Viņš pildījis ar labumiem un bagātos Viņš atstājis tukšus.» (Lūk. 1:53) {LI 212.3}

Atkal un atkal paralizētā cilvēka nesēji pūlējās izspraukties cauri pūlim, bet velti. Slimnieks raudzījās visapkārt neizteiktu moku pilns. Kā lai viņš atsakās no cerības, kad gaidītā palīdzība bija tik tuvu! Pēc viņa ierosinājuma draugi to uznesa uz mājas jumta un, to uzplēsuši, nolaida pie Jēzus kājām. Saruna pārtrūka, Pestītājs ielūkojās izmocītajā sejā un ieraudzīja sev pievērstu lūdzošu skatienu. Viņš saprata šo gadījumu. Viņš pats bija vilcis pie sevis šo apjukušo un šaubu pārņemto garu. Tam vēl mājās atrodoties, Pestītājs pārliecināja paralizētā cilvēka sirdsapziņu, un tas nožēloja savus grēkus un ticēja, ka Jēzum ir spēks darīt viņu veselu. Tad arī Pestītāja dzīvību dodošā žēlastība jau pirmo reizi bija svētījusi viņa slāpstošo sirdi. Jēzus bija vērojis, kā pirmais ticības stariņš pieauga par pārliecību, ka Viņš ir vienīgais grēcinieku palīgs; Jēzus redzēja, kā cilvēkam,

pūloties nokļūt Viņa tuvumā, nostiprinās ticība. {LI 212.4}

Tad ar vārdiem, kas cietēja ausij skanēja kā mūzika, Pestītājs viņu iedrošināja: «Ņemies drošu prātu, dēls, tavi grēki tev piedoti.» Izmisuma smagums novēlās no slimnieka dvēseles; piedošanas miers pārņēma viņa garu un staroja no viņa sejas. Fiziskās sāpes bija zudušas, visa viņa būtne bija pārveidota. Nevarīgais paralizētais ir dziedināts! Vainīgajam grēciniekam ir piedots! {LI 213.1}

Vienkāršā ticībā viņš Jēzus vārdus pieņēma kā jaunas dzīves ķīlu. Viņš vairs tālāk neizteica nekādu lūgumu, bet palika mierīgi guļam, pārāk laimīgs, lai runātu. Viņa seja atstaroja Debesu gaismu, un ļaudis ar bijību noraudzījās šajā skatā. {LI 213.2}

Rakstu mācītāji ar sasprindzinājumu gaidīja, lai redzētu, kā Kristus rīkosies šajā gadījumā. Tie atcerējās, kā slimais reiz griezās pie viņiem pēc palīdzības un kā tie bija lieguši jebkādu cerību un līdzjūtību. Ar to vēl neapmierinādamies, mācītāji paziņoja, ka tas par saviem grēkiem tagad izcieš Dieva sodu. Paralizēto ieraugot, visas šīs lietas tiem no jauna atausa atmiņā. Tie arī pamanīja, ar kādu interesi visi vēroja notiekošo, un izjuta lielas bailes, ka zaudē savu ietekmi tautā. {LI 213.3}

Šie augstie vīri savā starpā nepārmija nevienu vārdu, bet, ieskatījušies cits citam acīs, tur izlasīja vienas un tās pašas domas — noteikti kaut kas jādara, lai apturētu sajūsmas vilni. Jēzus bija teicis, ka paralizētajam piedoti grēki. Farizeji to uztvēra kā Dieva zaimošanu un sprieda, ka tas ir grēks, par kuru var piespriest nāves sodu. Tie savās sirdīs sacīja: «Viņš zaimo Dievu. Kas cits var grēkus piedot kā vienīgi Dievs?» (Marka 2:7) {LI 213.4}

Paskatījies uz viņiem ar skatienu, no kura tie sarāvās, Jēzus sacīja: » «Kāpēc jūs domājat ļaunu savās sirdīs? Kas ir vieglāk? Vai sacīt: tev tavi grēki piedoti, vai sacīt: celies un sacīt: tev tavi grēki piedoti, vai sacīt: celies un staigā? Bet, lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot,» Viņš saka uz triekas ķerto, «Es tev saku: celies, ņem savu gultu un ej uz mājām!» » {LI 213.5}

Tad slimais, kurš pie Jēzus tika atnests ar visu gultu, piecēlās kājās ar jaunības spēku un vingrumu. Viņa dzīslās sāka plūst dzīvinošās asinis. Visi orgāni pielija ar jaunu spēku. Nāves bālumu nomainīja veselīgs sārtums. «Un tas tūdaļ cēlās un, gultu paņēmis, aizgāja, visiem redzot, tā ka visi izbrīnījās un Dievu teica, sacīdami: to mēs ne mūžam vēl neesam redzējuši.» {LI 214.1}

Ak, apbrīnojamā Kristus mīlestība, kas noliecas dziedināt vainīgos un nomocītos! Dievība, kas bēdājas par cietējas cilvēces ļaunumu un to remdina! Ak, brīnišķais spēks, kas tā tiek atklāts cilvēkiem! Kas gan spēj apšaubīt pestīšanas vēsti? Kas var nevērīgi izturēties pret līdzcietīgā Pestītāja žēlastības dāvanām? {LI 214.2}

Lai atdotu veselību šim novārgušajam organismam, vajadzēja ne mazāk kā Radītāja

spēku. Tā pati balss, kas deva dzīvību no zemes pīšļiem veidotajam cilvēkam, atdeva dzīvību mirstošajam paralizētajam. Tas pats spēks, kas deva dzīvību ķermenim, atjaunoja arī sirdi. Tas, kas radīšanas brīdī runāja, un Viņa vārdi piepildījās, par kuru ir sacīts, ka tad, kad «Viņš pavēlēja, (..) viss radās», (Ps. 33:9), bija nolēmis piešķirt dzīvību dvēselei, kas mirusi pārkāpumos un grēkos. Fiziskā dziedināšana bija pierādījums spēkam, kas atjaunoja sirdi. Kristus paralizētajam pavēlēja celties un iet, lai visi zinātu, «ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot». {LI 214.3}

Kristū slimnieks atrada gan fizisko, gan garīgo dziedināšanu. Garīgajai dziedināšanai sekoja fiziskā izveseļošanās. Šo mācību nedrīkst atstāt neievērotu. Mūsu dienās ir tūkstošiem tādu, kas, ciešot no fiziskām kaitēm, līdzīgi paralizētajam ilgojas dzirdēt: «Tavi grēki tev piedoti.» Viņu slimības pamatā ir grēks ar tā nemieru un nepiepildītajām vēlmēm. Tie nevar atrast atvieglojumu, pirms nav nonākuši pie dvēseles Ārsta. Miers, kuru vienīgi Viņš var dot, atnesīs spēku garam un veselību ķermenim. {LI 214.4}

Jēzus nāca, «lai (..) iznīcinātu velna darbus». «Viņā bija dzīvība», un Viņš saka: «Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.» Viņš ir «dzīvu darītājs gars». (1. Jāņa 3:8; Jāņa 1:4; 10:10; 1. Kor. 15:45) Jēzum vēl tagad ir tas pats dzīvību dodošais spēks, kurš bija tad, kad Viņš mājoja zemes virsū, dziedināja slimos un pasludināja grēku piedošanu grēciniekiem. «Viņš piedod visus tavus grēkus un dziedē visas tavas vainas.» (Ps. 103:3) {LI 214.5}

Paralizētā dziedināšanas radītais iespaids tautā bija tāds, it kā būtu atvērušās Debesis, atklādamas labākas pasaules godību. Kad dziedinātais gāja cauri ļaužu pūlim, nepārtraukti slavēdams Dievu un savu nastu nesdams tā, it kā tai būtu spalvas smagums, ļaudis atkāpās, dodami viņam ceļu, un bijībā noskatījās, klusu savā starpā sačukstēdamies: «Mēs šodien brīnuma lietas esam redzējuši.» {LI 215.1}

Farizejus pārņēma izbrīns un reizē nomāca arī neveiksme. Tie redzēja, ka šeit viņu skaudībai nav iespējams sakūdīt ļaužu pūli. Tautu tik spēcīgi bija ietekmējusi tā cilvēka brīnumainā dziedināšana, kuru tie bija nodevuši Dieva dusmībai, ka rakstu mācītāji uz brīdi tika aizmirsti. Tie redzēja, ka Kristum ir spēks un vara, kādu tie bija attiecinājuši vienīgi uz pašu Dievu, bet Viņa izturēšanās bija krasā pretstatā ar šo vīru augstprātīgo iedomību. Tie bija apmulsuši un nokaunējušies, saprazdami, bet neatzīdami, ka atrodas augstākas Būtnes priekšā. Jo spēcīgāks bija pierādījums, ka Jēzum ir vara virs zemes piedot grēkus, jo ciešāk tie ieslēdzās neticībā. No Pētera nama viņi aizgāja, lai kaltu ļaunus plānus, kā apklusināt Dieva Dēlu. {LI 215.2}

Fiziska slimība, lai cik ļaundabīga un dziļi iesakņojusies tā arī nebija, Kristus spēkā tika izdziedināta, bet kāda dvēseles kaite vēl stiprāk pārņēma tos, kas aizvēra acis, lai neredzētu gaismu. Spitālība un paralīze nebija tik briesmīgas kā liekulība un neticība. {LI 215.3}

Dziedinātā cilvēka mājās atskanēja lielas gaviles, kad tas vesels atgriezās pie savējiem, bez piepūles nesdams gultu, ar kuru to tikai pirms īsa brīža lēni un piesardzīgi bija nesuši draugi. Tuvinieki sanāca ap viņu, raudādami prieka asaras, gandrīz neuzdrošinādamies ticēt savām acīm. Tas stāvēja viņu priekšā, pilns vīrišķības un spēka. Rokas, kuras tie bija redzējuši kā bez dzīvības, tagad veikli paklausīja viņa gribai. Vēl nesen sarukusī un svina pelēkā āda tagad bija spirgta un sārta. Viņš gāja brīvā, stingrā solī. Prieks un cerība atspoguļojās katrā sejas vaibstā, šķīstuma un miera izteiksme stājās grēka un ciešanu zīmju vietā. No šīs ģimenes uz Debesīm pacēlās priecīga pateicība, un Dievs tika pagodināts savā Dēlā, kas bija atdevis cerību spēkus zaudējušam un izmisumā nonākušam cietējam. Šis cilvēks un viņa ģimene tagad bija gatavi par Jēzu nodot pat savu dzīvību. Viņu ticību neaptumšoja šaubas; bez svārstīšanās tie pieķērās un uzticējas Tam, kas viņu satumsušajā mājā ienesa gaismu. {LI 215.4}

28 Nodaļa - Levijs Matejs

(Mat. 9:9-17; Marka2:14-22; Lūk. 5:27-39) {LI 216.1}

Nevienu no Romas ierēdņiem Palestīnā neienīda tik loti kā muitniekus. Fakts, ka nodokļus uzlika sveša vara, jūdus nemitīgi kaitināja, jo tas atgādināja, ka viņu neatkarība pagājusi. Bez tam nodokļu ievācēji nekalpoja tikai kā romiešu pārstāvji — tie parasti bija izspiedēji un sava labuma meklētāji, kas iedzīvojās uz tautas rēķina. Ja kādam jūdam romieši uzticēja tādu amatu, tad tas tika uzskatīts par savas nācijas goda nodevēju. Viņu nicināja kā atkritēju un uzskatīja par sabiedrības viszemākās šķiras locekli. {LI 216.2}

No tādas vides nāca Levijs Matejs, kas Kristus darbā tika aicināts kā nākamais pēc četriem Ģenecaretes mācekļiem. Farizeji savu spriedumu par Mateju izsacīja, ņemot vērā tikai viņa nodarbošanos, bet Jēzus šajā cilvēkā saskatīja patiesībai atvērtu sirdi. Matejs jau bija dzirdējis Pestītāja mācības. Kad pārliecinošais Dieva Gars tam atklāja viņa grēcīgumu, tas ilgojās rast palīdzību pie Kristus, bet, pieradušam pie rakstu mācītāju noslēgtības, tam ne prātā nenāca, ka šis Lielais Skolotājs varētu viņu ievērot. {LI 216.3}

Kādu dienu, sēdēdams pie savas muitas būdas, ierēdnis ieraudzīja tuvojamies Jēzu. Liels bija viņa pārsteigums, kad tas uztvēra sev adresētos vārdus: «Seko Man!» {LI 216.4}

Matejs, «visu atstājis, (..) cēlās un gāja Viņam līdzi». Tur nebija vilcināšanās, izjautāšanas, nekādas domas par ienesīgo dienestu, ko tas apmaina pret nabadzību un grūtībām. Matejam pietika ar to, ka viņš būs kopā ar Jēzu, varēs klausīties Pestītāja vārdus un pievienoties darbā. {LI 216.5}

Tā tas bija arī ar iepriekš aicinātajiem mācekļiem. Kad Jēzus Pēterim un viņa biedriem pavēlēja sekot, tie nekavējoties atstāja savas laivas un tīklus. Dažiem no šiem mācekļiem bija draugi, kas baudīja viņu materiālo atbalstu, bet, kad Pestītājs tos aicināja, viņi nevilcinājās un nejautāja: kā es dzīvošu un uzturēšu savu ģimeni? Tie vienkārši paklausīja aicinājumam, un, kad vēlāk Jēzus tiem jautāja: «Kad Es jūs sūtīju bez maka un somas, un kurpēm, vai jums kā trūka?», tie varēja atbildēt: «Nekā.» (Lūk. 22:35) {LI 216.6}

Matejam viņa bagātībā un Andrejam ar Pēteri viņu nabadzībā bija jāiztur vienāds pārbaudījums; tie visi vienādi svētījās un nodevās. Tieši panākumu brīdī, kad tīkli bija pilni ar zivīm un kad visspēcīgāk runāja atmiņas no vecās dzīves, Jēzus ezera krastā aicināja mācekļus atstāt visu Evaņģēlija darba dēļ. Tā tiek pārbaudīta katra dvēsele, kas tajā ir stiprāks — alkas pēc laicīgiem labumiem vai ilgas pēc draudzības ar Kristu. {LI 217.1}

Princips vienmēr ir nepielūdzams. Neviens cilvēks nevar būt sekmīgs Dieva darbā, ja

viņš tam nenododas ar visu sirdi un Kristus atzīšanas pārākuma dēļ visas lietas neuzskata par zaudējumu. Neviens cilvēks, kas izsaka kādus iebildumus, nevar būt Kristus māceklis un vēl mazāk — Kristus darbabiedrs. Kad cilvēki novērtēs lielo pestīšanas darbu, tad pašuzupurēšanās, kas redzama Kristus dzīvē, kļūs redzama arī viņu dzīvē. Tie priecāsies, ka var sekot Viņam visur, lai arī kur Viņš tos vestu. {LI 217.2}

Mateja aicināšana par mācekli izraisīja lielu sašutumu. Tas, ka reliģijas skolotājs par savu sekotāju varēja izvēlēties muitnieku, šķita noziegums pret reliģiskajām, sociālajām un nacionālajām prasībām. Uzkurinādami tautā aizspriedumus, farizeji cerēja tās jūtu izvirdumus vērst pret Jēzu. {LI 217.3}

Muitnieku vidū bija radusies plaša interese. Viņu sirdis pievilkta dievišķais Skolotājs. Priecīgs par jaunajiem mācekļa pienākumiem, Matejs ilgojās pie Jēzus atvest arī savus agrākos biedrus. Tādēļ viņš savā namā rīkoja mielastu un saaicināja radus un draugus. Tur bija ne tikai muitnieki, bet arī daudzi citi ļaudis ar apšaubāmu reputāciju, no kuriem vairījās viņu piesardzīgākie, kārtīgākie kaimiņi. {LI 217.4}

Mielasts tika sarīkots par godu Jēzum, un Viņš nevilcinājās pieņemt parādīto laipnību. Viņš ļoti labi zināja, ka tas aizvainos farizeju šķiru un Viņu kompromitēs tautas acīs. Bet politiski apsvērumi nespēja ietekmēt Jēzus rīcību. Ārišķīgam godam Viņa acīs nebija nekādas vērtības. Pēc dzīvības ūdens slāpstošas dvēseles vienmēr aizkustināja Viņa sirdi. {LI 217.5}

Kā goda viesis Jēzus sēdēja pie muitnieku galda, ar savu līdzjūtību un draudzīgo laipnību rādīdams, ka ciena cilvēci, un arī ļaudis ilgojās kļūt Viņa uzticības cienīgi. Viņu iztvīkušajās sirdīs Jēzus vārdi krita ar svētīgu, dzīvību radošu spēku. Šie sabiedrības izstumtie saņēma jaunus impulsus un iespēju dzīvot jaunu dzīvi. {LI 217.6}

Tādās sanāksmēs kā šī Pestītāja mācība ietekmēja vairākas dvēseles, kas Jēzu apliecināja tikai pēc Viņa atgriešanās Debesīs. Kad tika izliets Svētais Gars un vienā dienā atgriezās trīs tūkstoši, tad starp tiem bija daudzi, kas patiesību pirmo reizi dzirdēja pie muitnieku galda, un daži no viņiem kļuva par Evaņģēlija sludinātājiem. Matejam Jēzus paraugs mielasta laikā bija paliekoša mācība. Nicinātais muitnieks kļuva par vienu no visuzticamākajiem evaņģēlistiem, visā kalpošanā cieši sekodams sava Meistara pēdās. {LI 218.1}

Uzzinājuši par Jēzus piedalīšanos Mateja mielastā, rabīni izmantoja šo izdevību, lai Viņu apsūdzētu. Šoreiz tie griezās pie mācekļiem, modinot viņos aizspriedumus un cerot tos atsvešināt no Skolotāja. Viņu taktika bija šāda: tie Kristu apsūdzēja mācekļiem un mācekļus Kristum, asās uzbrukuma bultas mērķēdami tur, kur tās vissāpīgāk varētu ievainot. Tas ir tieši tas veids, kādā sātans ir darbojies kopš nemiera Debesīs; un viņa gars vada visus, kas mēģina izraisīt nevienprātību un atsvešināšanos. {LI 218.2}

«Kāpēc jūsu Mācītājs ēd kopā ar muitniekiem un grēciniekiem?» jautāja skaudīgie rakstu mācītāji. {LI 218.3}

Jēzus negaidīja, lai uz šo apsūdzību atbildētu mācekļi, bet atbildēja pats: «Ne veseliem vajag ārsta, bet slimiem. Bet jūs ejiet un mācieties, ko tas nozīmē: Man patīk žēlastība un ne upuris. Jo Es neesmu nācis aicināt taisnos, bet grēciniekus.» Farizeji paziņoja, ka viņi ir garīgi veseli, un tāpēc tiem ārsta nevajag, kamēr muitniekus un pagānus tie uzskatīja par smagi slimiem ar dažādām dvēseles kaitēm. Vai tad Ārsta pienākums nebija iet pie tās ļaužu šķiras, kurai visvairāk vajadzīga palīdzība? {LI 218.4}

Lai gan farizeji bija tik augstās domās par sevi, tie bija sliktākā stāvoklī nekā tie, kurus viņi nicināja. Muitnieki nebija tik liekulīgi un pašapmierināti, tādēļ patiesības gaisma tos spēja ietekmēt vairāk. Rakstu mācītājiem Jēzus sacīja: «Ejiet un mācieties, ko tas nozīmē: Man patīk žēlastība un ne upuris», ar to uzsvērdams, ka, nosaukdami sevi par Dieva Vārda izskaidrotājiem, tie nemaz neizprata šo Rakstu būtību. {LI 218.5}

Tā farizeji tika uz brīdi apklusināti, bet savā ienaidā viņi kļuva vēl apņēmīgāki. Tagad tie sameklēja Jāņa Kristītāja mācekļus, mēģinot tos sakūdīt pret Pestītāju. Šie farizeji nekad nebija atzinuši Jāņa Kristītāja misiju. Ar izsmieklu tie norādīja uz viņa askētisko dzīvi, vienkāršajiem ieradumiem un rupjajām drēbēm, pasludinot viņu par fanātiķi. Kad Jānis norāja šo cilvēku liekulību, tie pretojās viņa vārdiem, cenzdamies izraisīt tautā ienaidu. Dieva Gars gan darbojās šo smējēju sirdīs, pārliecinādams tos par grēku, bet tie atmeta Dieva padomu un paziņoja, ka Jānis ir velna apsēsts. {LI 218.6}

Tagad, kad nāca Jēzus, nevairīdamies no ļaudīm un ēzdams pie viņu galdiem, tie savukārt pārmeta Viņam nesātību un vīna dzeršanu. Bet vainīgie bija tieši apsūdzības cēlāji. Kā sātans parāda nelabvēlīgā gaismā Dievu, piedēvēdams Viņam sava rakstura īpašības, tāpat šie ļaunie cilvēki ar viltu nepareizi attēloja Kunga vēstnešus. {LI 219.1}

Farizeji neņēma vērā, ka Jēzus ēda kopā ar muitniekiem un grēciniekiem, lai nestu Debesu gaismu tiem, kas vēl atradās tumsībā. Tie negribēja atzīt, ka katrs dievišķā Skolotāja iesētais vārds ir dzīva sēkla, kas uzdīgs un nesīs augļus Dievam par godu. Tie bija apņēmušies gaismu nepieņemt, un, kaut gan savā laikā viņi pretojās Jāņa Kristītāja misijai, tagad ar glaimiem tie bija gatavi meklēt viņa mācekļu draudzību, cerēdami nodrošināties ar līdzdalībniekiem cīņā pret Jēzu. Atgādinot starpību starp Jāņa Kristītāja skarbo pašaizliedzīgo dievbijību un Jēzus rīcību, dzīrojot ar muitniekiem un grēciniekiem, tie uzsvēra, ka Jēzus iznīcina senās tradīcijas. {LI 219.2}

Jāņa mācekļiem tajā laikā bija lielas bēdas. Tad tie vēl nebija griezušies pie Jēzus ar Jāņa vēsti. Viņu mīļotais skolotājs atradās cietumā, un tie savas dienas pavadīja skumjās. Bet Jēzus nedarīja neko, lai viņu atbrīvotu, un pat likās, cēla neslavu Jāņa mācībai. Ja Jānis bija Dieva sūtīts, kāpēc tad Jēzus un Viņa mācekļi gāja pa tik atšķirīgu ceļu? {LI

219.3}

Jāņa mācekļiem nebija skaidras izpratnes par Jēzus darbu; tie domāja, ka farizeju apsūdzībām tiešām varētu būt kāds pamats. Tie arī paši ievēroja daudzus rabīnu izdotos likumus un pat cerēja gūt taisnošanu, pildot bauslību. Kā labu darbu, ar ko nopelna taisnību, jūdi uzskatīja gavēšanu, un visstingrākie no tiem gavēja divas dienas nedēļā. Farizeji un Jāņa mācekļi pašlaik gavēja, kad viņi nāca pie Jēzus ar jautājumu: «Kāpēc mēs un farizeji gavējam, bet Tavi mācekļi negavē?» {LI 219.4}

Jēzus tiem atbildēja ļoti smalkjūtīgi. Viņš nemēģināja labot viņu maldīgo uztveri par gavēšanu, bet tikai izskaidroja savu misiju, lietodams to pašu ainojumu, ko pats Jānis Kristītājs bija lietojis, liecinādams par Viņu. Jānis bija sacījis: «Kam pieder līgava, tas ir līgavainis; bet līgavaiņa draugs, kas stāv un klausās Viņa vārdos, no sirds priecājas par līgavaiņa balsi. Šis mans prieks nu ir piepildījies.» (Jāņa 3:29) Jāņa mācekļi nevarēja neatcerēties šos sava skolotāja vārdus, kad, turpinot sarunu, Jēzus tagad atgādināja šo ainojumu, sacīdams: «Kāzu ļaudis jūs nevarat piespiest gavēt, kamēr līgavainis ir pie viņiem.» {LI 219.5}

Debesu Valdnieks bija nācis pie saviem ļaudīm. Pasaulei tika pasniegta vislielākā Dieva dāvana. Lai līksmojas nabagi, jo Kristus nāca tos darīt par savas valstības mantiniekiem! Lai priecājas bagātie, jo Viņš tos mācīs, kā nodrošināt mūžīgās vērtības! Prieks neskolotiem, jo Viņš tos darīs gudrus pestīšanā! Prieks izglītotiem, jo Viņš tiem atvērs dziļākos noslēpumus, kādus tie nekad nav aptvēruši! Kristus misija cilvēcei atklās patiesības, kas bija apslēptas no pasaules radīšanas. {LI 220.1}

Jānis Kristītājs ļoti priecājās, ieraugot Pestītāju. Bet mācekļiem bija daudz vairāk iemeslu priecāties, jo tiem tika piešķirta iespēja būt kopā un sarunāties ar Debesu Majestāti. Tiem tagad nebija laika sērot un gavēt. Tiem savas sirdis vajadzēja atvērt Viņa godības gaismai, lai pēc tam varētu apgaismot tos, kas mīt tumsībā un nāves ēnā. {LI 220.2}

Kristus vārdi radīja krāšņu priekšstatu, bet pāri tam tomēr gūlās tumšas ēnas, kuras spēja saskatīt vienīgi Viņa paša acis. «Bet nāks dienas,» Viņš sacīja, «kad līgavainis tiem būs atņemts, tanīs dienās tie gavēs.» Kad mācekļi redzēs, ka Viņu Kungs ir nodots un piesists krustā, tie sēros un gavēs. Savos pēdējos augšistabā runātajos vārdos Jēzus paziņoja: «Mazu brīdi, un jūs Mani vairs neredzēsit, un atkal mazu brīdi, un jūs Mani atkal redzēsit. Patiesi, patiesi Es jums saku: Jūs raudāsit un sērosit, bet pasaule priecāsies; jūs skumsit, bet jūsu skumjas tiks vērstas priekā.» (Jāņa 16:19,20) {LI 220.3}

Kad Viņš iznāks no kapa, mācekļu bēdas pārvērtīsies priekā. Pēc pacelšanās Debesīs Jēzus vairs personīgi nebūs pie tiem, bet tādēļ Viņa sekotājiem nevajadzēs sērot, jo, pateicoties Aizstāvim (Svētajam Garam), Viņš tomēr būs ar tiem. Sātans gribētu, lai tie

sērotu un radītu iespaidu, ka ir maldījušies un ļoti vīlušies, bet mācekļiem ticībā jāraugās uz svētnīcu augstībā, kur Jēzus kalpo viņu labā; tiem jāatver savas sirdis Svētajam Garam, Viņa pārstāvim, un jāpriecājas

Viņa klātbūtnes gaismā. Tomēr pienāks kārdināšanu un pārbaudījumu dienas, kad tiem būs nesaskaņas ar šīs pasaules valdniekiem un tumsības valsts vadoņiem, kad Kristus personīgi nebūs pie viņiem un tiem šķitīs, ka tie ir atstāti bez Aizstāvja, un tad būs daudz piemērotu brīžu gavēšanai. Farizeji mēģināja izcelties ar stingru formu ievērošanu, bet viņu sirdis pildīja skaudība un nesaskaņas. «Padomājiet vēl:», saka Svētie Raksti, «jūs gavējat, lai būtu nesa-skaņas un nevienprātības un lai rupji varētu laist darbā dūres; jūs negavējat tā, ka jūsu balss būtu dzirdama Debesu augstumos. Vai tāda gavēšana lai Man patiktu, vai tā ir tāda diena, kad cilvēks patiesi sagādā savai miesai ciešanas? Kad cilvēks nokar galvu kā niedri, kad apvelk maisu un sēž pelnos, — vai to vari saukt par gavēšanu un par tādu dienu, kas tam Kungam patīk?» (Jes. 58:4,5) {LI 221.4}

Patiesa gavēšana nav tikai formāla kalpošana. Svētie Raksti par Dieva paredzēto gavēni saka: «Kad atraisa kalpības jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu,» vai arī «kad tu izsalkušam atvērsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli.»(Jes. 58:6,10) Tikai tā atklājas Kristus darba īstā būtība un raksturs. Ar savu dzīvi Viņš upurēja pats sevi, lai glābtu pasauli. Vai gavēdams kārdināšanās tuksnesī, vai ēzdams ar muitniekiem Mateja mielastā, Viņš savu dzīvību nodeva pazudušo dēļ. Ne veltīgi sērojot, ne ārēji redzamā miesas pazemošanā vai daudzās un dažādās ceremonijās izpaužas patiesais dievbijības gars, bet to atklāj sava es pakļaušana labprātīgā kalpošanā Dievam un cilvēkiem. {LI 221.1}

Turpinādams atbildēt Jāņa mācekļiem, Jēzus izmantoja salīdzinājumu, sacīdams: «Neviens nenoplēš ielāpu no jauna apģērba, lai to uzšūtu uz veca apģērba, citādi viņš tikai sagraizīs jauno un ielāps no jaunā nepiestāvēs vecajam.» Jāņa Kristītāja vēsti nebija iespējams saaust kopā ar tradīcijām un māņticību. Mēģinājums sajaukt farizeju liekulību ar Jāņa dievbijību plaisu to starpā padarītu tikai vēl redzamāku. {LI 221.2}

Arī Kristus mācītos principus nebija iespējams savienot ar fari- zejiskuma formām. Jēzus nenāca izlīdzināt Jāņa mācību radīto plaisu. Atšķirību starp veco un jauno Viņš padarīja tikai vēl noteiktāku. To Viņš uzsvēra, sacīdams: «Neviens nelej jaunu vīnu vecos ādas traukos; citādi jaunais vīns pārplēsīs traukus un pats izlīs, un trauki ies bojā.» Ādas trauki, kurus izlietoja jauna vīna uzglabāšanai, pēc kāda laika kļuva sausi un viegli plīstoši un šim uzdevumam vairs nederēja. Ar šo pazīstamo piemēru Jēzus attēloja jūdu vadoņu stāvokli. Priesteri, rakstu mācītāji un vadītāji bija sastinguši ceremoniju un tradīciju rutīnā. Viņu sirdis bija kļuvušas šauras kā sakaltušie ādas vīna trauki, kuriem Jēzus tos pielīdzināja. Kamēr tie palika apmierināti ar bauslības darbu reliģiju, tie nevarēja būt dzīvās Debesu patiesības glabātāji. Tie iedomājās, ka viņu pašu taisnība ir

pietiekama un neilgojās, lai viņu reliģijā tiktu ienests kāds jauns elements. Dieva labo gribu pret cilvēkiem tie nepieņēma kā kaut ko ārpus sevis esošu. Tie to saistīja ar saviem nopelniem, ar saviem labajiem darbiem. Ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli, nevarēja rast saskaņu ar farizeju reliģiju, kas sastāvēja no ceremonijām un cilvēku pavēlēm. Pūles apvienot Jēzus mācības ar pastāvošo reliģiju būtu veltīgas. Dieva dzīvā patiesība, līdzīgi rūgstošam vīnam, saplēstu farizejisko tradīciju vecos, izdilušos traukus. {LI 221.3}

Farizeji sevi uzskatīja par pārāk gudriem, lai tiem būtu nepieciešamas pamācības, par pārāk taisniem, lai ilgotos pēc pestīšanas un par pārāk godājamiem, lai tiem vajadzētu to godu, kas nāk no Kristus. Pestītājs novērsās no viņiem un gāja meklēt citus, kas pieņemtu Debesu vēsti. Neizglītotajos zvejniekos, muitniekā, kuru satika tirgus laukumā, samarietē un vienkāršajā tautā, kas ar prieku klausījās Viņa vārdos, Jēzus savam jaunajam vīnam atrada jaunus traukus. Evaņģēlija darbā izmantojamais spēks būs tās dvēseles, kas priecīgi pieņem Dieva sūtīto gaismu. Tie kļūs par Viņa starpniekiem patiesības atziņu izplatīšanā. Ja Kristus žēlastībā Viņa ļaudis grib kļūt par jauniem traukiem, tad Viņš tos pildīs ar jaunu vīnu. {LI 222.1}

Lai gan attēlota ar jaunu vīnu, Kristus sludinātā vēsts nebija jauna mācība, bet atklāsme no tās, kas tika mācīta jau no iesākuma. Bet farizeju uztverē Dieva patiesība bija zaudējusi savu pirmatnējo nozīmīgumu un skaistumu. Tiem Kristus mācība bija jauna gandrīz jebkurā aspektā un tāpēc šķita sveša un neatzīstama. {LI 222.2}

Jēzus atklāja arī viltus mācības spējas iznīcināt izpratni par patiesību un ilgas pēc tās. «Neviens,» Viņš sacīja, «kas dzēris veco, tūliņ negribēs jaunā, jo viņš sacīs: vecais ir labāks.» Visas kādreiz pasaulei ar sentēvu un praviešu starpniecību dotās atziņas Kristus vārdos atmirdzēja jaunā skaistumā. Bet rakstu mācītāji un farizeji nejuta slāpes pēc jaunā vīna. Iekams tie nebija atbrīvojušies no vecajām tradīcijām, ieražām un paradumiem, to prātos un sirdīs Kristus mācībām nebija vietas. Tie palika uzticīgi nedzīvajai formai un novērsās no dzīvās patiesības un Dieva spēka. {LI 222.3}

Tieši tas atnesa postu jūdiem un kļūs par pamatu daudzu dvēseļu bojāejai arī mūsu dienās. Tūkstoši izdara to pašu kļūdu, ko izdarīja farizeji, kurus Kristus norāja Mateja mielastā. Negribēdami atsacīties no kādas iemīļotas idejas vai arī atmest kādu iedomu elku, daudzi noraida patiesību, kas nāk no Gaismas Tēva. Tie uzticas sev, paļaujas uz savu gudrību un neaptver savu garīgo nabadzību. Tie apgalvo, ka var tikt pestīti, izdarot kādu svarīgu darbu. Bet redzēdami, ka izredzes ieaust savu es šajā darbā nav iespējams piepildīt, tie atraida sagādāto pestīšanu. {LI 223.1}

Bauslības darbu reliģija nekad nevar dvēseli aizvest pie Kristus, jo tā ir reliģija bez mīlestības, bez Kristus. Gavēšana vai lūgšana paštaisnības garā ir negantība Dieva acīs. Svinīga dievkalpošanas sanāksme, reliģisku ceremoniju virkne, ārēja pazemošanās un

iespaidīgi upuri liecina, ka šo lietu darītāji sevi uzskata par taisniem, par tādiem, kas pelnījuši Debesis, bet viss tas ir maldi. Mūsu pašu darbi nekad nevar nopirkt pestīšanu. {LI 223.2}

Kā bija Kristus dienās, tā tas ir arī tagad; farizeji neapzinās savu garīgo nabadzību. Tiem skan vēsts: «Tu saki, es esmu bagāts bagātīgi, un man nav nekāda trūkuma, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails. Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos.» (Atkl. 3:17,18) Ugunī pārbaudītais zelts ir ticība un mīlestība. Bet daudzos tas kļuvis nespodrs un lielais dārgums ir zaudēts. Kristus taisnība tiem ir kā neaizskarts avots, kā drēbes, kuras nevalkā. Tiem tiek sacīts: «Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību. Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies.» (Atkl. 2:4,5) {LI 223.3}

Dievam patīkams upuris ir «satriekts gars; salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi.» (Ps. 51:19) Pirms kāds cilvēks var uzticēties Jēzum, viņam jākļūst brīvam no sava es. Kad ir atmests es, Kungs cilvēku var darīt par savu radījumu. Jauno vīnu var izturēt jauni trauki. Kristus mīlestība rosinās ticīgos jaunai dzīvei. Cilvēkā, kas uzlūko mūsu ticības Iesācēju un Pabeidzēju, atklāsies Kristus raksturs. {LI 223.4}

29 Nodaļa - Sabats

(Marka 2:23-28; Mat. 12:1-8) {LI 224.1}

Sabats tika iesvētīts pasaules radīšanas laikā. Šai dienai, kas iecelta cilvēka dēļ, sākums meklējams, «kad visas rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva dēli gavilēja». (Ījabs 38:7) Pasaulē bija miers, jo zemes un Debesu starpā valdīja saskaņa. «Dievs pārbaudīja visu, ko Viņš bija darījis, un, lūk, viss bija ļoti labs» (1. Moz. 1:31), un Viņš dusēja, apmierināts ar savu pabeigto darbu. {LI 224.2}

Tāpēc ka Viņš bija dusējis sabatā, «Dievs svētīja septīto dienu un to iesvētīja» — nošķīra to, lai tā tiktu izmantota svētiem mērķiem. Viņš deva to Ādamam kā atpūtas dienu. Tas bija piemineklis radīšanas darbam un tāpēc nes Dieva spēka un mīlestības zīmi. Raksti saka: «Viņš saviem brīnumiem ir cēlis piemiņu.» «Viņa neredzamās īpašības, tiklab Viņa mūžīgā vara kā Viņa dievišķība, kopš pasaules radīšanas gara acīm saskatāmas Viņa darbos» (1. Moz. 2:3; Ps. 111:4; Rom. 1:20), kas to visu pasludina. {LI 224.3}

Visas lietas uz zemes ir radījis Dieva Dēls. «Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva (..). Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.» (Jāņa 1:1-3) Tā kā sabats ir radīšanas darba piemineklis, tad tas ir Kristus spēka un mīlestības zīme. {LI 224.4}

Šī dusas diena mūsu domas pievērš dabai un vieno mūs attiecībās ar Radītāju. Putnu dziesmās, koku un jūras šalkoņā mēs arvien varam sadzirdēt Tā balsi, kas dienas dzestrumā Ēdenē runāja ar Ādamu. Redzot Viņa varenību dabā, mēs rodam iepriecinājumu, jo Vārds, kas visu radījis, ir tas pats, kas modina dzīvību dvēselē. «Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, Tas ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā.» (2. Kor. 4:6) Šī doma bija tā, kas lika atskanēt dziesmai: «Jo Tu, Kungs, mani esi iepriecinājis ar savu darbu, es gavilēju par to, ko Tava roka dara. Cik lieli ir Tavi darbi, ak Kungs, cik ļoti dziļas Tavas domas!» (Ps. 92:5,6) Svētā Gara spēkā pravietis Jesaja liecina: «Ar ko jūs salīdzināsit Dievu, un kur jūs atradīsit Viņam ko līdzīgu? (..) Vai tad jūs to nezināt? Vai tad jūs to neesat dzirdējuši? {LI 224.5}

Vai tad jums jau no paša sākuma tas nav pasludināts? Vai tad jūs vēl neesat sapratuši, ko zemes pamati māca? Viņš ir Tas, kas sēž augstībā pāri pār zemi, un tās iedzīvotāji ir niecīgi kā siseņi. Viņš ir tas, kas izklāj debesis kā segu un tās izpleš kā dzīvojamu telti (..). «Kam jūs Mani pielīdzināsit, ka Es tam būtu līdzīgs?» — jautā Svētais. Paceliet savas acis uz debesīm un raugiet: kas to visu radījis? Viņš ir tas, kas izved visu viņu pulku pēc skaita un visus sauc vārdā pēc sava lielā spēka un varas, un tur netrūkst neviena. Kāpēc tu, Jēkab, saki, un tu, Israēl, domā: «Mans ceļš ir tam Kungam apslēpts,

manu likteni Dievs neievēro?» Vai tu to nezini, vai tu to neesi dzirdējis? Mūžīgais Dievs ir tas Kungs, kas radījis zemes galus. Viņš nepiekūst un nenogurst (..), Viņš nogurušajiem dod spēku un spirgtumu, nesamaņā kritušajiem atjauno apziņu visā pilnībā.» «Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar savas taisnības labo roku!» «Griezieties pie Manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali! Jo vienīgi Es esmu Dievs, un cita nav neviena!» (Jes. 40:18-29; 41:10; 45:22) Tā ir dabā ierakstītā vēsts, kura sabatam vienmēr jāatgādina. Kad Kungs Israēlam pavēlēja svētīt sabata dienas, Viņš sacīja, «ka tās ir par derības zīmi starp Mani un jums un ka jūs atzīstat, ka Es, tas Kungs, esmu jūsu Dievs.» (Ec. 20:20) {LI 225}

Sabats ietilpa Sinaja kalnā dotajā bauslībā; bet tā nebija pirmā reize, kad tas tika pasludināts par dusas dienu. Israēla tauta to jau pazina, pirms nonāca pie Sinaja. Sabats tika ievērots jau ceļā uz turieni. Kad daži to pārkāpa, Kungs norāja viņus, sacīdams: «Cik ilgi jūs liedzaties turēt Manus baušļus un Manus likumus?» (2. Moz. 16:28*) {LI 225.1}

Sabats nebija domāts vienīgi Israēla tautai, bet visai pasaulei. Tas cilvēkiem tika darīts zināms jau Ēdenē, un, tāpat kā pārējie desmit baušļu priekšraksti, ir mūžīgi neatceļams un obligāts. Par bauslību, kurā ietilpa sabata likums, Kristus sacīja: «Iekams debess un zeme zudīs, nezudīs neviena, ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības.» (Mat. 5:18) Kamēr pastāv zeme un debess, kā Radītāja varas zīme pastāvēs arī sabats, un, kad zemes virsū atkal ziedēs Ēdene, Dieva svēto dusas dienu godās visi, kas dzīvo zem saules. Krāšņās Jaunās zemes iedzīvotāji «ik nedēļas sabatā» nāks Dieva vaiga priekšā, lai Viņu pielūgtu. (Jes. 66:23) {LI 225.2}

Neviena cita jūdiem uzticēta institūcija tos nespēja tādā mērā atšķirt no apkārtējām tautām kā sabats. Dievs vēlējās, lai šīs dienas ievērošana tos darītu par Viņa pielūdzējiem. Tam vajadzētu būt par zīmi, ka viņi atteikušies no kalpošanas elkiem, un tiem ir savienība ar patieso Dievu. Bet, lai varētu turēt svētu sabatu, cilvēkiem pašiem jābūt svētiem. Ticībā tiem jākļūst par Kristus taisnības dalībniekiem. Kad Israēlam tika dota pavēle; «Piemini sabata dienu, ka tu to svētī!» Kungs tiem arī sacīja: «Jums būs būt svētiem ļaudīm Manā priekšā.» (2. Moz. 20:8; 22:30) Vienīgi tā sabats israēliešus varēja izcelt kā Dieva pielūdzējus. {LI 225.3}

Kad jūdi atkāpās no Dieva un ticībā nepieņēma Kristus taisnību, arī sabats tiem zaudēja savu nozīmi. Sātans centās paaugstināt sevi un novērst cilvēkus no Kristus; viņš darbojās, lai sagrozītu sabatu, tāpēc ka tā ir Kristus varas zīme. Noslogodami Dieva dusas dienu ar apgrūtinošām pavēlēm, jūdu vadītāji izpildīja sātana gribu. Kristus dienās sabats bija tiktāl sagrozīts, ka tā ievērošana drīzāk atspoguļoja egoistisku un patvaļīgu cilvēku dabu nekā mīļā Debesu Tēva raksturu. Rakstu mācītāju ieviestie priekšraksti Dievu attēloja kā tādu, kas izdod neizpildāmus likumus. Tā rezultātā tauta Dievu uzskatīja par tirānu un domāja, ka sabata ievērošana, kā Viņš to prasa, cilvēkus padara nežēlīgus un

cietsirdīgus. Kristus darbam vajadzēja izkliedēt šos nepareizos uzskatus. Lai gan rakstu mācītāji Viņam sekoja ar nežēlīgu ienaidu, Jēzus pat ārēji nepieskaņojās viņu prasībām, bet gāja taisnu ceļu, ievērodams sabatu pēc Dieva likuma. {LI 226.1}

Kādā sabatā, atgriezdamies no pielūgšanas vietas, Pestītājs ar saviem mācekļiem gāja caur briestošas labības lauku. Jēzus savu darbu bija turpinājis līdz vēlai stundai un, iedami caur druvām, mācekļi plūca vārpas un ēda graudus, izberzdami tos saujā. Citā dienā šāda rīcība nebūtu izraisījusi nekādas apsūdzības, jo, ejot cauri labības laukam, augļu dārzam vai vīna kalnam, bija atļauts paņemt tik, cik varēja apēst. (Sk. 5. Moz. 23:24,25) Bet sabatā tāda rīcība tika uzskatīta par svētās dienas apgānīšanu. Vārpu plūkšana un izberšana tika vērtēta kā zināma veida pļaušana un kulšana. Tādēļ rakstu mācītāji uzskatīja, ka ir noticis divkāršs pārkāpums. {LI 226.2}

Spiegi to tūlīt pārmeta Jēzum, sacīdami: «Redzi, Tavi mācekļi dara, ko sabatā nav brīv darīt.» {LI 226.3}

Kad Jēzu kādreiz apsūdzēja sabata pārkāpšanā Betezdā, Viņš aizstāvējās, paziņodams, ka ir Dieva Dēls un darbojas saskaņā ar Tēvu. Tagad, kad uzbrukums vērsās pret mācekļiem, Viņš apsūdzētājiem citēja piemērus no Vecās Derības, kad, kalpojot dievnamā, cilvēkiem sabatā vajadzēja darīt dažādus darbus. {LI 226.4}

Jūdu mācītāji lepojās ar savām Svēto Rakstu zināšanām, bet Pestītāja atbildē slēpās pārmetums par viņu nezināšanu. «Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids ir darījis, kad tas bija izsalcis, un tie, kas pie viņa bija? Ka tas ir iegājis Dieva namā un ir ņēmis un ēdis skatāmās maizes, (..) lai gan vienīgi priesteriem bija atļauts tās ēst.» «Un Viņš uz tiem sacīja: «Sabats ir celts cilvēka dēļ, un ne cilvēks sabata dēļ.» » «Jeb vai jūs neesat lasījuši bauslībā, ka priesteri pārkāpj sabatā Dieva namā svēto dienu un ir nevainīgi? Bet Es jums saku: šeit ir lielāks par Dieva namu.» «Tā nu Dieva Dēls ir Kungs arī pār sabatu.» (Lūk. 6:3,4; Marka 2:27; Mat. 12:5,6) {LI 227.1}

Ja jau Dāvids drīkstēja apmierināt izsalkumu, ēsdams svētai lietošanai paredzēto maizi, tad arī mācekļiem bija atļauts remdēt savu izsalkumu, noplūcot vārpas svētajās sabata stundās. Vēl vairāk: priesteri templī sabatā darīja lielāku darbu nekā citās dienās. Tāda pati nodarbošanās laicīgajā dzīvē būtu grēks; bet priesteri to veica, kalpojot Dievam. Tie izpildīja tos rituālus, kas norādīja uz Kristus glābjošo spēku, un viņu darbs bija saskaņā ar sabata mērķi. Bet tagad bija atnācis pats Kristus. Mācekļi, pildot Kristus uzdevumu, tika iesaistīti kalpošanā Dievam, un to, kas bija nepieciešams Viņa darba veikšanai, bija atļauts darīt sabata dienā. {LI 227.2}

Gan saviem mācekļiem, gan ienaidniekiem Kristus vēlējās mācīt, ka kalpošana Dievam vienmēr ir pirmajā vietā. Dieva darba mērķis šajā pasaulē ir cilvēka pestīšana; tāpēc viss, kas šī darba izpildīšanai noteikti jāveic sabatā, ir saskaņā ar sabata bausli.

Savus pierādījumus Jēzus nobeidza, sacīdams: «Cilvēka Dēls ir Kungs arī pār sabatu» — Viņš stāv pāri visiem jautājumiem un pāri visai bauslībai. Mūžīgais Tiesnesis mācekļus atbrīvoja no pārmetuma, atsaukdamies tieši uz to likumu, kura pārkāpšanā tie tika apsūdzēti. {LI 227.3}

Jēzus šo lietu tomēr nenobeidza tikai ar rājienu saviem ienaidniekiem. Viņš vēl paskaidroja, ka savā aklumā tie ir pārkāpuši sabata mērķi un uzdevumu. Viņš sacīja: «Kad jūs būtu sapratuši, ko tas nozīmē: Man patīk žēlastība un ne upuris, tad jūs nebūtu šos nevainīgos nosodījuši.» (Mat. 12:7) Tiem pietrūka skaidrības un sirsnīgas mīlestības, kas vienmēr iezīmē patiesos Dieva pielūdzējus, un viņu daudzās neauglīgās ceremonijas to nespēja aizstāt. Atkal Kristus atkārtoja patiesību, ka upuriem pašiem par sevi nav vērtības. Tie ir līdzeklis, bet ne mērķis. Viņu nolūks bija vadīt cilvēkus pie Pestītāja un tad tālāk pie vienotības ar Dievu. Kungs ļoti augstu vērtē kalpošanu mīlestībā, bet, ja tās pietrūkst, tad visa ceremoniju rinda Viņam kļūst nepatīkama. Tāpat ir arī ar sabatu. Tā uzdevums ir vienot cilvēkus ar Dievu, bet, kad prāts tiek pārsātināts ar nogurdinošām ceremonijām, sabata mērķis ir iznīcināts. Tā formāla ievērošana kļūst par izsmieklu. {LI 227.4}

Kādā citā sabatā Jēzus, iegājis sinagogā, ieraudzīja cilvēku ar nokaltušu roku. Farizeji Viņu uzmanīja, nepacietīgi gaidot, lai redzētu, kā Viņš izturēsies. Pestītājs zināja, ka pēc dziedināšanas Viņu noteikti uzskatīs par sabata pārkāpēju, bet Viņš nevilcinājās sagraut tradicionālo priekšrakstu mūri, kas ierobežoja sabatu. Jēzus slimajam pavēlēja iznākt uz priekšu un tad jautāja: «Vai ir sabatā brīv labu darīt vai ļaunu, dzīvību glābt vai maitāt?» Jūdu vidū tas bija vispāratzīts princips, ka neizmantot izdevību darīt labu ir tas pats, kas darīt ļaunu; dzīvību neizglābt nozīmēja to atņemt. Tā Jēzus stājās rakstu mācītājiem pretī ar viņu pašu ieročiem. «Bet tie cieta klusu. Un Viņš tos uzlūkoja visapkārt ar dusmību un, viņu sirdscietības dēļ noskumis, Viņš tam cilvēkam saka: «Izstiep savu roku!» Un tas to izstiepa, un viņa roka kļuva atkal vesela.» (Marka 3:4,5) {LI 228.1}

Kad Pestītājam jautāja: «Vai ir brīv sabatā dziedināt?» Jēzus atbildēja: «Kurš cilvēks jūsu starpā, kam viena avs, un kad tā sabatā iekrīt bedrē, to nesatvers un neizvilks ārā? Vai cilvēks nav daudz labāks par avi? Tādēļ ir gan brīv sabatā labu darīt.» (Mat. 12:10-12) {LI 228.2}

Baidīdamies iekļūt nepatikšanās, spiegi neuzdrošinājās atbildēt Kristum ļaužu priekšā. Tie zināja, ka Viņš bija teicis patiesību. Bet tie drīzāk bija gatavi pamest cilvēkus ciešanās, nekā pārkāpt savas tradīcijas, kaut arī tajā pašā laikā palīdzēja dzīvniekiem, lai īpašnie-kam nerastos zaudējumi. Vairāk labvēlības tika parādīts dzīvniekam nekā cilvēkam, kas radīts pēc Dieva līdzības. Tas ilustrē visas maldīgās reliģijas. Tās rodas no cilvēka vēlēšanās paaugstināties pār Dievu un beidzas cilvēka pazemošanā zemāk par dzīvnieku. Katra reliģija, kas apkaro Dieva kā valdnieka tiesības, atņem cilvēkam to

godību, kas tam tika dota radīšanas brīdī un būs atkal atjaunota Kristū. Ikviena nepatiesa reliģija saviem piekritējiem māca izturēties nevērīgi pret cilvēku vajadzībām, sāpēm un tiesībām. Evaņģēlijs, turpretī, cilvēci paaugstina kā Kristus asinīm atpirktu un māca ar laipnu uzmanību atsaukties uz cilvēku vajadzībām un ciešanām. Kungs saka: «Vīrs būs dārgāks nekā tīrs zelts, un cilvēks dārgāks nekā Ofīra dārgumi.» (Jes. 13:12*) {LI 228.3}

Kad Jēzus farizejiem jautāja, «vai ir brīv sabatā labu darīt vai ļaunu darīt, dzīvību glābt vai maitāt,» Viņš tiem atgādināja viņu pašu ļaunos nodomus. Nežēlīgā ienaidā tie tīkoja pēc Kristus dzīvības, kamēr Viņš tajā pašā laikā glāba citus un nodrošināja laimi daudziem cilvēkiem. Vai tad sabata dienā bija labāk nonāvēt, kā tie plānoja, vai arī dziedināt, tā kā darīja Jēzus? Vai Dieva svētajā dienā auklēt sirdī slepkavību būtu taisnīgāk nekā atklāt dievišķo mīlestību, kas izpaužas žēlsirdības darbos? {LI 229.1}

Dziedinādams nokaltušo roku, Jēzus atzina par nederīgām jūdu ieražas, bet ceturto bausli atstāja spēkā tā, kā to bija devis Dievs. Viņš pasludināja: «Tādēļ ir gan brīv sabatā labu darīt.» Aizslaucīdams visus nejēdzīgos ierobežojumus, Kristus sabatu pagodināja, bet tie, kas Viņu apsūdzēja, šo dienu apkaunoja. {LI 229.2}

Tie, kas apgalvo, ka Kristus ir atcēlis bauslību, māca, ka šajā vietā Viņš pārkāpa sabatu un arī savus mācekļus attaisnoja, kad tie darīja to pašu. Ar to šie ļaudis nostājās tieši uz tā ceļa, pa kuru gāja ļaunprātīgie jūdi. Tā teikdami, viņi runā pretī Kristus liecībai, kas pasludināja: «Es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā.» (Jāņa 15:10) Ne Pestītājs, ne Viņa sekotāji sabata bausli nav pārkāpuši. Kristus bija dzīvs bauslības pārstāvis. Viņš savā dzīvē nav pārkāpis bauslības svētās pavēles. Raudzīdamies uz visu tautu, kas meklēja iemeslus Viņa notiesāšanai, Jēzus tajā pašā laikā bez bailēm varēja sacīt: «Kurš no jums Man var uzrādīt kādu grēku?» (Jāņa 8:46) {LI 229.3}

Pestītājs nenāca, lai atceltu sentēvu un praviešu teikto, jo Viņš pats bija runājis caur šiem cilvēces pārstāvjiem. No Viņa nāca visas Dieva Vārda patiesības. Bet šie nesamaksājamie dārgakmeņi tagad bija ielikti neīstos ietvaros. To cēlā gaisma kalpoja maldiem. Tādēļ Dievs gribēja, lai tos izņem no viņu maldu ietvariem un pārliek patiesības ietvarā. Šo darbu spēja izdarīt tikai dievišķa roka. Savienota ar maldiem, patiesība kalpoja Dieva un cilvēku ienaidniekam. Kristus bija nācis nolikt to tur, kur tā pagodinātu Dievu un nestu pestīšanu cilvēcei. {LI 229.4}

«Sabats ir celts cilvēka dēļ, un ne cilvēks sabata dēļ», sacīja Jēzus. Visas dievišķās institūcijas ir domātas cilvēces labklājībai. «Viss tas notiek jūsu dēļ.» «Vai tas būtu Pāvils vai Apolls, vai Kēfa, vai pasaule, vai dzīvība, vai nāve, vai tagadējās vai nākamās lietas, viss jums pieder, bet jūs piederat Kristum, un Kristus Dievam.» (2. Kor. 4:15; 1. Kor. 3:22,23) Desmit baušļus, kuru viena sastāvdaļa ir sabats, Dievs deva saviem ļaudīm par svētību. «Un tas Kungs mums pavēlēja», sacīja Mozus, «visus šos likumus pildīt, to Kungu, savu Dievu, bīties, lai tas būtu mūžam mums pašiem par labu un lai Viņš mūs

pasargātu dzīvus, kā tas arī šodien ir.» (5. Moz. 6:24) Dziesminieks Israēlu aicināja: «Kalpojiet tam Kungam ar prieku, nāciet Viņa vaiga priekšā ar gavilēm! Atzīstiet, ka tas Kungs ir Dievs, Viņš mūs ir darījis, un ne mēs paši, par savu tautu un par savas ganības avīm. Ieejiet pa Viņa vārtiem ar pateikšanu, Viņa pagalmos ar teikšanu!» (Ps. 100:2-4) Kungs saka: «(..) kas stingri ievēro sabatu un tur Manu derību, tos Es vadīšu savā svētajā kalnā un iepriecināšu savā lūgšanas namā.» (Jes. 56:6,7) {LI 229.5}

«Tā nu Cilvēka Dēls ir Kungs arī pār sabatu.» Šie vārdi ir pamācību un prieka pilni. Tādēļ ka sabatu cilvēces labklājībai iecēla Kristus, to tagad sauc par Kunga dienu. Tā pieder Kristum. Jo «caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.» (Jāņa 1:3) Ja nu Viņš ir radījis visas lietas, tad Viņš iecēla arī sabatu. Viņš to nošķīra radīšanas darba piemiņai. Tas nozīmē, ka Viņš ir Radītājs un Svētotājs. Tas, kurš radīja visas lietas Debesīs un virs zemes un tagad tās uztur, ir draudzes Galva, un Viņa spēkā mēs topam salīdzināti ar Dievu. Jo, runādams par Israēlu, Kungs teica: «Es devu tiem arī savas svētās dienas, kas ir derības zīme starp Mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu tas Kungs, kas to svētījis,» tas ir, dara svētus. (Ec. 20:12) Tātad dusas diena — sabats ir zīme Kristus varai darīt mūs svētus. Tas ir dots visiem, kurus Kristus dara svētus. Kā Viņa svētu darošā spēka zīme sabats ir dots visiem, kas Kristū kļūst par Dieva Israēla daļu. {LI 230.1}

Kungs saka: «Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par tā Kunga svēto dienu (..), tad tas Kungs būs tavs prieks.» (Jes. 58:13,14) Tas būs prieka avots visiem, kas dusas dienu pieņem kā Kristus — Radītāja un Pestītāja — spēka zīmi. Saskatīdami tajā Kristu, tie priecāsies un līksmosies Viņā. Atgādinot radīšanas darbus, dusas diena tiem liecinās par Jēzus vareno spēju pestīt. Atsaukdama atmiņā zaudēto Paradīzes mieru, tā stāstīs par mieru, kas iegūstams mūsu Glābējā. Arī dabā viss it kā atkārtos aicinājumu: «Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.» (Mat. 11:28) {LI 230.2}

30 Nodaļa - «Viņš izredzēja divpadsmit»

(Marka 3:13-19; Lūk. 6:12-16) {LI 232.1}

«Un Viņš uzkāpj kalnā un aicina pie sevis, kurus pats gribēja, un tie nāca pie Viņa. Un viņš iecēla divpadsmit, lai tie būtu pie Viņa un Viņš tos izsūtītu sludināt. » {LI 232.2}

Kalna nogāzes kuplo koku paēnā netālu no Galilejas jūras divpadsmit vīri tika aicināti apustuļa amatam; turpat tika sacīta arī Kalna svētruna. Lauki un pakalni bija Jēzus iemīļotākās uzturēšanās vietas, un savas mācības Viņš sniedza vairāk brīvā dabā nekā templī vai sinagogās. Neviena sinagoga arī nebūtu varējusi uzņemt tos ļaužu pulkus, kas Viņam sekoja. Bet ne šī iemesla dēļ vien Viņš izvēlējās mācīt laukos un birzīs. Jēzus mīlēja dabu. Ikviena klusa, nomaļa vieta Viņam bija svēts templis. {LI 232.3}

Pirmajiem zemes iemītniekiem svētnīca atradās Ēdenes dārza koku paēnā. Tur Kristus sarunājās ar cilvēces ciltstēvu. Izraidīti no Paradīzes, mūsu pirmie vecāki vēl arvien pielūdza laukos un birzīs, kur Kristus tiem tuvojās ar savu žēlastības Evaņģēliju. Tas bija Kristus, kas ar Ābrahāmu runāja zem Mamres ozoliem, ar īzāku, kad tas vakara stundā izgāja klajumā Dievu pielūgt, ar Jēkabu Bēteles kalnienē, ar Mozu Midiānas zemes klinšu kraujās un ar zēnu Dāvidu, kad tas sargāja sava tēva ganāmpulkus. Tas bija saskaņā ar Kristus pavēli, ka ebreju tauta piecpadsmit gadsimtus ilgi ik gadus uz vienu nedēļu atstāja savus mājokļus un dzīvoja no zaļu koku zariem celtās būdās — cirta «(..) palmu zarus un zarus no kupliem noaugušiem kokiem un no Eifratas apses». (3. Moz. 23:40) {LI 232.4}

Audzinādams savus mācekļus, Jēzus aizgāja no pilsētas trokšņa un drūzmas lauku un kalnu klusumā, jo tas vairāk saskanēja ar sevis aizliegšanas mācībām, ko Viņš vēlējās tiem iemācīt. Savas atklātās darbības laikā Jēzum patika ļaudis sapulcināt zem zilā debesjuma kādā zāļainā nogāzē vai ezera krastā. Tur savu radīšanas darbu vidū Viņš klausītāju domas varēja virzīt prom no mākslīgā uz dabīgo. Dabas attīstībā atklājās Viņa valstības pamatlikumi. Paceļot acis uz Dieva kalniem un skatot Viņa roku brīnišķīgos darbus, cilvēkiem bija iespēja mācīties dievišķās patiesības dārgās mācības. Dabas norises tiem atgādināja Kristus mācības. Tā ir visiem, kas iziet ārā, dabā ar Kristu sirdī. Tie jūt ap sevi svēto ietekmi. Dabas bagātības atgādina mūsu Kunga līdzības un atkārto Viņa padomus. Satiekoties ar Dievu dabā, domas tiek virzītas augšup un sirdī ienāk miers. {LI 232.5}

Bija pienācis laiks spert pirmo soli tās draudzes organizēšanā, kas pēc Kristus aiziešanas varētu Viņu pārstāvēt virs zemes. Viņu rīcībā nebija greznas svētnīcas, bet Pestītājs mācekļus aizveda uz savu iemīļoto atpūtas vietu; un tās dienas svētie piedzīvojumi šo vīru prātos uz visiem laikiem saistījās ar kalnu, ieleju un ezera skaistumu. {LI 233.1}

Jēzus aicināja mācekļus, lai tos pēc tam varētu izsūtīt kā savus lieciniekus pasludināt

pasaulei to, ko tie no Viņa bija dzirdējuši un redzējuši. Tas bija vissvarīgākais uzdevums, kādam cilvēki jebkad aicināti, un par to svarīgāks ir vienīgi paša Kristus darbs. Viņiem vajadzēja kļūt par Dieva darbabiedriem pasaules glābšanā. Kā Vecajā Derībā Israēlu pārstāvēja divpadsmit sentēvi, tā par evaņģēliskās draudzes pārstāvjiem tika izvirzīti divpadsmit apustuļi. {LI 233.2}

Pestītājs pazina savu izraudzīto vīru raksturus; Viņš redzēja visas mācekļu vājības un kļūdas; Viņš zināja briesmas, kādas tiem būs jāpiedzīvo, kā arī pienākumus un atbildības; un Viņam kļuva žēl šo cilvēku. Viens pats uz kāda kalna pie Galilejas jūras Jēzus veselu nakti pavadīja lūgšanā par viņiem, kamēr tie gulēja kalna pakājē. Rītam austot, Viņš tos aicināja pie sevis, lai dalītos ar tiem kādā ļoti svarīgā vēstī. {LI 233.3}

Mācekļi jau kādu laiku bija pavadījuši aktīvā darbā kopā ar Jēzu. Jānis un Jēkabs, Andrejs un Pēteris kopā ar Filipu, Nātanaēlu un Mateju bija saistīti ar Viņu ciešāk nekā pārējie un bija redzējuši lielāko daļu Viņa brīnumdarbu. Pēteris, Jēkabs un Jānis, savukārt, bija vēl tuvākās attiecībās ar Jēzu. Tie gandrīz pastāvīgi bija pie Viņa, vērodami Pestītāja brīnumdarbus un ieklausīdamies pamācībās. Jānis tiecās pēc vēl sirsnīgākas tuvības, un tāpēc viņš ir pazīstams kā māceklis, kuru Jēzus mīlēja. Pestītājs mīlēja visus, bet Jānim bija visasākais prāts. Viņš bija jaunāks par pārējiem un ar lielāku, bērnam līdzīgu uzticēšanos atvēra sirdi Jēzum. Tā viņam izveidojās vistuvākās attiecības ar Kristu, un tieši ar viņa starpniecību ļaudīm tika pasniegtas Pestītāja visdziļākās garīgās mācības. {LI 233.4}

Mācekļi dalījās grupās, un vienas tādas grupas priekšgalā bija Filipa vārds. Viņš bija pirmais māceklis, kuru Jēzus uzrunāja ar nepārprotamu pavēli: «Seko Man!» Filips bija no Betsaidas, Andreja un Pētera pilsētas. Viņš bijā klausījies Jāņa Kristītāja vēsti un dzirdējis Jāni pasludinām Kristu par Dieva Jēru. Filips bija īsts patiesības meklētājs, bet ar kūtru sirdi ticēt. Kaut gan viņš pievienojās Kristum, taču viņa vēstījums Nātanaēlam rāda, ka viņš nebija pilnīgi pārliecināts par to, ka Jēzus ir Dievs. Lai arī balss no Debesīm pasludināja Kristu par Dieva Dēlu, Filipam Viņš bija «Jēzus no Nācaretes, Jāzepa dēls». (Jāņa 1:45) Filipa ticības trūkums izpaudās arī vēlāk, kad tika paēdināti pieci tūkstoši. Lai viņu pārbaudītu, Jēzus tam jautāja: «Kur pirksim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?» Filipa atbilde robežojās ar neticību: «Par divsimt sudraba gabaliem maizes nepietiek, lai katram tiktu kāds mazums.» (Jāņa 6:5-7) Jēzus bija apbēdināts. Neskatoties uz to, ka Filips bija redzējis Viņa darbus un jutis Viņa spēku, tam tomēr nebija ticības. Kad vēlāk grieķi vērsās pie Filipa un jautāja par Jēzu, viņš neizmantoja izdevību, lai aizvestu tos pie Pestītāja, bet aizgāja to pateikt Andrejam. Un tad, vēl pēdējās dārgajās stundās pirms krustā sišanas Filipa vārdos atkal izskanēja daudz neticības. Kad Toms sacīja: «Kungs, mēs nezinām, kurp Tu ej; kā lai mēs zinātu ceļu?», Jēzus atbildēja: «Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība (..). Ja jūs Mani būtu pazinuši, jūs būtu pazinuši arī Manu Tēvu.»

Bet Filips uz to atsaucās ar neticību: «Kungs, rādi mums Tēvu, tad mums pietiek.» (Jāņa 14:5-8) Ar tik kūtru sirdi, tik vājš ticībā bija māceklis, kas trīs gadus pavadīja kopā ar Jēzu. {LI 234.1}

Pilnīgā pretstatā Filipa neticībai atklājās Nātanaēla bērnišķā uzticēšanās. Tas bija ārkārtīgi pārliecināts cilvēks, cilvēks, kura ticība satvēra neredzamās realitātes. Tomēr arī Filips mācījās Kristus skolā, un dievišķais Skolotājs pacietīgi panesa viņa neticību un aprobežotību. Un, kad pār mācekļiem izlējās Svētais Gars, Filips kļuva par Dieva izredzētu skolotāju. Viņš zināja, ko runā, un mācīja ar noteiktību, kas klausītājiem iedvesa pārliecību. {LI 234.2}

Kamēr Jēzus gatavoja mācekļus svētajai kalpošanai, viņu vidū iespraucās kāds neaicināts. Tas bija Jūda Iskariots — cilvēks, kas apliecināja, ka ir Kristus sekotājs. Viņš izvirzījās priekšplānā, nodrošinādams sev vietu tuvāko mācekļu pulciņā. Ļoti nopietni un ar šķietamu dedzību viņš paziņoja: «Es Tev sekošu, lai kurp Tu ietu.» Jēzus viņu ne noraidīja, ne arī apsveica, tikai izteica skumjus vārdus: «Lapsām ir alas, putniem apakš debess ir ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur savu galvu nolikt.» (Mat. 8:19,20) Jūda ticēja, ka Jēzus ir Mesija un, pievienodamies apustuļiem, cerēja nodrošināt sev augstu stāvokli jaunajā ķēniņvalstī. Ar savas nabadzības apliecināšanu Jēzus gribēja iznīcināt šo cerību. {LI 234.3}

Mācekļi ļoti vēlējās, lai viņiem pievienotos Jūda. Tas bija cilvēks ar vadoņa stāju, asu uztveri un organizatora spējām, tādēļ tie viņu Jēzum ieteica kā lielisku palīgu darbā. Mācekļi bija pārsteigti, ka Kristus šo cilvēku uzņēma tik vēsi. {LI 235.1}

Mācekļi jutās vīlušies, ka Jēzus necentās sadarboties ar Israēla vadoņiem. Viņiem likās, ka nenodrošināt savu darbību ar šo ietek-mīgo cilvēku atbalstu ir kļūda. Ja Viņš būtu noraidījis arī Jūdu, tie savās domās sāktu apšaubīt Mācītāja gudrību. Vēlākajiem notikumiem ar Jūdu vajadzēja atklāt, cik bīstami ir ņemt vērā jebkādus laicīgus apsvērumus tur, kur jāizlemj cilvēku atbilstība Dieva darbam. Sadarbība ar tādiem cilvēkiem, kādus mācekļi tik ļoti vēlējās iegūt, darbu būtu nodevusi visniknāko ienaidnieku rokās. {LI 235.2}

Taču tobrīd, kad Jūda pievienojās mācekļiem, viņš nebija vienaldzīgs pret Kristus rakstura skaistumu un cēlumu. Viņš sajuta tā dievišķā spēka ietekmi, kas dvēseles vilka pie Pestītāja. Tas, kas bija nācis, lai ielūzušu niedri nesalauztu un dziestošu degli neizdzēstu, negribēja atstumt arī šo dvēseli, kamēr vien tā sevī saglabāja ilgas pēc gaismas. Pestītājs lasīja Jūdas sirdi; Viņš zināja, kādā grēka bezdibenī māceklis nogrims, ja to neatbrīvos Dieva žēlastība. Pieņēmis šo cilvēku, Kristus rūpējās, lai tas dienu no dienas varētu saskarties ar Viņa nesavtīgo mīlestību. Ja Jūda tikai atvērtu sirdi Kristum, dievišķā žēlastība aizdzītu savtības dēmonu, un viņš varētu kļūt par Dieva valstības pavalstnieku. {LI 235.3}

Dievs pieņem cilvēkus tādus, kādi tie ir, ar visiem cilvēciskajiem rakstura elementiem, un sagatavo savam darbam, ja vien tie grib pakļauties un mācīties no Viņa. Tie tiek izraudzīti ne tāpēc, ka ir pilnīgi, bet lai, neskatoties uz viņu nepilnībām, atzīdami un izdzīvodami patiesību, Kristus žēlastībā tiktu pārveidoti Viņa līdzībā. {LI 235.4}

Jūdam bija tās pašas iespējas, kas pārējiem mācekļiem. Viņš klausījās tās pašas dārgās mācības. Bet patiesības atklāšana dzīvē, kā to prasīja Kristus, bija pret viņa gribu un nodomiem. Viņš nevēlējās atteikties no savām idejām, lai saņemtu gudrību no Debesīm. {LI 235.5}

Cik saudzīgi un laipni Pestītājs izturējās pret to, kas kļuva par Viņa nodevēju! Savās mācībās Jēzus kavējās pie labdarības principiem, kas skāra mantkārību pašā pamatnē. Viņš Jūdam rādīja šīs iekāres atbaidošo būtību, un ne vienreiz vien māceklis saprata, ka tiek attēlots viņa raksturs un uzrādīts viņa grēks, bet viņš neatzina un neatstāja savu netaisnību. Viņš bija pārāk apmierināts ar sevi un tur, kur vajadzēja stāties pretī kārdināšanai, turpināja savu krāpniecisko rīcību. Viņa priekšā atradās Kristus — dzīvs paraugs, par kādu viņam jākļūst, ja cilvēks ir guvis labumu no dievišķās starpniecības un kalpošanas; bet pamācība pēc pamācības izskanēja un aizslīdēja gar Jūdas ausīm bez kādas ievērības. {LI 236.1}

Jēzus neizsacīja asus pārmetumus par viņa mantkārību, bet dievišķā pacietībā panesa šo kļūdaino vīru pat tad, kad sniedza pierādījumus, ka lasa viņa sirdi kā atvērtu grāmatu. Jēzus viņam izteica viscēlākos pamudinājumus uz labdarību, tāpēc, atsakoties no Debesu gaismas, Jūda nevarēja attaisnoties. {LI 236.2}

Tā vietā, lai staigātu gaismā, Jūda izvēlējās paturēt savus trūkumus. Ļaunas iekāres, atriebību, tumšas un drūmas domas viņš sevī nēsāja tik ilgi, kamēr sātans šo cilvēku pilnīgi pārņēma savā varā. Jūda kļuva par Kristus ienaidnieka pārstāvi. {LI 236.3}

Kad Jūda piebiedrojās Jēzum, viņam bija dažas labas rakstura īpašības, kas varēja izveidoties par svētību draudzei. Ja viņš būtu ar mieru nest Kristus jūgu, viņš varētu ierindoties starp vadošajiem apustuļiem, bet, kad tika atklāti viņa trūkumi, tas nocietināja sirdi un augstprātībā palika pie saviem egoistiskajiem centieniem, tādā veidā padarot sevi nederīgu darbam, ko Dievs viņam būtu uzticējis. {LI 236.4}

Kad Jēzus aicināja mācekļus darbā, tiem visiem bija nopietni trūkumi. Pat Jānis, kuram bija visciešākās attiecības ar Lēnprātīgo un Pazemīgo, pēc dabas nebija laipns un pakļāvīgs. Viņus abus ar brāli sauca par «pērkona dēliem». Kad tie bija ar Jēzu, tad katra nevērība pret Viņu izraisīja sašutumu un kareivīgu noskaņojumu. Dusmas, atriebība, tiesāšanas gars — visas šīs īpašības piemita arī mīļotajam māceklim. Viņš bija lepns, godkārīgs un gribēja būt pirmais Dieva valstībā. Bet dienu no dienas kā pretstatu savam straujumam viņš redzēja Jēzus laipnību, lēnprātību un pacietību un dzirdēja Viņa mācības

par pazemību. Viņš atvēra sirdi dievišķai ietekmei un kļuva ne tikai par Pestītāja vārdu klausītāju, bet arī par darītāju. Viņš iemācījās vilkt Kristus jūgu un nest Viņa nastu. {LI 236.5}

Jēzus savus mācekļus norāja, Viņš tos brīdināja un pamācīja, tomēr Jānis un tā biedri Viņu neatstāja, tie izvēlējās Jēzu, neraugoties uz rājieniem. Pestītājs nenovērsās no viņiem šo cilvēku vājību un kļūdu dēļ. Viņi līdz galam turpināja dalīties Kristus pārbaudījumos un apgūt mācības no Viņa dzīves. Raugoties uz Jēzu, tie pārveidojās raksturā. {LI 237.1}

Pēc saviem ieradumiem un spējām apustuļi bija ļoti dažādi. Kopā ar citiem mācekļiem tur bija muitnieks Levijs Matejs un nesamierināmais Romas varas nīdējs, ātrsirdīgais, dedzīgais Sīmanis, cēlsirdīgais, straujais Pēteris un zemiskais Jūda; patiesais, bet nedrošais un bailīgais Toms, kūtrais, šaubu pārņemtais Filips un godkārīgie, vaļsirdīgie Cebedeja dēli. Būdami ar dažādiem trūkumiem, ar iedzimtām un ieaudzinātām tieksmēm uz ļaunu, tie visi bija savesti kopā, bet Kristū un ar Kristu tiem vajadzēja dzīvot Dieva saimē, mācoties kļūt vienotiem ticībā, atziņās un garā. Viņiem būs pārbaudījumi, pārestības un domstarpības, bet, kamēr sirdī mājos Kristus, nevar notikt šķelšanās. Viņa mīlestība tos vadīs uz savstarpēju mīlestību. Meistara mācības rādīs ceļu uz visu domstarpību izlīdzināšanu, veidojot mācekļu starpā savienību, līdz tie sasniegs pilnīgu vienprātību. Kristus ir lielais centrs, un tie cits citam tuvojas tieši par tik, par cik tie būs tuvojušies centram. {LI 237.2}

Kad Jēzus bija beidzis savas pamācības mācekļiem, Viņš mazo grupiņu sapulcināja cieši ap sevi un, viņu vidū nometies ceļos un rokas izstiepis pār viņu galvām, izteica lūgšanu, nošķirdams tos savam svētajam darbam. Tā Kunga mācekļi tika iesvētīti Evaņģēlija kalpošanai. {LI 237.3}

Kā savus pārstāvjus pie cilvēkiem Kristus neizvēlas nekritušus eņģeļus, bet cilvēkus — cilvēkus, kam tādas pašas kaislības kā tiem, kurus viņi cenšas glābt. Kristus kļuva cilvēks, lai varētu aizsniegt cilvēci. Dievišķajai dabai bija jāsavienojas ar cilvēcisko dabu, lai atnestu pasaulei pestīšanu. Dievišķajai dabai bija jāsavienojas ar cilvēcisko dabu, lai izveidotu kanālu attiecībām starp Dievu un cilvēku. Tāpat tas ir ar Kristus kalpiem un vēstnešiem. Cilvēkam vajadzīgs spēks, kas atrodas ārpus viņa un pāri viņam, lai tas atjaunotu viņu Dieva līdzībā un darītu spējīgu Dieva darbam, bet tas neizslēdz cilvēka paša līdzdalību. Cilvēks satver dievišķo spēku. Kristus caur ticību iemājo sirdī, un, sadarbojoties ar dievišķīgo, cilvēka spēks kļūst derīgs labiem darbiem. {LI 237.4}

Tas, kurš aicināja Galilejas zvejniekus, vēl aizvien aicina cilvēkus savam darbam. Tāpat kā pirmajiem mācekļiem, arī mums Viņš vēlas parādīt savu spēku. Lai cik nepilnīgi un grēcīgi mēs arī nebūtu, Kungs vēršas pie mums ar piedāvājumu kļūt par Viņa darbabiedriem, par Viņa mācekļiem un pārstāvjiem. Viņš mūs uzaicina pieņemt dievišķos

norādījumus, lai, pievienodamies Kristum, mēs varētu darīt Dieva darbus. {LI 238.1}

«Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva un ne no mums.» (2. Kor. 4:7) Lūk, kāpēc Evaņģēlija pasludināšana tika uzticēta maldīgiem cilvēkiem un ne Dieva eņģeļiem! Tas rāda, ka spēks, kas darbojas vājā cilvēkā, ir Dieva spēks; tā mēs tiekam iedrošināti ticēt, ka, spēdams palīdzēt tikpat nespēcīgiem kā mēs paši, tas palīdzēs arī mums. Tie, kam pašiem ir vājības, «var iežēloties par nezinātājiem un maldīgajiem». (Ebr. 5:2) Paši pārcietuši briesmas, tie apzinās ceļojuma draudus un grūtības un tādēļ tiek aicināti sniegt palīdzību citiem, kas atrodas tādās pašās briesmās. Daudzas dvēseles mīt neziņā un šaubās, ir nespēka pārņemtas, ticībā vājas un nespēj satvert Neredzamo, bet draugs, kuru tās redz nākam Kristus vietā, var kļūt par savienojošu posmu, piesaistīdams viņu vājo ticību Kristum. {LI 238.2}

Mums jābūt Debesu eņģeļu darbabiedriem, kas atklāj Jēzu pasaulē. Ar gandrīz nepacietīgu dedzību eņģeļi gaida mūsu sadarbību, jo cilvēkiem ir jākļūst par savstarpējas sazināšanās kanāliem. Un, kad mēs no visas sirds nododamies Kristum, eņģeļi gavilē, ka ar mūsu starpniecību viņi var atklāt Kristus mīlestību. {LI 238.3}

31 Nodaļa - Kalna svētruna

(Mat. 5., 6., 7. nod.) {LI 239.1}

Sniedzot pamācības, Kristus reti mācekļus sapulcināja vienus. Viņš par klausītājiem neizvēlējās tikai tos, kas pazina dzīvības ceļu, bet pūlējā aizsniegt ļaužu masas, kas mita neziņā un maldos. Patiesības mācībās Viņš dalījās tur, kur tās varēja apgasmot neskaidru izpratni. Viņš pats bija Patiesība, stāvēdams apjoztiem gurniem un vienmēr svētīšanai izstieptām rokām, cenšoties ar brīdi-nājuma, paskubinājuma un iedrošinājuma vārdiem pacelt visus, kas vien pie Viņa nāca. {LI 239.2}

Kalna svētruna, kaut arī pārsvarā adresēta tieši mācekļiem, tika sacīta milzīga ļaužu pulka klātbūtnē. Pēc apustuļu izraudzīšanas Jēzus ar tiem aizgāja uz ezera krastu. Tur ļaudis bija sākuši pulcēties jau no agra rīta. Bez parastajiem apmeklētājiem no Galilejas pilsētām šoreiz ļaudis bija ieradušies no Jūdejas, Jeruzālemes, Perejas, no Dekapoles, Idumejas Jūdejas dienvidos, kā arī no feniķiešu Vidusjūras piekrastes pilsētām Tiras un Sidonas. «Dzirdējuši, kādas lielas lietas Viņš dara», ļaudis «bija sanākuši Viņu klausīties un likties dziedināties no savām slimībām (..), jo spēks izgāja no Viņa, un Viņš visus darīja veselus.» (Marka 3:8; Lūk. 6:17-19) {LI 239.3}

Šaurajā krastmalā visiem nebija vietas, lai varētu nostāties un dzirdēt Viņa balsi, un Jēzus tos veda atpakaļ uz kalna nogāzi. Nonācis piekalnē, kas noderēja par jauku apmešanās vietu milzīgajai sapulcei, Viņš apsēdās zālē, un mācekļi kopā ar ļaužu pulku sekoja Viņa piemēram. {LI 239.4}

Mācekļi vienmēr atradās Jēzum blakus. Ļaudis pastāvīgi spiedās Viņam klāt, bet mācekļi apzinājās, ka nedrīkst pieļaut, lai tos atgrūstu no Viņa. Tie sēdēja cieši ap savu Meistaru, lai nepalaistu garām ne vārda no Viņa pamācībām. Tie bija uzmanīgi klausītāji, dedzīgi cenšoties izprast patiesības, kuras tiem būs jāpasludina visām zemēm un visiem laikmetiem. {LI 239.5}

Juzdami, ka sekos kaut kas svarīgāks nekā parasti, viņi drūzmējās ap Kungu. Viņi ticēja, ka drīz tiks nodibināta valstība, un pēc rīta notikumiem bija radusies pārliecība, ka tādēļ gaidāmi kādi paziņojumi. Šādas nojautas bija pārņēmušas arī ļaužu masas, un uzmanīgo seju izteiksme liecināja par dziļo ieinteresētību. Ļaudīm sēžot zaļajā nogāzē un gaidot dievišķā Mācītāja vārdus, sirdis pildījās domām par nākotnes godību. Tur bija rakstu mācītāji un farizeji, kas ilgojās pēc tās dienas, kad viņiem būs vara pār ienīstajiem romiešiem un viņi varēs pārņemt lielās pasaules impērijas bagātības un slavu. Nabaga zemnieki un zvejnieki cerēja dzirdēt apliecinājumu, ka tie savas nožēlojamās būdiņas, trūcīgo uzturu, sūro, grūto darba dzīvi un bailes no trūkuma varēs apmainīt pret pārticīgiem mājokļiem un vieglām dienām. Tie cerēja, ka rupjo drēbju vietā, kas bija viņu apģērbs dienā un apsegs naktī, Kristus dos viņu iekarotāju krāšņos un dārgos tērpus.

Visas sirdis pukstēja lepnā cerībā, ka Israēls drīz tiks pagodināts visu tautu priekšā kā Kunga izredzētā tauta un ka Jeruzāleme tiks paaugstināta par visas pasaules valstu galvaspilsētu. {LI 239.6}

Kristus lika vilties cerībās uz pasaules varenību. Kalna svētrunā Viņš centās nojaukt visu, ko bija paveikusi nepareizā audzināšana, lai sniegtu klausītājiem pareizu izpratni par savu valstību un savu raksturu. Tomēr pret ļaužu maldiem Viņš nevērsās tieši. Viņš redzēja grēka dēļ pasaulē valdošo postu, bet necentās šo nožēlojamo stāvokli pēc iespējas spilgtāk attēlot saviem klausītājiem. Viņš mācīja kaut ko bezgalīgi pārāku par to, ko tie līdz šim bija pazinuši. Neapkarodams viņu idejas par Dieva valstību, Jēzus pasludināja noteikumus ieiešanai šajā valstībā, atstādams tiem iespēju pašiem spriest par tās būtību. Viņa mācītās patiesības šodien mums nav mazāk svarīgas kā milzīgajam ļaužu pulkam, kas Viņam sekoja toreiz. Mums tāpat kā viņiem nepieciešams apgūt Dieva valstības principus. {LI 240.1}

Kristus pirmie vārdi ļaudīm kalnā bija svētību vārdi. Svētīgi ir tie, Viņš sacīja, kas atzīst savu garīgo nabadzību un sajūt, ka tiem vajadzīga pestīšana. Evaņģēlijs tiek sludināts nabagiem. Tas tiek atklāts ne augstprātīgajiem, ne tiem, kas sevi uzskata par bagātiem un kam nekā nevajag, bet tiem, kas ir pazemīgi un satriekti. Ir tikai viens vienīgs avots, kas nodrošina pret grēku, un tas ir avots garā nabagiem. {LI 240.2}

Lepnā sirds pūlas pestīšanu nopelnīt, bet mūsu tiesības uz Debesīm, kā arī derīgums tām atrodams Kristus taisnībā. Kungs neko nevar darīt cilvēka dziedināšanas labā, kamēr, pārliecinājies par savu vājumu un atbrīvojies no pašpaļāvības, cilvēks nepakļaujas Dievam. Tikai tad viņš var saņemt davanu, ko Dievs vēļas dot. Dvēselei, kas sajūt savu vajadzību, tiek piešķirts viss. Tai ir neierobežota pieeja Dievam, kurā mājo visa pilnība. «Jo tā saka tas Augstais un Varenais, kas dzīvo mūžīgi un kā vārds ir svēts: Es dzīvoju augstībā un svētā vietā, un pie tā, kam sagrauzts un pazemīgs gars, ka dzīvu daru garu pazemīgiem un dzīvu daru sirdi sagrauztiem.» (Jes. 57:15*) {LI 240.3}

«Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti.» Ar šiem vārdiem Kristus nemāca, ka skumjām pašām par sevi būtu spēks atņemt grēka vainu. Viņš neattaisno izlikšanos vai svētulīgu pazemību. Skumjas, par ko Viņš šeit runā, nav grūtsirdība un vaimanas. Kaut arī mums jānoskumst par grēkiem, tomēr vajadzētu priecāties par dārgo priekšrocību kļūt par Dieva bērniem. {LI 241.1}

Mēs bieži bēdājamies tāpēc, ka ļaunie darbi sev līdzi nes nepatīkamas sekas; bet tā nav grēku nožēla. Patiesas bēdas par grēku ir Svētā Gara darbības rezultāts. Svētais Gars atmasko sirds nepateicību, kas ir nicinājusi un apbēdinājusi Pestītāju, un sagrauztus ved mūs nožēlā pie krusta pakājes. Katrs grēks Jēzu ievaino no jauna, un, kad mēs uzlūkojam To, kuru esam «dūruši», mēs skumstam par grēkiem, kas sagādājuši Viņam ciešanas. Šāda nožēla vadīs pie atteikšanās no grēka. {LI 241.2}

Laicīgs cilvēks šīs bēdas var nosaukt par vājumu, bet tās ir spēks, kas ar nesaraujamām saitēm savieno nožēlas pilno ar Mūžīgo. Tas rāda, ka Dieva eņģeļi atnes atpakaļ dvēselei tās svētības, kas tika pazaudētas sirds cietības un pārkāpumu dēļ. Nožēlotāja asaras ir tikai lietus lāses, kas nolīst, pirms svētums atspīd kā Saule. Šīs bēdas ievada prieku, kas dvēselē ieplūst kā dzīvību nesošs strauts. «Tikai atzīsti savu noziegumu, ka tu esi apgrēkojusies pret to Kungu, savu Dievu, (..) tad Es tevi vairs neuzlūkošu dusmās, jo Es esmu žēlīgs, saka tas Kungs.» (Jer. 3:13,12) «Tiem, kas skumst Ciānas dēļ», Viņš ir paredzējis «dāvāt galvas rotu pelnu vietā, prieka eļļu sēru drēbju vietā, slavas dziesmu noskumuša gara vietā». (Jes. 61:3) {LI 241.3}

Arī tiem, kas raud pārbaudījumos un bēdās, paredzēts mierinājums. Bēdu un pazemojuma rūgtums ir labāks par pakļaušanos grēkam. Ciešanās Dievs atklāj traipus mūsu raksturā, lai ar Viņa žēlastību mēs savus trūkumus varētu uzvarēt. Mēs sevi ieraugām pavisam citā gaismā un tiekam pārbaudīti, vai pieņemsim Dieva rājienu un padomu. Tādos brīžos mums nevajadzētu raizēties un sūdzēties. Mums nevajadzētu arī sacelties vai rauties ārā no Kristus rokas. Mūsu dvēselēm jābūt pazemīgām Dieva priekšā. Dieva ceļi ir nesaprotami tam, kas vēlas visu redzēt sev patīkamā gaismā. Mūsu cilvēciskajai dabai tie izskatās tumši un bez prieka. Bet Dieva ceļi ir žēlastības ceļi, un to gals ir pestīšana. Elija nezināja, ko dara, kad viņš tuksnesī sacīja, ka vairs nevēlas dzīvot, un lūdza, lai varētu nomirt. Kungs savā žēlastībā neņēma vērā viņa vārdus. Elijam taču vēl bija darāms liels darbs, un, kad viņa darbs bija padarīts, viņam nevajadzēja aiziet bojā mazdūšībā un tuksneša vientulībā. Viņam bija lemts nevis sairt nāves pīšļos, bet Debesu ratos uzbraukt godībā pie Dieva troņa. {LI 241.4}

Noskumušajiem Dieva Vārds saka: «Es ieraudzīju viņu ceļus, un tos dziedināšu, un Es tos vadīšu un došu prieku tiem, kas apbēdināti.» «Jo Es pārvērtīšu viņu skumību par prieku un tos iepriecināšu un ielīksmošu pēc viņu noskumšanas.» (Jes. 57:18; Jer. 31:13*) {LI 242.1}

«Svētīgi lēnprātīgie.» Grūtības, ar kurām mums jāsastopas, lielā mērā var mazināt ar lēnprātību, kad cilvēks sevi apslēpj Kristū. Ja mums būs mūsu Meistara pazemība, mēs pacelsimies pāri nievām, noraidījumiem un īgnumam, kuriem ik dienas esam pakļauti, un tie vairs neapēnos mūsu garu. Visaugstākais cēluma pierādījums kristietī ir pašsavaldīšanās. Tas, kas pazemojumos un cietsirdīgas izturēšanās gadījumā nespēj saglabāt mierīgu, paļāvīgu garu, nolaupa Dievam tiesības viņā atklāt dievišķā rakstura pilnību. Spēks, kas Kristus sekotājiem dod uzvaru, ir sirds pazemība, tā ir zīme par viņu saitēm ar Debesu pagalmiem. {LI 242.2}

«Tiešām, tas Kungs ir dižens, tomēr Viņš uzlūko pazemīgo.» (Ps. 138:6) Dievs laipni uzlūko ikvienu, kurā ir redzams Kristus lēnprātīgais un pazemīgais gars. Pasaule uz šiem cilvēkiem var skatīties nicinoši, bet Viņa acīs tiem ir liela vētība. Ne tikai gudrie, lielie,

labdarīgie saņems pasi ieiešanai Debesu pagalmos, ne tikai rosīgie, dedzības un nenogurstošas enerģijas pilnie darbinieki. Nē! Garā nabagie, kas alkst pēc Kristus klātbūtnes, no sirds pazemīgie, kuru augstākā vēlēšanās ir darīt Dieva prātu — tiem visiem būs brīva ieeja. Viņi būs starp tiem, kas savas drēbes mazgājuši un balinājuši Jēra asinīs. «Tāpēc tie ir Dieva goda krēsla priekšā un kalpo Viņam dienām un naktīm Viņa namā, un Tas, kas sēd goda krēslā, mājos pie viņiem.» (Atkl. 7:15) {LI 242.3}

«Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības.» Necienīguma izjūta liek sirdij alkt un slāpt pēc taisnības, un šīs alkas nebūs veltīgas. Tie, kas savās sirdīs atvēl vietu Kristum, iepazīsies ar Viņa mīlestību. Visi, kas ilgojas pēc Dieva rakstura līdzības, tiks apmierināti. Svētais Gars nekad nepamet bez palīdzības dvēseli, kas lūkojas uz Jēzu; Viņš iepazīstina to ar visām Kristus bagātībām. Ja acis pastāvīgi raugās uz Pestītāju, Svētā Gara darbs neapstājas, kamēr dvēsele tiek pārveidota pēc Viņa līdzības. Dvēselē uzplauks šķīsta mīlestība, piešķirdama tai spēku augstākiem sasniegumiem, lielākai Debesu vērtību izpratnei, tādēļ tā nepārstās augt, līdz nebūs sasniegusi pilnību. «Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti.» {LI 243.1}

Žēlsirdīgie atradīs žēlastību, un sirdsšķīstie redzēs Dievu. Katra nešķīsta doma aptraipa dvēseli, vājina tikumības izjūtu un tiecas izdzēst Svētā Gara ietekmi. Tā tik ļoti aptumšo garīgo skatu, ka cilvēki nevar ieraudzīt Dievu. Kungs var piedot un arī piedod nožēlojošam grēciniekam, tomēr dvēsele ir aptraipīta. Tam, kas grib saņemt skaidru garīgās patiesības izpratni, vārdos un domās jāizvairās no visa netīrā. {LI 243.2}

Šie Kristus vārdi nozīmē vairāk nekā brīvību no juteklīgas nešķīstības, vairāk nekā brīvību no ceremoniālas apgānīšanās, no kuras tik stingri vairījās jūdi. Dievu saskatīt mums neļauj patmīlība. Savtīgais gars par Dievu spriež kā par sev līdzīgu. Pirms neesam no tā atsacījušies, mēs nespējam saprast To, kurš ir mīlestība. Vienīgi nesavtīga sirds, pazemīgs un paļāvīgs gars atzīs, ka Kungs ir «apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā.» (2. Moz. 34:6*) {LI 243.3}

«Svētīgi miera nesēji.» Kristus miers ir dzimis no patiesības. Tā ir saskaņa ar Dievu. Pasaule ir ienaidā ar Dieva likumu, grēcinieki ir ienaidā ar savu Radītāju, un rezultātā tie arī savstarpēji ir ienaidnieki. Bet dziesminieks saka: «Kas Tavu bauslību mīl, tiem ir liels miers, un tie nekur neklūp.» (Ps. 119:165) Cilvēki nevar radīt mieru. Cilvēciskie plāni atsevišķu indivīdu vai sabiedrības šķīstīšanai un pacelšanai cietīs neveiksmi un neradīs mieru, tāpēc ka tie neaizsniedz sirdi. Vienīgais spēks, kas var radīt un mūžīgi uzturēt īstu mieru, ir Kristus žēlastība. Ienākot sirdī, tā izmet no turienes ļaunās kaislības, kas izraisa strīdus un šķelšanos. Tad «ērkšķu vietā uzaugs cipreses, dadžu vietā mirtes», un dzīves tuksnesis «priecāsies (..) un ziedēs kā puķu lauks». (Jes. 55:13; 35:1) {LI 243.4}

Ļaužu pulki bija pārsteigti par šo mācību, kas tik ļoti atšķīrās no farizeju priekšrakstiem un piemēra. Tautā bija nobriedis uzskats, ka laime slēpjas šīs pasaules

bagātību, slavas un ļaužu atzinības iegūšanā. Bija ļoti patīkami, demonstrējot savas labās īpašības, tikt uzrunātam par rabi un cildinātam par gudru un reliģiozu. Tas tika uzskatīts par laimes kalngalu. Bet visa milzīgā ļaužu pulka klātbūtnē Jēzus pasludināja, ka vienīgais atalgojums, ko tādi cilvēki saņems, būs laicīgs ieguvums un gods. Viņš runāja noteikti, un katru teikto vārdu pavadīja pārliecinošs spēks. Ļaudis apklusa, un viņi sajuta bailes. Tie nedroši uzlūkoja cits citu. Ja šī Cilvēka mācība ir patiesa, kurš no viņiem varētu izglābties? Daudzi bija pārliecināti, ka neparasto Skolotāju vada Dieva Gars un ka Viņa izteiktās domas ir dievišķas. {LI 245.1}

Izskaidrojis, kas veido īstu laimi un kā tā iegūstama, Jēzus tiešāk norādīja uz savu mācekļu kā Dieva izredzētu skolotāju pienākumu vest citus uz taisnības un mūžīgās dzīvības ceļa. Viņš zināja, ka tie bieži piedzīvos vilšanos un kļūs mazdūšīgi, ka tie sadursies ar noteiktu pretestību, ka tos apvainos un no viņu liecības atteiksies. Viņš labi zināja, ka, izpildīdami savu misiju, šie vienkāršie vīri, kas tik uzmanīgi klausījās Viņa vārdus, tiks apmeloti, spīdzināti, ieslodzīti cietumā un sodīti ar nāvi, un Viņš turpināja: {LI 245.2}

«Svētīgi taisnības dēļ vajātie, jo tiem pieder Debesu valstība. Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā un ar meliem par jums runā visu ļaunu Manis dēļ. Esiet priecīgi un līksmi, jo jūsu alga ir liela Debesīs; jo tā tie vajājuši praviešus, kas priekš jums bija.» {LI 245.3}

Pasaule mīl grēku un ienīst taisnību, un tas arī bija iemesls pasaules ienaidam pret Jēzu. Visi, kas atraida Viņa bezgalīgo mīlestību, kristietību uzskatīs par traucējošu elementu. Kristus gaisma padzen tumsību, kas apsedz viņu grēkus, un kļūst redzama reformas nepieciešamība. Tad tie, kas pakļaujas Svētā Gara ietekmei, uzsāk karu ar savu es, bet tie, kas turpina grēkot, karo pret patiesību un tās pārstāvjiem. {LI 245.4}

Tā rodas konflikti, un Kristus sekotāji tiek apsūdzēti par nemiera cēlājiem. Pasaules ienaidu viņiem sagādā draudzība ar Dievu. Tie nes Kristus negodu. Viņi iet pa ceļu, pa kuru staigājis Viscēlākais uz šīs zemes. Ne ar skumjām, bet ar prieku tiem vajadzētu sagaidīt vajāšanas. Katrs pārbaudījums tos veido par derīgākiem strādniekiem Dieva darbā. Katram konfliktam ir sava vieta lielajā cīņā par taisnību, un katrs no tiem pavairos savas galīgās uzvaras prieku. To atcerēdamies, viņi ar prieku uzņems savas ticības un pacietības pārbaudi un nebaidīsies, un neizvairīsies no tās. Cenzdamies izpildīt savu pienākumu pret pasauli, un no sirds vēloties saņemt Dieva atzinību, Viņa kalpi izpildīs katru pienākumu, neatkarīgi no cilvēku draudiem vai labvēlības. {LI 245.5}

«Jūs esat zemes sāls», sacīja Jēzus. Neaizejiet no pasaules, lai izbēgtu no vajāšanām! Jums jādzīvo starp cilvēkiem, lai dievišķās mīlestības smarža būtu kā sāls, kas pasauli pasargā no pagrimšanas. {LI 246.1}

Sirdis, kas ļaujas Svētā Gara ietekmei, ir kanāli, pa kuriem plūst Dieva svētības. Ja tos,

kas kalpo Dievam, atņemtu šai zemei un cilvēkiem tiktu atņemts Dieva Gars, tad pasaule būtu pakļauta izpostīšanai un iznīcībai — sātana valdīšanas augļiem. Lai gan bezdievīgie to neapzinās, viņi par šīs zemes svētībām ir parādā nicināto un apspiesto Dieva ļaužu klātbūtnei šinī pasaulē. Bet, ja kristieši ir tādi tikai vārda pēc, tie līdzinās sālij, kas zaudējusi garšu. Tie šajā pasaulē neatstāj labu iespaidu. Tāpēc, ka viņi nepareizi attēlo Dievu, tie ir sliktāki par neticīgajiem. {LI 246.2}

«Jūs esat pasaules gaišums.» Jūdi gribēja pestīšanas labumus paturēt tikai savai nācijai, bet Kristus tiem rādīja, ka pestīšana līdzinās saules gaismai. Tā pieder visai pasaulei. Bībeles reliģiju nevar ieslēgt grāmatas vākos vai baznīcas mūros. To nevar tikai laiku pa laikam izcelt laukā sev par labu un tad atkal rūpīgi nolikt malā. Tai ir jāsvēto ikdienas dzīve, tai jāizpaužas katrā veikala darījumā un visās mūsu sabiedriskajās attiecībās. {LI 246.3}

Patiess raksturs nav kaut kāds ārējs veidojums vai kaut kāds pārvalks; tam jāizstaro no iekšienes. Ja gribam citus vadīt uz taisnības ceļa, tad taisnības principiem jābūt mūsu pašu sirdīs. Mūsu ticības apliecība var pasludināt reliģijas teoriju, bet patiesības vārdu izceļ praktiskā dievbijība. Nešaubīgs dzīves gājums, svēta valoda, nesatricināms godīgums, darbīgs, labvēlīgs gars, dievbijīga priekšzīme — tie ir līdzekļi pasaules apgaismošanai. {LI 246.4}

Jēzus nenodarbojās ar sīku bauslības analīzi, bet Viņš arī neļāva saviem klausītājiem secināt, ka ir nācis atcelt bauslības prasības. Viņš zināja, ka spiegi ir gatavi uztvert katru vārdu, kuru tie varētu sagrozīt un izlietot saviem mērķiem. Viņš pazina aizspriedumus, kādi pastāvēja daudzu Viņa klausītāju prātā, un nesacīja neko, kas satricinātu viņu ticību reliģijai un ceremoniālajiem likumiem, kas tiem bija doti ar Mozus starpniecību. Kristus pats bija devis abas bauslības — morāles un ceremoniālo. Viņš nenāca, lai iznīcinātu ticību pats savām pavēlēm. Tieši aiz cieņas pret bauslību un praviešiem Viņš centās salauzt tradicionālo priekšrakstu mūri, kas ierobežoja jūdus. Noraidīdams jūdu nepareizos bauslības izskaidrojumus, Viņš mācekļus rūpīgi sargāja, lai tie neatraidītu ebrejiem uzticētās vitālās patiesības. {LI 246.5}

Farizeji lepojās ar savu paklausību bauslībai, taču par tās pamatlikumu pielietošanu ikdienas dzīvē zināja tik maz, ka Pestītāja vārdi tiem skanēja kā ķecerība. Kad Viņš aizslaucīja gružus, kas pārklāja patiesību, tiem šķita, ka Viņš aizslauka prom pašu patiesību. Tie savā starpā sačukstējās, ka Viņš neciena bauslību. Jēzus lasīja viņu domas un atbildēja, sacīdams: {LI 247.1}

«Nedomājiet, ka es Esmu atnācis atmest bauslību vai praviešus. Es neesmu nācis tos atmest, bet piepildīt.» Tā Jēzus atspēkoja farizeju apsūdzību. Viņš nāca pasaulē, lai aizstāvētu bauslības svētās prasības, — tās pašas bauslības, kuras pārkāpšanā Viņu apsūdzēja. Ja Dieva bauslību būtu bijis iespējams izmainīt vai atcelt, tad Kristum

nevajadzētu ciest mūsu pārkāpumu sekas. Viņš nāca, lai izskaidrotu cilvēkam likuma būtību un to ilustrētu ar savu personīgo paklausību. {LI 247.2}

Dievs savus svētos baušļus devis tāpēc, ka mīl cilvēci. Viņš atklāj taisnības principus, lai pasargātu mūs no pārkāpšanas sekām. Bauslība ir Dieva domu izpausme; kad tā tiek pieņemta Kristū, tā kļūst par mūsu domām. Tā mūs paceļ pāri dabiskās iekāres un tieksmju varai, pāri kārdināšanām, kas noved pie grēka. Dievs vēlas, lai mēs būtu laimīgi; Viņš deva bauslības priekšrakstus, lai paklausībā mēs vienmēr atrastu prieku. Kad Jēzus dzimšanas brīdī eņģeļi dziedāja: «Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts» (Lūk. 2:14), tie slavēja bauslības principus, kurus Viņš bija nācis paaugstināt. {LI 247.3}

No Sinaja kalna pasludinot bauslību, Dievs cilvēkiem darīja zināmu sava rakstura svētumu, lai tie atbilstoši saskatītu savu grēcīgumu. Bauslība tika dota, lai pārliecinātu viņus par grēku un parādītu nepieciešamību pēc Pestītāja. Šo uzdevumu tā veica, kad ar Svētā Gara starpniecību cilvēku sirdīs tika ierakstīti tās principi. Šis darbs tai jāturpina vēl tagad. Kristus dzīvē bauslības principi atklājās ļoti skaidri. Kad Svētais Dieva Gars skar sirdi, un Kristus gaisma cilvēkiem parāda, ka tiem vajadzīgas Viņa šķīstījošās asinis un taisnība, kas tos atbrīvotu, bauslība joprojām paliek kā līdzeklis, kas tuvinātu mūs Kristum, lai mēs ticībā tiktu taisnoti. «Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli.» (Ps. 19:8) {LI 247.4}

«Iekams debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, iekams viss notiek.» Pie debesīm spīdošā saule un zeme, uz kuras dzīvojam, ir Dieva liecinieces, ka Viņa likums ir nemainīgs un mūžīgs. Tomēr, ja arī to vairs nebūtu, Dieva baušļi pastāvēs. «Bet drīzāk debesij un zemei zust, nekā krist vienai bauslības rakstu zīmei.» (Lūk. 16:17) Ēnas kalpošanai, kas norādīja uz Jēzu, vajadzēja beigties līdz ar Viņa nāvi, bet dekaloga priekšraksti ir tikpat negrozāmi kā Dieva tronis. {LI 248.1}

Tā kā «tā Kunga likumi ir pilnīgi», tad katra novirzīšanās no tiem ir ļaunums. Tos, kas nepaklausa Dieva likumiem un māca arī citus tā darīt, Kristus nosoda. Tieši Pestītāja paklausības dzīve uztur spēkā bauslības prasības; tā pierāda, ka cilvēkiem tomēr ir iespējams šiem likumiem paklausīt, un atklāj rakstura pilnību, ko tādā veidā var iegūt. Visi, kas paklausa, kā Viņš paklausīja, tāpat atklāti atzīst, ka «bauslība kā tāda ir svēta, un bauslis kā tāds — svēts, taisns un labs». (Rom. 7:12) Tieši tāpat visi tie, kas Dieva baušļus pārkāpj, atbalsta sātana apgalvojumu, ka bauslība ir netaisna un tai nav iespējams paklausīt. Tādā veidā tie atbalsta lielā pretinieka melus un dara negodu Dievam. Tie ir ļaunā bērni, kas pirmais sacēlās pret Dieva likumiem. Ielaist tos Debesīs nozīmētu vēlreiz tur ienest nevienprātības un sacelšanās elementus un apdraudēt Visuma labklājību. Tādēļ neviens cilvēks, kas tīšām pārkāpj kādu no bauslības principiem, Debesu valstībā nekad

neieies. {LI 248.2}

Rakstu mācītāji savu taisnību uzskatīja par pasi iekļūšanai Debesīs, bet Jēzus paziņoja, ka tā ir nepietiekama un nederīga. Farizeju taisnība balstījās uz ārējām ceremonijām un teorētiskām zināšanām par patiesību. Rakstu mācītāji apgalvoja, ka, paši savā spēkā izpildot bauslību, tie ir svēti, bet viņu darbi taisnību atšķīra no reliģijas. Kaut gan tie bija pārspīlēti sīkumaini ceremoniju pildīšanā, tomēr viņu dzīve bija amorāla un zemiska. Viņu tā sauktajai taisnībai nekad nevarētu būt vieta Debesu valstībā. {LI 248.3}

Kristus dienās ļaudis visvairāk maldījās, domājot, ka pietiek tikai piekrist patiesībai, lai iegūtu taisnošanu. Cilvēces gūtajā pieredzē ir pierādījies, ka dvēseles glābšanai nepietiek tikai ar teorētiskām patiesības zināšanām. Tās vēl nenes taisnības augļus. Dedzīgu šķietamās teoloģiskās patiesības aizstāvēšanu bieži pavada ienaids pret neviltotu, dzīvē atklātu patiesību. Vistumšākās pasaules vēstures nodaļas ir pilnas ar ziņojumiem par noziegumiem, ko izdarījuši fanātiski reliģijas aizstāvji. Farizeji apgalvoja, ka ir Ābrahāma bērni un lielījās ar to, ka viņiem ir Dieva Vārds, tomēr šīs priekšrocības tos nepasargāja no egoisma, ļaunprātības, mantkārības un viszemiskākās liekulības. Viņi iedomājās, ka ir vislabākie ticības apliecinātāji pasaulē, bet viņu šķietami pareizā ticība noveda pie tā, ka šie ļaudis piesita krustā godības Kungu. {LI 248.4}

Arī šodien draud tādas pašas briesmas. Daudzi sevi uzskata par kristiešiem vienkārši tāpēc, ka atzīst zināmas teoloģijas dogmas. Šie cilvēki nekad nav patiesību izdzīvojuši praktiskajā dzīvē. Viņi tai nav ticējuši un nav to iemīlējuši, tāpēc arī nav saņēmuši spēku un žēlastību, kas nāk no patiesības svētījošā iespaida. Cilvēki var apliecināt ticību patiesībai, bet, ja viņi nekļūst patiesi, laipni, pacietīgi, lēnprātīgi un nepievērš prātu Debesu lietām, tad tā ir lāsts tās apliecinātājiem un viņu ietekmes rezultātā — lāsts arī pasaulei. {LI 249.1}

Taisnība, ko mācīja Kristus, ir sirds un dzīves saskaņa ar atklāto Dieva gribu. Grēcīgi cilvēki var kļūt taisni tikai tad, kad tiem ir ticība Dievam un dzīva savienība ar Viņu. Tad patiesā dievbijība darīs cēlas domas un dzīvi. Tad reliģijas ārējās formas saskan ar kristieša iekšējo šķīstumu, un ceremonijas, ko prasa kalpošana Dievam, nav vairs nenozīmīgi rituāli, kādas tās bija liekulīgajiem farizejiem. {LI 249.2}

Jēzus pievērsās katram bauslim atsevišķi, izskaidrojot tā prasību dziļumu un plašumu. Neatmezdams nevienu burtu no bauslības, Viņš rādīja, cik tālejoši ir šie principi, un atsedza jūdu liktenīgo kļūdu — ārēji redzamās paklausības parādīšanu. Viņš paziņoja, ka Dieva likumu var pārkāpt ar ļaunu domu vai iekāres vadītu skatienu. Tas, kas izdara vismazāko netaisnību, pārkāpj bauslību un pazemo savu morālo dabu. Slepkavība vispirms dzimst domās. Ja kāds savā sirdī auklē naidu, tad līdz ar to jau sper soļus uz slepkavas takas, un viņa upuri Dievam ir pretīgi. {LI 249.3}

Jūdi auklēja sevī atriebības garu. Naidā pret romiešiem tie izteica draudus un smagas apsūdzības un iepriecināja sātanu, atklādami viņa īpašības. Tādā veidā tie gatavojās briesmu darbiem, uz kuriem velns viņus vadīja. Farizeju reliģijā nebija nekā, kas dievbijību sludinātu pagāniem. Jēzus tos brīdināja nemaldināt sevi ar domām, ka sirdī var sacelties pret apspiedējiem un auklēt tieksmi atmaksāt par nodarītajām pārestībām. {LI 249.4}

Protams, ir gadījumi, kad attaisnojams pat Kristus sekotāju sašutums. Redzot, ka Dievam tiek laupīts gods, Viņa darbs tiek apkaunots un nevainīgie apspiesti, dvēselē var iedegties taisnīgas dusmas. Šādas morālas dabas dusmas nav grēks. Bet tie, kas pie katra iedomāta izaicinājuma ļaujas dusmām vai aizvainojumam, atver sirdi sātanam. Ja gribam būt saskaņā ar Debesīm, rūgtums un ienaids no dvēseles jāizraida. {LI 250.1}

Pestītājs turpina. Viņš saka: «Kad tu upurē savu dāvanu uz altāra un tur atminies, ka tavam brālim ir kas pret tevi, tad atstāj turpat altāra priekšā savu dāvanu, noej un izlīgsti papriekš ar savu brāli un tad nāc un upurē savu dāvanu.» Daudzi ir ļoti centīgi reliģisko pienākumu pildītāji, bet tajā pašā laikā starp viņiem un viņu brāļiem pastāv nožēlojamas nesaskaņas, kuras varētu nolīdzināt. Dievs prasa pielikt visas pūles saskaņas atjaunošanai. Kamēr tas nav izdarīts, Kungs nevar pieņemt viņu kalpošanu. Kristieša pienākums šajā lietā ir skaidri parādīts. {LI 250.2}

Dievs savas svētības izlej pār visiem. «Viņš liek savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem.» «Viņš ir laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem .» (Lūk. 6:35) Viņš liek mums izturēties līdzīgi Viņam. «Svētījiet tos, kas jūs nolād», Jēzus sacīja. «Dariet labu tiem, kas jūs ienīst, (..) ka jūs topat sava Debesu Tēva bērni.» (Lūk. 6:28,27) Tādi ir bauslības pamatprincipi, un tie ir dzīvības avots. {LI 250.3}

Dieva ideāls Viņa bērniem ir augstāks par to, ko spēj aizsniegt visaugstākās cilvēku domas. «Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.» Šī pavēle ir apsolījums. Pestīšanas plāns mums paredz pilnīgu atbrīvošanu no sātana varas. Nožēlojošu dvēseli Kristus vienmēr atšķirs no grēka. Viņš nāca, lai iznīcinātu velna darbus un ir rūpējies par to, lai katrai grēkus nožēlojošai dvēselei tiktu piešķirts Svētais Gars, kas to pasargātu no grēkošanas. {LI 250.4}

Kārdinātāja lielo spēku nevar uzskatīt par attaisnojumu nevienam ļaunam darbam. Sātans gavilē, kad viņš dzird, ka tie, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, attaisno savus rakstura trūkumus. Grēkam nav attaisnojuma. Katrs atgriezies, ticīgs Dieva bērns var dzīvot svētu, garīgu, Kristum līdzīgu dzīvi. {LI 250.5}

Kristīga rakstura ideāls ir būt līdzīgam Kristum. Kā Cilvēka Dēls bija pilnīgs savā dzīvē, tā Viņa sekotājiem jākļūst pilnīgiem savā dzīvē. Jēzus visās lietās kļuva līdzīgs

saviem brāļiem. Viņš tapa miesa tāpat kā mēs. Viņš juta izsalkumu, slāpes un nogurumu. Viņu uzturēja ēdiens un atspirdzināja miegs. Viņš dalījās cilvēka liktenī, tomēr vienmēr palika bezvainīgais Dieva Dēls. Viņš bija Dievs cilvēka miesā. Viņa raksturam jākļūst par mūsējo. Par tiem, kas Viņam tic, Kungs saka: «Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis.» (2. Kor. 6:16) {LI 251.1}

Kristus ir Jēkaba redzētās kāpnes, kas atbalstās uz zemes, bet ar augšējo galu aizsniedz Debesu vārtus, pašu godības slieksni. Ja šīm kāpnēm līdz zemei pietrūktu kaut viena pakāpiena, mēs būtu pazuduši. Bet Kristus aizsniedz mūs, kur mēs esam. Viņš pieņēma mūsu dabu un uzvarēja, lai mēs varētu uzvarēt, pieņemot Viņu. Būdams «grēcīgas miesas veidā» (Rom. 8:3), Viņš dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi. Tagad, pateicoties savai dievišķībai, Viņš ir pie Debesu troņa, un tajā pašā laikā, pateicoties savai cilvēciskajai dabai, aizsniedz mūs. Viņš mūs aicina ticībā Viņam sasniegt Dieva rakstura godību, lai mēs būtu pilnīgi, kā mūsu «Debesu Tēvs ir pilnīgs». {LI 251.2}

Jēzus atklāja taisnības būtību, par vienīgo tās avotu nosaukdams Dievu. Pēc tam Viņš pievērsās praktiskajiem pienākumiem. Viņš sacīja, ka, apdāvinot nabagus, lūdzot un gavējot neko nevajag darīt slavas dēļ vai arī, lai pievērstu sev uzmanību. Palīdziet trūcīgajiem neviltotā sirsnībā! Lai dvēsele lūgšanā sastopas ar Dievu! Gavējot lai neviens nestaigā ar nokārtu galvu, domādams tikai par sevi! Farizeja sirds bija kā izkaltusi, neauglīga zeme, kurā dievišķā dzīvības sēkla nevarēja uzdīgt un nest augļus. Tie, kas vispilnīgāk nododas Dievam, spēs veikt vispieņemamāko kalpošanu, jo tikai sadraudzībā ar Dievu cilvēki kļūst par Viņa darbabiedriem, ar savu dzīvi liecinot par Viņa raksturu. {LI 251.3}

Ar patiesu sirdi darītam darbam ir liela alga. «Tavs Tēvs, kas redz slepenībā, Tas tev to atmaksās gaismā.» (Mat. 6:4*) Kristus žēlastībā vadītā dzīvē veidojas raksturs. Dvēselē sāk atjaunoties pirmatnējais skaistums. Tai tiek piešķirtas Kristus rakstura īpašības un kļūst redzama Dieva līdzība. To cilvēku sejas, kuri strādā kopā ar Dievu, pauž Debesu mieru. Tos apņem Debesu atmosfēra. Šīm dvēselēm jau ir sākusies Dieva valstība. Tie izjūt Kristus prieku — prieku, ka var būt par svētību cilvēcei. Tiem ir gods būt iesaistītiem kalpošanā Kungam, lai Viņa vārdā darītu Viņa darbu. {LI 251.4}

«Neviens nevar kalpot diviem kungiem.» Mēs nevaram kalpot Dievam ar dalītu sirdi. Bībeles reliģija nav viena no ietekmēm daudzu citu vidū. Tās ietekmei jābūt visaugstākajai, kas caurstrāvo un pārvalda visas citas. Tā nedrīkst līdzināties ar otu uz audekla šur un tur uzliktam krāsas plankumam, bet tai jāpārņem visa dzīve līdzīgi tam, it kā audekls būtu iemērkts krāsā, līdz katrs tajā ieaustais pavediens ir nokrāsojies spēcīgā, nebalējošā krāsā. {LI 252.1}

«Ja nu tava acs ir skaidra, tad visa tava miesa būs gaiša. Bet, ja tava acs ir nevesela, tad visa tava miesa būs tumša.» Skaidrība un konkrēts mērķis ir noteikumi, lai saņemtu

gaismu no Dieva. Tam, kas grib zināt patiesību, jābūt gatavam pieņemt visu, ko tā atklāj. Viņš nevar slēgt kompromisu ar maldiem. Būt svārstīgam un paviršam attiecībās ar patiesību nozīmē izvēlēties grēka tumsu un sātaniskus maldus. {LI 252.2}

Pasaules gudrība un taisnības negrozāmie principi nesaplūst nemanāmi viens ar otru kā krāsas varavīksnē. Mūžīgais Dievs starp tiem ir novilcis noteiktu, skaidru līniju. Līdzība Kristum no līdzības sātanam atšķiras tik krasi kā dienas vidus no pusnakts. Tikai tie, kas dzīvo Kristus dzīvi, ir Viņa darbabiedri. Ja dvēselē tiek auklēts viens vienīgs grēks vai tikai viens nepareizs ieradums tiek īstenots dzīvē, tad aptraipīts ir viss cilvēks. Viņš kļūst par netaisnības ieroci. {LI 252.3}

Visiem, kas izvēlējušies kalpot Dievam, jāpaļaujas uz Viņa rūpēm. Kristus norādīja uz putniem gaisā un uz puķēm laukā un saviem klausītājiem ieteica pievērst uzmanību šīm radītajām lietām. «Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi?» (Mat. 6:26) Katrai lietai piešķirtās dievišķās uzmanības mērs ir saistīts ar tās vietu esamības skalā. Dievs ir nomodā par mazo, pelēkbrūno zvirbuli. Puķes laukā un arī zemi pārklājošā zāle saņem savu daļu mūsu Debesu Tēva ievērības un rūpju. Lielais Meistars-Mākslinieks ir padomājis par lilijām, radīdams šos ziedus tik skaistus, ka tie pārspēj Salamana godību. Vēl daudz vairāk Viņš rūpējas par cilvēku, kas ir Dieva attēls un godība. Kungs ilgojas, lai Viņa bērni parāda Viņam līdzīgu raksturu. Kā saules stari dod ziediem dažādas maigas krāsas, tā Dievs piešķir dvēselei sava rakstura skaistumu. {LI 252.4}

Visi, kas izvēlas Kristus mīlestības, taisnības un miera valstību, tās intereses vērtēdami augstāk par visu citu, ir saistīti ar Debesu centru augstībā, un tiem pieder visas šai dzīvei nepieciešamās svētības. Dieva rūpju pārskatos — Dzīvības grāmatā — mums katram ierādīta sava lappuse. Šī lappuse satur katru sīkumu mūsu dzīves stāstā; pat mūsu galvas mati ir skaitīti. Dievs vienmēr rūpējas par saviem bērniem. {LI 252.5}

«Tāpēc nezūdieties nākošā rīta dēļ.» (Mat. 6:34) Mums dienu no dienas jāseko Kristum. Dievs nepiešķir palīdzību rītdienai. Viņš nedod saviem bērniem norādījumus visam viņu dzīves gājumam uzreiz, lai tie neapmulstu. Viņš atklāj tieši tik daudz, cik tie var atcerēties un izpildīt. Piešķirtais spēks un gudrība ir šī brīža vajadzībām. «Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības,» — šai dienai — «tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots.» (Jēk. 1:5) {LI 253.1}

«Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti.» Neiedomājieties, ka esat labāki par citiem cilvēkiem, un nekļūstiet par viņu tiesnešiem! Tā kā jūs nespējat saredzēt rīcības motīvus, jūs nevarat otru tiesāt. Kritizēdami jūs izsakāt spriedumu paši sev, jo ar to parādāt, ka esat sātana, brāļu apsūdzētāja, biedri. Kungs saka: «Pārbaudiet paši sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi.» Tas ir mūsu uzdevums. «Jo, ja mēs paši sevi tiesātu, tad netaptu tiesāti.» (2. Kor. 13:5; 1. Kor. 11:31*) {LI 253.2}

Labs koks nesīs labus augļus. Ja augļi ir negaršīgi un nevērtīgi, koks nav labs. Tā arī dzīvē nestie augļi liecina par sirds stāvokli un rakstura pārākumu. Ar labiem darbiem nekādā ziņā nevar nopirkt pestīšanu, bet tie liecina par ticību, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Kaut gan mūžīgais atalgojums netiek piešķirts mūsu nopelnu dēļ, tomēr tas būs pilnīgi atbilstošs Kristus žēlastībā paveiktajam darbam. {LI 253.3}

Tā Kristus uzsvēra savas valstības principus, pasludinādams tos par lielo dzīvības pamatlikumu. Lai šī mācība labāk paliktu atmiņā, Viņš to papildināja ar ilustrāciju. Nepietiek, Viņš teica, ka jūs Manus vārdus tikai klausāties. Ar praktisku rīcību jums tie jāpadara par sava rakstura pamatu. Paša es ir tikai plūstošas smiltis. Ja jūs ceļat uz cilvēku teorijām un izgudrojumiem, jūsu nams sagrūs. Kārdināšanu vēji un pārbaudījumu vētras to viegli aizslaucīs. Bet tie principi, kurus Es esmu devis, pastāvēs. Pieņemiet Mani un būvējiet pēc Mana padoma! {LI 253.4}

«Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca, un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabruka, jo tas bija celts uz klints.» (Mat. 7:24,25) {LI 253.5}

32 Nodaļa - Romiešu virsnieks

(Mat. 8:5-13; Lūk. 7:1-17) {LI 254.1}

Kristus sacīja galma ierēdnim, kura dēlu Viņš dziedināja: «Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat, jūs neticat.» (Jāņa 4:48) Viņu apbēdināja tas, ka tieši jūdu tauta pieprasa Mesijas sūtības ārējās pazīmes. Atkal un atkal Viņš bija brīnījies par viņu neticību. Bet tagad Jēzu pārsteidza pie Viņa atnākušā virsnieka ticība. Šis cilvēks nešaubījās par Pestītāja spēku. Tas pat nelūdza Viņu nākt personīgi un darīt brīnumu. Viņš teica: «Saki tik vienu vārdu, un mans kalps taps vesels.» {LI 254.2}

Virsnieka kalpu bija skārusi paralīze, un tas gulēja uz miršanu. Romiešiem par kalpiem parasti bija vergi, kurus pirka un pārdeva tirgū. Pret tiem izturējās rupji un nežēlīgi. Bet virsnieks mīlēja savu kalpu un ļoti vēlējās, lai tas kļūtu vesels. Viņš ticēja, ka Jēzus to spēj dziedināt. Viņš Pestītāju nebija redzējis, bet dzirdētie ziņojumi atmodināja ticību. Neskatoties uz jūdu formālismu, šis romietis bija pārliecināts, ka jūdu reliģija ir pārāka par viņa paša reliģiju. Viņš jau bija izlauzies cauri nacionālo aizspriedumu un ienaida barjerām, kas uzvarētājus šķīra no uzvarētās tautas. Viņš bija parādījis cieņu jūdu dievkalpošanai un pret tiem izturējās labvēlīgi. Kristus mācībā, kā tā viņam tika atstāstīta, tas atrada mieru, kas remdina dvēseles alkas. Visa viņa garīgā būtība atsaucās uz Pestītāja vārdiem, bet viņš jutās necienīgs nākt Jēzus tuvumā, tāpēc griezās pie jūdu vecākajiem, lai tie lūdz par viņa kalpa dziedināšanu. Viņš domāja, ka tie noteikti pazīs lielo Mācītāju un zinās, kā tuvoties, lai iegūtu Viņa labvēlību. {LI 254.3}

Kad Jēzus ieradās Kapernaumā, Viņam pretī izgāja vecāko delegācija, kas izteica virsnieka lūgumu. Vecākie aizlūdza par virsnieku, sacīdami: «Viņš ir vērts, ka Tu viņu paklausi, jo viņš mīl mūsu tautu un mums ir uzcēlis šo sinagogu.» {LI 254.4}

Jēzus tūlīt pagriezās, lai ietu uz šī virsnieka namu, bet, ļaužu pulka ielenkts, tikai lēnām tika uz priekšu. Vēsts par Viņa nākšanu aizsteidzās pa priekšu. Virsnieks savas nevērtības apziņā sūtīja Kristum ziņu: «Kungs, nepūlies, jo es neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem mana jumta.» Bet Pestītājs tikai turpināja savu gaitu, un virsnieks, beidzot uzdrošinājies Viņam tuvoties, pabeidza savu vēstījumu ar vārdiem: «Tāpēc arī es pats neesmu turējis sevi par cienīgu nākt pie Tevis; bet saki tik vienu vārdu, tad mans kalps kļūs vesels. Jo ir es esmu cilvēks, kas stāv zem priekšniecības, un man ir padoti kareivji, un, ja es kādam saku: ej, tad viņš iet; un otram: nāc, tad viņš nāk; un savam kalpam: dari to, tad viņš dara.» Kā es reprezentēju Romas varu un mani kareivji atzīst mani par augstāko, tā Tu pārstāvi Mūžīgā Dieva varenību un visa radība paklausa Tavam vārdam. Tu vari pavēlēt slimībai aiziet, un tai būs jāpaklausa. Tu vari ataicināt savus Debesu sūtņus, un tie sniegs dziedinošo spēku. Saki tikai vienu vārdu, tad mans kalps kļūs vesels! {LI 254.5}

«Jēzus, to dzirdējis, par viņu brīnījās un, pagriezdamies pret ļaudīm, kas viņam gāja līdzi, sacīja: Es jums saku: tādu ticību Es pat Israēla ļaudīs neesmu atradis.» Bet virsniekam Viņš teica: «Ej, lai tev notiek, kā tu ticējis. » Un viņa kalps tapa vesels tanī pašā stundā. » {LI 255.1}

Jūdu vecākie, kas virsnieku ieteica Kristum, ar saviem vārdiem atklāja, cik ļoti tiem trūkst Evaņģēlija gara. Tie neizprata, ka vienīgās tiesības uz Dieva žēlastību ir cilvēka lielā vajadzība. Savā paštaisnībā tie virsnieku ieteica tās labvēlības dēļ, ko tas bija parādījis jūdu tautai. Bet virsnieks pats par sevi sacīja: «Es neesmu cienīgs.» Viņa sirdi bija skārusi Kristus žēlastība. Viņš saskatīja pats savu necienīgumu, taču nebaidījās lūgt palīdzību. Viņš nepaļāvās uz savu krietnumu; viņa arguments bija viņa lielā vajadzība. Šī cilvēka ticība satvēra Kristus īsto būtību. Virsnieks Jēzum ticēja ne tikai kā brīnumdarītājam, bet kā visas cilvēces Draugam un Pestītājam. {LI 255.2}

Tieši tādā pašā veidā katrs grēcinieks var nākt pie Jēzus. «Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības.» (Tit. 3:5) Kad sātans tev saka, ka tu esi likuma pārkāpējs un nevari cerēt saņemt svētības no Dieva, tad atsaki, ka Kristus ir nācis pasaulē glābt grēciniekus. Mums nav nekā, kas mūs varētu darīt Kungam patīkamus, un vienīgais pamatojums, kuru vienmēr varam uzrādīt, ir mūsu pilnīgais bezizejas stāvoklis, kas Viņa pestīšanas spēku padara nepieciešamu. Atsakoties no pašpaļāvības, mums jālūkojas uz Golgātas krustu un jāsaka: «Kāds esmu, tāds es atnāku, uz saviem spēkiem neceru.» {LI 255.3}

Jūdi jau no bērnības tika iepazīstināti ar Mesijas darbu. Tiem bija pieejami sentēvu un praviešu inspirētie pravietojumi un upuru kalpošanas simboliskās mācības. Bet viņi nebija ņēmuši vērā gaismu, tādēļ tagad Jēzū nesaskatīja nekā aicinoša. Bet virsnieks, dzimis pagānismā, uzaudzināts Romas impērijas elku kalpošanā, izmācījies par karavīru, ar savu izglītību un vidi šķietami no garīgās dzīves atšķirts un vēl vairāk attālināts ar jūdu svētulību un viņa paša tautiešu nicinošo izturēšanos pret Israēlu — šis cilvēks uztvēra patiesību, pret kuru Ābrahāma bērni bija akli. Viņš negaidīja, lai redzētu, vai jūdi paši pieņems To, kas nāca pie viņiem kā Mesija. Kad viņam atspīdēja «patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku» (Jāņa 1:9), viņš, lai arī svešinieks, tajā saskatīja Dieva Dēla godību. {LI 256.1}

Jēzum tā bija ķīla tam darbam, ko Evaņģēlijs veiks pagānu vidū. Ar prieku Viņš raudzījās nākotnē uz dvēseļu sapulcināšanu savai valstībai no visām tautām, bet dziļi skuma par to, ka jūdi noraidīja piedāvāto žēlastību: «Bet Es jums saku, ka daudzi nāks no rīta un vakara puses un sēdēs ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu Debesu valstībā. Bet valstības bērni būs izstumti galējā tumsībā: tur būs kaukšana un zobu trīcēšana.» Ak, cik daudzi vēl tagad sev gatavo šo pašu liktenīgo vilšanos! Kamēr dvēseles no pagāniskās tumsas pieņem Kristus žēlastību, kristīgās zemēs ir daudz tādu, kuriem gaisma spīd

vienīgi tādēļ, lai no tās atteiktos. {LI 256.2}

Vairāk nekā divdesmit jūdzes no Kapernaumas, augstienē, no kuras pavērās skats uz plašo, jauko Esdraelonas līdzenumu, atradās Naines pilsētiņa, un tā bija nākamā vieta, uz kuru Jēzus devās. Kopā ar Viņu bija mācekļi un vēl daudz ļaužu. Pa ceļam pievienojās vēl citi, ilgodamies pēc Viņa mīlestības un līdzjūtības vārdiem un atvezdami slimniekus, lai Viņš tos dziedinātu. Visiem bija klusa cerība, ka Tas, kam bija tāds brīnišķīgs spēks, pasludinās sevi par Israēla ķēniņu. Cilvēku maas sekoja Jēzum pa pēdām, un ļaužu pulks, kas kopā ar Viņu nāca augšup pa klinšaino taku uz kalnu pilsētiņas vārtiem, bija priecīgs un gaidu pilns. {LI 256.3}

Kad tie pienāca klāt, pa vārtiem izgāja bēru gājiens. Gausiem, smagiem soļiem tie virzījās uz apbedīšanas vietu. Vaļējās nestuvēs visiem pa priekšu nesa mirušo. Tam blakus gāja raudātāji, piepildīdami apkārtni ar vaimanām un žēlabām. Likās, ka bija sapulcējušies visi pilsētas iedzīvotāji, lai parādītu pēdējo godu mirušajam un izteiktu līdzjūtību sērojošajai mātei. {LI 256.4}

Tas tiešām bija skats, kas varēja modināt līdzjūtību. Mirušais savai mātei bija «vienīgais dēls, un tā bija atraitne». Vientuļā sērotāja uz kapa vietu aizvadīja savu vienīgo atbalstu un iepriecu zemes virsū. «To redzējis, tas Kungs par to iežēlojās.» Kad viņa, asaras liedama, kā akla soļoja uz priekšu, Jēzus klātbūtni nemaz nepamanīdama, Viņš pienāca tai tuvu klāt un laipni sacīja: «Neraudi!» Jēzus viņas bēdas gatavojās pārvērst priekā, taču Viņš nevarēja iztikt bez šī sirsnīgā līdzjūtības vārda. {LI 257.1}

«Piegājis Viņš aizskāra zārku», jo Viņu nevarēja apgānīt pat saskaršanās ar nāvi. Nesēji apstājās, un raudātāju vaimanas apklusa. Ap katafalku drūzmējās abi ļaužu pulki, cerēdami uz brīnumu. Tur stāvēja Kāds, kurš bija uzvarējis slimības un izdzinis velnus. Varbūt arī nāve ir pakļauta Viņa varai? {LI 257.2}

Skaidrā, pavēlošā balsī atskan vārdi: «Jaunekli, Es tev saku, celies augšā!» Šī balss atskan mirušā ausīs. Jauneklis atver acis. Jēzus saņem to pie rokas un pieceļ. Viņa skatiens pievēršas tai, kas Viņam līdzās raud — un māte un dēls priekā ilgi un cieši viens otru apskauj. Ļaužu pulks kā apburts klusu noskatās. «Tad izbailes pārņēma visus.» Apklusuši un bijīgi tie brīdi stāv kā paša Dieva klātbūtnē. Tad tie slavē Dievu, sacīdami: «Liels pravietis mūsu starpā ir cēlies, un Dievs savus ļaudis uzlūkojis.» Tā bēru gājiens atgriezās Nainē kā uzvaras gājiens. «Un šī slava par Viņu izpaudās pa visu Jūdu zemi un pa visu apkārtni.» {LI 257.3}

Tas, kurš pie Naines vārtiem mierināja bēdu sagrauzto māti, stāv klāt ikvienam, kas raud pie aizgājēja zārka. Viņš ikvienam jūt līdzi bēdās. Viņa mīlošā un līdzjūtības pilnā sirds ir nerimstošas sirsnības pilna. Viņa vārds, kas atsauca mirušo dzīvībai, tagad nav vājāks kā tad, kad runāja uz Naines jaunekli. Jēzus saka: «Man ir dota visa vara debesīs

un virs zemes.» (Mat. 28:18) Šo varu nav mazinājis gadu ritums, nedz izsmēlusi Viņa pāri plūstošā žēlastība. Visiem, kas tic uz Viņu, Viņš arvien vēl ir dzīvais Pestītājs. {LI 257.4}

Atdodams mātei dēlu, Jēzus pārvērta bēdas priekā, taču jauneklis tika modināts tikai šai dzīvei, lai no jauna uzņemtos šīs zemes cīņas, briesmas un bēdas un atkal tiktu pakļauts nāves varai. Tomēr skumjās par mirušajiem Jēzus mūs mierina ar neierobežotu cerību: «Es esmu pirmais un pēdējais, un dzīvais. Es biju miris un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam, un Man ir nāves un elles atslēgas.» «Bet, tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad arī Viņš tāpat to ir pieņēmis, lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir, velnu, un atbrīvotu visus, kas visu mūžu nāves baiļu dēļ bija verdzībā.» (Atkl. 1:17,18; Ebr. 2:14,15) {LI 257.5}

Sātans mirušos nevar paturēt savā varā, kad Dieva Dēls tiem pavēl dzīvot. Tas nespēj paturēt garīgā nāvē nevienu dvēseli, kas ticībā saņem spēku no Kristus vārdiem. Dievs visus grēkā mirušos ir aicinājis: «Uzmosties, kas guli, un celies augšā no miroņiem!» (Ef. 5:14) Šie vārdi ir mūžīgā dzīvība. Dieva Vārds, kas izsauca esamībā pirmos cilvēkus, joprojām dod mums dzīvību. Kristus vārdi: «Jaunekli, Es tev saku, celies augšā!» atdeva dzīvību Naines atraitnes dēlam. Tāpat vārdi: «Celies augšā no miroņiem!» ir dzīvība katrai dvēselei, kas to uzņem. Dievs «mūs izrāvis no tumsības varas un pārcēlis sava mīļā Dēla valstībā». (Kol. 1:13) Tas viss mums tiek piedāvāts Viņa vārdā. Ja mēs šo vārdu pieņemam, tad mums ir pestīšana. {LI 258.1}

«Un, ja jūsos mājo Tā Gars, kas Jēzu uzmodinājis no miroņiem, tad Viņš, kas Kristu Jēzu uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar savu Garu, kas ir jūsos.» «Pats Kungs nāks no Debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot ercenģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksim aizrauti gaisā padebešos pretī tam Kungam.» (Rom. 8:11; 1. Tes. 4:16,17) Šie ir cerības vārdi, ar kuriem Viņš pavēl mums citam citu iedrošināt. {LI 258.2}

33 Nodaļa - Kas ir Mani brāļi?

(Mat. 12:22-50; Marka 3:20-35) {LI 259.1}

Jāzepa dēli nebūt neizrādīja atbalstu Jēzus darbam. Ziņas, kas pienāca par Viņa dzīvi un darbību, pildīja tos ar izbrīnu un bailēm. Tie dzirdēja, ka Viņš cauras naktis pavada lūgšanās, ka dienā ap Viņu drūzmējas lieli ļaužu pulki un ka Viņš sev neatlicina pat tik daudz laika, lai paēstu. Jēzus draugi juta, ka Viņš atdod savus spēkus nepārtrauktā darbā; tie nespēja izskaidrot arī Viņa nostāju pret farizejiem, un bija pat tādi, kas baidījās, vai tikai Viņš vairs ir pie pilnas saprašanas. {LI 259.2}

Brāļi visu to dzirdēja, arī farizeju apsūdzību, ka ļaunos garus Viņš izdzenot ar sātana spēku. Viņi skaudri izjuta pārmetumus, kas tos skāra radniecības dēļ ar Jēzu. Tie zināja, kādu vispārēju nemieru sacēla Viņa vārdi un darbi, un bija uztraukušies ne vien par Jēzus drošajiem izteicieniem, bet arī sašutuši par Viņa apsūdzībām pret rakstu mācītājiem un farizejiem. Tie nolēma, ka Viņš ir jāatrunā vai jāpiespiež pārtraukt šādu darbību, un mudināja Mariju pievienoties. Viņi cerēja, ka mīlestības dēļ pret māti tiem izdosies panākt to, ka Viņš kļūst piesardzīgāks. {LI 259.3}

Tieši pirms tam Jēzus jau otru reizi bija dziedinājis velna apsēstu, neredzīgu un mēmu cilvēku. Farizeji bija atkārtojuši apsūdzību: «Viņš izdzen ļaunos garus ar ļauno garu virsnieka palīdzību.» (Mat. 9:34) Kristus skaidri norādīja, ka, piedēvēdami Svētā Gara darbību sātanam, viņi paši sevi atšķir no svētību avota. Tiem, kas runājuši pret Jēzu, nesaskatot Viņa dievišķo dabu, vēl ir iespējams saņemt piedošanu, jo Svētā Gara darbības rezultātā tie var ieraudzīt savu kļūdu un nožēlot. Lai kāds arī nebūtu grēks, ja dvēsele to nožēlo un tic, noziegums tiek nomazgāts Kristus asinīs, bet, kas noraida Svētā Gara darbību, nostāda sevi tur, kur nožēla un ticība ir neiespējama. Pie cilvēka sirds Dievs darbojas, izlietojot Svēto Garu; ja cilvēks noraida Garu un saka, ka tas ir no sātana, viņš aizšķērso kanālu, pa kuru iespējamas attiecības ar Dievu. Ja Svētais Gars tiek pilnīgi atraidīts, Dievs vairs nevar šai dvēselei palīdzēt. {LI 259.4}

Farizeji, kuriem Jēzus izteica šo brīdinājumu, paši neticēja savai apsūdzībai pret Viņu. Starp šīm augstajām amatpersonām nebija neviena, kuru nesaistītu Pestītājs. Savās sirdīs viņi bija dzirdējuši Gara balsi pasludinām Viņu par Israēla Svaidīto un mudinām atzīt sevi par Viņa mācekļiem. Viņa klātbūtnes gaismā tie bija sapratuši savu nesvētumu un izjutuši ilgas pēc taisnības, kuru paši nespēja iegūt. Bet pēc atteikšanās no Jēzus šķita pārāk pazemojoši atzīt Viņu par Mesiju. Nostājušies uz neticības ceļa, viņi bija pārāk lepni, lai atzītu savu maldīšanos. Lai izvairītos no patiesības aplie-cināšanas, viņi ar izmisīgu spēku centās apstrīdēt Pestītāja mācības. Viņa spēka un žēlastības pierādījumi tos saniknoja. Tie gan nespēja aizkavēt Pestītāja brīnumdarbus, nespēja apklusināt Viņa mācību, tomēr darīja visu iespējamo, lai Viņu apmelotu un sagrozītu Viņa vārdus. Taču

Dieva Gars tos centās pārliecināt, un bija jāuzceļ daudz barjeru, lai pretotos Jēzus iespaidam. Ar viņiem cīnījās visvarenākais spēks, kāds vien var iedarboties uz cilvēku sirdīm, bet tie negribēja padoties. {LI 260.1}

Tas nav Dievs, kas padara aklas cilvēku acis un nocietina sirdis. Dievs sūta gaismu, lai izlabotu kļūdas un vadītu tos uz drošiem ceļiem; atraidot šo gaismu, acis kļūst aklas un sirds nocietinās. Bieži šis process ir pakāpenisks un gandrīz nemanāms. Gaisma dvēselē ienāk no Dieva Vārda ar Viņa kalpu starpniecību vai tiešā Svētā Gara ietekmē, bet, ja tiek atraidīts viens gaismas stars, garīgā uztvere daļēji notrulinās un nākamā gaismas atklāsme netiek pilnīgi saskatīta. Tā vairojas tumsa, līdz dvēselē iestājas nakts. Tā notika ar jūdu tautas vadoņiem. Tie bija pārliecināti, ka Kristu vada dievišķs spēks, bet, lai pretotos patiesībai, viņi Svētā Gara darbību piedēvēja sātanam. To darīdami, viņi apzināti izvēlējās maldus; viņi pakļāvās sātanam, un turpmāk tos pārvaldīja viņa spēks. {LI 260.2}

Cieši kopā ar Kristus brīdinājumu par grēku pret Svēto Garu saistīts brīdinājums nelietot liekus un ļaunus vārdus. Vārdi atklāj to, kas ir sirdī. «Jo no sirds pilnības mute runā.» Bet vārdi ir vairāk nekā tikai rakstura pazīme; tie spēj ietekmēt raksturu. Cilvēkus ietekmē viņu pašu vārdi. Bieži vien, pēkšņa impulsa vadīti, pēc sātana ierosmes viņi ļauj vaļu skaudībai vai ļauniem aizspriedumiem, izteikdami to, kam paši netic, bet šie vārdi iedarbojas uz domām. Viņus pieviļ pašu vārdi, un viņi sāk ticēt, ka sātana mudinājumi ir patiesība. Reiz ātri izteikuši kādu uzskatu vai atzinumu, viņi ir par lepniem atteikties no tā un cenšas pierādīt paši sev, ka tā ir patiesība, kamēr sāk ticēt, ka tā tas tiešām arī ir. Ir bīstami izsacīt šaubas, bīstami apšaubīt un kritizēt dievišķo gaismu. Nevērīgas un necienīgas kritizēšanas ieradums atstāj sliktu iespaidu uz raksturu, veicinādams godbijības trūkumu un neticību. Šāda ieraduma dēļ cilvēks, briesmas nemaz nenojauzdams, ir nonācis tik tālu, ka bijis gatavs kritizēt un atraidīt Svētā Gara darbu. Jēzus sacīja: «Par ikkatru veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild tiesas dienā. Jo pēc saviem vārdiem tu tiksi taisnots, un pēc saviem vārdiem tu tiksi pazudināts.» {LI 260.3}

Tad Viņš vēl izteica brīdinājumu tiem, ko Viņa vārdi bija ietekmējuši, kas ar prieku bija klausījušies, bet nebija atļāvuši Svētajam Garam iemājot viņos. Dvēsele var aiziet bojā ne tikai pretošanās, bet arī nolaidības dēļ. «Kad nešķīstais gars no cilvēka ir izgājis,» sacīja Jēzus, «tad tas pārstaigā izkaltušas vietas, meklē dusu un to neatrod. Tad tas saka: es atgriezīšos savā namā, no kurienes es izgāju. Un, kad viņš nāk, tad viņš to atrod tukšu, izmēztu un uzpostu. Tad tas noiet un ņem līdzi septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi ieiet tur un dzīvo.» {LI 261.1}

Tāpat kā šodien, arī Kristus dienās bija daudz tādu, pār kuriem sātana vara uz laiku likās lauzta; Dieva žēlastībā tie bija atbrīvoti no ļaunajiem gariem, kas pārvaldīja dvēseli.

Tie priecājās Dieva mīlestībā, bet, tāpat kā līdzībā par akmeņaino zemi minētie klausītāji, tie nepalika Viņa mīlestībā. Tie nenodeva Dievam sevi ik dienas, lai Kristus varētu iemājot sirdī; un, kad ļaunais gars atgriezās ar «septiņiem citiem gariem, kas ļaunāki par viņu», tas tos pilnīgi pārņēma savā varā. {LI 261.2}

Kad dvēsele pakļaujas Kristum, jaunajā sirdī ienāk jauns spēks. Notiek pārmaiņa, kādu cilvēks pats sevī nekad nevar īstenot. Tas ir pārdabisks process, kas cilvēka dabā ienes pārdabisku elementu. Dvēsele, kas sevi ir nodevusi Kristum, kļūst šajā dumpīgajā pasaulē par Viņa cietoksni, kurā Viņš ir vienīgā autoritāte. Dvēsele, ko tādā veidā pārvalda Debesu spēki, sātana uzbrukumiem ir nepieejama. Bet, ja mēs Kristum nepakļaujamies, mūs pārvaldīs ļaunais. Mēs neizbēgami esam pakļauti vienai no abām lielajām varām, kas cīnās par pasaules virsvaldību. Lai nokļūtu tumsības valsts varā, nav noteikti jāizvēlas tai kalpot. Mums tikai jāizturas nevērīgi, kad tiekam aicināti pievienoties gaismas valstībai. Ja mēs nesadarbojamies ar Debesu spēkiem, sātans sāks pārvaldīt sirdi un padarīs to par savu mājvietu. Vienīgā aizsardzība pret ļaunumu ir Kristus iemājošana sirdī, ticot Viņa taisnībai. Nebūdami dzīvā savienībā ar Dievu, mēs nekad nespēsim atvairīt egoisma nesvēto ietekmi, izdabāšanu savām iegribām un kārdinājumu grēkot. Mēs varam atstāt daudz ļaunu ieradumu, varam uz laiku pārtraukt attiecības ar sātanu, bet bez dzīvas sadraudzības ar Dievu, bez mūsu pakļaušanās Viņam ik mirkli mēs tiksim uzvarēti. Neiepazīstoties personīgi ar Kristu, neuzturot ar Viņu pastāvīgu sadraudzību, mēs esam atkarīgi no ienaidnieka žēlastības un beidzot būsim spiesti izpildīt viņa pavēles. {LI 261.3}

«Un pēc tam ar tādu cilvēku top sliktāk, nekā papriekš bija,» sacīja Jēzus «Tāpat arī notiks šai ļaunajai ciltij.» Neviens nav tik nocietinājies kā tie, kas izturējušies nevērīgi pret mīlestībā izteiktiem aicinājumiem un spītīgi pretojušies žēlastības garam. Visparastākais veids, kā izpaužas grēks pret Svēto Garu, ir tas, ka cilvēks atkārtoti stūrgalvīgi noraida Dieva aicinājumu nožēlot grēkus. Katrs solis, atsakoties no Kristus, ved tuvāk pie atteikšanās no pestīšanas un līdz ar to tuvāk grēkam pret Svēto Garu. {LI 262.1}

Atteikdamies no Kristus, jūdu tauta izdarīja nepiedodamu grēku, un, noraidot žēlastības aicinājumu, mēs varam pieļaut to pašu kļūdu. Ja atsakāmies uzklausīt Dieva sūtītos vēstnešus un tā vietā uzklausām sātana aģentus, kas dvēseli velk prom no Kristus, mēs apvainojam Dzīvības Lielkungu un apkaunojam Viņu gan sātana draudzes, gan Visuma priekšā. Kamēr kāds cilvēks to dara, viņš nevar atrast ne cerību, ne piedošanu un beidzot pazaudēs arī katru vēlēšanos salīdzināties ar Dievu. {LI 262.2}

Jēzum vēl mācot ļaudis, mācekļi atnesa ziņu, ka ārā stāv Viņa māte un brāļi un vēlas Viņu satikt. Jēzus saprata, kas ir viņu sirdīs, tādēļ «atbildēja un sacīja tam, kas Viņam to teica: «Kas ir Mana māte un kas ir Mani brāļi?» Un, roku izstiepis pār saviem mācekļiem,

Viņš sacīja: «Redzi, Mana māte un Mani brāļi! Jo, kas dara Mana Debesu Tēva prātu, tas ir Mans brālis un Mana māsa, un Mana māte.» » {LI 262.3}

Visi, kas ticībā pieņem Kristu, tiek savienoti ar Viņu daudz ciešākām saitēm nekā tos saista cilvēciska radniecība. Tie kļūst viens ar Viņu, kā Viņš ir viens ar savu Tēvu. Ticot un paklausot Dieva vārdam, Jēzus māte bija ar Viņu saistīta daudz ciešākām un glābjošākām saitēm, nekā tas iespējams viņu dabiskās radniecības dēļ. Viņa brāļi nevarēja saņemt svētības no radniecības ar Kristu, ja nepieņēma Viņu par savu personīgo Pestītāju. {LI 262.4}

Ak, kādu atbalstu Jēzus būtu atradis savos šīs zemes radiniekos, ja tie ticētu Viņa Debesu sūtībai un sadarbotos ar Viņu! Viņu neticība kā ēna pārklāja visu Kristus zemes dzīvi. Tā sastādīja daļu no rūgtā sāpju kausa, ko Viņš tukšoja mūsu dēļ. {LI 263.1}

Dieva Dēls ļoti skaudri izjuta cilvēku sirdīs iedegto naidīgumu pret Evaņģēliju, un vissāpīgāk Viņš to izjuta savā dzimtā, jo Viņa sirds bija laipnības un mīlestības pārpilna, un Viņš augstu vērtēja sirsnīgas attiecības ģimenes locekļu starpā. Brāļi gribēja, lai Jēzus piekristu viņu idejām, bet tāds virziens būtu pilnīgā pretrunā ar Viņa dievišķo sūtību. Brāļi uzskatīja, ka Pestītājam nepieciešams viņu padoms. Tie sprieda, raugoties no sava cilvēciskā viedokļa, un domāja, ka, runājot tikai tādas lietas, kas būtu pieņemamas rakstu mācītājiem un farizejiem, Viņš izvairītos no daudziem nepatīkamiem strīdiem un pretestības, ko radīja Viņa vārdi. Tiem šķita, ka, pretendēdams uz dievišķu autoritāti un norādams rabīnu grēkus, Viņš nav pie pilnas saprašanas. Viņi zināja, ka farizeji meklē izdevību apsūdzēt Jēzu, un uzskatīja, ka Viņš tiem ir devis pietiekami daudz iemeslu. {LI 263.2}

Ar saviem ierobežotajiem uzskatiem tie nespēja aptvert misiju, kuras dēļ Viņš bija nācis pasaulē, un tādēļ nevarēja just līdzi Viņa cīņās un grūtībās. Brāļu rupjie, nosodošie vārdi rādīja, ka tie īsti neizprot Viņa raksturu un nespēj saskatīt, ka dievišķais saplūst ar cilvēcisko. Bieži tie redzēja, ka Pestītājs ir noskumis; tomēr viņu gars un vārdi Jēzu nevis iepriecināja, bet tikai ievainoja Viņa sirdi. Jēzus jūtīgā dvēsele cieta mokas, Viņa motīvi tika nepareizi saprasti, un neizprasts palika arī Viņa darbs. {LI 263.3}

Brāļi bieži uzsvēra farizeju filozofiju, kaut arī tā bija savu laiku nodzīvojusi un novecojusi. Tie uzdrīkstējās domāt, ka var pamācīt To, kurš zināja visu patiesību un izprata visus noslēpumus. Viņi brīvi nosodīja to, ko nespēja saprast. Pārmetumi skāra ļoti sāpīgi, un Jēzus dvēsele bija nogurdināta un nomocīta. Tie apliecināja ticību Dievam un iedomājās, ka aizstāv Dievu, lai gan pie viņiem bija cilvēka miesā tērpts Dievs, un tie Viņu nepazina. {LI 263.4}

Tas viss Kristus ceļu padarīja ērkšķainu. Nesaprašanās paša dzimtā Viņu tik ļoti sāpināja, ka atvieglojums bija aiziet tur, kur tās nebija. Bija kāda ģimene, kuru Jēzum

vienmēr bija patīkami apciemot — Lācara, Marijas un Martas nams; tur ticības un mīlestības atmosfērā Viņa gars atpūtās. Tomēr virs zemes nebija neviena, kas spētu aptvert Viņa dievišķo misiju vai saprastu, kādu nastu Viņš nesa cilvēces dēļ! Bieži Viņš atvieglojumu atrada tikai vienatnē, sarunādamies ar savu Debesu Tēvu. {LI 263.5}

Tie, kas aicināti ciest Kristus dēļ, kam pat savā ģimenē jāpanes tas, ka viņus pārprot un tiem neuzticas, lai rod mierinājumu domās, ka arī Jēzus to visu ir cietis. Viņš jūt viņiem līdzi. Viņš aicina tos uz sadraudzību ar Viņu un mudina saņemt palīdzību tur, kur pats to at-rada — vienotībā un ciešās attiecībās ar Tēvu. {LI 264.1}

Tie, kas Kristu pieņem par savu personīgo Pestītāju, nav pamesti kā bāreņi, lai vieni paši nestu dzīves grūtības. Viņš tos pieņem par Debesu ģimenes locekļiem; Viņš tos uzaicina Viņa Tēvu saukt par savu Tēvu. Tie ir Dieva «bērni», vienoti ar Viņu vissirsnīgākajām un nesaraujamākajām saitēm. Viņš pret tiem izjūt bezgala lielu sirsnību, kas tālu pārsniedz to, ko mūsu tēvs vai māte izjutuši pret mums mūsu nevarībā, — tik tālu, cik dievišķais ir augstāks par cilvēcisko. {LI 264.2}

Apbrīnojama ilustrācija par Kristus attiecībām ar saviem ļaudīm atrodama Israēlam dotajos likumos. Kad nabadzības dēļ kāds ebrejs bija spiests šķirties no savu tēvu mantojuma un pārdot sevi verdzībā, tad šī cilvēka un viņa mantojuma izpirkšana bija vistuvākā radinieka pienākums. (3. Moz. 25:25,47-49; Rut. 2:20) Tā mūsu pašu un mūsu grēka dēļ zaudēto mantojumu atpirka Kristus, kas mums ir «asinsradinieks». Tieši mūsu atpirkšanas dēļ Viņš kļuva par mūsu tuvinieku. Tuvāks par tēvu, par māti, brāli, draugu vai mīļoto ir Kungs, mūsu Pestītājs. «Nebīsties», Viņš saka, «jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans!» «Tādēļ, ka tu esi dārgs un vērtīgs Manās acīs, Es dodu zemes par tavu izpirkšanu un tautas atlīdzībai par tavu dvēseli.» (Jes. 43:1,4) {LI 264.3}

Kristus mīl Debesu būtnes, kas ir ap Viņa troni, bet kas novērtēs to lielo mīlestību, ar kādu Viņš mūs ir mīlējis? Mēs to nespējam aptvert, bet varam to patiesi uzzināt savos piedzīvojumos. Un, ja saglabājam radniecību ar Viņu, tad ar kādu sirsnīgu mīlestību mums jāizturas pret visiem sava Kunga brāļiem un māsām! Vai mums nevajadzētu atzīt dievišķās radniecības saistības? Vai mums, kas esam adoptēti Dieva ģimenē, nav jāgodā savs Tēvs un visi pārējie, kas pieder lielajai ģimenei? {LI 264.4}

34 Nodaļa - Aicinājums

(Mat. 11:28-30) {LI 265.1}

«Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. » {LI 265.2}

Šie mierinošie un iepriecinošie vārdi veltīti ļaužu pulkam, kas sekoja Jēzum. Pestītājs bija paziņojis, ka vienīgi caur Viņu cilvēki var iegūt atziņu par Dievu. Par saviem mācekļiem Viņš runāja kā par tādiem, kam dota izpratne par Debesu vērtībām. Bet Viņš nelika nevienai dvēselei justies Viņa rūpju un mīlestības atstumtai. Pie Viņa var nākt visi, kurus nomāc smagas dzīves nastas. {LI 265.3}

Rakstu mācītāji un rabīni ar visu savu pedantisko attieksmi pret reliģiskajām formām juta, ka trūkst kaut kā, ko grēku nožēlošanas ceremonijas nekad nevar apmierināt. Muitnieki un grēcinieki varēja izlikties, ka ir apmierināti ar miesīgo un laicīgo, bet viņu sirdīs bija nedrošība un bailes. Jēzus uzlūkoja bēdīgos un grūtsirdīgos, tos, kuru cerības bija izpostītas un kuri ar šīs zemes priekiem mēģināja apklusināt dvēseles ilgas, un aicināja tos meklēt mieru Viņā. {LI 265.4}

Jēzus laipni uzrunāja smaga darba nomāktos: «Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsit atvieglojumu savām dvēselēm.» {LI 265.5}

Ar šiem vārdiem Kristus uzrunā ikvienu. Vai cilvēki to apzinās vai nē, visi ir noguruši un smagi nomākti. Visus nospiež nastas, kuras vienīgi Kristus spēj noņemt. Mūsu vissmagākā nasta ir grēka nasta. Ja tā būtu jānes mums vieniem pašiem, tā mūs nospiestu. Bet Tas, kurš ir bez grēka, ieņem mūsu vietu. «Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus Viņam.» (Jes. 53:6) Viņš ir nesis mūsu noziegumu smagumu. Viņš noņems šo nastu mūsu nogurušajiem pleciem. Viņš mums dos mieru. Arī rūpju un bēdu nastu nesīs Viņš. Jēzus uzaicina mūs visas rūpes uzticēt Viņam, jo Viņš mūs mīl. {LI 265.6}

Mūsu cilts Vecākais Brālis ir pie Mūžīgā troņa. Viņš uzlūko katru dvēseli, kas Viņu atzīst par Pestītāju. Jēzus pats no piedzīvojumiem zina, kādas ir cilvēces vājības, kādas ir mūsu vajadzības un kur slēpjas mūsu lielās kārdināšanas, jo Viņš visās lietās tika kārdināts tāpat kā mēs, tomēr bez grēka. Viņš ir nomodā par tevi, drebošais Dieva bērns! Tu tieci kārdināts? Viņš izglābs! Tev nav spēka? Viņš stiprinās! Tu esi neziņā? Viņš apgaismos! Tu esi ievainots? Viņš dziedinās! Kaut arī Kungs ir tik liels, ka «nosaka zvaigznēm to skaitu», tomēr «Viņš dziedē salauztas sirdis un remdē ļaužu sāpes». (Ps. 147:4,3) «Nāciet šurp, pie Manis,» skan Viņa aicinājums. Lai kādas arī nebūtu tavas bēdas un grūtības, noliec tās Kunga priekšā, tad tu spēsi izturēt un tev pavērsies ceļš, kā izkļūt no sarežģījumiem un grūtībām. Jo vājāks un bezpalīdzīgāks tu jutīsies, jo stiprāks kļūsi Viņa spēkā. Jo smagākas tavas nastas, jo svētīgāks būs atvieglojums, uzliekot tās

nastu Nesējam. Kristus piedāvātais atvieglojums ir atkarīgs no nosacījumiem, bet šie nosacījumi ir skaidri pateikti. Tie ir visiem pieņemami. Viņš pats ir darījis zināmu, kā atrast mieru Viņā. {LI 265.7}

«Ņemiet uz sevi Manu jūgu,» saka Kristus. Jūgs ir darbarīks. Vēršus iejūdz darbam, un iejūgs ir vajadzīgs, lai veiksmīgi varētu strādāt. Ar šo ainojumu Kristus māca, ka mēs tiekam aicināti kalpot tik ilgi, cik gara ir mūsu dzīve. Lai kļūtu par Kristus darba biedriem, mums jāuzņemas Viņa jūgs. {LI 266.1}

Šis kalpošanai nepieciešamais jūgs ir Dieva likums. Cilvēcisko strādnieku Dieva gribai piesaista Ēdenē atklātais, uz Sinaja kalna pasludinātais un līdz ar jauno derību sirdī ierakstītais mīlestības princips. Ja mūs atstātu, lai mēs sekotu savām tieksmēm, ietu, kurp mūs ved mūsu pašu griba, mēs nokļūtu sātana kalpībā un kļūtu par viņa īpašību nesējiem. Tāpēc Dievs mūs saista ar savu gribu, kas ir augsta, cēla un augšup virzoša. Dievs vēlas, lai mēs pacietīgi un gudri uzņemtos ikvienu pienākumu šajā kalpošanā. Pats Kristus, cilvēka miesā būdams, ir nesis šo jūgu. Viņš sacīja: «Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, Mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi Manā sirdī.» (Ps. 40:9) «Es esmu no Debesīm nācis, lai darītu nevis, ko Es gribu, bet ko grib Tas, kas Mani sūtījis.» (Jāņa 6:38) Mīlestība pret Dievu, degsme Viņa godības dēļ un mīlestība pret kritušo cilvēci atveda Jēzu uz šo zemi, lai Viņš ciestu un mirtu. Tas bija Viņa dzīvi pārvaldošais spēks. Šo principu Viņš aicina pieņemt arī mūs. {LI 266.2}

Daudz ir tādu, kuru sirdis, cenšoties sasniegt šīs zemes standartus, smeldz zem rūpju nastas. Viņi ir izvēlējušies kalpot pasaulei, pieņēmuši tās nemieru un tikumus. Tādēļ arī viņu raksturs ir sabojāts un dzīve pārvērtusies par verdzību. Lai apmierinātu godkāri un pasaulīgas vēlmes, tie ievaino savu sirdsapziņu un uzņemas papildus pašpārmetumu nastu. Pastāvīgais nemiers izsmeļ dzīvības spēkus. Mūsu Kungs vēlas, lai tie noliktu verdzības jūgu. Viņš aicina uzņemties Viņa jūgu; Viņš saka: «Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.» Pestītājs aicina vispirms meklēt Dieva valstību un Viņa taisnību un apsola, ka visas pārējās dzīvei nepieciešamās lietas tiks piemestas. Raizēšanās ir akla un nevar saskatīt nākotni, bet Jēzus redz galu jau iesākumā. Visās grūtībās Viņam jau ir sagatavots ceļš, kā sniegt palīdzību. Mūsu Debesu Tēvam ir tūkstošiem veidu, kā mūs apgādāt, par kuriem mēs nekā nezinām. Tie, kas augstāk par visu vērtēs kalpošanu Dievam un Viņa godu, piedzīvos, kā izgaist grūtības un viņu kājām paveras līdzens ceļš. {LI 266.3}

«Mācieties no Manis,» saka Jēzus, «jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsit atvieglojumu savām dvēselēm.» Mums jāiestājas Kristus skolā, lai mācītos no Viņa lēnprātību un pazemību. Pestīšana ir process, kura laikā dvēsele tiek sagatavota Debesīm. Šī sagatavošana nozīmē iepazīšanos ar Kristu. Tā nozīmē atbrīvošanos no savām idejām, ieradumiem un rīcības, kas iegūti tumsības valdnieka skolā. Dvēselei

jātiek atbrīvotai no visa, kas ir pretējs uzticībai Dievam. {LI 267.1}

Kristus sirdī, kur valdīja pilnīga saskaņa ar Dievu, bija pilnīgs miers. Skaļi izteikta piekrišana Viņu nekad nepadarīja lepnu, un nopēlums vai vilšanās neizraisīja mazdūšību. Vislielākās pretestības un visnežēlīgākās izturēšanās brīdī Viņš arvien palika bezbailīgs. Bet daudziem, kas sevi sauc par Viņa sekotājiem, ir bailes un nemiera pilna sirds, tāpēc ka tie neuzdrošinās uzticēties Dievam. Tie nenododas Viņam pilnīgi, jo baidās savā dzīvē piedzīvot šādas nodošanās sekas. Bet, ja pilnīgi nenododamies, mieru atrast nav iespējams. {LI 267.2}

Nemieru rada mīlestība pret savu es. Ja esam piedzimuši no augšienes, mums būs tāds pats prāts, kāds bija Jēzum, tāds prāts, kas Viņam lika pazemoties, lai mēs tiktu izglābti. Tad mēs nemeklēsim augstāko vietu. Mēs ilgosimies sēdēt pie Jēzus kājām un mācīties no Viņa. Mēs sapratīsim, ka mūsu darba vērtību nenosaka sevis izrādīšana un pasaulē saceltais troksnis vai mūsu pašu spēka radītā aktivitāte un dedzība. Mūsu darba vērtība ir proporcionāla Svētā Gara saņemšanai. Uzticēšanās Dievam atraisa svētākās gara īpašības, tā ka mēs varam saglabāt pacietību. Vēršiem jūgu uzliek, lai tiem palīdzētu un atvieglotu smaga vezuma vilkšanu. Tāpat ir arī ar Kristus jūgu. Savu gribu pakļaujot Dieva gribai un Viņa dāvanas izlietojot citiem par svētību, mēs atklāsim, ka dzīves nasta ir viegla. Kas iet Dieva likumu ceļu, tas iet kopā ar Kristu, un Viņa mīlestībā sirds paliek mierīga. Kad Mozus lūdzās: «Dari jel man zināmu Tavu ceļu, lai es Tevi pazīstu,» Kungs atbildēja: «Mans vaigs ies līdz, un Es tevi vedīšu pie dusas .» Pravieši sludināja: «Tā saka tas Kungs: uzlūkojiet dzīves gaitas ceļus un izpētiet, kurš ir senlaikos bijis tas labais svētības un laimes ceļš, tad staigājiet pa to, un jūs atradīsit mieru savai dvēselei.» (2. Moz. 33:13,14*; Jer. 6:16) Vēl Viņš saka: «Kaut tu Manus baušļus liktu vērā, tad tavs miers būtu kā upe un tava taisnība kā jūras viļņi.» (Jes. 48:18*) {LI 267.3}

Tie, kas uzticas Kristus vārdiem un savas dvēseles nodod Viņa gādībā un dzīvi Viņa pārvaldībā, atradīs mieru un dusu. Ja viņus ar savu klātbūtni iepriecina Jēzus, nekas pasaulē tos vairs nespēs skumdināt. Pilnīgs miers atrodams pilnīgā saskaņā. Kungs saka: «Kam nešaubīgs prāts, tam Tu uzturi pastāvīgu mieru, jo uz Tevi viņš paļaujas.» (Jes. 26:3*) Mūsu dzīve var likties kā neatraisāms samezglojums, bet, ja nododam sevi gudrajam Meistaram, Viņš no mums izveidos dzīves modeli un raksturu, kas Viņu pagodinās. Un raksturs, kas atklāj Kristus godības raksturu, tiks uzņemts Dieva Paradīzē. Atjaunotā cilvēku cilts staigās ar Viņu, tērpta baltās drēbēs, jo būs tā cienīga. {LI 268.1}

Ja caur Jēzu ieejam mierā un dusā, tad Debesis sākas jau šeit. Mēs atsaucamies uz Viņa aicinājumu: «Nāciet, mācieties no Manis!» un tā, nākdami pie Viņa, iesākam mūžīgo dzīvi. Debesis ir nepārtraukta tuvošanās Dievam caur Kristu. Jo ilgāk mēs uzturēsimies Debesu atmosfērā, jo lielāka godība atklāsies mūsu skatam, un, jo vairāk mēs zināsim par Dievu, jo pilnīgāka būs mūsu laime. Staigājot ar Jēzu šinī dzīvē, mēs

varam tikt piepildīti ar Viņa mīlestību un būt apmierināti ar Viņa klātbūtni. Visu, ko cilvēka daba spēj panest, mēs varam saņemt jau šeit. Bet kas tas ir salīdzinājumā ar to, kas vēl būs? Tur atpestītie stāvēs Dieva troņa priekšā un kalpos «Viņam dienām un naktīm Viņa namā, un Tas, kas sēd goda krēslā, mājos pie viņiem. Tiem vairs nebūs bada, tiem vairs neslāps, ne saule, ne cits kāds karstums tos nespiedīs. Jo Jērs, kas pašā vidū, goda krēsla priekšā, tos ganīs un tos vedīs pie dzīvības ūdens avotiem, un Dievs nožāvēs visas asaras no viņu acīm». (Atkl. 7:15-17) {LI 268.2}

35. Nodaļa - «Klusu, mierā!»

(Mat. 8:23-34; Marka 4:35-41; 5:1-20; Lūk. 8:22-39) {LI 269.1}

Tā bija kāda notikumiem bagāta diena Jēzus dzīvē. Pie Galilejas jūras Viņš bija stāstījis savas pirmās līdzības, ar pazīstamiem ainojumiem vēlreiz paskaidrojot ļaudīm savas valstības būtību un veidu, kādā tai jātiek uzceltai. Savu darbu Viņš bija pielīdzinājis sējējam, un savas valstības attīstību — sinepju graudiņa augšanai un rauga iedarbībai mīklā. Pēdējo lielo taisno un bezdievīgo šķirošanu Viņš bija attēlojis līdzībās par kviešiem un nezālēm, kā arī par zvejas tīklu. Ar apslēpto mantu un dārgo pērli tika uzsvērts, cik nesalīdzināmi dārgas ir Viņa mācītās patiesības, kamēr ar līdzību par namturi Viņš mācekļiem rādīja, kā tiem jāstrādā kā Viņa pārstāvjiem. {LI 269.2}

Visu dienu Jēzus bija mācījis un dziedinājis, un, vakaram tuvojoties, ļaužu drūzma vēl arvien nemazinājās. Izņemot ļoti īsus pārtraukumus ēšanai un atpūtai, Viņš tiem bija kalpojis dienu no dienas. Ļaunprātīgā kritika un sagrozījumi, ar kuriem Viņu pastāvīgi apsūdzēja farizeji, darbu padarīja vēl grūtāku un nogurdinošāku, un tagad dienas beigās Viņš bija tik ļoti noguris, ka nolēma aiziet uz kādu vientuļu vietu otrā pusē ezeram. {LI 269.3}

Ģenecaretes ezera austrumu krasts nebija pilnīgi neapdzīvots, jo šur tur atradās pa kādai atsevišķai pilsētiņai, tomēr, salīdzinot ar rietumu krastu, tas bija mazapdzīvots apgabals. Tur dzīvoja vairāk pagānu nekā jūdu tautības iedzīvotāju, un sakari ar Galileju bija visai niecīgi. Tāpēc tas Jēzum solīja cerēto vientulību, un Viņš mācekļiem lūdza pavadīt Viņu uz turieni. {LI 269.4}

Kad Jēzus bija atlaidis ļaužu pulku, Viņš «iekāpa laivā», mācekļi Viņam sekoja un visi steidzīgi devās prom. Tomēr viņiem neizdevās aizbraukt vieniem pašiem. Krasta tuvumā bija citas zvejas laivas, un tajās ātri sakāpa ļaudis, kas sekoja Jēzum, gribēdami Viņu vēl redzēt un dzirdēt. {LI 269.5}

Beidzot Pestītājs tomēr bija brīvs no ļaužu drūzmēšanās, un, noguruma un izsalkuma mākts, apgūlās laivas aizmugurē un drīz aizmiga. Vakars bija rāms un jauks, un pār ezeru nolaidās klusums. Te pēkšņi debesis apmācās, no kalnu aizām, kas stiepās gar austrumu piekrasti, trakodams atbrāzās viesulis un uz ezera sacēlās briesmīga vētra. {LI 269.6}

Saule jau bija norietējusi, un pār sabangoto jūru nolaidās nakts melnums. Kaucošo vēju trenktie viļņi mētāja un piešļāca mācekļu laivu, draudot to nogremdēt. Šie rūdītie zvejnieki uz ūdens bija pavadījuši visu savu mūžu un laimīgi izglābušies daudzās vētrās, bet tagad viņu spēks un prasme neko nelīdzēja. Šķita, ka vētras varā tie ir pilnīgi bezspēcīgi, un, kad viņi redzēja, ka laiva pildās ar ūdeni, zuda jebkāda cerība. {LI 270.1}

Ar visiem spēkiem cenzdamies glābties, tie bija aizmirsuši, ka laivā ir Jēzus. Redzot,

ka mācekļu pūles ir veltīgas un viņus gaida vienīgi nāve, tie atcerējās To, kurš bija pavēlējis doties pāri ezeram. Jēzus tagad bija viņu vienīgā cerība. Izmisumā un bezpalīdzībā tie sauca: «Kungs, Kungs!» Bet biezā tumsa apslēpa Viņu to skatiem. Vētras kaukšana apslāpēja balsis, un atbildes nebija. Uzmācās šaubas un bailes. Vai Jēzus viņus būtu atstājis? Vai Tas, kurš bija uzvarējis slimības, dēmonus un pat nāvi, tagad nespēja palīdzēt saviem mācekļiem? Vai Viņš tos būtu aizmirsis nelaimē? {LI 270.2}

Tie sauca vēlreiz, bet, izņemot niknās brāzmas, nebija nekādas atbildes. Laiva jau sāka grimt. Vēl mirklis, un acīmredzot tos aprīs satrakotie viļņi. {LI 270.3}

Pēkšņi tumsu pāršķēla žilbinoši spilgts zibens, un viņi ieraudzīja Jēzu aizmigušu mierīgi guļam apkārtējā satraukuma neskartu. Pārsteigumā un izmisumā tie iesaucās: «Mācītāj, vai Tu nebēdā, ka ejam bojā?» Kā Viņš var tik mierīgi gulēt, kad tie ir briesmās un cīnās ar nāvi? {LI 270.4}

Viņu kliedziens Jēzu atmodināja. Kad Viņu atkal apgaismoja jauns zibens uzliesmojums, tie redzēja Pestītāja sejā Debesu mieru; Viņa skatienā tie lasīja sirsnīgu, pašaizliedzīgu, mīlestību un, ar visu sirdi pievērsušies Viņam, mācekļi sauca: «Kungs, palīdzi mums, mēs grimstam!» {LI 270.5}

Nekad nevienas dvēseles kliedziens nav palicis bez atbildes. Kad mācekļi satver airus, lai vēl pēdējo reizi mēģinātu glābties, Jēzus pieceļas. Vētrai trakojot un bangām gāžoties pār viņiem, Viņš stāv starp saviem skolniekiem, un Viņa seju apgaismo zibens. Jēzus paceļ roku, kas tik bieži darījusi žēlsirdības darbus, un saka trakojošajai jūrai: «Klusu, mierā!» {LI 270.6}

Vētra apklust. Bangas saplok un norimst. Mākoņi sadalās un aizslīd, un iemirdzas zvaigznes. Laiva slīd pa mierīgu jūru. Tad, pievērsies saviem mācekļiem, Jēzus noskumis jautā: «Kam jūs esat tik bailīgi? Kā jums nav ticības?» {LI 271.1}

Mācekļi klusē. Pat Pēteris nemēģina izteikt vārdos to godbijību, kas pilda viņa sirdi. Arī citas laivas, kas pavadīja Jēzu, bija pārcietušas šīs briesmas. Šausmas un izmisumu bija izjutuši visi braucēji, bet Jēzus pavēle šajā satricinājumā atkal ienesa mieru. Vētras brāzmas bija sadzinušas laivas tuvu kopā, tā ka visi braucēji kļuva par brīnuma aculieciniekiem. Vētrai sekojošajā klusumā bailes ātri aizmirsās, un ļaudis savā starpā sačukstējās: «Kas Tas tāds, ka pat vējš un jūra Tam paklausa?» {LI 271.2}

Kad Jēzu pamodināja, lai Viņš stātos pretī vētrai, Pestītājs bija pilnīgi mierīgs. Viņa vārdos vai skatā nebija ne jausmas no bailēm, jo baiļu nebija Viņa sirdī. Bet ne jau dievišķās visspēcības dēļ Viņš palika mierīgs. Ne jau kā «zemes, jūras un debesu Kungs» Viņš varēja netraucēti dusēt. Nē, šo varu Jēzus bija nolicis, jo Viņš saka: «Es no sevis nespēju darīt nekā». (Jāņa 5:30) Viņš uzticējās Tēva visspēcībai. Jēzus mierīgi gulēja ticībā — ticībā Dieva mīlestībai un rūpēm — un tā vārda spēks, kas apklusināja vētru,

bija Dieva spēks. {LI 271.3}

Kā Jēzus dusēja, paļaudamies uz Tēva rūpēm, tā mums vajadzētu būt mierīgiem, apzinoties, ka esam Glābēja ziņā. Ja mācekļi būtu Viņam uzticējušies, tie būtu mierīgi. Bailes briesmu brīdī parādīja viņu neticību. Nopūlēdamies ar sevis glābšanu, tie aizmirsa Jēzu, un tikai tad, kad tie izmisuši, uz saviem spēkiem vairs necerēdami, vērsās pie Viņa, Viņš varēja palīdzēt. {LI 271.4}

Cik bieži mēs piedzīvojam to pašu, ko mācekļi! Kad uzbrūk kārdināšanu vētras un šaudās briesmīgi zibeņi, kad viļņi veļas mums pāri, mēs vieni paši cīnāmies ar šo stihiju, aizmirsdami, ka ir Kāds, kurš spēj palīdzēt. Mēs paļaujamies uz saviem spēkiem, līdz cerība ir zudusi, un mēs jau ejam bojā. Tad atceramies Jēzu, bet, saucot pēc glābšanas, mēs nesauksim veltīgi. Kaut gan Pestītājs skumji pārmet mūsu neticību un paļaušanos uz sevi, tomēr Viņš nekad neatstāj mūs bez nepieciešamās palīdzības. Neatkarīgi no tā, vai esam uz sauszemes vai jūras, ja mūsu sirdīs ir Pestītājs, mums nav ko baidīties. Dzīva ticība Glābējam nomierinās dzīves jūru un izglābs mūs no briesmām tādā veidā, kādu Viņš atzīs par labu. {LI 271.5}

Šajā brīnumā, kad Jēzus apklusināja vētru, ir ietverta arī vēl kāda cita garīga mācība. Ikviens cilvēka piedzīvojums liecina, cik patiesi ir Svēto Rakstu vārdi: » «Bet bezdievji ir kā saviļņota jūra, kas nevar rimt, bet kuras ūdeni uzvanda dūnas un dubļus. Bezdiev- jiem nav miera!» saka Mans Dievs.» (Jes. 57:20,21) Mūsu mieru ir iznīcinājis grēks. Kamēr nav pakļauts paša es, mēs nevaram norimt. Nekāda cilvēciska vara nespēj savaldīt sirdi pārvaldošās kaislības. Šajā ziņā mēs esam tikpat bezspēcīgi, cik bezspēcīgi bija mācekļi, kad vajadzēja apklusināt trakojošo vētru. Bet Tas, kurš pavēlēja norimt Galilejas viļņiem, vēl mieru ikkatrai dvēselei. Lai cik stipra arī nebūtu vētra, tie, kas vēršas pie Jēzus, saukdami: «Kungs, glāb mūs!», atradīs patvērumu. Viņa žēlastība, kas dvēseli salīdzina ar Dievu, klusina cilvēcisko kaislību bangas, un Viņa mīlestībā sirds kļūst mierīga. «Viņš apklusināja vētru, ka norima viļņi. Viņi priecājās, ka iestājās klusums, un Viņš ieveda viņus iecerētajā ostā.» (Ps. 107:29,30) «Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu.» «Un taisnības nopelns būs miers, un taisnības auglis būs klusums un drošība mūžīgi.» (Rom. 5:1; Jes. 32:17*) {LI 272.1}

Agri no rīta, kad uzlecošās saules stari ar svētījošu mieru skāra zemi un jūru, Pestītājs ar saviem ceļabiedriem piestāja malā. Bet, tikko viņi spēra kāju uz krasta, tos sagaidīja vēl briesmīgāks skats par vētras trakošanu. No kādas paslēptuves kapos tiem tagad virsū drāzās divi ārprātīgie, it kā gribēdami tos saplosīt gabalos. Pie šo cilvēku rokām un kājām vēl karājās gabali no ķēdēm, kuras tie, bēgot no ieslodzījuma, bija pārrāvuši. Viņu ķermeņi bija vienās brūcēs un vietām asiņoja, kur tie sevi bija ievainojuši ar asiem akmeņiem. Zem garajiem, izspūrušajiem matiem ārprātā liesmoja acis. Šķita, ka viņus pārņēmušie dēmoni bija izdzēsuši jebkādu cilvēcisko līdzību, un tie vairāk izskatījās pēc

plēsīgiem zvēriem nekā pēc cilvēkiem. {LI 272.2}

Mācekļi ar saviem ceļabiedriem šausmās bēga, bet tad viņi pēkšņi pamanīja, ka Jēzus nav pie viņiem, un pagriezās, lai paskatītos, kur Viņš palicis. Viņš stāvēja tur, kur tie Viņu bija atstājuši. Viņš, kas bija apklusinājis vētru, kas vēl pirms tam bija stājies pretī sātanam un to uzvarējis, nebēga no šiem dēmoniem. Kad vīri, zobus griezdami un ar putām uz lūpām, bruka Viņam virsū, Jēzus pacēla to pašu roku, kas bija pavēlējusi norimt viļņiem, un garu apsēstie vairs nevarēja pienākt tuvāk. Trakodami, tomēr bezspēcīgi, tie stāvēja Viņa priekšā. {LI 272.3}

Jēzus autoritatīvi pavēlēja nešķīstajiem gariem no tiem iziet. Viņa vārdi iespiedās nelaimīgo cilvēku aptumšotajos prātos. Tie neskaidri noprata, ka te ir Kāds, kas viņus spēj glābt no briesmīgajiem dēmoniem. Tie pakrita pie Pestītāja kājām, lai Viņu pielūgtu. Bet, kad lūpas jau pavērās lūgšanai pēc Viņa žēlastības, ar viņu muti ierunājās dēmoni, stipri kliegdami: «Kas man ar Tevi, Jēzu, Tu Dieva, Visaugstākā Dēls? No Dieva puses lūdzu, nemoki mani!» {LI 273.1}

Jēzus jautāja: «Kāds tev vārds?» Tas atbildēja: «Vārds man leģions, jo mūsu ir daudz.» Izlietodami nomocītos cilvēkus par starpniekiem, tie lūdzās Jēzu neizraidīt viņus no apgabala. Kalna nogāzē, ne visai tālu no tās vietas, ganījās liels cūku bars. Dēmoni lūdza, lai tiem atļauj ieiet cūkās, un Jēzus atļāva. Tūlīt cūku ganāmpulku pārņēma panika. Tās drāzās lejā no kraujas un, nespēdamas krastā apstāties, iegāzās ezerā un noslīka. {LI 273.2}

Pa to laiku ar velna apsēstajiem bija notikusi apbrīnojama pārmaiņa. Viņu prātos bija iespīdējusi gaisma. Acis izstaroja saprātu. Sejas, kas tik ilgi bija pārvērstas sātana līdzībā, piepeši kļuva maigas, asinīm aptraipītās rokas bija mierīgas, un priecīgām balsīm tie slavēja Dievu par savu atbrīvošanu. {LI 273.3}

Visu notiekošo no kraujas bija redzējuši cūku gani, un tie aizsteidzās par to ziņot saviem darba devējiem un pārējiem ļaudīm. Pārsteigti un nobijušies visi ciema iedzīvotāji iznāca pretī Jēzum. Šie divi velna apsēstie ilgu laiku bija terorizējuši visu apgabalu. Neviens neuzdrošinājās iet garām vietām, kur tie uzturējās, jo ar dēmonisku niknumu tie uzbruka katram ceļiniekam. Tagad šie cilvēki, apģērbti un pie pilna saprāta, sēdēja pie Jēzus kājām, klausīdamies Viņa pamācības un slavēdami Tā vārdu, kas to visu bija darījis. Bet ļaudis, kas šo apbrīnojamo skatu ieraudzīja, nepriecājās. Cūku zaudējums tiem šķita daudz svarīgāks par šo sātana gūstekņu atbrīvošanu. {LI 273.4}

Patiesībā zaudējums, ko piedzīvoja cūku īpašnieki, bija žēlastība. Viņi bija iegrimuši laicīgās lietās, un nemaz neinteresējās par garīgās dzīves lielajām iespējām. Jēzus gribēja pārtraukt šo egoistiskās vienaldzības apmātību, lai tie varētu baudīt Viņa žēlastību. Bet neapmierinātība un sašutums par laicīgo zaudējumu aptumšoja ļaužu acis, tādēļ tie

nespēja saskatīt piedāvāto priekšrocību. {LI 273.5}

Pārdabiskā spēka izpausme pamodināja ļaužu māņticību un radīja bailes. Šī svešinieka uzturēšanās viņu vidū varētu izsaukt vēl citas nelaimes. Viņi baidījās no finansiāla bankrota un nolēma atbrīvoties no Jēzus klātbūtnes. Tie, kas bija atbraukuši pāri ezeram kopā ar Jēzu, izstāstīja visu, kas bija noticis iepriekšējā naktī — par briesmām vētras laikā un ka vējš un jūra tika apklusināti. Bet viņu vārdiem nebija panākumu. Ļaudis uztraukti pulcējās ap Jēzu, lūgdami Viņu iet prom, un Viņš paklausīdams nekavējoties iekāpa laivā un aizbrauca uz pretējo krastu. {LI 273.6}

Gadariešiem tika dots dzīvs Kristus spēka un žēlastības pierādījums. Tie redzēja cilvēkus, kam bija atjaunots saprāts, bet bija tik ļoti noraizējušies par briesmām, kas draudēja laicīgajai labklājībai, ka pret To, kas viņu acu priekšā bija uzvarējis tumsības valdnieku, izturējās kā pret nelūgtu viesi un aizraidīja Debesu dāvanu no savām durvīm. Mums nav šādas izdevības atraidīt Kristu kā personu, kā tas bija gadariešiem, tomēr arī tagad ir daudzi, kas atsakās paklausīt Viņa vārdam, tāpēc ka paklausība ietvertu materiālu interešu upurēšanu. Lai Jēzus klātbūtne tiem neradītu finansiālus zaudējumus, daudzi noraida Viņa žēlastību un Viņa Garu. {LI 274.1}

Pavisam citas izjūtas pildīja dziedinātos. Tie ilgojās pēc sava Glābēja sabiedrības. Viņa klātbūtnē tie jutās droši un pasargāti no dēmoniem, kas tos visu laiku bija mocījuši un nolaupījuši dzīves labākos gadus. Kad Jēzus gatavojās kāpt laivā, tie no Viņa neatkāpās, bet, ceļos nometušies, lūdza, lai Jēzus tiem atļautu palikt pie sevis, tā ka tie vienmēr varētu klausīties Viņa vārdus. Bet Jēzus viņiem lika iet mājās un stāstīt, kādas lietas Kungs tiem bija darījis. {LI 274.2}

Viņiem tika uzticēts pienākums doties pagānu mājokļos un stāstīt par svētībām, ko tie bija saņēmuši no Jēzus. No Pestītāja šķirties bija grūti. Bez šaubām, viņiem būs lielas grūtības, dzīvojot savu pagānisko tautiešu vidū. Bez tam šķita, ka ilgā atšķirtība no sabiedrības tos droši vien būs padarījusi par nederīgiem Kristus norādītajam darbam. Taču, tiklīdz Jēzus parādīja šiem cilvēkiem viņu uzdevumu, tie bija gatavi paklausīt. Viņi stāstīja par Jēzu ne tikai saviem mājiniekiem un kaimiņiem, bet pārstaigāja visu Dekapoli, sludinādami, ka Viņam ir spēks glābt un, liecinādami par to, kā Viņš tos bija atbrīvojis no ļaunajiem gariem. Šo darbu darot, tie varēja saņemt lielāku svētību, nekā tad, ja tikai sava labuma dēļ būtu palikuši Jēzus tuvumā. Tieši labo pestīšanas vēsti izplatot, mēs nākam tuvāk Glābējam. {LI 274.3}

Divi no ļaunajiem gariem atbrīvotie cilvēki bija pirmie misionāri, kurus Kristus izsūtīja pasludināt Evaņģēliju Dekapolē. Tikai dažus mirkļus šie cilvēki bija baudījuši priekšrocību dzirdēt Kristus mācības. Nekad viņu ausis nebija aizsniegusi no Pestītāja lūpām atskanējusi svētruna. Viņi nevarēja pamācīt ļaudis kā mācekļi, kas ik dienas bija kopā ar Jēzu. Viņiem viņu pašu personā bija pierādījums, ka Jēzus ir Mesija. Viņi varēja

stāstīt to, ko paši bija piedzīvojuši, dzirdējuši un redzējuši no Kristus spēka. To var darīt ikviens, kura sirdi skārusi Dieva žēlastība. Mīļotais māceklis Jānis rakstīja: «Kas no sākuma bija, ko esam dzirdējuši, ko savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un mūsu rokas ir aptaustījušas, dzīvības vārdu (..), ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums.» (1. Jāņa 1:1-3) Kā Kristus lieciniekiem mums jāstāsta par to, ko zinām, ko paši esam redzējuši un sajutuši. Ja soli pa soli sekosim Jēzum, tad mums vienmēr būs kaut kas konkrēts, ko teikt par to, kā Viņš mūs ir vadījis. Mēs varēsim pastāstīt, ka esam pārbaudījuši Viņa apsolījumus un pārliecinājušies, ka tie ir patiesi. Mēs varēsim runāt par saviem piedzīvojumiem Kristus žēlastībā. Tieši tā ir liecināšana, uz kādu Kungs mūs aicina un kuras trūkuma dēļ iet bojā pasaule. {LI 275.1}

Kaut gan Gadaras novada ļaudis Jēzu neuzņēma, Viņš tos neatstāja tumsībā, kuru tie izvēlējās. Kad tie Viņu lūdza aiziet, tie vēl nebija dzirdējuši Pestītāja vārdus. Viņi nezināja neko par to, ko noraida. Tāpēc Jēzus gaismu piedāvāja vēlreiz un ar tādu cilvēku starpniecību, ko tie nevarēja atteikties uzklausīt. {LI 275.2}

Iznīcinot cūkas, sātans centās novērst ļaudis no Pestītāja un aizkavēt Evaņģēlija pasludināšanu šajā apgabalā. Bet tieši šis gadījums vairāk nekā jebkas cits pamodināja vietējos iedzīvotājus un pievērsa uzmanību Kristum. Lai gan Pestītājs pats aizgāja, palika dziedinātie — Viņa spēka apliecinātāji. Bijušie tumsības valdnieka mediji kļuva par gaismas kanāliem, par Dieva Dēla vēstnešiem. Cilvēki brīnījās, klausoties brīnišķo vēsti. Kad Jēzus atkal atgriezās Dekapolē, ļaudis pulcējās pie Viņa, un trīs dienas ne tikai vienas pilsētas iedzīvotāji, bet tūkstoši no visa apkārtējā apgabala klausījās pestīšanas vēsti. Mūsu Pestītāja varai ir pakļauts pat ļauno garu spēks, un viņu darbošanos uzvar labais. {LI 275.3}

Sastapšanās ar velna apsēstajiem Gadarā bija paraugstunda mācekļiem. Tā atklāja degradācijas dziļumus, kur sātans cenšas ieraut visu cilvēci, ka arī Kristus sutību atbrīvot to no vina varas. {LI 275.4}

Šīs nožēlojamās, kapos dzīvojošās, dēmonu apsēstās būtnes, vergodamas neapvaldītajām kaislībām un riebīgām iekārēm, rāda, par ko kļūtu visa cilvēce, ja to atstātu sātana pakļautībā. Sātana ietekme uz cilvēkiem pastāvīgi vērsta uz to, lai, kairinot jutekļus, saprātu ievirzītu ļaunuma gultnē un pamudinātu uz varasdarbiem un noziegumiem. Viņš novājina ķermeni, aptumšo prātu un dvēseli padara zemisku. Ikreiz, kad cilvēki atraida Pestītāja aicinājumu, tie sevi pakļauj sātanam. Šodien to dara miljoni ikvienā dzīves jomā — mājās, darbā un pat draudzē. Tāpēc arī varmācība un noziegumi ir pārņēmuši pasauli, un cilvēku mājokļus kā līķauts ietin morāliska tumsa. Ar savām mānīgajām kārdināšanām sātans pavedina ļaudis uz arvien lielākiem grēkiem, kas beidzās ar pilnīga degradāciju un postu. Vienīgā aizsardzība pret viņa varu atrodama Jēzus klātbūtnē. Cilvēku un eņģeļu priekšā sātans ir atklāts kā cilvēku ienaidnieks un

iznīcinātājs, bet Kristus — kā Draugs un Glābējs. Viņa Gars cilvēkā attīsta visu, kas raksturu un dabu padara cildenu. Cilvēka miesu, dvēseli un garu Viņš pārveido Dievam par godu. «Jo Dievs mums nav devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.» (2. Tim. 1:7) Viņš mūs ir aicinājis iemantot «mūsu Kunga Jēzus Kristus godību» un ir «nolēmis darīt» raksturā «līdzīgus sava Dēla tēlam». (2. Tes. 2:14; Rom. 8:29) {LI 276.1}

Tādējādi dvēseles, kas bija degradējušās un kļuvušas par sātana ieročiem, joprojām Kristus spēkā tiek pārvērstas par taisnības vēstnešiem, un Dieva Dēls tās izsūta stāstīt, «kādas lielas lietas tas Kungs tev ir darījis un kā Viņš par tevi apžēlojies.» (Marka 5:19) {LI 276.2}

36 Nodaļa - Ticības pieskāriens

(Mat. 9:18-26; Marka 5:21-43; Lūk. 8:40-56) {LI 277.1}

Atgriezies no Gadaras novada uz rietumu krastu, Jēzus ieraudzīja lielu ļaužu pulku, kas bija atnācis Viņu sagaidīt un ar prieku Viņu apsveica. Kādu laiku Viņš vēl palika jūrmalā, mācīdams un dziedinādams, bet pēc tam devās uz Levija Mateja namu, lai kopīgā mielastā satiktos ar muitniekiem. Tur Viņu atrada sinagogas priekšnieks Jairs. {LI 277.2}

Jūdu vadītājs pie Jēzus atnāca lielās bēdās un nokrita Viņam pie kājām, saukdams: «Mana meitiņa mirst, lūdzams nāc un uzliec tai rokas, ka viņa top vesela un dzīvo!» {LI 277.3}

Jēzus piecēlās un nekavējoties gāja viņam līdzi. Kaut gan mācekļi jau bija pieredzējuši ļoti daudz Viņa žēlastības darbu, tie bija pārsteigti par Jēzus piekāpšanos izpildīt augstprātīgā rakstu mācītāja lūgumu, tomēr viņi pavadīja savu Meistaru, un satraukti, gaidu pilni tiem sekoja visi pārējie. {LI 277.4}

Vadītāja māja nebija tālu, tomēr Jēzus ar saviem pavadoņiem tikai lēnām virzījās uz priekšu, jo viņus no visām pusēm bija ielencis pūlis. Norūpējies tēvs uztraucās par aizkavēšanos, bet Jēzus, par ļaudīm iežēlodamies, reizi pa reizei apstājās, lai dziedinātu kādu cietēju vai iepriecinātu kādu bēdu pilnu sirdi. {LI 277.5}

Kamēr tie vēl bija ceļā, pūlim cauri izspraucās kāds vēstnesis, kas Jairam atnesa ziņu, ka viņa meita jau mirusi un vairs nav nozīmes apgrūtināt Mācītāju. Šie vārdi aizsniedza Jēzus ausis. «Nebīsties,» Viņš sacīja, «tici tikai, un viņa taps izglābta.» {LI 277.6}

Jairs spiedās tuvāk Pestītājam, un kopīgi tie steidzās uz vadītāja māju. Tur jau bija sapulcējušies algotie raudātāji un stabulnieki, piepildīdami gaisu ar skaļām vaimanām un troksni. Pūļa klātbūtne un šī kņada Jēzum bija nepatīkama. Viņš mēģināja tos apklusināt, sacīdams: «Ko jūs trokšņojat un raudat? Tas bērns nav miris, bet guļ.» Tie sašuta par svešinieka vārdiem. Viņi paši bija redzējuši bērnu nāves skavās un tādēļ izsmēja Viņu. Pavēlējis visiem atstāt māju, Jēzus paņēma līdzi meitenes tēvu, māti un trīs mācekļus — Pēteri, Jēkabu un Jāni un kopā ar tiem iegāja mirušās istabā. {LI 277.7}

Jēzus piegāja pie gultas un, saņēmis bērna roku savējā, laipni izteica šai mājā tik parastos vārdus: «Meitiņ, Es tev saku, celies augšā!» {LI 278.1}

Acumirklī nedzīvajam ķermenim pārskrēja trīsas. Atjaunojās dzīvības pulss. Lūpas pavērās smaidā. Acis atvērās kā pēc miega, un meitene ar izbrīnu uzlūkoja klātesošos. Viņa piecēlās, un vecāki, aiz prieka raudādami, to apkampa. {LI 278.2}

Ceļā uz vadītāja māju Jēzus ļaužu pūlī sastapa kādu trūcīgu sievieti, kura jau divpadsmit gadus bija cietusi no kaites, kas viņas dzīvi padarīja par nastu. Visus savus

līdzekļus viņa bija iztērējusi ārstiem un zālēm vienīgi tādēļ, lai uzzinātu, ka ir neārstējama. Tomēr, dzirdot par Kristus dziedināšanas darbiem, viņas cerības atdzīvojās. Sieviete bija pārliecināta, ka tiktu dziedināta, ja vien varētu nokļūt pie Jēzus. Vārga un slima tā atnāca uz ezermalu, kur Viņš mācīja, un mēģināja izsprauktie cauri pūlim, bet veltīgi. Vēlreiz tā sekoja Viņam no Levija Mateja nama, bet tomēr nespēja pie Viņa piekļūt. Viņu jau sāka pārņemt izmisums, kad, iedams cauri ļaužu drūzmai, Jēzus pats nonāca viņas tuvumā. {LI 278.3}

Bija pienākusi brīnišķa izdevība. Viņa bija lielā Ārsta tuvumā! Bet burzmā nevarēja ar Viņu parunāt, ne arī Viņu redzēt vairāk kā tikai īsu mirkli. Baidīdamās pazaudēt vienīgo izdevību atgūt veselību, viņa lauzās uz priekšu, pie sevis runādama: «Ja vien Viņa drēbes aizskaršu, tad tapšu vesela.» Kad Jēzus gāja garām, tā pastiepās uz priekšu un paspēja aizskart Viņa drēbju malu. Tajā pašā mirklī viņa saprata, ka ir dziedināta. Šajā vienā pieskārienā bija koncentrēta visa viņas dzīves pārliecība, un sāpju un nespēka vietā tūlīt iestājās pilnīga veselība un spirgtums. {LI 278.4}

Ar pateicīgu sirdi viņa mēģināja izkļūt no pūļa, bet Jēzus pēkšņi apstājās un līdz ar Viņu arī ļaudis. Viņš pagriezās un, apkārt lūkodamies, jautāja cauri skaļajam ļaužu troksnim skaidri sadzirdamā balsī: «Kas Mani ir aizskāris?» Pūlis uz šo jautājumu atbildēja ar izbrīna pilniem skatiem. Tik lielā drūzmā, kad cilvēki viens otram spiedās virsū no visām pusēm, tas tiešām šķita dīvains jautājums. {LI 278.5}

Pēteris, vienmēr gatavs runāt, sacīja: «Meistar, ļaudis Tev laužas virsū un Tevi spiež. Un Tu saki: «Kas Mani aizskāris?» Bet Jēzus atbildēja: «Mani kāds ir aizskāris, jo Es jūtu, ka spēks no Manis ir izgājis.» Pestītājs varēja atšķirt ticības pieskārienu no netīšas bezrūpīgā pūļa pieskaršanās. Tādu uzticību nevarēja atstāt bez atbildes. Viņš pazemīgo sievieti gribēja iepriecināt ar vārdiem, kas tai dzīvē kļūtu par prieka avotu, — ar vārdiem, kas Viņa sekotājiem būtu svētība līdz pat laika beigām. {LI 278.6}

Raudzīdamies uz sievieti, Jēzus lika saprast, ka zina, kas Viņu aizskāris. Jūtot, ka slēpšanās būtu veltīga, viņa trīcēdama iznāca uz priekšu un nokrita ceļos pie Viņa kājām. Ar pateicības asarām acīs viņa izstāstīja savu ciešanu stāstu un to, kā atradusi dziedināšanu. Jēzus laipni sacīja: «Mana meita, tava ticība tev palīdzējusi, ej ar mieru!» Viņš nepieļāva izdevību, lai māņticībā varētu apgalvot, ka dziedināšana notikusi, pateicoties vienkāršam pieskārienam Viņa drēbēm. Tas nenotika ārēji kontaktējoties ar Viņu, bet, pateicoties ticībai, kas paļāvās uz Viņa dievišķo spēku tā, ka varēja notikt dziedināšana. {LI 279.1}

Ziņkārīgais pūlis, kas cieši spiedās ap Jēzu, nejuta dzīvības spēku pieplūdumu. Bet, kad slimā sieviete izstiepa roku, lai aizskartu Viņu, ticēdama, ka tiks dziedināta, viņa juta dziedinošo spēku. Tāpat ir arī garīgajās lietās. Tikai runāt par reliģiju gadījuma pēc vai lūgt Dievu bez dvēseles izsalkuma un dzīvas ticības ir veltīgi. Ticība, kas Kristu tikai

teorētiski pieņem par pasaules Pestītāju, nekad nevar dziedināt dvēselei. Glābjoša ticība nav tikai patiesības atzīšana ar prātu. Tas, kurš grib iegūt pilnīgu izpratni, pirms parāda savā dzīvē ticību, nevar saņemt Dieva svētības. Nepietiek, ja ticam tikai mācībai par Kristu, mums jātic Viņam. Vienīgā ticība, kas mums var palīdzēt, ir tā, kas Viņu satver kā personīgo Pestītāju, pieņemot Viņa nopelnu par savējo. Daudzi iedomājas, ka ticība ir tikai uzskati. Glābjoša ticība būtībā ir darījums, kura rezultātā tie, kas pieņem Kristu, savieno sevi derības attiecībās ar Dievu. Īsta ticība ir dzīva. Dzīva ticība nozīmē spēka pieplūdumu un pieaugošu uzticēšanos, līdz dvēsele kļūst par uzvarošu spēku. {LI 279.2}

Dziedinājis sievieti, Jēzus vēlējās, lai tā atzīst saņemto svētību. Evaņģēlija piedāvātās dāvanas nav iespējams iegūt paklusām vai baudīt slepenībā. Tādēļ arī Kungs mūs aicina apliecināt Viņa laipnību. «Jūs esat Mani liecinieki, saka tas Kungs, ka Es esmu Dievs!» (Jes. 43:12*) {LI 279.3}

Mūsu liecība par Kristus uzticību ir Debesu izraudzītais veids, kā Kristu atklāt pasaulei. Mums jāapliecina Viņa žēlastība, kā to pasludināja seno laiku svētie vīri, bet visiespaidīgākā būs mūsu pašu personīgo piedzīvojumu liecība. Mēs esam Dieva liecinieki, ja pa rādām, ka mūsos darbojas dievišķais spēks. Katram cilvēkam ir dzīve un piedzīvojumi, kas būtiski atšķiras no citiem. Dievs grib, lai slavēšana uzkāpj pie Viņa, mūsu individualitātes iezīmēta. Ja šīs dārgās liecības par slavu Viņa žēlastības godībai pavada Kristum līdzīga dzīve, tām ir neatvairāms spēks, kas darbojas dvēseļu glābšanai. {LI 279.4}

Kad desmit spitālīgie nāca pie Jēzus, lai tiktu dziedināti, Viņš pavēlēja tiem iet un rādīties priesteriem. Ceļā tie tika šķīstīti, bet tikai viens atgriezās, lai Viņu slavētu. Pārējie aizgāja savu ceļu, aizmirsdami To, kurš viņus bija darījis veselus. Cik daudzi vēl tagad izturas tāpat! Kungs pastāvīgi darbojas cilvēces labā. Viņš nemitīgi izdala savas dāvanas. Viņš pieceļ neveselos no slimības gultām, Viņš izglābj cilvēkus no briesmām, kuras tie neredz, Viņš uzdod Debesu eņģeļiem pasargāt tos no nelaimēm, «no mēra, kas tumsā lien, no sērgas, kas dienas vidū samaitā». (Ps. 91:6*) Bet viņu sirdīs tas neatstāj iespaidu. Viņš tiem ir piešķīris visas Debesu bagātības, lai tos atpirktu, un tomēr viņi neņem vērā Viņa lielo mīlestību. Ar savu nepateicību tie aizver sirdis Dieva žēlastībai. Tāpat kā sausā zāle tuksnesī, tie nezina, kad labums nāk, un viņu dvēseles mitinās tuksneša izdegušajās vietās. {LI 280.1}

Tas ir mūsu pašu labā, ja sevī dzīvas saglabājam atmiņas par katru Dieva dāvanu. Tādējādi tiek stiprināta ticība lūgt un saņemt arvien vairāk un vairāk. Vismazākā svētība, ko paši saņemam no Dieva, ir lielāks iedrošinājums nekā tā, kas attēlota visos ziņojumos, kuros mēs varam izlasīt par citu ticību un piedzīvojumiem. Dvēsele, kas atsaucas Dieva žēlastībai, līdzināsies slacinātam dārzam. Tās veselība ātri uzplauks, tās gaisma atspīdēs tumsībā, un pār to būs redzama Dieva godība. Tādēļ pieminēsim Kunga laipnību un Viņa

lielo žēlastību! Līdzīgi Israēla tautai, uzcelsim arī mēs savus liecību akmeņus un rakstīsim uz tiem dārgo stāstu par to, ko Dievs mūsu labā ir veicis. Pakavēsimies pārdomās par Viņa darbiem mūsu dzīves ceļā un ar pateicībā pāri plūstošu sirdi sacīsim: «Kā es atmaksāšu tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis? Es pacelšu svētības kausu un piesaukšu tā Kunga vārdu. Es pildīšu tam Kungam savus solījumus visas Viņa tautas priekšā! (Ps. 116:12-14) » (Ps. {LI 280.2}

37 Nodaļa - Pirmie evaņģēlisti

(Mat. 10. nod.; Marka 6:7-11; Lūk. 9:1-6) {LI 281.1}

Apustuļi bija Jēzus ģimenes locekļi, un tie Viņu pavadīja, kad Viņš kājām ceļoja pa Galileju. Tie dalījās ar Viņu rūpēs un grūtībās, kuras bija jāpiedzīvo. Tie klausījās Viņa uzrunas, kopā gāja un sarunājās ar Dieva Dēlu, un ik dienas mācījās, kā strādāt cilvēces labā. Kad Jēzus kalpoja milzīgajam ļaužu pulkam, kas sanāca ap Viņu, mācekļi vienmēr bija klāt, enerģiski cenzdamies izpildīt Viņa pavēles un atvieglot darbu. Viņi palīdzēja, organizēdami ļaudis, atvedot pie Pestītāja neveselos un rūpējoties par visu klātesošo labklājību. Viņi vēroja ieinteresētos klausītājus, izskaidroja tiem Svētos Rakstus un dažādos veidos pūlējās sniegt garīgu palīdzību. Viņi mācīja to, ko paši no Jēzus bija mācījušies un katru dienu guva bagātīgus piedzīvojumus. Bet bija nepieciešama pieredze patstāvīgā darbā. Viņiem joprojām bija vajadzīgas daudzas pamācības, liela pacietība un smalkjūtība. Tāpēc, kamēr Jēzus pats personīgi bija pie viņiem, lai norādītu uz viņu kļūdām, sniegtu padomus un aizrādītu, Pestītājs tos izsūtīja kā savus pārstāvjus. {LI 281.2}

Kamēr mācekļi bija kopā ar Jēzu, tos bieži mulsināja priesteru un farizeju mācības, bet ar savu neziņu tie griezās pie Meistara. Pretī tradīcijām Jēzus nolika Svēto Rakstu patiesības. Tā Viņš stiprināja mācekļu uzticēšanos Dieva Vārdam un lielā mērā izkliedēja šo vīru bailes no rakstu mācītājiem un tradīciju žņaugiem. Mācekļu audzināšanā nesalīdzināmi ietekmīgāks par teorētiskām pamācībām bija Pestītāja dzīves piemērs. Kad tie bija šķirti no Viņa, tie atcerējās katru Viņa skatu, toni un vārdu. Bieži vien, kad mācekļi nonāca pretrunās ar Evaņģēlija ienaidniekiem, tie atkārtoja Viņa vārdus un, redzot to ietekmi ļaudīs, ļoti priecājās. {LI 281.3}

Pieaicinājis savus divpadsmit mācekļus, Jēzus lika tiem iziet pa divi un pārstaigāt pilsētas un ciemus. Neviens netika sūtīts viens pats, bet brālis bija saistīts ar brāli un draugs ar draugu. Tā tie varēja palīdzēt un cits citu iedrošināt, kopīgi apspriezdamies un lūgdami — ikviens ar savu spēku aizpildīdams otra nespēku. Tādā pašā veidā Viņš vēlāk izsūtīja septiņdesmit citus mācekļus. Pestītāja plāns bija, lai Evaņģēlija vēstneši sadarbotos. Arī tagad mūsu laikā evaņģelizācija būtu daudz sekmīgāka, ja darbinieki vairāk sekotu šim paraugam. {LI 281.4}

Mācekļi sludināja to pašu vēsti, ko Jānis Kristītājs un Kristus. «Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi.» Tiem nebija jāstrīdas ar ļaudīm par to, vai Jēzus no Nācaretes ir Mesija, bet Viņa vārdā vajadzēja darīt tos pašus žēlastības darbus, ko Viņš bija darījis. Jēzus pavēlēja: «Dziediniet slimus, šķīstiet spitālīgus, uzmodiniet mirušus, izdzeniet ļaunus garus. Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet.» {LI 282.1}

Savas kalpošanas laikā Jēzus vairāk laika veltīja slimo dziedināšanai nekā

sludināšanai. Viņa brīnumdarbi liecināja par izteikto vārdu patiesīgumu, ka Viņš nav nācis iznīcināt, bet atpestīt. Taisnība gāja Viņa priekšā un Kunga godība To pavadīja. Lai kurp Jēzus arī neietu, vēsts par Viņa žēlastību gāja pa priekšu. Un, kur Viņš bija gājis, tur, izmēģinādami atgūtos spēkus, žēlastības un līdzjūtības saņēmēji priecājās par veselību. Ap viņiem pulcējās daudz ļaužu, lai dzirdētu no viņu lūpām, kādas lielas lietas Kungs ir darījis. Jēzus balss bija pirmā skaņa, ko daudzi jebkad bija dzirdējuši, Viņa vārds — pirmais, ko tie izrunāja, Viņa seja pirmā, kuru tie vispār bija redzējuši. Kādēļ lai viņi nemīlētu Jēzu un nepaustu Viņa slavu? Kad Jēzus gāja cauri pilsētām un ciemiem, Viņš bija kā dzīvības straume, kas visur savā ceļā izplatīja dzīvību un prieku. {LI 282.2}

Kristus sekotājiem ir jāstrādā tā, kā strādāja Viņš. Mums jāpaēdina izsalkušie, jāapģērbj kailie un jāiepriecina cietēji un bēdīgie. Mums jākalpo izmisušajiem un jāiedveš cerība bezcerībā. Tad arī mūsu dzīvē piepildīsies apsolījums: «Tava taisnība ies tavā priekšā, un tā Kunga godība tevi pavadīs.» (Jes. 58:8) Nesavtīgā kalpošanā atklāta Kristus mīlestība, atgriežot grēciniekus, būs daudz sekmīgāka nekā zobens vai tiesa. Tie ir nepieciešami, lai likuma pārkāpējiem iedvestu bailes, bet misionārs ar mīlestību sirdī var panākt vairāk. Bieži vien sirds no pārmetumiem nocietinās, bet Kristus mīlestībā tā atkūst. Misionārs var atvieglināt ne tikai fiziskās kaites, viņš grēcinieku var atvest pie Lielā Ārsta, kas spēj šķīstīt dvēseli no grēka spitālības. Dieva nodoms ir, lai slimie, nelaimīgie un ļauno garu nomāktie Kunga balsi sadzirdētu ar Viņa kalpu starpniecību. Ar cilvēku starpniecību Viņš sevi vēlas atklāt kā Aizstāvi, kādu pasaule nepazīst. {LI 282.3}

Mācekļiem pirmajā misijas ceļojumā vajadzēja iet tikai «pie Israēla cilts pazudušajām avīm». Ja viņi jau tagad sludinātu Evaņģēliju cittautiešiem vai samariešiem, tad zaudētu ietekmi jūdu vidū. Izraisīdami farizeju aizspriedumus, tie iesaistītos strīdos, kas atņemtu drosmi jau pašā darbības sākumā. Pat apustuļi tikai pamazām saprata, ka Evaņģēlijs jāsludina visām tautām. Pirms viņi paši vēl nebija aptvēruši šo patiesību, tie nebija gatavi darboties citu tautu vidū. Ja Evaņģēliju pieņemtu jūdi, Dievs viņus varētu darīt par saviem vēstnešiem pagānu tautās. Tādēļ viņiem pirmajiem vajadzēja iepazīties ar šo vēsti. {LI 283.1}

Visur, kur Kristus darbojās, bija atmodinātas dvēseles, kas apzinājās savu vajadzību, kas alka un slāpa pēc taisnības. Bija pienācis laiks šīm tvīkstošajām sirdīm nest vēsti par Viņa mīlestību. Pie visām tām mācekļiem bija jāiet kā Kristus pārstāvjiem. Ticīgajiem bija jāpārliecinās, ka viņi ir Dieva iecelti skolotāji, lai nepaliktu bez pamācītājiem tad, kad Kristus vairs nebūs starp tiem. {LI 283.2}

Šajā pirmajā ceļojumā mācekļiem vajadzēja iet tikai tur, kur Jēzus jau bija gājis un ieguvis draugus. Sagatavošanās ceļam bija visvienkāršākā. Nedrīkstēja pieļaut neko, kas viņu prātus novērstu no lielā uzdevuma vai kaut kā izraisītu pretestību un aizvērtu durvis tālākam darbam. Viņiem nevajadzēja tērpties ne reliģijas skolotāju tērpos, ne drēbēs, kas

tos izceltu vienkāršo zemnieku vidū. Viņiem nevajadzēja iet sinagogās un pulcināt ļaudis atklātiem dievkalpojumiem; savas pūles tiem vajadzēja veltīt darbam, dodoties no mājas uz māju. Tie nedrīkstēja tērēt laiku ar nevajadzīgu sasveicināšanos vai ciemošanos ik mājā, lai izklaidētos, bet katrā vietā viņiem vajadzēja pieņemt to cilvēku viesmīlību, tādu, kas viņus uzņēma tikpat sirsnīgi, it kā būtu uzņēmuši pašu Kristu. Ļaužu mājokļos tiem vajadzēja ieiet ar sirsnīgo sveicienu: «Miers šim namam!» (Lūk. 10:5) Tāds nams tika svētīts ar viņu lūgšanām, slavas dziesmām un Svēto Rakstu atvēršanu ģimenes lokā. {LI 283.3}

Šiem mācekļiem vajadzēja būt patiesības vēstnešiem, kas sagatavo ceļu sava Mācītāja nākšanai. Viņi pasludināja mūžīgās dzīvības Vārdu, un cilvēku liktenis bija atkarīgs no tā, vai tie to pieņēma, vai no tā atteicās. Lai ļaudīm ietekmīgi parādītu vēsts svinīgumu, Jēzus mācekļus pamācīja: «Un, ja kas jūs negrib uzņemt, nedz klausīt jūsu vārdus, izejiet no tāda nama vai tādas pilsētas un nokratiet pīšļus no savām kājām. Patiesi Es jums saku: Sodomas un Gomoras zemei būs vieglāk soda dienā nekā tādai pilsētai.» {LI 283.4}

Tad Pestītāja domas pievērsās nākotnei, un Viņš garā skatīja tos misijas laukus, kuros pēc Viņa nāves mācekļiem būs āliecina par Viņu. Pravietiskā skatījumā Viņš vēroja savu kalpu gūto pieredzi cauri visiem gadsimtiem līdz tam brīdim, kad Viņš nāks otrreiz. Tā Jēzus saviem sekotājiem rādīja sadursmes, ar kurām tiem būs jāsastopas, un atklāja cīņas īpatnības un stratēģiju. Viņš runāja par gaidāmajām briesmām un nepieciešamo sevis aizliegšanu. Viņš gribēja, lai tie jau tagad pārdomā, ko tas viss prasīs, lai ienaidnieks tos pēkšņi nepārsteigtu. Viņiem nebūs jākaro «pret miesu un asinīm», bet «pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā». (Ef. 6:12) Tiem būs jācīnās pret pārdabiskiem spēkiem, bet tiem būs nodrošināta arī pārdabiska palīdzība. Šajā armijā tiek iesaistītas visas Debesu saprātīgās būtnes. Ierindā ir ne tikai eņģeļi. Kauju vada Debesu karapulku Virspavēlnieka pārstāvis Svētais Gars. Mums var būt daudz vājību, var būt smagi grēki un kļūdas, bet Dieva žēlastība paredzēta visiem, kas to meklē grēku nožēlā. Tiem, kas uzticas Dievam, ir pieejams Visvarenā spēks. {LI 284.1}

«Redzi,» sacīja Jēzus, «Es jūs sūtu kā avis vilku starpā; tāpēc esiet gudri kā čūskas un bez viltus kā baloži.» Kristus pats nenoklusēja nevienu vārdu no patiesības, bet Viņš to vienmēr sacīja mīlestībā. Saskarē ar cilvēkiem Viņš parādīja vislielāko smalkjūtību un apdomīgu, laipnu uzmanību. Viņš nekad nebija rupjš, nekad bez vajadzības neizteica nevienu skarbu vārdu, nekad nevajadzīgi nesāpināja kādu jūtīgu dvēseli. Viņš nenopēla cilvēka vājumu. Kungs visai bezbailīgi norāja liekulību, neticību un grēku, bet, izsakot šos asos rājienus, Viņa balsī bija jūtamas skumjas un asaras. Viņš raudāja par Jeruzālemi, mīļoto pilsētu, kas atteicās pieņemt Viņu — Ceļu, Patiesību un Dzīvību. Tie atteicās no sava Pestītāja, bet Viņš tos uzlūkoja ar tādu līdzjūtības pilnu labsirdību un tik dziļām

sāpēm, ka tās salauza Viņa sirdi. Viņa acīs katra dvēsele bija dārga. Kaut gan Jēzus allaž izturējās ar dievišķu cieņu, Viņš tomēr ar vissirsnīgāko uzmanību noliecās pie katra Dieva ģimenes locekļa. Visos cilvēkos Viņš redzēja kritušas dvēseles, kuras glābt bija Viņa tiešais uzdevums. {LI 284.2}

Kristus kalpi nedrīkst rīkoties pēc miesīgās sirds pavēles. Tiem jābūt ciešā savienībā ar Dievu; citādi izaicinājuma priekšā saceļas paša es, un tie izgāž veselu straumi nepiemērotu vārdu, kuri nelīdzinās ne rasai, ne arī lēnajam lietum, kas atveldzē vīstošos augus. Sātans gan vēlas, lai viņi tā dara, jo tie ir viņa paņēmieni. Pūķis ir saniknots, un dusmās un apsūdzībās atklājas sātana gars. Bet Dieva kalpiem jābūt Viņa pārstāvjiem. Dievs grib, lai tie lietotu tikai Debesu valūtu — patiesību, kas nes Viņa attēlu un uzrakstu. Spēks, ar kuru tiem jāuzvar ļaunums, ir Kristus spēks. Kristus godība ir viņu stiprums. Tiem nepārtraukti jāpatur prātā Kristus rakstura skaistums, tad tie spēs pasludināt prieka vēsti ar dievišķu smalkjūtību un laipnību. Izaicinājuma brīdī saglabātais miers un laipnība runās patiesībai par labu daudz vairāk nekā jebkurš arguments, lai cik spēcīgs tas arī nebūtu. {LI 284.3}

Tiem, kas nonāk pretrunās ar patiesības ienaidniekiem, jāstājas pretī ne tikai cilvēkiem, bet arī sātanam un viņa aģentiem. Lai tie vienmēr atceras Pestītāja vārdus: «Ejiet! Lūk, Es jūs sūtu kā jērus vilku starpā.» (Lūk. 10:3) Lai tie paliek Dieva mīlestībā, tad viņi spēs saglabāt mieru, dzirdot pat personiskus apvainojumus. Kungs pats tos ietērps dievišķā apbruņojumā. Svētais Gars ietekmēs prātu un sirdi, lai viņu valoda nekļūtu rupja un nesavaldīga. {LI 285.1}

Turpinādams pamācīt mācekļus, Jēzus vēl sacīja: «Bet sargieties no cilvēkiem!» Mācekļiem nevajag neierobežoti uzticēties tiem, kas Dievu nepazīst, nedz arī atklāt tiem savus plānus, jo tā tiek dota izdevība sātana pārstāvjiem. Cilvēku izdomājumi bieži ir pretrunā ar Dieva plāniem. Tiem, kas ceļ Kunga svētnīcu, tā jābūvē saskaņā ar kalnā rādīto paraugu — dievišķo līdzību. Ja Kunga kalpi balstās uz tādu cilvēku padomiem, kurus nevada Svētais Gars, tad tas ir apkaunojums Dievam un nodevība pret Evaņģēliju. Pasaules gudrība Dievam ir muļķība. Tie, kas uz to paļaujas, nomaldīsies no ceļa. {LI 285.2}

«Tie jūs nodos savās tiesās (..) un jūs vedīs Manis dēļ valdnieku un ķēniņu priekšā, viņiem un pagāniem par liecību.» (Mat. 10:17,18) Vajāšanas izplatīs gaismu. Dieva kalpus vedīs šīs pasaules vareno priekšā, kam citādi nekad nebūtu iespējas dzirdēt Evaņģēliju. Patiesība tiem daudzkārt ir atstāstīta sagrozītā veidā. Tie ir uzklausījuši nepatiesas apsūdzības par Kristus mācekļu ticību. Bieži vienīgā iespēja iepazīties ar tās īsto būtību ir to liecības, kas savas ticības dēļ tiek vesti tiesas priekšā. Nopratināšanā viņi tiek uzaicināti atbildēt, un tiesneši ir spiesti uzklausīt izteikto liecību. Kritiskos brīžos Dieva kalpiem tiek piešķirta Viņa žēlastība. «Tanī pašā stundā jums taps dots, kas jums

jārunā. Jo jūs neesat tie runātāji, bet jūsu Tēva Gars ir tas, kas jūsos runā.» Kad Dieva Gars apgaismos savu kalpu prātus, patiesība tiks izcelta visā tās dievišķajā spēkā un skaistumā. Patiesības noraidītāji uzstāsies, lai apsūdzētu un apspiestu mācekļus. Bet zaudējumos un ciešanās pat līdz nāvei Dieva bērniem jāparāda sava dievišķā Parauga lēnprātība. Tad būs redzams kontrasts starp sātana spēkiem un Kristus pārstāvjiem. Pestītājs tiks paaugstināts valdnieku un tautas priekšā. {LI 285.3}

Mocekļu bezbailība un gara spēks mācekļiem tika piešķirti tikai tad, kad šī žēlastība bija vajadzīga. Tad arī piepildījās Pestītāja apsolījums. Pēterim un Jānim liecinot Sinedrija priekšā, cilvēki «brīnījās; viņi arī uzzināja, ka tie bijuši kopā ar Jēzu». (Ap. d. 4:13) Par Stefanu ir sacīts, ka «visi, kas sēdēja Sinedrijā, skatījās uz viņu un redzēja viņa vaigu līdzināmies eņģeļa vaigam». Cilvēki «nespēja pretoties gudrībai un garam, ar kādu viņš runāja». (Ap. d. 6:15,10) Pāvils, rakstīdams par savu pārbaudi ķeizara galmā, saka: «Man pirmo reizi aizstāvoties, neviens nebija klāt, bet visi bija mani atstājuši (..). Bet tas Kungs stāvēja man klāt un iedeva man spēku, lai caur mani sludināšana būtu pilnīga un visas pagānu tautas dzirdētu to. Un es esmu izrauts no lauvas rīkles». (2. Tim. 4:16,17) {LI 286.1}

Kristus kalpiem nav jāgatavo īpašas runas, ar ko uzstāties, kad tos aicinās tiesas priekšā. Lai viņu sagatavošanās notiek dienu no dienas, uzkrājot Dieva Vārda dārgās patiesības un lūgšanās stiprinot savu ticību. Kad tos vedīs tiesas priekšā, Svētais Gars tiem atgādinās tieši tās patiesības, kas būs vajadzīgas. {LI 286.2}

Dvēselei spēku un prasmi atnesīs nopietnas pūles katru dienu arvien vairāk iepazīties ar Dievu un Viņa sūtīto Jēzu Kristu. Īstajā laikā atmiņā atausīs zināšanas, kas iegūtas čaklā Svēto Rakstu pētīšanā. Bet, kas būs izturējies nevērīgi pret iepazīšanos ar Kristus mācību un nekad grūtībās nebūs pārbaudījis Viņa žēlastības spēku, tas arī nevarēs cerēt, lai Svētais Gars tam atgādina Dieva vārdus. Viņiem vajadzēja kalpot Dievam ik dienas ar nedalītu mīlestību un tad paļauties uz Viņu. {LI 286.3}

Ienaids pret Evaņģēliju būs tik rūgts, ka nesaudzēs pat visciešākās šīs zemes saites. Kristus mācekļus sodīšanai ar nāvi nodos pat viņu pašu ģimenes locekļi. «Visi jūs ienīdīs Mana vārda dēļ,» sacīja Kristus, piebilzdams, «bet, kas pastāv līdz galam, tas taps izglābts.» (Marka 13:13) Tomēr Viņš tos lūdza nevajadzīgi nepakļaut sevi vajāšanām. Lai izbēgtu no tiem, kas tīkoja pēc Viņa dzīvības, Jēzus pats bieži vien vienu darbības lauku pārmainīja pret kādu citu. Kad Nācaretē no Kristus atteicās, un Viņa dzimtās pilsētas iedzīvotāji Viņu gribēja nogalināt, Viņš aizgāja uz Kapernaumu, kur ļaudis bija pārsteigti par Viņa mācību, «jo Viņa vārdi bija vareni». (Lūk. 4:32) Arī mācekļiem nevajadzētu zaudēt drosmi vajāšanu dēļ, bet meklēt tādu vietu, kur vēl var strādāt dvēseļu glābšanai. {LI 286.4}

Kalps nav augstāks par savu Kungu. Debesu Valdnieks tika nosaukts par Belcebulu,

un tāpat nelabvēlīgā gaismā tiks nostādīti arī Viņa mācekļi. Bet visos pārbaudījumos Kristus sekotājiem jāpaliek uzticīgiem saviem principiem. Tiem vajadzētu ar nicinājumu izturēties pret slēpšanos. Kamēr vien ir atļauts par patiesību liecināt, tie nevar nesludināt. Viņi ir nolikti par sargiem, lai brīdinātu cilvēkus no briesmām. No Kristus saņemtā patiesība brīvi un atklāti jāpasniedz visiem. Jēzus sacīja: «Ko Es jums saku tumsā, to runājiet gaismā; un, kas jums sacīts ausī, to sludiniet uz jumtiem.» {LI 287.1}

Jēzus nekad nepirka mieru ar kompromisu. Viņa sirds pāri plūda mīlestībā pret visu cilvēci, bet Viņš nekad nebija iecietīgs pret viņu grēkiem. Viņš bija pārāk patiess cilvēku Draugs, lai klusētu, kad tie izvēlējās virzienu, kur varēja aiziet bojā viņu dvēseles — dvēseles, ko Viņš bija atpircis ar savām asinīm. Viņš pielika pūles, lai cilvēks kļūtu patiess pret sevi, patiess pret savām augstajām un mūžīgajām interesēm. Kristus kalpi ir aicināti tam pašam darbam, un tiem jāsargas, lai, cenzdamies novērst nesaskaņas, nenodotu patiesību. Tiem jātiecas pēc tā, «pēc miera» (Rom. 14:19*), bet īsts miers nekad nav iegūstams ar piekāpšanos principos. Neviens cilvēks nevar būt uzticīgs principiem, neizraisījis opozīciju. Nepaklausības bērni apkaros kristietību, jo tā ir garīga. Bet Jēzus saviem mācekļiem pavēlēja: «Nebīstieties no tiem, kas miesu nokauj un dvēseli nevar nokaut.» Tiem, kas uzticas Dievam, nav jābīstas ne no cilvēku varas, nedz arī no sātana dusmām. Tiem ir nodrošināta mūžīga dzīvība Kristū. Tiem vajadzētu baidīties vienīgi atteikties no patiesības un tādā veidā pievilt uzticību, ar kādu Dievs tos ir pagodinājis. {LI 287.2}

Sātans cilvēku sirdis cenšas pildīt ar šaubām. Viņš tos pavedina raudzīties uz Dievu kā uz bargu soģi. Viņš tos kārdina grēkot un tad uzskatīt sevi par pārāk nekrietniem, lai tuvotos savam Debesu Tēvam vai modinātu Viņā līdzjūtību. To visu Kungs saprot. Jēzus saviem mācekļiem skaidri apliecināja, ka Dievs jūt līdzi viņu vajadzībās un vājībās. Nav nevienas tādas nopūtas, sāpju vai dvēseles moku, kas nesasniegtu Tēva sirdi. {LI 287.3}

Bībele mums rāda Dievu Viņa augstajā un svētajā vietā ne bezdarbībā, ne klusumā un vientulībā, bet desmittūkstoš reiz desmit- tūkstošu un tūkstoš reiz tūkstošu svētu, saprātīgu būtņu vidū, kuras visas gaida, lai izpildītu Viņa gribu. Pa kanāliem, kurus mēs nevaram redzēt, Viņš uztur dzīvu saikni ar katru savas valstības daļu. Bet Viņa un visu Debesu intereses ir koncentrētas ap mūsu niecīgo pasauli, ap dvēselēm, kuru glābšanai Kungs nodeva savu vienpiedzimušo Dēlu. Dievs noliecas no sava troņa, lai dzirdētu apspiesto saucienus. Uz katru sirsnīgu lūgšanu Viņš atbild: «Še Es esmu!» Viņš paceļ apbēdināto un pīšļos samīto. Visās mūsu bēdās Viņš bēdājas kopā ar mums. Ikvienā kārdinājumā vai pārbaudījumā Viņa eņģelis ir tuvumā, lai izglābtu. {LI 288.1}

Bez Tēva ziņas pat zvirbulis nenokrīt zemē. Sātana ienaids pret Dievu liek tam neieredzēt ikvienu, par kuru rūpējas Pestītājs. Velns cenšas sagandēt Dieva roku darbu, un viņam ir prieks iznīcināt arī mēmos radījumus. Vienīgi pateicoties Dieva sargājošajām

rūpēm, tiek uzturēti putni, kas mūs iepriecina ar savām līksmajām dziesmām. Tiešām, Viņš neaizmirst pat zvirbuļus. «Tāpēc nebīstieties, jo jūs esat labāki nekā daudz zvirbuļu.» {LI 288.2}

Tālāk Jēzus turpināja: Kā jūs Mani apliecināsit cilvēku priekšā, tā Es jūs apliecināšu Dieva un svēto eņģeļu priekšā. Jums jākļūst par Maniem lieciniekiem virs zemes, par kanāliem, pa kuriem Mana žēlastība var plūst par svētību pasaulei. Es gribu būt jūsu pārstāvis Debesīs. Tēvs neuzlūkos jūsu kļūdaino raksturu, bet skatīs jūs ietērptus Manā pilnībā. Es esmu Starpnieks, caur kuru Debesu svētības nonāks pie jums. Tāpēc ikviens, kas Mani apliecinās un piedalīsies Manā Upurī pazudušo glābšanai, tiks atzīts par cienīgu atpestīto godībai un priekam. {LI 288.3}

Tam, kas apliecina Kristu, ir nepieciešams, lai viņā pašā mājotu Kristus. Neviens nevar sniegt tālāk to, ko pats nav saņēmis. Mācekļi var veikli runāt par doktrīnām, viņi var atkārtot paša Kristus vārdus, bet, ja tiem nebūs Kristum līdzīgas lēnprātības un mīlestības, tie nebūs Viņa liecinieki. Kristus garam pretējs gars Viņu noteikti aizliegs, lai kā arī neskanētu vārdos izteiktā apliecība. Cilvēki Kristu var aizliegt ar ļaunu un muļķīgu valodu, kā arī ar nelaipniem un nepatiesiem vārdiem. Tie Viņu var aizliegt, izvairoties no dzīves nastām un pakļaujoties grēcīgām izpriecām. Tie var aizliegt Viņu, pieskaņojoties pasaulei, nepieklājīgi uzvedoties, mīlot savus uzskatus, sevi attaisnojot, lolojot sevī šaubas, uzņemoties nevajadzīgas grūtības un mājojot tumsā. Ar to visu cilvēki skaidri parāda, ka viņos nav Kristus. «Bet, kas Mani aizliegs cilvēku priekšā,» saka Jēzus, «to Es arīdzan aizliegšu sava Tēva priekšā, kas ir Debesīs.» {LI 288.4}

Pestītājs saviem mācekļiem lūdza necerēt uz to, ka pasaules ienaids pret Evaņģēliju tiks uzvarēts un ka ar laiku tās pretošanās izbeigsies. Viņš sacīja: «Es neesmu nācis atnest mieru, bet zobenu.» Ne Evaņģēlijs rada šķelšanos un cīņu, bet pretošanās glābšanas vēstij. No visām vajāšanām visgrūtāk ir panesamas nesaskaņas pašu mājās, vistuvāko draugu atsvešināšanās. Bet Jēzus paziņo: «Kas tēvu vai māti vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts, un, kas dēlu vai meitu vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts. Un, kas savu krustu neuzņemas un Man neseko, tas Manis nav vērts.» {LI 289.1}

Kristus kalpu misija ir augsts gods un svēts pienākums. «Kas jūs uzņem,» saka Kristus, «tas uzņem Mani, un, kas Mani uzņem, tas uzņem To, kas Mani sūtījis.» Neviens Viņa mācekļiem darītais mīlestības pakalpojums nepaliks neievērots un neatalgots. Šādu mīlestības pilnu atzinību Kungs paredz arī visvājākajiem un vismazākajiem Dieva ģimenē: «Un, kas dzirdinās vienu no šiem mazākajiem» — tos, kuri savā ticībā un zināšanās par Kristu ir kā bērni — «tikai ar kausu auksta ūdens mācekļa vārdā, patiesi Es jums saku, tam sava alga nezudīs.» (Mat. 10:42) {LI 289.2}

Tā Pestītājs pabeidza savas pamācības. Divpadsmit izraudzītie izgāja Kristus vārdā, tāpat kā Viņš bija izgājis «sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu

cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu». (Lūk. 4:18,19) {LI 289.3}

38. Nodaļa - Atpūtieties mazliet!

(Mat. 14:1,2,12,13; Marka 6:30-32; Lūk. 9:7-10) {LI 290.1}

Atgriezušies no misijas ceļojuma, «apustuļi sapulcējās pie Jēzus un Tam stāstīja visu, ko tie bija darījuši un ko tie bija mācījuši. Un Viņš tiem saka: «Nāciet vieni paši savrup kādā vientuļā vietā un atpūtieties maķenīt.» Jo daudz bija, kas nāca un gāja, un tiem nebija vaļas ne ēst.» {LI 290.2}

Mācekļi atnāca pie Jēzus un Viņam visu izstāstīja. Sirsnīgā sadraudzība ar Jēzu tos iedrošināja atklāt Viņam visu labvēlīgo un nelabvēlīgo pieredzi, prieku, redzot savu pūļu labos panākumus, un bēdas par neizdošanos, par saviem trūkumiem un vājībām. Pirmajā evaņģelizācijas darbā viņiem bija kļūdas, un, kad tie Kristum atklāti pastāstīja piedzīvoto, Viņš redzēja, ka tiem vēl vajadzīgas daudzas pamācības. Jēzus ievēroja, ka viņi ir darbā noguruši un tiem nepieciešama atpūta. {LI 290.3}

Bet tur, kur viņi pašlaik atradās, tik vajadzīgo mieru nebija iespējams gūt, «jo daudz bija, kas nāca un gāja, un tiem nebija vaļas ne ēst». Pie Kristus plūda ļaužu pulki, ļoti vēlēdamies saņemt dziedināšanu un gribēdami dzirdēt Viņa vārdus. Daudzi pret Viņu izjuta sevišķas simpātijas, jo Viņš šķita esam visu svētību avots. Daudzi, kas toreiz drūzmējās ap Jēzu, lai saņemtu dārgo veselības dāvanu, pieņēma Viņu par savu Glābēju. Bet daudzi citi, kas tad vēl farizeju dēļ baidījās Viņu apliecināt, atgriezās vēlāk, kad tika izliets Svētais Gars, un saniknoto priesteru un rakstu mācītāju priekšā Viņu atzina par Dieva Dēlu. {LI 290.4}

Bet tagad Kristus ilgojās pēc klusas vietas, lai varētu būt kopā ar mācekļiem, jo Viņam bija daudz kas tiem sakāms. Savā darbā tie bija izturējuši pirmo cīņu pārbaudi un izjutuši visdažādākā veida pretestību. Līdz šim tie padomu visās lietās prasīja Kristum, bet nu kādu laiku bija pavadījuši vieni, brīžiem nonākot lielā neziņā, ko darīt. Savā darbā viņi bija saņēmuši lielu iedrošinājumu, jo Kristus tos nebija izsūtījis bez Svētā Gara, un ticībā Viņam tie bija darījuši daudz brīnumu. Bet tagad viņiem bija nepieciešama Dzīvības Maize. Viņiem vajadzēja aiziet uz kādu klusu vietu, kur varētu sarunāties ar Jēzu un saņemt pamācības turpmākajam darbam. {LI 290.5}

«Un Viņš tiem saka: «Nāciet vieni paši savrup kādā vientuļā vietā un atpūtieties maķenīt.» » Kristus izjūt lielu sirsnību un līdzjūtību pret visiem Viņa darba darītājiem. Viņš saviem sekotājiem grib parādīt, ka Dievs neprasa upuri, bet līdzjūtību. Viņi bija visu savu dvēseli ielikuši darbā ļaužu labā, un tas bija izsmēlis viņu fiziskos un garīgos spēkus. Viņu pienākums bija atpūsties. {LI 291.1}

Tā kā mācekļi bija redzējuši sava darba sekmes, tiem draudēja briesmas panākumus attiecināt uz sevi, briesmas kļūt augstprātīgiem un tā iekrist sātana kārdināšanās. Nākotnē vēl gaidīja liels darbs, bet vispirms tiem vajadzēja saprast, ka viņu spēks nav viņos pašos,

bet Dievā. Kā Mozum Sinaja tuksnesī, kā Dāvidam Jūdejas pakalnos vai Elijam pie Kritas upes, mācekļiem bija jāaiziet no savas aktīvās darbības skatuves, lai satiktos un sarunātos ar Kristu, vērotu dabu un ieskatītos paši savās sirdīs. {LI 291.2}

Kamēr mācekļi bija projām misijas ceļojumā, Jēzus apmeklēja citus ciematus un pilsētas, sludinādams prieka vēsti par valstību. Ap šo laiku Viņš saņēma ziņu par Jāņa Kristītāja nāvi. Šis notikums pārliecinoši liecināja par to, ka noslēgumam tuvojas Viņa paša ceļš. Pār Jēzus taku savilkās tumšas ēnas. Priesteri un rakstu mācītāji novēroja Pestītāju, lai varētu panākt Viņa notiesāšanu uz nāvi, spiegi sekoja cieši pa pēdām, un tika kaldināti visdažādākie Viņa iznīcināšanas plāni. Vēstis par apustuļu sludināšanu Galilejā aizsniedza arī Hērodu, pievērsdamas viņa uzmanību Jēzum un Viņa darbam. «Šis ir Jānis Kristītājs,» tas sacīja, «viņš ir augšāmcēlies no miroņiem», un viņam radās vēlēšanās Jēzu redzēt. Hērods dzīvoja pastāvīgās bailēs, ka tikai slepeni netiktu gatavota revolūcija ar mērķi gāzt viņu no troņa un atbrīvot jūdu tautu no romiešu jūga. Ļaudīs bieži bija jūtams neapmierinātības un sacelšanās gars. Bija skaidri redzams, ka Kristus atklātais darbs Galilejā nevarēs ilgi turpināties. Tuvojās Viņa ciešanu laiks, tādēļ Viņš ilgojās uz brīdi būt prom no ļaužu drūzmas, nemiera un trokšņa. {LI 291.3}

Ar noskumušām sirdīm Jāņa mācekļi guldīja kapā sava skolotāja sakropļoto ķermeni. «Tad tie aizgāja un pasludināja to Jēzum.» Šie mācekļi Kristu bija apskauduši, kad likās, ka Viņš velk ļaudis prom no Jāņa. Viņi bija piekrituši farizeju apsūdzībai, kad Pestītājs kopā ar muitniekiem sēdēja Mateja mielastā. Tie bija apšaubījuši Viņa dievišķo misiju, tāpēc ka Viņš neatbrīvoja Jāni Kristītāju. Bet tagad, kad viņu skolotājs bija miris un tie savās lielajās bēdās ilgojās pēc iepriecas un vadības turpmākajā darbā, viņi atnāca pie Jēzus un apvienoja savas intereses ar Viņa interesēm. Arī viņiem bija nepieciešami klusi brīži sarunām ar Pestītāju. {LI 291.4}

Betsaidas tuvumā, ezera ziemeļu galā bija vientuļš apgabals, tobrīd krāšņā pavasara plaukumā, kas solīja Jēzum un Viņa mācekļiem jauku atpūtas vietu. Laivās pārceļoties pāri ūdeņiem, tie devās uz turieni. Šeit viņi būtu tālu no satiksmes ceļiem un pilsētas trokšņa un trauksmes. Dabas ainavas jau pašas par sevi solīja atpūtu un jauku pārmaiņu nogurušajiem mācekļiem. Te viņi varēja klausīties Kristus vārdus bez dusmīgiem starpsaucieniem vai rakstu mācītāju un farizeju griezīgajām piezīmēm un apsūdzībām. Šeit viņi varēja baudīt īsu dārgas sadraudzības brīdi sava Kunga sabiedrībā. {LI 292.1}

Kristus atpūta kopā ar mācekļiem nebija izdabāšana savām vēlmēm. Vientulībā pavadītais laiks nebija paredzēts izpriecām. Viņi kopīgi pārrunāja Dieva darbu un sprieda par iespējām to padarīt ražīgāku. Mācekļi bija pavadījuši laiku kopā ar Kristu un varēja Viņu saprast. Tiem Viņam nebija jāstāsta līdzības. Jēzus aizrādīja uz viņu kļūdām un izskaidroja pareizo pieeju ļaudīm. Viņš tiem pilnīgāk atklāja dievišķās patiesības dārgumus. Dievišķais spēks tos atdzīvināja un iedvesa cerību un drosmi. {LI 292.2}

Kaut gan Jēzus varēja darīt brīnumus un arī mācekļiem bija devis šādu varu, tomēr Viņš savus nogurušos kalpus aicināja iziet laukos un atpūsties. Sacīdams, ka pļauja ir liela un strādnieku maz, Viņš mācekļiem neuzspieda nemitīgu, smagu darbu, bet sacīja: «Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus savā pļaujamā.» (Mat. 9:38) Dievs ikvienam ir paredzējis darbu pēc viņa spējām (Ef. 4:11-13), un Viņš negrib, lai daži tiktu noslogoti ar pienākumiem, kamēr citiem nebūtu nekādas nastas, nekādu pienākumu pret dvēselēm. {LI 292.3}

Kristus līdzjūtības vārdi ir sacīti Viņa strādniekiem mūsu dienās tikpat noteikti, kā tie tika teikti Viņa mācekļiem. «Nāciet vieni paši savrup (..) un atpūtieties maķenīt», Viņš iesaka visiem nogurušajiem un piekusušajiem. Nav gudri pastāvīgi būt saspringtā darbā un satraukumā, pat domājot par cilvēku garīgajām vajadzībām, jo tādā veidā tiek atstāta novārtā personīgā dievbijība, bet prāta, dvēseles un fiziskie spēki cieš pārpūles dēļ. No Kristus mācekļiem tiek prasīta pašaizliedzība, un upuri ir jānes, bet ir arī jārūpējas, lai viņu pārlieku lielās dedzības dēļ sātans neiegūst kādas priekšrocības no cilvēciskā nespēka un netiek apkaunots Dieva darbs. {LI 292.4}

Pēc rakstu mācītāju domām reliģijas būtība ir pastāvīgā trauksmainā darbībā. Lai parādītu savu lielo dievbijību, viņiem bija nepieciešama kāda ārēji redzama darbošanās. Tādā veidā viņi atšķīra savas dvēseles no Dieva un cēla savu pašpaļāvību. Tās pašas briesmas draud arī šodien. Kad pieaug aktivitāte un cilvēki gūst sekmes kādā Dieva uzticētā darbā, draud briesmas paļauties uz cilvēku plāniem un metodēm. Rodas tieksme mazāk lūgt un mazāk ticēt. Mums, tāpat kā mācekļiem, draud briesmas pazaudēt no redzesloka apziņu, ka esam atkarīgi no Dieva, un mēģināt iegūt pestīšanu ar saviem darbiem. Bet mums pastāvīgi jāraugās uz Jēzu, saprotot, ka tas ir Viņa spēks, kas dara darbu. Nopietni pūloties glābt pazudušos, mums jāatrod laiks pārdomām, lūgšanām un Dieva Vārda pētīšanai. Vienīgi ar daudzām lūgšanām darīts un Kristus nopelna svētīts darbs dos vēlamos rezultātus. {LI 293.1}

Neviena dzīve nav bijusi tik darba un atbildības pārpilna kā Jēzus dzīve, un tomēr cik bieži Viņš pavadīja laiku lūgšanā! Cik noturīga bija Viņa vienotība ar Dievu! Atkal un atkal Viņa šīs zemes dzīves stāstā atrodami šādi ziņojumi: «Un, no rīta gaiļos cēlies, Viņš izgāja un nogāja kādā vientuļā vietā un tur Dievu pielūdza.» «Daudz ļaužu sapulcējās Viņu dzirdēt un likties dziedināties no savām slimībām. Bet Viņš nogāja tuksnesī un pielūdza Dievu.» «Bet notika tanīs dienās, ka Viņš izgāja uz kalna Dievu lūgt; un Viņš pavadīja visu nakti Dieva lūgšanā.» (Marka 1:35; Lūk. 5:15,16; 6:12) {LI 293.2}

Dzīvodams citu labklājībai pilnīgi ziedotu dzīvi, Pestītājs uzskatīja par nepieciešamu aiziet no lielajiem satiksmes ceļiem un ļaužu masām, kas Viņam sekoja dienu no dienas. Viņam bija jāatraujas no nepārtrauktas darba dzīves un saskares ar cilvēku vajadzībām, lai meklētu vienatni un netraucēti sazinātos ar Tēvu. Kā viens no mums, līdzdalībnieks

mūsu vajadzībās un vājībās, Viņš bija pilnīgi atkarīgs no Dieva, un klusā lūgšanas vietā Viņš smēlās dievišķu spēku, lai varētu iet tālāk, stiprināts pienākumiem un pārbaudījumiem. Grēcīgajā pasaulē Jēzus izturēja cīņas un dvēseles mokas. Sarunās ar Dievu Viņš varēja nolikt šīs nastas, kas Viņu nomāca. Tur Viņš atrada atbalstu un prieku. {LI 293.3}

Kristū cilvēces sāpju kliedziens aizsniedza bezgalīgās žēlsirdības Tēvu. Kā cilvēks Viņš lūdza Dieva troņa priekšā, līdz Viņa cilvēciskums tika piepildīts ar Debesu straumēm, kurām vajadzēja savienot cilvēci ar Dievu. Nepārtrauktās ciešās attiecībās ar Dievu Viņš saņēma dzīvību, lai to nodotu pasaulei. Viņa piedzīvojumam jākļūst par mūsējo. {LI 294.1}

«Nāciet vieni paši savrup,» Jēzus mums saka. Ja mēs Viņa vārdus ņemtu vērā, tad kļūtu daudz stiprāki un derīgāki. Mācekļi uzmeklēja Jēzu, izstāstīja Viņam visu, un Viņš tos varēja iedrošināt un pamācīt. Ja mēs šodien veltītu laiku attiecību uzturēšanai ar Jēzu un izteiktu Viņam savas vajadzības, tad nepiedzīvotu vilšanos. Viņš stāvētu pie mūsu labās rokas, lai mums palīdzētu. Mums nepieciešams vairāk bērnišķas uzticēšanās un paļaušanās uz savu Pestītāju. Viņš, kura vārds tiek saukts «Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs, Miera Lielkungs» un par kuru rakstīts, ka «valdība guļ uz Viņa kamiešiem», ir brīnišķais Padomdevējs. Mēs tiekam aicināti vērsties pēc padoma pie Viņa. Viņš «visiem dod devīgi un nepārmezdams». (Jes. 9:5; Jēk. 1:5) {LI 294.2}

Visiem, kurus audzina Dievs, ir jāatklāj dzīve, kas nav saskaņā ar pasauli, tās paradumiem un rīcību, un ikvienam ir vajadzīgi personīgi piedzīvojumi, lai gūtu izpratni par Dieva gribu. Mums katram atsevišķi jādzird Viņu uzrunājam mūsu sirdi. Kad visas citas balsis ir apklusušas, un mēs norimuši gaidām Viņa priekšā, dvēseles klusums Dieva balsi padara skaidrāk sadzirdamu. Viņš mums pavēl: «Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs.» (Ps. 46:11) Vienīgi šādi ir atrodama patiesa dusa. Tāda ir sekmīga sagatavošanās visiem, kas strādā Dieva darbā. Dvēsele, kas tā ir atspirdzināta, steidzīgā ļaužu drūzmā un saspringtā darbā būs gaismas un miera atmosfēras apņemta. Tāda dzīve izplatīs jauku smaržu un atklās dievišķu spēku, kas aizsniegs cilvēku sirdis. {LI 294.3}

39 Nodaļa - «Dodiet jūs viņiem ēst!»

(Mat. 14:13-21; Marka 6:32-44; Lūk. 9:10-17; Jāņa 6:1-13) {LI 295.1}

Kristus ar mācekļiem bija devies uz kādu vientuļu vietu, bet šis retais, mierpilnais klusums drīz tika pārtraukts. Mācekļi domāja, ka ir aizgājuši tur, kur varēs būt netraucēti, bet, tiklīdz ļaudis pamanīja dievišķā Mācītāja prombūtni, tie sāka jautāt: «Kur Viņš palicis?» Daži bija ievērojuši, kurā virzienā Viņš ar mācekļiem aizgāja. Daudzi devās meklēt pa sauszemi, kamēr citi sekoja laivās pāri ezeram. Tuvojās Pasā svētki, un svētceļnieku grupas no tuvienes un tālienes savā ceļā uz Jeruzālemi pulcējās kopā, lai redzētu Jēzu. To skaits arvien palielinājās, līdz bija sapulcējušies ap pieciem tūkstošiem cilvēku, neskaitot sievietes un bērnus. Pirms vēl Kristus bija sasniedzis krastu, Viņu tur jau gaidīja milzīgs ļaužu pulks. Bet Viņš izcēlās malā nepamanīts un pavadīja īsu brīdi savrup ar mācekļiem. {LI 295.2}

No kalna nogāzes Jēzus noraudzījās uz plūstošo ļaužu pūli, un Viņa sirds bija līdzjūtības aizkustināta. Kaut gan tie Viņu bija iztraucējuši, laupīdami atpūtu, Viņš nekļuva nepacietīgs. Vērodams, kā ļaudis nāca un nāca, Jēzus saprata, ka šeit Viņam nepieciešams pievērst lielāku uzmanību. «Sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija kā avis, kam nav gana.» Atstājis savu slēptuvi, Viņš uzmeklēja piemērotu vietu, kur varētu tiem kalpot. No priesteriem un rakstu mācītājiem viņi nesaņēma nekādu palīdzību, bet no Kristus, kad Viņš tiem mācīja ceļu uz pestīšanu, plūda dziedinošas dzīvības ūdens straumes. {LI 295.3}

Ļaudis klausījās žēlastības vārdus, kas tik bagātīgi nāca pār Dieva Dēla lūpām. Tie dzirdēja laipnus vārdus, tik vienkāršus un tik saprotamus, ka viņu dvēselēm tie šķita kā Gileādas balzams. Dziedināšana no Viņa dievišķās rokas atnesa prieku un dzīvību mirstoša-jiem un atvieglinājumu un veselību sirgstošajiem. Šī diena tiem likās kā Debesis zemes virsū, un tie pilnīgi aizmirsa, cik ilgs laiks pagājis, kopš tie nebija ēduši. {LI 295.4}

Beidzot diena jau tuvojās vakaram. Saule rietēja, bet ļaudis tomēr vilcinājās aiziet. Jēzus visu dienu bija strādājis bez ēšanas un atpūtas. Viņš bija bāls no noguruma un izsalkuma, un mācekļi sirsnīgi lūdza darbu pārtraukt. Bet Viņš nevarēja atrauties no ļaužu pulka, kas vēl arvien spiedās pie Viņa. {LI 295.5}

Beidzot mācekļi nāca pie Viņa, neatlaidīgi ieteikdami raidīt ļaudis prom viņu pašu labā. Daudzi bija atnākuši no tālienes un kopš agra rīta nebija neko ēduši. Tie varētu sev nopirkt pārtiku apkārtējās pilsētās un ciematos, bet Jēzus sacīja: «Dodiet jūs viņiem ēst,» un tad, pagriezies pret Filipu, jautāja: «Kur pirksim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?» To Viņš sacīja, pārbaudīdams mācekļu ticību. Filips pārlaida skatu pāri cilvēku galvu jūrai un iedomājās, cik neiespējami būtu sagādāt pārtiku šāda milzīga ļaužu pulka vajadzību

apmierināšanai. Viņš atbildēja, ka par divi simti sudraba gabaliem maizes nepietiktu, lai katram mazliet iznāktu. Jēzus prasīja, cik pārtikas ir iespējams dabūt no klātesošajiem. Uz to Andrejs atbildēja: «Šeit ir kāds zēns, tam ir piecas miežu maizes un divas zivis; bet kas tas ir tik daudz ļaudīm?» Jēzus lika tās Viņam atnest. Tad Viņš pavēlēja mācekļiem apsēdināt ļaudis zālē pulciņos pa piecdesmit vai pa simtam, — kārtības dēļ un lai visi varētu būt liecinieki tam, ko Viņš gatavojās darīt. Kad tas bija paveikts, Jēzus ņēma šo ēdienu, «pacēla savas acis uz debesīm, pateicās, pārlauza un deva tās maizes mācekļiem un mācekļi ļaudīm». «Un visi ēda un paēda, un salasīja no atlikušām druskām divpadsmit grozus pilnus.» {LI 296.1}

Viņš, kas ļaudīm mācīja, kā nodrošināt sev mieru un laimi, par viņu laicīgajām vajadzībām domāja tikpat daudz, cik par garīgajām. Ļaudis bija noguruši un izsalkuši. Tur atradās mātes ar maziem bērniem uz rokām un mazliet lielākiem, kas turējās pie viņu drēbēm. Daudzi stundām ilgi bija stāvējuši kājās. Kristus vārdi tik pilnīgi saistīja viņu interesi, ka tiem pat ne reizi nebija ienākusi prātā doma, ka vajadzētu apsēsties; bez tam drūzma bija tik liela, ka pastāvēja briesmas ļaudīm citam citu samīt. Tādēļ Jēzus, gribēdams tiem dot iespēju atpūsties, lūdza apsēsties. Tajā vietā bija daudz zāles, un visi varēja ērti atpūsties. {LI 296.2}

Kristus nekad nedarīja brīnumus, izņemot gadījumus, kad bija jāapmierina patiesa vajadzība, un katrs brīnums bija tāda rakstura, lai ļaudis vestu tuvāk dzīvības kokam, kura lapas ir tautām par dziedināšanu. Vienkāršais uzturs, ko pasniedza mācekļu rokas, saturēja veselu pamācību krājumu. Sagādāts tika parasts ēdiens, jo zivis un miežu maize bija Galilejas ezera apkaimes zvejnieku dieniš- ķais uzturs. Kristus būtu varējis celt ļaudīm priekšā bagātu azaidu, bet ēdiens, sagatavots vienīgi apetītes apmierināšanai, nesniegtu viņiem nekādu mācību. Kristus viņiem mācīja, ka dabiskais uzturs, ko Dievs cilvēkam paredzējis, tiek sabojāts. Nekad cilvēki nav tā priecājušies par iekāres apmierināšanai sarīkotām dzīrēm, kā šie ļaudis priecājās par atpūtu un vienkāršo uzturu, ko Kristus sagādāja tik tālu prom no cilvēku mītnēm. {LI 296.3}

Ja mūsdienu cilvēkiem būtu vienkārši ieradumi un tie dzīvotu saskaņā ar dabas likumiem kā sākotnēji Ādams un Ieva, tad cilvēces vajadzības tiktu bagātīgi apmierinātas. Tad būtu daudz mazāk iegribu un vairāk izdevību strādāt Dieva paredzētajos veidos. Bet egoisms un nedabiskās tieksmes apmierināšana pasaulē ienesa grēku un postu, kas izpaužas gan kā pārmērības, gan kā trūkums. {LI 297.1}

Jēzus necentās saistīt ļaudis pie sevis, apmierinot viņu kāri pēc greznības. Šim lielajam ļaužu pulkam, nogurušam un izsalkušam pēc garās, satraukumu pilnās dienas, vienkāršais azaids bija ne vien Viņa spēka apliecinājums, bet arī pierādījums sirsnīgai gādībai par tiem viņu dienišķajās vajadzībās. Pestītājs saviem sekotājiem nav apsolījis pasaules greznību; viņu maizes rieciens var būt vienkāršs, pat plāns; viņu mūžs nabadzības

sasaistīts, bet Kungs ir devis savu vārdu, ka viņu vajadzības tiks apmierinātas un ir apsolījis to, kas ir daudz labāks par pasaules labumiem — savas pastāvīgās klātbūtnes radīto mierinājumu. {LI 297.2}

Paēdinādams piecus tūkstošus, Jēzus pacēla dabas pasaules priekškaru un parādīja spēku, kas nemitīgi darbojas mūsu labā. Piešķirdams zemei auglību, Dievs dara brīnumus ik dienas. Dabas procesu rezultātā tiek darīts tas pats darbs, ko paveica, paēdinot ļaužu pulku. Cilvēki sagatavo zemi un iesēj sēklu, bet sēklai uzdīgt liek no Dieva nākusī dzīvība. Dieva radītais lietus, gaiss un saule izveido «papriekš stiebru, tad vārpu, tad briedušus graudus vārpā». (Marka 4:28) Dievs katru dienu ar ražu no laukiem paēdina miljonus. Cilvēki ir aicināti ar Viņu sadarboties labības audzēšanā un maizes klaipa sagatavošanā un tieši tāpēc tie vairs nesaredz Dieva spēka atklāsmi. Tie vairs nedod Dievam godu, kāds pienākas Viņa svētajam vārdam. Viņa spēka darbība tiek piedēvēta dabai vai cilvēku radītai tehnikai. Dieva vietā tiek pagodināts cilvēks, un Dieva laipnības dāvanas tiek izlietotas egoistiski, svētību vietā tās padarot par lāstu. To visu Dievs grib novērst. Viņš grib atdzīvināt mūsu aptumšotos prātus, lai mēs spētu saskatīt Viņa žēlastības pilno laipnību un pagodinātu Viņu par dievišķā spēka izpausmēm. Kungs vēlas, lai mēs Viņu pazīstam saņemtajās dāvanās un lai tās būtu mums par svētību, kā Viņš to paredzējis. Šī mērķa dēļ Kristus darīja savus brīnumus. {LI 297.3}

Kad milzīgais ļaužu pulks bija paēdināts, vēl pāri palika daudz ēdiena. Bet Tas, kura rīcībā bija visi bezgalīgā spēka krājumi, sacīja: «Salasiet atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā!» Šie vārdi nozīmē vairāk nekā maizes sakrāšanu grozos. Mācība bija divkārša. Nekas nav izšķiežams. Mēs nedrīkstam palaist garām laicīgas priekšrocības. Mums nevajadzētu nokavēt kaut ko tādu, kas varētu atnest labumu kādam cilvēkam. Lai tiek savākts itin viss, kas apmierina šīs zemes izsalkušo vajadzības. Tādai pašai rūpībai jāvalda arī garīgajās lietās. Kad pārpalikušie gabaliņi bija salasīti grozos, ļaudis atcerējās savus draugus mājās. Viņi vēlējās, lai arī tie dabūtu no Kristus svētītās maizes. Grozu saturs tika izdalīts dedzīgajam ļaužu pulkam un iznēsāts pa visu apgabalu. Tāpat arī tiem, kas bijuši garīgā mielastā, Debesu maize ir jāpasniedz citiem, lai remdinātu cilvēku dvēseles izsalkumu. Viņiem jāstāsta tas, ko paši ir mācījušies no Dieva brīnišķīgajiem darbiem. Lai nekas neiet zudumā! Neviens vārds, kas attiecas uz viņu mūžīgo pestīšanu, nedrīkst veltīgi krist zemē. {LI 298.1}

Brīnumdarbs ar maizēm stāsta mums par atkarību no Dieva. Kad Kristus paēdināja piecus tūkstošus, tuvumā bija pavisam maz pārtikas. Šķiet, Viņa rīcībā nebija nekādu līdzekļu. Jēzus atradās neapdzīvotā vietā kopā ar pieciem tūkstošiem cilvēku, neskaitot sievietes un bērnus. Turklāt šo lielo ļaužu pulku Viņš nebija aicinājis sev sekot; tie bija nākuši bez uzaicinājuma vai rīkojuma, bet Viņš apzinājās, ka, tik ilgi klausoties Viņa mācības, tie būs izsalkuši un noguruši; jo Kristus pats bija tiem līdzīgs — arī Viņam

vajadzēja ēst. Ļaudis atradās tālu no mājām, un tuvojās nakts. Daudziem no tiem pat nebija līdzekļu, par ko nopirkt pārtiku, un Tas, kurš viņu dēļ tuksnesī bija gavējis četrdesmit dienas, negribēja pieļaut, ka tie savās mājās atgriežas neēduši. Šādus apstākļus Dievs Jēzum bija radījis ar nolūku, tāpēc Pestītājs uzticējās Debesu Tēvam, ka Viņš dos līdzekļus, lai apmierinātu šīs vajadzības. {LI 298.2}

Arī mums, nokļūstot sarežģītā stāvoklī, jāpaļaujas uz Dievu. Mums jārīkojas gudri un saprātīgi visās dzīves jomās, lai ar neprātīgu rīcību paši sev neradītu grūtus pārbaudījumus. Mums nav jāmetas grūtībās, neņemot vērā Dieva sarūpētos līdzekļus un nepareizi izlietojot Viņa dotās spējas. Kristus strādniekiem bez ierunām jāpaklausa Viņa norādījumiem. Darbs pieder Dievam, un, ja mēs gribam nest citiem svētības, mums jāseko Viņa plāniem. Savu es nedrīkst padarīt par centru; tas nevar pieņemt godu. Ja mēs plānojam, saskaņojoties vienīgi ar pašu domām, tad Kungs mūs atstās mūsu kļūdās. Bet, kad mēs nonākam grūtā stāvoklī, pildīdami Viņa pavēles, Viņš mūs izglābs. Mums nav jāpadodas mazdūšībai, bet katrā kritiskā brīdī jāmeklē palīdzība pie Tā, kura rīcībā ir bezgalīgas iespējas. Mēs bieži būsim grūtību apņemti, un tad, pilnīgi uzticoties, ir jāpaļaujas uz Viņu. Viņš pasargās katru dvēseli, kas nonākusi neziņā, cenšoties iet pa Dieva ceļu. {LI 298.3}

Kristus ar pravieša starpniecību mums ir pavēlējis «maizi lauzt izsalkušiem», paēdināt «apbēdināto dvēseli», «kailu ieraugot, to apsegt», un «namā ievest nabaga izdzītos». (Jes. 58:7-10*) Viņš mums ir devis uzdevumu: «Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet Evaņģēliju visai radībai.» (Marka 16:15) Bet cik bieži mūsu sirdis pagurst un ticība apsīkst, redzot, cik liels ir trūkums un cik maz līdzekļu ir mūsu rokās! Tāpat kā Andrejs, paskatījušies uz piecām miežu maizēm un divām nelielām zivīm, mēs izsaucamies: «Kas tas ir tik daudz ļaudīm!» Bieži mēs vilcināmies, negribēdami atdot visu, kas mums ir, baidīdamies to iztērēt un paši palikt tukšā citu dēļ. Bet Jēzus mums ir pavēlējis: «Dodiet jūs viņiem ēst!» Viņa uzdevums ir apsolījums, un aiz tā stāv tas pats spēks, kas paēdināja ļaužu pulku pie ezera. {LI 299.1}

Kristus rīcība, apmierinot izsalkušā ļaužu pulka laicīgās vajadzības, satur dziļu garīgu mācību visiem Viņa strādniekiem. Kristus saņēma no Tēva, Viņš izdalīja mācekļiem, tie tālāk deva ļaudīm, bet ļaudis pasniedza cits citam. Tāpat visi, kas būs savienoti ar Kristu, saņems no Viņa dzīvības maizi, šo Debesu uzturu, un dalīs to tālāk citiem. {LI 299.2}

Pilnīgā paļāvībā uz Dievu Jēzus paņēma nedaudzās maizes, un, kaut gan tur bija tikai neliels daudzums Viņa paša mācekļu saimei, Viņš neuzaicināja tos ēst, bet sāka izdalīt, pavēlēdams dot ļaudīm. Ēdiens Viņa rokās vairojās, un mācekļu rokas nekad nepalika tukšas, stiepjoties pretī Kristum, kas pats bija Dzīvības Maize. Mazais krājums bija pietiekams visiem. Pēc tam, kad bija apmierināts laužu izsalkums un druskas salasītas, arī Kristus un Vina mācekļi kopīgi paēda no dārgās Debesu dotās maizes. {LI 299.3}

Mācekli bija savienojošais kanāls starp Kristu un ļaudīm. Tam vajadzētu būt par lielu iedrošinājumu Viņa sekotājiem mūsu dienās. Kristus ir lielais centrs, visa spēka Avots. Mācekļiem savi krājumi jāsaņem no Viņa. Pat visgudrākie un visgarīgākie var dot tikai tad, ja paši ir saņēmuši. Tie neko nevar dot no sevis dvēseles vajadzībām. Mēs varam izdalīt tikai to, ko saņemam no Kristus; un saņemt mēs varam tikai tad, ja dodam citiem. Turpinādami dot, mēs turpināsim saņemt, un, jo vairāk mēs dosim, jo vairāk saņemsim. Tādā veidā mēs pastāvīgi varam ticēt, paļauties, saņemt un dot. {LI 300.1}

Kristus valstības uzcelšanas darbs būs sekmīgs, lai gan šī attīstība izliekas lēna un, šķiet, nav arī iespējas to veikt. Darbs ir no Dieva, un Viņš pats nodrošinās līdzekļus un sūtīs palīgus: patiesus, nopietnus mācekļus, kuru rokas tiks pildītas ar pārtiku izsalkušiem ļaužu pulkiem. Dievs neaizmirst tos, kas ar mīlestību strādā, lai pasniegtu dzīvības vārdu dvēselēm, kurām draud bojāeja un kuras, savukārt, izstiepj rokas pēc ēdiena citām izsalkušām dvēselēm. {LI 300.2}

Iesaistoties Dieva darbā, mums draud briesmas pārāk paļauties uz to, ko cilvēks var paveikt pats ar savām spējām un talantu. Tā mēs no sava redzesloka pazaudējam darba Meistaru. Pārāk bieži Kristus strādnieki neapzinās savu personīgo atbildību. Tiem draud briesmas savu nastu novelt uz organizācijām tā vietā, lai balstītos uz To, kas ir visa spēka Avots. Liela kļūda ir Dieva darbā paļauties uz cilvēku gudrību vai skaitļiem. Sekmīgs darbs nav tik daudz atkarīgs no strādnieku skaita vai to talantiem, cik no mērķa šķīstuma un patiesas bērnišķas paļāvības uz Dievu. Katram ir jānes atbildība, katram jāuzņemas pienākumi un jāpūlas to labā, kas nepazīst Kristu. Nenoveliet savu atbildību uz kādu citu, kurš, pēc jūsu domām, izskatās apdāvinātāks, bet strādājiet katrs pēc savām spējām! {LI 300.3}

Kad tavā sirdī rodas jautājums: «Kur pirksim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?», tad nepieļauj neticības pilnu atbildi! Kad mācekļi izdzirdēja Pestītāja pavēli: «Dodiet jūs viņiem ēst!», tie iedomājās visas grūtības. Viņi jautāja, vai iet uz ciemiem pirkt maizi. Tā tagad, kad cilvēkiem trūkst dzīvības maizes, Dieva bērni jautā: vai sūtīt pēc kāda no tālienes, lai viņš atnāk un tos paēdina? Bet ko sacīja Kristus? — «Lieciet, lai ļaudis apsēžas.», un Viņš tos paēdināja. Kad jums apkārt ir izsalkušas dvēseles, tad ziniet, ka tur ir Kristus. Griezieties pie Viņa! Nesiet savas miežu maizes Jēzum! {LI 300.4}

Mūsu rīcībā esošie līdzekļi var šķist darbam nepietiekami; bet, ja mēs paļāvīgi dosimies uz priekšu, uzticēdamies Dieva neizsīkstošajam spēkam, mūsu priekšā atvērsies pārpārēm bagātīgi krājumi. Ja tas ir Dieva darbs, Viņš pats nodrošinās līdzekļus tā īstenošanai. Viņš atalgos godīgu, vienkāršu paļāvību. Kalpošanā Debesu Valdniekam saprātīgi un lietderīgi izlietots neliels daudzums pavairosies tieši ar došanu. Kristus rokās mazais pārtikas krājums nekļuva mazāks, līdz izsalkušais ļaužu pulks bija paēdis. Ja iesim pie visa spēka Avota ar izstieptām ticības rokām, lai saņemtu, mēs tiksim stiprināti

savā darbā pat visgrūtākajos apstākļos un spēsim dot citiem dzīvības maizi. {LI 301.1}

Kungs saka: «Dodiet, tad jums taps dots.» (Lūk. 6:38) «Kas sīksti sēj, tas arī sīksti pļaus; un kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību. Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvien ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekami paliek pāri labiem darbiem. Tā kā ir rakstīts: «Viņš ir izbēris un nabagiem devis, Viņa taisnība paliek mūžīgi.» Bet kas dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tas arī dos un vairos jūsu sēju, un liks pieaugt jūsu taisnības augļiem; tad jūs būsit bagāti visās lietās katram labam darbam, un tā mēs panāksim, ka Dievam tiks dota pateicība.» (2. Kor. 9:6-11 {LI 301.2}

40 Nodaļa - Nakts uz ezera

(Mat. 14:22-33; Marka 6:45-52; Jāņa 6:14-21) {LI 302.1}

Sēdēdami zāļainajā klajumā pavasara dienas novakarē, ļaudis ēda Kristus sarūpēto pārtiku. Visi tajā dienā dzirdētie vārdi tiem šķita kā Dieva balss. Pieredzētie dziedināšanas brīnumdarbi liecināja vienīgi par dievišķa spēka izpausmi. Turklāt maizes pavairošanas brīnums skāra ikvienu klātesošo šajā milzīgajā ļaužu pulkā. Visi kļuva par šī notikuma svētību dalībniekiem. Mozus dienās tuksnesī Israēlu ar mannu ēdināja Dievs, bet kas bija tas, kas ļaudis pabaroja šodien, ja ne Tas, par kuru bija pravietojis Mozus? Cilvēcisks spēks no piecām miežu maizēm un divām nelielām zivīm nevarēja radīt tik daudz pārtikas, lai paēdinātu tūkstošiem izsalkušu cilvēku. Tādēļ tie cits citam sacīja: «Šis tiešām ir tas Pravietis, kam jānāk pasaulē.» {LI 302.2}

Visu dienu tāda pārliecība auga un nostiprinājās. Pēdējais brīnumdarbs liecināja, ka viņu vidū ir ilgi gaidītais Pestītājs. Ļaužu cerības auga. Tas ir Viņš, kas Jūdeju padarīs par paradīzi zemes virsū, par zemi, kur tek piens un medus. Viņš spēj piepildīt katru vēlēšanos. Viņš spēj salauzt ienīsto romiešu varu. Viņš var atbrīvot Jūdeju un Jeruzālemi. Viņš var dziedināt kaujās ievainotos kareivjus. Viņš var apgādāt ar pārtiku veselas armijas. Viņš var uzvarēt tautas un dot Israēlam ilgi kāroto varu. {LI 302.3}

Sajūsmā ļaudis bija gatavi tūlīt kronēt Viņu par ķēniņu. Bet tie redzēja, ka Jēzus nemaz nepūlas saistīt uzmanību vai panākt, ka Viņam tiktu izrādīts gods. Šajā ziņā Viņš bija pavisam citādāks nekā priesteri un rakstu mācītāji, un tie baidījās, ka Viņš neizvirzīs prasību pēc Dāvida troņa. Apspriedušies savā starpā, tie vienojās aizturēt Viņu ar varu un pasludināt par Israēla ķēniņu. Mācekļi pievienojās ļaužu pūlim, apliecinot, ka Dāvida tronis ir viņu Skolotāja likumīgais mantojums. Viņi teica, ka tikai Kristus pazemība liekot Viņam noraidīt šādu godu. Lai ļaudis paaugstina savu Pestītāju! Lai augstprātīgie priesteri un rakstu mācītāji tiek piespiesti godināt To, kurš nāk, tērpies dievišķā autoritātē. {LI 302.4}

Tie dedzīgi vienojās, lai īstenotu savu nodomu, bet Jēzus redzēja, kas tiek gatavots, un saprata, ka tie nespēj aptvert, kāds var būt tādas rīcības rezultāts. Jau tagad priesteri un rakstu mācītāji tīkoja pēc Viņa dzīvības. Tie apsūdzēja Pestītāju, ka Viņš novēršot ļaudis no tiem. Mēģinājumam celt Viņu tronī sekotu vardarbība un sacelšanās, un garīgās valstības darbs tiktu traucēts. Tādēļ šī kustība jāaptur bez kavēšanās. Pasaucis savus mācekļus, Jēzus tiem pavēlēja kāpt laivā un nekavējoties atgriezties Kapernaumā, atstājot Viņu, lai Viņš varētu atlaist ļaudis. {LI 303.1}

Vēl nekad neviena Kristus pavēle tiem nebija likusies tik grūti izpildāma. Mācekļi ilgi bija cerējuši uz tautas kustību, kas Jēzu ieceltu tronī; viņi nevarēja samierināties ar domu, ka visai šai sajūsmai jāizgaist bez kādām sekām. Ļaužu pulki, kas ieradās svinēt

Lieldienas, ļoti vēlējās redzēt jauno Pravieti. Jēzus sekotājiem tā likās vienīgā izdevība, lai savu mīļoto Mācītāju celtu Israēla tronī. Šīs jaunās godkāres mirdzuma valdzinātiem, tiem bija grūti doties projām, atstājot Jēzu vienu pašu šajā neapdzīvotajā krastā. Tie protestēja pret šādu rīkojumu, bet tad Jēzus to atkārtoja ar vēl lielāku autoritāti, kādu Viņš nekad pret tiem nebija lietojis. Mācekļi saprata, ka tālāka pretošanās no viņu puses būtu veltīga, un klu-sēdami tie devās uz ezeru. {LI 303.2}

Tagad Jēzus ļaudīm pavēl izklīst; Viņa izturēšanās ir tik noteikta, ka neviens neuzdrīkstas nepaklausīt. Slavas un pagodinājuma vārdi tā arī sastingst uz klātesošo lūpām. Tieši tajā mirklī, kad tie nāk, lai Viņu aizturētu ar varu, ļaužu soļi apstājas, un līksmā, dedzīgā iz-teiksme viņu sejās izgaist. Pūlī ir vīri ar stipru gribu un ļoti apņēmīgi, bet Jēzus ķēnišķā izturēšanās un Viņa nedaudzie mierīgie, bet pavēlošie vārdi apklusina satraukumu un izjauc viņu nodomu. Tie saredz Kristū spēku, kas augstāks par visām pasaules varām, un bez ierunām padodas. {LI 303.3}

Palicis viens, Jēzus «uzkāpa kalnā Dievu lūgt». Viņš lūdza Dievu vairākas stundas. Šīs lūgšanas bija ne sevis, bet cilvēku dēļ. Viņš lūdza pēc spēka atklāt ļaudīm savas sūtības dievišķo raksturu, lai sātans nespētu aptumšot viņu saprašanu un izkropļot spriešanas spējas. Pestītājs zināja, ka Viņa personiskās darbības laiks virs zemes tuvojas beigām un ka maz būs to, kas Viņu pieņems par savu Glābēju. Ar sāpēm un dvēseles mokām Viņš aizlūdza par mācekļiem. Viņus gaidīja smagi pārbaudījumi. Ilgi lolotajām un uz plaši izpla tītajiem maldiem dibinātajām cerībām bija jāsabrūk vissāpīgākajā un vispazemojošākajā veidā. Viņi redzēs nevis Jēzus paaugstināšanu Dāvida tronī, bet gan būs krustā sišanas liecinieki. Tā patiesi būs Viņa īstā kronēšana. Bet tie to neaptvers, tādēļ tiem uzbruks spēcīgas kārdināšanas, kuras mācekļiem būs grūti atzīt par kārdināšanām. Bez Svētā Gara, kas apgaismo prātu un vairo saprašanu, mācekļiem pietrūktu ticības. Jēzum bija ļoti sāpīgi, ka mācekļu priekšstats par Viņa valstību tik lielā mērā aprobežojās tikai ar pasaulīgas varenības vairošanu un godu. Rūpes par viņiem nospieda Mācītāja sirdi, tā ka Viņš savas lūgšanas izteica rūgtās dvēseles mokās un ar asarām. {LI 303.4}

Mācekļi tomēr nebija tūlīt atstājuši krastu, kā Jēzus tiem pavēlēja. Viņi kādu brīdi gaidīja, cerēdami, ka arī Viņš atnāks. Bet, redzot, cik ātri tuvojas tumsa, tie, «iekāpuši laivā, aizbrauca pāri jūrai uz Kapernaumu». No Jēzus tie bija aizgājuši ar neapmierinātību sirdīs, sadusmoti vairāk kā jebkad agrāk, kopš tie Viņu atzina par savu Kungu. Viņi kurnēja par to, ka nebija atļauts Viņu pasludināt par ķēniņu. Tie vainoja arī sevi, ka tik ātri bija paklausījuši Viņa pavēlei. Mācekļi sprieda, ka, būdami neatlaidīgāki, viņi būtu panākuši savu nodomu piepildīšanos. {LI 304.1}

Viņu prātu un sirdi pārņēma neticība. Godkāre viņus bija padarījusi aklus. Tie zināja, ka farizeji Jēzu ienīda, un viņi dedzīgi vēlējās redzēt Viņu tā paaugstinātu, kā pēc viņu

domām tas pienāktos. Būt saistītiem ar Mācītāju, kas spēja darīt varenus brīnumus un tomēr tika nopulgots kā krāpnieks, tiem bija grūti panesams pārbaudījums. Vai lai viņi vienmēr tiktu uzskatīti par viltus pravieša sekotājiem? Vai tad Kristus nekad nepierādīs savu ķēniņa varu? Kāpēc gan Viņš, kam ir tāds spēks, neatklāj savu īsto raksturu un nepadara viņu ceļu mazāk sāpīgu? Kādēļ Viņš neizglāba Jāni Kristītāju no briesmīgās nāves? Tā mācekļi prātoja, līdz paši nonāca lielā garīgā tumsā. Viņi jautāja: vai Jēzus tiešām varētu būt krāpnieks, kā to apgalvoja farizeji? {LI 304.2}

Tajā dienā mācekļi bija redzējuši Kristus brīnišķos darbus. Šķita, ka Debesis ir nonākušas virs zemes. Šīs krāšņās, godības pilnās dienas atmiņām vajadzēja tos piepildīt ar ticību un cerību. Ja viņi jūtu pārpilnībā būtu runājuši par visām šīm lietām, viņus nebūtu pārvarējušas kārdināšanas. Bet domas aizņēma nepiepildītās cerības. Tā arī palika neievēroti Kristus vārdi: «Salasiet atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā!» Mācekļi bija piedzīvojuši varenu svētību stundas, bet to visu viņi aizmirsa. Tie bija nokļuvuši sarežģītā stāvoklī. Viņu domas bija vētrainas un neprātīgas, tādēļ Kungs pieļāva, lai kaut kas cits satrauktu viņu dvēseles un nodarbinātu prātu. Dievs bieži tā rīkojas, kad cilvēki paši sev sagādā nastas un grūtības. Mācekļiem grūtības nebija jāizraisa. Briesmas ātri tuvojās. {LI 304.3}

Nemanot bija piezagusies nikna vētra, bet viņi nebija uz to sagatavojušies. Tā bija pēkšņa pārmaiņa, jo bija pagājusi brīnumjauka diena. Kad uzbruka vētra, tie izbijās. Viņi aizmirsa savu neapmierinātību, neticību un nepacietību. Ikviens pielika visas pūles, lai glābtu laivu no grimšanas. No Betsaidas līdz tai vietai, kur tie cerēja sastapt Jēzu, pa ezeru bija jānobrauc tikai mazs gabaliņš, un labā laikā tas prasīja tikai dažu stundu braucienu, bet tagad vētra tos dzina tālāk un tālāk no vietas, kur tie vēlējās nokļūt. Visu cauru nakti līdz gaiļiem tie mocījās ar airēšanu. Tad pārgurušie vīri jau sevi sāka uzskatīt par pazudušiem. Vētrā un tumsā jūra tiem bija mācījusi viņu pašu bezspēcību, un tagad tie ilgojās pēc sava Meistara klātbūtnes. {LI 305.1}

Jēzus nebija viņus aizmirsis. Kāds Skatītājs krastā vēroja baiļu pārņemtos vīrus, kas cīnījās ar vētru. Viņš ne mirkli neizlaida no acīm mācekļus. Ar vislielākajām rūpēm Viņa skats sekoja vētras mētātajai laivai ar tās dārgo kravu, jo šiem vīriem vajadzēja kļūt par pasaules gaismu. Kā māte sirsnīgā mīlestībā ir nomodā par savu bērnu, tā līdzcietīgais Mācītājs rūpējās par mācekļiem. Kad viņu sirdis bija pakļāvušās, nesvētā godkāre apslāpēta un tie pazemībā lūdza pēc palīdzības, tā viņiem tika dota. {LI 305.2}

Brīdī, kad tie jau sevi uzskatīja par nāvei nolemtiem, gaismas atspīdums atklāja kādu noslēpumainu stāvu tuvojamies pa ūdens virsmu. Bet viņi nezināja, ka tas ir Jēzus. To, kas bija atnācis viņus glābt, tie uzskatīja par ienaidnieku. Viņus pārņēma bailes. Rokas, kas it kā ar dzelzs muskuļiem bija turējušas airus, tagad tos palaida vaļā. Viļņi mētāja laivu, bet visu acis pievērsās parādībai: vīram, kas staigāja pa trakojošās jūras balto putu

bangām. {LI 305.3}

Mācekļiem šķita, ka šī parādība vēsta par viņu bojāeju, un viņi bailēs kliedza. Jēzus tiem tuvojās, it kā gribēdams iet garām, bet tad tie Viņu pazina, sauca un lūdza palīdzību. Mīļotais Meistars pagriezās, un Viņa balss atņēma visas bailes. Viņš teica: «Turiet drošu prātu, Es tas esmu! Nebīstieties!» {LI 305.4}

Kad mācekļi šo brīnumu aptvēra, Pēteri savā varā pārņēma ārkārtējs prieks. It kā vēl nespēdams noticēt, viņš izsaucās: «Kungs, ja Tu tas esi, tad liec man nākt pie Tevis pa ūdens virsu.» Un Viņš sacīja: «Nāc!» {LI 306.1}

Raudzīdamies uz Jēzu, Pēteris iet droši, bet, kad viņš pašapmierināts pamet skatienu atpakaļ uz saviem biedriem laivā, viņa acis novēršas no Pestītāja. Vējš ir brāzmains. Viļņi šļācas augstu un veļas tieši starp viņu un Kungu, un viņš izbīstas. Uz mirkli Kristus tiek paslēpts skatam, un mācekļa ticība pazūd. Viņš sāk grimt. Bet, kad bangas jau draud ar nāvi, Pēteris paceļ skatienu no satrakotajiem ūdeņiem uz augšu un, vērsdams to uz Jēzu, kliedz: «Kungs, palīdzi man!» Jēzus tūlīt satver izstiepto roku, teikdams: «Mazticīgais, kāpēc tu šaubījies?» {LI 306.2}

Abiem ejot līdzās un Pētera rokai atrodoties Kunga rokā, viņi reizē iekāpa laivā. Bet Pēteris nu bija nomākts un kluss. Viņam vairs nebija iemesla lielīties biedru priekšā, jo neticības un pašpaaugstināšanās dēļ tas gandrīz bija zaudējis dzīvību. Kad viņš savu skatienu novērsa no Jēzus, viņam zuda pamats un viņš sāka grimt viļņos. {LI 306.3}

Kad mums uzbrūk grūtības, cik bieži arī mēs līdzināmies Pēterim! Mēs raugāmies uz viļņiem tad, kad vajadzētu skatīties uz Pestītāju. Mūsu kājas grimst, un lepnie ūdeņi veļas pāri mūsu dvēselēm. Jēzus neaicināja Pēteri nākt pie sevis, lai tas ietu bojā. Viņš neaicina mūs sekot Viņam, lai pēc tam atstātu. Viņš saka: «Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans! Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārplūdinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs. Jo Es, tas Kungs, tavs Dievs, Israēla Svētais, esmu tavs Glābējs.» (Jes. 43:1-3) {LI 306.4}

Jēzus lasīja savu mācekļu raksturus. Viņš zināja, cik smagi tiks pārbaudīta viņu ticība. Ar šo notikumu uz jūras Viņš gribēja Pēterim atklāt viņa paša nespēku, parādīt, ka viņa drošība ir pastāvīgā dievišķā spēka pakļautībā. Cauri kārdināšanu vētrām viņš neskarts varēs iziet tikai tad, kad pilnīgi būs atteicies no paļaušanās uz saviem spēkiem un uzticēsies Pestītājam. Tieši tajā vietā, kur Pēteris iedomājās, ka ir stiprs, viņš bija vājš, un, kamēr viņš nesaredzēja savu vājumu, viņš nespēja saprast, ka viņam ir nepieciešams būt atkarīgam no Kristus. Ja viņš būtu iegaumējis mācību, ko Kristus vēlējās pasniegt ar šo piedzīvojumu uz ezera, tad nebūtu kritis savā lielajā pārbaudījumā. {LI 306.5}

Dienu no dienas Dievs pamāca savus bērnus. Ar ikdienas dzīves apstākļiem Viņš tos

sagatavo izpildīt savu daļu plašākā darba laukā, kuram Viņš tos paredzējis. Ikdienas pārbaudījumu rezultāts ir tas, kas nosaka uzvaru vai sakāvi dzīves lielajā krīzē. {LI 307.1}

Tos, kuri pilnīgi neizprot savu pastāvīgo atkarību no Dieva, pārvarēs kārdināšanas. Pašlaik mēs varam domāt, ka mūsu kājas stāv droši un ka nekas mūs nepiespiedīs šaubīties. Mēs varam pašpārliecināti sacīt: «Es zinu, kam es ticu; nekas nespēj satricināt manu uzticību Dievam un Viņa Vārdam.» Bet sātans plāno, kā savā labā izmantot mūsu iedzimtās un iegūtās rakstura vājības un kā padarīt aklas mūsu acis pret savām vajadzībām un trūkumiem. Vienīgi atzīdami savu nespēku un pastāvīgi uzlūkojot Jēzu, mēs savā gājumā varam būt droši. {LI 307.2}

Tiklīdz Jēzus bija iekāpis laivā, vējš norima, un «tūdaļ laiva sasniedza malu, kurp tie brauca». Izbaiļu naktij sekoja rīta gaisma. Mācekļi un vēl kādi, kas arī bija laivā, ar pateicīgām sirdīm zemojās pie Jēzus kājām, sacīdami: «Patiesi Tu esi Dieva Dēls!» {LI 307.3}

41 Nodaļa - Krīze Galilejā

(Jāņa 6:22-71) {LI 308.1}

Aizliegdams ļaudīm pasludināt sevi par ķēniņu, Kristus zināja, ka ar to Viņa zemes dzīves stāstā ir sasniegts pagrieziena punkts. Ļaužu masas, kas šodien tik ļoti gribēja celt Jēzu tronī, jau rīt no Viņa novērsīsies. Cilvēku egoistisko cerību pievilšana viņu mīlestību pārvērtīs naidā, un slavinājumus — par lāstiem. Taču, visu to zinādams, Viņš nepielietoja nekādus līdzekļus, lai šo krīzi novērstu. Jau no paša sākuma Viņš saviem sekotājiem bija licis saprast, ka nav nekādu cerību uz laicīgu atalgojumu. Kādam, kas vēlējās kļūt par Viņa mācekli, Kristus sacīja: «Lapsām ir alas, putniem apakš debess ir ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav, kur savu galvu nolikt.» (Mat. 8:20) Ja, pievienojoties Kristum, cilvēki varētu paturēt savus ļaunos ieradumus, tad Viņam par pavalstniekiem pieteiktos neskaitāmi pulki, bet Jēzus tādu kalpošanu nevarēja pieņemt. Arī starp toreizējiem sekotājiem bija daudz tādu, kurus piesaistīja cerības uz laicīgu valstību. Tiem vajadzēja atvērt acis, viņi neizprata dziļo garīgo mācību, ko saturēja brīnumdarbs ar maizes klaipiem. To vajadzēja izskaidrot. Bet šī jaunā atklāsme sev līdzi nestu vēl nopietnāku pārbaudi. {LI 308.2}

Brīnumdarbs ar maizēm tika atstāstīts tuvu un tālu, un jau agri nākamajā rītā ļaudis plūda uz Betsaidu, lai redzētu Jēzu. Tie ieradās gan pa sauszemi, gan pa jūru. Kas tikko iepriekšējā vakarā no Viņa bija aizgājuši, atgriezās, cerēdami Viņu atrast vēl turpat, jo tajā vietā nebija nevienas laivas, ar ko Viņš būtu varējis aizbraukt uz otru krastu. Bet visa meklēšana izrādījās veltīga, tādēļ daudzi devās tālāk uz Kapernaumu. {LI 308.3}

Pa to laiku Viņš pēc vienas dienas prombūtnes atkal atgriezās Ģenecaretē. Tiklīdz tas kļuva zināms, vietējie iedzīvotāji, apstaigājuši visu to apgabalu, «sāka nest slimos uz gultām turp, kur tie dzirdēja Viņu esam.» (Marka 6:55) {LI 308.4}

Pēc kāda laika Jēzus aizgāja uz sinagogu, un tur Viņu atrada no Betsaidas atnākušie ļaudis. No mācekļiem tie uzzināja, kā Viņš bija ticis pāri ezeram. Vētras trakošana, daudzu stundu veltīgā airēšana un cīņa ar pretvēju, Kristus parādīšanās, staigājot pa ūdens virsu, bailes, ko tas izraisīja, Viņa iedrošinājuma vārdi, Pētera piedzīvojums un tā sekas līdz ar piepešo vētras norimšanu un laivas piestāšanos krastā — viss, kas bija noticis, tika izstāstīts pārsteigtajiem ļaudīm. Tomēr, neapmierinājušies ar to, daudzi vēl sapulcējās ap Jēzu, jautādami: «Rabi, kad Tu esi atnācis šurp?» Tie cerēja no Viņa paša mutes dzirdēt sīkākas ziņas par šo neparasto notikumu. {LI 308.5}

Jēzus viņu ziņkārību neapmierināja. Noskumis Viņš sacīja: «Jūs Mani meklējat nevis tāpēc, ka esat redzējuši zīmes, bet, ka esat baudījuši no maizēm un paēduši.» Tātad ne jau cēlu motīvu dēļ tie Viņu meklēja, bet tāpēc, ka bija paēdināti ar maizi un, pievienojoties Viņam, arī turpmāk cerēja saņemt laicīgus labumus. Tādēļ Pestītājs tiem ieteica:

«Uzņemiet sevī nevis iznīkstošo barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvei.» Nemeklējiet vienīgi materiālās vērtības! Lai centība neizpaužas, rūpējoties galvenokārt par šīs zemes labklājību, bet meklējot garīgo uzturu, to gudrību, kas paliek mūžīgi! Bet to var dot vienīgi Dieva Dēls, «jo Dievs Tēvs Viņu ir apzīmogojis.» {LI 309.1}

Uz mirkli pamodās klausītāju interese, un tie izsaucās: «Ko lai darām, lai mums būtu daļa pie Dieva darbiem?» Tie bija pildījuši daudzus, pie tam apgrūtinošus pienākumus, lai tikai ieteiktu sevi Dievam un tagad bija gatavi uzklausīt jaunus priekšrakstus, ar kuriem sev varētu nodrošināt lielākus nopelnus. Viņu jautājuma būtība izteica domu: ko lai mēs darām, lai varētu nopelnīt Debesis? Kāda cena mums jāmaksā, lai varētu iegūt nākamo dzīvi? {LI 309.2}

Uz to Jēzus viņiem atbildēja: «Tas ir Dieva darbs, ka jūs ticat Tam, ko Viņš sūtījis.» Jēzus ir samaksājis par Debesīm. Ceļš uz tām jāiet ticībā Dieva Jēram, «kas nes pasaules grēku». (Jāņa 1:29) {LI 309.3}

Bet tauta nevēlējās pieņemt šo dievišķās patiesības izskaidrojumu. Jēzus darīja tieši tā, kā pravietojumi par Mesiju jau iepriekš bija ziņojuši, bet viņi tur nesaskatīja neko no tā, pēc kā savā egoismā bija ilgojušies. Kristus tiešām vienreiz ļaudis bija paēdinājis ar miežu maizi, bet Mozus dienās Israēls ar mannu tika ēdināts četrdesmit gadus, tādēļ no Mesijas gaidīja daudz lielākas svētības. Viņu sirds neapmierinātību varēja izteikt ar jautājumu: ja jau Jēzus spēja darīt tik daudz brīnumdarbu, kā tie bija redzējuši, vai tad Viņš nevarētu dot veselību, spēku un bagātību visai savai tautai, atbrīvojot to no apspiedējiem un piešķirot varu un godu? Tas, ka Viņš sevi apliecināja par Dieva sūtīto un tomēr atteicās būt par Israēla ķēniņu, bija noslēpums, kuru tie nespēja izprast. Viņa atteikšanās tika izskaidrota nepareizi. Daudzi secināja, ka Viņš neuzdrīkstoties pieprasīt sev tiesības tāpēc, ka pats šauboties par savas sūtības dievišķumu. Tādā veidā tie savas sirdis atvēra neticībai, un sātana iesētā sēkla nesa savus pārpratumu un atkrišanas augļus. {LI 309.4}

Kāds rabīns vēl pusizsmejoši jautāja: «Kādu zīmi Tu rādi, lai mēs, to redzēdami, Tev ticam? Ko Tu darīsi? Mūsu tēvi mannu ir ēduši tuksnesī, kā ir rakstīts: Viņš tiem ir devis ēst maizi no Debesīm.» {LI 310.1}

Jūdi kā mannas devēju pagodināja Mozu, slavēdami Dieva pārstāvi un izlaizdami no acīm patieso šī darba Darītāju. Viņu tēvi bija kurnējuši pret Mozu, apšaubot un noliedzot viņa dievišķo sūtību. Tagad tādā pašā veidā bērni atteicās no Tā, kurš tiem nesa Dieva vēsti. «Jēzus viņiem sacīja: «Patiesi, patiesi Es jums saku: (..) [ne] Mozus jums ir devis maizi no Debesīm.» » Mannas Devējs tagad stāvēja viņu vidū. Tas bija Kristus, kas ebrejus vadīja cauri tuksnesim un ik dienas ēdināja ar maizi no Debesīm. Šis uzturs bija tikai kā norādījums uz patieso Debesu Maizi, kas nāk no Dieva neizmērojamās pārpilnības, no dzīvību dodošā Gara. Jēzus sacīja: «Dieva maize ir tā, kas nāk no

Debesīm un pasaulei dod dzīvību.» {LI 310.2}

Joprojām domādami, ka Jēzus runā par laicīgo uzturu, daži no Viņa klausītājiem izsaucās: «Kungs, dod mums vienmēr šo maizi!» Tad Jēzus skaidri pateica: «Es esmu Dzīvības Maize!» {LI 310.3}

Kristus lietotais ainojums jūdiem nebija svešs. Jau Mozus, Dieva Gara iedvesmots, bija sacījis: «Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet (..) no visa, kas iziet no tā Kunga mutes.» Un pravietis Jeremija rakstīja: «Cik bieži man atskanēja Tavs vārds, es to uzņēmu kā barību, un tas man bija par svētlaimību un sirds līksmību.» (5. Moz. 8:3; Jer. 15:16) Arī rakstu mācītāji par bauslības pētīšanu un labu darbu veikšanu runāja kā par maizes ēšanu garīgā nozīmē un bieži mēdza sacīt, ka tad, kad atnāks Mesija, viss Israēls tiks paēdināts. Praviešu mācības atklāja maizes pavairošanas brīnuma dziļo garīgo nozīmi, un šo patiesību Kristus gribēja paskaidrot saviem klausītājiem sinagogā. Ja tie būtu sapratuši Svētos Rakstus, tie būtu sapratuši arī Kristus vārdus, kad Viņš sacīja: «Es esmu Dzīvības Maize.» Vēl tikai vakar lielais ļaužu pulks, kad tas bija izsalcis un noguris, tika paēdināts ar Viņa doto maizi. Kā viņi bija saņēmuši fiziskus spēkus un atspirgšanu, tā no Kristus tie varēja saņemt garīgu spēku mūžīgai dzīvībai. «Kas pie Manis nāk,» Viņš sacīja, «tam nesalks, un kas Man tic, tam neslāps nemūžam.» Bet tad Viņš vēl piebilda: «Jūs to esat redzējuši, bet neticat.» {LI 310.4}

Tie bija redzējuši, kā par Kristu liecina Svētā Gara klātbūtne un Dieva atklāsme viņu pašu dvēselēs. Viņa spēka dzīvie pierādījumi tautai tika sniegti dienu no dienas, un tomēr tie prasīja vēl kādu zīmi. Ja arī tā tiktu dota, tie paliktu tikpat neticīgi kā agrāk. Ja viņus nepārliecināja jau viss redzētais un dzirdētais, tad veltīgi rādīt vēl vairāk brīnumdarbu. Neticība vienmēr atradīs attaisnojumu šaubām un noliegs visdrošāko pierādījumu. {LI 311.1}

Vēlreiz Kristus griezās pie šīm stūrgalvīgajām sirdīm: «Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.» Visi, kas Viņu pieņem ticībā, dabūs mūžīgu dzīvību. Neviens nevar pazust. Farizejiem un sadu- ķejiem nav jādiskutē par nākamo dzīvi. Cilvēkiem vairs nav jāsēro bezcerīgās bēdās par saviem mirušajiem. «Tāda ir Mana Tēva griba, lai ikvienam, kas skata Dēlu un Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība un Es viņu celtu augšā pastarā dienā.» {LI 311.2}

Bet tautas vadītāji sāka kurnēt, sacīdami: «Vai šis nav Jēzus, Jāzepa dēls, kā tēvu un māti mēs pazīstam? Kā tad nu Viņš saka: Es esmu nācis no Debesīm?» Tie mēģināja radīt aizspriedumus, nievājoši atsaukdamies uz Jēzus zemo izcelsmi. Tie izteicās nicinoši par Viņa nabadzīgo un parasto ģimeni, kā arī par vienkāršo Galilejas strādnieka dzīvi. Šī neizglītotā namdara prasības neesot viņu ievērības cienīgas. Kas attiecās uz Jēzus noslēpumaino piedzimšanu, tie lika saprast, ka Viņa ciltsraksts esot apšaubāms; viņi Kristus piedzimšanas cilvēciskos apstākļus attēloja kā traipu Viņa dzīves stāstā. {LI

311.3}

Jēzus nemēģināja izskaidrot savas dzimšanas noslēpumu. Viņš neatbildēja uz šaubām par to, vai ir nācis no Debesīm, tāpat kā nebija atbildējis uz jautājumu, kā ticis pāri jūrai. Viņš nepieminēja arī brīnumdarbus, kas iezīmēja Viņa dzīvi. Pilnīgi labprātīgi Kristus bija atteicies no slavas un pieņēmis kalpa izskatu, bet patieso raksturu atklāja Viņa vārdi un darbi. Visi, kuru sirdis bija atvērtas dievišķai gaismai, varēja Viņā saskatīt «tādu godību, kā Tēva vien- piedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.» (Jāņa 1:14) {LI 311.4}

Farizeju aizspriedumi slēpās dziļāk, nekā to norādīja viņu jautājumi, tie sakņojās šo cilvēku izkropļotajās sirdīs. Katrs Jēzus vārds un darbs viņos izsauca pretestību, jo gars, kuru tie glabāja sevī, nevarēja rast Viņā atbalsi. {LI 311.5}

«Neviens nevar nākt pie Manis, ja viņu nevelk Tēvs, kas Mani sūtījis; un Es viņu celšu augšā pastarā dienā. Ir rakstīts praviešos: Un tie visi būs Dieva mācīti; ikviens, kas Tēvu ir dzirdējis un no Viņa mācījies, nāk pie Manis.» Neviens nemūžam nenāks pie Kristus, ja tas neatsauksies Tēva aicinošajai mīlestībai. Un, tā kā Dievs velk pie Viņa visas sirdis, tad pie Kristus nākt atteiksies tikai tie, kas Viņam pretojas. {LI 312.1}

Ar vārdiem: «Tie visi būs Dieva mācīti», Jēzus atsaucās uz Jesajas pravietojumu: «Visi Tavi bērni būs no tā Kunga mācīti, un Tavu bērnu miers būs liels.» (Jes. 54:13*) Šo rakstvietu jūdi attiecināja uz sevi. Viņi lepojās ar to, ka Dievs esot viņu Mācītājs. Bet Jēzus parādīja, cik nepamatots ir tāds apgalvojums, jo Viņš sacīja: «Ikviens, kas Tēvu ir dzirdējis un no Viņa mācījies, nāk pie Manis.» Vienīgi tikai ar Kristus starpniecību tie varēja saņemt atziņu par Tēvu. Cilvēks nespēja pastāvēt dievišķās godības klātbūtnē. Tie, kas mācījušies no Dieva, bija klausījušies Viņa Dēla balsi, un Jēzū no Nācaretes tiem vajadzēja pazīt To, kas caur dabu un atklāsmi ir pasludinājis Tēvu. {LI 312.2}

«Patiesi, patiesi Es jums saku: kas tic, tam ir mūžīga dzīvība.» Ar mīļoto Jāni, kas dzirdēja šos vārdus, Svētais Gars draudzēm paziņoja: «Šī ir tā liecība, ka Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēlā. Kam Dēls ir, tam ir dzīvība.» (1. Jāņa 5:11,12) Un Jēzus apsolīja: «Es viņu celšu augšā pastarā dienā.» Kristus kļuva viena miesa ar mums, lai mēs varētu kļūt viens gars ar Viņu. Šīs vienotības spēkā mēs nāksim ārā no kapa — ne tikai Kristus varenības demonstrēšanas dēļ, bet tādēļ, ka ticībā Viņa dzīvība ir kļuvusi par mūsu dzīvību. Tiem, kas saskata Kristus īsto dabu un uzņem Viņu savā sirdī, ir mūžīga dzīvība. Kristus mūsos iemājo, tikai pateicoties Dieva Garam, kurš, uzņemts sirdī, ir mūžīgās dzīvības iesākums. {LI 312.3}

Ļaudis Kristum bija atgādinājuši par mannu, kuru viņu tēvi ēda tuksnesī, it kā tās sagādāšana būtu bijusi lielāks brīnums par to, ko Jēzus darīja. Bet Viņš atklāja, cik tomēr salīdzinoši maza bija šī dāvana, ja domā par svētībām, kuras piešķirt bija atnācis Kristus.

Manna varēja uzturēt tikai šo laicīgo dzīvību; tā neaizkavēja nāves pienākšanu un nenodrošināja nemirstību, bet no Debesīm nākusī maize uzturēs dvēseli mūžīgai dzīvībai. Pestītājs sacīja: «Es esmu Dzīvības Maize. Jūsu tēvi ir ēduši mannu tuksnesī, bet ir nomiruši. Maize, kas no Debesīm nāk, ir tāda, ka tas, kas no viņas ēd, nemirst. Es esmu Dzīvā Maize, kas nākusi no Debesīm. Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi.» Šo aicinājumu Jēzus papildināja vēl ar kādu citu, jo, vienīgi mirstot, Viņš varēja dot dzīvību cilvēkiem, tādēļ nākamajos vārdos Viņš uz savu dzīvi norāda kā uz pestīšanas līdzekli. Viņš saka: «Maize, ko Es došu, ir Mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību.» {LI 312.4}

Jūdi gatavojās Jeruzālemē svinēt Pasā par piemiņu Israēla atbrīvošanas naktij, kad iznīcinātājs eņģelis piemeklēja ēģiptiešu namus. Dievs gribēja, lai Pasā jērā tie skatītu Dieva Jēru un ar šo simbolu uzņemtu To, kas sevi nodeva par pasaules dzīvību. Taču jūdi bija nonākuši tik tālu, ka par vissvarīgāko padarīja simbolu, bet tā nozīmi neņēma vērā. Tie nepazina Kunga miesu. To pašu patiesību, ko simbolizēja Pasā dievkalpojumi, mācīja arī šie Kristus vārdi. Bet tie joprojām netika saprasti. {LI 313.1}

Rabīni dusmīgi iesaucās: «Kā Viņš mums var dot ēst savu miesu?» Tie Kristus vārdus saprata tajā pašā burtiskajā nozīmē kā Nikodēms, kad tas jautāja: «Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams?» (Jāņa 3:4) Zināmā mērā tie gan nojauta, ko Kristus domāja, tā teikdams, bet negribēja to atzīt. Sagrozīdami Viņa vārdus, tie cerēja radīt ļaudīs aizspriedumus. {LI 313.2}

Kristus nemaz necentās savu simbolisko ainojumu mīkstināt. Viņš šo patiesību atkārtoja vēl spēcīgākos vārdos: «Patiesi, patiesi Es jums saku: Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī. Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā. Jo Mana miesa ir patiess ēdiens un Manas asinis ir patiess dzēriens. Kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer, paliek Manī un Es viņā.» {LI 313.3}

Ēst Kristus miesu un dzert Viņa asinis nozīmē pieņemt Viņu par savu personīgo Pestītāju, ticot, ka Viņš piedod mūsu grēkus un mēs esam pilnīgi Viņā. Iepazīstoties ar Jēzus mīlestību, kavējoties pie tās un uzņemot to sevī, mēs kļūstam par Viņa dabas dalībniekiem. Kas uzturs ir mūsu fiziskajam ķermenim, tas Kristus ir dvēselei. Kā ēdiens mums nedod nekādu labumu, ja mēs to neēdam, ja tas nekļūst par mūsu sastāvdaļu, tāpat arī Kristus nevar būt mums par svētību, ja mēs Viņu neatzīstam par savu personīgo Pestītāju. Teorētiska atzīšana vien mums neko nedod. Viņš mums ir jābauda, Viņš mums jāuzņem sirdī tā, ka Viņa dzīvība kļūst par mūsu dzīvību; mums jāuzņem Viņa mīlestība un žēlastība. {LI 313.4}

Bet pat šie ainojumi nespēj pilnīgi attēlot kristieša priekšrocības viņa attiecībās ar Kristu. Jēzus sacīja: «Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī

tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī.» Kā Dieva Dēls dzīvoja, uzticoties Tēvam, tā mums jādzīvo ticībā Kristum. Jēzus Dieva gribai bija pakļāvies tik pilnīgi, ka Viņa dzīvē bija redzams vienīgi Tēvs. Kaut gan visās lietās kārdināts tāpat kā mēs, Viņš pasaules priekšā palika visapkārt esošā ļaunuma neaptraipīts. Kā Kristus uzvarēja, tā jāuzvar ir arī mums. {LI 314.1}

Vai tu esi Kristus sekotājs? Tad viss, kas rakstīts par garīgo dzīvi, ir rakstīts tev un ir sasniedzams savienībā ar Jēzu. Vai varbūt tava dedzība ir apsīkusi? Vai tava pirmā mīlestība ir atdzisusi? Tad saņem no jauna Kristus piedāvāto mīlestību! Baudi no Viņa miesas, dzer Viņa asinis, un tu kļūsi viens ar Tēvu un Dēlu! {LI 314.2}

Neticīgie jūdi atteicās Kristus vārdos uztvert kaut ko dziļāku par burtisko nozīmi. Ceremoniālajā bauslībā tiem bija noliegts ēst asinis, un tādēļ tie šos vārdus pārvērta par svētuma zaimošanu un pat sāka strīdēties savā starpā. Arī daži no Viņa mācekļiem sacīja: «Šie vārdi ir smagi, kas tajos var klausīties?» {LI 314.3}

Pestītājs atbildēja: «Vai tas jums ir par piedauzību? Kā nu, kad jūs redzēsit Cilvēka Dēlu uzkāpjam, kur Viņš iepriekš bijis? Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.» {LI 314.4}

Kristus dzīvība, kas dod dzīvību pasaulei, ir Viņa teiktajā vārdā. Ar savu vārdu Jēzus dziedināja slimības un izdzina ļaunos garus; ar savu vārdu Viņš apklusināja jūru un uzmodināja mirušos; un ļaudis nodeva liecību, ka Viņa vārdam ir spēks. Viņš runāja Dieva Vārdu, kā to bija darījis ar visu Vecās Derības praviešu un mācītāju starpniecību. Visa Bībele ir Kristus atklāsme, un Pestītājs tagad savu sekotāju ticību vēlējās savienot ar Vārdu. Kad Viņa redzamā klātbūtne būs atņemta, tad Vārds kļūs par viņu spēka avotu. Līdzīgi savam Meistaram tiem vajadzēs dzīvot «no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.» (Mat. 4:4) {LI 314.5}

Kā ēdiens uztur mūsu fizisko dzīvību, tā Dieva Vārds uztur garīgo dzīvību. Katrai dvēselei šī dzīvība no Dieva Vārda jāsaņem personīgi. Lai saņemtu uzturu, mums jāēd pašiem, un tāpat arī Vārds ikvienam jāuzņem pašam. Mēs to nevaram iegūt tikai ar cita cilvēka prāta starpniecību vien. Mums rūpīgi jāpēta Bībele, izlūdzoties no Dieva Svētā Gara palīdzību, lai varētu izprast Viņa Vārdu. Vajadzētu ņemt kādu atsevišķu tekstu un tad koncentrēt visas prāta spējas, lai aptvertu, ko Dievs ar to mums ir vēlējies pateikt. Mums jākavējas pie šīs domas, līdz tā kļūst par mūsējo un mēs zinām, «ko saka Kungs». {LI 314.6}

Ar saviem apsolījumiem un brīdinājumiem Jēzus griežas tieši pie manis. Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka nodeva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai, ticot Viņam, es neietu bojā, bet iegūtu mūžīgu dzīvību. Dieva Vārdā atstāstītajiem piedzīvojumiem jākļūst par maniem piedzīvojumiem. Lūgšanas un apsolījumi, pavēles un brīdinājumi ir domāti man. «Līdz ar

Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani.» (Gal. 2:20) Kad cilvēks ticībā tā uzņem sevī patiesības principus, tad tie kļūst par visas būtnes sastāvdaļu un dzīves dzinējspēku. Uzņemts dvēselē, Dieva Vārds pārmaina domas un darbojas pie rakstura izveidošanas. {LI 315.1}

Ticības acīm pastāvīgi uzlūkojot Jēzu, mēs tiksim stiprināti. Saviem izsalkušajiem un izslāpušajiem ļaudīm Dievs dos visdārgākās atklāsmes. Tie piedzīvos, ka Kristus ir personīgs Pestītājs. Baudot Viņa vārdus, tie atradīs, ka šie vārdi ir gars un dzīvība. Vārds iznīcina šīs zemes dabisko raksturu un dod jaunu dzīvību Kristū Jēzū. Svētais Gars nāk pie dvēseles kā Iepriecinātājs. Viņa žēlastības pārveidojošās darbības rezultātā māceklī tiek atjaunota Dieva līdzība, tas kļūst par jaunu radījumu. Ienaida vietā stājas mīlestība, un sirds pakļaujas dievišķajam iespaidam. Lūk, ko nozīmē dzīvot «no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes». Tā ir no Debesīm nākušās maizes ēšana. {LI 315.2}

Kristus bija atklājis svētu un mūžīgu patiesību par attiecībām starp sevi un saviem sekotājiem. Viņš pazina to vīru raksturus, kas sauca sevi par Viņa mācekļiem, un Pestītāja vārdi pārbaudīja šo cilvēku ticību. Jēzus nepārprotami apstiprināja, ka tiem jātic Viņam un jārīkojas pēc Viņa norādījumiem. Visi, kas Viņu uzņēmuši, iemantos Viņa dabu, un tie tiks pārveidoti pēc Viņa rakstura. Tomēr tas sev līdzi nesīs atteikšanos no agrāk lolotām, godkārīgām ceribām. Tas prasīs pilnīgu sevis pakļaušanu Jēzum. Tie tika aicināti uz pašuzupurēšanos, lēnprātību un pazemību. Ja viņi grib saņemt dzīvības un Debesu godības dāvanu, tad tiem jāiet šaurais ceļš, pa kuru gāja Golgātas Vīrs. {LI 315.3}

Šis pārbaudījums izrādījās pārāk grūts. Tie, kas ar sajūsmu bija tīkojuši Viņu ar varu celt par ķēniņu, tagad atsala. Šī runa sinagogā, tie sacīja, esot atvērusi viņu acis. Tagad tie vairs neesot maldu varā. Kā šie cilvēki saprata, Jēzus vārdi nozīmēja tiešu atzīšanos, ka Viņš neesot Mesija un ka nekāds laicīgs atalgojums no savienības ar Viņu nebūs iegūstams. Tie bija apsveikuši Viņa brīnumdarītāja spēku, tie karsti vēlējās tikt brīvi no slimībām un ciešanām, bet tie neredzēja jēgu iejusties Viņa pašaizliedzīgajā dzīvē. Tos neinteresēja noslēpumainā garīgā valstība, par kuru Viņš runāja. Nepatiesie un patmīlīgie, kas tik ļoti pēc Viņa bija tiekušies, tagad vairs Viņu negribēja. Ja Kristus nevēlas izlietot savu spēku un iespaidu, lai panāktu tautas atbrīvošanu no romiešiem, tad tie negrib ar Viņu ielaisties nekādās attiecībās. {LI 316.1}

Jēzus tiem skaidri pateica: «Ir kādi jūsu starpā, kas netic,» un piebilda: «Tāpēc Es jums esmu sacījis, ka neviens nevar nākt pie Manis, ja tas viņam nav Tēva dots.» Viņš gribēja, lai tie saprastu, ka tie neizjūt nekādas simpātijas tāpēc, ka viņu sirdis nav atvērtas Svētajam Garam. «Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.» (1. Kor. 2:14) Jēzus godību

dvēsele var skatīt vienīgi ticībā. Kamēr Svētais Gars nav izraisījis ticību, arī šī godība paliek apslēpta. {LI 316.2}

Šos mācekļus atsvešināja arī atklātā neticības norāšana. Tas tiem ārkārtīgi nepatika, un, gribēdami Pestītāju sāpināt un sagādāt prieku farizeju ļaunajam prātam, tie pagrieza Viņam muguru un aizgāja prom ar nicināšanu. Tie savu izvēli bija izdarījuši — tie bija izraudzījušies formu bez gara, čaulu bez kodola. Arī vēlāk viņu lēmums nemainījās, jo tie vairs nestaigāja ar Jēzu. {LI 316.3}

«Tam vēteklis rokā, un Viņš tīrīs savu klonu, un Viņš sakrās savus kviešus klētī.» (Mat. 3:12) Tas bija viens no vētīšanas brīžiem. Ar patiesības vārdu pelavas tika nošķirtas no kviešiem. Tā kā tie bija pārāk iedomīgi un paštaisni, lai saņemtu rājienu, un pārāk mīlēja pasauli, lai dzīvotu pazemīgu dzīvi, daudzi aizgāja no Jēzus. Tieši tas pats notiek tagad. Arī šodien dvēseles tiek pārbaudītas tāpat, kā toreiz mācekļi Kapernaumas sinagogā. Kad atklāj patiesību, ļaudis redz, ka viņu dzīve nav saskaņā ar Dieva prātu. Tie ierauga, ka viņos vajadzētu notikt pilnīgai pārmaiņai, bet tie nav labprātīgi uzņemties šo pašaizliegšanās darbu. Tie aizvainoti aiziet. Tie dusmojas gluži tāpat, kā reiz mācekļi, kas devās prom no Jēzus, kurnēdami: «Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?» {LI 316.4}

Uzslava un glaimi būtu patikuši viņu ausīm, bet patiesība nav patīkama, tajā tie nevar ieklausīties. Kad sekotāju ir daudz, kad tiek paēdināti ļaužu pulki un atskan triumfa saucieni, daudzas balsis skaļi slavē Viņu, bet, kad Dieva Gars pārmeklējot parāda viņu grēkus un pavēl tos atstāt, tie pagriež patiesībai muguru un vairs nestaigā ar Jēzu. {LI 317.1}

Kad šie neapmierinātie mācekļi novērsās no Jēzus, tos savā varā pārņēma cits gars. Neko pievilcīgu viņi vairs nespēja saskatīt Cilvēkā, kuru agrāk bija uzskatījuši par tik interesantu. Tagad tie meklēja Viņa ienaidniekus, jo nu bija vienoti ar viņu garu un darbību. Tie nepareizi izskaidroja Jēzus vārdus, sagrozīja Viņa izteicienus un apšaubīja motīvus. Iesāktajā virzienā tie turpināja iet arvien tālāk, savākdami visdažādākos faktus, kurus varētu vērst pret Viņu. Šie viltotie ziņojumi izraisīja tādu sašutumu, ka tika apdraudēta Jēzus dzīvība. {LI 317.2}

Ātri izplatījās vēsts, ka saskaņā ar Viņa paša atzīšanos Jēzus no Nācaretes neesot Mesija. Un tādā veidā Galilejas tautas nelabvēlīgā noskaņojuma vilnis vērsās pret Viņu līdzīgi tam, kā gadu iepriekš Jūdejā. «Vai!» pār Israēlu! Tas atteicās no sava Pestītāja, tāpēc ka ilgojās pēc uzvarētāja, kas dotu laicīgu varu. Tie gribēja ēdienu, kas zūd, un nevis to, kas dod mūžīgu dzīvību. {LI 317.3}

Ar ilgu un sāpju pilnu sirdi Jēzus noskatījās, kā no Viņa — cilvēku Dzīvības un Gaismas — aiziet tie, kas agrāk ir bijuši Viņa mācekļi. Apziņa, ka nav vērtēta līdzcietība,

nav atbildēts uz mīlestību, ir noniecināta žēlastība un atraidīta pestīšana, Viņu pildīja ar neizsakāmām skumjām. Šāda notikumu attīstība un šādi piedzīvojumi Viņu darīja par Sāpju Vīru, kas izbaudījis rūgtumu un pazīst bēdas. {LI 317.4}

Nemēģinādams aizturēt tos, kas gāja no Viņa projām, Jēzus pagriezās pret divpadsmit tuvākajiem līdzgaitniekiem un vaicāja: «Vai arī jūs gribat aiziet?» {LI 317.5}

Pēteris uz to atbildēja ar pretjautājumu: «Kungs, pie kā mēs iesim?» un tad turpināja: «Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais.» {LI 317.6}

«Pie kā mēs iesim?» Israēla mācītāji bija formu un tradīciju kalpi. Farizeji un saduķeji nepārtraukti strīdējās. Atstāt Jēzu nozīmēja nokļūt pie neatlaidīgiem kulta un ceremoniju ievērotājiem, pie godkārīgiem ļaudīm, kas tiecās pēc savas slavas. Kopš mācekļi bija pieņēmuši Kristu, tie bija atraduši vairāk miera un prieka nekā visā savā iepriekšējā dzīvē. Kā viņi varētu atgriezties pie tiem, kas bija nicinājuši un vajājuši grēcinieku Draugu? Tie tik ilgi bija gaidījuši Mesiju. Tagad Viņš bija atnācis, un mācekļi nespēja aiziet no Viņa pie tiem, kas tīkoja pēc Viņa dzīvības un vajāja arī pašus mācekļus. {LI 318.1}

«Pie kā mēs iesim?» Taču ne projām no Jēzus mācībām, no Viņa mīlestības un žēlastības uz neticības tumsu un pasaules ļaunumu. Kad Pestītāju atstāja daudzi Viņa brīnišķo darbu liecinieki, Pēteris izteica mācekļu ticību: «Tu esi Kristus.» Jau pati doma vien, ka viņi varētu pazaudēt šo savas dvēseles enkuru, tos pildīja ar izbailēm un sāpēm. Palikt bez Pestītāja būtu tas pats, kas tumsā tikt mētātiem vētrainā jūrā. {LI 318.2}

Daudzi Jēzus vārdi un darbi ierobežotajam prātam šķiet neizprotami; tomēr ikvienam vārdam un darbam bija konkrēts mērķis mūsu pestīšanas plānā; katram no tiem bija gaidāms noteikts rezultāts. Ja mēs būtu spējīgi izprast Viņa nodomus, tad viss izrādītos svarīgs, pilnīgs un saskaņā ar Viņa misiju. {LI 318.3}

Kaut gan mēs tagad nespējam izprast Dieva darbus un ceļus, tomēr varam saskatīt Viņa lielo mīlestību, kas ir pamatā visai Viņa attieksmei pret cilvēkiem. Kas dzīvos Jēzus tuvumā, tas pietiekami daudz zinās arī par dievbijības noslēpumu. Tas atzīs mīlestību, kas pielieto rājienu, pārbauda raksturu un ceļ gaismā sirds nodomus. {LI 318.4}

Atklādams pārbaudošo patiesību, kas tik daudziem mācekļiem lika novērsties, Jēzus zināja, kāds būs Viņa vārdu rezultāts, bet Viņam bija jāpiepilda žēlastības griba. Viņš paredzēja, ka kārdināšanu stundā ikkatrs no Viņa mīļotajiem mācekļiem tiks smagi pārbaudīts. Viņa izmisīgā cīņa Ģetzemanē, Viņa nodošana un krustā sišana tiem būs vissmagākais pārbaudījums. Ja pārbaudījumi nebūtu bijuši arī iepriekš, tad kopā ar mācekļiem paliktu vēl daudzi, kurus vadīja pilnīgi egoistiski motīvi. Kad viņu Kungam tiesas zālē piesprieda nāves sodu, kad Jēzu nievāja un zākāja ļaužu pūlis, kas vēl nesen

Viņu bija apsveicis kā Ķēniņu, kad visi šie smējēji kliedza: «Sit Viņu krustā!» un kad tika pieviltas mācekļu laicīgās cerības, no Kristus sekotājiem neatsijāti pašlabuma meklētāji būtu nolieguši savu uzticību Jēzum, padarīdami vēl nepanesamākas patieso sekotāju sāpes un vilšanos, ko tie izjuta, redzot savu visgaišāko cerību sabrukumu. Tajā tumsas stundā to cilvēku piemērs, kas tagad aizgāja no Viņa, būtu varējis aizraut līdzi citus. Bet Jēzus šo krīzi izraisīja tad, kad ar personīgo klātbūtni Viņš vēl varēja stiprināt savu uzticīgo sekotāju ticību. {LI 318.5}

Līdzjūtīgais Pestītājs, pilnīgi apzinādamies gaidāmo likteni, saudzīgi līdzināja ceļu mācekļiem, sagatavojot tos viņu grūtākajam pārbaudījumam un stiprinot beidzamajai sijāšanai. {LI 319.1}

42 Nodaļa - Tradīcijas

(Mat. 15:1-20; Marka 7:1-23) {LI 320.1}

Rakstu mācītāji un farizeji, cerēdami Jēzu ieraudzīt Lieldienās, bija Viņam sagatavojuši dažus slazdus. Bet Jēzus, viņu nodomus zinādams, nedevās uz šo sanāksmi. Tad «pie Viņa sapulcējās farizeji un kādi no rakstu mācītājiem». Kad Kristus negāja pie tiem, tie atnāca pie Viņa. Kādu laiku likās, ka Galilejas ļaudis pieņems Jēzu par Mesiju un līdz ar to šajā apgabalā tiks lauzta priesteru vara. Divpadsmit vīru izsūtīšana, norādīdama uz Kristus darbības paplašināšanos un izraisīdama tiešāku konfliktu starp mācekļiem un rabīniem, bija no jauna pamodinājusi Jeruzālemes vadītāju greiz-sirdību. Spiegi, ko tie Jēzus darbības sākumā nosūtīja uz Kaper- naumu un kas mēģināja Viņu apsūdzēt par sabata pārkāpšanu, piedzīvoja kaunu. Bet rakstu mācītāji tomēr centās savu nodomu īstenot. Tagad tie pie Viņa nosūtīja citu delegāciju, lai novērotu Jēzus rīcību un mēģinātu atrast kādu iemeslu apsūdzībai. {LI 320.2}

Sūdzību pamatā, tāpat kā agrāk, bija tradicionālo priekšrakstu neievērošana un necienīšana, ar kuriem bija pārblīvēti Dieva baušļi. Kaut gan tika skaidrots, ka tas viss tikai nodrošina labāku bauslības ievērošanu, šos likumus uzskatīja par svētākiem nekā pašu bauslību. Kad tie nonāca pretrunā ar Sinaja dekalogu, tad vairāk vērības parasti tika veltīts rabīnu priekšrakstiem. {LI 320.3}

Pie visstingrāk ievērojamiem likumiem piederēja ceremoniālās šķīstīšanās noteikumi. Pirms ēšanas izpildāmo mazgāšanās formu neievērošanu uzskatīja par šausmīgu grēku, kas sodāms tiklab šinī, kā nākamajā pasaulē. Tāda pārkāpēja iznīcināšanu vērtēja kā labu darbu. {LI 320.4}

Priekšraksti par šķīstīšanos bija neskaitāmi. Lai visus tos iemācītos, tikko pietiktu ar veselu cilvēka mūžu. To ļaužu ikdiena, kas šīs vecāko pavēles centās izpildīt, bija viena vienīga gara cīņa pret ceremoniālo apgānīšanos, nebeidzams mazgāšanās un šķīstīšanās virknējums. Kamēr ļaudis nopūlējās ar nesvarīgiem sīkumiem un priekšrakstiem, kurus Dievs nebija prasījis, viņu uzmanība tika novērsta no Kunga bauslības lielajiem principiem. {LI 320.5}

Kristus un Viņa mācekļi neievēroja šīs ceremoniālās mazgāšanās, tādēļ spiegi to izvirzīja par pamatu savai apsūdzībai. Tie tomēr neuzbruka tieši Kristum, bet nāca pie Viņa, kritizēdami mācekļus. Liela ļaužu pulka klātbūtnē tie sacīja: «Kāpēc Tavi mācekļi pārkāpj vecaju likumus? Jo tie rokas nemazgā, kad ēd maizi.» {LI 321.1}

Ikreiz, kad patiesības vēsts ar sevišķu spēku sasniedz cilvēku dvēseles, sātans sakūda savus pārstāvjus uzsākt strīdu par kādu mazsvarīgu jautājumu. Tā viņš cenšas novērst uzmanību no galvenā jautājuma. Vienmēr, kad tiek organizēts kāds labs darbs, paļātāji ir gatavi izraisīt strīdu par formām un tehniskiem sīkumiem, lai tikai atrautu prātus no

dzīvām patiesībām. Kad kļūst redzams, ka Dievs savu ļaužu labā gatavojas darboties īpašā veidā, tad lai tie nepadodas kārdinājumam iesaistīties strīdos, kuru iznākums būs vienīgi dvēseļu bojāeja. Mums vissvarīgākie jautājumi ir: «Vai man ir glābjoša ticība Dieva Dēlam? Vai mana dzīve ir saskaņā ar Dieva likumu?» «Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība, bet, kas Dēlam neklausa, tas dzīvības neredzēs.» Un «no tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus.» (Jāņa 3:36; 1. Jāņa 2:3) {LI 321.2}

Jēzus nemaz nemēģināja aizstāvēt sevi vai savus mācekļus. Viņš neatsaucās uz izvirzītajām apsūdzībām, bet centās atklāt, kāds gars dzen šos cilvēku priekšrakstu sīkumainos aizstāvjus. Pestītājs tiem minēja kādu viņu rīcības piemēru, ko tie darīja atkārtoti un ko tie bija darījuši vēl pirms došanās Viņu meklēt. «Tā jūs atmetat Dieva bausli, lai turētu savu likumu. Jo Mozus ir sacījis: Godā savu tēvu un māti; un, kas ļaunu runā pret tēvu vai māti, tam būs mirt. Bet jūs sakāt: ja cilvēks uz tēvu vai māti saka: korban, tas ir: lai tas ir par upuri, kas tev no manis varētu par labu nākt; tad jūs viņiem atļaujat nenieka vairs nedarīt tēvam vai mātei par labu.» Piekto bausli tie atstāja bez ievērības kā nesvarīgu, bet ļoti noteikti ievēroja vecāko tradīcijas. Tie ļaudīm mācīja, ka savas mantas novēlēšana dievnamam esot svētāks pienākums pat par vecāku uzturēšanu un, lai kādas arī būtu vajadzības, tā esot svētuma aplaupīšana dot tēvam vai mātei daļu no tā, kas ticis novēlēts svētnīcai. Bērnam, kas neapzinājās savu pienākumu, par savu īpašumu vajadzēja tikai izteikt «korban», tā to novēlot Dievam, lai pats to visu dzīves laiku varētu lietot tikai sev, bet pēc viņa nāves tas pārietu templa īpašumā. Tā šis cilvēks liekuļotas dievbijības aizsegā gan dzīvojot, gan mirstot varēja brīvi darīt kaunu saviem vecākiem. {LI 321.3}

Nekad ne ar vienu vārdu vai darbu Jēzus nav mazinājis cilvēka pienākumu nest Dievam dāvanas un upurus. Tas bija Kristus, kas kādreiz deva visus bauslības norādījumus par desmito tiesu un upuriem. Dzīvodams virs zemes, Viņš izteica atzinību par trūcīgo sievieti, kas visu savu naudu iemeta dievnama šķirstā. Bet priesteru un rabīnu šķietamā dedzība Dieva lietā bija tikai iegansts, ar ko slēpt savu tieksmi pēc pašpaaugstināšanās. Viņi krāpa ļaudis. Tie nesa smagas nastas, ko Dievs nebija uzlicis. Pat Kristus mācekļi nebija pilnīgi brīvi no jūga, ko tiem uzspieda no tēvu tēviem mantotie aizspriedumi un rakstu mācītāju autoritāte. Atklādams rabīnu īsto garu, Jēzus centās atbrīvot no tradīciju verdzības visus, kas patiesi gribēja kalpot Dievam. {LI 322.1}

«Jūs, liekuļi,» Viņš sacīja, pagriezdamies pret nekrietnajiem spiegiem, «Jesaja ir pareizi par jums sludinājis, sacīdams: šī tauta godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis. Bet velti tie Mani godā, mācīdami mācības, kas ir cilvēku likums.» Kristus vārdi apsūdzēja visu farizejiskuma sistēmu. Viņš skaidri pateica, ka, godinot savus likumus vairāk par Dieva baušļiem, tie sevi nostāda augstāk par Dievu. {LI 322.2}

No Jeruzālemes sūtītie bija dusmu pilni. Tie nevarēja Kristu apsūdzēt par Sinaja kalnā dotās bauslības pārkāpēju, jo Viņš runāja kā tās aizstāvis, vēršoties tikai pret viņu tradīcijām. Varenās bauslības pavēles, kuras Viņš tagad uzsvēra, nostājās spilgtā pretstatā maznozīmīgajiem cilvēku izgudrotajiem likumiem. {LI 322.3}

Gan visam ļaužu pulkam, gan arī vēlāk vēl pilnīgāk saviem mācekļiem Jēzus izskaidroja, ka apgānīšanās nenāk no ārienes, bet no iekšienes. Šķīstums un nešķīstums attiecas uz dvēseli. Cilvēku apgāna ļaunas domas, ļauni vārdi, ļauni darbi un Dieva likumu pārkāpšana, bet nevis ārējo, priesteru izdomāto priekšrakstu neievērošana. {LI 322.4}

Mācekļi uztvēra spiegu dusmas, kad tika atsegta viņu viltus mācība. Tie redzēja niknos skatienus un dzirdēja pusbalsī izgrūstos neapmierinātības un draudu vārdus. Aizmirsdami, cik bieži Kristus jau bija sniedzis pierādījumus par savām spējām lasīt cilvēku sirdis kā atvērtu grāmatu, tie pastāstīja par šo vārdu radīto iespaidu. Cerēdami, ka Viņš varbūt nomierinās saniknotās amatpersonas, tie sacīja: «Vai Tu zini, ka farizeji, Tavus vārdus dzirdēdami, ņēma apgrēcību?» {LI 322.5}

Bet Jēzus atbildēja: «Visi dēsti, ko Mans Debesu Tēvs nav dēstījis, tiks izrauti ar saknēm.» Paražas un tradīcijas, kuras tik ļoti cienīja rakstu mācītāji, bija no šīs pasaules un ne no Debesīm. Lai cik liela arī nebūtu šo priekšrakstu autoritāte tautā, tie nevarēja izturēt Dieva pārbaudi. Ikviens cilvēku izgudrojums, kas likts Dieva baušļu vietā, izrādīsies bezvērtīgs, kad «Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās savu spriedumu par visu notikušo, vai tas būtu bijis labs vai ļauns». (Sal. māc. 12:14) {LI 323.1}

Dieva bauslības aizvietošana ar cilvēku likumiem vēl nav apstājusies. Pat kristiešiem ir priekšraksti un paradumi, kam nav labāka pamatojuma par tēvu tēvu tradīcijām. Likumi, kas balstās vienīgi uz cilvēku autoritāti, ir aizstājuši tos, kurus iecēlis Dievs. Cilvēki uzticas savām tradīcijām un godina savas paražas, ienīstot ikvienu, kas tiem cenšas parādīt, ka viņi maldās. Šodien, kad mums pavēlēts pievērst uzmanību Dieva baušļiem un Jēzus ticībai, mēs sastopamies ar to pašu naidu, kas izpaudās Kristus dienās. Par atlikušajiem Dieva ļaudīm ir rakstīts: «Pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.» (Atkl. 12:17) {LI 323.2}

Bet «visi dēsti, ko Mans Debesu Tēvs nav dēstījis, tiks izrauti ar saknēm». Tā saukto baznīcas tēvu autoritātes vietā Dievs mums pavēl pieņemt mūžīgā Tēva, Debesu un Zemes Valdnieka vārdu. Vienīgi tur ir tīra, ar maldiem nesajaukta, patiesība. Dāvids sacīja: «Es esmu labāk izmācīts nekā visi mani skolotāji, jo Tavas liecības ir manu pārdomu priekšmets. Es esmu gudrāks nekā vecie, jo es turu Tavas pavēles.» (Ps.119:99,100) {LI 323.3}

Lai visi, kas pieņem cilvēku autoritāti, baznīcas paradumus vai tēvu tradīcijas, ievēro Kristus vārdos izteikto brīdinājumu: «Velti tie Mani godā, sludinādami mācības, kas ir cilvēku likumi.» {LI 323.4}

43 Nodaļa - Šķēršļi salauzti

(Mat. 15:21-28; Marka 7:24-36) {LI 324.1}

Pēc sadursmes ar farizejiem Jēzus aizgāja no Kapernaumas un, šķērsojot Galileju, devās uz kalnaino apgabalu pie Feniķijas robežām. Raugoties uz rietumiem, Viņš ielejas līdzenumā varēja saskatīt senās Tiras un Sidonas pilsētas ar pagānu tempļiem, krāšņajām pilīm, tirgus laukumiem un tirdzniecības kuģu pārpildītajām ostām. Tālāk pavērās Vidusjūras zilie plašumi, kuriem nākotnē pāri dosies Evaņģēlija vēstneši, lai prieka vēsti nestu uz pasaules lielo impēriju centriem. Bet tas laiks vēl nebija pienācis. Tagad Kristum vajadzēja sagatavot mācekļus viņu uzdevumam. Atnākdams uz šo novadu, Pestītājs cerēja baudīt vientulību, ko Viņam nebija izdevies atrast Betsaidā. Tomēr tas nebija vienīgais nolūks, kādēļ Viņš uzņēmās šo ceļojumu. {LI 324.2}

«Redzi, viena kanaāniešu sieva, kas nāca no tām pašām robežām, brēca un sacīja: «Ak Kungs, Tu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani! Manu meitu ļauns gars nežēlīgi moka.» » Šī apvidus ļaudis piederēja pie senās kanaāniešu rases. Tie bija elku pielūdzēji, tādēļ jūdi tos nicināja un ienīda. Šo ļaužu šķiru pārstāvēja arī pie Jēzus atnākusī sieviete. Viņa bija pagāniete un līdz ar to šķirta no priekšrocībām, kuras jūdi baudīja ik dienas. Starp feniķiešiem dzīvoja daudz jūdu, un vēsts par Kristus darbību bija nokļuvusi arī šajā apgabalā. Daži no ļaudīm bija pat klausījušies Viņa vārdus un redzējuši brīnišķīgos darbus. Šī sieviete bija dzirdējusi par pravieti, kas, kā stāstīja, spēja dziedināt visas kaites. Kad viņa izdzirda par Jēzus spēku, tās sirdī uzplauka cerība. Mātes mīlestības dzīta, tā nolēma Viņam atklāt savas meitas likteni. Apņemšanās iet ar savām bēdām pie Jēzus bija stipra. Viņam noteikti jādziedina nelaimīgā meitene! Sieviete bija meklējusi palīdzību pie pagānu dieviem, bet nebija saņēmusi nekādu atvieglojumu. Brīžiem tai radās kārdinājums domāt: ko gan var palīdzēt šis jūdu Mācītājs? Bet viss dzirdētais liecināja: Viņš dziedina ikkatru slimību un kaiti, neskatoties uz to, vai tie, kas pie Viņa nāk pēc palīdzības, ir bagāti vai nabagi. Tādēļ tā nolēma nezaudēt savu vienīgo cerību. {LI 324.3}

Zinādams šīs sievietes stāvokli un to, ka tā ilgojas Viņu redzēt, Kristus steidzās tai pretī. Palīdzēdams viņas bēdās, Jēzus šo gadījumu varēja pārvērst par dzīvu uzskates līdzekli mācībai, kādu Viņš vēlējās sniegt. Tieši tāpēc mācekļi bija atvesti uz šo apvidu. Viņš gribēja, lai tie redz, kāda nezināšana valda pilsētās un ciemos, kas atradās tik tuvu Israēla zemei. Tautai, kurai bija dotas visas iespējas saprast patiesību, trūka zināšanu par tai apkārt dzīvojošo ļaužu vajadzībām. Tie nemēģināja palīdzēt dvēselēm, kas atradās tumsā. Jūdu augstprātības uzceltā šķirošā siena pat mācekļus noslēdza līdzjūtībai pret pagānu pasauli. Bet šos šķēršļus vajadzēja noārdīt. {LI 325.1}

Kristus tūlīt neatbildēja uz sievietes lūgumu. Viņš pieņēma šo nicinātās tautas pārstāvi tā, kā to būtu darījuši jūdi. Ar to Viņš vēlējās panākt, lai mācekļi dziļāk izjustu starpību

starp jūdu vēso un cietsirdīgo izturēšanos šādos gadījumos un līdzjūtības pilno attieksmi, ar kādu Pestītājs vēlas palīdzēt visiem nelaimīgajiem, ko Viņš arī beidzot personīgi pierādīja, izpildīdams pagānietes lūgumu. {LI 325.2}

Bet, neraugoties uz to, ka Jēzus tūlīt neatbildēja, sieviete nezaudēja ticību. Kad Viņš pagāja garām, lūgumu it kā neievērodams, tā sekoja Viņam, turpinādama pazemīgi atkārtot savu lūgumu. Viņas uzmācības nokaitināti, mācekļi prasīja, lai Jēzus to aizraidītu prom. Tie ievēroja Mācītāja nevērīgo izturēšanos, tādēļ iedomājās, ka jūdu aizspriedumi pret kanaāniešiem ir Viņam pa prātam. Bet tas bija žēlastības pilnais Pestītājs, kam sieviete izteica savu lūgumu, un, atbildot uz mācekļu prasību, Jēzus sacīja: «Es esmu sūtīts vienīgi pie Israēla cilts pazudušajām avīm.» Kaut gan šī atbilde it kā saskanēja ar jūdu aizspriedumiem, tā tomēr mācekļiem bija nepārprotams pārmetums, kas vēlāk tiem atgādināja Viņa tik bieži sacītos vārdus, ka Kristus ir nācis pasaulē glābt visus, kas Viņu pieņem. Tad sieviete savu lūgumu izteica ar vēl lielāku nopietnību, mezdamās Kristum pie kājām un saukdama: «Kungs, palīdzi man!» Jēzus vēl arvien, šķietamā saskaņā ar jūdu bezjūtīgajiem aizspriedumiem, viņu noraidīdams, atbildēja: «Neklājas bērniem maizi atņemt un to nomest suņiem priekšā.» Būtībā tas apstiprināja, ka nav taisnīgi izredzētajai Dieva tautai nestās svētības izšķiest svešiniekiem un no Israēla {LI 325.3}

atšķirtajiem. Ne tik dedzīgai meklētājai šī atbilde būtu laupījusi visu drosmi. Bet sieviete saprata, ka tagad ir pienākusi viņas stunda. Zem Jēzus šķietamā noraidījuma kanaāniete pamanīja līdzjūtību, ko Viņš nespēja apslēpt. «Tā gan, Kungs,» viņa atbildēja, «bet tomēr sunīši ēd no druskām, kas nokrīt no viņu kungu galda.» Kad bērni ģimenē ēd pie tēva galda, tad sunīši taču nepaliek nepaēdināti. Tiem ir tiesības uz druskām, kas nokrīt no bagātīgi klātā galda. Ja Israēlam ir piešķirtas tik daudzas svētības, vai tad nav kāda svētība arī viņai? Ja viņu uzskata par suni, vai tad viņai nav suņa tiesību uz druskām no Kristus pārpilnības? {LI 325.4}

Jēzus tikko bija aizgājis no sava darbības lauka, jo rakstu mācītāji un farizeji gribēja atņemt Viņam dzīvību. Tie kurnēja un sūdzējās. Tie bija neticības un rūgtuma pilni un atraidīja pestīšanu, kura tiem labprāt tika piedāvāta. Bet te Kristus sastop vienu no nelaimīgās un nicinātās tautas, kas nav tikusi aplaimota ar Dieva Vārda gaismu, un tā uzreiz pakļaujas dievišķai ietekmei ar tik nesagraujamu ticību, ka Viņš spēj piešķirt žēlastību, ko tā lūdz. Viņa prasa tikai drusciņas, kas nokrīt no kungu galda. Ja tā var baudīt sunīša priekšrocības, tā ir ar mieru, lai viņu par tādu uzskata. Šai sievietei nav nacionālu vai reliģisku aizspriedumu, ne arī augstprātības, kas ietekmētu viņas rīcību, tādēļ tā uzreiz atzīst Jēzu par Pestītāju, par tādu, kurš spēj izpildīt viņas lūgumu. {LI 326.1}

Jēzus ir apmierināts. Viņš ir pārbaudījis šīs sievietes ticību. Ar savu izturēšanos Viņš ir parādījis, ka tā, kuru uzskatīja par šķirtu no Israēla, nav vairs svešiniece, bet tāds pats

Dieva bērns, un kā bērnam tai ir tiesības uz Tēva dāvanām. Tādēļ Kristus izpilda viņas lūgumu un pabeidz mācekļiem domāto pamācību. Pagriezies un, to mīlestībā un žēlastībā uzlūkojot, Viņš saka: «Ak, sieva, tava ticība ir liela, lai tev notiek, kā tu gribi.» Un viņas meita kļuva vesela tajā pašā stundā. Ļaunais gars viņu vairs nemocīja. Sieviete aizgāja, Pestītāju slavēdama un laimīga, apzinoties, ka viņas lūgšana ir uzklausīta. {LI 326.2}

Tas bija vienīgais brīnums, ko Jēzus šajā ceļojumā izdarīja. Lai to veiktu, Viņš bija devies uz Tiras un Sidonas robežām. Viņš gribēja palīdzēt bēdu nomāktai sievietei un tajā pašā laikā atstāt priekšzīmi par savu žēlastības darbu vienā no nicinātajām tautām, kas kalpotu kā pamācība un atgādinājums mācekļiem laikā, kad Viņš vairs nebūs pie tiem. Viņš vēlējās tos atbrīvot no jūdiem raksturīgās noslēgtības, lai tiem rastos interese strādāt arī citu labā, ne tikai savā tautā vien. {LI 326.3}

Jēzus ilgojās atklāt tās patiesības dziļos noslēpumus, kas gadsimtiem ilgi bija it kā aprakta, proti, ka arī pagāniem ar Jēzus Kristus Evaņģēliju jākļūst «par apsolījuma mantiniekiem, par vienas miesas locekļiem un dalībniekiem». (Ef. 3:6) Šo patiesību mācekļi iemācījās lēni, un dievišķais Skolotājs deva tiem pamācību pēc pamācības. Atalgodams virsnieka ticību Kapernaumā un pasludinādams Evaņģēliju Ziharas iedzīvotājiem, Pestītājs jau bija sniedzis pierādījumus par to, ka Viņam nepiemīt jūdu neiecietība. Bet samariešiem tomēr bija nedaudz dievatziņas; arī virsnieks bija izrādījis laipnību Israēlam. Tagad Jēzus lika mācekļiem sastapties ar pagā- nieti, kurai, pēc viņu domām, nebija nekādu iemeslu gaidīt Viņa labvēlību vairāk par saviem tautiešiem. Viņš gribēja rādīt piemēru, kā pret tādu jāizturas. Mācekļi bija domājuši, ka Viņš savas žēlastības dāvanas izdala pārāk brīvi, tādēļ Jēzus vēlējās uzsvērt, ka Viņa mīlestība nav ierobežojama ar rasi un tautību. {LI 326.4}

Sacīdams: «Es esmu sūtīts vienīgi pie Israēla cilts pazudušajām avīm», Jēzus atgādināja patiesību, un, kalpodams kanaānietei, izpildīja savu misiju. Šī sieviete bija viena no pazudušajām avīm, par kuras glābšanu vajadzēja domāt Israēlam. Tas bija viņiem uzdotais darbs, kuru tie bija atstājuši novārtā un kuru tagad paveica Kristus. {LI 327.1}

Šī rīcība vairoja mācekļu izpratni par pienākumu, kas tos gaidīja pagānu vidū. Ārpus Jūdejas tie ieraudzīja plašu derīga darba lauku un dvēseles, kas cieta tādas bēdas, kuras priviliģētākie pat neapzinājās. Starp tiem, kurus viņi tika mācīti nicināt, bija ļaudis, kas ilgojās pēc visspēcīgā Ārsta palīdzības un alka pēc patiesības gaismas, kas jūdiem bija tik bagātīgi dota. {LI 327.2}

Šis notikums un citi, kas māca Evaņģēlija sludināšanā neapstāties kādas noteiktas tautas vai tradīciju ietvaros, Kristus pārstāvjus spēcīgi ietekmēja un vadīja vēlāk, kad Kristus nāve bija lauzusi šķīrējsienu starp jūdiem un pagāniem un kad jūdi vēl stūrgalvīgāk novērsās no mācekļiem, jo tie Jēzu bija pasludinājuši par pasaules

Pestītāju. {LI 327.3}

Pestītāja apmeklējumam Feniķijā un tur izdarītajam brīnumdarbam bija vēl dziļāks nolūks. Šis brīnumdarbs tika veikts nevien sāpju nomocītās sievietes, Viņa mācekļu vai to ļaužu dēļ, kuri baudīja viņu darba augļus, bet arī, «lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa vārdā». (Jāņa 20:31) Tie paši spēki, kas pirms daudziem gadsimtiem šķīra cilvēkus no Kristus, darbojas vēl šodien. Gars, kas uzcēla šķērssienu starp jūdiem un pagāniem, vēl nav rimis. Augstprātība un aizspriedumi ir uzbūvējuši stiprus mūrus starp cilvēku šķirām. Kristus un Viņa misija tiek nepareizi izskaidroti, un milzīgi ļaužu pulki jūtas tā, it kā Evaņģēlija kalpošana tiem būtu liegta. Bet neļaujiet tiem justies atšķirtiem no Kristus! Nav tādu cilvēku vai sātana radītu šķēršļu, kam ticība nespētu izlauzties cauri. {LI 327.4}

Feniķiete ticībā nostājās pret aizžogojumiem, kas bija uzcelti starp jūdiem un pagāniem. Neskatoties uz to, ka tika laupīta drosme, un, neņemdama vērā neko, kas būtu varējis pamudināt uz šaubām, viņa uzticējās Pestītāja mīlestībai. Kristus grib, lai mēs visi Viņam tā uzticamies. Pestīšanas svētības ir paredzētas ikvienai dvēselei. Liegt cilvēkam saņemt Kristus Evaņģēlija apsolījumu var vienīgi viņa paša izvēle. {LI 328.1}

Dievs ienīst dalīšanu kastās. Tādas lietas Viņš noraida. Viņa acīs visu cilvēku dvēselēm ir vienāda vērtība. «Viņš licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu, lai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums.» (Ap. d. 17:26,27) Pie Viņa nākt un dzīvot ir aicināti visi, neskatoties uz vecumu, stāvokli sabiedrībā, tautību vai reliģiskajām priekšrocībām. «Neviens, kas uz Viņu paļaujas, nepaliks kaunā! Šai ziņā nav starpības.» «Tur nav ne jūda, ne grieķa, nav ne kalpa, nedz svabadā.» «Bagāts sastopas ar nabagu, tas Kungs viņus visus radījis.» «Jo pār visiem ir tas pats Kungs, kas parāda savu bagātību visiem, kas Viņu piesauc. Jo ikviens, kas piesauc tā Kunga vārdu, tiks izglābts.» (Gal. 3:28; Sal. pam. 22:2*; Rom. 10:11-13) {LI 328.2}

44 Nodaļa - Patiesa zīme

(Mat. 15:29-39; 16:1-12; Marka 7:31-37; 8:1-21) {LI 329.1}

«Un atkal izgājis no Tiras robežām, Viņš nāca caur Sidonu pie Galilejas jūras desmit pilsētu robežās. » {LI 329.2}

Desmit pilsētu apgabalā, Serasā, bija notikusi velna apsēsto dziedināšana. Tur ļaudis, uztraukušies par cūku iznīcināšanu, bija piespieduši Jēzu no viņiem aiziet. Bet vēlāk tie uzklausīja Pestītāja atstātos vēstnešus, un tagad iedzīvotājos bija pamodusies vēlēšanās Viņu redzēt. Kad Jēzus atkal atnāca uz šo apgabalu, pie Viņa sapulcējās liels ļaužu pulks un atveda arī kādu kurlmēmu cilvēku. Šoreiz Jēzus to nedziedināja ar vienu vienīgu vārdu, kā to bija paradis darīt. Aizvedis viņu savrup prom no ļaužu pūļa, Kristus lika savus pirkstus viņa ausīs un aizskāra viņa mēli. Paceldams acis uz Debesīm, Viņš nopūtās, domādams par tām ausīm, kas neatvērsies patiesībai, un mēlēm, kas atsacīsies apliecināt Pestītāju. Kad Jēzus sacīja: «Atveries!», cilvēks atguva valodu, un, pretēji pavēlei to nevienam nesacīt, savu vēsti par dziedināšanu izpauda visā apkārtnē. {LI 329.3}

Jēzus uzkāpa kalnā, un tur pie Viņa sapulcējās daudz ļaužu, kas atveda neveselos un kroplos, nolikdami tos pie Viņa kājām. Jēzus viņus visus dziedināja. Kaut gan šie cilvēki bija pagāni, tie pagodināja Israēla Dievu. Trīs dienas tie turpināja pulcēties ap Pestītāju, naktis pārgulēdami zem klajas debess, bet, dienā drūzmēdamies ap Kristu, lai dzirdētu Viņa vārdus un redzētu Viņa darbus. Trešās dienas vakarā viņu pārtika bija beigusies. Jēzus negribēja ļaudis atlaist mājās izsalkušus, tāpēc aicināja savus mācekļus nodrošināt viņus ar uzturu. Bet mācekļi atkal parādīja neticību. Jau Betsaidā tie bija piedzīvojuši, ka ar Kristus svētību viņu niecīgie pārtikas krājumi bija pietiekami, lai pabarotu lielu ļaužu pulku; tomēr tagad šie vīri visu, kas tiem bija, nenesa pie Kristus paļāvībā, ka Viņš to pavairos izsalkušo vajadzībām. Turklāt ļaudis, ko Viņš bija paēdinājis Betsaidā, bija jūdi, bet šie — tikai svešinieki un pagāni. Jūdu aizspriedumi joprojām iespaidoja mācekļu sirdis, un tie Jēzum atbildēja: «Kas šos ar maizi var paēdināt te, tuksnesī?» Taču, paklausīdami Viņam, tie atnesa to, kas tiem bija: septiņas maizes un divas zivis. Lielais ļaužu pulks tika paēdināts, un pāri palika vēl septiņi lieli grozi ar druskām. Tā tika atspirdzināti četri tūkstoši cilvēku, neskaitot sievietes un bērnus, un Jēzus tos atlaida mājās ar priecīgām un pateicīgām sirdīm. {LI 329.4}

Pēc tam Jēzus ar mācekļiem iekāpa laivā un pārcēlās pāri ezeram uz Magadanu, Ģenecaretes ielejas dienvidu daļā. Tiras un Sidonas robežās sīrietes-feniķietes paļāvīgā ticība bija atspirdzinājusi Viņa garu. Desmit pilsētu apgabala pagāniskie iedzīvotāji Viņu bija uzņēmuši ar prieku. Bet tagad, kad Jēzus vēlreiz izcēlās malā Galilejā, kur Viņa spēks bija atklājies visspilgtāk, kur Viņš, liekot atskanēt savām mācībām, bija darījis

visvairāk žēlsirdības darbu, Viņu uzņēma ar nievājošu neticību. {LI 330.1}

Farizeju delegācijai pievienojās pārstāvji no bagātajiem un augstprātīgajiem saduķejiem, kas bija priesteru un tautas skeptiski noskaņotā aristokrātu partija. Abas sektas dzīvoja nesamierināmā naidā. Lai saglabātu savu stāvokli un autoritāti, saduķeji glaimoja valdošajai varai. Farizeji, turpretī, kurināja tautā ienaidu pret romiešiem, ar ilgošanos gaidīdami brīdi, kad varēs nokratīt iekarotāju jūgu. Bet tagad saduķeji un farizeji apvienojās pret Kristu. Līdzīgs meklē līdzīgu, un ļaunums, lai kur tas arī nepastāvētu, apvienojas ar ļaunumu, lai iznīcinātu labo. {LI 330.2}

Tagad farizeji un saduķeji nāca pie Kristus, prasīdami kādu zīmi no Debesīm. Kad Jozuas dienās Israēls izgāja cīņā pret kanaānie- šiem pie Bet-Horona, uz vadoņa pavēli apstājās saule, kamēr tika gūta uzvara. Senatnē bija notikuši daudzi tādi brīnumi, un tamlīdzīga zīme tagad tika prasīta no Jēzus. Bet ne jau zīme bija tā, ko jūdiem vajadzēja. Nekāds ārēji redzams pierādījums tiem nevarēja atnest labumu. Tiem bija vajadzīga nevis prāta apgaismošana, bet garīga atjaunošanās. {LI 330.3}

«Jūs, liekuļi,» sacīja Jēzus, «gaisa parādības jūs izprotat», —jo, pētīdami debesis, tie spēja prognozēt laiku, — «vai jūs nevarat arī laika zīmes izprast?» Svētā Gara spēkā runātie Kristus vārdi, kas pārliecināja par grēku, bija viņu pestīšanai domātā Dieva zīme. Arī tieši no Debesīm, apliecinot Kristus sūtību, tika dotas vairākas zīmes. Par Jēzu liecināja eņģeļu dziesma ganiem, zvaigzne, kas vadīja gudros, balodis un balss no Debesīm Viņa kristību brīdī. {LI 330.4}

«Un Viņš nopūtās savā garā un sacīja: «Ko šī cilts meklē zīmes?» «Viņai nekāda cita netiks dota, kā vien pravieša Jonas zīme.» » Kā Jona trīs dienas un trīs naktis bija lielas zivs vēderā, tā Kristum trīs dienas un naktis jāpavada «zemes klēpī»; kā Jonas sludināšana bija par zīmi niniviešiem, tā Kristus sludināšana kļuva par zīmi Viņa paaudzei. Bet kāda starpība Vārda uzņemšanā! Lielās pagānu pilsētas ļaudis trīcēja un drebēja, kad tie izdzirda Dieva brīdinošo vēsti. Ķēniņi un augstmaņi pazemojās; augstie un zemie kopīgi sauca uz Dievu Debesīs, un tiem tika piešķirta Viņa žēlastība. «Ninivieši», Kristus sacīja, «celsies tiesas dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo tie, Jonam sludinot, no grēkiem atgriezās, un redzi, šeit ir vairāk nekā Jona.» (Mat. 12:40,41) {LI 331.1}

Katrs Kristus brīnumdarbs apliecināja Viņa dievišķību. Viņš darīja tieši to darbu, kāds par Mesiju bija iepriekš sludināts. Bet farizejiem šie žēlastības darbi kļuva par skaidru apvainojumu. Jūdu vadoņi uz cilvēku ciešanām noraudzījās ar cietsirdīgu vienaldzību. Daudzos gadījumos tieši viņu egoisms un jūgs bija radījuši tās ciešanas, kuras Kristus remdināja. Tādā veidā Viņa brīnumdarbi tiem kļuva par pārmetumu. {LI 331.2}

Tieši Kristus dievišķā rakstura vispilnīgākais pierādījums lika jūdiem noraidīt Pestītāja

darbu. Viņa veikto brīnumu nozīme vislabāk saskatāma faktā, ka tie nāca cilvēcei par svētību. Vispilnīgākais pierādījums tam, ka Viņš nācis no Debesīm, bija dzīvē atklātais Dieva raksturs. Viņš darīja Dieva darbus un runāja Dieva vārdus. Tāda dzīve ir lielākais brīnums. {LI 331.3}

Kad patiesības vēsts tiek sludināta mūsdienās, ir daudzi, kas sauc tāpat kā jūdi: «Rādiet mums kādu zīmi! Izdariet kādu brīnumu!» Bet uz farizeju pieprasījumu Kristus nevienu brīnumu nedarīja. Viņš nedarīja brīnumus tuksnesī un neatbildēja sātana pamudinājumiem. Arī mums Viņš nepiešķir spēku, lai mēs censtos sevi attaisnot vai arī apmierināt neticības un augstprātības prasības. Tomēr Evaņģēlijam netrūkst apstiprinājuma par tā dievišķo izcelsmi. Vai tas nav brīnums, ka mēs varam izrauties no sātana verdzības? Ienaids pret sātanu cilvēka sirdij nav dabisks; to iedēsta Dieva žēlastība. Kad cilvēks, kuru ir pārvaldījusi stūrgalvīga un untumaina griba, kļūst brīvs un no visas sirds ļaujas Debesu pievelkošajai varai, ir noticis brīnums. Tāpat tas ir, kad cilvēks, kas atradies spēcīgos maldos, sāk izprast morālās patiesības. Ikreiz, kad kāda dvēsele tiek atgriezta un mācās mīlēt Dievu un ievērot Viņa baušļus, ir piepildījies apsolījums: «Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu. (Ec. 36:26) Pārmaiņa cilvēku sirdīs, viņu raksturu pārveidošanās ir brīnums, kas atklāj mūžam dzīvo Pestītāju, kurš darbojas, glābjot dvēseles. Pastāvīga dzīve Kristū ir liels brīnums. Arī Dieva Vārda sludināšanā ir kāda zīme, kurai noteikti jāparādās, — tā ir Svētā Gara klātbūtne, kas Vārdu padara par atjaunojošu spēku tiem, kas klausās. Tā ir Dieva liecība pasaules priekšā par Viņa Dēla dievišķo sūtību. {LI 331.4}

Tie, kas no Jēzus tagad pieprasīja zīmi, bija tā apcietinājuši savas sirdis neticībā, ka Viņa raksturā nesaskatīja Dieva līdzību. Tie negribēja atzīt, ka Viņa misija bija Svēto Rakstu piepildījums. Līdzībā par bagāto vīru un Lācaru Jēzus farizejiem sacīja: «Ja tie neklausa Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no miroņiem celtos augšā.» (Lūk. 16: 31) Neviena zīme, ko varētu dot Debesīs vai zemes virsū, tiem nenestu nekādu labumu. {LI 332.1}

Jēzus «nopūtās savā garā» un, novērsies no nievātāju pulka, kopā ar mācekļiem atkal iekāpa laivā. Skumji klusēdami, tie no jauna cēlās pāri ezeram. Viņi tomēr neatgriezās uz to vietu, kuru iepriekš bija atstājuši, bet devās uz Betsaidu, tuvu apvidum, kur kādreiz paēdināja piecus tūkstošus. Piebraucot pie pretējā krasta, Jēzus sacīja: «Pielūkojiet un sargieties no farizeju un saduķeju rauga!» Jūdi kopš Mozus laikiem bija paraduši no savām mājām izmest raugu Pasā svētku laikā, un tādā veidā viņiem tika mācīts to uzskatīt par grēka simbolu. Taču mācekļi Jēzu nesaprata. Aizbraukdami no Magadanas, tie bija piemirsuši paņemt maizi, tāpēc tagad līdzi bija tikai viens klaips. Viņi iedomājās, ka Kristus aizrāda uz šo apstākli, brīdinādams nepirkt maizi no kāda farizeja vai saduķeja. Viņu ticības un garīgās uztveres trūkums bieži kļuva par cēloni tam, ka tie nepareizi

izprata Kristus vārdus. Tādēļ Jēzus tos norāja par domām, ka Viņš, kas ar nedaudz zivīm un miežu maizēm bija paēdinājis tūkstošus, šajā svinīgajā brīdinājumā būtu atgādinājis tikai par laicīgo uzturu. Pastāvēja briesmas, ka farizeju un saduķeju viltīgie un veiklie spriedelējumi varētu saraudzēt Kristus mācekļus ar neticību, pamudinot tos pārāk vieglprātīgi skatīties uz Viņa darbu. {LI 332.2}

Mācekļi domāja, ka viņu Mācītājam tiešām vajadzēja uzklausīt prasību pēc zīmes no Debesīm. Tie ticēja, ka Jēzus spēj to dot, un pieņēma, ka šāda zīme apklusinātu Viņa ienaidniekus, jo tie nesaskatīja šo intrigantu liekulību. {LI 332.3}

Dažus mēnešus vēlāk, «kad daudz tūkstošu ļaužu sapulcējās, tā ka cits citu tikko nesamina», Jēzus atkārtoja šo pašu mācību. «Jēzus iesāka sacīt saviem mācekļiem: «Sargieties no farizeju rauga, tas ir, no viņu liekulības.» » (Lūk. 12:1) {LI 333.1}

Iejaukts miltos, raugs darbojas nemanāmi, visu masu pārvērsdams pēc savas dabas. Tā arī, ja liekulībai ļauj mitināties sirdī, tā iesakņojas raksturā un dzīvē. Spilgtu farizeju liekulības paraugu Kristus jau bija norājis, atmaskodams «korban» paradumu, ar kuru bērnu pienākumu nepildīšanu paslēpa zem šķietamas augstsirdības pret dievnamu. Rakstu mācītāji un farizeji sludināja maldinošus principus. Viņi neatklāja savu mācību īsto būtību un patiesos nolūkus, tomēr vienmēr veikli izlietoja ikkatru izdevību, lai tās viltīgi iedvestu savu klausītāju prātos. Bet, vienreiz pieņemti, šie maldīgie uzskati iedarbojās līdzīgi raugam maizē, iespiezdamies domāšanā un pārveidodami raksturu. Tieši šīs viltus mācības bija tās, kas ļaudīm neļāva saprast Kristus vārdus. {LI 333.2}

Tāda pati ietekme darbojas arī mūsu dienās, kad cilvēki Dieva likumu cenšas izskaidrot tā, lai tas saskanētu ar viņu rīcību. Šī šķira bauslību neapkaro atklāti, bet piedāvā spekulatīvas teorijas, kas izrok pamatus principiem. Viņi bauslību izskaidro tā, lai iznīcinātu tās spēku. {LI 333.3}

Farizeju liekulība bija pašlabuma meklēšanas rezultāts, bet pašpaaugstināšanās — viņu dzīves mērķis. Tieši tas beidzās ar Svēto Rakstu sagrozīšanu un nepareizu pielietošanu un padarīja tos aklus pret Kristus misijas nolūku. Pat mācekļiem draudēja briesmas uzkrāt sirdī šo viltīgo, nenotveramo ļaunumu. Tos, kas sevi uzskatīja par Jēzus mācekļiem, lielā mērā ietekmēja farizeju prātojumi. Viņi bieži svārstījās starp ticību un neticību un nesaskatīja Kristū apslēpto gudrības un atzīšanas bagātību. Arī mācekļi, kaut gan ārēji visu atstājuši Kristus dēļ, tomēr, savu labumu meklējot, vēl nebija pārtraukuši tiekties pēc lielām lietām. Šis gars izraisīja strīdus, kurš no viņiem būs lielākais. Tieši tas nostājās starp viņiem un Kristu, padarīdams tos neiejūtīgus pret Viņa pašuzupurīgo misiju un tik kūtrus izprast pestīšanas noslēpumu. Kā raugs, ja tam ļauj pabeigt savu darbu, izraisa pūšanu un bojāeju, tā pašlabumu meklējošs gars, ja tas tiek lolots, apgāna un aizved nāvē dvēseles. {LI 333.4}

Mūsu dienās, tāpat kā senatnē, starp Kunga sekotājiem šis viltīgais un maldinošais grēks ir visai plaši izplatīts. Cik bieži gan mūsu kalpošana Kristum, gan mūsu savstarpējās attiecības tiek aptraipītas ar slepenu vēlēšanos paaugstināties! Cik gatavi mēs esam domās paši sevi apsveikt; kā ilgojamies, lai cilvēki mūs atzinīgi novērtētu! Tā ir patmīlība, Dieva noliktā ceļa vietā ir vēlēšanās rast vieglāko, kas noved pie tā, ka Dieva baušļi tiek aizvietoti ar cilvēku teorijām un tradīcijām. Tieši saviem mācekļiem Kristus izteica brīdinājumu: «Raugiet, sargieties no farizeju rauga!» {LI 333.5}

Kristus reliģija ir patiesa. Degsme pēc Dieva goda ir Svētā Gara iedēstīts virzošais spēks, un to var radīt tikai spēcīga Dieva Gara darbība. Vienīgi Dieva spēks spēj padzīt pašlabuma meklēšanu un liekulību. Šī pārmaiņa ir Viņa darbības zīme. Kad pieņemtā ticība iznīcina egoismu un izlikšanos, kad tā liek mums meklēt Dieva godu un ne savu labumu, tad varam zināt, ka tā ir pareiza. «Tēvs, pagodini savu Vārdu!» (Jāņa 12:28) — tāds bija Kristus dzīves vadmotīvs. Ja sekosim Viņam, tad tas būs arī mūsu dzīves pamatprincips. Viņš pavēl mums dzīvot tā, «kā Viņš ir dzīvojis», un «no tā mēs noprotam, ka esam Vinu atzinuši, ja turam Vina baušļus». (1. Jāņa 2:6,3) {LI 334.1}

45 Nodaļa - Krusta ēnā

(Mat. 16:13-28; Marka 8:27-38; Lūk. 9:18-27) {LI 335.1}

Kristus darbs zemes virsū steidzās pretī nobeigumam. Jēzus priekšā spilgtā rakstā vērpās ainas, kurām pretī veda Viņa soļi. Jau pirms Pestītājs nāca uz zemi kā cilvēks, Viņš visā pilnībā pārredzēja ceļu, kas Viņam ejams, lai glābtu pazudušos cilvēkus. Ikviens skaudro sāpju dūriens, kas plosīja Viņa sirdi, apkaunojums, kas tika mests uz Viņa galvas, katrs trūkums, kas bija jāpanes, tika atklāts Viņa skatam vēl pirms Pestītājs nolika savu ķēnišķīgo kroni un apģērbu un nokāpa no troņa, lai savu dievišķo būtību ietērptu cilvēka miesā. Viņa acu priekšā skaidri iezīmējās ceļš no silītes līdz Golgātai. Viņš zināja, kādas mokas būs jāizcieš. To visu Viņš saprata un tomēr sacīja: «Raugi, Es esmu, Grāmatā stāv par Mani Manis paša vietā rakstīts. Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, Mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi Manā sirdī.» (Ps. 40:8,9) {LI 335.2}

Savā priekšā Viņš vienmēr skatīja misijas iznākumu. Viņa zemes dzīvi, tik pilnu grūtuma un pašuzupurēšanās, apgaismoja izredzes, ka visas šīs grūtās pūles nebūs veltīgas. Atdodams savu dzīvību par cilvēku dzīvību, Viņš atgriezīs pasauli pie uzticības Dievam. Kaut gan vispirms būs jāsaņem asins kristība, kaut gan pasaules grēku svars smagi spiedīs Viņa nevainīgo dvēseli, kaut arī Viņu apņems neizsakāmu ciešanu ēna, tomēr nākotnē paredzamā prieka dēļ Viņš izvēlējās panest krustu un nebēdāja par kaunu. {LI 335.3}

Kristus izredzētajiem darba biedriem visas šīs ainas vēl bija apslēptas, tomēr tuvojās laiks, kad tiem būs jābūt par Viņa moku lieciniekiem. Tiem būs jāredz, ka Tas, ko viņi mīlējuši un kam uzticējušies, tiks nodots ienaidnieku rokās un piesists pie krusta Golgātā. Drīz Jēzum tos vajadzēs atstāt vienus šinī pasaulē bez drošības, ko sniedz Viņa redzamā klātbūtne. Pestītājs zināja, cik nikni mācekļus vajās naids un neticība, tādēļ no sirds ilgojās viņus sagatavot gaidāmajiem pārbaudījumiem. {LI 335.4}

Jēzus un Viņa mācekļi bija nonākuši kādā pilsētā Filipa Ceza- rejas tuvumā. Viņi atradās ārpus Galilejas robežām, apgabalā, kur valdīja elku kalpība. Šeit mācekļi bija tālāk no jūdaisma valdošās ietekmes un vairāk saskārās ar pagānu dievkalpošanu. Šeit visapkārt bija pārstāvētas visās pasaules malās eksistējošās māņticības formas. Jēzus gribēja, lai, tādus apstākļus vērodami, tie sāktu izjust savu atbildību pagānu priekšā.. Uzkavēdamies šinī apgabalā, Jēzus centās atturēties no ļaužu mācīšanas, lai vairāk laika varētu ziedot saviem mācekļiem. {LI 335.5}

Viņš gatavojās tiem stāstīt par gaidāmajām ciešanām, bet vispirms aizgāja vientuļā vietā pielūgt Dievu, lai mācekļu sirdis tiktu sagatavotas uzņemt Viņa vārdus. Atgriezies pie tiem, Viņš tūlīt vēl visu neatklāja. Pirms tam Viņš deva tiem izdevību apliecināt savu ticību, lai tie tiktu stiprināti gaidāmajiem pārbaudījumiem. Jēzus jautāja: «Ko ļaudis saka

par Cilvēka Dēlu, kas Viņš esot?» {LI 336.1}

Mācekļi ar skumjām bija spiesti atzīt, ka Israēls savu Mesiju vēl nepazina. Redzēdami brīnumdarbus, daži bija apliecinājuši, ka Viņš ir Dāvida Dēls. Betsaidas apkārtnē lielais ļaužu pulks, kas tika paēdināts, gribēja Viņu pasludināt par Israēla ķēniņu. Daudzi bija gatavi Viņu pieņemt par pravieti, bet tie neticēja, ka Viņš ir Mesija. {LI 336.2}

Tad Jēzus izvirzīja otru jautājumu, vērsdamies pie pašiem mācekļiem: «Bet ko tad jūs par Mani sakāt, kas Es esmu?» Pēteris atbildēja: «Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.» {LI 336.3}

Jau no paša sākuma Pēteris ticēja, ka Jēzus ir Mesija. Daudzi citi, kurus bija pārliecinājusi Jāņa Kristītāja sludināšana un kas bija pieņēmuši Kristu, sāka šaubīties par Jāņa misiju, kad to ieslodzīja cietumā un notiesāja uz nāvi; tagad tie šaubījās, vai Jēzus ir ilgi gaidītais Mesija. Arī daudzi mācekļi, kas kvēli gaidīja, ka Jēzus ieņems savu vietu uz Dāvida troņa, Viņu atstāja, kad saprata, ka Kristum nav tādu nodomu. Bet Pēteris un viņa biedri nebija atkāpušies no savas uzticības. Vakardienas slavinātāju un šodienas tiesātāju svārstīgais kurss neiznīcināja Pestītāja uzticīgo sekotāju ticību. Pēteris atklāti apliecināja: «Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.» Viņš negaidīja, kamēr Kunga galvu vainagos ķēniņa kronis, bet pieņēma To Viņa pazemībā. {LI 336.4}

Pēteris izteica visu divpadsmit mācekļu pārliecību. Tomēr tie vēl pilnīgi neizprata Kristus misiju. Priesteru un rakstu mācītāju opozīcija un visu lietu sagrozīšana gan nespēja tos novērst no Kristus, tomēr tā viņus ļoti mulsināja. Tie nevarēja skaidri noteikt savu ceļu. Bērnībā saņemtās audzināšanas ietekme, rabīnu mācību un tradīciju spēks vēl vienmēr kavēja viņus saskatīt patiesību. Laiku pa laikam tos apgaismoja dārgi gaismas stari no Jēzus; taču bieži viņi līdzinājās cilvēkiem, kas taustās tumsā. Bet tajā dienā, pirms tos nostādīja vaigu vaigā ar viņu ticības lielo pārbaudījumu, Svētais Gars iespaidoja viņus ar spēku. Uz brīdi viņu acis tika novērstas no tā, «kas ir redzams», lai skatītu lietas, «kas nav redzamas». (2. Kor. 4:18) Zem cilvēciskuma apvalka tie saskatīja Dieva Dēla godību. {LI 336.5}

Jēzus Pēterim atbildēja, sacīdams: «Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir Debesīs.» {LI 337.1}

Pētera izteiktā atziņa ir ticīga cilvēka dzīves pamats. Tā ir tā pati, kuru Kristus nosauca par mūžīgo dzīvību. Bet tās ieguvums nedod tiesības sevis paaugstināšanai. Tā Pēterim netika atklāta viņa gudrības vai krietnuma dēļ. Pati no sevis cilvēce nevar izprast dievišķas lietas. «Tās ir tik augstas kā debesis, — ko tu tur sasniegsi? Dziļākas nekā elle, cik tālu tur sniedzas tavas zināšanas?» (Ījaba 11:8) Tikai, pieņemot tās, mums var atklāties Dieva dziļumi: «Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis (..), mums Dievs to ir atklājis ar savu Garu, jo Gars izdibina visas lietas, arī

Dieva dziļumus.» (1. Kor. 2:9,10) «Tā Kunga draudzība ir ar tiem, kas Viņu bīstas»; un tas, ka Pēteris saredzēja Kristus godību, ir pierādījums, ka viņš bija no «Dieva mācīts». (Ps. 25:14; Jāņa 6:45) Tik tiešām, «svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja». {LI 337.2}

Jēzus turpināja: «Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šīs klints Es gribu celt savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.» Vārds Pēteris nozīmē akmens — kustībā esošs, ripojošs akmens. Pēteris nebija klints, uz kuras dibināta draudze. Elles vārti viņu uzvarēja, kad tas lādēdamies un zvērēdams aizliedza savu Kungu. Draudze ir celta uz Tā, kuru elles vārti nespēj uzvarēt. {LI 337.3}

Jau daudzus gadsimtus pirms Glābēja nākšanas Mozus bija norādījis uz Israēla pestīšanas Klinti. Dziesminieks dziedāja par akmens kalnu, «sava stipruma klinti». Jesaja bija rakstījis: «Tādēļ saka Dievs, tas Kungs: «Redzi, Es lieku Ciānā pamatakmeni, izraudzītu akmeni, dārgu stūra akmeni, kas klintij līdzīgi nopamatots.» » (5. Moz. 32:4; Ps. 62:7,8; Jes. 28:16) Arī Pēteris pats, Dieva Gara vadībā rakstīdams, šo pravietojumu attiecināja uz Jēzu. Viņš saka: «Ja jūs esat baudījuši, ka tas Kungs ir labs, ejiet pie Viņa kā pie dzīvā akmens, kas gan cilvēku atmests, bet Dievam izredzēts un dārgs. Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu.» (1. Pēt. 2:3-5) «Jo citu pamatu neviens nevar likt, kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus.» (1. Kor. 3:11) «Uz šīs Klints», sacīja Jēzus, «Es gribu celt savu draudzi.» Dieva un visu saprātīgo būtņu priekšā, neredzamo elles karapulku priekšā Kristus savu draudzi dibināja uz dzīvas Klints. Šī Klints bija Viņš pats — Viņa miesa, kas satriekta un ievainota mūsu dēļ. Uz tāda pamata uzceltu draudzi elles vārti neuzvarēs. {LI 337.4}

Cik nespēcīga vēl izskatījās draudze, kad Kristus runāja šos vārdus! Tur bija tikai saujiņa ticīgo, pret kuriem tiks vērsti visi ļauno garu un ļauno cilvēku spēki; taču Kristus sekotājiem nebija jābaidās. Viņus, kas bija dibināti uz stiprās Klints, neviens nespēja iznīcināt. {LI 338.1}

Sešus gadu tūkstošus ticība ir celta uz Kristus. Seštūkstoš gadus sātana dusmu plūdi un negaisi ir triekušies pret mūsu pestīšanas Klinti, bet tā stāv nesatricināma. {LI 338.2}

Pēteris izteica patiesību, kas ir draudzes ticības pamats, un Jēzus viņu pagodināja kā visu ticīgo pārstāvi. Viņš sacīja: «Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī Debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī Debesīs.» {LI 338.3}

«Debesu valstības atslēgas» ir Kristus vārdi. Visi Svēto Rakstu vārdi ir Viņa vārdi, un tie ir ietverti šajā jēdzienā. Šiem vārdiem ir spēks atvērt un aizslēgt Debesis, tie pasludina noteikumus, ar kādiem cilvēki tiek pieņemti vai atmesti. Tā Dieva vārda sludinātāju darbs kļūst par dzīvības smaržu uz dzīvību vai nāves smaržu uz nāvi. Viņiem ir uzdevums, kura

iznākumam ir mūžīgas sekas. {LI 338.4}

Pestītājs neuzdeva Evaņģēlija darbu individuāli tikai Pēterim. Vēlāk, atkārtodams Pēterim sacītos vārdus, Viņš tos attiecināja tieši uz draudzi. Tas pēc būtības tika sacīts visiem divpadsmit mācekļiem kā ticīgo pārstāvjiem. Ja Jēzus kādu sevišķu autoritāti būtu piešķīris tikai vienam no viņiem, tad tie tik bieži nestrīdētos par to, kurš ir lielākais. Tie būtu padevušies sava Kunga gribai un godājuši to, ko Viņš izraudzījis. {LI 338.5}

Kristus neiecēla vienu, lai tas tiem būtu par galvu, bet sacīja: «Jums nebūs saukties par «rabi», jo viens ir jūsu Mācītājs, Kristus. Jums arī nebūs saukties par vadoņiem, jo Viens ir jūsu Vadonis, Kristus.» (Mat. 23:8,10) «Ikkatra vīra galva ir Kristus.» Dievs, kas visas lietas nolicis pie Pestītāja kājām, «Viņu pašu visās lietās ir iecēlis par galvu draudzei, kas ir Viņa miesa, pilnība, kas visu visur piepilda.» (1. Kor. 11:3; Ef. 1:22,23) Draudze ir celta uz Kristus, kas ir tās pamats, un tai jāpaklausa Kristum, kas ir arī tās galva. Tā nedrīkst būt atkarīga no kāda cilvēka, cilvēks nedrīkst to pārvaldīt. Daudzi apgalvo, ka viņu atbildīgais pienākums draudzē piešķir tiesības noteikt, kam citiem ticēt un ko darīt. Šādu uzskatu Dievs neatbalsta. Kristus paskaidro: «Jūs visi esat brāļi.» Visi ir pakļauti kārdināšanām, un visi var maldīties. Vadības ziņā mēs nevaram paļauties ne uz vienu mirstīgu būtni. Ticības Klints ir Kristus dzīvā klātbūtne draudzē. Uz to var paļauties ikviens, pat visvājākais, bet tie, kas paši iedomājas, ka ir ļoti stipri, izrādīsies pavisam vāji, ja par savu stiprumu nebūs padarījuši Kristu. «Nolādēts ir, kas paļaujas uz cilvēkiem un tur miesu par savu atbalstu un elkoni.» Kungs «ir klintskalns, pilnīgs ir Viņa darbs». «Svētīgi visi, kas pie Viņa tveras.» (Jer. 17:5; 5. Moz. 32:4; Ps. 2:12) {LI 338.6}

Pēc Pētera izteiktās liecības Jēzus pavēlēja mācekļiem, lai tie nevienam nesaka, ka Viņš ir Kristus. Šī pavēle tika dota rakstu mācītāju un farizeju noteiktās opozīcijas dēļ. Turklāt ļaudīm un pat mācekļiem bija nepareizs priekšstats par Mesiju, tādēļ atklāta Viņa izsludināšana nedotu tiem patiesu izpratni par Viņa raksturu vai darbu. Bet dienu no dienas, atklājoties kā Pestītājs, Viņš tiem vēlējās atstāt pareizu iespaidu par sevi kā Mesiju. {LI 339.1}

Mācekļi joprojām gaidīja, ka Kristus sāks valdīt kā laicīgs valdnieks. Tie cerēja, ka Viņš vienmēr nepaliks nabadzībā un ēnā, bez slavas un goda, ka tuvojas laiks, kad Jēzus tomēr uzcels valstību, kaut arī tik ilgi slēpj savu nodomu. Mācekļiem nekad nenāca prātā, ka priesteru un rakstu mācītāju ienaids netiks uzvarēts, ka no Kristus atteiksies Viņa tauta, ka tā Viņu notiesās un piesitīs krustā kā ļaundari. Bet tumsības varas stunda tuvojās, un Jēzum vajadzēja tiem atvērt acis skaidrai izpratnei par gaidāmo cīņu. Paredzēdams pārbaudījumus, Viņš jutās noskumis. {LI 339.2}

Līdz šim Kristus atturējās darīt mācekļiem zināmu kaut ko, kas saistījās ar Viņa ciešanām un nāvi. Sarunā ar Nikodēmu Viņš gan bija teicis: «Kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātiek paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu

mūžīgo dzīvību.» (Jāņa 3:14,15) Bet mācekļi to nedzirdēja, un, ja arī būtu dzirdējuši, tie nebūtu sapratuši. Tomēr tagad, tik ilgi staigājuši kopā ar Jēzu, klausījušies Viņa vārdus un vērojuši darbus, tie, neskatoties uz Jēzus ārēji redzamo pazemību un priesteru un tautas opozīciju, spēja pievienoties Pētera liecībai: «Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.» Tagad bija pienācis laiks atvilkt nezināmās nākamības priekškaru. «No tā laika Jēzus iesāka saviem mācekļiem rādīt, ka Viņam vajagot noiet uz Jeruzālemi un daudz ciest no vecajiem un augstajiem priesteriem, un rakstu mācītājiem un tikt nokautam un trešajā dienā celties augšā.» {LI 339.3}

Mācekļi klausījās un savās bēdās un pārsteigumā nespēja pateikt ne vārda. Kristus taču bija pieņēmis Pētera apliecinājumu, ka Viņš ir Dieva Dēls, tādēļ pavisam neizprotama šķita runāšana par ciešanām un nāvi. Pēteris nespēja nociesties, neko neteicis. Viņš satvēra savu Kungu, it kā gribēdams Viņu atturēt no draudošā briesmīgā likteņa, un izsaucās: «Lai Dievs pasargā, Kungs, ka Tev tas nenotiek!» {LI 340.1}

Pēteris Kungu mīlēja, bet Jēzus neizteica atzinību par veidu, kādā tas vēlējās Viņu pasargāt no ciešanām. Pētera vārdi nebija tādi, kas varētu Jēzu iepriecināt un stiprināt gaidāmajā lielajā pārbaudījumā. Tie nebija saskaņā ar Dieva žēlastības nodomu šinī pazudušajā pasaulē, nedz arī ar sevis upurēšanas mācību, kuru Jēzus centās atklāt ar savu personīgo priekšzīmi. Pēteris Kristus darbā negribēja redzēt krustu. Ietekme, kādu varētu atstāt viņa vārdi, bija tiešs pretstats tam, ko Kristus vēlējās, lai Viņa sekotāji atcerētos, tādēļ Pestītājs bija spiests izteikt vienu no visbargākajiem rājieniem, kāds jebkad nācis pār Viņa lūpām: «Atkāpies no Manis, sātan, tu Man esi par apgrēcību. Jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkam patīk.» {LI 340.2}

Sātans mēģināja Jēzu padarīt mazdūšīgu un novērst no Viņa uzdevuma, un Pēteris savā aklajā mīlestībā izteica šo kārdinājumu. Šīs domas autors bija visa ļaunuma lielkungs. Aiz šī straujā lūguma slēpās viņa paskubinājums. Tuksnesī sātans Kristum bija piedāvājis varu pār pasauli ar nosacījumu, ka jāatsakās no pazemojuma un upura ceļa. Tagad viņš ar šo pašu kārdinājumu uzbruka māceklim. Viņš centās piesaistīt Pētera skatienu zemes godībai, lai tas neredzētu krustu, uz kuru Jēzus gribēja vērst viņa uzmanību. Tā, izmantojot Pēteri, sātans no jauna uzbruka ar kārdināšanu Jēzum. Bet Pestītājs to neņēma vērā. Viņš domāja par savu mācekli. Sātans bija nostājies starp Pēteri un viņa Kungu, lai mācekļa sirdi neaizkustinātu doma, cik ļoti Kristus pazemosies viņa dēļ. Kristus vārdi netika adresēti Pēterim, bet teikti tam, kas viņu centās atšķirt no Glābēja. «Atkāpies no Manis, sātan!» Neiejaucies starp Mani un Manu nomaldījušos kalpu! Ļauj Man nostāties aci pret aci ar Pēteri, lai Es viņam varu atklāt savas mīlestības noslēpumu! {LI 340.3}

Tas, ka Kristus ceļš zemes virsū ved cauri grūtībām un pazemojumiem, Pēterim bija rūgta mācība, ko viņš apguva lēni. Māceklis baidījās no iespējamām ciešanām kopā ar

Kungu. Tomēr ar šo ciešanu svētībām viņam bija jāiepazīstas tieši uguns cepļa karstumā. Daudz, daudz vēlāk, kad viņa rosīgo augumu jau bija saliekusi darba un gadu nasta, viņš rakstīja: «Mīļie, nebrīnieties par bēdu karstumu jūsu vidū, kas nāk jums par pārbaudījumu, it kā jums notiktu kaut kas neparasts. Bet tā kā nu jums ir daļa pie Kristus ciešanām, priecājieties, lai jūs arī, Viņam godībā parādoties, varētu līksmoties un priecāties.» (1. Pēt. 4:12,13) {LI 341.1}

Tālāk Jēzus mācekļiem skaidroja, ka Viņa pašaizliedzīgā dzīve ir paraugs tam, kādai jābūt viņu dzīvei. Līdz ar mācekļiem saaicinājis tuvumā stāvošos ļaudis, Viņš sacīja: «Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man.» Jēdziens par krustu saistījās ar Romas varu. Tas bija visnežēlīgākais nāvessoda izpildīšanas veids. Nekrietnākajiem noziedzniekiem krustu uz soda izciešanas vietu lika nest pašiem. Bieži, kad tas tika uzlikts uz pleciem, viņi izmisīgi pretojās, līdz tos savaldīja un moku rīku uzsēja viņiem uz muguras. Bet Jēzus saviem sekotājiem pavēlēja krustu uzņemties labprātīgi. Mācekļiem Viņa vārdi, kaut arī neskaidri nojausti, norādīja uz pakļaušanos visrūgtākajiem pazemojumiem, padodoties ciešanām līdz pat nāvei. Vēl pilnīgāku sevis nodošanu Kristus nespēja izteikt vārdos. Bet visu to Jēzus uzņēmās cilvēku dēļ. Viņš neilgojās pēc Debesīm, kamēr mēs bijām pazuduši. Debesu pagalmus Kungs apmainīja pret pārmetumu un uzbrukumu pilnu dzīvi un apkaunojošu nāvi. Viņš, būdams neizsakāmi bagāts, kļuva nabags, lai caur Viņa nabadzību mēs kļūtu bagāti. Mums jāseko pa Viņa iemīto taku. {LI 341.2}

Mīlestība pret dvēselēm, par kurām Kristus nomiris, nozīmē sava es krustā sišanu. Katram Dieva bērnam turpmāk būtu sevi jāuzskata par locekli ķēdē, kas nolaista, lai glābtu pasauli, par vienotu ar Kristu Viņa žēlastības plānā, par tādu, kas iziet līdz ar Viņu meklēt un glābt pazudušos. Kristietim vienmēr jāapzinās, ka viņš ir svētījies Dievam un ka viņam savā raksturā jāatklāj pasaulei Kristus. Jēzus dzīvē redzamajai sevis upurēšanai, līdzjūtībai un mīlestībai no jauna jāparādās to dzīvē, kas_ darbojas Dieva lietas labā. {LI 341.3}

«Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis un Evaņģēlija dēļ, tas to izglābs.» Egoisms ir nāve. Neviens ķermeņa orgāns nevarētu dzīvot, ja tas savu kal-pošanu norobežotu tikai ar sevi. Sirds, atsakoties raidīt dzīvību uzturošās asinis uz rokām un galvu, drīz vien zaudētu savu spēku. Līdzīgi mūsu asinīm Kristus mīlestība caurstrāvo visu Viņa garīgo miesu. Būdami šīs miesas locekļi, mēs esam saistīti cits ar citu, tādēļ katra dvēsele, kas atsakās kalpot, iet bojā. «Jo, ko tas cilvēkam līdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?» jautāja Jēzus. {LI 342.1}

Pāri tagadējai nabadzībai un pazemojumam Viņš mācekļiem norādīja uz savu nākšanu godībā, ne šīs zemes troņa spožumā, bet ar dievišķu godību un Debesu pulku pavadībā.

Jēzus sacīja, ka tad «Viņš ikkatram atmaksās pēc viņa darbiem», un iedrošināja tos ar apsolījumu: «Patiesi Es jums saku: daži no tiem, kas šeit stāv, nāvi nebaudīs, iekams tie neredzēs Cilvēka Dēlu nākam savā godībā.» {LI 342.2}

Bet mācekļi neizprata Viņa vārdus. Godība likās tik tālu. Viņu acis bija pievērstas tuvplānā redzamajai ikdienai — zemes dzīves nabadzībai, pazemojumiem un ciešanām. Vai tiem būtu jāatsakās no savām spožajām cerībām uz Mesijas valstību? Vai tie savu Kungu nekad neredzēs uz Dāvida goda krēsla? Vai tas varētu būt, ka Kristum jādzīvo kā vienkāršam bezpajumtes ceļiniekam, nicinātam, atraidītam un apkaunotam? Viņu sirdis nospieda skumjas, jo tie mīlēja savu Kungu. Nomāca arī šaubas, jo tas tiešām šķita neaptverami, ka Dieva Dēlam būtu jāpadodas tādam nožēlojamam pazemojumam. Tie neizpratnē jautāja, kāpēc Viņam brīvprātīgi jādodas uz Jeruzālemi, lai tur izjustu tādu izturēšanos, kā Viņš to bija raksturojis? Kā Viņš varēja padoties liktenim un atstāt tos taustāmies vēl lielākā tumsā kā pirms savas atnākšanas? {LI 342.3}

Mācekļi sprieda, ka Filipa Cezarejas apgabalā Kristus nav aizsniedzams ne Hērodam, ne Kajafam. Viņam te nebūtu ko baidīties ne no jūdu ienaida, ne no romiešu varas. Kādēļ nedarboties šeit, tālāk prom no farizejiem? Kāpēc Viņam pašam doties nāvē? Ja Kristum jāmirst, kā tad lai uzceļ Viņa valstību, turklāt tik stipru, ka elles vārti to nespēs uzvarēt? Tas mācekļiem tiešām bija noslēpums. {LI 342.4}

Patlaban tie ceļoja gar Galilejas jūras krastiem pretī pilsētai, kurā vajadzēja izbeigties visām viņu cerībām. Viņi neuzdrošinājās runāt Kristum pretī, tomēr savā starpā klusinātā, skumjā tonī sprieda par to, ko nesīs nākotne. Pat savās šaubās un neizpratnē tie vēl turējās pie domas, ka varbūt kāds neparedzēts šķērslis novērsīs ļauno likteni, kas, šķiet, gaidīja viņu Kungu. Tā viņi bēdājās un šaubījās, cerēja un baiļojās sešas garas, drūmas dienas. {LI 343.1}

46 Nodaļa - Apskaidrošana

(Mat. 17:1-8; Marka 9:2-8; Lūk. 9:28-36) {LI 344.1}

Jau metās vakars, kad Jēzus paaicināja savrup trīs mācekļus — Pēteri, Jēkabu un Jāni — un veda tos pāri laukiem un tad tālu augšup pa nelīdzenu taku uz vientuļu kalna nogāzi. Pestītājs un mācekļi dienu bija pavadījuši ceļodami un mācīdami, un kāpšana kalnā stipri pavairoja viņu nogurumu. Kristus spēja noņemt nastas daudzu cietēju ķermenim un garam, Viņš raidīja jaunu dzīvības plūsmu šo ļaužu nogurušajos stāvos, bet, ietērpts cilvēka miesā, arī Viņš līdz ar mācekļiem jutās noguris no kalnā kāpšanas. {LI 344.2}

Rietošās saules mirdzošie stari vēl kavējās kalna galā, savā aizejošajā godībā, kā ar zeltu pieliedami viņu taku. Bet drīz gaisma nodzisa gan kalnos, gan lejās, saule nogrima aiz rietumu apvāršņa un vientuļos ceļiniekus apņēma nakts tumsa. Apkārtējās dabas drūmās noskaņas, šķiet, saskanēja ar viņu bēdu pilno dzīvi, ap kuru savilkās un sabiezēja mākoņi. {LI 344.3}

Mācekļi neuzdrošinājās Kristum jautāt, kādā nolūkā un uz kurieni Viņš dodas. Bieži Viņš veselas naktis bija pavadījis kalnos lūgšanās. Viņš, kura roka veidojusi kalnus un lejas, dabā jutās labi un priecājās par tās klusumu. Mācekļi sekoja Kristum, kurp Viņš tos veda, bet tomēr brīnījās, kāpēc viņu Kungs iet augšup pa šo nelīdzeno taku, kad tie ir noguruši un arī Viņam pašam tik ļoti ir nepieciešama atpūta. {LI 344.4}

Pēkšņi Kristus saka, ka tālāk vairs neiešot. Pagājis mazliet sānis, Sāpju Vīrs ar spēcīgu balsi un asarām izlej savas karstās sirds lūgšanas. Viņš lūdz spēku izturēt pārbaudījumu cilvēces labā. Jēzum pašam no jauna jāpieķeras Visspēcīgajam, jo tikai tā Viņš spēj domāt par nākotni. Viņš izsaka savas sirds ilgas par mācekļiem, lai tumsības varas stundā tiem nepietrūktu ticības. Dzestrā rasa slacina ceļos noslīgušo augumu, bet Viņš to nemana. Pār Viņu sāk sabiezēt nakts ēnas, bet Viņš neievēro šo tumsu. Tā lēnām aizrit stundas. Sākumā mācekļi sirsnīgā mīlestībā un pazemībā pievienojas Viņa lūgšanai, bet pēc brīža tos pārvar nogurums un, neraugoties uz ieinteresētību un cenšanos palikt nomodā, tie aizmieg. Jēzus ir stāstījis par savām ciešanām. Viņš tos paņēma līdzi, lai būtu kopā lūgšanās, bet tagad Viņš aizlūdz par tiem. Pestītājs saprot mācekļu nospiestību, tādēļ ilgojas atvieglot viņu bēdas ar apliecinājumu, ka viņu ticība nav bijusi veltīga. Pat ne visi no divpadsmit vīriem var piedalīties šajā pasākumā — tikai tie trīs, kam būs jābūt par Viņa moku lieciniekiem Ģetzemanē, ir aicināti kopā ar Viņu kalnā. Tagad Jēzus lūgšanas galvenā doma ir, lai tiem tiktu parādīta tā godība, kas Viņam bija pie Tēva pirms pasaules radīšanas, lai Viņa valstība tiktu atklāta cilvēku acīm un lai tie spētu šo skatu izturēt. Viņš sirsnīgi lūdz, lai tie būtu aculiecinieki Viņa dievišķās dabas izpausmei, kas ciešanu skaudrākajā stundā mierinātu tos ar atziņu, ka Viņš tiešām ir Dieva Dēls un ka

Viņa kauna pilnā nāve ir daļa no pestīšanas plāna. {LI 344.5}

Jēzus lūgšana ir uzklausīta. Kamēr Viņš vēl pazemībā ir nometies ceļos uz klints akmeņiem, Debesis piepeši atveras, plaši atveras Dieva pilsētas vārti, un pār kalnu nolaižas svēts spožums, apņemdams Pestītāja augumu. Cilvēkā atklājas Dieva klātbūtne, savienodamās ar godību, kas nāk no augšienes. Piecēlies no zemes, Kristus nostājas Dieva varenībā. Dvēseles mokas ir pagājušas. Viņa «vaigs spīdēja kā saule, un Viņa drēbes kļuva baltas kā gaisma». {LI 345.1}

Atmodušies mācekļi redz godības plūdus, kas apņem visu kalnu. Izbailēs un pārsteigumā tie raugās uz sava Mācītāja starojošo augumu. Kad tie pierod un kļūst spējīgi izturēt brīnišķo gaismu, tie redz, ka Jēzus nav viens. Līdzās stāv divas Debesu būtnes, kas sarunājas ar Viņu. Viens no tiem ir Mozus, kas Sinajā stāvēja Dieva priekšā, un otrs ir Elija, kam tika dota lielā priekšrocība nekad nenonākt nāves varā, kādu baudījis tikai vēl viens no Ādama dēliem. {LI 345.2}

Pirms piecpadsmit gadsimtiem Mozus bija stāvējis uz Pizgas kalngala, raudzīdamies uz apsolīto zemi, bet paša grēka dēļ viņam nebija ļauts tajā ieiet. Viņam nebija lemts prieks ievest Israēla pulkus viņu tēvu mantojumā. Viņa sāpju pilnais lūgums: «Ļauj, lūdzams, man iet pāri un redzēt to labo zemi, kas ir viņpus Jor- dānas, tos jaukos kalnus un Libānu» (5. Moz. 3:25*) tika noraidīts. Pravietim bija jāatsakās no cerības, kas četrdesmit gadus darīja gaišu viņa tuksneša ceļojuma tumsu. Kaps tuksnesī bija gals šiem grūto pūļu un sirdi mokošu rūpju gadiem. Bet Tas, «kas spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam» (Ef. 3:20), pārpārim atbildēja uz sava kalpa lūgšanu. Mozus gan nonāca nāves varā, bet viņam nebija jāpaliek kapā. Kristus pats viņu no turienes izsauca dzīvībā. Kārdinātājs sātans Mozus ķermeni viņa grēka dēļ pieprasīja sev, bet Kristus — Pestītājs izveda Mozu no kapa. (Jūd. 9) {LI 345.3}

Apskaidrošanas kalnā Mozus liecināja par Kristus uzvaru pār grēku un nāvi. Viņš pārstāvēja tos, kas iznāks no kapa taisno augšāmcelšanās laikā. Elija, kas tika uzcelts Debesīs, nāvi neredzējis, savukārt, pārstāvēja tos, kas virs zemes dzīvos Kristus otrās atnākšanas dienās un kas tiks «pārvērsti piepeši, acumirklī, pēdējai bazūnei atskanot», kad tam, «kas šeit iznīcīgs», būs «jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā». (1. Kor. 15:51-53) Jēzu bija apņēmusi Debesu gaisma, kā tad, kad Viņš nāks, kad «neatkarīgi no grēka tiks otrreiz redzams par pestīšanu.» Jo «Viņš nāks ar svētiem eņģeļiem sava Tēva godībā.» (Ebr. 9:28; Marka 8:38) Mācekļiem dotais solījums bija izpildīts. Kalnā miniatūrā tika pārstāvēta nākotnes godības valstība: Kristus — Ķēniņš, Mozus — uzmodināto svēto pārstāvis un Elija — pārvērsto svēto pārstāvis. {LI 346.1}

Mācekļi gan vēl neizprata šo skatu, bet tie priecājās, ka pacietīgo Mācītāju, lēnprātīgo un pazemīgo, kas ceļojis kā neatzīts svešinieks, pagodina Debesu izredzētie. Tie domāja,

ka Elija ieradies izsludināt Mesijas valdīšanu un tūlīt virs zemes tiks uzcelta Kristus valstība. Atmiņas par savām bailēm un vilšanos tie tagad varēs padzīt uz visiem laikiem. Tādēļ šeit, kur atklāta tāda Dieva godība, tie ilgojās uzkavēties pēc iespējas ilgāk. Pēteris izsaucās: «Mācītāj, šeit mums labi; taisīsim trīs teltis — vienu Tev, vienu Mozum un vienu Elijam.» Mācekļi bija pārliecināti, ka Mozus un Elija ir sūtīti apsargāt viņu Kungu un nostiprināt Viņa valdnieka autoritāti. {LI 346.2}

Bet pirms kroņa jānāk krustam. Kopējo pārrunu temats bija nevis Kristus iesvētīšana par Ķēniņu, bet Jeruzālemē paredzētā nāve. Nesdams cilvēces vājības un tās bēdu un grēku nastu, Jēzus cilvēku vidū bija vientuļš. Kad Viņu nomāca gaidāmo pārbaudījumu tumsa, Pestītājs jutās viens un atstāts pasaulē, kas Viņu nepazina. Pat mīļotie mācekļi, aizņemti ar šaubām, bēdām un godkārīgajām cerībām, nebija izpratuši Viņa misijas noslēpumu. Viņš bija mitis Debesu mīlestībā un sadraudzībā, bet paša radītajā pasaulē dzīvoja kā svešinieks. Tagad Debesis pie Jēzus bija atsūtījušas savus sūtņus, ne eņģeļus, bet cilvēkus, kas kādreiz panesuši ciešanas un bēdas un spēja just līdzi Pestītājam. Viņa zemes dzīves pārbaudījumos Mozus un Elija bija Kristus darbabiedri. Tie dalījās Kristus slāpēs pēc cilvēku pestīšanas. Mozus aizlūdza par Israēlu: «Bet nu tad, piedod viņiem viņu grēkus; bet, ja ne, tad izdzēs mani no savas grāmatas, kuru Tu esi rakstījis.» (2. Moz. 32:32) Elija bija izbaudījis gara vientulību, trīsarpus bada gadus nesdams tautas ienaida un posta nastu. Viens pats viņš bija iestājies par Dievu Karmela kalnā, viens bailēs un izmisumā bēdzis tuksnesī. Šie cilvēki, izredzēti pāri visiem ap Debesu troni stāvošajiem eņģeļiem, bija atnākuši runāt ar Jēzu par Viņa gaidāmajām ciešanām un mierināt mūsu Kungu ar Debesu līdzjūtības apliecinājumu. Viņu sarunu temats bija pasaules vienīgā cerība un ikviena cilvēka atpestīšana. {LI 346.3}

Būdami miega pārņemti, mācekļi maz dzirdēja no tā, ko Kristus pārrunāja ar Debesu sūtņiem. Nepalikdami nomodā lūgšanās, tie nesaņēma to, ko Dievs tiem gribēja dot — atziņu par Kristus ciešanām un izpratni par tām sekojošo godību. Tie zaudēja svētības, ko viņi iegūtu, dalīdamies Viņa upurī. Šie mācekļi bija kūtri ticēt un pārāk maz vērtēja bagātību, ar kādu Debesis tos vēlējās apveltīt. {LI 347.1}

Tomēr viņi saņēma lielu gaismu. Tiem tika apstiprināts, ka visas Debesis zina jūdu tautas grēku, ko tie dara, atsakoties no Kristus. Viņi guva skaidrāku ieskatu Pestītāja darbā. Tie savām acīm skatīja un savām ausīm dzirdēja lietas, kas pārsniedz cilvēku saprašanu. Tie bija «kļuvuši Viņa varenības aculiecinieki» (2. Pēt. 1:16) un saprata, ka Jēzus tiešām ir Mesija, par kuru liecinājuši sentēvi un pravieši, un ka Viņu par tādu atzīst Debesu Visums. {LI 347.2}

Kamēr tie vēl raudzījās uz skatu kalnā, «spožs padebesis tos apēnoja un, redzi, balss no padebeša sacīja: «Šis ir Mans mīļais Dēls, pie kura Man labs prāts; To jums būs klausīt.» Kad mācekļi uzlūkoja godības padebesi, spožāku par to, kas gāja pa priekšu

Israēla ciltīm tuksnesī, kad tie izdzirda Dieva balsi runājam baismā varenībā, kas lika kalniem nodrebēt, viņi pakrita pie zemes un paslēpa savas sejas, līdz Jēzus, tiem piegājis, aizskāra viņus un ar savu tik pazīstamo balsi, bailes izkliedēdams, sacīja: «Celieties un nebīstieties!» Kad tie atkal uzdrošinājās atvērt acis, viņi ieraudzīja, ka Debesu godība bija izgaisusi, Mozus un Elija — pazuduši. Kalnā kopā ar viņiem vairs bija tikai Jēzus. {LI 347.3}

47 Nodaļa - Kalpošana

(Mat. 17:9-21; Marka 9:9-29; Lūk. 9:37-45) {LI 348.1}

Kalnā tika pavadīta visa nakts, un, kad uzlēca saule, Jēzus ar saviem mācekļiem atkal nokāpa ielejā. Domās iegrimuši, Viņa skolnieki izturējās godbijīgi un klusi. Pat Pēterim nebija ne vārda, ko sacīt. Ar prieku tie vēl ilgāk būtu uzkavējušies šajā svētajā vietā, ko apmirdzēja Debesu gaisma un kur Dieva Dēls parādījās savā godībā, bet lejā bija darāms darbs ļaužu labā, kuri jau tālu un tuvu meklēja Jēzu. {LI 348.2}

Kalna pakājē bija sanācis liels ļaužu pulks, kurus uz turieni atveda pārējie mācekļi, kas nebija paņemti līdzi un arī nezināja, uz kurieni Jēzus aizgājis. Tuvojoties ļaudīm, Pestītājs saviem trim ceļabiedriem par visu redzēto pavēlēja klusēt, sacīdams: «Par šo parādību nestāstiet nevienam, iekams Cilvēka Dēls nebūs no miroņiem uzcēlies.» Doto atklāsmi mācekļiem vajadzēja pārdomāt un saglabāt pašiem savās sirdīs, nevis izstāstīt ļaudīm, jo tas tikai izraisītu nevajadzīgu izbrīnu vai zobošanos. Pat pārējie deviņi apustuļi neizprastu šo skatu pirms Kristus augšāmcelšanās no nāves. Cik lēni visu spēja aptvert pat šie trīs izredzētie mācekļi, redzams no fakta, ka, neraugoties uz to, ko Kristus bija stāstījis, kas Viņu gaida, tie savstarpēji sprieda, ko gan varētu nozīmēt vārdi «no miroņiem uzcēlies». Tomēr paskaidrojumu viņi no Jēzus neprasīja. Viņa vārdi par nākotni tos pildīja ar skumjām; tie nemeklēja tālāku atklāsmi par to, ko labprāt vēlējās, lai tas nekad nenotiktu. {LI 348.3}

Kad ļaudis ielejā ieraudzīja Jēzu, tie traucās Viņam pretī, godbijīgi un priecīgi sveicinot. Bet Jēzus saprata, ka visapkārt valda liels uztraukums. Mācekļi, šķiet, bija nonākuši kādās grūtībās. Tikko bija noticis kaut kas tāds, kas tiem bija sagādājis rūgtu vilšanos un pazemojumu. {LI 348.4}

Kamēr mācekļi kalna pakājē gaidīja, kāds tēvs bija atvedis tiem savu dēlu, lai atbrīvotu viņu no mēma gara, kas to mocīja. Vara izdzīt nešķīstus garus mācekļiem tika piešķirta jau tad, kad Jēzus tos izsūtīja sludināt pa visu Galileju. Kad tie bija stipri savā ticībā, ļaunie gari klausīja viņu vārdam. Arī šim garam tie Kristus vārdā bija pavēlējuši atstāt savu upuri, bet ļaunais gars tos tikai izsmēja ar jaunu sava spēka izpausmi. Mācekļi, nespēdami tādu neveiksmi izskaidrot, izjuta, ka tie rada negodu sev un savam Kungam. Starp ļaudīm bija rakstu mācītāji, kas tagad ar uzviju izlietoja izdevību viņus pazemot. Ielenkuši mācekļus, šie cilvēki viņus apbēra ar jautājumiem, cenzdamies pierādīt, ka gan tie, gan viņu Mācītājs ir krāpnieki. Rakstu mācītāji ar triumfu paziņoja, ka, lūk, ir kāds ļauns gars, kuru ne mācekļi, ne Kristus nespēj uzvarēt. Ļaudis bija gatavi nostāties rakstu mācītāju pusē, un pūli pārņēma nicināšanas un izsmiekla jūtas. {LI 348.5}

Bet apsūdzības pēkšņi apklusa. Ieraudzījuši Jēzu nākam kopā ar trim mācekļiem, ļaužu noskaņojums ātri izmainījās, un tie steidzās Viņam pretī. Debesu godības tiešā iespaidā

pavadītā nakts bija atstājusi savas pēdas Pestītājā un Viņa ceļabiedros. Viņu sejas vēl saglabāja gaismu, kas iedvesa bijību visiem, kas tos uzlūkoja. Rakstu mācītāji bailēs atkāpās, kamēr ļaudis apsveica Jēzu. {LI 349.1}

It kā pats visu notikušo būtu redzējis, Pestītājs tuvojās strīda vietai un, uzmetis skatu rakstu mācītājiem, jautāja: «Ko jūs ar tiem runājāt?» {LI 349.2}

Balsis, kas pirms brīža bija tik drošas un izaicinošas, tagad klusēja. Klusums bija pārņēmis visu ļaužu pulku. Tad cauri drūzmai izlauzās nelaimes piemeklētais tēvs un, pakritis pie Jēzus kājām, izstāstīja savu bēdu un vilšanās stāstu. {LI 349.3}

«Mācītāj,» viņš sacīja, «es savu dēlu pie Tevis esmu atvedis, tam ir mēms gars. Un, kad tas viņu sakampj, tad tas to rausta; (..); un es Taviem mācekļiem esmu sacījis, lai tie to izdzen, bet viņi nevarēja.» {LI 349.4}

Jēzus pārlaida skatu bijības pārņemtajam ļaužu pulkam, vainu meklētājiem rakstu mācītājiem un apmulsušajiem mācekļiem. Ikkatrā sirdī bija lasāma neticība, un sāpju pilnā balsī Viņš izsaucās: «Ak tu neticīgā cilts! Cik ilgi Es pie jums būšu? Cik ilgi Es jūs panesīšu?» Viņš pavēlēja nelaimīgajam tēvam: «Ved šurp savu dēlu!» {LI 349.5}

Zēnu atveda, un, kad to skāra Pestītāja skats, ļaunais gars to nometa pie zemes, raustot briesmīgās konvulsijās. Zēns vārtījās ar putām uz lūpām, plosīdams gaisu nedabīgiem kliedzieniem. {LI 349.6}

Atkal cīņas laukā bija sastapušies dzīvības Lielkungs ar tumsības varas valdnieku — Kristus, izpildīdams savu misiju «pasludināt atbrīvošanu cietumniekiem, (..) satriektos palaist vaļā» (Lūk. 4:18), bet sātans, pūlēdamies upurus paturēt savā varā. Lai vērotu sadursmi, visapkārt pulcējās neredzami gaismas un ļauno eņģeļu pulki. Kādu mirkli Jēzus ļāva ļaunajam garam parādīt sau spēku, lai skatītāji varētu aptvert atbrīvošanas vērtību. {LI 349.7}

Ļaužu pulks skatījās ar aizturētu elpu; tēvs mocījās starp cerību un bailēm. Jēzus jautāja: «Cik ilgi viņam tas tā jau ir?» Tēvs izstāstīja ilgo ciešanu gadu stāstu un tad, it kā to vairs ilgāk nespēdams izturēt, izsaucās: «Bet, ja Tu ko spēj, tad palīdzi mums, apžēlojies par mums!» «Ja Tu ko spēj!» Pat te vēl tēvs šaubījās par Kristus spēku. {LI 350.1}

Jēzus atbildēja: «Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic!» Kristum netrūka spēka, bet dēla dziedināšanai bija nepieciešama tēva ticība. Ar asarām, atzīdams savu nespēku, tēvs paļāvās uz Kristus žēlastību, saukdams: «Es ticu, palīdzi manai neticībai!» {LI 350.2}

Tad Jēzus pagriezās pret cietēju un teica: «Tu, mēmais un kurlais gars, Es tev pavēlu, izej ārā no tā un neieej vairs viņā!» Atskanēja kliedziens, vēl izmisīga cīņa, jo ļaunais

gars, šķiet, iziedams gribēja paņemt līdzi sava upura dzīvību. Zēns palika nekustīgi guļam, tiešām kā bez dzīvības. Ļaužu pulkā bija dzirdami čuksti: «Tas ir nomiris.» Bet Jēzus saņēma viņu aiz rokas un uzcēlis pieveda tēvam garīgi un fiziski pilnīgi veselu. Tēvs un dēls slavēja sava Pestītāja vārdu. Lielais ļaužu pulks «iztrūkās par Dieva varenību», bet rakstu mācītāji apmulsuši un saīguši devās prom. {LI 350.3}

«Ja Tu ko spēj, tad palīdzi mums, apžēlojies par mums!» Cik daudzās grēka nomāktās dvēselēs ir atbalsojusies līdzīga lūgšana! Uz tām visām žēlsirdīgā Pestītāja atbilde skan: «Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic.» Ticība ir tā, kas mūs savieno ar Debesīm un dod spēkus stāties pretī tumsības varai. Kristū Dievs ir nodrošinājis līdzekļus, kā uzvarēt katru grēcīgu rakstura īpašību un atvairīt katru kārdināšanu, lai arī cik stipra tā būtu. Bet daudzi jūt, ka tiem trūkst ticības, un tāpēc viņi paliek tālu no Kristus. Lai šīs dvēseles, izjūtot savu necienīgumu un nespēku, nodod sevi līdzjūtīgā Pestītāja žēlastībai! Neskatieties uz sevi, bet uz Kristu! Tas, kas, cilvēku vidū staigādams, dziedināja neveselos un izdzina ļaunos garus, arī šodien ir tas pats varenais Glābējs. Ticība nāk no Dieva Vārda. Tādēļ satver Viņa apsolījumu: «Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu»! (Jāņa 6:37) Meties pie Viņa kājām, saukdams: «Kungs, es ticu! Palīdzi manai neticībai!» To darot, tu nekad nevari aiziet bojā, nekad! {LI 350.4}

Īsā laika sprīdī trīs izredzētie mācekļi varēja redzēt godības kalngalus un pazemojuma dziļumus. Tie bija skatījuši cilvēci gan apskaidrotu un pārvērstu Dieva līdzībā, gan pazemotu līdz sātana līdzībai. No kalna, kur Jēzus bija sarunājies ar Debesu vēstnešiem un kur balss no mirdzošās godības Viņu bija pasludinājusi par Dieva Dēlu, Pestītājs nokāpa, lai sastaptu šo visai bēdīgo un atbaidošo skatu — ārprātīgo zēnu ar izķēmoto seju, zobus griežot mokpilnā lēkmē, no kuras cilvēks nespēj atbrīvot. Tad varenais Glābējs, kurš pirms nedaudz stundām bija stāvējis godībā tērpts savu pārsteigto mācekļu priekšā, noliecās, lai paceltu zemē guļošo sātana upuri un atdotu to tēvam un ģimenei fiziski un garīgi veselu. {LI 351.1}

Tā bija pestīšanas mācību stunda. Dievišķais, no Tēva godības nākušais, noliecās, lai glābtu pazudušo. Tika atklāts arī mācekļu uzdevums. Kristus kalpi savu dzīvi nedrīkst pavadīt vienīgi kalna virsotnē kopā ar Jēzu garīgas apgaismības stundās. Tiem ir darāms darbs zemes ielejās. Sātana paverdzinātās dvēseles gaida ticības vārdu un lūgšanu, kas tās atbrīvotu. {LI 351.2}

Deviņi mācekļi pārcilāja prātā savas neveiksmes rūgto faktu; un, kad tie ar Jēzu atkal palika vienatnē, viņi jautāja: «Kāpēc mēs viņu nevarējām izdzīt?» Jēzus tiem atbildēja: «Jūsu mazticības dēļ; jo patiesi Es jums saku: ja jums ticība ir kā sinepju graudiņš, tad jūs sacīsit šim kalnam: pārcelies no šejienes uz turieni, un tas pārcelsies, un nekas jums nebūs neiespējams. Bet šī suga neiziet citādi, kā vien ar lūgšanas un gavēšanas palīdzību.» Viņu neticība, kas tiem liedza parādīt dziļāku līdzjūtību Kristum, un

bezrūpība, ar kādu tie izturējās pret sev uzticēto svēto darbu, bija par iemeslu neveiksmei cīņā ar tumsības spēkiem. {LI 351.3}

Kristus vārdi, kas norādīja uz Viņa nāvi, atnesa skumjas un šaubas. Trīs kalnā līdzi paņemto mācekļu izraudzīšana bija pamodinājusi greizsirdību pārējos deviņos. Viņi nevis nostiprināja savu ticību lūgšanās un pārdomās par Kristus vārdiem, bet kavējās pie savām neveiksmēm un personīgiem aizvainojumiem. Šādā tumsas stāvoklī tie bija uzņēmušies cīņu ar sātanu. {LI 351.4}

Lai gūtu sekmes tādā cīņā, tiem vajadzēja iet pie darba ar citādu garu. Savu ticību viņiem vajadzēja stiprināt ar karstām lūgšanām, gavēšanu un sirds pazemošanu. Tiem vajadzēja iztukšoties no sava es un kļūt piepildītiem ar Dieva Garu un spēku. Vienīgi nopietna, neatlaidīga Dieva lūgšana ticībā — ticībā, kas ved pie pilnīgas atkarības no Dieva un bez atlikuma nododas Viņa darbam, var cilvēkiem nodrošināt Svētā Gara palīdzību cīņā pret «valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā». (Ef. 6:12) {LI 351.5}

«Ja jums ticība ir kā sinepju graudiņš,» sacīja Jēzus, «tad jūs sacīsit šim kalnam: pārcelies no šejienes uz turieni, un tas pārcelsies.» Kaut gan sinepju graudiņš ir tik mazs, tas satur to pašu noslēpumaino dzīvības principu, kas izraisa augšanu vislielākajam kokam. Kad sinepju graudiņš tiek iemests zemē, sīkais dīglītis tver katru elementu, kuru Dievs paredzējis tā barošanai, un steidzīgi attīsta spēcīgu augu. Ja jums būs šāda ticība, tad jūs uz Dieva vārdu paļausities ar visiem šim nolūkam paredzētajiem līdzekļiem. Tādā veidā jūsu ticība kļūs stiprāka un sniegs spēku no Debesīm. Sātana radītie šķēršļi jūsu ceļā, kaut arī liktos tik nepārvarami kā mūžīgie kalni, pazudīs ticības lūgšanas priekšā. «Nekas jums nebūs ne-iespējams!» {LI 352.1}

48 Nodaļa - Kurš ir lielākais?

(Mat. 17:22-27; 18:1-20; Marka 9:30-50; Lūk. 9:46-48) {LI 353.1}

Atgriezies Kapernaumā, Jēzus negāja uz labi pazīstamajām vietām, kur Viņš bija mācījis ļaudis, bet kopā ar mācekļiem klusi sameklēja kādu māju, kurai bija jākļūst par Viņa pagaidu mitekli. Galilejas darbības posma atlikušajā laikā Viņš vēlējās vairāk mācīt savus mācekļus nekā darboties laužu masu labā. {LI 353.2}

Ceļojot pa Galileju, Kristus atkal mēģināja sagatavot mācekļus gaidāmajiem notikumiem. Jēzus stāstīja, ka Viņam jāiet uz Jeru- zālemi, jātiek tur nonāvētam un jāceļas atkal augšā. To Pestītājs vēl papildināja ar dīvaino un svinīgo paziņojumu, ka Viņš tikšot nodots savu ienaidnieku rokās. Tomēr arī tad mācekļi Viņa vārdus nesaprata. Kaut gan pār tiem klājās lielu bēdu ēna, viņu sirdī vietu atrada sāncensības gars. Tie strīdējās savā starpā, kurš no viņiem būtu jāuzskata par lielāko nākamajā valstībā. Šo strīdu tie centās no Jēzus noslēpt, tāpēc negāja kā parasti Viņam cieši līdzās, bet kavējās aiz muguras, tā ka, ienākot Kapernaumā, Viņš tiem atradās labu gabalu priekšā. Jēzus lasīja savu sekotāju domas, un Viņš ļoti vēlējās sniegt kādu padomu un tos pamācīt. Tomēr Viņš nogaidīja klusāku brīdi, kad mācekļu sirdis būtu atvērtas Viņa vārdu uzņemšanai. {LI 353.3}

Drīz pēc tam, kad tie bija sasnieguši pilsētu, pie Pētera atnāca tempļa nodokļa iekasētāji un jautāja: «Vai jūsu mācītājs nodokli nemaksā?» Šis nodoklis nebija pilsonisks, bet reliģisks maksājums tempļa uzturēšanai, ko ikvienam jūdam vajadzēja kārtot katru gadu. Atteikšanās maksāt nodokli tiktu uzskatīta par neuzticību pret dievnamu, rabīnu vērtējumā — par vissmagāko grēku. Pestītāja nostāja pret rabīnu likumiem un Viņa atklātais pārmetums tradīciju aizstāvjiem deva ieganstu apsūdzībai, ka Viņš grib izjaukt kalpošanu templī. Tādēļ tagad ienaidnieki saskatīja izdevību Viņam celt neslavu. Dievnama nodokļa iekasētājā tie atrada uzticamu sabiedroto. {LI 353.4}

Pēteris nodokļa iekasētāja jautājumā saklausīja mājienu uz Kristus lojalitāti pret dievnamu. Degdams par sava mācītāja godu, tas, Viņam neko neprasīdams, steidzīgi atbildēja, ka Jēzus nodokli maksās. {LI 353.5}

Bet Pēteris tikai pa daļai nojauta jautātāja nolūku. Bija vairākas ļaužu šķiras, kuras uzskatīja par atbrīvotām no nodokļa maksāšanas. Mozus laikos, kad levītus nošķīra kalpošanai svētnīcā, tiem nedeva nekādu mantojumu. Kungs sacīja: «Levija ciltij nav nekādas kopējas daļas ar saviem brāļiem attiecībā uz vispārējo dzimtas īpašuma tiesu; tas Kungs ir viņu mantība». (5. Moz. 10:9) Kristus dienās priesterus un levītus aizvien uzskatīja par sevišķi nošķirtiem dievnamam un neprasīja, lai tie maksātu ikgadējo nodokli tā uzturēšanai. Arī pravieši bija atbrīvoti no šīs maksas. Prasīdami nodokli no Jēzus, rabīni neņēma vērā to, ka Viņš pretendē uz pravieša vai mācītāja tiesībām, un izturējās

pret Viņu kā pret jebkuru vienkāršu cilvēku. Viņa atteikšanās maksāt nodokli tiktu izskaidrota kā neuzticība pret dievnamu, kamēr, no otras puses, maksāšana būtu attaisnojums viņa neatzīšanai par pravieti. {LI 354.1}

Vēl tikai pirms neilga laika Pēteris bija atzinis Jēzu par Dieva Dēlu, bet tagad palaida garām izdevību izcelt sava Kunga personības lomu. Atbildot nodokļa iekasētājam, ka Jēzus nodokli maksās, viņš īstenībā bija apstiprinājis nepareizo izpratni par Jēzu, ko centās izplatīt priesteri un vadītāji. {LI 354.2}

Pēterim ienākot namā, Pestītājs nepieminēja to, kas bija noticis, bet jautāja: «Kā tev šķiet, Sīmani? No kā laicīgie ķēniņi ņem muitu vai nodokli? Vai no saviem dēliem, vai no svešiniekiem?» Pēteris atbildēja: «No svešiniekiem.» Tad Jēzus uz to sacīja: «Tātad pašu bērni ir svabadi.» Kamēr valsts pilsoņiem ir uzlikts nodoklis ķēniņa uzturēšanai, paša valdnieka bērni no tā ir atbrīvoti. Tā arī no Israēla, kas sevi apliecināja par Dieva tautu, tika prasīts atbalstīt dievkalpošanu, bet Jēzum, Dieva Dēlam, šāda pienākuma nebija. Ja priesteri un levīti bija atbrīvoti tikai saistību dēļ ar dievnamu, tad jo vairāk Tas, kuram dievnams bija Tēva nams. {LI 354.3}

Ja Jēzus nodokli būtu nomaksājis bez iebilduma, Viņš tiešām būtu apstiprinājis šīs prasības pareizību un tādā veidā noliedzis savu dievišķo izcelsmi. Bet, uzskatīdams par vajadzīgu šo prasību izpildīt, Viņš tomēr noraidīja tās nepareizo pamatojumu. Sagādājot līdzekļus nodokļa nomaksai, Viņš pierādīja savu dievišķo dabu. Tagad atklājās, ka Viņš ir viens ar Dievu un tāpēc nav pakļauts nodoklim kā vienkāršs pavalstnieks. {LI 354.4}

«Ej uz jūru,» Viņš pavēlēja Pēterim, «un izmet makšķeri, un ņem pirmo zivi, kas pieķersies, un, tās muti atdarījis, tu atradīsi vienu stateri, to dod viņiem par Mani un par sevi!» {LI 355.1}

Kaut gan Jēzus savu dievišķo dabu bija ietērpis cilvēka miesā, šajā brīnumdarbā Viņš parādīja savu godību. Bija acīmredzams, ka tas bija Viņš, kas ar Dāvida starpniecību pasludināja: «Jo Man pieder visi meža zvēri, visi kustoņi pa tūkstošiem kalnos Ja Man gribētos ēst, tas Man nebūtu tev jāsaka, jo Man pieder pasaule un viss tās pilnums.» (Ps. 50:10-12) {LI 355.2}

Tobrīd, kad Jēzus skaidri parādīja, ka maksāt nodokli nav Viņa pienākums, Viņš ar jūdiem neielaidās strīdā par šo lietu, jo tie Viņa vārdus tikai sagrozītu un vērstu pret Viņu. Lai neradītu aizvainojumu par nodokļa nemaksāšanu, Viņš darīja to, ko pēc taisnības neviens no Viņa nevarēja prasīt. Šī mācība bija ļoti vērtīga Viņa mācekļiem nākotnē. Drīz vajadzēja notikt krasām pārmaiņām viņu attieksmē pret dievkalpošanu templī, un Kristus tos mācīja bez vajadzības nepretoties pastāvošajai kārtībai. Cik vien iespējams, tiem bija jāizvairās radīt citiem iespēju nepareizi izskaidrot viņu ticību. Kaut gan kristieši nevar upurēt nevienu patiesības principu, viņiem jācenšas izvairīties no

sadursmēm vienmēr, kad tas ir iespējams. {LI 355.3}

Kad Pēteris bija aizgājis uz jūru un Kristus ar pārējiem mācekļiem palika namā vieni, Viņš, tos sapulcinājis, jautāja: «Par ko jūs runājāt ceļā?» Jēzus klātbūtne un Viņa jautājums lietu nostādīja gluži citādā gaismā, nekā tas likās tad, kad viņi par to strīdējās ceļā. Kauns un sevis nosodīšana lika tiem ciest klusu. Jēzus bija stāstījis, ka Tam jāmirst viņu labā, un viņu patmīlīgā godkārība bija nožēlojamā pretstatā ar Viņa nesavtīgo mīlestību. {LI 355.4}

Kad Jēzus mācekļiem stāstīja, ka Viņš tiks sodīts ar nāvi un pēc tam celsies augšā, Viņš mēģināja izraisīt sarunu par viņu gaidāmo lielo ticības pārbaudījumu. Ja tie būtu gatavi uzņemt to, ko Viņš vēlējās darīt zināmu, viņi būtu pasargāti no rūgtām ciešanām un izmisuma. Viņa vārdi tiem nestu iepriecu smagā zaudējuma un vilšanās stundā. Bet, lai arī cik skaidri Jēzus bija pateicis, kas Viņu gaida, pieminēdams drīzumā paredzamo ceļojumu uz Jeruzālemi, mācekļos no jauna pamodās cerība par valstības uzcelšanu. Tas arī izraisīja strīdu par to, kuram būtu jāieņem augstākie amati. Kad Pēteris pārnāca no jūras, mācekļi viņam pastāstīja par Pestītāja jautājumu, un tad beidzot kāds uzdrošinājās jautāt Jēzum: «Kas gan ir lielākais Debesu valstībā?» {LI 355.5}

Jēzus sapulcēja ap sevi visus mācekļus un sacīja: «Ja kas grib būt pirmais, tas lai ir no visiem pēdējais un visu kalps.» Šajos vārdos bija tāds svinīgums un tāds iespaidīgums, kuru mācekļi ne tuvu neizprata. To, ko Kristus saskatīja, tie nespēja uztvert. Tie neizprata Kristus valstības būtību, un šī nezināšana un neizpratne bija neapšaubāms viņu sāncensības iemesls. Bet īstais iemesls slēpās dziļāk. Izskaidrodams valstības būtību, Kristus uz laiku būtu varējis viņu nesaskaņas apslāpēt, tomēr tas neskartu strīda cēloni. Pat pēc tam, kad tie būtu saņēmuši vispilnīgākās zināšanas, jautājums par pirmo vietu varēja atjaunot nemieru. Tas radītu grūtības draudzē pēc Kristus aiziešanas. Cīņu par augstāko vietu radīja tas pats gars, kas sākumā izraisīja lielo cīņu Debesīs un kas lika Kristum nākt no Debesīm, lai šeit mirtu. Kristus gara skata priekšā parādījās Lucifers, «ausekļa dēls», kas krāšņumā pārspēja visus ap troni esošos eņģeļus un atradās vistuvāk Dieva Dēlam. Lucifers bija teicis: «Es būšu kā pats Visaugstākais.» (Jes. 14:12,14) Šī pašpaaugstināšanās vēlme izraisīja karu Debesu pagalmos, un no turienes tika izraidīti Dieva eņģeļu pulki. Ja Lucifers tiešām būtu vēlējies līdzināties Visaugstākajam, viņš nekad nebūtu pametis tam ierādīto vietu Debesīs, jo Visaugstākā gars izpaužas nesavtīgā kalpošanā. Lucifers iekāroja Dieva varu, bet ne Viņa raksturu. Viņš sev meklēja visaugstāko vietu, un ikviena būtne, kuru mudina viņa gars, darīs to pašu. Tādejādi nenovēršama būs atsvešināšanās, nesaskaņas un ķildas. Vara kļūs par stiprākā laupījumu. Sātana valstība ir varmācības valstība, tajā cits citu uzskata par šķērsli savu panākumu ceļā vai arī izmanto kā akmeni, uz kura pakāpties, lai sasniegtu augstāku stāvokli. {LI 356.1}

Lucifers par visiekārojamāko uzskatīja Dieva godu, turpretī paaugstinātais Kristus pats «sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei.» (Filip. 2:7,8) Tagad krusts jau atradās Viņam tieši priekšā, bet Viņa paša mācekļi bija tā aizņemti ar pašlabuma, šī sātana valstības principa meklēšanu, ka tie nespēja just līdzi savam Kungam, nedz arī saprast Viņu, kad Viņš runāja par savu pazemošanos viņu labā. {LI 356.2}

Ļoti smalkjūtīgi, tomēr ar svinīgu uzsvaru, Jēzus mēģināja ļaunumu novērst. Viņš atklāja Debesu valstībā valdošo principu un mērauklu, ar ko noteikt patiesu lielumu. Tie, kurus dzen lepnums un slavas kāre, vairāk domā par sevi un iegūstamo algu nekā par to, kā atlīdzināt no Dieva saņemtās dāvanas. Viņiem nebūs vietas Debesu valstībā, jo tie ir kļuvuši par sātana sabiedrotajiem. {LI 356.3}

Pirms pagodināšanas vispirms nepieciešama pazemība. Augstam amatam cilvēku vidū Debesis izraugās darbinieku, kas līdzīgi Jānim Kristītājam ieņem pieticīgu vietu Dieva priekšā. Visvienkāršākais māceklis Dieva darbā ir visspējīgākais. Debesu būtnes var sadar-boties ar to, kas netiecas pēc sava goda, bet pēc dvēseļu glābšanas. Kas visdziļāk izjūt vajadzību pēc dievišķās palīdzības, tas lūgs par to, un Svētais Gars liks nākt gaismai no Jēzus, kas stiprinās un cels augšup dvēseli. Pēc satikšanās ar Jēzu Viņš izies darbā to ļaužu labā, kas iet bojā savos grēkos. Viņš būs svaidīts savam uzdevumam un gūs panākumus tur, kur daudzi izglītotie un gudrie cietīs neveiksmi. {LI 357.1}

Bet, ja cilvēki paši paaugstinās, domādami, ka ir nepieciešami Dieva lielo plānu īstenošanai, Kungs no viņiem atsakās. Tiks skaidri parādīts, ka Kungs no viņiem nav atkarīgs. Darbs viņu atcelšanas dēļ neapstāsies, bet ies uz priekšu ar vēl lielāku spēku. {LI 357.2}

Jēzus mācekļiem nepietika ar pamācībām par Dieva valstības būtību. Viņiem bija nepieciešama sirds pārveidošana, kas tos saskaņotu ar šīs valstības principiem. Ataicinājis pie sevis mazu bērnu, Jēzus to nostādīja viņu vidū un tad, maigi apskaudams mazo, sacīja: «Patiesi Es jums saku, ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.» Maza bērna vienkāršība, sevis aizmiršana un paļāvīga mīlestība ir īpašības, ko tik augstu vērtē Debesis. Tās ir īsta diženuma raksturīgākās pazīmes. {LI 357.3}

Jēzus saviem mācekļiem vēlreiz paskaidroja, ka Viņa valstībai nav raksturīgs laicīgs gods un sevis izcelšana. Pie Jēzus kājām šīs atšķirības zīmes tiek aizmirstas. Bagātie un nabagie, izglītotie un neizglītotie sapulcējas, nedomādami par šķirām vai pārākumu no pasaules viedokļa. Visi satiekas kā asinīm atpirktas dvēseles, kuras ir vienādi atkarīgas no Tā, kurš tās atpircis. {LI 357.4}

Dieva acīs dārga ir ikviena patiesa, grēkus nožēlojoša dvēsele. Viņš savu zīmogu uzspiež cilvēkiem ne viņu augstā stāvokļa dēļ, ne bagātības, ne lielas gudrības dēļ, bet tādēļ, ka tie ir viens ar Kristu. Godības Kungs ir apmierināts ar lēnprātīgajiem un no sirds paze-mīgajiem. «Tu man devi savas pestīšanas vairogu,» sacīja Dāvids, «un Tava žēlastības pilnā laipnība» — galvenā īpašība cilvēka raksturā— «mani paaugstinājusi.» (Ps. 18:36) {LI 357.5}

«Kas vienu no šiem bērniem uzņem Manā vārdā,» sacīja Jēzus, «tas Mani uzņem; bet, kas Mani uzņem, tas neuzņem Mani, bet To, kas Mani sūtījis.» «Tā saka tas Kungs: «Debesis ir Mans tronis, un zeme ir Manu kāju pamesls, bet Es uzlūkoju nabagu un, kam sagrauzts gars, un, kas Manu vārdu bīstas.» » (Jes. 66:1,2) {LI 358.1}

Pestītāja vārdi mācekļos izraisīja neuzticēšanos sev pašiem. Atbildot ne uz vienu tieši nebija norādīts, bet Jāni tas ierosināja jautāt, vai viņa rīcība ir bijusi pareiza kādā gadījumā. Ar vientiesīgu sirdi viņš Jēzum izstāstīja šo notikumu. «Mācītāj,» viņš sacīja, «mēs kādu redzējām Tavā vārdā izdzenam ļaunus garus. Tas neturas pie mums, un mēs tam to esam lieguši, tāpēc ka tas neturas pie mums.» {LI 358.2}

Norādami šo cilvēku, Jēkabs un Jānis bija iedomājušies, ka dara to Kunga goda dēļ, bet tagad sāka apjaust, ka viņus vadījusi tikai greizsirdība. Tie atzina savu kļūdu un pieņēma Jēzus pārmetumu: «Neliedziet viņam, jo neviens nedara brīnumu Manā vārdā, kas tūdaļ par Mani varētu runāt ļaunu.» Tādēļ nedrīkstēja atstumt nevienu, kas kaut kādā veidā izrādīja draudzību pret Kristu. Daudzus dziļi aizkustināja Kristus raksturs un Viņa darbs, un sirdis atvērās ticībā Viņam, bet mācekļiem, kas nespēja izprast motīvus, vajadzēja būt uzmanīgiem, lai šīm dvēselēm nelaupītu drosmi. Kad Jēzus pats pie viņiem vairs nebūs un darbs tiks atstāts viņu rokās, tie nedrīkstēs turēt sevī šaursirdīgu noslēgtības garu, bet mācekļiem jāatklāj tā pati visu aptverošā līdzjūtība, ko tie redzēja savā Mācītājā. {LI 358.3}

Tas, ka kāds visās lietās nepielāgojas mūsu personīgajām domām vai uzskatiem, nedod mums tiesības aizliegt šim cilvēkam strādāt Dieva labā. Kristus ir Lielais Skolotājs, un mums nav jātiesā vai jāpavēl, bet ikvienam pazemībā jāapsēžas pie Jēzus kājām, lai mācītos no Viņa. Katra dvēsele, ko Dievs darījis labprātīgu, ir kanāls, caur kuru Kristus var atklāt savu piedodošo mīlestību. Cik ļoti uzmanīgiem mums jābūt, lai neatņemtu drosmi kādam no Dieva gaismas nesējiem un tādā veidā neaizturētu starus, kurus Viņš vēlas raidīt pasaulē! {LI 358.4}

Mācekļa skarbums vai vēsums pret cilvēku, kuru Kristus velk pie sevis — līdzīgi tam, kā Jānis aizliedza darīt brīnumus Kristus vārdā — var beigties ar novirzīšanos uz ienaidnieka takas un kļūt par cēloni šī cilvēka zaudēšanai. Bet, kas tā dara, «tam būtu labāk,« sacīja Jēzus, «ja tam dzirnu akmeni pie kakla piekārtu un to iemestu jūrā». Viņš turpināja: «Ja tevi tava roka apgrēcina, nocērt to; tev ir labāk kā kroplim ieiet dzīvībā,

nekā ar divām rokām noiet ellē, neizdzēšamā ugunī (..). Un, ja tava kāja tevi apgrēcina, tad nocērt to: tev ir labāk, ka tu tizls noej dzīvībā, nekā, kad tev ir divas kājas un tu topi mests ellē.» (Marka 9:42-45) {LI 358.5}

Kādēļ tik nopietni vārdi, par kuriem asāki vairs nevar būt? Tādēļ, ka «Cilvēka Dēls ir atnācis atpestīt pazudušo». Vai Viņa mācekļi drīkst parādīt mazāk uzmanības savu līdzcilvēku dvēselēm, nekā parādīja Debesu Majestāte? Katra dvēsele ir neizsakāmi dārga, un cik briesmīgs grēks ir vienas dvēseles novēršana no Kristus, darot Pestītāja mīlestību, pazemošanos un ciešanas šīs dvēseles dēļ veltīgas! {LI 359.1}

«Vai pasaulei apgrēcības dēļ! Apgrēcībai gan jānāk. Bet vai tam cilvēkam, caur ko nāk apgrēcība!» (Mat. 18:7) Sātana iedvesmota, pasaule noteikti uzstāsies pret Kristus sekotājiem un centīsies izpostīt viņu ticību, bet vai tam, kas pieņem Kristus vārdu un tomēr tiek atrasts, darot šo darbu. Mūsu Kungu apkauno cilvēks, kas saka, ka Viņam kalpo, bet Viņa raksturu parāda nepareizā gaismā; tā daudzi tiek pievilti un aizvesti pa nepareiziem ceļiem. {LI 359.2}

Jebkuru ieradumu vai praktisku darbību, kas var ievest grēkā un radīt negodu Kristum, labāk ir atmest, lai arī kādu upuri tas neprasītu. Tas, kurš apkauno Kristu, nevar palīdzēt dvēselei. Debesu svētības nevar pavadīt nevienu cilvēku, kurš pārkāpj mūžīgās taisnības principus. Pietiek ar vienu iemīļotu grēku, lai degradētu raksturu un novestu no ceļa arī citus. Ja ir jānogriež kāja vai roka, vai pat jāizņem acs, lai izglābtu no nāves miesu, cik daudz nopietnāk mums būtu jāatbrīvojas no grēka, kas nes nāvi dvēselei! {LI 359.3}

Ceremoniālajā dievkalpošanā katram upurim tika pievienota sāls. Tas, līdzīgi vīraka kvēpināšanai, simboliski norādīja, ka vienīgi Kristus taisnība kalpošanu Dievam var darīt pieņemamu. Atsaukdamies uz šo darbību, Jēzus sacīja: «Jo ikviens ugunī taps sālīts.» «Turiet sāli sevī un turiet mieru savā starpā.» Visiem, kas grib «nodot sevi pašus par dzīvu, svētu, Dievam patīkamu upuri» (Rom. 12:1), jāsaņem glābjošā sāls, mūsu Pestītāja taisnība. Tad viņi kļūst par «zemes sāli» (Mat. 5:13), kas savalda ļaunumu cilvēku vidū, tāpat kā sāls pasargā no bojāšanās. Bet, ja sāls zaudējusi savu garšu, ja ir tikai dievbijības apliecināšana bez Kristus mīlestības, tad nav labā iespaida. Tāda dzīve nevar glābjoši ietekmēt pasauli. Jūsu enerģija un rīcības spēja Manas valsts uzcelšanā, saka Jēzus, atkarīga no tā, vai esat saņēmuši Manu Garu. Lai varētu būt par dzīvības smaržu uz dzīvību, jums jākļūst par Manas žēlastības dalībniekiem. Tad nebūs ne sāncensības, ne pašlabuma meklēšanas, ne arī vēlēšanās pēc augstākās vietas. Jums nepieciešama mīlestība, kas nemeklē savu, bet cita labumu. {LI 359.4}

Lai nožēlotājs grēcinieks paceļ savas acis uz «Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku» (Jāņa 1:29), un uzlūkojot tas taps pārvērsts. Viņa bailes pārvērtīsies priekā, šaubas — cerībā. Akmens sirds tiks salauzta. Uzplauks pateicība. Dvēselē ieplūdīs mīlestības straume. Viņā mājos Kristus — Ūdens Avots, kas verd mūžīgai dzīvībai. Kad mēs

uzlūkosim Jēzu, Sāpju Vīru, kam nebija svešas bēdas, kas līdz savas misijas beigām necienīts, nicināts, apsmiets un dzīts no vienas pilsētas uz otru pūlas glābt pazudušos, kad mēs redzēsim Viņu Ģetzemanē ar sviedriem kā lielām asins lāsēm un pie krusta mokās mirstam, mūsu es vairs nekliegs pēc atzinības. Uzlūkodami Jēzu, mēs kaunēsimies par savu vēsumu, vienaldzību un pašlabuma meklēšanu. Mēs vēlēsimies visu vai neko, no visas sirds mēs gribēsim kalpot Meistaram. Mēs priecīgi nesīsim krustu, sekodami Jēzum; Viņa dēļ mēs pacietīsim grūtības, kaunu un vajāšanas. {LI 360.1}

«Bet mums, kas esam stipri, pienākas nest to vājības, kas nav tik stipri; nedzīvojot par patikšanu sev pašiem.» (Rom. 15:1) Mēs nedrīkstam necienīt nevienu dvēseli, kura tic Kristum, kaut arī ticība būtu vāja un soļi tik nedroši kā mazam bērnam. Par visu, kas mums dod zināmas priekšrocības salīdzinājumā ar citiem — izglītību, rakstura cēlumu, kristīgu audzināšanu, reliģiskiem piedzīvojumiem — mēs esam parādā tiem, kam mazāk labvēlīgi apstākļi, un, cik vien tas ir mūsu spēkos, mums viņiem jākalpo. Ja esam stipri, tad mums jāstiprina vājo rokas. Godības eņģeļi, kas vienmēr redz Debesu Tēva vaigu, priecājas, kalpojot Viņa vismazākajiem bērniem. Trīcošās dvēseles, kurām daudz nevēlamu rakstura īpašību, atrodas viņu īpašā aizbildniecībā. Eņģeļi ir vienmēr klāt tur, kur tie visvairāk vajadzīgi, pie tiem, kam jāizcīna visgrūtākās cīņas pašiem ar sevi, un pie tiem, kas atrodas visnomācošākajos apstākļos. Šajā kalpošanā līdzi darbosies arī patiesie Kristus sekotāji. {LI 360.2}

Ja kāds no šiem mazākajiem tiktu uzvarēts un izdarītu jums kaut ko ļaunu, tad jūsu darbs ir palīdzēt un dziedināt viņu. Negaidiet no viņa pirmo soli uz salīdzināšanos. «Kā jums šķiet?» jautāja Jēzus. «Ja kādam cilvēkam ir simts avju un viena no tām nomaldās, vai viņš neatstās tās deviņdesmit deviņas kalnos un neies meklēt to, kas nomaldījusies? Un, ja viņam laimējas to atrast, patiesi Es jums saku, viņš vairāk priecājas par to nekā par tām deviņdesmit deviņām, kas nav nomaldījušās. Tāpat arī tas nav jūsu Debesu Tēva prāts, ka viens no šiem mazajiem pazustu.» {LI 360.3}

Lēnprātīgā garā, pielūkodams, «ka arī tu nekrīti kārdināšanā» (Gal. 6:1), ej pie maldīgā un «pamāci viņu zem četrām acīm»! Ne- kaunini viņu, atklādams viņa vainas citiem, kā arī nedari negodu Kristum, izpauzdams atklātībā tā cilvēka grēku vai maldus, kas nes Viņa vārdu! Bieži vien tam, kas nomaldījies, skaidri jāpasaka patiesība, jāliek saprast sava kļūda, lai viņš varētu laboties. Bet jūs nedrīkstat spriest tiesu vai nosodīt. Nemēģiniet izcelt sevi, bet lai visas jūsu pūles ir vērstas uz viņa garīgo atveseļošanos. Dvēseles brūču dziedināšanai vajadzīgs vismaigākais pieskāriens, vislielākā iejūtība. Šeit var palīdzēt vienīgi mīlestība, kas plūst no Golgātas Cietēja. Lai brālis pret brāli izturas ar iejūtību, zinot, ka, sasniegdams mērķi, viņš «izglābs tā dvēseli no nāves un apklās grēku pulku». (Jēk. 5:20) {LI 361.1}

Bet pat šīs pūles var būt nesekmīgas. «Tad,» sacīja Jēzus, «pieaicini vēl vienu vai

divus.» Varbūt, ka kopīgā ietekme uzvarēs tur, kur vienam panākumu nebija. Nebūdami iesaistīti šajā lietā, viņi vairāk spēs būt taisnīgi, un tas piešķirs lielāku nozīmi viņu padomam vainīgajam. {LI 361.2}

Ja viņš tos neklausa, tad, un ne agrāk, problēma jādara zināma visai ticīgo kopai. Lai draudzes locekļi kā Kristus pārstāvji vienojas lūgšanā un mīlestībā lūdz, lai vainīgais labotos. Svētais Gars runās ar savu kalpu starpniecību, lūgdams nomaldījušos atgriezties pie Dieva. Gara iedvesmots, apustulis Pāvils saka: «(..) it kā Dievs runātu caur mums. Mēs lūdzam Kristus vārdā: Ļaujieties salīdzināties ar Dievu!» (2. Kor. 5:20) Kas atraida arī šo kopīgo samierināšanas mēģinājumu, tas sarauj saites, kuras vieno ar Kristu, un tādā veidā pats nošķiras no draudzes sadraudzības. «Uz priekšu,» sacīja Jēzus, «turi viņu par pagānu un muitnieku.» Tomēr viņu nevajag uzskatīt kā atšķirtu no Dieva žēlastības. Lai bijušie brāļi viņu nenicina un nenievā, bet izturas ar maigumu un līdzcietību kā pret vienu no pazudušajām avīm, ko Kristus vēl cenšas atvest uz savu ganāmpulku! {LI 361.3}

Kristus norādījumi par izturēšanos pret tiem, kas nomaldījušies, sevišķā veidā atkārto ar Mozus starpniecību sniegto mācību Isra- ēlam: «Tev nebūs savu brāli ienīst savā sirdī, bet, pamācīdams pamāci savu tuvāko, lai tev nav viņa dēļ jānes grēks.» (3. Moz. 19:17) Tas ir, ja kāds neņem vērā Kristus uzlikto pienākumu censties atgriezt tos, kas ir maldos un grēkā, viņš kļūst par grēka līdzdalībnieku. Par ļaunumu, kuru ir iespējams novērst, mēs esam tikpat atbildīgi, cik atbildīgi būtu, ja tā būtu rīkojušies paši. {LI 362.1}

Netaisnība jāuzrāda pašam netaisnības darītājam. Mēs nedrīkstam to padarīt par savstarpējas iztirzāšanas vai kritikas priekšmetu; pat pēc tam, kad tas ir pateikts draudzei, mēs nedrīkstam to atstāstīt citiem. Kristiešu kļūdu zināšana neticīgajai pasaulei būtu vienīgi par klupšanas akmeni, un kavēšanās pie šīm lietām arī mums pašiem var nākt tikai par sliktu, jo šādu pārdomu rezultātā mēs izmaināmies. Ja mēs centīsimies labot kāda brāļa maldus, Kristus Gars mūs skubinās, cik vien iespējams, aizsargāt viņu no viņa paša brāļu kritikas un vēl daudz vairāk no neticīgās pasaules nosodījuma. Mēs paši esam maldīgi, un mums nepieciešama Kristus žēlastība un piedošana; un tieši tāpat, kā mēs gribam, lai Viņš izturas pret mums, Viņš mums pavēl izturēties citam pret citu. {LI 362.2}

«Ko vien jūs virs zemes siesit, tas būs siets arī Debesīs; un, ko vien jūs virs zemes atraisīsit, tas būs atraisīts arī Debesīs.» Jūs darbojaties kā Debesu sūtņi, un jūsu darba iznākumam ir mūžības vērtība. {LI 362.3}

Bet mums šī lielā atbildība nav jānes vieniem pašiem. Visur, kur Kristus vārdam paklausa no sirds, arī Viņš pats ir klāt. Viņš ir klāt nevien draudzes sanāksmēs, bet visur, kur Viņa vārdā sapulcējas mācekļi, kaut arī to ir maz. Viņš saka: «Ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā kaut kādas lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad Mans Debesu Tēvs to tiem dos.» {LI 362.4}

Sacīdams «Mans Debesu Tēvs», Jēzus mācekļiem atgādina, ka savā cilvēciskumā Viņš ir saistīts ar tiem, dalās viņu pārbaudījumos un jūt līdzi ciešanās, tomēr, pateicoties dievišķajai dabai, vienmēr paliek vienots ar Mūžīgā troni. Brīnišķīgs iedrošinājums! Debesu būtnes apvienojas ar cilvēkiem līdzjūtībā un darbā, lai glābtu tos, kas pazuduši. Viss Debesu spēks tiek dots, lai apvienotos ar cilvēku spējām dvēseļu aicināšanā pie Kristus. {LI 362.5}

49 Nodaļa - Lieveņu svētkos

(Jāņa 7:1-15, 37-39) {LI 363.1}

Trīs reizes gadā reliģiska mērķa dēļ jūdi tika aicināti sapulcēties Jeruzālemē. Padebeša staba apņemts, Israēla neredzamais Vadonis pats bija devis pavēles par šīm sanāksmēm. Jūdu gūstniecības laikā tās nevarēja ievērot, bet, kad tauta atkal tika pārvesta savā zemē, šo piemiņas dienu svinēšana tika atsākta no jauna. Kunga nodoms bija, lai gadskārtējie svētki ļaudīm atgādinātu viņu Dievu. Bet, izņemot dažas reizes, priesteri un tautas vadoņi šo nodomu bija aizmirsuši. Tas, kurš bija iecēlis šīs svētku sapulces un saprata to nozīmi, kļuva par liecinieku to sagrozīšanai. {LI 363.2}

Ar Lieveņu svētkiem noslēdzās gadskārtējais sanāksmju cikls. Dievs vēlējās, lai, tos svinēdama, tauta pārdomātu Viņa žēlastību un laipnību. Saņemdama Kunga svētības, visa zeme atradās Viņa vadībā. Dievišķā apsardzība un gādība nebija mitējusies ne dienu, ne nakti. Saule un lietus lika zemei izdot augļus. No Palestīnas ielejām un līdzenumiem bija ievākta raža, nolasīti olīvu augļi un dārgā eļļa iepildīta traukos. Arī palmas bija atdevušas savu bagātību. Vīnogu purpura ķekari bija izspiesti vīna spaidā. {LI 363.3}

Svētki ilga septiņas dienas, un uz svētku laiku Palestīnas iedzīvotāji, kā arī daudzi jūdi no citām zemēm atstāja savas mājas un nāca uz Jeruzālemi. Ļaudis saplūda kopā no tuviem un tāliem apgabaliem, nesdami rokās svētku dāvanas. Veci un jauni, bagāti un nabagi, visi nesa kādu dāvanu kā pateicības apliecinājumu Tam, par kuru ir sacīts: «Tu pušķo un vainago gadu ar savu labumu, un Tavas pēdas pil no treknuma.» (Ps. 65:12) No mežiem tika sanests viss, kas varēja priecēt acis un izteikt vispārējo prieku, tā ka pilsēta izskatījās kā brīnišķīgs mežs. {LI 363.4}

Tie nebija tikai pļaujas un pateicības svētki, bet arī atceres diena Dieva sargājošajai gādībai par Israēlu tuksnesī. Lai pieminētu dzīvošanu teltīs, israēlieši šo svētku laikā uzturējās zaļu zaru būdās vai teltīs. Tās uzcēla uz ielām, tempļa pagalmos vai uz māju jumtiem. Jeruzālemes apkārtnes kalnus un lejas rotāja

daudz sīku, kustīgu punktiņu — tie bija lapotie mājokļi, ap kuriem rosījās ļaudis. {LI 363.5}

Dieva pielūdzēji svētkus svinēja ar svētām dziesmām un pateicību. Tieši pirms šiem svētkiem bija lielā Salīdzināšanas diena, kad tautu pēc grēku izsūdzēšanas pasludināja par salīdzinātu ar Debesīm. Tādā veidā tika sagatavota iespēja svētku gavilēm. Triumfējoši izskanēja vārdi: «Teiciet to Kungu, jo Viņš ir laipnīgs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!» (Ps. 106:1), un mūzika, kas pavadīja kopīgo dziedāšanu, saplūda ar «Ozianna!» saucieniem. Par vispārēja prieka centru parasti kļuva templis. Tur norisinājās krāšņās upurēšanas ceremonijas. Tur, nostādīti gar svētās celtnes balto marmora kāpņu abām pusēm, levītu kori vadīja dievkalpojumu ar dziesmām. Vēcinot palmu un miršu zarus,

dievlūdzēju pulks uztvēra melodiju un piebalsoja korim. Atkal un atkal tuvumā un tālumā ieskanējās jaunas balsis, līdz visi apkārtējie kalni viļņojās slavas dziesmās. {LI 364.1}

Naktī dievnams un tā pagalms mirdzēja mākslīgā apgaismojumā. Mūzika, palmu zaru vēcināšana, «Ozianna!» gaviļu saucieni, lielā ļaužu drūzma, kurai pāri plūda gaisma no izkārtajiem gaismekļiem, priesteru tērpi un grandiozās ceremonijas — tas viss kopā radīja ainu, kas atstāja neizdzēšamu iespaidu uz skatītājiem. Bet svētku visiespaidīgākā ceremonija, kas izraisīja skaļākās gaviles, bija piemiņas brīdis kādam notikumam tuksneša ceļojumā. {LI 364.2}

Rītausmā priesteri ar sudraba taurēm dev garu un spalgu skaņu signālu, un atbildes tauru skaņas un ļaužu gaviļu saucieni no zaru būdām, atbalsodamies kalnos un ielejās, apsveica jauno svētku dienu. Tad priesteris lielā krūzē iesmēla ūdeni no Kidranas upes un, pacēlis to augstu virs galvas, bazūnēm skanot, lēniem un vienmērīgiem soļiem, piemērodamies mūzikai, uzkāpa pa dievnama platajām kāpnēm, dziedot: «Mūsu kājas te nu stāv tavos vārtos, Jeruzāleme (..)!» (Ps. 122:2) {LI 364.3}

Viņš aiznesa krūzi līdz altārim, kas ieņēma centrālo vietu priesteru pagalmā. Tur bija divi sudraba baseini, un pie katra stāvēja viens priesteris. Vienā baseinā izlēja trauku ar ūdeni un otrā vīna krūzi, bet to saturs saplūda kopā caurulē, kas bija savienota ar Kidranu un tecēja uz Nāves jūru. Šī ceremonija ar svētīto ūdeni ainoja avotu, kas pēc Dieva pavēles bija iztecējis no klints, lai dzesētu Israēla bērnu slāpes. Tad atskanēja gaviļu dziesmas: «Dievs tas Kungs ir mans stiprums un mana slavas dziesma, Viņš ir mans Glābējs! Un jūs smelsit ar prieku ūdeni no pestīšanas avotiem.» (Jes. 12:2,3) {LI 364.4}

Kad Jāzepa dēli gatavojās doties uz Lieveņu svētkiem, tie, spriežot pēc Kristus rīcības, nespēja noteikt, vai Viņš ir nolēmis tajos piedalīties. Tie bažīgi vēroja Viņu. Kopš dziedināšanas Betezdā Viņš nebija apmeklējis nevienu tautas sanāksmi. Lai izvairītos no nevajadzīgām sadursmēm ar vadoņiem Jeruzālemē, Jēzus savu darbību veica tikai Galilejā. Viņa acīmredzamā nevērība pret lielajām reliģiskajām sapulcēm un priesteru un rakstu mācītāju izrādītais ienaids pret Viņu bija par iemeslu apkārtējo ļaužu, pat Viņa paša mācekļu un radinieku apmulsumam. Savās mācībās Kristus bija aplūkojis svētības, ko sniedz paklausība Dieva likumiem, un tomēr pats likās esam vienaldzīgs pret Dieva iekārtoto kalpošanu. Viņa tikšanās ar muitniekiem un citiem cilvēkiem ar sliktu slavu, rakstu mācītāju priekšrakstu neievērošana un neatkarība, ar kādu Viņš noraidīja tradicionālos sabata likumus, kas šķietami nesamierināmi nostādīja Viņu pret reliģijas autoritātēm, izraisīja daudz jautājumu. Viņa brāļi domāja, ka Jēzus dara nepareizi, atsvešinādamies no nācijas lielajiem un izglītotajiem ļaudīm. Viņi uzskatīja, ka šiem cilvēkiem ir taisnība un ka Jēzus dara kļūdu, nostājoties pret tiem. Bet tie redzēja arī Viņa nevainojamo dzīvi un, kaut gan brāļi nepievienojās mācekļiem, tomēr Viņa darbi uz tiem

atstāja dziļu iespaidu. Viņa popularitāte Galilejā glaimoja brāļu godkārei, jo tie aizvien cerēja, ka Viņš dos kādu savas varas pierādījumu, kas farizejiem liks saprast, ka Viņš tiešām ir Tas, par ko sevi apliecina. Bet, ja nu Jēzus bija Mesija, Israēla valdnieks?! Šādu domu tie loloja ar lepnu pašapmierinātību. {LI 365.1}

Viņi par to bija tik ļoti norūpējušies, ka skubināja Kristu doties uz Jeruzālemi. «Aizej no šejienes,» viņi sacīja, «un ej uz Jūdeju, lai arī Tavi mācekli redz Tavus darbus, ko Tu dari. Jo neviens neko nedara slepenībā, ja viņš grib kļūt pazīstams. Ja Tu to gribi, rādies pasaulei.» Šis «ja» pauda šaubas un neticību. Tie Viņam piedēvēja gļēvulību un neticību. Ja Jēzus zināja, ka ir Mesija, tad kāpēc šī dīvainā atturība un pasivitāte? Ja Viņam tiešām ir tāds spēks, kāpēc tad nevar iet droši uz Jeruzālemi un pierādīt savus apgalvojumus? Kāpēc gan Jeruzālemē nedarīt tādus pašus brīnumdarbus kā Galilejā? Neslēpies nomaļās provincēs, tie sacīja, un nedari savus varenos darbus tikai neizglītoto zemnieku un zvejnieku labā! Rādies galvaspilsētā, iegūsti priesteru un vadītāju atbalstu un apvieno tautu jaunas valsts nodibināšanai! {LI 365.2}

Jēzus brāļi sprieda, vadoties no egoistiskiem motīviem, kādi tik bieži atrodami to cilvēku sirdīs, kas alkst izrādīties. Tas ir pasaulē valdošais gars. Viņi apvainojās par to, ka Kristus netiecas pēc laicīgā troņa, bet ir pasludinājis sevi par Dzīvības Maizi. Tie jutās ļoti vīlušies, ka tik daudzi no Jēzus mācekļiem Viņu atstāja. Arī paši tie atrāvās no Viņa, lai izvairītos no krusta — no apliecinājuma tam, ko rādīja Viņa darbi — ka Viņš ir Dieva Sūtītais. {LI 366.1}

«Tad Jēzus viņiem saka: «Mans laiks vēl nav nācis, turpretim jūsu laiks vienmēr ir klāt. Jūs pasaule nevar nīst, bet Mani viņa nīst, jo Es dodu liecību par viņu, ka viņas darbi ir ļauni. Ejiet jūs uz svētkiem, Es vēl neeju uz svētkiem, jo Mans laiks vēl nav pilns.» Un, to sacījis, Viņš palika Galilejā.» Brāļi ar Jēzu runāja autoritatīvā tonī, norādīdami virzienu, kādā Viņam jādarbojas. Jēzus viņu pārmetumus pavērsa atpakaļ pret viņiem pašiem, attiecinādams tos nevis uz saviem pašaizliedzīgajiem mācekļiem, bet uz pasauli. «Jūs pasaule nevar nīst,» Viņš sacīja, «bet Mani viņa nīst, jo es dodu liecību par viņu, ka viņas darbi ir ļauni.» Pasaule neienīst sev garā līdzīgos, bet mīl tos kā savējos. {LI 366.2}

Kristus pasauli neuzskatīja par miera un sevis paaugstināšanas vietu. Viņš negaidīja izdevību sagrābt varu un godu. Tā Viņam nepiedāvāja šādu ieguvumu. Tā bija vieta, uz kuru Viņu bija nosūtījis Tēvs. Viņš bija nodots par pasaules dzīvību, lai īstenotu lielo pestīšanas plānu. Viņš darīja savu darbu kritušās cilvēces labā. Jēzus nedrīkstēja izturēties pašpārliecināti, tīši doties briesmās vai pasteidzināt krīzi. Katram notikumam Viņa darbā bija savs nolikts laiks, un to vajadzēja pacietīgi gaidīt. Viņš zināja, ka būs jāsaņem pasaules ienaids; Viņš zināja, ka Viņa darbs beigsies ar nāvi, bet priekšlaicīgi sevi atklāt nebūtu pēc Tēva prāta. {LI 366.3}

No Jeruzālemes vēsts par Kristus brīnumdarbiem bija izplatījusies visur, kur vien bija

izklīdināti jūdi, un, lai gan Viņš jau daudzus mēnešus nebija piedalījies svētkos, interese par Viņu nebija mazinājusies. No visām pasaules malām daudzi tagad bija atnākuši uz Lieveņu svētkiem cerībā Viņu redzēt. Svētku sākumā notika liela iztaujāšana. Arī farizeji un rakstu mācītāji gaidīja Viņu atnākam, cerēdami rast izdevību Jēzu notiesāt. Norūpējušies tie jautāja: «Kur Viņš ir?», bet neviens to nezināja. Visu prāti galvenokārt bija aizņemti ar domām par Viņu. Baidoties no priesteriem un vadītājiem, neviens neuzdrošinājās Viņu apliecināt par Mesiju, bet visur notika klusas un tomēr dedzīgas pārrunas par Viņu. Daudzi Jēzu aizstāvēja kā Dieva sūtītu, bet citi apsūdzēja tautas krāpšanā. {LI 366.4}

Pa šo laiku Jēzus bija klusi ieradies Jeruzālemē. Viņš bija izraudzījies vientuļu ceļu, lai izvairītos no ceļotājiem, kas pilsētā saplūda no visām pusēm. Ja Viņš pievienotos kādai no karavānām, kas ieradās uz svētkiem, tad, ienākot pilsētā, Viņam tiktu pievērsta vispārēja uzmanība, un tautas izrādītās simpātijas saceltu pret Viņu vadītājus. Lai no tā izvairītos, Viņš izvēlējās ceļot viens. {LI 367.1}

Svētku vidū, kad satraukums Kristus dēļ bija sasniedzis visaugstāko pakāpi, Viņš ļaužu pulku priekšā ienāca tempļa pagalmā. Viņa neierašanās svētkos mudināja runāt, ka Viņš neuzdrošinoties pakļaut sevi priesteru un rakstu mācītāju varai. Par Viņa ierašanos visi bija pārsteigti. Balsis apklusa. Visi brīnījās par Viņa cieņas pilno un bezbailīgo izturēšanos vareno ienaidnieku vidū, kuri alka pēc Viņa dzīvības. {LI 367.2}

Atrazdamies milzīgā ļaužu pulka uzmanības centrā, Jēzus tos uzrunāja tā, kā vēl nekad neviens cilvēks to nebija darījis. Viņa vārdi pauda zināšanas par Israēla bauslību un ceremonijām, upuru kalpošanu un praviešu mācību, kas tālu pārsniedza priesteru un rakstu mācītāju zināšanas. Viņš izlauzās cauri formālisma un tradīciju žogiem. Šķita, Jēzus pārzināja nākotnes notikumus. Kā tāds, kas redz neredzamo, ar neapšaubāmu autoritāti Viņš runāja par zemes un Debesu lietām, par cilvēcisko un dievišķo. Viņa vārdi bija skaidri un pārliecinoši; un atkal, tāpat kā Kapernaumā, ļaudis bija pārsteigti par Viņa mācību, «jo Viņa vārdi bija vareni». (Lūk. 4:32) Ar dažādiem ainojumiem Jēzus savus klausītājus brīdināja no posta, kas nāks pār visiem, kuri noraida Viņa piedāvātās svētības. Viņš bija devis visus iespējamos pierādījumus, ka ir nācis no Dieva, un pielika visas pūles, lai vadītu tos pie grēku nožēlošanas. Ja vien Viņš spētu tos pasargāt no šāda nozieguma, Pestītāju nebūtu atmetusi un nogalinājusi Viņa paša tauta. {LI 367.3}

Visi apbrīnoja Viņa zināšanas bauslībā un pravietojumos un cits caur citu jautāja: «No kurienes šis pazīst rakstus, būdams bez izglītības?» Nevienu, kas nebija apmeklējis rabīnu skolas, neuzskatīja par sagatavotu reliģijas mācītāja amatam. Gan Jēzus, gan Jānis Kristītājs tika uzskatīti par neizglītotiem, jo viņi šādu audzināšanu nebija saņēmuši. Ļaudis, kas tos dzirdēja, bija pārsteigti par viņu Svēto Rakstu zināšanām, lai gan tie «nebija mā-cījušies». No cilvēkiem viņi tiešām nebija mācījušies, bet viņu Skolotājs bija

Debesu Dievs, un no Viņa tie bija saņēmuši visaugstāko gudrību. {LI 367.4}

Kad Jēzus templa pagalmā runāja, ļaudis jutās ļoti aizkustināti. Pat visnaidīgāk noskaņotie nespēja izdarīt neko ļaunu. Uz brīdi aizmirsās visas citas intereses. {LI 368.1}

Dienu no dienas Viņš mācīja ļaudis līdz pat beidzamajai «lielajai svētku dienai». Pēdējās dienas rītā ļaudis bija noguruši no garajiem svētkiem. Piepeši Jēzus sāka runāt tik spēcīgā balsī, ka Viņa vārdi bija dzirdami cauri visiem templa pagalmiem: {LI 368.2}

«Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! Kas Man tic, kā rakstos sacīts: No viņa miesas plūdīs dzīvas ūdens straumes.» Tautas stāvoklis šo aicinājumu darīja īpaši nozīmīgu. Viņi bija aizņemti ar nepārtrauktajiem krāšņajiem svētku skatiem, acis bija gaismas un krāsu apžilbinātas, ausis iepriecināja brīnišķīga mūzika, bet visā šajā ceremoniju virknē nebija nekā, kas atbilstu gara vajadzībām, nekā, kas apmierinātu dvēseles slāpes pēc neiznīkstošā. Jēzus aicināja ļaudis nākt un dzert no dzīvības avota, no tā, kas viņos kļūtu par mūžīgai dzīvei plūstošu ūdens straumi. {LI 368.3}

Priesteris tajā rītā bija izpildījis piemiņas ceremoniju, kas atgādināja sišanu pa klinti tuksnesī. Klints simbolizēja To, kurš ar savu nāvi liks dzīvajām pestīšanas straumēm plūst pār visiem izslāpušajiem. Šis dzīvības ūdens bija Kristus vārdi. Sapulcējušos ļaužu priekšā Viņš nošķīra sevi sodam, lai pasaulei varētu plūst dzīvības ūdens. Sitot Kristu, sātans cerēja iznīcināt dzīvības Lielkungu, bet no sistās Klints iztecēja dzīvības ūdens. Kad Jēzus tā uzrunāja ļaudis, viņu sirdis notrīsēja neparastā bijībā un daudzi bija gatavi izsaukties līdz ar samarieti: «Dod man tādu ūdeni, ka man vairs neslāpst.» (Jāņa 4:15) {LI 368.4}

Jēzus pazina dvēseles vajadzības. Greznība, bagātība un gods nespēj apmierināt sirdi. «Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis.» Bagātie un nabagie, augstie un zemie, visi tiek vienādi aicināti. Viņš apsola atvieglot nomākto garu, iepriecināt apbēdinātos un iedvest cerību izmisušajiem. Daudzi Jēzus klausītāji apraudāja pieviltās cerības, daudzus nomāca apslēptas bēdas, daudzi savas nerimstošās ilgas tiecās apmierināt ar šīs pasaules lietām un cilvēku uzslavu, bet, kad viss bija sasniegts, tie atklāja, ka pūlējušies veltīgi — aka, kuru tie sasniedza, bija caura, tā neveldzēja slāpes. Atrazdamies priecīgās ainas krāšņajā mirdzumā, tie jutās neapmierināti un noskumuši. Pēkšņais sauciens: «Ja kam slāpst» iztraucēja skumjās pārdomas, un, kad tie ieklausījās tālāk sekojošajos vārdos, sirdīs iedegās jauna cerība. Svētais Gars tiem atklāja simbolu, līdz viņi tajā saskatīja nenovērtējami dārgās pestīšanas dāvanas piedāvājumu. {LI 368.5}

Vēl arvien skan Kristus sauciens izslāpušajai dvēselei, un mūs tas aicina ar vēl lielāku spēku nekā tos, kas Viņu klausījās dievnamā svētku pēdējā dienā. Avots ir atvērts visiem. Nomocītajiem un nogurušajiem tiek piedāvāts mūžīgās dzīvības atspirdzinošais malks. Jēzus joprojām sauc: «Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer.» «Kam slāpst, lai nāk;

kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.» «Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.» (Atkl. 22:17; Jāņa 4:14) {LI 369.1}

50 Nodaļa - Lamatas

(Jāņa 7:16-36, 40-53; 8:1-11) {LI 370.1}

Visu laiku, kamēr Jēzus atradās svētkos Jeruzālemē, ap Viņu bija spiegi. Dienu no dienas tika izmēģināti jauni plāni, kā Viņu apklusināt. Priesteri un vadītāji vēroja, kā Viņu sagūstīt. Tie bija nolēmuši Viņu aizturēt ar varu. Bet tas nebija viss. Viņi vēlējās šo Galilejas mācītāju pazemot tautas priekšā. {LI 370.2}

Pirmajā dienā pēc Jēzus ierašanās svētkos vadītāji pienāca un prasīja, kas Viņu pilnvarojis mācīt. Tie gribēja novērst uzmanību no Viņa uz jautājumu par Viņa tiesībām mācīt un tādā veidā izcelt savu svarīgumu un autoritāti. {LI 370.3}

«Mana mācība nav Manis paša,» sacīja Jēzus, «bet Tā, kas Mani sūtījis. Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva, jeb Es runāju pats no sevis.» (Jāņa 7:16,17) Šo provokatoru jautājumu Jēzus atspēkoja nevis, atbildēdams uz to, bet, atklādams kādu patiesību, kas svarīga dvēseles pestīšanai. Patiesības uztvere un augsts novērtējums, Viņš sacīja, ne tik daudz ir atkarīgs no prāta, cik no sirds. Patiesībai jātiek uzņemtai dvēselē; tā prasa gribas nodošanu Dievam. Ja patiesību vērtētu vienīgi prāts, tad lepnums nekavētu tās pieņemšanu. Bet tai jātiek pieņemtai caur žēlastības darbu sirdī, kas prasa atteikšanos no ikkatra grēka, ko uzrāda Dieva Gars. Lai cik lielas arī nebūtu cilvēka iespējas uzzināt patiesību, tas dos labumu vienīgi tad, ja sirds atvērsies patiesības uzņemšanai un būs apzināta atteikšanās no katra ieraduma un rīcības, kas ir pret tās principiem. Cilvēkiem, kas tādā veidā nododas Dievam ar godīgu vēlēšanos atzīt un darīt Viņa prātu, patiesība atklāsies kā glābjošs Dieva spēks. Tie saskatīs atšķirību starp cilvēkiem, kuri runā Dieva vārdā, un tiem, kuri runā paši savā gudrībā. Farizeji savu gribu nebija pakļāvuši Dieva gribai. Viņi nemaz necentās ar patiesību iepazīties, bet meklēja aizbildinājumu, lai no tās izvairītos; Kristus parādīja, ka tādēļ arī tie nesaprot Viņa mācību. {LI 370.4}

Pēc tam Viņš rādīja, kā iespējams atšķirt uzticīgu skolotāju no viltvārža: «Kas no sevis runā, tas meklē savu paša godu. Bet, kas meklē tā godu, kas viņu sūtījis, tas ir patiess un tanī nav netaisnības.» (Jāņa 7:18) Tas, kas meklē savu paša godu, runā tikai no sevis paša. Patmīlības gars nodod savu izcelsmi. Bet Kristus meklēja Dieva godu. Viņš runāja Dieva vārdus. Tas bija Viņa, patiesības mācītāja, autoritātes pamatojums. {LI 370.5}

Lasīdams rabīnu sirdis, Jēzus viņiem pierādīja, ka ir Dievs. Visu laiku kopš dziedināšanas Betezdā, tie bija sazvērējušies Viņu nogalināt. Tādā veidā viņi paši pārkāpa bauslību, kuru šķietami aizstāvēja. «Vai Mozus jums nav devis bauslību?» Viņš sacīja: «Un neviens no jums bauslību nepilda. Kāpēc tad jūs Mani meklējat nokaut?» {LI 371.1}

Kā pēkšņs gaismas uzliesmojums šie vārdi rakstu mācītājiem parādīja posta bezdibeni,

uz kura malas tie stāvēja. Uz mirkli viņus pārņēma šausmas. Tie ieraudzīja, ka cīnās ar bezgalīgu spēku, bet nevēlējās pieņemt brīdinājumu. Lai saglabātu savu ietekmi tautā, slepkavīgos nodomus vajadzēja slēpt. Izvairīdamies no Jēzus jautājuma, tie izsaucās: «Ļauns gars Tevi apsēdis: kas Tevi meklē nokaut?» Viņi deva mājienu, ka Jēzus brīnumdarbi esot ļaunā gara izraisīti. {LI 371.2}

Kristus šo mājienu neņēma vērā. Viņš neatlaidīgi turpināja pierādīt, ka dziedināšanas darbs Betezdā bija saskaņā ar sabata bausli un ka to attaisnoja arī pašu jūdu bauslības izskaidrojums. «Mozus jums devis apgraizīšanu,» Viņš sacīja, «un jūs sabatā apgraizāt cilvēku.» Pēc bauslības katru puisēnu astotajā dienā vajadzēja apgraizīt. Ja noteiktais laiks iekrita sabatā, tad ceremoniju ari izpildīja. Cik daudz vairāk saskaņā ar bauslības garu bija «sabatā darīt veselu visu cilvēku»! Tādēļ Viņš tos brīdināja: «Nespriediet taču pēc ārienes, bet spriediet taisnu spriedumu!» {LI 371.3}

Vadoņi bija apklusināti. Daudzi izsaucās: «Vai šis nav tas, ko viņi meklē nokaut? Un redziet, Viņš runā pilnīgi atklāti, un tie Viņam nekā nesaka. Vai tiešām valdības vīri būtu nākuši pie atziņas, ka šis ir Kristus?» {LI 371.4}

Daudzi no Kristus klausītājiem, kas dzīvoja Jeruzālemē un kam vadītāju sazvērestība pret Viņu nebija noslēpums, izjuta neapslāpējamu vēlēšanos būt Viņa tuvumā. Tie netika vaļā no pārliecības, ka Viņš ir Dieva Dēls. Tomēr sātans bija gatavs iedvest šaubas; un ceļu tam jau bija sagatavojuši viņu pašu maldīgie uzskati par Mesiju un Viņa nākšanu. Pastāvēja uzskats, ka Kristus piedzims Betlēmē, tad pēc kāda laika pazudīs, bet, kad atnāks otrreiz, neviens nezinās, no kurienes Viņš nāk. Ne mazums bija arī tādu, kas domāja, ka Mesijam nebūs dabiskas radniecības ar cilvēku. Tāpēc, ka Jēzus no Nācaretes neatbilda tautas priekšstatam par Mesijas godību, daudzi sāka spriest: «Tomēr par Viņu mēs zinām, no kurienes Viņš ir. Bet, kad Mesija nāks, neviens nezinās, no kurienes Viņš ir.» {LI 371.5}

Kamēr ļaudis svārstījās starp šaubām un ticību, Jēzus saprata viņu domas un atbildēja: «Tiešām, Mani jūs pazīstat un zināt, no kurienes Es esmu. Un tomēr Es neesmu nācis no sevis, bet viens, kas ir patiess, Mani sūtījis. To jūs nepazīstat.» Šie cilvēki gan uzskatīja, ka zina, kādai jābūt Kristus izcelsmei, taču īstenībā šajā jautājumā tiem nebija nekādas izpratnes. Ja tie būtu dzīvojuši saskaņā ar Dieva prātu, tad būtu pazinuši Dieva Dēlu, kad Viņš tiem tika parādīts. {LI 372.1}

Klausītāji nevarēja nesaprast Kristus vārdus. Tas nepārprotami bija atkārtojums tam tiesību apliecinājumam, kuru Viņš bija izteicis Sinedrija priekšā, kad paziņoja, ka ir Dieva Dēls. Kā tautas vadītāji toreiz mēģināja panākt Viņa nāvi, tāpat arī tagad tie tiecās Viņu sagūstīt, bet tos aizkavēja neredzama vara un novilka robežu viņu niknumam, it kā sacīdama: «Tik tālu tev būs iet un ne tālāk!» {LI 372.2}

Ļaužu starpā daudzi ticēja Viņam un sacīja: «Vai gan Kristus, kad tas nāks, vairāk zīmes darīs, nekā šis ir darījis?» Farizeju vadoņi, kas ar bažām vēroja notikumu gaitu, uztvēra šīs simpātijas. Aizsteigušies pie galvenajiem priesteriem, tie kala plānus Viņa apcietināšanai. Tie norunāja aizturēt Jēzu, kad Viņš būs viens, jo neuzdrošinājās to darīt ļaužu klātbūtnē. Tad vēlreiz Jēzus skaidri parādīja, ka lasa viņu nodomus. «Vēl īsu brīdi Es esmu pie jums,» Viņš sacīja, «tad Es aizeju pie Tā, kas Mani sūtījis. Jūs Mani meklēsit, bet neatradīsit, jo, kur Es noeju, jūs nevarat līdzi nākt.» Drīz Viņš atradīs patvērumu tālu no viņu zaimiem un ienaida. Viņš atgriezīsies pie Tēva, kur Viņu atkal pielūgs eņģeļi; tur Viņa slepkavas nekad nenokļūs. {LI 372.3}

Rabīni vīpsnāja: «Kur šis grib iet, ka mēs Viņu nevarētu atrast? Vai tikai Viņš negrib iet pie tiem, kas dzīvo starp grieķiem, un mācīt grieķus?» Šie paļātāji pat neiedomājās, ka ar saviem zaimu vārdiem viņi attēlo Kristus misiju! Augu dienu Viņš savas rokas bija turējis izstieptas pār nepaklausīgu un noliedzēju tautu. Bet Viņu atradīs tie, kas Viņu nebija meklējuši; Viņš atklāsies tautās, kuras agrāk nav piesaukušas Viņa vārdu. (Rom. 10:20,21) {LI 372.4}

Daudzus, kas bija pārliecināti, ka Jēzus ir Dieva Dēls, maldināja priesteru un rabīnu nepareizie prātojumi. Šie mācītāji ar lielu uzsvaru bija atkārtojuši pravietojumus par Mesiju, ka Viņš «Ciānas kalnā un Jeruzālemē, un vecaju priekšā parādīsies mirdzošā godībā»; ka Viņš valdīs «no jūras līdz jūrai un no Eifratas upes līdz pat zemes galiem». (Jes. 24:23; Ps.72:8) Tagad viņi nicinoši salīdzināja tur attēloto godību ar Jēzus pazemīgo ārieni. Lai apstiprinātu maldus, tika sagrozīti pravietojumu vārdi. Ja ļaudis paši patiesi būtu pētījuši Dieva Vārdu, tad nekad netiktu maldināti. Jesajas 61. nodaļa liecina, ka Kristum vajadzēja darīt tieši to darbu, kuru Viņš veica, 53. nodaļā aprakstīta Viņa atmešana un ciešanas pasaulē un 59. nodaļa attēlo priesteru un rabīnu raksturus. {LI 373.1}

Dievs nespiež cilvēkus atteikties no neticības. Viņu priekšā ir gaisma un tumsa, patiesība un maldi. Viņiem pašiem jāizlemj, ko viņi grib pieņemt. Cilvēka prāts ir apveltīts ar spējām atšķirt patieso no nepatiesā. Dievs grib, lai cilvēki nepieņemtu lēmumu impulsīvi, bet pierādījumu pārliecināti, rūpīgi salīdzinot rakstvietas. Ja jūdi būtu atstājuši savus aizspriedumus un salīdzinājuši uzrakstītos pravietojumus ar Jēzus dzīvi raksturojošajiem faktiem, starp pravietojumiem un to piepildījumu pazemīgā Galilejieša dzīvē un kalpošanā, viņi būtu ieraudzījuši skaistu saskaņu. {LI 373.2}

Mūsu dienās daudzi pieviļas tādā pašā veidā kā jūdi. Reliģijas mācītāji skaidro Bībeli savas izpratnes un tradīciju gaismā, un cilvēki paši nepēta Svētos Rakstus, lai novērtētu, kas ir patiesība. Viņi atsakās no personīgā sprieduma un savas dvēseles uztic vadītājiem. Dieva Vārda sludināšana un mācīšana ir viens no līdzekļiem, ko Dievs paredzējis gaismas izplatīšanai, taču jebkura cilvēku mācība mums jāpārbauda ar Svētajiem

Rakstiem. Ikkatrs, kas ar lūgšanām pētīs Bībeli, vēlēdamies uzzināt patiesību, lai tai paklausītu, saņems gaismu no Dieva. Tas sapratīs Svētos Rakstus. «Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai (..) mācība ir no Dieva.» (Jāņa 7:17) {LI 373.3}

Svētku pēdējā dienā priesteri un vadītāji izsūtīja sulaiņus, lai apcietinātu Jēzu, taču tie atgriezās bez Viņa. Tie tika sagaidīti ar dusmīgu jautājumu: «Kāpēc jūs Viņu neesat atveduši?» Bet tie ar svinīgu sejas izteiksmi atbildēja: «Nekad vēl neviens cilvēks nav tā runājis, kā runā šis Cilvēks.» {LI 373.4}

Lai cik nocietinātas bija viņu sirdis, Jēzus vārdi tās atkausēja. Kamēr Viņš runāja dievnama pagalmā, tie uzkavējās turpat tuvumā, lai uztvertu kaut ko, kas varētu noskaņot pret Viņu. Bet klausoties viņiem aizmirsās uzdevums, kura dēļ bija sūtīti. Tie stāvēja kā apburti. Kristus atklājās viņu dvēselēm. Tie ieraudzīja to, ko priesteri un vadītāji negribēja redzēt — dievišķās godības gaismā ietērpto cilvēciskumu. Viņi atgriezās tā pārņemti no šīs domas un tādā Viņa vārdu iespaidā, ka uz jautājumu: «Kāpēc jūs Viņu neesat atveduši?» varēja tikai atbildēt: «Nekad vēl neviens cilvēks nav tā runājis, kā runā šis Cilvēks.» {LI 373.5}

Priesteri un vadītāji, pirmo reizi būdami Jēzus tuvumā, bija guvuši to pašu pārliecību. Viņu sirdis bija dziļi aizkustinātas, un tie nespēja atbrīvoties no domas: «Nekad vēl neviens cilvēks nav tā runājis, kā runā šis Cilvēks.» Bet tie bija apslāpējuši Svētā Gara pārliecinošo balsi. Tagad, saniknoti par to, ka ienīstais Galilejietis ietekmējis pat likuma sargus, tie kliedza: «Vai arī jums prāti sajaukti?» «Vai gan kāds no valdības vīriem tic Viņam, vai no farizejiem? Nē, tikai šī tauta, kas nepazīst bauslības, — lai nolādēti viņi!» {LI 374.1}

Tie, kuriem tiek sludināta patiesības vēsts, reti jautā: «Vai tas tiešām tā ir?», bet gan: «Kas šo lietu aizstāv?» Cilvēku vairums patiesību vērtē pēc tā, cik liels skaits to pieņem, un joprojām skan jautājums: «Vai kādi no mācītiem vīriem jeb reliģiskiem vadoņiem tai tic?» Mūsdienās cilvēki pret patiesu dievbijību nav labvēlīgāk noskaņoti kā Kristus dienās. Viņi tikpat aizrautīgi dzenas pēc laicīgiem labumiem, atstādami novārtā mūžības bagātības. Tas, ka patiesību nepieņem daudzi, ka tai neseko pasaules ievērojamākie cilvēki un dažkārt pat reliģiskie vadītāji, nav arguments pret patiesību. {LI 374.2}

Priesteri un tautas vadītāji atsāka kalt plānus Jēzus apcietināšanai. Tika uzsvērts, ka, vēl ilgāk atstāts brīvībā, Viņš novērsīs ļaudis no ieceltajiem vadītājiem, un vienīgais drošais solis būtu steidzami Viņu apklusināt. Bet apspriedes viskarstākajā brīdī kāds tos negaidīti apturēja. Nikodēms vaicāja: «Vai mūsu bauslība tiesā cilvēku, to iepriekš neuzklausījusi un neizzinājusi, ko viņš dara?» Sapulcē iestājās klusums. Nikodēma vārdi skāra klātesošo sirdsapziņu. Viņi nedrīkstēja cilvēku notiesāt, to neuzklausījuši. Bet ne jau šī iemesla dēļ vien augstprātīgie vadītāji apklusa, cieši skatīdamies uz to, kurš bija uzdrīkstējies aizstāvēt taisnību. Viņi bija izbrīnīti un sašutuši, ka vienu no viņiem tik ļoti

ir ietekmējis Jēzus raksturs, ka tas cenšas Viņu aizstāvēt. Atjēgušies no pārsteiguma, tie vērsās pie Nikodēma ar dzēlīgu izsmieklu: «Vai arī tu esi galile- jietis? Izpēti un raugi, ka no Galilejas neceļas neviens pravietis!» Tomēr Nikodēma iebildums pārtrauca apspriedes darbu lietas izskatīšanā. Rakstu mācītāji nevarēja īstenot savu nodomu un notiesāt Jēzu bez izmeklēšanas. Uz laiku atspēkoti, «tie aizgāja katrs savā mājā. Bet Jēzus aizgāja uz Eļļas kalnu.» {LI 374.3}

No pilsētas nemiera un drūzmas, no dedzīgā pūļa un nodevīgajiem rakstu mācītājiem Jēzus aizgāja uz klusu olīvu birzi, kur varēja būt viens ar Dievu. Bet agri no rīta Viņš atkal atgriezās templī, un, ļaudīm sapulcējoties ap Viņu, apsēdās un tos mācīja. {LI 375.1}

Tomēr drīz Viņš tika pārtraukts. Viņam tuvojās kāda farizeju un rakstu mācītāju grupa, raudama sev līdzi pārbiedētu sievieti, kuru tie ar skarbām balsīm un asiem vārdiem apsūdzēja septītā baušļa pārkāpšanā. Nostādījuši to Jēzus priekšā un, izrādot Viņam liekulīgu cieņu, tie sacīja: «Mozus savā bauslībā mums ir pavēlējis tādas nomētāt akmeņiem. Ko Tu saki?» {LI 375.2}

Šī liekulīgā cieņa maskēja smalki izstrādātu plānu Kristus iznīcināšanai. Tie izmantoja radušos izdevību, lai panāktu Viņa notiesāšanu, domādami, ka pie jebkura Jēzus lēmuma tie atradīs ieganstu apsūdzībai pret Viņu. Ja Viņš sievieti attaisnos, Viņu varēs apsūdzēt Mozus bauslības pārkāpšanā. Ja Jēzus pasludinās, ka tā ir pelnījusi nāvi, Viņu varēs apsūdzēt romiešiem par tikai viņiem piederošās varas piesavināšanos. {LI 375.3}

Jēzus mirkli vēroja šo skatu: trīcošo upuri viņas negodā un cietsirdīgās amatpersonas, kurās nebija ne mazākās līdzjūtības. Viņam, nevainojami svētam, šis skats lika sarauties. Viņš labi zināja, kādā nolūkā Viņš tiek iepazīstināts ar šo gadījumu. Jēzus lasīja sirdis un zināja ikviena tuvumā stāvošā cilvēka raksturu un dzīves stāstu. Šie, kas sevi bija izvirzījuši par taisnības sargiem, paši savu upuri bija ieveduši grēkā, lai varētu izlikt slazdus Jēzum. Neizrādīdams, ka būtu dzirdējis jautājumu, Viņš noliecās un, skatīdamies uz zemi, sāka rakstīt smiltīs. {LI 375.4}

Kļūdami nepacietīgi Viņa vilcināšanās un acīm redzamās vienaldzības dēļ, apsūdzētāji pienāca tuvāk un centās Kristus uzmanību pievērst savam jautājumam. Bet, kad to skatieni, sekodami Jēzus rīcībai, pievērsās smiltīm pie Viņa kājām, visu sejas pārvērtās. Tur viņu priekšā bija uzrakstīti viņu pašu dzīves noziedzīgie noslēpumi. Apkārt stāvošie ļaudis ievēroja, cik pēkšņi pārvērtās viņu sejas izteiksme, un spiedās uz priekšu, lai redzētu, kas tas bija, ko tie vēroja, tik pārsteigti un nokaunējušies. {LI 375.5}

Neskatoties uz apliecinājumu, ka ciena bauslību, šie rakstu mācītāji paši pārkāpa tās likumus, celdami apsūdzību pret sievieti. Ierosināt apsūdzību pret sievu bija vīra pienākums, un abām vainīgajām pusēm vajadzēja saņemt vienādu sodu. Apsūdzētāju

rīcība bija pilnīgi nelikumīga, tādēļ Jēzus pret tiem izlietoja viņu pašu ieročus. Bauslība noteica, ka pie nomētāšanas ar akmeņiem notikuma lieciniekiem jāmet pirmais akmens. Tādēļ, izsliedamies taisni un cieši uzlūkodams sazvē-rējušos vecākos, Jēzus sacīja: «Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu!» Un noliecies Viņš turpināja rakstīt smiltīs. {LI 376.1}

Jēzus nebija noraidījis ar Mozus starpniecību doto bauslību, ne arī pārkāpis Romas varu. Apsūdzētāji bija atspēkoti. Tagad, kad viņu liekulīgā svētuma apģērbs bija norauts, tie stāvēja Mūžīgās Skaidrības priekšā vainīgi un atmaskoti. Tie trīcēja un drebēja, ka tikai viņu dzīves apslēptie grēki netiktu atklāti visiem ļaudīm. Ar noliektām galvām un nodurtām acīm tie cits pēc cita aizzagās prom, pamezdami savu upuri pie žēlsirdīgā Pestītāja. {LI 376.2}

Jēzus piecēlās un, raudzīdamies uz sievieti, jautāja: «Sieva, kur viņi ir? Vai neviens nav tevi pazudinājis?» Viņa atbildēja: «Neviens, Kungs!» Tad Jēzus sacīja: «Arī Es tevi nepazudinu, ej un negrēko vairs!» {LI 376.3}

Sieviete Jēzus priekšā bija stāvējusi, bailēs sastingusi. Kristus vārdi: «Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu!» tai likās kā nāves spriedums. Viņa neuzdrošinājās pacelt acis uz Pestītāju, bet klusēdama gaidīja savu likteni. Tagad viņa ar izbrīnu vēroja savus apsūdzētājus nozūdam klusus un apmulsušus. Tad viņas ausis aizsniedza šie cerības pilnie vārdi: «Arī Es tevi nepazudinu: ej un negrēko vairs!» Ledus viņas sirdī bija pilnīgi izkausēts. Tā metās Jēzum pie kājām pateicības pilnā mīlestībā un ar rūgtām asarām izsūdzēja savus grēkus. {LI 376.4}

Viņai tas bija jaunas, skaidras miera pilnas dzīves sākums, kas svētīta kalpošanai Dievam. Paceldams šo kritušo dvēseli, Jēzus izdarīja lielāku brīnumu nekā, dziedinādams visļaunākās fiziskās slimības. Viņš izdziedināja garīgu slimību, kas novestu mūžīgā nāvē. Šī grēkus nožēlojošā sieviete kļuva par vienu no Viņa nelokāmākajiem sekotājiem. Ar pašuzupurīgu mīlestību un uzticību tā atmaksāja Viņa glābjošo žēlastību. {LI 376.5}

Piedodot sievietes grēkus un iedrošinot to dzīvot labāku dzīvi, Jēzus raksturs mums atmirdz pilnīgas taisnības skaistumā. Lai gan Viņš neattaisno grēku, nedz arī mazina grēka vainu, tomēr Viņš cenšas nevis notiesāt, bet glābt. Pasaule grēcīgo sievieti varēja tikai nicināt un nonievāt, bet Jēzus runā mierinošus un cerības pilnus vārdus. Bezgrēcīgais iežēlojas par grēcinieces vājumu un sniedz tai pretī savu palīdzošo roku. Liekulīgie farizeji apsūdz, bet Jēzus saka: «Ej un negrēko vairs!» {LI 377.1}

Tie nav Kristus sekotāji, kas, nolaiduši acis, novēršas no maldīgajiem, atļaudami tiem netraucēti turpināt iesākto lejupslīdi. Tie, kas ir gatavi apsūdzēt citus un dedzīgi vēlas tos atvest tiesas priekšā, bieži vien savā dzīvē ir vēl grēcīgāki par viņiem. Cilvēki ienīst grēcinieku, bet mīl grēku. Kristus ienīst grēku, bet mīl grēcinieku. Tāds gars ir arī visiem

Viņa sekotājiem. Kristīga mīlestība nesteidzas nopelt, tā ātri saskata nožēlu, ir gatava piedot, iedrošināt un uzvest maldos klīstošo uz svētuma ceļa, nostiprinot tur viņa dzīves pamatu. {LI 377.2}

51 Nodaļa - «Dzīvības gaisma»

(Jāņa 8:12-59; 9. nod.) {LI 378.1}

«Tad Jēzus atkal runāja uz viņiem, sacīdams: «Es esmu pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsā, bet tam būs dzīvības gaisma. » {LI 378.2}

Runājot šos vārdus, Jēzus atradās dievnama pagalmā, kas tobrīd bija sagatavots Lieveņu svētku dievkalpojumam. Pagalma vidū pacēlās divi augsti stabi, pie kuriem bija piestiprināti milzīgi lukturu turētāji. Pēc vakara dievkalpojuma visas lampas tiks aizdedzinātas, un tās izlies savu gaismu pār Jeruzālemi. Šī ceremonija bija par piemiņu uguns stabam, kas Israēlu vadīja tuksnesī, un to uzskatīja arī kā norādījumu uz Mesijas nākšanu. Vakarā apgaismotais pagalms kļuva par īstu gaviļu vietu. Sirmgalvji, dievnama priesteri un tautas vadītāji instrumentālās mūzikas un Ievītu dziesmu pavadīti, apvienojās svētku dejās. {LI 378.3}

Liekot atmirdzēt visai pilsētai, ļaudis izteica cerību, ka nāks Mesija, lai izlietu gaismu pār Jeruzālemi. Jēzum šis skats nozīmēja daudz vairāk. Kā starojošie dievnama lukturi darīja apkārtni gaišu, tā Kristus, garīgās gaismas avots, apgaismoja pasaules tumsu. Taču šis simbols bija nepilnīgs. Lielais spīdeklis, kuru Viņa paša rokas bija likušas pie debesīm, bija daudz atbilstošāks Kristus misijas godības attēls. {LI 378.4}

Bija rīts, saule tikko pacēlās pār Eļļas kalnu, un tās stari ar žilbinošu spožumu izlējās pār marmora pilīm, likdami uzliesmot templa sienu zeltam, kad Jēzus, uz to norādīdams, sacīja: «Es esmu pasaules gaisma.» {LI 378.5}

Kāds no tiem, kas klausījās Jēzus sacīto, pēc daudziem gadiem to atkārtoja svinīgos un cēlos vārdos: «Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma. Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma.» «Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku.» (Jāņa 1:4,5,9) Vēl ilgi pēc Jēzus pacelšanās Debesīs arī Pēteris, Dieva Gara iedvesmots, atcerējās šo Kristus lietoto simbolu: «Ar to mums praviešu vārds kļūst jo stiprs, un jūs darāt labi, to vērā ņemdami kā sveci, kas spīd tumšā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs.» (2. Pēt. 1:19) {LI 378.6}

Kad vien Dievs ir atklājies savai tautai, gaisma vienmēr ir bijusi kā Viņa klātbūtnes simbols. Iesākumā, paklausot radošajam vārdam, gaisma atspīdēja tumsībā. Gaismu ietērpa padebeša stabs dienā un uguns stabs naktī, vadot Israēla lielos pulkus tuksnesī. Bijību iedvesošā varenībā gaisma apņēma Kungu Sinaja kalnā. Gaisma dusēja virs žēlastības krēsla Saiešanas teltī. Gaisma piepildīja Salamana templi tā iesvētīšanas brīdī. Gaisma atspīdēja pār Betlēmes kalniem, kad eņģeļi nesa pestīšanas vēsti ganiem, kas tur sargāja ganāmpulkus. {LI 379.1}

Dievs ir gaisma, un ar vārdiem «Es esmu pasaules gaisma» Kristus pasludināja savu

vienotību ar Dievu, kā arī attiecības ar visu cilvēci. Viņš bija tas, kas iesākumā lika, «lai gaisma aust no tumsības». (2. Kor. 4:6) Viņš ir saules, mēness un zvaigžņu gaisma. Viņš bija garīgā gaisma, kas ēnas kalpošanas simbolos un pravietojumos atspīdēja Israēlam. Bet gaisma nebija dota tikai jūdu tautai vien. Kā saules stari iespiežas vistālākajos zemes stūros, tā Taisnības Saules gaisma spīd pār ikkatru dvēseli. {LI 379.2}

«Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku.» Pasaulei ir bijuši lieli skolotāji, vīri ar milža prātu, kas izpaudās varenos atklājumos, vīri, kuru izteicieni ierosinājuši domas un pavēruši skatam plašus atziņu laukus, un šie vīri tiek godāti kā cilvēces ceļveži un labdari. Bet ir Kāds, kas stāv daudz augstāk par tiem. «Cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem»; «Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums to ir darījis zināmu.» (Jāņa 1:12,18) Mēs varam izsekot pasaules lielo skolotāju rindai senatnē, cik tālu vien sniedzas ziņojumi par cilvēces vēsturi, taču Gaisma bija pirms tiem. Kā Saules sistēmas Mēness un zvaigznes spīd ar atstarotu Saules gaismu, tā pasaules lielie domātāji, atstaro Taisnības Saules starus tik lielā mērā, cik viņu mācība ir pareiza. Katrs domu dārgakmens, katra jauna atziņa nāk no pasaules Gaismas. Mūsu dienās mēs dzirdam runājam par «augstāko izglītību». Īsto augstāko izglītību dod Tas, «kurā apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības». «Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma.» (Kol. 2:3; Jāņa 1:4) «Kas seko Man,» sacīja Jēzus, «tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.» {LI 379.3}

Ar vārdiem «Es esmu pasaules Gaisma» Jēzus pasludināja, ka ir Mesija. Gados vecais Sīmeans tajā pašā dievnamā, kurā Jēzus tagad mācīja, bija runājis par Viņu kā par «gaismu, apgaismot pagānus, un par slavu saviem Israēla bērniem». (Lūk. 2:32) Ar šiem vārdiem sirmais vīrs uz Viņu attiecināja visam Israēlam pazīstamu pra-vietojumu. Caur pravieti Jesaju Svētais Gars bija pasludinājis: «Tas ir par maz, ka Tu esi Mans kalps, lai atjaunotu Jēkaba ciltis un atvestu atpakaļ izglābtos Israēla bērnus. Nē! Es padaru Tevi arī par gaismu pagāniem, ka Tu būtu Manas pestīšanas nesējs līdz pasaules galam.» (Jes. 49:6) Tautā valdīja uzskats, ka šis pravietojums attiecas uz Mesiju, un, kad Jēzus sacīja: «Es esmu pasaules gaisma», ļaudis nevarēja nesaprast, ka Viņš ar to apliecināja, ka ir Apsolītais. {LI 380.1}

Farizejiem un rakstu mācītājiem šis apgalvojums izklausījās pārāk skaļš. Tie nevarēja paciest, ka viņiem līdzīgs cilvēks varētu pretendēt uz kaut ko tādu. Jēzus vārdus it kā ignorēdami, tie uzstāja: «Kas Tu tāds esi?» Tie bija apņēmušies Viņu piespiest pasludināt sevi par Kristu. Viņa uzstāšanās atklātībā un darbs ļoti atšķīrās no tautas cerībām un gaidām. Tādēļ viltīgie ienaidnieki domāja, ka, tieši sevi nosaukdams par Mesiju, Jēzus panāktu to, ka tauta Viņu uzskata par krāpnieku un novēršas no Viņa. {LI 380.2}

Taču uz jautājumu: «Kas Tu tāds esi?» Jēzus atbildēja: «Vispirms tas, ko arī uz jums

runāju.» (Jāņa 8:25*) Tas, kas bija atklāts Viņa vārdos, bija redzams arī raksturā. Viņš bija paša mācīto patiesību iemiesojums. «Es neko nedaru no sevis,» Viņš turpināja, «bet runāju, kā Tēvs Mani mācījis. Un, kas Mani sūtījis, ir ar Mani. Viņš Mani nav atstājis vienu, jo, kas Viņam labpatīk, to Es daru vienmēr.» Jēzus nemēģināja pierādīt savas mesiāniskās tiesības, bet runāja par savienību ar Dievu. Ja viņu prāti būtu atvērti Dieva mīlestībai, tad tie Jēzu būtu pieņēmuši. {LI 380.3}

Starp klausītājiem bija daudzi, kas ticībā sajuta Jēzus aicinājumu, un tiem Viņš sacīja: «Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi. Un jūs atzīsit patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.» {LI 380.4}

Šie vārdi apvainoja farizejus. Aizmirsdami tautas ilgo pakļautību svešam jūgam, tie dusmīgi izsaucās: «Mēs esam Ābrahāma dzimums un nekad neesam bijuši neviena cilvēka vergi. Kā tad Tu saki: «Jūs būsit brīvi?» Jēzus paskatījās uz šiem cilvēkiem — ļaunprātības vergiem, kuru domas tā vien tiecās uz atriebību, — un skumji atteica: «Patiesi, patiesi Es jums saku, ikviens, kas grēku dara, ir grēka vergs.» Tie atradās visbriesmīgākajā verdzībā, — tos pār-valdīja ļaunais gars. {LI 380.5}

Ikviena dvēsele, kas atsakās nodoties Dievam, ir citas varas kontrolē. Tā nepieder pati sev. Cilvēks gan var runāt par brīvību, tomēr viņš atrodas visnožēlojamākajā verdzībā. Viņam nav ļauts ieraudzīt patiesības skaistumu, tāpēc ka prāts ir pakļauts sātanam. Glaimodams sev ar domu, ka rīkojas pēc sava prāta, cilvēks īstenībā paklausa tumsības valdnieka gribai. Kristus nāca salauzt un noņemt grēka verdzības važas no dvēseles. «Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsit brīvi.» «Jo dzīvības gara likums Kristū Jēzū tevi atsvabinājis no grēka un nāves likuma.» (Rom. 8:2) {LI 381.1}

Pestīšanas darbā nedrīkst pielietot spiedienu. Ārējas varas izmantošana šeit nav pieļaujama. Dieva Gara ietekmē cilvēkam ļauts brīvi izvēlēties, kam viņš grib kalpot. Pārmaiņa, kas iestājas dvēselē, pakļaujoties Kristum, nes vislielāko brīvības izjūtu. Atteikšanās no grēka ir pašas dvēseles darbs. Bez šaubām, mums pašiem nav spēka atbrīvoties no sātana varas; bet, kad mēs vēlamies atbrīvoties no grēka un mūsu lielajā vajadzībā piesaucam varu, kas stāv ārpus un augstāk par mums, tad dvēseles spēki tiek piepildīti ar Svētā Gara enerģiju un paklausa gribas rīkojumiem pildīt Dieva prātu. {LI 381.2}

Vienīgais nosacījums cilvēka brīvības iegūšanai ir savienošanās ar Kristu. «Patiesība darīs jūs brīvus», un Kristus ir patiesība. Grēks var uzvarēt tikai tad, ja ir novājinājis saprašanu un iznīcinājis dvēseles brīvību. Padošanās Dievam ir sevis atjaunošana patiesā cilvēka cildenumā un godā. Dievišķais likums, kuram mēs esam aicināti paklausīt, ir «svabadības likums». (Jēk. 2:12) {LI 381.3}

Farizeji paši sevi bija pasludinājuši par Ābrahāma bērniem. Jēzus tiem teica, ka šīs

bērnu tiesības var pierādīt tikai ar Ābrahāmam līdzīgiem darbiem. Patiesi Ābrahāma bērni dzīvotu tā, kā Viņš dzīvoja, paklausot Dievam. Tie netīkotu nogalināt To, kas sludināja Dieva uzticētu patiesību. Rīkodami sazvērestību pret Kristu, rakstu mācītāji nedarīja Ābrahāma darbus. Ābrahāma cilts līnijai pašai par sevi nebija nekādas vērtības. Būdami bez garīgas radniecības, kas atklātos tādā pašā garā un līdzīgos darbos, viņi nebija Ābrahāma bērni. {LI 381.4}

Šim principam tikpat liela nozīme ir vēl kādā jautājumā, kas ilgi nodarbinājis kristīgo pasauli, proti, jautājumā par apustulisko pēctecību. Ābrahāma bērnu tiesības varēja pierādīt ne ar vārdu vai tiešo izcelšanos no viņa, bet ar rakstura līdzību. Tā arī apustuļu pēcnācēju tiesības balstās ne uz garīdznieciskās autoritātes pārmantošanu, bet uz garīgo radniecību. Patiesais apustuļu mantojuma pierādījums ir apustuļu gars un ticības vadīta dzīve, mācot tās pašas patiesības, kuras mācīja viņi. Tikai tas cilvēkus var darīt par pirmo Evaņģēlija sludinātāju pēctečiem. {LI 381.5}

Jēzus noliedza, ka jūdi ir Ābrahāma bērni. Viņš sacīja: «Jūs darāt sava tēva darbus.» Ar izsmieklu tie atbildēja: «Mēs neesam netiklībā dzimuši, mums ir viens Tēvs — Dievs!» Šie vārdi attiecās uz Jēzus dzimšanas apstākļiem un bija kā dūriens Pestītājam to cilvēku klātbūtnē, kas sāka Viņam ticēt, bet Jēzus, šim zemiskajam aizrādījumam nepiegriezis nekādu vērību, tikai sacīja: «Ja Dievs būtu jūsu Tēvs, jūs Mani mīlētu, jo Es esmu izgājis un nāku no Dieva.» {LI 382.1}

Viņu darbi liecināja par radniecību ar to, kurš ir melis un slepkava. «Jūs esat no sava tēva — velna,» turpināja Jēzus, «un jums gribas piepildīt sava tēva kārības. Viņš no paša sākuma ir bijis slepkava un nestāv patiesībā, jo patiesības nav viņā (..). Bet Man jūs neticat, tāpēc ka Es runāju patiesību.» Tieši tas, ka Jēzus tik droši runāja patiesību, bija par iemeslu, kāpēc jūdu vadoņi Viņu nepieņēma. Patiesība šos paštaisnos cilvēkus apvainoja. Patiesība atsedza maldu būtību; tā notiesāja viņu mācību un darbus, tādēļ kļuva nevēlama. Tie drīzāk bija gatavi aizvērt acis un neredzēt patiesību nekā pazemoties un atzīties, ka atrodas maldos. Viņi nemīlēja patiesību. Viņi pēc tās neilgojās, kaut arī tā bija patiesība. {LI 382.2}

«Kurš no jums Man var uzrādīt kādu grēku? Bet, ja Es runāju patiesību, kāpēc jūs neticat Man?» Dienu no dienas visus šos trīs gadus Kristus ienaidnieki bija sekojuši Viņam, cenzdamies atrast kādu traipu Jēzus raksturā. Sātans un visi ļauno spēku sazvērnieki tiecās Jēzu uzvarēt, bet tie Viņā nespēja atrast neko tādu, ko varētu izlietot savā labā. Pat velni bija spiesti apliecināt: Tu esi Dieva svētais.» (Marka 1:24) Debesu, visu nekritušo pasauļu un grēkā kritušo cilvēku klātbūtnē Jēzus savā dzīvē īstenoja bauslības principus. Eņģeļu, cilvēku un ļauno garu priekšā Viņš neapstrīdēts teica vārdus, kas no ikviena cita mutes būtu bijusi zaimošana: «Kas Viņam labpatīk, to Es daru vienmēr.» {LI 382.3}

Tas, ka jūdi, nevarēdami atrast pie Kristus nekādu grēku, tomēr Viņu nepieņēma, pierāda, ka tiem pašiem nebija savienības ar Dievu. Viņa Dēla sludināšanā un vēstī tie nespēja saklausīt Tēva balsi. Tie iedomājās, ka izsaka spriedumu par Kristu, bet, atmezdami Viņu, notiesāja paši sevi. «Kas no Dieva ir,» sacīja Jēzus, «dzird Dieva vārdus. Tāpēc jūs nedzirdat, ka neesat no Dieva.» {LI 382.4}

Šī mācība paliek patiesa visos laikos. Daudzi, kam patīk izvairīties no atbildes, kritizēt un meklēt Svētajos Rakstos kaut ko tādu, ko varētu apšaubīt, domā, ka ar to pierāda savu patstāvīgo domāšanu un prāta asumu. Tādi iedomājas, ka tiesā Bībeli, taču patiesībā tie notiesā paši sevi un rāda, ka nav spējīgi vērtēt dievišķas izcelsmes patiesības, kas ir mūžīgas. Tāda cilvēka gars neizjūt bijību Dieva vareno atklāsmju priekšā. Tas veltīgi nodarbojas ar kļūdu meklēšanu Bībelē, ar to parādot aprobežotu un pasaulīgu dabu, kurai jau zūd spējas izjust un cienīt Dievu. Bet tas, kura sirds būs atsaukusies uz Dieva pieskārienu, tieksies pēc lietām, kas vairo dievatziņu un attīrīs un cēlinās raksturu. Kā zieds atveras pretī saulei, lai tās spožie stari to izdaiļotu visskaistākajās krāsās, tā dvēsele tieksies pretī Taisnības Saulei, lai Debesu gaisma tās raksturā ieaustu Kristus rakstura svētumu un jaukumu. {LI 383.1}

Jēzus turpināja, norādot uz kraso pretstatu starp jūdu nostāju un Ābrahāma nostāju: «Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva līksms, noprazdams, ka redzēs Manu dienu; un viņš to redzēja un priecājās par to.» {LI 383.2}

Ābrahāms ārkārtīgi vēlējās redzēt apsolīto Pestītāju. Viņš raidīja augšup viskarstākās lūgšanas, lai pirms savas nāves skatītu Mesiju. Viņš arī redzēja Kristu. Viņam tika dāvāta pārdabiska gaisma, un viņš atzina Kristus dievišķo dabu. Ābrahāms redzēja Viņa dienu un priecājās. Viņam tika parādīts dievišķais upuris par grēku. Par šo upuri Ābrahāms saņēma uzskatāmu mācību paša piedzīvojumā, jo tam tika dota pavēle: «Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, (..) un upurē to tur par dedzināmo upuri.» (1. Moz. 22:2) Ābrahāms uz upura altāra lika apsolījuma dēlu, dēlu, uz kuru viņš lika visas savas cerības. Kad ar paceltu nazi Ābrahāms pie altāra jau gaidīja, lai izpildītu Dieva pavēli, no Debesīm atskanēja balss: «Neizstiep savu roku pret savu dēlu un nedari tam it nekā, jo tagad Es zinu, ka tu bīsties Dievu un neesi taupījis savu vienīgo dēlu Manis labad.» (1. Moz. 22:12) Briesmīgais pārbaudījums Ābrahāmam tika uzlikts, lai viņš varētu redzēt Kristus dienu un saprast Dieva lielo mīlestību pret pasauli, tik lielu, ka, Dievs visapkaunojošākajā nave nodeva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai paceltu šo zemi no posta stāvokļa. {LI 383.3}

Dievs Ābrahāmu iepazīstināja ar vislielāko mācību, kāda jebkad cilvēkam ir dota. Viņa lūgšana, kurā viņš izteica vēlēšanos pirms savas nāves skatīt Kristu, tika atbildēta. Viņš skatīja Kristu; viņš redzēja visu, ko mirstīgs cilvēks var skatīt, neaiziedams bojā. Tā kā Ābrahāms bija pilnīgi nodevies Dievam, viņš spēja saprast atklāsmi par Mesiju.

Viņam tika rādīts, ka, nododams savu vienpiedzimušo Dēlu, lai glābtu grēciniekus no mūžīgās bojāejas, Dievs ir pienesis daudz lielāku un brīnišķīgāku upuri, kādu jebkad spētu pienest cilvēks. {LI 384.1}

Ābrahāma piedzīvojums atbildēja uz jautājumu: «Kādā kārtā lai es tuvojos tam Kungam? Vai lai es nometos zemē augstā Dieva priekšā? Vai lai es tuvojos Viņam ar dedzināmiem upuriem, veltījot Viņam gadu vecus telēnus? Vai var iegūt tā Kunga labpatiku ar daudziem tūkstošiem aunu, ar desmit tūkstošām eļļas straumju? Jeb vai man jādod par manu pārkāpumu mans pirmdzimtais, mans miesas auglis par manas dvēseles grēkiem?» (Mih. 6:6,7) Ar Ābrahāma vārdiem: «Gan Dievs pats izraudzīs sev jēru upurim, mans dēls» (1. Moz. 22:8) un ar upura sagādāšanu Īzāka vietā Dievs atklāja, ka neviens cilvēks nevar izpirkt pats sevi. Pagānu upuru sistēma Dievam bija pilnīgi nepieņemama. Nevienam tēvam nevajadzēja upurēt savu dēlu vai meitu par grēku upuri. Vienīgi Dieva Dēls var uzņemties pasaules grēka nastu. {LI 384.2}

Pats piedzīvojis ciešanas, Ābrahāms spēja izprast Pestītāja upura būtību. Bet Israēls negribēja atzīt to, kas šķita tik nepatīkams viņu augstprātīgajām sirdīm. Kristus vārdi par Ābrahāmu klausītājiem neizteica neko daudz. Farizeji tajos atrada tikai jaunu pamatojumu tālākam nosodījumam. It kā gribēdami uzsvērt Jēzus neprātu, tie ar izsmieklu atcirta: «Tev vēl nav piecdesmit gadu, un tu būtu Ābrahāmu redzējis?» {LI 384.3}

Ar augstu cēlumu Jēzus atbildēja: «Patiesi, patiesi Es jums saku: pirms Ābrahāms tapa, esmu Es.» {LI 384.4}

Visi klātesošie apklusa. Mozum kādreiz atklāto Dieva vārdu, kas izteica mūžīgās klātbūtnes jēdzienu, šis Galilejas Mācītājs tagad minēja kā savu. Viņš pasludināja, ka ir mūžīgi Esošais, Tas, kas apsolīts Israēlam, «kā izcelsme meklējama sensenajos laikos, mūžības pirmlaikos.» (Mih. 5:1) {LI 384.5}

Atkal priesteri un rakstu mācītāji nosauca Jēzu par Dieva zaimotāju. Uzsvērtā liecība, ka Viņš ir viens ar Dievu, jau agrāk tos tā uztrauca, ka tie gribēja Viņam atņemt dzīvību, un dažus mēnešus vēlāk tie skaidri teica: «Nevis laba darba dēļ mēs Tevi gribam nomētāt ar akmeņiem, bet Dieva zaimošanas dēļ, tāpēc ka Tu, cilvēks būdams, dari sevi par Dievu.» (Jāņa 10:33) Tādēļ, ka Viņš bija un arī pats sevi nosauca par Dieva Dēlu, tie apņēmās Viņu nogalināt. Tagad jau daudzi cilvēki, atbalstot priesterus un rakstu mācītājus, paņēma akmeņus, lai mestu uz Viņu. «Bet Jēzus paslēpās un izgāja no tempļa ārā.» {LI 385.1}

«Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma.» (Jāņa 1:5) {LI 385.2}

«Un, garām ejot, Viņš ieraudzīja cilvēku, kas no dzimšanas bija neredzīgs. Viņa mācekļi Viņam jautāja: «Rabi, kas ir grēkojis, viņš pats vai viņa vecāki, ka viņš neredzīgs

piedzimis?» Jēzus atbildēja: «Ne viņš ir grēkojis, ne viņa vecāki; bet Dieva darbiem vajag parādīties viņā (..). To sacījis, Viņš spļāva zemē, taisīja no siekalām svaidāmo, uzlika šo svaidāmo uz viņa acīm un sacīja viņam: «Ej, mazgājies Ziloas dīķī!» Tad viņš aizgāja, mazgājās un pārnāca redzīgs.» Jūdu vidū valdīja uzskats, ka sods par grēkiem tiek saņemts jau šinī dzīvē. Katras bēdas vai nelaimi uzskatīja kā sodu par kādu vai nu paša cietēja vai viņa vecāku darītu ļaunu darbu. Ir gan taisnība, ka visas ciešanas ceļas no Dieva likumu pārkāpšanas, bet šī patiesība tika stipri sagrozīja. Sātans, grēka un visa ļaunuma ierosinātājs, panāca, ka uz slimībām un nāvi cilvēki raudzījās kā uz Dieva sūtītu, patvaļīgi uzliktu sodu par grēkiem. Tādēļ, ja cilvēkam uzbruka lielas bēdas vai nelaime, tās papildināja smagā apziņa, ka ļaudis viņu uzskata par lielu grēcinieku. {LI 385.3}

Tā jūdiem tika sagatavots ceļš, lai viņi atmestu Jēzu. Viņu, kas «nesa mūsu sērgas un ciešanas», jūdi turēja «par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu», par tādu «kura priekšā aizklāja vaigu». (Jes. 53:4,3) {LI 385.4}

Dievs bija devis mācību, lai novērstu tādas domas. Ījaba dzīves stāsts rādīja, ka ciešanas rada sātans, bet Dievs valda pār tām žēlastības nolūkos. Bet Israēls nesaprata šo mācību. Atmezdami Kristu, jūdi atkārtoja tos pašus maldus, par kuriem Dievs bija norājis Ījaba draugus. {LI 385.5}

Jūdu uzskatam par grēka un ciešanu attiecībām piekrita arī Kristus mācekļi. Viņu maldus izkliedēdams, Jēzus neizskaidroja šī cilvēka ciešanu iemeslu, bet atklāja savu nodomu šī cilvēka dzīvē. Šeit jāparādās Dieva darbam. «Kamēr Es esmu pasaulē,» Viņš sacīja, «Es esmu pasaules gaisma.» Tad, svaidījis neredzīgā acis, Pestītājs aizsūtīja to mazgāties Ziloas dīķī, un viņa redze tika atjaunota. Tā Jēzus praktiskā veidā atbildēja uz mācekļu jautājumu, kā Viņš vienmēr atbildēja uz visiem aiz ziņkārības uzstādītajiem jautājumiem. Mācekļi nebija aicināti iztirzāt, kas ir grēkojis vai nav grēkojis, bet gan izprast Dieva spēku un žēlastību, kas aklajam atver acis. Bija skaidrs, ka dziedināšanas spēja nepiemita ne mālam, ne arī dīķim, kur aklais tika aizsūtīts mazgāties; spēks nāca no Kristus. {LI 385.6}

Farizeji nevarēja nebrīnīties par šo dziedināšanu. Taču naids tos piepildīja vairāk nekā jebkad agrāk, jo brīnums bija izdarīts sabata dienā. {LI 386.1}

Jaunā cilvēka kaimiņi un tie, kas viņu agrāk bija pazinuši kā aklu, vaicāja: «Vai šis nav tas, kas sēdēja un ubagoja?» Tie uz viņu noskatījās ar šaubām, jo, kad neredzīgā acis tika atvērtas, izmainījās un gaišāka kļuva visa sejas izteiksme, un tas izskatījās kā cits cilvēks. Ļaudis cits citam uzdeva vienu un to pašu jautājumu. Daži sacīja: «Viņš tas ir», citi turpretī: «Nē, bet viņš tam līdzīgs.» Neizpratni izkliedēja pats lielās svētības saņēmējs, apstiprinot: «Es tas esmu.» Tad viņš tiem pastāstīja par Jēzu un par to, kādā veidā ticis dziedināts. Tie jautāja tālāk: «Kur Viņš ir?» bet cilvēks atbildēja: «Es nezinu.» {LI 386.2}

Tad viņu aizveda uz farizeju padomi. Tur atkal izvaicāja, kā viņš ieguvis redzi. Dziedinātais paskaidroja: «Viņš uzlika svaidāmo uz acīm, es mazgājos un varu redzēt.» Tad daži farizeji sacīja: «Šis cilvēks nav no Dieva, jo Viņš nesvētī sabatu.» Farizeji cerēja pierādīt, ka Jēzus ir grēcinieks un tādēļ nav Mesija. Tie nezināja, ka neredzīgā cilvēka dziedinātājs ir tas pats, kas kādreiz iecēla sabatu un zināja visus pienākumus, kas ar to saistīti. Tie izlikās par sevišķi dedzīgiem sabata svētuma aizstāvjiem un tomēr šajā dienā plānoja slepkavību. Bet daudzi, dzirdot par šo brīnumdarbu, jutās dziļi aizkustināti un pārliecināti, ka Tas, kas bija atdarījis neredzīgā acis, ir kaut kas vairāk nekā vienkāršs cilvēks. Atbildot uz apsūdzību, ka Jēzus esot grēcinieks tādēļ, ka Viņš neievērojot sabatu, tie sacīja: «Kā grēcīgs cilvēks var darīt tādas zīmes?» {LI 386.3}

Atkal rabīni griezās pie dziedinātā: «Ko tu pats saki par Viņu, ka Viņš atvēris tavas acis?» Tas sacīja: «Viņš ir pravietis.» Tad farizeji centās apgalvot, ka tas neesot akls piedzimis un neesot tagad atguvis redzi. Tie ataicināja viņa vecākus un prasīja tiem: «Vai šis ir jūsu dēls, par kuru jūs sakāt, ka tas neredzīgs dzimis?» {LI 386.4}

Tur stāvēja cilvēks, kas apliecināja, ka bijis neredzīgs un atguvis redzi, bet farizeji drīzāk gribēja noliegt acīm redzamo un skaidri saprotamo, nekā atzīties, ka ir maldījušies. Tik spēcīgi ir aizspriedumi, tik izkropļota farizeju taisnība. {LI 387.1}

Farizejiem vēl bija atlikusi viena cerība — iebaidīt neredzīgā vecākus. Izlikdamies patiesi, tie jautāja: «Kā tad viņš tagad var redzēt?» Vecāki baidījās pakļaut sevi draudiem, jo bija izziņots, ka ikvienu, kas Jēzu apliecinās par Kristu, «izslēgs no draudzes», tas ir, uz trīsdesmit dienām izsvītros no sinagogas sarakstiem. Šajā laikā izslēgtajā namā nedrīkstēja apgraizīt nevienu bērnu, ne arī apraudāt mirušo. Šādu spriedumu uzskatīja par lielu nelaimi, bet, ja arī tas vēl neizsauca nožēlu, tad sekoja smagāks sods. Dēla dzīvē notikušais brīnums vecākus bija pārliecinājis, bet tie atbildēja: «Mēs zinām, ka viņš ir mūsu dēls un ka viņš neredzīgs piedzimis; bet kā viņš tagad var redzēt, to mēs nezinām; tāpat nezinām, kas viņam atvēris acis. Jautājiet viņam pašam, viņš ir pilngadīgs, viņš pats par sevi atbildēs.» Tādā veidā tie atbildību no sevis novēla uz dēlu, jo viņi neuzdrošinājās aizstāvēt Kristu. {LI 387.2}

Strupceļš, kādā tagad bija nonākuši farizeji, viņu šaubas, aizspriedumi un neuzticēšanās notikušajam faktam sāka atvērt acis ļaužu masām, īpaši vienkāršajai tautai. Jēzus daudzkārt Savus brīnumdarbus bija darījis uz ielas, visiem redzot, un Viņa pūles vienmēr atviegloja citu ciešanas. Daudzu prātus nodarbināja jautājums: vai tad Dievs tādus varenus darbus darītu caur krāpnieku, kā to apgalvoja farizeji? Cīņa arvien vairāk saasinājās. {LI 387.3}

Farizeji redzēja, ka, tā rīkojoties, viņi tikai vairo interesi par Jēzus darbu. Tie nespēja noliegt brīnumu. Dziedināto pildīja prieks un pateicība. Viņš apbrīnoja dabu un līksmojās par zemes un debesu skaistumu. Tas atklāti visiem stāstīja par savu piedzīvojumu, bet

farizeji vēlreiz mēģināja viņu apklusināt, sacīdami: «Dod Dievam godu! Mēs zinām, ka šis cilvēks ir grēcinieks.» Citiem vārdiem: nesaki vairs, ka šis cilvēks tev atdeva redzi, jo to darīja Dievs. {LI 387.4}

Dziedinātais atbildēja: «Vai Viņš ir grēcinieks, to es nezinu; vienu es zinu, ka es, neredzīgais, tagad varu redzēt.» {LI 387.5}

Tad tie viņu atkal pratināja: «Ko Viņš ar tevi darīja? Kā Viņš atvēra tavas acis?» Ar tik daudziem jautājumiem tie centās viņu samulsināt, lai tam rastos doma, ka ticis maldināts. Sātans un ļaunie eņģeļi bija farizeju pusē un apvienoja savus spēkus un viltību ar cilvēku prātojumiem, lai nomāktu Kristus ietekmi. Tie mēģināja izdzēst pārliecību, kas sāka nostiprināties daudzos cilvēkos. Bet arī Dieva eņģeļi bija turpat blakus, lai stiprinātu cilvēku, kam atdota redze. {LI 387.6}

Farizeji neaptvēra, ka tie ir sastapušies ne tikai ar šo neizglītoto cilvēku, kas bija piedzimis neredzīgs. Tie nepazina To, ar ko cīnījās. Neredzīgā cilvēka dvēselē iespīdēja Dieva gaisma. Kad šie liekuļi centās panākt, lai viņš neticētu, ar atbilžu spēku un asumu Dievs tam palīdzēja parādīt, ka viņu nevar samulsināt. Dziedinātais atbildēja: » «Es jums jau teicu, bet jūs neesat klausījuši. Kāpēc jūs to vēlreiz gribat dzirdēt? Jūs taču negribat kļūt par Viņa mācekļiem?» Tad tie viņu nolamāja un sacīja: «Tu esi Viņa māceklis, bet mēs esam Mozus mācekļi. Mēs zinām, ka ar Mozu ir runājis Dievs; bet par šo mēs nezinām, no kurienes Viņš ir.» » {LI 388.1}

Kungs Jēzus zināja, kādi pārbaudījumi šim cilvēkam būs jāiztur, tādēļ piešķīra tam žēlastību un runas dāvanu, lai tas kļūtu par Viņa liecinieku. Farizejiem sniegtā atbilde bija skarbs pārmetums pratinātājiem. Tie uzdevās par Svēto Rakstu izskaidrotājiem, tautas reliģiskajiem vadoņiem, taču te bija Kāds, kas darīja brīnumus, un tie acīmredzami nepazina Viņa spēku, raksturu un autoritāti. «Tas jau ir tas dīvainais,» sacīja dziedinātais, «ka jūs nezināt, no kurienes Viņš ir, un tomēr Viņš ir atvēris manas acis. Mēs zinām, ka Dievs grēciniekus neklausa, bet, ja kāds ir dievbijīgs un dara Dieva prātu, to Viņš klausa. Ne mūžam vēl nav dzirdēts, ka kāds būtu atvēris acis cilvēkam, kas neredzīgs piedzimis. Ja Viņš nebūtu no Dieva, Viņš neko nevarētu darīt.» {LI 388.2}

Dziedinātais cilvēks saviem pratinātājiem nostājās pretī ar viņu pašu argumentiem. Viņa izdarītais secinājums bija neapgāžams. Farizeji bija pārsteigti un apklusa šo aso, noteikto vārdu priekšā. Dažus mirkļus valdīja klusums. Tad sadrūmušie priesteri un rakstu mācītāji ietinās savos platajos svārkos, it kā vairīdamies no apgānīšanās saskarē ar dziedināto, nokratīja pīšļus no kājām un uzbruka viņam ar pārmetumiem: «Tu viss esi grēkos dzimis, un tu mūs gribi mācīt?» Tad tie šo cilvēku izslēdza no draudzes. {LI 388.3}

Jēzus uzzināja visu notikušo un drīz pēc tam, viņu atradis, sacīja: «Vai tu tici Dieva

Dēlam?» {LI 388.4}

Pirmo reizi aklais raudzījās sava Glābēja sejā. Padomes priekšā viņš bija redzējis savus uztrauktos un apmulsušos vecākus, viņš bija sastapies ar rakstu mācītāju dusmu un naida pārvērstajiem skatieniem, bet tagad viņa acis vērās Jēzus mīlošajā, miera pilnajā vaigā. Tikko viņš bija dārgi samaksājis, apliecinot Jēzus dievišķo spēku, tādēļ tagad tam tika dāvāta augstāka atklāsme. {LI 389.1}

Uz Pestītāja jautājumu: «Vai tu tici Dieva Dēlam?» neredzīgais atbildēja ar pretjautājumu: «Kungs, kas tas ir, lai es varētu Viņam ticēt?» Tad Jēzus sacīja: «Tu esi Viņu redzējis; kas ar tevi runā, tas tas ir.» Tad dziedinātais cilvēks pielūgsmē nometās pie Jēzus kājām. Atjaunojās ne tikai viņa dabīgā redze, bet atvērās arī garīgās izpratnes acis. Viņa dvēselei atklājās Kristus, un viņš pieņēma Pestītāju kā Dieva Sūtīto. {LI 389.2}

Tuvumā bija sapulcējusies grupa farizeju, kas Jēzum atgādināja atšķirīgo reakciju, kādu ļaudīs izraisīja Viņa vārdi un darbi. Viņš sacīja: «Uz tiesu Es esmu nācis šinī pasaulē, lai tie, kas neredz, kļūst redzīgi, un tie, kas redz, akli.» Kristus bija nācis atvērt aklo acis un nest gaismu tiem, kas sēž tumsībā. Viņš bija skaidri pateicis, ka ir pasaules gaisma, un tikko izdarītais brīnumdarbs Viņa sūtību apstiprināja. Ļaudis, kas Pestītāju redzēja Viņa pirmās atnākšanas laikā, tika apbalvoti ar vispilnīgāko dievišķās klātbūtnes atklāsmi, kādu pasaule jebkad bija skatījusi pirms tam. Tad atzīšana par Dievu izpaudās visskaidrāk. Bet līdz ar šo atklāsmi cilvēki saņēma arī spriedumu. Tika pārbaudīti viņu raksturi un izšķirts liktenis. {LI 389.3}

Dieva spēka izpausme, kas neredzīgajam cilvēkam bija dāvājusi tiklab fizisko, kā garīgo redzi, farizejus atstāja vēl dziļākā tumsībā. Daži no Kristus klausītājiem, juzdami, ka Viņa vārdi attiecas uz tiem, vaicāja: «Mēs taču neesam akli?» Jēzus atbildēja: «Ja jūs būtu akli, jums nebūtu grēka.» Ja Dievs rīkotos tā, ka jums nebūtu iespējams saskatīt patiesību, tad, to nezinot, jūs nebūtu vainīgi. «Bet tagad jūs sakāt: mēs redzam.» Jūs ticat, ka spējat redzēt, un atmetat līdzekļus, pateicoties kuriem varētu iegūt redzes spējas. Pie visiem tiem, kas apzinājās savu trūkumu, Jēzus nāca ar neierobežotu palīdzību. Bet farizeji negribēja atzīties trūkumā; tie atteicās nākt pie Kristus un tāpēc tika atstāti aklumā — aklumā paši savas vainas dēļ. Jēzus sacīja: «Tāpēc jūsu grēks paliek.» {LI 389.4}

52 Nodaļa - Dievišķais Gans

(Jāņa 10:1-30) {LI 390.1}

«Es esmu labais gans. Labais gans atdod savu dzīvību par savām avīm.» «Es esmu labais gans; Es pazīstu savas avis, un Manas avis Mani pazīst. Itin kā Tēvs pazīst Mani, un Es pazīstu Tēvu; un Es atdodu savu dzīvību par savām avīm.» {LI 390.2}

Vēlreiz Jēzus atrada pieeju savu klausītāju prātiem pa viņiem pazīstamo priekšstatu taku. Svētā Gara ietekmi Viņš bija salīdzinājis ar vēso, spirdzinošo ūdeni. Sevi Viņš ainoja kā gaismu, dzīvības un prieka avotu dabai un cilvēkiem, bet skaistajā gana ilustrācijā Jēzus attēloja savas attiecības ar visiem ticīgajiem. Neviena aina klausītājiem nebija tik labi pazīstama kā šī, un tagad uz visiem laikiem tā saistījās ar Kristu. Nekad mācekļi nevarēja noskatīties uz ganiem, kas kopa un sargāja savus avju pulkus, neatcerēdamies Pestītāja mācību. Katrā uzticīgā ganā tie saskatīja Kristu, bet sevi ieraudzīja katrā nevarīgajā un atkarīgajā avju pulkā. {LI 390.3}

Šo simbolu jau bija lietojis pravietis Jesaja, uzmundrinošos vārdos tēlodams Mesijas uzdevumu: «Kāp jo augstā kalnā, Ciāna, tu, labās vēsts nesēja! Pacel savu balsi ar spēku, Jeruzāleme, tu, labās vēsts nesēja, un nebīsties! Pasludini Jūdas pilsētām: «Redziet, te ir jūsu Dievs!» (..) Kā gans Viņš ganīs savu ganāmo pulku. Viņš ņems jērus savās rokās un tos nesīs savā klēpī un sargās avju mātes.» (Jes. 40:9-11) Dāvids reiz dziedāja: «Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka.» (Ps. 23:1) Arī Ecehiēlu Svētais Gars aicināja sludināt: «Es tām iecelšu vienu vienīgu ganu, kas tās ganīs (..).» «Nomaldījušos Es uzmeklēšu, noklīdušās Es salasīšu un atgādāšu atpakaļ, ievainotās pārsiešu un slimās dziedināšu (..).» «Un Es slēgšu ar tām miera derību (..), un tie nebūs vairs pagāniem par laupījumu (..), tie dzīvos drošībā, un neviens tos netraucēs un nebiedēs.» (Ec. 34:23,16,25,28) {LI 390.4}

Kristus šos pravietojumus attiecināja uz sevi, izceldams pretstatu starp sevi un Israēla vadoņiem. Farizeji kādu tikko bija padzinuši no ganāmpulka tāpēc, ka tas uzdrošinājās liecināt par Kristus spēku. Tie bija izslēguši dvēseli, kuru īstais Gans vilka pie sevis. Tādā veidā tie pierādīja, ka neko nesaprot viņiem uzticētajā darbā un nevar būt ganāmpulka gani. Jēzus tagad uzsvēra pretstatu starp tiem un labo Ganu un norādīja uz sevi kā īsto Kunga ganāmpulka sargātāju. Bet pirms tam Viņš par sevi runāja vēl citā līdzībā. {LI 390.5}

Jēzus teica: «Kas neieiet pa durvīm avju kūtī, bet citur kāpj iekšā, ir zaglis un laupītājs. Bet, kas ieiet pa durvīm, ir avju gans.» Farizeji neaptvēra, ka šie vārdi attiecas uz viņiem. Kad tie vēl savās sirdīs apsvēra, ko gan tas nozīmē, Jēzus skaidri pateica: «Es esmu durvis. Ja kāds caur Mani ieiet, tas tiks izglābts; viņš ieies un izies, un atradīs ganības. Zaglis nāk vienīgi, lai zagtu, nokautu un nomaitātu. Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība

un pārpilnība.» {LI 391.1}

Kristus ir durvis uz Dieva ganāmpulku. Kopš seniem laikiem pa šīm durvīm ieeju ir atraduši visi Viņa bērni. Kā tas parādīts ēnas kalpošanā, ainots simbolos un praviešu atklāsmēs, izcelts mācekļiem dotajās pamācībās un cilvēku labā darītajos brīnumdarbos, Jēzū tie ieraudzīja «Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku» (Jāņa 1:29), un, pateicoties Viņam, nonāca Dieva žēlastības laidaros. Daudzi ir ieteikuši ticībai citu pamatu un iespējas; ir izgudrotas ceremonijas un veselas kalpošanas sistēmas, ar kuru palīdzību ļaudis cerēja saņemt taisnošanu un mieru ar Dievu, tādā veidā atrodot citu ieeju. Bet vienīgās durvis ir Kristus. Visi, kas Kristus vietā likuši kaut ko citu, visi, kas mēģinājuši piekļūt pie ganāmpulka pa kādu citu ceļu, ir zagļi un laupītāji. {LI 391.2}

Farizeji nebija gājuši pa durvīm. Tie bija gājuši pa citu ceļu, apejot Kristu, tādēļ neizpildīja īstā gana darbu. Priesteri un rakstu mācītāji, vadītāji un farizeji postīja dzīvinošās ganības un saduļķoja dzīvības ūdens avotus. Patiesi inspirētais Vārds par šiem neīstajiem ganiem saka: «Vājās jūs nekopjat un nespēcināt, slimās nedziedināt, ievainotās nepārsienat, izklīdušās nesadzenat kopā, pazudušās nemeklējat, bet ar tām rīkojaties varmācīgi un nežēlīgi.» (Ec. 34:4) {LI 391.3}

Visos laikos filozofi un skolotāji ir snieguši pasaulei teorijas, lai apmierinātu dvēseles vajadzības. Katrai pagānu tautai ir bijuši savi lieli vadoņi un reliģijas sistēmas, kas piedāvā citus pestīšanas līdzekļus, apejot Kristu, novēršot cilvēku skatienus no Tēva vaiga un piepildot visu sirdis ar bailēm no Tā, kas sniedz tikai svētības. Viņi savā darbībā tiecas nolaupīt Dievam to, kas Viņam pieder kā Radītājam un Glābējam. Tāpat šie viltus mācītāji aplaupa arī cilvēkus. Miljoniem ļaužu verdziskās bailēs vai flegmatiskā vienaldzībā ir iesaistīti maldu reliģijās, strādādami kā nastu nesēji dzīvnieki, kuriem atņemta cerība, prieks un iedvesma šinī dzīvē, kuriem ir vinīgi neskaidras bailes no nākotnes. Dvēseli spēj pacelt tikai Dieva žēlastības Evaņģēlijs. Pārdomas par Dieva mīlestību, kas atklāta Viņa Dēlā, aizkustinās sirdi un pamodinās dvēseles spēkus vairāk kā jebkas cits. Kristus nāca, lai cilvēkos atjaunotu Dieva līdzību, un ikviens, kas ļaudis novērš no Kristus, novērš tos no īstā attīstības Avota, atņem tiem dzīvības cerību, mērķi un godību. Tas ir zaglis un laupītājs. {LI 391.4}

«Kas ieiet pa durvīm, ir avju gans.» Kristus ir gan durvis, gan gans. Viņš ienāk pats caur sevi. Pienesot sevi kā upuri, Viņš kļuva par avju Ganu. «Viņam durvju sargs atver, un avis klausa viņa balsij, un viņš savas avis sauc vārdā un izved tās ārā. Kad viņš visas savas avis izlaidis ārā, viņš pats iet tām pa priekšu, un avis viņam seko, jo tās pazīst viņa balsi.» {LI 392.1}

No visiem mājdzīvniekiem avis ir visbailīgākās un nevarīgākās, un Tuvajos Austrumos gana rūpes par avju pulku ir nemitīgas un nenogurstošas. Senos laikos iziet ārpus pilsētas mūriem bija ļoti nedroši. Laupītāji no klejojošām kaimiņu ciltīm un plēsīgi

zvēri no savām paslēptuvēm klinšu kalnos pastāvīgi uzglūnēja ganāmpulkiem, lai tos postītu. Gani sargāja tiem uzticētās avis, labi zinādami, ka tas viss saistās ar dzīvības briesmām. Jēkabs, kas uzraudzīja Lābana avis Hārānas ganībās, savas nenogurstošās pūles aprakstot, sacīja: «Mani dienā karstums nomāca un naktī aukstums, un miegs nenāca manās acīs.» (1. Moz. 31:40*) Dāvids, zēna gados ganīdams tēva avis, viens stājās pretī lauvai un lācim, lai no viņu zobiem izglābtu jēru. {LI 392.2}

Kad gans ved savu ganāmpulku pāri klinšainiem kalniem, cauri mežiem un mežonīgām aizām uz zālainām ganībām strauta malā, kad viņš vientulīgās naktīs kalnos sargā avis, glābdams tās no laupītājiem, sirsnīgi rūpēdamies par slimajām un nespēcīgajām, viņa dzīve it kā saaug ar ganāmpulku. Maiga, bet stipra mīlestība to vieno ar aprūpējamo. Lai cik liels arī nebūtu ganāmpulks, gans pazīst katru avi. Katrai ir savs vārds, un tā atsaucas uz šo vārdu, kad gans to uzrunā. Kā avju gans pazīst savas avis, dievišķais Gans pazīst savu ganāmpulku, kas izkaisīts visā pasaulē. «Jūs esat Manas avis, Manu ganību avis, jūs, cilvēki, un Es esmu jūsu Dievs», — tā saka Dievs tas Kungs.» Jēzus saka: «Es tevi saucu tava varda, tu esi Mans!» «Redzi, abu savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis.» (Ec. 34:31; Jes. 43:1; 49:16) {LI 392.3}

Jēzus pazīst mūs katru atsevišķi, un mūsu vājums Viņā izraisa līdzjūtību. Viņš pazīst mūs visus pēc vārda. Jēzus zina māju, kurā mēs dzīvojam, zina vārdu katram tās iemītniekam. Ne vienreiz vien Viņš saviem kalpiem ir pavēlējis doties uz noteiktu ielu noteiktā pilsētā, uz tādu un tādu māju, lai atrastu kādu no Viņa avīm. {LI 393.1}

Jēzus tik labi zina ikvienu dvēseli, it kā tā būtu vienīgā, par kuru Viņš ir miris. Ikvienas dvēseles sāpes aizkustina Viņa sirdi. Sauciens pēc palīdzības aizsniedz Viņa ausis. Pestītājs nāca, lai visus cilvēkus vilktu pie sevis. Viņš tiem saka: «Sekojiet Man!» Arī Gars darbojas pie to sirdīm, skubinādams nākt pie Viņa. Daudzi atsakās, un Jēzus zina, kuri tie ir. Viņš zina arī tos, kas priecīgi uzklausa katru aicinājumu un ir gatavi nodoties sava Gana rokās. Viņš saka: «Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko.» Par katru avi Viņš rūpējas tā, it kā virs zemes tā būtu vienīgā. {LI 393.2}

«Viņš savas avis sauc vārdā un izved tās ārā (..). Un avis viņam seko, jo tās pazīst viņa balsi.» Tuvo Austrumu gans savas avis nekad nedzen. Viņš nenodarbojas ar sišanu un iebiedēšanu, bet, iedams avīm pa priekšu, aicina tās sekot. Avis pazīst viņa balsi un aicinājumam paklausa. Tāpat pret savām avīm izturas arī Pestītājs — Labais Gans. Svētie Raksti saka: «Tu vadīji savu tautu kā avis ar Mozus un Ārona rokām.» Ar pravieša Jeremijas vārdiem Jēzus apliecināja: «Es tevi mīlēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis savu žēlastību.» Viņš nevienu nav spiedis. «Es tos vilku,» Viņš saka, «ar cilvēka valgiem, ar mīlestības saitēm.» (Ps. 77:21; Jer. 31:3; Hoz. 11:4*) {LI 393.3}

Mācekļi Kristum neseko nedz aiz bailēm no soda, nedz arī tādēļ, ka tie cerētu iegūt atalgojumu mūžībā. Tie redz Pestītāja nesalīdzināmi lielo mīlestību, kas atklājusies visā Viņa šīs zemes gājumā, no silītes Betlēmē līdz Golgātas krustam, un šis skats savaldzina, dara sirdi iejūtīgu un pakļauj visu dvēseli. Sekotāju sirdīs mostas mīlestība, tie dzird, ko Viņš saka, un paklausa. {LI 393.4}

Kā gans iet savām avīm pa priekšu, pirmais stādamies pretī ceļa briesmām, tā arī Jēzus izturas pret saviem ļaudīm. «Kad viņš visas savas avis izlaidis ārā, viņš pats iet tām pa priekšu.» Ceļš uz Debesīm ir Pestītāja pēdu iesvētīts. Taka var būt stāva un nelīdzena, bet Jēzus šo ceļu jau ir izstaigājis; Viņa kājas ir pieminušas asos ērkšķus, lai padarītu mūsu gājumu vieglāku. Ikvienu nastu, kuru mēs tiekam aicināti nest, Viņš jau ir nesis. {LI 393.5}

Lai gan Jēzus tagad ir atgriezies pie Tēva un kopā ar Dievu sēž Visuma tronī, Viņš neko nav zaudējis no savas līdzcietīgās dabas. Šodien tā pati cēlā, līdzjūtīgā sirds ir atvērta visām cilvēces bēdām. Arī caurdurtā roka šodien ir izstiepta, lai vēl bagātīgāk svētītu savus pasaulē mītošos ļaudis. «Viņas ne mūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas.» Dvēsele, kas nodevusies Kristum, Viņa acīs ir dārgāka par visu pasauli. Pestītājs būtu cietis Golgātas mokas, lai savai valstībai varētu izglābt tikai vienu dvēseli. Viņš ne mūžam neatstās to, par kuru miris. Ja tikai Jēzus sekotāji neizvēlēsies Viņu atstāt, Viņš tos stingri turēs savās rokās. {LI 394.1}

Visos pārbaudījumos mums ir drošs Palīgs. Viņš nepamet mūs vienus, cīnoties ar kārdināšanām, karojot ar ļaunumu, lai nastas un bēdas mūs beidzot nospiestu. Lai gan tagad Viņš ir apslēpts mūsu mirstīgajam skatam, tomēr ticības auss var saklausīt Viņa balsi sakām: «Es biju miris, un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam.» (Atkl. 1:18) Es esmu panesis jūsu bēdas, piedzīvojis jūsu cīņas, stājies pretī jūsu kārdināšanām. Es pazīstu jūsu asaras; arī Es esmu raudājis. Es zinu bēdas, kas ir par dziļām, lai tās uzticētu kādai cilvēka ausij. Nedomā, ka tu esi viens un atstāts. Ja arī tu ciešanās neatrodi nevienu atsaucīgu sirdi virs zemes, — raugies uz Mani un dzīvo. «Kalni atkāpsies un pakalni šaubīsies, bet Mana žēlastība no tevis neatkāpsies, un Mana miera derība nešaubīsies, saka tas Kungs, tavs apžēlotājs.» (Jes. 54:10*) {LI 394.2}

Lai cik ļoti gans mīl savas avis, tomēr savus dēlus un meitas Viņš mīl vairāk. Jēzus nav tikai mūsu gans; Viņš ir arī mūsu «Mūžīgais Tēvs». Viņš saka: «Es pazīstu savas avis, un Manas avis Mani pazīst. Itin kā Tēvs pazīst Mani, Es pazīstu Tēvu.» Kas tie ir par vārdiem! Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, kuru Viņš nosaucis par «Vīru, kas Man tuvs» (Cak. 13:7), Viņš ir tas, kura attiecības un sadraudzība ar mūžīgo Dievu tiek ņemtas par piemēru, lai attēlotu sadraudzību starp Kristu un Viņa bērniem virs zemes! {LI 394.3}

Jēzus mūs mīl, tādēļ ka mēs Viņam esam dāvana no Tēva un Viņa darba atalgojums.

Viņš mūs mīl kā savus bērnus. Lasītāj, Viņš mīl arī tevi! Visas Debesis nevar dāvāt neko lielāku un neko labāku. Uzticies Viņam! {LI 394.4}

Jēzus domāja par tām dvēselēm pasaulē, kuras neīstie gani nomaldinājuši. Tie, kurus Viņš ilgojās sapulcināt kā savas ganības avis, bija izkaisīti starp vilkiem, tādēļ Viņš sacīja: «Man vēl ir citas avis, kas nav no šīs kūts; ar tās Man jāatved; arī viņas dzirdēs Manu balsi, un būs viens ganāmais pulks un viens gans.» {LI 395.1}

«Tāpēc Tēvs Mani mīl, ka Es atdodu savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu.» Tas ir: Mans Tēvs jūs tā ir mīlējis, ka Viņš pat Mani mīl vēl vairāk tieši tādēļ, ka Es nododu savu dzīvību, lai jūs atpestītu. Kļūdams par jūsu vietnieku un galvotāju, nododams savu dzīvību, uzņemdamies jūsu parādus un pārkāpumus, Es Tēvam kļuvu vēl mīļāks. {LI 395.2}

«Es atdodu savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu. Neviens to nav Man nav atņēmis, bet Es to atdodu pats no sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt.» Kā cilvēces dzimtas loceklis Viņš bija mirstīgs; bet, būdams Dievs, Viņš bija dzīvības avots visai pasaulei. Jēzus būtu varējis pretoties nāvei, būtu varējis atteikties nonākt tās varā, bet Viņš brīvprātīgi atdeva dzīvību, lai varētu atjaunot nemirstību pasaulē. Viņš nesa pasaules grēkus, panesa tās lāstu, nodeva savu dzīvību kā upuri, lai cilvēkiem nebūtu jāmirst mūžīgi. Tiešām «Viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas (..). Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti. Mēs visi maldījāmies kā avis, ikviens raudzījās tikai uz savu ceļu, bet tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus Viņam.» (Jes. 53:4-6) {LI 395.3}

53 Nodaļa - Pēdējais ceļojums no Galilejas

(Lūk. 9:51-56; 10:1-24) {LI 396.1}

Tuvojoties kalpošanas darba nobeigumam, Kristus rīcības veidā bija vērojama pārmaiņa. Agrāk Viņš centās izvairīties no satraucošām situācijām un atklātības. Jēzus atteicās no tautas pagodinājuma, un, kad šķita, ka ļaužu sajūsma Viņa dēļ nevaldāmi uzliesmoja, Viņš ātri pārcēlās uz citu vietu. Atkal un atkal Jēzus bija pavēlējis, lai neviens neizpaustu, ka Viņš ir Kristus. {LI 396.2}

Lieveņu svētku laikā Viņš Jeruzālemē ieradās ātri un slepeni. Kad brāļi Viņu skubināja atklāti sevi atzīt par Mesiju, Jēzus atbildēja: «Mans laiks vēl nav nācis.» (Jāņa 7:6) Ceļu līdz Jeruzālemei Viņš nogāja neievērots, pilsētā ieradās nepieteikts un ļaužu pūļa nepagodināts. Daudz savādāks bija Viņa pēdējais ceļojums. Priesteru un rakstu mācītāju ienaida dēļ Kristus uz laiku bija atstājis Jeruzālemi. Tagad Viņš gatavojās atgriezties visatklātākajā veidā pa garāko ceļu, savu nākšanu tā izziņodams kā vēl nekad agrāk. Viņš devās uz sava lielā upura vietu, un tai tagad vajadzēja pievērst ļaužu uz-manību. {LI 396.3}

«Kā Mozus paaugstināja čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam.» (Jāņa 3:14) Kā reiz visam Israēlam vajadzēja uzlūkot paaugstināto čūsku, kas bija celta par simbolu viņu dziedināšanai, tā visām acīm jātop vērstām uz Kristu — upuri, kas nes pestīšanu pazudušajai pasaulei. {LI 396.4}

Nepareiza Mesijas darba izpratne un ticības trūkums Kristum kā Dievam lika Viņa brāļiem skubināt Pestītāju atklāti uzstāties tautas priekšā Lieveņu svētkos. Tagad, līdzīga gara skubināti, mācekļi labprāt Viņu atturētu no ceļojuma uz Jeruzālemi. Tie atcerējās Kristus vārdus par to, kas Viņam gaidāms, un, zinot reliģisko vadoņu drausmīgo naidu, bija gatavi atrunāt Jēzu no atgriešanās pilsētā. {LI 396.5}

Kristum bija grūti turpināt savu ceļu, neievērojot mīļoto mācekļu bailes, vilšanos un neticību. Tas nospieda Viņa sirdi. Bija smagi vest šos cilvēkus pretī dvēseles mokām un izmisumam, kas gaidīja Jeruzālemē. Arī sātans darbojās, uzbrukdams Cilvēka Dēlam ar kārdinājumiem. Kāpēc lai Viņš tagad dotos uz Jeruzālemi pretī drošai nāvei? Visapkārt bija tik daudz ciešanu nomāktu cilvēku, kuri gaidīja no Viņa dziedinošus vārdus. Žēlastības Evaņģēlija darbs bija tikko sākts. Jēzus bija pilns enerģijas, spēku briedumā. Kāpēc nedoties pasaules neaptveramajos laukos, nesot žēlastības vēsti un dziedinošā spēka pieskārienu? Kāpēc lai Viņš liegtu sev prieku sniegt gaismu un iepriecu miljoniem tumsā mītošo un apbēdināto? Kāpēc atstāt pļaujas ievākšanu mācekļiem, kas tik vāji ticībā, tik kūtri saprast un tik lēni darboties? Kāpēc iet nāvē tagad un atstāt darbu pašā sākumā? Ienaidnieks, kas tuksnesī bija stājies Kristum pretī, tagad Viņam uzbruka ar spēcīgām un viltīgi izdomātām kārdināšanām. Ja Jēzus kaut uz mirkli būtu padevies, ja

Viņš būtu mainījis kaut ko pat vismazākajā lietā, lai glābtu sevi, sātana pulki gavilētu un pasaule būtu pazudusi. {LI 396.6}

Bet Jēzus bija stipri apņēmies un «grieza savu vaigu, lai ietu uz Jeruzālemi». Tēva prāts bija Viņa dzīves vienīgais likums. Dievnama apmeklējuma laikā zēna gados Viņš bija sacījis Marijai: «Vai nezinājāt, ka Man jādarbojas sava Tēva lietās?» (Lūk. 2:49) Kānā, kad Marija gribēja, lai Viņš atklāj savu apbrīnojamo spēku, Jēzus atbildēja: «Mana stunda vēl nav nākusi.» (Jāņa 2:4). Tādiem pašiem vārdiem Viņš atbildēja saviem brāļiem, kad tie skubināja doties uz svētkiem. Bet Dieva lielajā plānā bija nolikta stunda, kad Viņam sevi jāupurē par cilvēku grēkiem, un šī stunda gandrīz jau bija pienākusi. Viņš neatkāpsies un nešaubīsies. Viņa soļi veda pretī Jeruzālemei, kur ienaidnieki jau sen sazvērējušies atņemt Viņam dzīvību; tagad Viņš to atdos. Viņš nešaubīdamies pagriežas, lai ietu pretī vajāšanām, aizliegšanai, atmešanai, notiesāšanai un nāvei. {LI 397.1}

«Un Viņš nosūtīja sev priekšā vēstnešus. Un iedami tie nonāca kādā samariešu ciemā, lai Tam apgādātu vietu, kur nomesties.» Bet ļaudis atteicās Jēzu uzņemt, tāpēc ka Viņš bija ceļā uz Jeruzālemi. To viņi pamatoja ar domu, ka Kristus dodot priekšroku jūdiem, pret kuriem tiem bija sevišķs rūgtums. Ja Viņš būtu nācis atjaunot dievnamu un dievkalpošanu Garicima kalnā, tie Viņu uzņemtu ar prieku, bet Jēzus gāja uz Jeruzālemi, tāpēc neviens negribēja parādīt viesmīlību. Tie nepavisam neaptvēra, ka no savām durvīm aizraida vislielāko Debesu dāvanu. Jēzus aicināja cilvēkus Viņu uzņemt; Viņš lūdza mīlestības pakalpojumus no to rokām, lai varētu tiem tuvoties un dāvāt visbagātākās svētības. Par katru Viņam parādītu laipnību Viņš atmaksāja ar daudz dārgāku žēlastību. Bet samarieši visu pazaudēja savu aizspriedumu un fanātisma dēļ. {LI 397.2}

Kristus vēstneši Jēkabs un Jānis bija ļoti sarūgtināti par viņu Kungam parādīto apvainojumu. Tie ļoti sašuta, kad samarieši, kurus Jēzus pagodināja ar savu apciemojumu, pret Viņu izturējās tik rupji. Vēl nesen tie kopā ar Jēzu bija atradušies Apskaidrošanas kalnā un redzēja, kā Viņu apstaroja Dieva godība un pagodināja Mozus un Elija. Tāpēc tie sprieda, ka šo atklāto necieņas parādīšanu no samariešu puses nedrīkstētu atstāt bez skaidri redzama soda. {LI 398.1}

Atgriezušies pie Kristus, abi mācekļi ziņoja par ļaužu noskaņojumu, pastāstot, ka samarieši atsakās dot Viņam naktsmājas. Tie sprieda, ka Jēzum tiek nodarīta pārāk liela pārestība un, ieraudzījuši tālumā Karmela kalnu, uz kura pravietis Elija bija nonāvējis viltus praviešus, viņi ierosināja: «Kungs, ja Tu gribi, mēs sacīsim, lai uguns nāk no debesīm un tos sadedzina.» Mācekļi bija pārsteigti, redzot, kā Jēzu sāpina šie vārdi, un vēl vairāk brīnījās, kad dzirdēja Viņa rājienu: «Vai jūs nezināt, kādam garam jūs piederat? Jo Cilvēka Dēls nav nācis cilvēku dvēseles nomaitāt, bet pestīt.» To sacījis, Viņš aizgāja uz citu ciematu. {LI 398.2}

Kristus misijā neietilpst piespiest cilvēkus Viņu uzņemt. Tas ir sātans un viņa gara vadīti ļaudis, kas cenšas valdīt pār citu sirdsapziņu. Slēpdamies zem taisnības aizstāvēšanas maskas, ļauno eņģeļu sabiedrotie liek ciest līdzcilvēkiem, lai tikai tos pievērstu savām idejām par reliģiju, bet Kristus vienmēr parāda žēlastību, vienmēr cenšas glābt, atklājot mīlestību. Pestītājs gan nevar pieļaut, ka dvēselē atrodas kāds sāncensis, nedz arī pieņemt dalītu kalpošanu, tomēr Viņš vēlas labprātīgu, mīlestības ierosinātu sirds nodošanu. Nevar būt vēl drošāks pierādījums tam, ka mums piemīt sātana gars, ja mums ir tieksme sāpināt tos, kas nevērtē mūsu darbu vai rīkojas pretēji mūsu domām. {LI 398.3}

Katra cilvēka miesa, dvēsele un gars ir Dieva īpašums. Kristus ir nomiris par visiem, un Dievam nav nekā nepatīkamāka kā tas, ka reliģiska fanātisma vadīti cilvēki sagādā ciešanas ar Pestītāja asinīm atpirktajiem ļaudīm. {LI 398.4}

«Un, no turienes cēlies, Jēzus nāk Jūdejas robežās, gar Jordānas otru pusi; un ļaudis nāca atkal kopā pie Viņa, un Viņš, kā parasts, tos atkal mācīja.» (Marka 10:1) {LI 398.5}

Pēdējos mēnešos ievērojamu laiku Kristus pavadīja, darbodamies Perejā, Jūdejas provincē, «gar Jordānas otru pusi». Šeit ļaužu pulki Viņam sekoja pa pēdām tāpat kā Viņa darbības sākumā Galilejā, un tur tika atkārtotas daudzas no Pestītāja agrākajām mācībām. {LI 399.1}

Līdzīgi tam, kā Viņš bija izsūtījis divpadsmit mācekļus, «Kungs nozīmēja vēl septiņdesmit citus un izsūtīja tos pa divi un divi savā priekšā uz ikkatru pilsētu un vietu, kurp Viņš gribēja iet.» Sagatavojoties darbam, šie mācekļi kādu laiku pavadīja kopā ar Jēzu. Kad Viņš atsevišķā misijā izsūtīja pirmos divpadsmit, citi pa to laiku Viņu pavadīja ceļojumā pa Galileju. Tādā veidā arī tiem bija dota priekšrocība būt ciešā sadraudzībā ar Jēzu un saņemt tiešas personīgas pamācības. Tagad šai lielākajai grupai bija pienācis laiks iesaistīties noteiktā misijas pasākumā. {LI 399.2}

Septiņdesmit mācekļiem dotie norādījumi bija līdzīgi tiem, kas tika izteikti pirmajiem divpadsmit, vienīgi pavēle neiet samariešu pilsētās tiem vairs netika atkārtota. Lai gan samarieši Kristu tikko bija noraidījuši, Viņa mīlestība pret tiem nemainījās. Tagad, kad septiņdesmit mācekļi izgāja Viņa vārdā, tie vispirms pārstaigāja Samarijas pilsētas. {LI 399.3}

Pestītāja Samarijas apmeklējums un vēlāk žēlsirdīgajam samarietim izteiktā atzinība, kā arī tā spitālīgā pateicības pilnais prieks, kas, būdams samarietis, vienīgais no desmit dziedinātajiem atgriezās izteikt pateicību Kristum, bija dziļas nozīmes pilni notikumi mācekļu dzīvē. Šīs atziņas atstāja noteiktu iespaidu. Tieši pirms pacelšanās Debesīs Jēzus savā pavēlē tiem Samariju minēja līdzās Jeruzālemei un Jūdejai kā vietas, kur Evaņģēliju vajadzēja pasludināt vispirms. Kristus mācības tos bija sagatavojušas šim darbam. Kad

viņi sava Mācītāja vārdā aizgāja uz Samariju, tie tur atrada ļaudis, kas bija gatavi viņus pieņemt. Samarieši bija dzirdējuši par Kristus atzinības vārdiem un par viņu tautiešu dēļ veiktajiem žēlastības darbiem. Tie redzēja, ka, neskatoties uz viņu rupjo izturēšanos pret Kristu, Viņš nepārstāja tos mīlēt, un līdz ar to bija mantotas šo cilvēku sirdis. Pēc Pestītāja pacelšanās Debesīs tie apsveica Viņa vēstnešus. Mācekļi ievāca dārgu pļauju no tiem, kas reiz bija viņu niknākie ienaidnieki. «Ielūzušu niedri Viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli Viņš neizdzēsīs; uzticīgi Viņš darīs zināmu tiesu pēc patiesības.» «Un tautas cerēs uz Viņa vārdu.» (Jes. 42:3; Mat. 12:21) {LI 399.4}

Izsūtīdams septiņdesmit mācekļus, Jēzus tiem, tāpat kā pirmajiem divpadsmit, pavēlēja neuzspiest savu klātbūtni tur, kur viņus negrib. «Ja jūs ieiesit pilsētā un jūs tur neuzņem,» Viņš sacīja, «tad izejiet uz viņas ielām un sakiet: Pat jūsu pilsētas putekļus, kas pielipuši pie mūsu kājām, mēs še nokratām, bet to ziniet, ka Dieva valstība ir tuvu klāt!» To nevajadzēja darīt aiz atriebības vai aizvainojuma, bet, lai rādītu, cik bīstami ir noraidīt Kunga vēsti vai Viņa vēstnešus. Atmest Kristus kalpus nozīmē atmest pašu Kristu. {LI 400.1}

«Es jums saku,» piebilda Jēzus, «ka Sodomas ļaudīm viņā dienā būs vieglāk nekā šādai pilsētai.» Tad Viņš garā atskatījās uz tām Galilejas pilsētām, kurās tik daudz bija darbojies. Ar dziļām sāpēm sirdī Viņš izsaucās: «Vai tev, Horacina, vai tev, Betsaida! Ja Tirā un Sidonā šādi brīnumi būtu notikuši, kādi pie jums notikuši, tie sen jau būtu maisos un pelnos no grēkiem atgriezušies. Patiesi Tirai un Sidonai tiesas dienā būs vieglāk nekā jums. Un tu, Kapernauma, kas līdz debesīm esi paaugstināta, tu tiksi līdz ellei nogāzta!» {LI 400.2}

Šīm rosīgajām pilsētām pie Galilejas jūras brīvi tika piedāvātas Debesu bagātākās svētības. Dienu no dienas Dzīvības Lielkungs bija uzturējies viņu vidū. Dieva godība, ko ilgojās redzēt pravieši un ķēniņi, bija atklājusies lieliem ļaužu pulkiem, kas drūzmējās pie Pestītāja. Tomēr tie noraidīja Debesu Dāvanu. {LI 400.3}

Cenzdamies izskatīties ļoti apdomīgi, rakstu mācītāji bija brīdinājuši ļaudis nepieņemt mācību, ko sludināja šis ceļojošais Skolotājs, jo Viņa teorija un prakse esot pretēja tēvu tēvu mācībām. Ļaudis paši necentās izprast Dieva Vārdu, bet uzticējās priesteru un farizeju izskaidrojumiem. Tie nepagodināja Dievu, bet gan priesterus un rakstu mācītājus, un atmeta patiesību, lai varētu ievērot savas tradīcijas. Daudzi tika ietekmēti un gandrīz vai pārliecināti, bet tie nerīkojās pēc pārliecības un tādēļ tos nevarēja uzskatīt par Kristus pusē stāvošiem. Sātans uzmācās ar kārdinājumiem, līdz gaisma sāka likties kā tumsība. Tā daudzi atmeta patiesību, kas viņu dvēselēm būtu kļuvusi par glābšanu. {LI 400.4}

Patiesais Liecinieks saka: «Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klaudzinu.» (Atkl. 3:20) Ikviens Dieva Vārdā vai Vina vēstnešu izteiktais brīdinājums, rājiens vai lūgums ir klauvējiens pie sirds durvīm. Tā ir Jēzus balss, kas lūdz ielaist. Līdz ar katru neievērotu

aicinājumu vēlēšanās atvērt kļūst arvien vājāka. Svētā Gara ietekme, šodien apslāpēta, rīt vairs nebūs tik spēcīga. Sirds kļūst nejūtīga, tā nenovērtē dzīves īsumu un aiz tās esošo lielo mūžību. Tiesas dienā mūs notiesās nevis tāpēc, ka atradāmies maldos, bet gan tāpēc, ka būsim nonicinājuši Debesu sūtītās izdevības uzzināt, kas ir patiesība. {LI 400.5}

Tāpat kā apustuļi, arī septiņdesmit izsūtītie mācekļi, kā sava aicinājuma zīmogu bija saņēmuši pārdabiskas dāvanas. Kad tie, darbu pabeiguši, atgriezās, tie ar lielu prieku varēja stāstīt: «Kungs, pat ļaunie gari mums padodas Tavā vārdā.» Bet Jēzus uz to atbildēja: «Es redzēju sātanu kā zibeni no debesīm krītam!» {LI 401.1}

Jēzus gara acīm skatīja pagātnes un nākotnes ainas. Viņš redzēja Luciferu, kā to vispirms izraidīja no Debesīm. Viņš raudzījās nākotnē uz savu nāves moku brīžiem, kad visu pasauļu priekšā tiks atmaskots viltnieka raksturs. Viņš dzirdēja saucienu: «Viss piepildīts!» (Jāņa 19:30), kas pasludināja, ka kritušās cilvēces atpestīšana ir nodrošināta uz visiem laikiem, ka Debesis uz mūžu mūžiem ir slēgtas apsūdzībām un krāpšanai, ko sātans tur gribētu izraisīt. {LI 401.2}

Pāri Golgātas krusta mokām un kaunam Jēzus skatījās nākotnē uz lielo pastaro dienu, kad šīs pasaules valdnieks tiks iznīcināts uz zemes, kas tik ilgi cietusi no viņa sacelšanās. Jēzus redzēja ļaunuma izbeigšanos, kad Dieva miers atkal piepildīs Debesis un zemi. {LI 401.3}

Turpmāk Kristus sekotājiem sātanu vajadzēja uzskatīt par uzvarētu ienaidnieku. Pie krusta Jēzus gatavojās izcīnīt uzvaru viņu vietā, uzvaru, kuru Viņš vēlējās, lai tie pieņemtu par savu: «Redziet, Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skarpi- jiem un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas jums nekā nekaitēs.» Svētā Gara visvarenais spēks ir ikvienas nožēlas pilnas dvēseles Aizstāvis. Nevienam, kas grēku nožēlā un ticībā lūgs pēc aizsardzības, Kristus neļaus nonākt ienaidnieka varā. Pestītājs stāv klāt pie savējiem, kad tie tiek kārdināti un pārbaudīti. Kopā ar Viņu nav iespējama neveiksme, zaudējums vai sakāve, jo, pateicoties Viņa spēkam, mēs spējam visas lietas. Kad uzbrūk kārdināšanas un pārbaudījumi, negaidiet, kamēr visas grūtības nokārtojas, bet raugieties uz Jēzu, savu Palīgu. {LI 401.4}

Ir kristieši, kas pārāk daudz domā un runā par sātana varu. Tie domā par savu pretinieku, tie piemin viņu savās lūgšanās, tie runā par viņu un tas šo cilvēku iztēlē sāk pieņemt arvien lielākus un lielākus apmērus. Bez šaubām, sātans ir spēcīga būtne, bet, pateicība Dievam, ka mums ir varenāks Pestītājs, kas ļauno izraidījis no Debesīm. Sātanam patīk, ka mēs daudzinām viņa varu. Bet kādēļ gan mums nerunāt par Jēzu? Kādēļ necildināt Viņa spēku un mīlestību? {LI 401.5}

Apsolījuma varavīksne, kas apņem troni augstībā, ir mūžīga liecība, ka «tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic,

nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību». (Jāņa 3:16) Tā Visumam liecina, ka Dievs nekad neatstās savus ļaudis cīņā ar ļauno. Tā mums ir spēka un aizsardzības galvojums tik ilgi, kamēr pastāv pats tronis. {LI 402.1}

Jēzus turpināja: «Tomēr nepriecājieties par to, ka gari jums paklausa, bet priecājieties par to, ka jūsu vārdi ir ierakstīti Debesīs.» Nepriecājieties, ka jums ir tāda vara, lai neaizmirstu savu atkarību no Dieva. Sargieties, lai neiezogas pašpārliecinātība un jūs nesākat darboties vairāk savā nekā Meistara garā un spēkā! Jūsu es vienmēr būs gatavs saņemt godu, ja vien darbam ir panākumi. Bet, glaimojot sev un cildinot sevi, citiem nepaliks iespaids, ka Dievs ir viss un visā. Apustulis Pāvils saka: «Jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs.» (2. Kor. 12:10). Apzinoties savu vājumu, mēs arī mācāmies paļauties uz spēku, kas nav mūsos pašos. Nekas nevar tā stiprināt sirdi kā pastāvīga apziņa, ka par visu esam atbildīgi Dievam. Nekas nesniedzas dziļāk, līdz pat mūsu izturēšanās visapslēptākajiem motīviem, kā Kristus piedodošās mīlestības apziņa. Mums jānāk saskarē ar Dievu, tad tiksim piepildīti ar Svēto Garu, kas darīs mūs spējīgus aizsniegt līdzcilvēkus. Priecājieties, ka pateicoties Kristum esat savienoti ar Dievu un esat Debesu ģimenes locekļi! Kamēr tu raudzīsies augstāk par sevi, tu nepārtraukti jutīsi cilvēka dabas vājumu. Jo mazāk tu izpatiksi savam es, jo skaidrāka un noteiktāka būs tava izpratne par Glābēja pilnību. Jo ciešāk tu savienosi sevi ar gaismas un spēka Avotu, jo lielāka gaisma tiks izlieta pār tevi un jo lielāks būs tavs spēks darboties Dieva labā. Līksmojies par to, ka tu esi vienots ar Dievu, vienots ar Kristu un ar visu Debesu ģimeni. {LI 402.2}

Kad septiņdesmit mācekļi klausījās Kristus vārdos, Svētais Gars ar dzīvām atziņām ietekmēja viņu prātu un rakstīja patiesību sirds galdiņos. Kaut gan ļaužu pulki bija tiem visapkārt, tie jutās, it kā būtu vienatnē ar Dievu. {LI 402.3}

Zinādams, ka tie bija izjutuši šī brīža atklāsmi, Jēzus kļuva priecīgs un sacīja: «Es tev pateicos, Tēvs, Debess un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi apslēpis gudrajiem un prātīgajiem un atklājis tās bērniem. Tiešām, Tēvs, tā tas ir bijis Tavs labais prāts. Visas lietas Man ir Mana Tēva nodotas. Un neviens nezina, kas Dēls ir, kā vienīgi Tēvs, un, kas Tēvs ir, kā vienīgi Dēls, un, kam šis Dēls to grib atklāt.» {LI 402.4}

Pasaules godātie, tā sauktie lielie un gudrie vīri ar visu viņu izslavēto gudrību nespēja izprast Kristus raksturu. Tie sprieda par Viņu pēc ārējā izskata, raugoties uz zemo izcelsmi, kas Viņam bija kā cilvēciskai būtnei. Bet zvejniekiem un muitniekiem bija atļauts skatīt Neredzamo. Pat mācekļi nespēja saprast visu, ko Jēzus gribēja viņiem atklāt, bet laiku pa laikam, kad tie padevās Svētā Gara spēkam, viņu prāti tika apgaismoti. Tie apzinājās, ka viņu vidū cilvēciskā miesā ietērpies staigā varenais Dievs. Jēzus priecājās, ka, neskatoties uz to, ka šo atziņu nebija apguvuši gudrie un apdomīgie, tā bija saprotama vienkāršajiem cilvēkiem. Bieži, kad Viņš skaidroja Vecās Derības Rakstus un rādīja, ka

tie attiecas uz Viņu un salīdzināšanas darbu, Svētais Gars tos apgaismoja un pārcēla Debesu atmosfērā. Praviešu pasludināto patiesību viņi izprata skaidrāk nekā paši vēsts uzrakstītāji. Turpmāk tie Vecās Derības Rakstus varēja lasīt ne kā rakstu mācītāju un farizeju doktrīnas, ne kā gudru, sen mirušu cilvēku izteicienus, bet kā jaunu atklāsmi no Dieva. Tie skatīja To, «ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa to neredz un to nepazīst; bet jūs to pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājos jūsos.» (Jāņa 14:17) {LI 403.1}

Vienīgais ceļš, kā iegūt pilnīgāku patiesības izpratni, ir uzturēt iejūtīgu un Kristus Garam paklausīgu sirdi. Dvēselei jātiek šķīstītai no iedomības un augstprātības, tai jākļūst iztukšotai no visa, kas to pildījis un pārvaldījis, un tajā uz troņa jābūt Kristum. Cilvēciskā zinātne ir par ierobežotu, lai izprastu salīdzināšanu. Pestīšanas plāns sniedzas tik tālu, ka filozofija to nespēj izskaidrot. Tas vienmēr paliks noslēpums, ko nespēs izdibināt pat visdziļākie prātojumi. Pestīšanas zinātni nav iespējams izskaidrot, bet ar to var iepazīties piedzīvojumos. Tikai tas, kas ierauga savu grēcīgumu, var saskatīt, cik bezgalīgi dārgs ir Pestītājs. {LI 403.2}

Atziņas, ko Kristus mācīja, kad Viņš nesteidzoties ceļoja no Galilejas uz Jeruzālemi, bija audzinošas. Ļaudis kāri klausījās Viņa vārdos. Perejā, tāpat kā Galilejā, vietējie iedzīvotāji nebija nonākuši tādā fanātisma varā kā Jūdejā, un Jēzus sludināšana atrada atbalsi viņu sirdīs. {LI 403.3}

Šajos pēdējos darbības mēnešos Kristus stāstīja daudzas līdzības. Priesteri un rakstu mācītāji Viņam sekoja ar nemitīgi pieaugošu niknumu, un Jēzus tiem adresētos brīdinājumus ietvēra simbolos. To nozīmi nebija iespējams pārprast, tomēr Viņa vārdos tie nespēja atrast neko tādu, uz ko varētu balstīt savu apsūdzību. Līdzībā par farizeju un muitnieku paštaisnā lūgšana: «Es tev pateicos, Dievs, ka es neesmu tāds kā citi cilvēki» izrādījās krasā pretstatā ar nožēlojoša grēcinieka lūgumu: «Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!» (Lūk. 18:11,13) Tādā veidā Kristus norāja jūdu liekulību. Bet ar līdzībām par neauglīgo vīģes koku un lielo mielastu Viņš jau iepriekš pasludināja sodu, kas nāks pār nepaklausīgo tautu. Tie, kas ar izsmieklu bija noraidījuši aicinājumu uz Evaņģēlija mielastu, dzirdēja Viņa brīdinājuma vārdus: «Es jums saku, neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs Manu mielastu.» (Lūk. 14:24) {LI 403.4}

Ļoti vērtīgas bija mācekļiem dotās pamācības. Līdzības par neatlaidīgo atraitni un par draugu, kas pusnaktī lūdza maizi, padarīja vēl iespaidīgākus Viņa vārdus: «Lūdziet, tad jums taps dots, meklējiet, tad jūs atradīsit, klauvējiet, tad jums taps atvērts.» (Lūk. 11:9) Vēlāk viņu svārstīgā ticība bieži tika stiprināta, atceroties Kristus vārdus: «Un Dievs lai nedotu tiesu saviem izredzētiem, kas dienu un nakti Viņu piesauc, kaut gan viņš vilcinās? Es jums saku, Viņš viņu lietu izlems visai drīz.» (Lūk. 18:7,8) {LI 404.1}

Kristus atkārtoja jauko līdzību par pazudušo avi. Bet Viņš tur ietverto domu risināja vēl tālāk, stāstīdams par nozaudēto sudraba grasi un pazudušo dēlu. Šo mācību varenumu

mācekļi toreiz nespēja visā pilnībā novērtēt; bet pēc Svētā Gara izliešanas, kad tie, gūstot panākumus darbā pie pagāniem, sastapās ar jūdu skaudību un dusmām, viņi labāk saprata līdzību par pazudušo dēlu un varēja gūt Kristus vārdos aprakstīto prieku. Tiem «bija jālīksmojas un jāpriecājas (..)», «jo šis mans dēls bija miris un nu atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts.» (Lūk. 15:32,24) Kad mācekļi izgāja sava Kunga vārdā, sastapdamies ar pārmetumiem, nabadzību un vajāšanām, tie bieži stiprināja savas sirdis, atkārtodami vārdus, kurus Viņš teica šī pēdējā ceļojuma laikā: «Nebīsties, tu, mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt valstību! Pārdodiet savu īpašumu un izdaliet to nabagiem, gādājiet sev naudas makus, kas nepaliek veci, neizsīkstošu mantu Debesīs, kur zaglis nevar piekļūt un ko kodes nevar maitāt. «Jo, kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds.» (Lūk. 12:32-34) {LI 404.2}

54 Nodaļa - Žēlsirdīgais samarietis

(Lūk. 10:25-37) {LI 405.1}

Stāstā par žēlsirdīgo samarieti Kristus uzskatāmi attēlo patiesās reliģijas būtību. Viņš rāda, ka tā nepastāv sistēmās, ticības apliecībās un ceremonijās, bet patiesā krietnumā, laipnībā un mīlestības darbos, nesot iespējami lielāku labumu līdzcilvēkiem. {LI 405.2}

Kad Kristus mācīja ļaudis, «kāds rakstu mācītājs piecēlās un, Viņu kārdinādams, sacīja: «Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvi?» » Ar aizturētu elpu un vislielāko uzmanību visi klātesošie gaidīja atbildi. Izmantojot šo bauslības mācītāja uzdoto jautājumu, priesteri un rakstu mācītāji bija cerējuši iedzīt Kristu strupceļā. Bet Pestītājs neielaidās strīdā. Viņš prasīja atbildi pašam jautātājam. Jēzus sacīja: «Kā stāv bauslībā rakstīts, kā tu tur lasi?» Jūdi joprojām apsūdzēja Jēzu, ka Viņš pārāk nevērīgi izturoties pret Sinaja kalnā doto bauslību; bet Jēzus jautājumu par atpestīšanu pievērsa Dieva baušļu ievērošanai. {LI 405.3}

Bauslības mācītājs teica: «Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu, un savu tuvāko kā sevi pašu.» Jēzus sacīja: «Tu pareizi esi atbildējis; dari to, un tu dzīvosi.» {LI 405.4}

Bauslības mācītājs nebija apmierināts ar farizeju nostāju un darbiem. Viņš bija pētījis Svētos Rakstus ar vēlēšanos uzzināt to īsto nozīmi. Viņam bija dzīva interese par šo tēmu un jautājums «Ko man būs darīt?» tika uzdots no sirds. Atbildot par bauslības prasībām, viņš neuzskaitīja visu ceremoniālo un rituālo priekšrakstu daudzumu. Tajos viņš nesaskatīja nekādu vērtību, bet izcēla tos divus lielos principus, kuros «saņemta kopā visa bauslība un pravieši». Šī atbilde, kuru Kristus atzina par labu, nostādīja Pestītāju izdevīgākā pozīcijā nekā rakstu mācītājus. Tie tagad nevarēja Kristu nosodīt par to, ka Viņš atzina par pareizu bauslības mācītāja izskaidrojumu. {LI 405.5}

«Dari to, un tu dzīvosi,» sacīja Jēzus. Viņš parādīja bauslību kā vienu veselu dievišķas izcelsmes vienību un šajā mācībā rādīja, ka nav iespējams turēt vienu bausli, pārkāpjot kādu citu, jo visos ietverts viens un tas pats princips. Cilvēka likteni izšķirs viņa paklausība visai bauslībai. Pāri visam mīlestība pret Dievu un beznosacījuma mīlestība pret cilvēkiem ir principi, kas jāīsteno dzīvē. {LI 405.6}

Bauslības mācītājs nāca pie atziņas, ka viņš pats ir šo likumu pārkāpējs. Viņu pārliecināja Kristus pārbaudošie vārdi. Viņš nebija pildījis bauslību, par kuru apgalvoja, ka to izprot. Viņš nebija izrādījis mīlestību saviem līdzcilvēkiem. Tagad vajadzēja to nožēlot, bet viņš meklēja sev attaisnojumus. Tā vietā, lai atzītu patiesību, viņš drīzāk meklēja pierādījumus par to, cik grūti izpildāms ir bauslis. Tādā veidā tas cerēja gan izvairīties no nosodījuma, gan arī aizstāvēties ļaužu acīs. Pestītāja vārdi bija atklājuši, ka tāds jautājums ir lieks, ja jau viņš pats uz to varēja atbildēt. Tomēr bauslības mācītājs

izvirzīja vēl otru jautājumu, sacīdams: «Kurš tad ir mans tuvākais?» {LI 407.1}

Jūdiem šis temats izsauca bezgalīgas debates. Par pagāniem un samariešiem tiem jautājumu nebija — tie bija svešinieki un ienaidnieki. Bet kur lai novelk robežu savas tautas vidū un kā to izdarīt starp dažādām sabiedrības šķirām? Ko priesteriem, rakstu mācītājiem un vecākajiem vajadzētu uzskatīt par savu tuvāko? Tie savu dzīvi aizvadīja neskaitāmās ceremonijās, lai paši sevi šķīstītu. Viņi mācīja, ka saskare ar nezinošo un bezrūpīgo pūli izraisītu apgānīšanos, kas prasītu nogurdinošas pūles, lai no tās atkal varētu atbrīvoties. Vai «nešķīstos» arī vajadzēja uzskatīt par saviem tuvākajiem? {LI 407.2}

Jēzus atkal izvairījās no strīda. Viņš nenosodīja to cilvēku fanātismu, kuri centās Viņu pazudināt. Ar vienkārša stāsta palīdzību Viņš klausītājiem attēloja tādu Debesīs dzimušas mīlestības izpausmes ainu, kas aizkustināja visas sirdis un bauslības mācītājam lika šo patiesību apliecināt. {LI 407.3}

Lai izkliedētu tumsu, ir jāielaiž gaisma. Vislabākais veids, kā novērst maldus, ir atklāt patiesību. Dieva mīlestība atklāj patmīlīgas sirds kroplumu un grēcīgumu. {LI 407.4}

«Kāds cilvēks,» sacīja Jēzus, «gāja no Jeruzālemes uz Jēriku un krita laupītāju rokās. Tie tam noplēsa drēbes, sasita un, atstādami viņu pusmirušu guļam, aizgāja. Bet nejauši kāds priesteris gāja pa to pašu ceļu un, to ieraudzījis, viņš aizgāja garām. Tāpat arī kāds levīts nāca gar to vietu, to ieraudzīja, bet aizgāja garām.» Tā nebija izdomāta aina, bet zināms patiess notikums, kas tieši tā arī bija norisinājies. Garām pagājušais priesteris un levīts tagad bija klātesošo pulkā, kas klausījās Kristus vārdus. {LI 407.5}

Dodoties no Jeruzālemes uz Jēriku, ceļiniekiem vajadzēja šķērsot daļu no Jūdejas tuksneša. Ceļš veda cauri mežonīgai, klinšainai aizai, kur uzturējās laupītāji un kas bieži kļuva par vardarbības vietu. Tur tad arī notika minētais uzbrukums, kur cilvēkam atņēma visu vērtīgo, bet pašu ievainoja, sasita un pusdzīvu pameta ceļmalā guļam. Kad nu viņš tā gulēja, pa ceļu nāca priesteris un tikai paskatījās uz ievainoto. Tad parādījās levīts. Ziņkārības dzīts, viņš apstājās, lai uzzinātu, kas noticis, un skatījās uz cietēju. Viņš skaidri zināja, kas būtu jādara, bet tas nebija patīkams pienākums. Levīts vēlējās, kaut nebūtu pa šo ceļu nācis un nebūtu bijis jāredz ievainotais. Viņš sevi mierināja ar domām, ka šis gadījums uz viņu neattiecas. {LI 408.1}

Abi šie cilvēki bija svētā amatā un pretendēja uz Rakstu skaidrošanu. Tie piederēja pie šķiras, kas bija īpaši izraudzīta, lai tautas vidū pārstāvētu Dievu. Tiem vajadzēja «iežēloties par nezinātājiem un maldīgajiem» (Ebr. 5:2), lai varētu vadīt ļaudis pie izpratnes par Dieva lielo mīlestību pret cilvēci. Viņiem bija uzticēts tas pats darbs, kuru Kristus atzina par savējo, kad sacīja: «Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem

gaismu, satriektos palaist vaļā.» (Lūk. 4:18) {LI 408.2}

Eņģeļi noraugās uz Dieva ģimenes pārdzīvojumiem šeit virs zemes un ir gatavi sadarboties ar cilvēkiem, lai atvieglotu apspiešanu un ciešanas. Dievs ar nolūku bija vadījis priesteri un levītu pa ceļu, kur gulēja ievainotais cietējs, lai tie redzētu, cik šim cilvēkam ne-pieciešama līdzjūtība un palīdzība. Visas Debesis vēroja, vai šo vīru sirdis aizkustinās žēlums par cilvēka nelaimi. Pestītājs tuksnesī bija mācījis ebreju tautu; no padebeša un uguns staba Viņš tos iepazīstināja ar pilnīgi citādu mācību nekā to, ko tie tagad saņēma no saviem priesteriem un skolotājiem. Bauslības labvēlīgie noteikumi attiecās pat uz dzīvniekiem, kas savas vajadzības un sāpes nevar izteikt vārdos. Šajā ziņā Dievs ar Mozus starpniecību bija devis noteiktus norādījumus Israēla bērniem: «Ja tava ienaidnieka vērsis vai ēzelis ir nomaldījies un tu to sastopi, tad pasteidzies to tam vest atpakaļ. Ja tu redzi sava pretinieka ēzeli guļam zem viņa nastas, tad neatstāj to vienu, bet palīdzi tam to pacelt.» (2. Moz. 23:4,5) Stāstot par laupītāju ievainoto ceļinieku, Jēzus ilustrēja gadījumu, kad ciešanās nonācis brālis. Cik daudz vairāk viņu sirdīm vajadzēja sajust žēlumu pret cilvēku nekā pret nastu nesēju dzīvnieku! Mozus tiem bija darījis zināmu, ka Kungs, viņu Dievs, ir «stiprs Dievs, liels, varens un bīstams», kas «tiesu nes bāriņiem un atraitnēm» un «mīl svešinieku». Viņš pavēl: «Tāpēc mīliet svešinieku!» «Tev viņu būs mīlēt kā sevi pašu.» (5. Moz. 10:17-19*; 3. Moz. 19:34) {LI 408.3}

Ījabs sacīja: «Svešiniekam nekad nevajadzēja pārnakšņot laukā, un savas durvis es pats labprāt vēru vaļā ceļiniekam.» (Ij. 31:32) Kad divi eņģeļi cilvēku izskatā ieradās Sodomā, Lats paklanījās līdz zemei un aicināja: «Dariet man patikšanu, mani kungi, un ņemiet sava kalpa namā naktsmājas.» (1. Moz. 19:2) Visas šīs mācības priesterim un levītam bija labi pazīstamas, bet viņi tās nebija īstenojuši savā praktiskajā dzīvē. Audzināti nacionāla fanātisma skolā, tie bija kļuvuši patmīlīgi, šaursirdīgi un sevī noslēgušies. Raugoties uz ievainoto, tie nevarēja noteikt, vai tas piederēja viņu tautai vai ne. Tie iedomājās, ka tas varētu būt arī samarietis un tādēļ novērsās. {LI 409.1}

Viņu rīcībā, kā Kristus to atstāstīja, bauslības mācītājs nesaskatīja neko pretēju tam, ko viņam bija mācījuši par bauslības prasībām. Bet tagad sekoja cita aina. {LI 409.2}

Šajā vietā, kur gulēja cietējs, ceļojot nonāca kāds samarietis, un, to ieraudzījis, viņš iežēlojās. Viņš nejautāja, vai svešinieks ir jūds vai pagāns. Samarietis labi zināja: ja tas būtu jūds un viņi būtu mainītās lomās, tad šis cilvēks iespļautu tam sejā un nicinoši paietu garām. Tomēr tas viņu neatturēja. Ceļotājs pat neapsvēra, ka viņam pašam draud briesmas tikt aplaupītam, ja tas ilgi uzkavēsies šajā vietā. Pietika ar to, ka te atradās ciešanās un bezizejas stāvoklī nonācis cilvēks. Viņš novilka savas drēbes, lai to apsegtu, un ceļa vajadzībām paredzēto eļļu un vīnu izlietoja, lai dziedinātu un atspirdzinātu ievainoto. Samarietis to uzcēla uz sava ēzeļa un devās uz priekšu lēnām un uzmanīgi, lai svešinieku nekratītu un neliktu tam ciest vēl asākas sāpes. Viņš to nogādāja kādā

iebraucamajā vietā un, uzmanīgi kopdams, rūpējās par to visu nakti. No rīta, kad slimais jau jutās labāk, samarietis uzdrošinājās turpināt savu ceļu. Bet pirms aizceļošanas viņš to uzticēja kopšanai mājas saimniekam, samaksāja izdevumus un atstāja naudu turpmākām vajadzībām, vēl piebilzdams: «Kop viņu, un, ja tu vēl ko izdosi, atpakaļ nākdams, es tev to atdošu.» {LI 409.3}

Stāstu nobeidzis, Jēzus uzlūkoja bauslības mācītāju ar skatu, kas, šķiet, lasīja viņa dvēseles dziļumus, un jautāja: «Kurš no šiem trim cilvēkiem, tev šķiet, tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis laupītāju rokās?» {LI 411.1}

Bauslības mācītājs pat vēl tagad samarieša vārdu negribēja ņemt savā mutē un vienkārši atbildēja: «Tas, kas viņam žēlsirdību parādīja.» Jēzus sacīja: «Nu, tad ej un dari tu arī tāpat.» {LI 411.2}

Tā uz jautājumu: «Kurš ir mans tuvākais?» tika atbildēts uz visiem laikiem. Kristus parādīja, ka mūsu tuvākais nenozīmē tikai kādu no draudzes vai ticības, pie kuras mēs piederam. Šeit nav nozīmes rasei, ādas krāsai vai sabiedriskajai šķirai. Mūsu tuvākais ir katrs cilvēks, kam vajadzīga mūsu palīdzība. Mūsu tuvākais ir ikkatra ienaidnieka ievainotā un sasistā dvēsele. Mūsu tuvākais ir ikviens, kas pieder Dievam. {LI 411.3}

Stāstā par žēlsirdīgo samarieti Jēzus attēloja sevi un savu misiju. Sātans bija cilvēku pievīlis, sasitis, aplaupījis, sabojājis un pametis pilnīgai bojāejai. Bet Pestītājs šajā bezcerīgajā stāvoklī par mums iežēlojās. Viņš atstāja godību un nāca mūs glābt. Viņš atrada mūs tuvu nāvei un uzņēmās rūpes par mums. Kristus dziedināja mūsu brūces. Viņš apsedza mūs ar savas taisnības drēbēm. Viņš deva mums drošu patvērumu un par visu samaksāja pats. Viņš mira, lai mūs atpirktu. Norādīdams uz savu priekšzīmi, Viņš saviem sekotājiem saka: «Tā ir Mana pavēle, lai jūs mīlētu cits citu.» «Kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu.» (Jāņa 15:17; 13:34) {LI 411.4}

Bauslības mācītājs Jēzum bija jautājis: «Ko man būs darīt?» Atzīdams mīlestību pret Dievu un cilvēkiem par visas taisnības kopsummu, Jēzus atbildēja: «Dari to, un tu dzīvosi.» Samarietis paklausīja labas un mīlošas sirds pavēlei un ar to pierādīja, ka ir bauslības darītājs. Tad Kristus teica bauslības mācītājam: «Nu tad ej un dari tu arī tāpat.» No Dieva bērniem tiek gaidīti darbi — ne tikai runāšana vien. «Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis.» (1. Jāņa 2:6) {LI 411.5}

Šī mācība šodien pasaulē nav mazāk svarīga kā tad, kad tā atskanēja no Jēzus lūpām. Patmīlība un auksts formālisms ir gandrīz izdzēsis mīlestības liesmu un iznīcinājis labos tikumus, kas raksturu darītu līdzīgu jaukai smaržai. Daudzi, kas apliecina Kristus vārdu, ir aizmirsuši to, ka kristietim jābūt Kristus pārstāvim. Ja nav praktiskas pašuzupurēšanās citu labā ģimenē, tuvākajā apkārtnē, draudzē vai citur — kur vien mēs atrodamies —, tad, lai arī kāda būtu mūsu ticības apliecība, mēs neesam kristieši. {LI 411.6}

Kristus savas intereses ir saistījis ar cilvēces interesēm, un Viņš mūs uzaicina iekļauties cilvēces glābšanas darbā. «Bez maksas jūs esat dabūjuši,» Viņš sacīja, «bez maksas dodiet.» (Mat. 10:8) Grēks ir vislielākais no visiem ļaunumiem, un mums ir jāiežēlojas par grēcinieku un tam jāpalīdz. Daudz ir to, kas maldās un izjūt savu kaunu un neprātību. Tie ir izsalkuši pēc iedrošinājuma vārdiem. Tie kavējas pie savām kļūdām un neveiksmēm, līdz nonāk izmisumā. Pret šīm dvēselēm mēs nedrīkstam izturēties nevērīgi. Ja esam kristieši, tad nedrīkstam paiet tām garām pa ceļa otru pusi, turoties tik tālu, cik vien iespējams, tieši no tiem, kam mūsu palīdzība visvairāk vajadzīga. Redzot cilvēkus ciešanās, vienalga, vai nu nelaimes vai grēka dēļ viņi tur nonākuši, mēs nekad nedrīkstam sacīt: «Tas uz mani neattiecas.» {LI 412.1}

«Jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu.» (Gal. 6:1) Ar ticību un lūgšanu atvairiet ienaidnieka spēkus! Runājiet cerības pilnus un iedrošinošus vārdus, kas satriektajam un ievainotajam būs kā dziedinošs balzams! Daudzi jo daudzi ir paguruši un kļuvuši mazdūšīgi lielajā dzīves cīņā tad, kad viens vienīgs laipns un iepriecinošs vārds tos būtu stiprinājis uzvarai. Mēs nekad nedrīkstam paiet garām ciešanu nomāktai dvēselei, necenšoties tai sniegt daļu no mierinājuma, ko paši esam no Dieva saņēmuši. {LI 412.2}

Tas viss ir bauslības principa pildīšana, tā principa, kas ilustrēts līdzībā par žēlsirdīgo samarieti un izpaudās Jēzus dzīvē. Viņa raksturs liecina par bauslības patieso saturu un atklāj, ko nozīmē savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu. Kad Dieva bērni parāda žēlastību, laipnību un mīlestību visiem cilvēkiem, tad arī tie liecina par Debesu principu raksturu. Tie nodod liecību par to, ka «Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli». (Ps. 19:8) Kas šo mīlestību neparāda, tas pārkāpj bauslību, kuru ar vārdiem pagodina, jo veids, kā mēs izturamies pret brāļiem, norāda uz mūsu attiecībām ar Dievu. Dieva mīlestība sirdī ir vienīgais avots mīlestībai pret savu tuvāko. «Ja kāds saka: «es mīlu Dievu» un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis.» Mīļie, «ja mēs mīlam cits citu, tad Dievs mājo mūsos, un Viņa mīlestība ir mūsu vidū tapusi pilnīga». (1. Jāņa 4:20,12) {LI 412.3}

55 Nodaļa - Ne ārēji redzamā veidā

(Lūk. 17:20-22) {LI 413.1}

Kādi no farizejiem atnāca pie Jēzus, jautādami, «kad nākšot Dieva valstība». Bija pagājuši vairāk nekā trīs gadi, kopš Jānis Kristītājs pasludināja vēsti, kas kā taures sauciens pāršalca visu zemi: «Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi.» (Mat. 3:2) Bet līdz šim farizeji nespēja saskatīt nekādas valstības uzcelšanas zīmes. Daudzi no tiem, kas atmeta Jāni un ik uz soļa apkaroja Jēzu, aplinkus norādīja, ka Viņa misija cietusi neveiksmi. {LI 413.2}

Jēzus atbildēja: «Dieva valstība nenāk ārīgi redzamā veidā. Nevarēs arī sacīt: Redzi, še viņa ir, vai tur — jo redziet, Dieva valstība ir jūsu vidū.» Dieva valstība sākas sirdī. Nemeklē un neskaties apkārt pēc šīs pasaules varas izpausmēm, kas iezīmētu viņas nākšanu! {LI 413.3}

«Nāks dienas,» Viņš sacīja, pagriezdamies pret mācekļiem, «kad jūs ilgosities redzēt kaut vienu Cilvēka Dēla dienu, bet neredzēsit.» Jums draud briesmas nesaskatīt Manas sūtības godību, jo to nepavada pasaules gods un krāšņums. Jūs neaptverat savu pašreizējo priekšrocību, ka jūsu vidū, kaut arī cilvēka miesā tērpta, atrodas pasaules Dzīvība un Gaisma. Nāks dienas, kad jūs ar karstām ilgām atcerēsities pagātnes izdevības, kad varējāt kopā staigāt un sarunāties ar Dieva Dēlu. {LI 413.4}

Patmīlības un pasaulīgā noskaņojuma dēļ pat Jēzus mācekļi nespēja aptvert to garīgo godību, kuru Viņš tiem centās atklāt. Tikai pēc tam, kad Kristus jau bija pacēlies pie Tēva un pār ticīgajiem tika izliets Svētais Gars, mācekļi pilnībā novērtēja Pestītāja raksturu un misiju. Pēc Gara kristības saņemšanas tie sāka saprast, ka bija atradušies paša godības Kunga tuvumā. Kad atmiņā uzausa Kristus kādreiz runātie vārdi, viņu prāti atvērās, lai izprastu pravietojumus un Jēzus darītos brīnumdarbus. Kristus dzīves brīnumainie notikumi slīdēja tiem garām, un viņi jutās kā cilvēki, kas pamodināti no sapņa. Tie saprata, ka «Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību, kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības». (Jāņa 1:14) Kristus tiešām bija nonācis grēcīgajā pasaulē, lai glābtu Ādama kritušos dēlus un meitas. Mācekļi paši tad sev šķita daudz nenozīmīgāki, kā agrāk to bija domājuši. Tie nemitējās pārdomāt Viņa vārdus un darbus. Kristus mācības, kuras tie tikai neskaidri bija apguvuši, tagad uzausa kā jaunas atklāsmes. Svētie Raksti viņiem kļuva par jaunu grāmatu. {LI 413.5}

Pētot pravietojumus, kas liecināja par Kristu, mācekļi veidoja draudzīgas attiecības ar Dievu un mācījās no Tā, kurš bija atgriezies Debesīs, lai pabeigtu virs zemes iesākto darbu. Tie atzina, ka Viņā mājoja atzīšana, kuru bez dievišķā spēka palīdzības neviens cilvēks nespēj izprast. Viņiem vajadzēja palīdzību no Tā, par kuru ķēniņi, pravieši un taisnie bija sludinājuši jau iepriekš. Ar pārsteigumu un izbrīnu tie lasījaun pārlasīja

pravietojumos ietvertās Viņa rakstura un darba iezīmes. Cik neskaidri tie bija izpratuši praviešu rakstus! Cik kūtri mācekļi bija sevī uzņēmuši lielās patiesības, kas liecināja par Kristu! Raugoties uz Viņa vienkāršību, kad Viņš kā cilvēks staigāja cilvēku vidū, tie nebija izpratuši Jēzus iemiesošanās noslēpumu, Viņa divkāršo dabu. Mācekļu acis nebija spējušas saskatīt Dievu cilvēka miesā. Bet vēlāk, kad Svētais Gars tos apgaismoja, kā tie ilgojās Viņu vēlreiz redzēt, vēlreiz nosēsties pie Viņa kājām! Kā tie vēlējās, kaut varētu nākt pie Jēzus, lai Viņš tiem izskaidrotu Rakstus, kurus tie vēl nesaprata! Cik uzmanīgi tie tad klausītos Viņa vārdus! Ko Kristus domāja, kad Viņš teica: «Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest»? (Jāņa 16:12) Cik ļoti tie tagad gribētu to visu uzzināt! Tie skuma, ka viņu ticība ir bijusi tik vāja un domas tik tālu no īstenības, ka tie nebija aptvēruši patiesību. {LI 414.1}

Dievs bija sūtījis vēstnesi, lai pasludinātu Kristus nākšanu un pievērstu jūdu tautas un visas pasaules uzmanību Kristus sūtībai, lai cilvēki varētu sagatavoties Viņa uzņemšanai. Brīnišķā būtne, kuras nākšanu pasludināja Jānis Kristītājs, bija mājojusi viņu vidū vairāk nekā trīsdesmit gadus, un tie Viņu īstenībā nebija pazinuši kā Dieva Sūtīto. Nožēla pārņēma mācekļus par to, ka tie bija ļāvuši valdošai neticībai saraudzēt viņu domas un aptumšot saprašanu. Pasaules gaisma bija spīdējusi tumsā, bet tie nebija izpratuši, no kurienes nāca tās stari. Tagad tie sev jautāja, kāpēc bija izturējušies tā, ka Kristum vajadzēja tos norāt? Viņi bieži atkārtoja Jēzus sarunas un sacīja: kāpēc mēs pieļāvām šīs zemes dzīves apsvērumiem un priesteru un rakstu mācītāju opozīcijai samulsināt mūsu prātus tā, ka nesapratām, ka mūsu vidū bija kāds lielāks par Mozu un mūs mācīja Cilvēks, kas bija daudz gudrāks par Salamanu? Cik nedzirdīgas bija mūsu ausis! Cik vāja mūsu saprašana! {LI 414.2}

Toms neticēja, iekams nebija licis pirkstu Romas kareivju durtajās brūcēs. Pēteris Jēzu bija aizliedzis Viņa pazemojumu un atmešanas stundā. Šīs sāpīgās atmiņas skaidri iezīmējās viņu prātos. Tie bija staigājuši ar Jēzu, Viņu nepazīstot un nevērtējot. Bet kā šīs lietas aizkustināja viņu sirdis tad, kad tie atzina savu neticību! {LI 415.1}

Kad priesteri un ļaužu vadītāji apvienojās pret viņiem, veda tos tiesas priekšā un meta cietumā, Kristus sekotāji priecājās, ka ir «atzīti par cienīgiem Viņa vārda dēļ ciest negodu». (Ap. d. 5:41) Tie priecājās, ka cilvēkiem un eņģeļiem viņi var pierādīt, ka atzīst Kristus godību un izvēlas Viņam sekot arī tad, ja viss būtu jāzaudē. {LI 415.2}

Šodien, tāpat kā apustuļu dienās, bez Dieva Gara palīdzības cilvēce nespēj ieraudzīt Kristus godību. Pasauli mīlošā un uz kompromisiem gatavā kristietība nespēj novērtēt Dieva patiesību un Viņa darbus. Kunga sekotāji nav atrodami starp ērtību un šīs zemes goda meklētājiem. Tie ir tālu priekšā — uz grūtību, pazemojumu un pārmetumu takas, cīņas ierindā «pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā». (Ef. 6:12) Arī tagad, tāpat kā Kristus dienās, viņus

pārprot, nopeļ un apspiež mūsu dienu priesteri un farizeji. {LI 415.3}

Dieva valstība nenāk «ārīgi redzamā veidā». Dieva valstības Evaņģēlijs ar savu pašaizliedzīgo garu nekad nevar būt saskaņā ar pasaules centieniem. Šie abi principi ir pilnīgi pretēji. «Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.» (1. Kor. 2:14) {LI 415.4}

Bet šodien reliģiskajā pasaulē ir neskaitāms daudzums ļaužu, kas paši tic, ka palīdz celt Kristus valstību, rīkodamies pēc šīs zemes vai laicīgo valstu principiem. Tie mūsu Kungu grib padarīt par šīs pasaules valdnieku, par valdnieku tās galmos un kara nometnēs, tās likumdošanas zālēs, tās pilīs un tirgus laukumos. Tie gaida, ka Viņš valdīs pēc likumiem un rīkojumiem, kurus pildīt piespiedīs laicīga vara. Un, tā kā Kristus tagad nav šeit personīgi, tad tie grib rīkoties Viņa vietā un ar varu ieviest Viņa valstības likumus. Pēc tādas valstības jūdi alka Kristus dienās. Tie būtu pieņēmuši Jēzu, ja Viņš vēlētos uzcelt laicīgu valsti, ja gribētu uzspiest to, ko tie uzskatīja par Dieva likumiem, un būtu atzinis tos par savas gribas izskaidrotājiem un savas varas pārstāvjiem. Bet Viņš sacīja: «Mana valstība nav no šejienes.» (Jāņa 18:36) Viņš negribēja ieņemt laicīgu troni. {LI 415.5}

Valdība, kuras laikā dzīvoja Jēzus, bija sabojāta un nežēlīga; kur vien skaties, visur bija kliedzoša netaisnība: izspiešana, neiecietība un nepanesama cietsirdība. Tomēr Pestītājs nemēģināja īstenot pilsoniskas reformas. Viņš nekritizēja savstarpējās cīņas savā tautā un arī nenosodīja nācijas ienaidniekus. Viņš neiejaucās varas pārstāvju pienākumos. Viņš, kurš bija mūsu priekšzīme, bija atturīgs pret laicīgām valdībām — ne tāpēc, ka Viņš būtu vienaldzīgs pret cilvēku ciešanām, bet tāpēc, ka dziedināšanas līdzeklis nav atrodams tikai cilvēciskos vai ārējos pārkārtojumos. Lai dziedināšana būtu pilnīga, tai jāaizsniedz katrs cilvēks atsevišķi un jāatjauno sirds. {LI 416.1}

Kristus valstība jāuzceļ ne ar tiesu, padomju vai likumdevēju iestāžu lēmumiem, ne ar šīs pasaules vareno atbalstu, bet Svētā Gara spēkā iedēstot cilvēkos Kristus dabu. «Cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.» (Jāņa 1:12,13) Tas ir vienīgais spēks, kas var nodrošināt cilvēces augšupeju, bet cilvēka ieguldījums šī darba nobeigšanā ir Dieva Vārda mācīšana un dzīvošana saskaņā ar to. {LI 416.2}

Kad apustulis Pāvils iesāka darbu Korintā, šajā visai apdzīvotajā, bagātajā un sabojātajā pilsētā, kas bija sagānīta ar vārdā nenosaucamiem pagānisma netikumiem, viņš sacīja: «Es jūsu starpā negribēju neko citu zināt, kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu.» (1. Kor. 2:2) Vēlāk, rakstīdams tiem, kas kādreiz bija visatbaidošāko grēku sabojāti, viņš varēja liecināt: «Bet jūs esat nomazgāti, jūs esat svēti kļuvuši, jūs esat taisnoti Kunga Jēzus Kristus vārdā un mūsu Dieva Garā.» «Es pateicos Dievam vienmēr

jūsu dēļ par žēlastību.» (1. Kor. 6:11; 1:4) {LI 416.3}

Tagad, gluži tāpat kā Kristus dienās, Dieva valstības darbs nebalstās uz tiem, kas meklē šīs zemes valdnieku un cilvēku likumu atzinību un atbalstu, bet uz tiem, kas Viņa vārdā ļaudīm pasludina tās garīgās patiesības, kas to saņēmējos izraisa apustuļa Pāvila piedzīvojumu: «Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus.» (Gal. 2:20) Tad tie līdzīgi apustulim Pāvilam darbosies cilvēku labā. Viņš sacīja: «Tā mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums. Mēs lūdzam Kristus vārdā: Ļaujieties salīdzināties ar Dievu!» (2. Kor. 5:20) {LI 416.4}

56 Nodaļa - Viņš svētīja bērnus

(Mat. 19:13-15; Marka 10:13-16; Lūk. 18:15-17) {LI 417.1}

Jēzus vienmēr ļoti mīlēja bērnus. Pestītājs pieņēma viņu sirsnīgo draudzību un atklāto, nemāksloto mīlestību. Pateicības pilnā slava no viņu šķīstajām lūpām Kristus ausīs skanēja kā mūzika un atspirdzināja garu, kad Viņš bija noguris saskarē ar viltīgajiem un liekulīgajiem cilvēkiem. Visur, kur vien Pestītājs uzturējās, Viņa labestība un maigā, laipnā izturēšanās iemantoja bērnu mīlestību un uzticību. {LI 417.2}

Jūdu tautā bija parasts mazos bērniņus aiznest pie rabīna, lai viņš tiem svētīdams uzliktu savas rokas. Bet Pestītāja mācekļi iedomājās, ka Viņa darbs ir pārāk svarīgs, lai to šādā veidā pārtrauktu. Kad mātes ar saviem mazajiem bērniem atnāca pie Jēzus, mācekļi neapmierināti skatījās uz viņām. Tie sprieda, ka šie bērni ir par maziem, lai saņemtu kādu labumu no sastapšanās ar Jēzu, un secināja, ka Viņam to ierašanās varētu būt nepatīkama. Bet Viņš bija neapmierināts ar pašiem mācekļiem. Pestītājs saprata to māšu rūpes un nastas, kas centās savus bērnus audzināt saskaņā ar Dieva Vārdu. Viņš bija dzirdējis to lūgšanas. Viņš pats tās vilka pie sevis. {LI 417.3}

Kāda māte ar savu bērnu bija izgājusi no mājām, lai atrastu Jēzu. Pa ceļam tā savu nodomu pastāstīja kaimiņienei, un arī kaimiņiene vēlējās saņemt Jēzus svētību saviem bērniem. Tā kopā ar saviem mazajiem bērniem sapulcējās vairākas mātes. Daži bērni jau bija paaugušies, sasnieguši pat jaunības gadus. Kad mātes atklāja savas ilgas, Jēzus ar līdzjūtību noklausījās viņu nedrošo, ar asarām izsacīto lūgumu. Bet Viņš nogaidīja, lai redzētu, kā pret tām izturēsies mācekļi. Redzot, ka tie mātes raida prom, gribēdami izdarīt Pestītājam pakalpojumu, Viņš norādīja uz kļūdu, sacīdams: «Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība.» Viņš ņēma bērnus pie sevis, uzlika tiem rokas un deva svētību, kuras dēļ tie bija nākuši. {LI 417.4}

Mātes bija iepriecinātas. Mājās viņas atgriezās stiprinātas un Kristus vārdu svētītas. Viņas bija iedrošinātas uzņemties savas nastas ar jaunu prieku, iedvesmotas ar cerību vēl vairāk strādāt savu bērnu labā. Arī šodien mātēm Viņa vārdi jāuzņem ar tādu pašu ticību. Tagad Kristus tikpat patiesi ir personīgs Pestītājs kā toreiz, kad Viņš kā cilvēks dzīvoja cilvēku vidū. Viņš noteikti ir tāds pats palīgs mātēm mūsu dienās kā tad, kad Jūdejā turēja bērnus savās rokās. Mūsu sirdsmīļotie bērni ir atpirkti ar Viņa asinīm tāpat kā bērni senatnē. {LI 417.5}

Jēzus zina ikvienas mātes sirds nastas. Viņš, kam pašam bija māte, kura cīnījās ar nabadzību un trūkumu, jūt līdzi ikvienai mātei viņas rūpēs. Viņš, kurš nogāja garu ceļa gabalu, lai atvieglotu kādas kanaānietes bēdu nomākto sirdi, darīs tikpat daudz mātēm šodien. Viņu, kas Naines ciema atraitnei atdeva vienīgo dēlu, kas pat pie krusta nāves mokās neaizmirsa savu māti, šodien aizkustina ikvienas mātes bēdas. Visās bēdās un

vajadzībās Viņš sniegs iepriecu un palīdzību. {LI 418.1}

Lai mātes ar savām grūtībām nāk pie Jēzus! Tās vienmēr atradīs pietiekami daudz žēlastības, lai spētu vadīt savu bērnu dzīvi. Ikvienai mātei, kas savu nastu grib nolikt pie Pestītāja kājām, durvis ir pastāvīgi atvērtas. Tas, kas sacīja: «Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem», joprojām aicina mātes pievest Viņam savus mazos, lai tos svētītu. Pateicoties lūdzošās mātes ticībai, pat zīdainis viņas rokās var atrasties kā Visvarenā ēnā. Jānis Kristītājs no savas dzimšanas tika piepildīts ar Svēto Garu. Ja uzturam saikni ar Dievu, arī mēs varam gaidīt, ka Dieva Gars veidos mūsu mazos no viņu dzīves pašiem pirmajiem mirkļiem. {LI 418.2}

Atvestajos bērnos Jēzus saskatīja cilvēkus, kas būs Viņa žēlastības mantinieki un Dieva valstības pavalstnieki, no kuriem daži Viņa dēļ kļūs par asinslieciniekiem. Viņš zināja, ka šie bērni daudz labprātīgāk paklausīs un pieņems Viņu par savu Pestītāju nekā pieaugušie, no kuriem daudzi bija laicīgā ziņā gudri un bezjūtīgi. Mācīdams bērnus, Kristus piemērojās viņu līmenim. Viņš, Debesu Majestāte, neuzskatīja par sevis necienīgu atbildēt uz viņu jautājumiem un vienkāršot savas svarīgās mācības, lai tās padarītu pieejamas bērna izpratnei. Viņš mazo prātos sēja patiesības sēklu, kas vēlākos gados varēja uzdīgt un nest augļus mūžīgai dzīvei. {LI 418.3}

Tā vēl tagad ir patiesība, ka bērni ir visjūtīgākie pret Evaņģēlija mācībām; viņu sirdis ir atvērtas dievišķajai ietekmei un stingri ievēro saņemtās mācības. Mazie bērni var būt kristieši ar piedzīvojumiem, kas atbilst viņu vecumam. Tie jāaudzina garīgās lietās un vecākiem jāsniedz tiem katra iespēja veidot raksturu pēc Kristus rakstura līdzības. {LI 418.4}

Tēviem un mātēm savi bērni jāuzskata par Kunga ģimenes jaunākajiem locekļiem, kas viņiem uzticēti audzināšanai Debesīm. Mācības, kuras mēs paši gūstam no Kristus, mums saviem bērniem jāpasniedz tā, ka viņu jaunie prāti tās spēj uzņemt, — maz pamazām atklājot tiem Debesu principu skaistumu. Tādā veidā kristīga ģimene kļūst par skolu, kur vecāki ir audzinātāja palīgi, bet Kristus pats — galvenais Skolotājs. {LI 419.1}

Darbojoties, lai atgrieztu savus bērnus, mums nevajadzētu kā būtisku grēku atzīšanas pierādījumu gaidīt kādas piespiedu jūtu izpausmes. Nav arī nepieciešams zināt noteiktu laiku, kad viņi ir atgriezušies. Mums viņiem jāmāca nest savus grēkus pie Jēzus, lūdzot piedošanu un ticot, ka Viņš piedod un pieņem, kā Viņš pieņēma bērnus, kad dzīvoja virs zemes. {LI 419.2}

Kad māte māca bērnus mīlestībā paklausīt, viņa tiem māca apgūt pirmās kristīgās dzīves atziņas. Mātes mīlestība bērnam attēlo Kristus mīlestību. Mazi bērni, kas uzticas un paklausa savai mātei, mācās uzticēties un paklausīt Pestītājam. {LI 419.3}

Jēzus ir paraugs bērniem, bet Viņš ir priekšzīme arī tēvam. Kristus runāja kā tāds, kam

ir vara, un Viņa vārdam bija spēks; tomēr visās savās attiecībās ar rupjiem un nikniem ļaudīm Viņš neizsacīja nevienu nelaipnu un nepieklājīgu vārdu. Kristus žēlastība sirdī sniegs Debesīs dzimušu cieņu un pieklājības izjūtu. Tā mīkstinās visu veidu skarbumu un apspiedīs visu rupjo un nelaipno. Tā mācīs tēvus un mātes izturēties pret bērniem kā pret saprātīgām būtnēm, ar tādu attieksmi, kādu tie paši būtu vēlējušies izjust pret sevi. {LI 419.4}

Vecāki, audzinot savus bērnus, iedziļinieties mācībās, ko Dievs devis dabā! Ja jums vajadzētu izaudzēt neļķi, rozi vai liliju, kā jūs to darītu? Pajautājiet dārzniekam, ar kādiem paņēmieniem viņš katram zariņam un lapai liek tik krāšņi uzplaukt un tik simetriski un jauki attīstīties. Viņš jums pastāstīs, ka tas nav panākts ar rupju un nesaudzīgu rīcību, jo tā maigos asnus tikai nolauztu. Tas notika, atkārtoti izrādot nedaudz uzmanības. Viņš aplaistīja zemi, sargāja augošos stādus no asiem vējiem un dedzinošas saules, un Dievs lika tiem uzplaukt un uzziedēt visā krāšņumā. Attieksmē pret bērniem sekojiet dārznieka metodei! Ar saudzīgu pieskārienu, ar mīlestības pilnām pūlēm centieties veidot viņu raksturus pēc Kristus rakstura parauga! {LI 419.5}

Iedrošiniet parādīt mīlestību pret Dievu un vienam pret otru! Iemesls, kāpēc pasaulē ir tik daudz cietsirdīgu cilvēku, ir tas, ka tie patiesas jūtas uzskata par vājumu, tās atsaldē un noslāpē. Šo cilvēku labākās īpašības ir apspiestas jau bērnībā, un, ja dievišķās mīlestības stari neizkausēs viņu ledaino egoismu, viņu laime būs izpostīta uz visiem laikiem. Ja mēs gribam, lai mūsu bērniem būtu Jēzus cēlais gars un tā līdzjūtība, ko eņģeļi parāda cilvēkiem, tad mums jāveicina bērnu dienu augstsirdība un mīlestība. {LI 420.1}

Māciet bērniem Kristu saskatīt dabā. Vediet tos ārā, dārzā, zem skaistajiem kokiem. Visos radības brīnumos māciet ieraudzīt Dieva mīlestības izpausmi. Stāstiet, ka Dievs ir radījis likumus, kas pārvalda visu dzīvo pasauli, ka Viņš ir radījis likumus mums un ka tie domāti mūsu laimei un priekam. Nenogurdiniet viņus ar garām lūgšanām un apnicīgām, garām pamācībām, bet izmantojot mācības no dabas, māciet viņiem paklausību Dieva likumiem. {LI 420.2}

Ja jūs iegūsit viņu uzticēšanos kā Kristus sekotāji, tad būs viegli mācīt par lielo mīlestību, ar kuru Kristus mūs ir mīlējis. Kad jūs centīsities paskaidrot pestīšanas patiesības un norādīsit bērniem uz Kristu kā personīgo Pestītāju, jums klāt stāvēs eņģeļi. Kungs dos žēlastību tēviem un mātēm, lai ieinteresētu savus mazos bērnus brīnišķīgajā stāstā par Betlēmes Bērnu, kas tiešām ir visas pasaules cerība. {LI 420.3}

Pavēlot mācekļiem neliegt bērniem nākt pie Viņa, Kristus runāja uz saviem sekotājiem visos laikmetos: uz draudzes amatpersonām, sludinātājiem, to palīgiem un visiem kristiešiem. Jēzus velk bērnus pie sevis, un Viņš mums pavēl: «Neliedziet tiem pie Manis nākt», it kā Viņš sacītu: «Tie nāks, ja jūs tos neaizkavēsit.» {LI 420.4}

Neļaujiet savam nekristīgajam raksturam nepareizi attēlot Jēzu! Neatturiet bērnus no Viņa ar savu vēso un bargo izturēšanos! Nekad nedodiet iemeslu domāt, ka Debesis tiem nebūs patīkamas tāpēc, ka jūs tur būsit! Nerunājiet par reliģiju kā par kaut ko tādu, ko bērni nevar saprast, vai arī neizturieties tā, it kā jūs negaidītu, ka tie Kristu pieņems savā bērnībā! Neradiet viņos maldīgu iespaidu, ka Kristus reliģija ir drūma un ka, nākot pie Pestītāja, jāatsakās no visa, kas dzīvi dara priecīgu. {LI 420.5}

Kad Svētais Gars aizkustina bērnu sirdis, sadarbojieties ar Viņu! Māciet bērniem, ka Pestītājs viņus aicina un ka nekas Jēzum nevar sagādāt lielāku prieku kā nodošanās Viņam pašā dzīves plaukumā un svaigumā. {LI 421.1}

Pestītājs ar bezgalīgu iejūtību uzlūko ar savām asinīm atpirktās dvēseles. Viņa mīlestība tiecas pēc tām. Viņš uz tām noraugās ar neizsakāmām ilgām. Viņa sirds tiecas ne vien pēc labajiem bērniem, bet arī pēc tiem, kas mantojuši nevēlamas rakstura īpašības. Daudzi vecāki neizprot, cik lielā mērā ir atbildīgi par šīm rakstura iezīmēm savos bērnos. Viņiem pietrūkst laipnības un gudrības, veidojot attiecības ar maldu ceļos nokļuvušajiem bērniem, kurus paši par tādiem padarījuši. Bet Jēzus ar līdzjūtību uzlūko šos bērnus. Viņš redz visu no cēloņa līdz sekām. {LI 421.2}

Ar savu darbinieku starpniecību Pestītājs šos bērnus var vilkt pie sevis. Ar gudrību un iejūtību viņš var tos saistīt pie savas sirds, viņš var iedvest drosmi un cerību un Kristus žēlastībā piedzīvot, ka pārveidojas raksturi un par tiem var sacīt — «Tādiem pieder Dieva valstība.» {LI 421.3}

57 Nodaļa - «Vienas lietas tev trūkst»

(Mat. 19:16-22; Marka 10:17-22; Lūk. 18:18-23) {LI 422.1}

«Un, kad Viņš bija izgājis uz ceļa, tad kāds pieskrēja un, ceļos nometies, Viņu lūdza: «Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgu dzīvību?» {LI 422.2}

Jaunais cilvēks, kas izteica šo jautājumu, bija kāds no jūdu vadītājiem. Viņam piederēja lieli īpašumi, un viņš ieņēma atbildīgu vietu. Jauneklis bija ievērojis, ar kādu mīlestību Jēzus izturējās pret atvestajiem bērniem. Viņš redzēja, cik maigi Jēzus tos pieņēma, kā Viņš tos turēja savās rokās, un arī viņa sirdī iedegās mīlestība pret Pestītāju. Viņš sajuta vēlēšanos kļūt par Kristus mācekli. Viņš bija tik dziļi aizkustināts, ka, Kristum turpinot savu ceļu, skrēja pakaļ un, nometies ceļos pie Viņa kājām, sirsnīgi un nopietni izteica savai un ikviena cita cilvēka dvēselei tik svarīgo jautājumu: «Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgu dzīvību?» {LI 422.3}

«Kāpēc tu Mani sauc labu?» vaicāja Kristus, «neviens nav labs, kā vienīgi Dievs.» Jēzus gribēja pārbaudīt šī vadītāja patiesīgumu un dzirdēt, kādēļ tas Viņu uzskata par labu. Vai viņš aptver, ka Tas, ar ko viņš runā, ir Dieva Dēls? Kādas ir viņa sirds patiesās jūtas? {LI 422.4}

Vadītājs bija augstās domās par savu taisnību. Īstenībā viņš nedomāja, ka tam kaut kā trūktu, tomēr gluži apmierināts nejutās. Jauneklis alka pēc kaut kā tāda, kas viņam nebija. Vai Jēzus nevarētu arī viņu svētīt, kā bija svētījis mazos bērnus, un apmierināt viņa dvēseles ilgas? {LI 422.5}

Atbildot uz šo jautājumu, Jēzus sacīja, ka ir jāpaklausa Dieva likumiem, ja viņš grib iegūt mūžīgo dzīvību; Jēzus arī pieminēja dažus no likumiem, kas rāda cilvēka pienākumu pret savu tuvāko. Vadītāja atbilde bija apstiprinoša: «To visu esmu turējis. Kā man vēl trūkst?» {LI 422.6}

Kristus raudzījās jaunā cilvēka sejā, it kā lasīdams viņa dzīvi un pārbaudīdams raksturu. Viņš to mīlēja un vēlējās sniegt mieru, žēlastību un prieku, kas pilnībā pārvērstu viņa raksturu. «Vienas lietas tev trūkst,» Viņš sacīja, «ej, pārdod visu, kas tev ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta Debesīs; un tad nāc un staigā Man pakaļ.» {LI 422.7}

Kristu pievilka šis jauneklis. Viņš zināja, ka apgalvojums «to visu es esmu turējis no mazotnes» ir patiess. Pestītājs ļoti vēlējās attīstīt viņā tādas uztveres spējas, kas palīdzētu saskatīt sirds nodošanās un kristīga krietnuma nepieciešamību. Jēzus vēlējās redzēt viņā pazemīgu un nožēlas pilnu sirdi, kas saprot, ka Dievu jāmīl ar visaugstāko mīlestību, un kas savu trūkumu apslēpj Kristus pilnībā. {LI 423.1}

Jēzus šajā vadītājā saskatīja tieši tādu palīgu, kāds Viņam nepieciešams, ja vien jaunais cilvēks kļūtu par Viņa darbinieku pestīšanas darbā. Ja viņš pakļautos Kristus

vadībai, viņš spētu atstāt labu ietekmi. Šis cilvēks ievērojamā mērā varētu reprezentēt Jēzu, jo, viņam savienojoties ar Pestītāju, šīs īpašības palīdzētu kļūt par dievišķu spēku starp cilvēkiem. Vērojot viņa raksturu, Kristus to iemīlēja. Arī jaunekļa sirdī sāka pamosties mīlestība pret Kristu, jo mīlestība rada mīlestību. Jēzus ilgojās redzēt viņu kā savu darbabiedru. Viņš vēlējās darīt to sev līdzīgu, par spoguli, kas atstaro Dieva līdzību. Viņš vēlējās attīstīt jaunā cilvēka rakstura cēlās īpašības un svētīt tās kalpošanai Kungam. Ja vien šis cilvēks būtu nodevis sevi Kristum, viņš dievišķās klātbūtnes atmosfērā būtu pieaudzis. Ja viņš to būtu izvēlējies, cik daudz savādāka kļūtu viņa nākotne! {LI 423.2}

«Vienas lietas tev trūkst,» sacīja Jēzus. «Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem; tad tev būs manta Debesīs; un tad nāc un staigā Man pakaļ.» Kristus lasīja vadītāja sirdi. Tikai vienas lietas viņam trūka, bet tas bija vitāls princips. Viņam bija vajadzīga Dieva mīlestība dvēselē. Ja šo trūkumu neizlabos, tas var kļūt liktenīgs, jo tiks sabojāta visa viņa daba. Iecietība pret patmīlību to pastiprinās. Lai viņš varētu uzņemt dievišķo mīlestību, jāatsakās no sevišķās mīlestības pret sevi. {LI 423.3}

Kristus pārbaudīja šo cilvēku. Viņš aicināja izvēlēties vai nu Debesu mantu vai augstu stāvokli sabiedrībā. Sekojot Kristum, tiktu nodrošināta Debesu manta, bet tad jāatsakās no es, un sava griba jānodod Jēzus rokās. Jaunajam vadītājam tika piedāvāts dievišķs svētums. Viņam bija dota priekšrocība kļūt par vienu no Dieva dēliem, par Debesu bagātību mantinieku kopā ar Kristu. Bet viņam vajadzēja ņemt krustu un sekot Pestītājam pa pašaizliedzības ceļu. {LI 423.4}

Kristus vārdi šim jaunajam cilvēkam bija tiešs aicinājums: «Tad izvēlieties šodien paši sev, kam jūs kalposit.» (Joz. 24:15) Izvēle bija jāizdara viņam. Jēzus ļoti ilgojās pēc viņa atgriešanās. Kristus parādīja spitālības plankumu viņa raksturā, un ar kādu dziļu interesi Viņš gaidīja iznākumu, kamēr jauneklis apsvēra priekšlikumu! Ja viņš izlemtu sekot Kristum, tam būtu jāpaklausa Viņa vārdiem visās lietās un būtu jānovēršas no saviem godkārīgajiem plāniem. Ar kādu nopietnu, lielu vēlēšanos, ar kādām dvēseles ilgām Pestītājs raudzījās uz jaunekli, cerēdams, ka tas paklausīs Dieva Gara aicinājumam! {LI 423.5}

Kristus izvirzīja tikai vienu noteikumu, kā jauneklis varētu pilnveidot kristīgu raksturu. Viņa vārdos, kaut arī tie likās stingri un bargi, bija dziļa gudrība. Vadītāja vienīgā cerība bija piekrist un paklausīt tiem. Jaunekļa augstais amats un bagātība bija kā slēpts lēnas iedarbības indes ļaunais iespaids uz viņa raksturu. Sirdī lolots, tas aizstāja Dievu. Bet atraut Dievam maz vai daudz nozīmē paturēt to, kas vājina cilvēka morāliskos spēkus un derīgumu, jo, iemīlot šīs pasaules lietas, tās pārņem visu savā varā, lai arī cik niecīgas un ievērības necienīgas tās būtu. {LI 424.1}

Jaunais vadītājs ātri aptvēra, ko nozīmē Kristus vārdi, un noskuma. Ja viņš būtu

sapratis piedāvātās dāvanas vērtību, viņš nekavējoties kļūtu par vienu no Kristus sekotājiem. Viņš bija cienījamas jūdu padomes loceklis, un sātans to kārdināja ar vilinošām nākotnes izredzēm. Viņš alka pēc Debesu mantas, bet gribēja saglabāt arī laicīgās priekšrocības, ko sniegtu bagātība. Jauneklis nožēloja šādu apstākļu sakritību, jo viņš ilgojās pēc mūžīgās dzīvības, bet nevēlējās nest upuri. Mūžīgās dzīvības cena šķita par lielu, un viņš noskumis aizgāja, «jo (..) bija ļoti bagāts.» {LI 424.2}

Viņa apgalvojums, ka ir ievērojis Dieva likumus, patiesībā bija maldi. Viņš pats pierādīja, ka viņa elks bija bagātība. Viņš nevarēja ievērot Dieva baušļus, kamēr sirdī pirmo vietu ieņēma pasaule. Dieva dāvanas viņš mīlēja vairāk par pašu dāvanu Devēju. Kristus jau-neklim piedāvāja savu draudzību. Viņš sacīja: «Staigā Man pakaļ», bet tautas vadītājs Pestītāju nevērtēja tik augstu kā godu cilvēku acīs vai savus īpašumus. Atdot šīs zemes taustāmās vērtības pret neredzamo Debesu mantu šķita pārāk liels risks. Viņš atraidīja mūžīgās dzīvības piedāvājumu un aizgāja. Ar šo brīdi par jaunā cilvēka pielūgsmes objektu kļuva pasaule. Tūkstoši piedzīvo tādu pašu pārbaudi, svērdami Kristu un pasauli, bet daudzi izvēlas pēdējo. Līdzīgi jaunajam vadītājam tie novēršas no Pestītāja, sacīdami savās sirdīs: «Es negribu šo Cilvēku par savu vadoni.» {LI 424.3}

Kristus izturēšanās pret jaunekli mums tiek atklāta kā uzskatāma dzīves mācība. Dievs ir devis savus morāles likumus, kuriem jāseko ikvienam Viņa kalpam. Tā ir paklausība dievišķajam Likumam, ne tikai juridiska paklausība, bet paklausība, kas kļūst par dzīves sastāvdaļu un izpaužas raksturā. Dievs ir darījis zināmu savu rakstura standartu visiem, kas grib kļūt par Viņa valstības pavalstniekiem. Tikai tie, kas sadarbojas ar Kristu, tikai tie, kas saka: Kungs, viss, kas man ir, un viss, kas es esmu, ir Tavs, tiks atzīti par Dieva dēliem un meitām. Ikvienam vajadzētu apdomāt, ko nozīmē izjust alkas pēc Debesīm un tomēr aiziet prom izvirzīto noteikumu dēļ. Apdomājiet, ko nozīmē pasacīt Kristum «nē»! Jaunais cilvēks teica: nē, es nevaru visu atdot. Vai mēs teiksim to pašu? Pestītājs piedāvā dalīties ar mums Dieva uzticētajā darbā. Viņš piedāvā lietot tos līdzekļus, kurus Dievs mums devis, lai veicinātu Viņa darbu pasaulē. Vienīgi tādā veidā Dievs mūs var izglābt. {LI 425.1}

Jaunekļa bagātība viņam bija uzticēta, lai viņš varētu pierādīt, ka ir uzticīgs pārvaldnieks, un viņam šīs mantas vajadzēja izdalīt, lai tās būtu par svētību trūcīgajiem. Tā Dievs arī tagad uztic cilvēkiem līdzekļus, talantus un iespējas, lai tie varētu kļūt par Viņa pār-stāvjiem palīdzības sniegšanā nabadzīgajiem un ciešanu nomāktajiem. Tas, kas izlieto viņam piešķirtās dāvanas tā, kā Dievs to paredzējis, kļūst par Pestītāja darbabiedru. Viņš manto dvēseles Kristum, tāpēc ka savā raksturā atklāj Jēzus raksturu. {LI 425.2}

Tiem, kas līdzīgi jaunajam cilvēkam ieņem atbildīgus posteņus un ir bagāti, var likties, ka ir pārāk liels upuris atsacīties no visa, lai sekotu Kristum. Bet tas ir galvenais

noteikums ikvienam, kas grib kļūt par Viņa mācekli. Nekas mazāks par paklausību nevar tikt pieņemts. Kristus mācības būtība ir sevis aizliegšana. Bieži vien tas izteikts šķietami autoritatīvā tonī tāpēc, ka nav cita veida cilvēku pestīšanai, kā attiekties no lietām, kas, sevī lolotas, demoralizē visu cilvēka būtni. {LI 425.3}

Kad Kristus sekotāji atdod Kungam atpakaļ Viņam piederošo īpašumu, tie sakrāj mantu, kas viņiem tiks piešķirta tad, kad atskanēs vārdi: «Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. (..) Ieej sava Kunga priekā.» «Kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.» (Mat. 25:23; Ebr. 12:2) Prieks redzēt atpestītos cilvēkus, uz mūžiem izglābtās dvēseles, ir visu to atalgojums, kuri gājuši Tā pēdās, kurš sacīja: «Seko Man!» {LI 425.4}

58 Nodaļa - «Lācar, nāc ārā!»

(Lūk. 10:38-42; Jāņa 11:1-44) {LI 426.1}

Viens no Kristus nelokāmākajiem mācekļiem bija Lācars no Betānijas. Viņš Jēzum stipri ticēja jau no pirmās tikšanās reizes. Viņš parādīja dziļu mīlestību pret Pestītāju, un arī Pestītājs to ļoti mīlēja. Savu lielāko brīnumdarbu Kristus paveica tieši Lācara dēļ. Pestītājs svētīja visus, kas meklēja Viņa palīdzību; Viņš mīl visu cilvēci, bet ar dažiem tās pārstāvjiem Viņu saista sevišķi sirsnīga tuvība. Tā ar stiprām mīlestības saitēm Kristus sirds bija vienota ar ģimeni Betānijā, un viena tās locekļa labā Viņš izdarīja visapbrīnojamāko darbu. {LI 426.2}

Jēzus bieži bija varējis atpūsties Lācara namā, jo Pestītājam pašam savu māju nebija. Viņš bija atkarīgs no draugu un mācekļu viesmīlības, un, bieži noguris, ilgodamies pēc cilvēciskas sadraudzības, Viņš priecājās, ka šajā mierpilnajā mājvietā varēja paslēpties no naidīgo farizeju aizdomām un skaudības. Te Pestītāju sirsnīgi uzņēma, un Viņš baudīja tīru, svētu draudzību. Te Viņš varēja runāt vienkārši un pilnīgi brīvi, zinādams, ka Viņa vārdus sapratīs un novērtēs. {LI 426.3}

Mūsu Pestītājs cienīja mājas mieru un ieinteresētus klausītājus. Viņš ilgojās pēc cilvēku sirsnības, laipnības un mīlestības. Tie, kuri pieņēma Debesu pamācības, ko Viņš vienmēr bija gatavs sniegt, tika sevišķi svētīti. Kad ļaužu pulki pa laukiem sekoja Kristum, Viņš tiem rādīja dabas pasaules skaistumu. Viņš centās atvērt viņu prāta acis, lai tie varētu saskatīt, kā Dieva roka uztur zemi. Lai liktu saprast Dieva laipnību un labvēlību, Kristus savu klausītāju uzmanību pievērsa maigi veldzējošajai rasai, spirdzinošajām lietus straumēm un spožajai saulei, kas spīd pār labiem un ļauniem. Viņš vēlējās, lai ļaudis daudz pilnīgāk saprastu Dieva rūpes par radītajiem cilvēkiem. Bet ļaužu pūļi klausījās negribīgi, taču Betānijas ģimenē Kristus guva mieru no sabiedrības nogurdinošā trokšņa. Tiem klausītājiem, kas spēja novērtēt sacīto, Viņš atvēra dievišķās Providences grāmatu. Šajās personiskajās sarunās Viņš tiem atklāja to, ko nemēģināja stāstīt raibajam pūlim. Saviem draugiem Viņam nebija jāstāsta līdzības. {LI 426.4}

Kad Kristus sniedza savas brīnišķīgās mācības, Marija sēdēja pie Viņa kājām kā godbijīga un uzticīga klausītāja. Reiz Marta, pārāk nopūlējusies ar mielasta sagatavošanu, piegāja pie Kristus, sacīdama: «Kungs, vai Tu neko nesaki par to, ka mana māsa mani atstājusi, lai es viena kalpotu? Saki jel viņai, lai viņa man palīdz!» Tas notika Kristus pirmā apmeklējuma laikā Betānijā. Pestītājs un mācekļi kājām bija nogājuši nogurdinošo ceļa gabalu no Jērikas. Marta bija norūpējusies, gādādama par viņu atpūtu, un savās rūpēs aizmirsa pieklājību pret viesi. Jēzus viņai pacietīgi un mierīgi atbildēja: «Marta, Marta, tu rūpējies un zūdies par daudzām lietām. Bet tikai vienas lietas vajag. Marija sev izraudzījusies labo daļu, tā viņai netaps atņemta.» Marija paturēja prātā no Pestītāja

lūpām nākušās dārgās atziņas, vārdus, kas viņai nozīmēja vairāk par pasaules visvērtīgākajiem dārgakmenim. {LI 427.1}

Martai vajadzīgā «viena lieta» bija kluss, dievbijīgs gars, karstāka vēlēšanās iegūt atziņas par nākamo, nemirstīgo dzīvi un garīgai izaugsmei nepieciešamo žēlastību. Viņai vajadzēja mazāk rūpēties par paejošām lietām un vairāk par tām, kas pastāv mūžīgi. Jēzus saviem bērniem vēlas iemācīt, lai vini izmanto katru izdevību iegūt zināšanas par pestīšanu. Kristus darbam vajadzīgi centīgi un enerģiski darbinieki. Martām ar savu dedzību šeit paveras plašs aktīvas reliģiskās darbības lauks. Bet lai tās vispirms apsēžas kopā ar Mariju pie Jēzus kājām. Lai čaklumu, darbīgumu un enerģiju svēto Kristus žēlastība — tad dzīve kļūs par neuzvaramu spēku Dieva pusē. {LI 427.2}

Klusajā namā, kur Jēzus parasti varēja atpūsties, bija ielauzušās bēdas. Lācars pēkšņi saslima. Viņa māsas sūtīja Pestītājam ziņu: «Kungs, redzi, tas, ko Tu mīli, guļ slims.» Tās redzēja, cik briesmīga bija brāļa slimība, bet arī zināja, ka Kristus spēj dziedināt visdažādākās vainas. Tās ticēja, ka Viņš jutīs līdzi nelaimē un tāpēc neprasīja uzstājīgi, lai Viņš nāktu tūlīt, bet tikai aizsūtīja paļāvīgu vēstījumu: «Tas, ko Tu mīli, guļ slims.» Viņas cerēja, ka Viņš nekavējoties atsauksies uz aicinājumu un ieradīsies tik ātri, cik ātri vien iespējams atnākt uz Betāniju. {LI 427.3}

Noraizējušās tās gaidīja kādu ziņu no Jēzus. Kamēr vien vēl brālī bija kāda dzīvības dzirkstelīte, tās lūdza un gaidīja Jēzu atnākam. Bet vēstnesis atgriezās bez Viņa — ar vēsti, ka «šī slimība nav uz nāvi», un tās palika uzticīgas cerībai, ka Lācars dzīvos. Maigi tās centās teikt cerības un iedrošinājuma vārdus gandrīz bez samaņas esošajam cietējam. Kad Lācars nomira, viņas bija rūgti vīlušās, bet sajuta Kristus stiprinošo žēlastību, un tas viņas atturēja no pārmetumu izteikšanas Pestītājam. {LI 427.4}

Kad Kristus dzirdēja šo ziņu, mācekļiem likās, ka Viņš to uzņem pavisam vēsi. Viņš neizrādīja bēdas, kādas tie cerēja ieraudzīt. Visus uzlūkodams, Viņš sacīja: «Šī slimība nav uz nāvi, bet Dievam par godu, lai Dieva Dēls ar to tiktu pagodināts.» Vēl divas dienas Kristus palika tajā pašā vietā. Mācekļiem šī kavēšanās bija nesaprotama. Tie domāja — kāds mierinājums bēdu piemeklētajam namam būtu Viņa klātbūtne! Mācekļi it labi zināja Viņa lielo mīlestību pret šo ģimeni Betānijā, tādēļ bija pārsteigti, ka Viņš neatbildēja uz skumjo vēsti «Tas, ko Tu mīli, guļ slims». {LI 428.1}

Likās, ka šajās divās dienās Kristus par šo ziņojumu nemaz nedomāja, jo Viņš par Lācaru nerunāja. Mācekļi atcerējās Jēzus priekšteci Jāni Kristītāju. Viņi bija brīnījušies, kādēļ Jēzus, kam bija spēks veikt dažādus brīnumdarbus, atļāva Jānim nīkt cietumā un nomirt tur varmācīgā nāvē. Kāpēc Viņš, kam bija tāda vara, neizglāba Jānim dzīvību? Šo jautājumu bieži bija uzdevuši farizeji, kas to uzsvēra kā neapgāžamu pierādījumu pret Kristus apgalvojumu, ka Viņš ir Dieva Dēls. Pestītājs bija brīdinājis savus mācekļus par pārbaudījumiem, vajāšanām un zaudējumiem. Vai grūtībās Viņš tos atstās? Daži jautāja,

vai nav pārpratuši Viņa sūtību. Visi bija dziļi satraukti. {LI 428.2}

Pēc divām dienām Jēzus sacīja mācekļiem: «Iesim atkal uz Jūdeju!» Mācekļi bija neizpratnē, kādēļ Jēzus gaidīja šīs divas dienas, ja gatavojās iet uz Jūdeju. Galvenais viņu prātā bija bailes par Kristu un par sevi. Viņa nodomā tie saskatīja vienīgi briesmas. «Rabi,» viņi sacīja, «nupat jūdi gribēja tevi nomētāt akmeņiem, un Tu atkal jau dodies turp?» Jēzus atbildēja: «Vai dienai nav divpadsmit stundu?» Tēvs mani vada, un, kamēr Es daru Viņa prātu, Mana dzīvība ir drošībā. Manas dienas divpadsmit stundas vēl nav beigušās. Es gan esmu iegājis tās pēdējā posmā, bet, kamēr no dienas vēl kaut kas atlicis, Es esmu drošs. {LI 428.3}

«Ja kāds staigā dienā,» Viņš turpināja, «tas nepiedauzās, jo tas redz šīs pasaules gaismu.» Kas dara Dieva prātu, kas iet pa Dieva nozīmēto ceļu, tas nevar klupt un krist. Dieva Gara gaisma dod skaidru pienākuma izpratni un vada to taisni līdz darba nobeigumam. «Bet, ja kāds staigā naktī, tas piedauzās, jo viņam nav gaismas.» Kas iet pa paša izraudzīto ceļu, kur Dievs viņu nav sūtījis, tas klups. Viņam diena ir pārvērtusies naktī, un visur, lai kur tas atrastos, viņš ir nedrošībā. {LI 428.4}

«To Viņš teica un pēc tam saka viņiem: «Mūsu draugs Lācars ir aizmidzis, bet Es eju viņu modināt.» » «Mūsu draugs Lācars ir aizmidzis.» Cik aizkustinoši vārdi! Cik pilni līdzjūtības! Domādami par risku, ko viņu Mācītājs uzņēmās, iedams uz Jeruzālemi, mācekļi gandrīz aizmirsa nelaimes piemeklēto ģimeni Betānijā. Bet Kristus to nebija aizmirsis. Mācekļi jutās vainīgi. Kad Jēzus tūlīt neatsaucās uz paziņojumu, viņi pārdzīvoja vilšanos. Bija kārdinājums domāt, ka Viņam nav tās sirsnīgās līdzjūtības un mīlestības pret Lācaru un viņa māsām, kā tiem bija šķitis, jo tad Viņš būtu steidzies līdzi vēstnesim. Bet vārdi: «Mūsu draugs Lācars ir aizmidzis» novērsa šo pārpratumu. Tie pārliecinājās, ka Kristus nav aizmirsis savus draugus viņu ciešanās. {LI 429.1}

«Mācekļi Viņam sacīja: «Kungs, ja viņš aizmidzis, tad viņš izveseļosies.» Bet Jēzus to bija zīmējis uz viņa nāvi; viņi turpretī domāja, ka Viņš runā par miegu.» Saviem ticīgajiem bērniem Jēzus nāvi attēlo kā miegu. Viņu dzīvība ar Kristu ir apslēpta Dievā; un līdz pat brīdim, kad atskanēs pēdējā bazūne, visi mirušie dusēs Viņā. {LI 429.2}

«Pēc tam Jēzus viņiem skaidri saka: Lācars nomiris. Un Es priecājos jūsu dēļ, ka Es nebiju tur, lai jūs ticētu; bet nu iesim pie viņa!» Ja Pestītājs dosies uz Jūdeju, Toms nespēja saskatīt citu iznākumu, kā vienīgi sava Meistara nāvi. Bet viņš sadūšojās un sacīja pārējiem mācekļiem: «Iesim arī mēs, lai kopā ar Viņu mirtu!» Viņš zināja, ar kādu naidu jūdi izturējās pret Kristu. Tie bija nolēmuši panākt, lai Viņš tiktu nonāvēts, taču šis nodoms neizdevās, tāpēc ka Kristum piešķirtais laiks vēl nebija beidzies. Jēzu vēl apsargāja Debesu eņģeļi, un pat Jūdejā, kur rakstu mācītāji bija sazvērējušies Viņu sagūstīt un notiesāt uz nāvi, nekāds ļaunums Viņam nevarēja notikt. {LI 429.3}

Mācekļi brīnījās par Kristus vārdiem, kad Viņš sacīja: «Lācars nomiris. Un Es priecājos (..), ka Es nebiju tur.» Vai Pestītājs tīšām bija izvairījies no sāpju piemeklēto draugu nama? Marija, Marta un mirstošais Lācars šķietami tika pamesti vieni paši. Tomēr tie nebija vieni. Kristus redzēja notiekošo, un pēc Lācara nāves Viņa žēlastība stiprināja apbēdinātās māsas. Jēzus bija liecinieks viņu sirdssāpēm, kad brālis cīnījās ar stipro ienaidnieku — nāvi. Viņš sajuta visu sāpju skaudrumu, kad mācekļiem sacīja: «Lācars nomiris.» Bet Kristus nevarēja domāt tikai par mīļotajiem Betānijā, — Viņš pievērsa uzmanību arī mācekļu audzināšanai. Tiem vajadzēja kļūt par Viņa pārstāvjiem šinī pasaulē, lai Tēva svētības varētu aptvert visus. Viņu dēļ Kristus pieļāva, ka Lācars nomira. Ja Viņš to būtu piecēlis no slimības, vienkārši atdodams veselību, tad brīnumdarbs, kas ir vislielākais Kristus dievišķās dabas pierādījums, netiktu izdarīts. {LI 429.4}

Ja Kristus būtu atradies slimnieka istabā, Lācars nebūtu nomiris, jo sātanam nebūtu varas pār viņu. Nāve nespētu vērsties pret Lācaru Dzīvības Devēja klātbūtnē. Tāpēc Kristus negāja. Viņš pacieta, ka ienaidnieks parādīja savu varu, lai pēc tam to atsistu kā uzvarētu. Viņš ļāva Lācaram nonākt nāves varā, un noskumušās māsas piedzīvoja, ka viņu brāli guldīja kapā. Kristus zināja, ka tobrīd, kad tās raudzījās brāļa nedzīvajā sejā, viņu ticība Pestītājam tika smagi pārbaudīta. Bet Viņš zināja arī, ka, pateicoties tai cīņai, kuru tās patlaban izturēja, viņu ticība turpmāk atspīdēs ar daudz lielāku spēku. Viņš kopā ar māsām izcieta katru sāpju dūrienu. Viņš tās nemīlēja mazāk, kaut arī vilcinājās, bet Viņš zināja, ka uzvara ir jāizcīna māsu, Lācara, sevis un mācekļu dēļ. {LI 430.1}

«Jūsu dēļ (..), lai jūs ticētu.» Visiem, kas tiecas izjust Dieva vadošo roku, visgrūtākais brīdis ir tas, kad Dieva palīdzība ir vistuvāk. Tie vienmēr ar pateicību atskatīsies uz sava ceļa vis-tumšāko posmu. «Tas Kungs prot izglābt dievbijīgos.» (2. Pēt. 2:9) No katras kārdināšanas un katra pārbaudījuma Viņš tos izvedīs ticībā stiprākus un piedzīvojumiem bagātākus. {LI 430.2}

Vilcinoties nākt pie Lācara, Kristus savā žēlastībā domāja par tiem, kas Viņu nebija pieņēmuši. Viņš aizkavējās, lai ar Lācara uzmodināšanu savai stūrgalvīgajai un neticīgajai tautai dotu vēl vienu pierādījumu, ka Viņš tiešām ir «augšāmcelšanās un dzīvība». Jēzus negribēja atmest visas cerības uz ļaudīm, nabaga klīstošām avīm no Israēla nama. Pestītāja sirds lūza, redzot viņu nevēlēšanos atgriezties. Savā žēlastībā Jēzus gribēja tiem sniegt vēl vienu pierādījumu, ka Viņš ir Glābējs, Tas, kurš vienīgais var dot dzīvību un nemirstību. Tam bija jābūt pierādījumam, ko priesteri nevarētu izskaidrot nepareizi. Lūk, iemesls, kāpēc Viņš kavējās ierasties Betānijā. Šim vislielākajam brīnumdarbam, Lācara uzmodināšanai, vajadzēja uzspiest Dieva zīmogu uz Kristus darba un Viņa pretenzijām uz dievišķību. {LI 430.3}

Ceļā uz Betāniju Jēzus pēc sava ieraduma palīdzēja ciešanu nomāktajiem un

slimajiem. Sasniedzis ciemu, Viņš nosūtīja pie māsām vēstnesi ar ziņu par savu ierašanos. Kristus tūlīt neiegāja mājā, bet palika kādā klusā vietā ceļa malā. Jūdiem ierastās skaļās, demonstratīvās sēras draugu vai radinieku nāves gadījumā nesaskanēja ar Kristus garu. Viņš dzirdēja algoto raudātāju skaļās vaimanas un nevēlējās sastapties ar māsām šādā juceklī. Starp sērojošajiem draugiem bija šīs ģimenes radinieki, no kuriem daži ieņēma augstus un atbildīgus amatus Jeruzālemē. To vidū bija daži no Kristus visniknākajiem ienaidniekiem. Kristus zināja viņu nodomus, un tāpēc tūlīt atklāti neziņoja par savu klātbūtni. {LI 431.1}

Martai ziņa tika nodota tik klusi, ka pārējie istabā to nemaz nedzirdēja. Pat Marija, bēdu pārņemta, neuztvēra šos vārdus. Steigšus piecēlusies, Marta izgāja laukā pretī Kungam, bet Marija, domādama, ka Marta aizgājusi uz Lācara kapa vietu, savās bēdās palika klusu sēžam. {LI 431.2}

Pretrunīgu jūtu saviļņotu sirdi Marta steidzās sastapt Jēzu. Viņa izteiksmīgajā sejā tā lasīja to pašu iejūtību un mīlestību, kas tur pastāvīgi staroja. Viņas paļaušanās uz Jēzu nebija satricināta, bet viņa iedomājās par savu karsti mīļoto brāli, kuru arī Jēzus bija mīlējis. Sirdī uzbangojot sāpēm par to, ka Kristus nebija ātrāk atnācis, un tomēr cerībā, ka pat tagad Viņš kaut ko darīs, lai tās iepriecinātu, viņa izsaucās: «Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris.» Sērotāju vaimanu un trokšņa vidū māsas atkal un atkal bija atkārtojušas šos vārdus. {LI 431.3}

Ar cilvēkam piemītošu un dievišķu līdzjūtību Jēzus raudzījās viņas noskumušajā un sāpju sagrauztajā sejā. Marta nejuta vēlēšanos atstāstīt pārciesto; viss bija pateikts šajos aizkustinošajos vārdos: «Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris.» Bet, vērdamās mīlestības pilnajā sejā, viņa piebilda: «(..) arī tagad es zinu, ka visu, ko Tu no Dieva lūgsi, Dievs Tev dos.» {LI 431.4}

Jēzus iedrošināja viņas ticību, sacīdams: «Tavs brālis celsies augšā!» Tas nebija teikts ar nolūku iedvest cerību uz tūlītēju pārmaiņu. Viņš Martas domas pārcēla pāri brāļa uzmodināšanai tagad un vērsa uzmanību uz taisno augšāmcelšanos. To Jēzus darīja tādēļ, lai tā Lācara uzmodināšanā varētu saskatīt visu taisno mirušo augšāmcelšanās ķīlu un garantiju tam, ka to panāks Pestītāja spēks. {LI 431.5}

Marta atbildēja: «Es zinu, ka viņš celsies augšā, kad miroņi celsies augšā pastarā dienā.» {LI 432.1}

Joprojām cenšoties viņas ticību ievadīt pareizā virzienā, Jēzus apliecināja: «Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība.» Kristū ir dzīvība — sākotnējā, neaizgūtā un neatvasinātā. «Kam Dēls ir, tam ir dzīvība.» (1. Jāņa 5:12) Kristus dievišķība ticīgam cilvēkam ir mūžīgās dzīvības garantija. «Kas Man tic,» sacīja Jēzus, «dzīvos, arī, ja tas mirs; un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?» Kristus te raugās

nākotnē uz savas otrās atnākšanas brīdi. Tad taisnie mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā un dzīvie taisnie, nāvi neredzējuši, pacelti Debesīs. Brīnumdarbam, kuru Kristus gatavojās darīt, uzmodinot no nāves Lācaru, vajadzēja norādīt uz visu taisno mirušo augšāmcelšanos. Ar savu vārdu un savu darbu Jēzus pasludināja, ka Viņš ir augšāmcelšanās Autors. Jēzus, kuram pašam drīz būs jāmirst pie krusta, stāvēja ar nāves atslēgām kā Uzvarētājs pār kapu un apliecināja savas tiesības un varu dot mūžīgo dzīvību. {LI 432.2}

Uz Pestītāja vārdiem: «Vai tu to tici?» Marta atbildēja: «Jā, Kungs, es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam jānāk pasaulē.» Viņa neaptvēra Kristus vārdus visā pilnībā, bet apliecināja savu ticību Viņa dievišķajai izcelsmei, kā arī paļāvību, ka Viņš spēj darīt visu, ko vien vēlas. {LI 432.3}

«Un, to sacījusi, viņa aizgāja un pasauca Mariju, savu māsu, tai paslepus sacīdama: «Mācītājs atnācis un tevi sauc.» » Viņa šo ziņu nodeva tik neuzkrītoši, cik vien iespējams, jo priesteri un rakstu mācītāji bija gatavi Jēzu apcietināt pie pirmās izdevības. Apraudātāju saceltajā troksnī pārējie viņas vārdus nesadzirdēja. {LI 432.4}

Izdzirdusi šādu ziņu, Marija steigšus piecēlās un satraukta atstāja telpu. Domādami, ka viņa dodas uz kapu, lai tur raudātu, sēru viesi tai sekoja. Atnākusi pie Jēzus, tā nometās zemē pie Viņa kājām un trīcošām lūpām sacīja: «Kungs, ja Tu būtu šeit bijis, mans brālis nebūtu miris.» Viņai bija grūti panesama sērotāju raudāšana, jo tā ilgojās pēc dažiem klusiem brīžiem kopā ar Jēzu. Bet viņai bija zināms par skaudību un naidu pret Kristu, kas slēpās dažu klātesošo sirdīs, un viņa atturējās pilnībā atklāt savas sāpes. {LI 432.5}

«Tad Jēzus, redzēdams viņu raudam un arī jūdus raudam, kas viņai bija sekojuši, garā aizgrābts noskuma.» Viņš lasīja visu klātesošo sirdis. Viņš redzēja, ka daudziem šī bēdu izrādīšana bija tikai izlikšanās. Viņš zināja, ka daži no šī pulka, kas patlaban izrāda liekuļotas sāpes, drīz vien plānos nāvi ne vien varenajam Brīnumdarim, bet arī tam, kas tiks uzmodināts no nāves. Kristus būtu varējis tiem šo māksloto sāpju masku noraut, bet Viņš apspieda savu taisnīgo sašutumu. To, ko Viņš patiesībā būtu varējis sacīt, Viņš neteica tās dārgās dvēseles dēļ, kas sirdssāpēs bija nokritusi pie Viņa kājām un patiesi Viņam ticēja. {LI 433.1}

«Kur jūs viņu esat likuši?» Kristus jautāja. «Tie Viņam saka: Kungs, nāc un redzi.» Visi kopā tie aizgāja līdz kapam. Tas bija sāpīgs skats. Lācars bija ļoti mīlēts, un māsas dziļās sirdssāpēs raudāja par viņu, un viņa bijušie draugi raudāja kopā ar tām. Redzot šīs cilvēciskās bēdas un to, ka noskumušie draugi varēja raudāt par mirušo, kamēr pasaules Pestītājs stāv līdzās, «Jēzus raudāja». Kaut gan Viņš bija Dieva Dēls, Viņš bija pieņēmis cilvēka dabu, un viņu aizkustināja cilvēciskās bēdas. Kristus maigajā, mīlošajā sirdī ciešanas arvien ir modinājušas līdzjūtību. Viņš raud ar raudošajiem un priecājas kopā ar tiem, kas ir priecīgi. {LI 433.2}

Bet Jēzus raudāja ne tikai savā cilvēciskajā līdzjūtībā pret Mariju un Martu. Viņa asarās izpaudās sāpes, tik daudz augstākas par cilvēciskajām sāpēm, cik Debesis ir augstākas par zemi. Kristus neraudāja par Lācaru, jo Viņš gatavojās to saukt ārā no kapa. Viņš raudāja tāpēc, ka daudzi no tiem, kas tobrīd apraudāja Lācaru, pēc īsa brīža plānos nāvi Viņam, kas ir augšāmcelšanās un dzīvība. Cik neiespējami neticīgajiem jūdiem bija pareizi saprast Viņa asaras! Daži, kuri Viņa skumju cēlonī nespēja saskatīt neko vairāk par notikuma ārēji redzamajiem apstākļiem, aizkustināti sacīja: «Redziet, cik ļoti Viņš to ir mīlējis.» Bet citi, mēģinādami iemest neticības sēklu klātesošo sirdīs, nievājoši sacīja: «Vai Viņš, kas atvēra aklā acis, nevarēja arī darīt, lai šis nenomirtu?» Ja Kristus spēkā bija glābt Lācaru, kāpēc Viņš atļāva tam mirt? {LI 433.3}

Ar pravietisku skatu Kristus redzēja farizeju un saduķeju ienaidu. Viņš zināja, ka tie jau bija izlēmuši un plānoja Viņa nāvi. Viņš zināja, ka daži, kas patlaban izskatījās tik līdzjūtīgi, drīz paši savā priekšā aizsitīs cerību durvis un Dieva pilsētas vārtus. Drīz norisināsies Viņa pazemošanas un krustā sišanas notikumi, kas beigsies ar Jeruzālemes izpostīšanu, kad neviens neapraudās mirušos. Jeruzālemei gaidāmais sods skaidri iezīmējās Viņa acu priekšā. Jēzus redzēja Romas leģionu aplenkto Jeruzalemi. Viņš zināja, ka daudzi, kas tagad apraudāja Lācaru, mirs pilsētas aplenkuma laikā bez cerības. {LI 433.4}

Bet Kristus raudāja ne tikai šo notikumu dēļ. Uz Viņu gūlās visu laikmetu sāpju smagums. Viņš skatīja Dieva likumu pārkāpšanas šausmīgās sekas. Viņš redzēja, ka, sākot ar Ābela nāvi, pasaules vēsturē starp labo un ļauno ir pastāvējusi nemitīga cīņa. Arī, raugoties nākotnē, Viņš redzēja, ka cilvēces liktenis ir saausts kopā ar ciešanām un mokām, asarām un nāvi. Visu laikmetu un visu zemju cilvēku cilts sāpes dūrās Viņa sirdī. Grēcīgās cilvēces posts smagi nospieda dvēseli, un asaras lija ilgās atņemt visas šīs mokas. {LI 434.1}

«Jēzus, atkal sirdī aizgrābts, nonāk pie kapa.» Lācars bija guldīts klints alā, kuras ieejai priekšā bija aizvelts liels akmens. «Noņemiet akmeni!» sacīja Jēzus. Domādama, ka Viņš tikai vēlas uz mirušo paskatīties, Marta iebilda, ka līķis apbedīts jau pirms četrām dienām un ir sākusies trūdēšana. Šis tieši pirms Lācara uzmodināšanas izteiktais paziņojums Kristus ienaidniekiem atņēma iespēju teikt, ka ir notikusi krāpšana. Pagātnē farizeji jau bija izplatījuši nepatiesus apgalvojumus par visapbrīnojamākajām Dieva spēka izpausmēm. Kristum uzmodinot Jaira meitiņu, Viņš bija teicis: «Tas bērns nav miris, bet guļ.» (Marka 5:39) Tā kā viņa bija slimojusi tikai īsu laiku un to uzmodināja tūlīt pēc nāves, farizeji paziņoja, ka bērns nemaz nav bijis miris, jo pats Kristus esot sacījis, ka viņa tikai guļot. Tie bija centušies radīt iespaidu, ka Kristus nespēj dziedināt slimības un Viņa brīnumdarbi ir netīra spēle. Bet šinī gadījumā neviens nevarēja noliegt to, ka Lācars ir miris. {LI 434.2}

Kad Kungs grib darīt kādu darbu, sātans atsevišķus cilvēkus pamudina celt iebildumus. Kristus sacīja: «Noņemiet akmeni!» Cik vien iespējams, sagatavojiet ceļu Manam darbam! Bet šeit izpaudās Martas pašpārliecinātā un godkārīgā daba. Viņa nevēlējās, ka kļūtu redzama sairstošā miesa. Cilvēka sirds ir kūtra izprast Kristus vārdus, un Martas ticība nebija aptvērusi Viņa apsolījuma īsto nozīmi. {LI 434.3}

Kristus norāja Martu, taču tas tika izdarīts laipni. «Vai Es tev nesacīju: Ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva varenību?» Kādēļ tev jāšaubās par Manu spēku? Kāpēc tu pretojies Manai prasībai? Tu dzirdēji Manus vārdus! Ja tu ticēsi, tad redzēsi Dieva godību. Dabiskā ceļā neiespējamās lietas nevar aizkavēt Visspēcīgā darbu. Šaubas un neticība nav pazemība. Patiesā pazemība un nodošanās atklājas pilnīgā uzticībā Kristus vārdiem. {LI 434.4}

«Noņemiet akmeni!» Kristus būtu varējis pavēlēt akmenim novelties, un tas paklausītu Viņa balsij. Viņš varēja pavēlēt ap sevi esošajiem eņģeļiem to izdarīt. Uz Viņa pavēli neredzamas rokas akmeni noceltu. Bet to vajadzēja izdarīt ar cilvēku rokām. Ar to Kristus gribēja rādīt, ka cilvēkiem ir jāsadarbojas ar Dievu. Ko spēj pats cilvēks, tas Dieva spēkam nav jādara. Dievs neatsakās no cilvēku palīdzības. Kungs stiprina to, kas sadarbojas ar Viņu, ja cilvēks izlieto šo spēku un viņam piešķirtās spējas. {LI 435.1}

Pavēle ir izpildīta. Akmens tiek novelts. Viss ir darīts atklāti un pārdomāti. Ikvienam ir iespēja pārliecināties, ka nenotiek nekāda krāpšana. Klints kapā Lācara ķermenis guļ auksts un nedzīvs. Raudātāju vaimanas ir apklusušas. Pārsteigti un gaidu pilni ļaudis stāv ap kapu, lai redzētu, kas notiks tālāk. {LI 435.2}

Kristus mierīgi stāv kapa priekšā. Klātesošos pārņem svēta bijība. Tad Kristus pieiet tuvāk pie kapa un, pacēlis savu skatu uz Debesīm, saka: «Tēvs, Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis!» Neilgi pirms tam Kristus ienaidnieki Viņu bija apsūdzējuši Dieva zaimošanā un pacēluši akmeņus, lai mestu uz Viņu, tāpēc ka Viņš bija apgalvojis, ka ir Dieva Dēls. Tie apvainoja Viņu, ka brīnumdarbi tiekot veikti ar sātana spēku. Bet te Kristus nosauc Dievu par savu Tēvu un pilnīgā pārliecībā pasludina, ka ir Dieva Dēls. {LI 435.3}

Visās lietās, ko Viņš darīja, Kristus sadarbojās ar savu Tēvu. Jēzus vienmēr centās skaidri parādīt, ka nerīkojas neatkarīgi; savus brīnumdarbus Viņš veica ticībā un ar lūgšanu. Kristus vēlējās, lai visiem būtu zināmas Viņa attiecības ar Tēvu. «Tēvs,» Viņš sacīja, «Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis! Es jau zināju, ka Tu katrā laikā Mani paklausi, bet apkārtstāvošo ļaužu dēļ Es to esmu sacījis, lai tie ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.» Šeit mācekļiem un ļaudīm bija jādod vispārliecinošākais pierādījums par attiecībām, kas pastāv starp Kristu un Dievu. Tiem vajadzēja pārliecināties, ka Kristus apgalvojums nav krāpšana. {LI 435.4}

«Un, to sacījis, Viņš stiprā balsī sauca: «Lācar, nāc ārā!» » Viņa balss, skaidra un

skanīga, iespiežas mirušā ausīs. Kad Viņš runā, cauri cilvēciskajai dabai ir redzama dievišķā. Dieva godības apgaismotajā sejā ļaudis redz Viņa spēka apliecinājumu. Visu acis pievērstas alas ieejai. Ausis cenšas uztvert visniecīgāko skaņu. Ar sasprindzinātu, gandrīz neizturamu interesi visi gaida Kristus dievišķības pārbaudi, pierādījumu, kas apstiprinātu, ka Viņš ir Dieva Dēls, vai arī uz visiem laikiem iznīcinātu cerības. {LI 435.5}

Klusajā kapā kaut kas sakustas, un mirušais parādās klints alas ieejā. Viņa kustības traucē līķauti, kuros tas bija kapā guldīts; un pārsteigtajiem skatītājiem Kristus saka: «Atraisiet viņu un ļaujiet viņam iet!» Atkal tiek rādīts, ka cilvēkiem ir jāsadarbojas ar Dievu. Viņiem jāstrādā savu līdzcilvēku labā. Lācars tiek atbrīvots, un viņš stāv ļaužu priekšā nevis kā izmocīts slimnieks, nevarīgiem, drebošiem locekļiem, bet kā vīrs labākajos spēka gados, pašā briedumā. Starojošais skatiens pauž saprātu un mīlestību pret Pestītāju. Viņš metas pielūgsmē pie Jēzus kājām. {LI 436.1}

Aiz pārsteiguma klātesošie zaudē valodu. Tad seko neaprakstāmas prieka un pateicības gaviles. Dzīvē atgriezto brāli māsas saņem kā dāvanu no Dieva un, prieka asaras raudādamas, saraustīti izsaka savu pateicību Pestītājam. Bet, kamēr brālis, māsas un draugi priekā gavilē par atkalredzēšanos, Jēzus aiziet no šīs vietas. Kad tie meklē dzīvības Devēju, Viņš vairs nav atrodams. {LI 436.2}

59 Nodaļa - Priesteru sazvērestības

(Jāņa 11:47-54) {LI 437.1}

Betānija bija tik tuvu Jeruzālemei, ka šajā pilsētā drīz vien nokļuva ziņa par Lācara uzmodināšanu. No brīnumdarba slepenajiem novērotājiem jūdu vadoņi ātri uzzināja visus faktus. Nekavējoties tika sasaukts Sinedrijs, lai izlemtu, ko šajā situācijā darīt. Kristus bija pilnībā pierādījis savu varu pār nāvi un kapu. Šis varenais brīnumdarbs bija galvenais Dieva pierādījums, ka Viņš savu Dēlu ir sūtījis pasaulē pestīšanas dēļ. Tas bija pietiekams dievišķā spēka demonstrējums, lai pārliecinātu ikvienu, kam bija prāts un apgaismota sirdsapziņa. Daudziem Lācara uzmodināšanas aculieciniekiem tas lika ticēt Jēzum. Bet priesteru ienaids pret Viņu iedegās vēl stiprāk. Tie bija noraidījuši visus Viņa dievišķuma pierādījumus, un šis jaunais brīnumdarbs tos tikai satracināja. Mirušais bija uzmodināts gaišā dienas laikā un daudzu liecinieku klātbūtnē. Nekādi izdomājumi šādu pierādījumu nevarēja apgāzt. Tieši šī iemesla dēļ priesteru naids kļuva vēl nevaldāmāks. Vairāk kā jebkad agrāk tie pieņēma stingru lēmumu apturēt Kristus darbību. {LI 437.2}

Lai gan saduķeji neatbalstīja Kristu, tomēr tie nebija tik pilni ļaunprātības kā farizeji. Viņu naids nebija bijis tik rūgts. Bet nu tie jutās visai uztraukti. Tie neticēja mirušo augšāmcelšanai. Viņi bija izveidojuši «zinātnisku» teoriju, saskaņā ar kuru mirušā ķermenī nav iespējams atjaunot dzīvību. Bet ar pāris Kristus vārdiem viņu teorija tika apgāzta. Tika skaidri pierādīts, ka tie nepazīst ne Svētos Rakstus, ne Dieva spēku. Tie neredzēja iespēju, kā izdzēst iespaidu, ko brīnumdarbs bija atstājis uz ļaudīm. Kā lai cilvēkus novērš no Tā, kurš spēj atņemt mirušos nāvei? Tika izplatītas dažādas melīgas ziņas, taču brīnums nebija noliedzams, un viņi nezināja, kā iznīcināt šī notikuma iespaidu. Līdz šim saduķeji nebija atbalstījuši Kristus iznīcināšanas plānu. Bet pēc Lācara augšāmcelšanās tie nolēma, ka Viņa bezbailīgās liecības pret tiem var apklusināt tikai nāve. {LI 437.3}

Farizeji ticēja augšāmcelšanai, un viņi nevarēja neredzēt, ka šis brīnumdarbs pierāda Mesijas klātbūtni. Bet viņi Kristus darbu visu laiku bija traucējuši. Tie Viņu ienīda jau no paša sākuma, tādēļ ka Viņš bija atmaskojis šo cilvēku liekuļoto svētulību. Pestītājs bija norāvis stingro reliģisko ceremoniju masku, kas apslēpa viņu morālo kroplumu. Kristus mācītā skaidrā reliģija bija atzinusi par nederīgām viņu tukšās dievbijības formas. Tie slāpa pēc atriebības par Viņa asajiem rājieniem. Tie jau bija mēģinājuši Viņu izprovocēt pateikt vai izdarīt kaut ko tādu, kas dotu iemeslu Viņu notiesāt. Vairākas reizes tie bija mēģinājuši nomētāt Pestītāju ar akmeņiem, bet Viņš vienmēr bija mierīgi aizgājis un pazudis. {LI 437.4}

Visi brīnumdarbi, ko Kristus veica sabatā, atviegloja cilvēku ciešanas, bet farizeji centās Viņu notiesāt kā sabata pārkāpēju. Tie mēģināja pret Viņu sakūdīt Hēroda kalpus.

Viņi stāstīja, ka Jēzus gribot uzcelt savu valsti, un apspriedās ar tiem, kā Viņu iznīcināt. Lai romiešos radītu naidīgu noskaņojumu, tie stāstīja, ka Jēzus gribot gāzt viņu varu. Farizeji centās izmantot jebkuru iemeslu Viņa ietekmes iznīcināšanai tautā. Līdz šim viņu mēģinājumi bija cietuši neveiksmi. Ļaužu pulki, kas redzēja Viņa žēlsirdības darbus un klausījās skaidrās un svētās mācības, saprata, ka tie nav sabata pārkāpēja un zaimotāja darbi un vārdi. Pat farizeju sūtītos sargus bija tā ietekmējis Viņa teiktais, ka tie nespēja Viņam pielikt rokas. Savā neprātā jūdi beidzot izdeva likumu, ka ikvienu, kas apliecinās ticību Jēzum, izslēgs no sinagogas. {LI 438.1}

Kad priesteri, rakstu mācītāji un vecākie sanāca uz apspriedi, tiem jau bija noteikta apņemšanās apklusināt To, kas ļaudis pārsteidza ar saviem brīnumiem. Farizeji un saduķeji tagad jutās ciešāk vienoti kā jebkad agrāk. Līdz šim viņi bija sašķēlušies, bet tagad tie apvienojās opozīcijā pret Kristu. Nikodēms un Jāzeps iepriekšējās sēdēs bija aizkavējuši Jēzus notiesāšanu, un tādēļ tos nemaz neaicināja. Apspriedē gan bija klāt citi ietekmīgi vīri, kas ticēja Jēzum, bet viņu iespaids nevarēja pārspēt naidīgos farizejus. {LI 438.2}

Apspriedes dalībnieki tomēr nebija pilnīgi vienprātīgi. Sinedrijam tajā laikā nebija juridisku tiesību. Tā pastāvēšanu vienīgi pacieta. Daži no šīs padomes locekļiem šaubījās, vai būtu saprātīgi Kristu nogalināt. Tie baidījās, ka šāda rīcība varētu izraisīt sacelšanos tautā un dot romiešiem ieganstu turpmāk liegt priesteru kārtai labvēlību un līdzšinējo varu. Saduķejus gan vienoja naids pret Kristu, bet tie izturējās visai piesardzīgi, baidīdamies, ka romieši tiem varētu atņemt viņu augsto stāvokli. Šajā padomē, kas bija sanākusi lemt par Kristus nāvi, piedalījās tas pats Liecinieks, kas bija dzirdējis Nebukadnēcara lielīgos vārdus, vērojis Belsacara elkdievīgās dzīres un bijis klāt Nācaretē, kad Kristus sevi pasludināja par Svaidīto. Šis Liecinieks tagad brīdināja rakstu mācītājus. Jēzus dzīves notikumi viņu atmiņā uzausa ar tādu noteiktību, kas tos satrauca. Viņi atcerējās skatu dievnamā, kad Jēzus kā divpadsmitgadīgs zēns stāvēja skoloto bauslības mācītāju priekšā, uzdodams tiem tādus jautājumus, ka tie brīnījās. Tikko notikušais brīnumdarbs liecināja, ka Jēzus nebija nekas cits kā Dieva Dēls. Pēkšņi visā skaidrībā atausa atmiņā Vecās Derības raksti par Kristu. Apmulsuši un nemierīgi tie cits citam jautāja: «Ko mēs darīsim?» Sinedrijā notika šķelšanās. Svētā Gara ietekmēti, priesteri un rakstu mācītāji nespēja atbrīvoties no apziņas, ka karo pret Dievu. {LI 438.3}

Kad jūdu tiesa bija vislielākajā neziņā, piecēlās augstais priesteris Kajafa. Kajafa bija augstprātīgs un cietsirdīgs, valdonīgs un neiecietīgs. Viņa dzimtas rados bija saduķeji — lepni, pašpārliecināti, izaicinoši, godkāres un cietsirdības pilni, ko tie slēpa zem liekuļotas taisnības mantijas. Kajafa bija pētījis pravietojumus, kuru īsto nozīmi gan neizprata, bet tomēr runāja ar lielu autoritāti un pārliecību: «Jūs neko nesaprotat un neapsverat, ka mums ir labāk, lai viens cilvēks mirst, ja to prasa tautas labums, nekā kad

visa tauta iet bojā.» Augstais priesteris uzstāja, ka Jēzus ir jāiznīcina pat tad, ja Viņš būtu nevainīgs. Viņš rada nemieru, piesaista tautas uzmanību un mazina rakstu mācītāju autoritāti. Viņš ir tikai viens, tādēļ ir labāk, ka Viņš mirst, nekā cieš vadītāju autoritāte. Ja tauta zaudēs uzticēšanos saviem vadoņiem, nācijas spēks būs iznīcināts. Kajafa centās pārliecināt, ka pēc šī brīnumdarba Jēzus piekritēji droši vien sacelšoties. Tad nāks romieši, viņš teica, slēgs mūsu templi, atcels mūsu likumus, iznīcinot mūs kā tautu. Ko nozīmē šī viena galilejieša dzīvība, salīdzinot ar tautas dzīvību? Ja Viņš ir Israēla labklājības šķērslis, vai tad Viņu iznīcināt nav kalpošana Dievam? Labāk, ka mirst viens cilvēks, nekā iet bojā visa tauta. {LI 439.1}

Pasludinādams to, ka vienam cilvēkam jāmirst par visu tautu, Kajafa parādīja, ka viņam tomēr ir kaut kādas ļoti ierobežotas zināšanas par pravietojumiem. Bet Jānis, aprakstot šo notikumu, arī piemin pravietojumu un parāda tā dziļo un plašo jēgu. Viņš saka: «Jo Jēzum bija mirt tautas labā. Un nevien jūdu tautas labā, bet arī, lai savāktu vienkopus izklīdinātos Dieva bērnus.» Cik akli augstprātīgais Kajafa vērtēja Pestītāja sūtību! {LI 439.2}

Kajafas mutē šī visdārgākā patiesība pārvērtās par meliem. Viņa ieteiktā politika pamatojās uz pagānisma principiem. Neskaidrā atziņa, ka vienam jāmirst par cilvēci, pagānu vidū bija kļuvusi par cēloni cilvēku upurēšanai. Tā Kajafa ieteica upurēt Jēzu, lai glābtu vainīgo tautu nevis no pārkāpumiem, bet, paliekot pārkāpumos, lai Israēls varētu turpināt dzīvot grēkos. Ar šādu secinājumu viņš cerēja apklusināt to ļaužu iebildumus, kuri iedrošinātos sacīt, ka Kristū nav atrasts nekas tāds, kas prasītu Viņa sodīšanu ar nāvi. {LI 440.1}

Šinī padomes sēdē Kristus ienaidnieki tika nopietni pārliecināti. Svētais Gars bija ietekmējis viņu prātus. Bet sātans centās tos pakļaut savai varai. Tas viņu uzmanību pievērsa Kristus dēļ paciestajiem aizvainojumiem. Cik maz Jēzus vērtēja viņu taisnību! Viņš runāja par daudz lielāku taisnību, kas jāiegūst visiem, kuri vēlas būt par Dieva bērniem. Neņemdams vērā viņu formas un ceremonijas, Jēzus iedrošināja grēciniekus iet tieši pie Dieva kā pie žēlastības pilna Tēva un izteikt Viņam visas savas vajadzības. Viņi domāja, ka tādā veidā Jēzus noliedz priesteru kārtas autoritāti. Viņš bija atteicies atzīt rabīnu skolu teoloģiju. Viņš bija atmaskojis priesteru ļaunos darbus un nelabojami kaitējis viņu iespaidam. Viņš bija iedragājis viņu principu un tradīciju spēku, paziņodams, ka, stingri uzspiezdami ceremoniālos likumus, tie atceļ Dieva bauslību. Visu to sātans tagad viņiem atgādināja. {LI 440.2}

Sātans teica, ka savas autoritātes nodrošināšanas dēļ tiem Jēzus jāiznīcina, un šim padomam tie paklausīja. Tas, ka tie varētu zaudēt savu varu, pēc viņu domām bija pietiekams iemesls, lai nonāktu pie šāda lēmuma. Izņemot tikai nedaudzus, kas neuzdrīkstējās izsacīt savas domas, Kajafas teikto Sinedrijs uzņēma kā Dieva vārdus.

Apspriedes dalībnieki jutās atviegloti, nesaskaņas izbeidzās. Tie nolēma Kristu nonāvēt pie pirmās izdevības. Atmezdami pierādījumus par Jēzus dievišķumu, šie priesteri un vecākie sevi ieslēdza necaurredzamā tumsā. Tie nonāca pilnīgā sātana varā, lai viņš tos ierautu mūžīgās pazušanas bezdibenī. Šo cilvēku kļūda bija paš-apmierinātība. Viņi sevi uzskatīja par patriotiem, kas tiecas pēc tautas glābšanas. {LI 440.3}

Sinedrijs tomēr baidījās rīkoties pārsteidzīgi, lai nesakaitinātu ļaudis un pret Jēzu paredzētā vardarbība nevērstos atpakaļ pret viņiem pašiem. Šī iemesla dēļ padome pieņemtā sprieduma izpildīšanu vēl atlika. Pestītājs saprata priesteru sazvērestību. Viņš zināja, ka tie tīkoja atbrīvoties no Viņa un savu nodomu drīz īstenos. Bet Jēzus uzdevums nebija krīzi pasteidzināt, un tāpēc Viņš aizgāja no šī apvidus, paņemdams līdzi arī mācekļus. Tā Jēzus ar savu priekšzīmi vēlreiz uzsvēra norādījumu, ko bija devis mācekļiem: «Kad tie jūs vajā šinī pilsētā, tad bēdziet uz citu.» (Mat. 10:23) Visur ir bezgala daudz iespēju, lai darbotos dvēseļu glābšanā. Ja to neprasa uzticība Kungam, Viņa kalpiem nevajag pakļaut briesmām savu dzīvību. {LI 440.4}

Jēzus bija veltījis pasaulei trīs atklātas darbības gadus. Pestītāja pašaizliedzības un nesavtīgās labdarības piemērs bija ļaudīm redzams. Viņa šķīstā, ciešanu un nodošanās pilnā dzīve visiem bija labi zināma. Tomēr šis īsais trīs gadu laika sprīdis bija tieši tik garš, cik ilgi pasaule spēja izturēt sava Glābēja klātbūtni. {LI 441.1}

Viņa dzīve bija vajāšanu un apvainojumu pilna. Greizsirdīga ķēniņa padzīts no Betlēmes, savu ļaužu atmests Nācaretē, notiesāts uz nāvi bez vainas Jeruzālemē, Jēzus ar saviem nedaudzajiem uzticīgajiem sekotājiem uz laiku atrada patvērumu svešā pilsētā. Viņu, kuru vienmēr aizkustināja cilvēku bēdas, kurš dziedināja neveselos, akliem atdeva redzi un kurliem dzirdi, mēmajiem valodu, kurš paēdināja izsalkušos un iepriecināja noskumušos, padzina tauta, kuras glābšanas dēļ Viņš pūlējās. Tas, kurš staigāja pa vētrā trakojošajiem viļņiem un ar vienu vārdu apklusināja to nikno krākšanu, kurš izdzina velnus, kas iziedami atzina Viņu par Dieva Dēlu, kurš pārtrauca mirušo dusu, kurš spēja saviļņot tūkstošus ar saviem gudrajiem vārdiem, nespēja aizsniegt to cilvēku sirdis, kurus padarīja aklus aizspriedumi un naids un kuri stūrgalvīgi noraidīja gaismu. {LI 441.2}

60 Nodaļa - Jaunās valstības likums

(Mat. 20:20-28; Marka 10:32-45; Lūk. 18:31-34) {LI 442.1}

Tuvojās Pasā svētku laiks, un Jēzus atkal gatavojās iet uz Jeru- zālemi. Viņa sirdī bija miers, jo valdīja pilnīga saskaņa ar Tēva gribu, un noteiktiem soļiem Viņš steidzās uz upura vietu. Bet mācekļus pārņēma noslēpumainas šaubu un baiļu izjūtas. Pestītājs «gāja viņiem pa priekšu, un tie iztrūcinājās un bailēs Viņam sekoja». {LI 442.2}

Atkal Kristus sapulcināja visus divpadsmit mācekļus pie sevis un vēl skaidrāk kā jebkad agrāk runāja ar tiem par nodevību un savām ciešanām. » «Redziet,» » Viņš sacīja, » «mēs noejam uz Jeruzālemi, lai piepildītos viss, ko pravieši rakstījuši par Cilvēka Dēlu. Viņu nodos pagānu rokās, apsmies, nonievās un apspļaudīs, šautīs ar pātagām un nonāvēs, bet trešajā dienā Viņš celsies augšā.» Bet viņi no tā neko nesaprata; tumšs bija viņiem šis vārds, un tie to nevarēja saprast.» {LI 442.3}

Vai viņi tikko nebija sludinājuši: «Dieva valstība ir tuvu atnākusi»? Vai Kristus pats nebija apsolījis, ka daudzi sēdēs kopā ar Ābrahāmu, Izāku un Jēkabu Dieva valstībā? Vai Viņš tiem, kas bija visu atstājuši Viņa dēļ, to neapsolīja simtkārtīgi atdot jau šinī dzīvē un vēl daļu Viņa valstībā? Vai divpadsmit mācekļiem Viņš nebija devis sevišķu solījumu par augstām goda vietām savā valstībā, ka tie sēdēs goda krēslos un tiesās divpadsmit Israēla ciltis? Nupat Viņš apliecināja, ka jāpiepildās visam, ko pravieši par Viņu rakstījuši. Vai tad pravieši jau iepriekš nebija pasludinājuši Mesijas valstības godību? Šādu cerību gaismā Viņa vārdi par nodošanu, vajāšanām un nāvi šķita neizprotami un drūmi. Lai kādas grūtības arī nestātos ceļā, tie ticēja, ka valstība drīz tiks uzcelta. {LI 442.4}

Jānis, Cebedeja dēls, bija viens no pirmajiem diviem mācekļiem, kas sekoja Jēzum. Viņš ar savu brāli Jēkabu piederēja pie pirmā pulciņa, kas atstāja visu, lai kalpotu Kungam. Tie labprāt bija atstājuši mājas un draugus, lai varētu būt pie Jēzus. Tie bija ceļojuši, runājuši, pavadījuši laiku kopā ar Viņu mājās un lielās tautas sanāksmēs. Jēzus bija mierinājis viņus bailēs, izglābis no briesmām, atvieglojis ciešanas, iepriecinājis bēdās, pacietīgi un laipni pamācījis, līdz šķita, ka viņu sirdis ir saistītas ar Pestītāju un savā dedzīgajā mīlestībā tie vēlējās jaunajā valstībā būt Viņam vistuvāk. Kad vien tas bija iespējams, Jānis ieņēma vietu Pestītājam tieši blakus, un arī Jēkabs ilgojās pēc pagodinājuma būt ļoti tuvu Viņam. {LI 442.5}

Arī viņu māte bija Kristus sekotāja un devīgi kalpoja ar visu, kas viņai bija. Mātes mīlestībā un godkārē tā saviem dēliem vēlējās viscienījamākās vietas jaunajā valstī. Viņa tos mudināja izteikt šādu lūgumu. {LI 443.1}

Tā māte kopā ar dēliem atnāca pie Jēzus, lūdzot izpildīt kādu viņu sirsnīgu vēlēšanos. {LI 443.2}

«Ko jūs gribat, lai Es jums daru?» Viņš vaicāja. Māte atbildēja: «Saki, lai šie mani abi dēli sēd Tavā valstībā viens Tev pa labo, otrs pa kreiso roku.» {LI 443.3}

Jēzus pret tiem izturējās saudzīgi un nepārmeta viņu savtību, cenšoties pēc pārākuma starp saviem brāļiem. Viņš labi pazina šo cilvēku sirdis. Pestītājs zināja, cik dziļa ir viņu pieķeršanās, jo tās nebija tikai cilvēciskas jūtas. Lai gan sajaukta ar cilvēciskumu, tā bija straume no Viņa paša glābjošās mīlestības avota. Viņš negribēja pārmest, bet padziļināt un šķīstīt šo avotu. Jēzus jautāja: «Vai jūs varat dzert to kausu, ko Es dzeru, vai tapt kristīti ar to kristību, ar ko Es topu kristīts?» Tie atcerējās Viņa noslēpumainos vārdus par grūtībām un ciešanām, tomēr droši atbildēja: «Varam gan.» Tie uzskatīja par visaugstāko godu pierādīt savu uzticību, daloties visā, kas gaida viņu Kungu. {LI 443.4}

«Jūs gan to kausu dzersit, ko Es dzeru, un tapsit kristīti ar to kristību, ar ko Es topu kristīts», apstiprināja Jēzus. Viņu pašu troņa vietā gaidīja krusts kopā ar diviem ļaundariem — vienu labajā, bet otru kreisajā pusē. Arī Jānim un Jēkabam būs jāpiedalās sava Kunga ciešanās — viens no viņiem būs pirmais upuris, kuram nāvi nesīs zobens, bet otrs ilgāk par visiem izturēs darba grūtības, kaunu un vajāšanas. {LI 443.5}

«Bet sēdēt pie Manas labās un kreisās rokas», Jēzus turpināja, «Man nepiederas dot; tas pienākas tiem, kam Mans Tēvs to sagādājis.» Dieva valstībā stāvoklis netiek piešķirts izredzētajiem. To nevar nopelnīt, ne arī saņemt kā nepamatotu dāvanu. To noteiks cilvēka raksturs. Kronis un tronis būs sasniegtā stāvokļa apliecinājums, zīme uzvarai pār sevi pašu, kas iegūta Jēzus Kristus spēkā. {LI 443.6}

Daudz, daudz vēlāk, kad Jānis, dalīdamies Kristus ciešanās, bija iemācījies Viņam just līdzi, Kungs savam māceklim atklāja, kāds ir tuvu attiecību noteikums Viņa valstībā. «Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.» «To, kas uzvar, Es darīšu par balstu sava Dieva namā, un viņš no tā nekad neaizies, un Es rakstīšu uz viņa sava Dieva Vārdu (..) un Manu jauno vārdu.» (Atkl. 3:21,12) Tāpat apustulis Pāvils rakstīja: «Jo es jau topu par ziedojumu, un manas atraisīšanas laiks ir pienācis. Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā.» (2. Tim. 4:6-8) {LI 444.1}

Kristum vistuvāk stāvēs tas, kas šeit, virs zemes būs visvairāk dzēris no Viņa pašaizliedzīgās mīlestības gara, no mīlestības, kas «nelielās», kas «nav uzpūtīga», kas «nemeklē savu labumu», kas «neskaistas», kas «nepiemin ļaunu» (1. Kor. 13:4,5), no mīlestības, kas, tāpat kā mūsu Kungu, arī mācekli spiedīs atdot visu cilvēces glābšanas labā, dzīvot, strādāt un nest upurus līdz pat nāvei. Šis gars izpaudās apustuļa Pāvila dzīvē. Pāvils sacīja: «Jo dzīvot man ir Kristus», tas ir, viņa dzīve cilvēkiem atklāja Kristu, «un mirt — ieguvums», ieguvums Kristus dēļ, jo nāve pierādītu Viņa žēlastības spēku un pulcētu pie Viņa dvēseles. «Kristus tiks pagodināts manā miesā,» viņš sacīja, «vai ar

dzīvību, vai ar nāvi.» (Filip. 1:21,20) {LI 444.2}

Kad pārējie desmit dzirdēja Jēkaba un Jāņa lūgumu, tas viņiem ļoti nepatika. Ikviens no viņiem tīkoja augstāko vietu valstī, un tie dusmojās, ka šie divi mācekļi bija ieguvuši šķietami lielākas priekšrocības par citiem. {LI 444.3}

Likās, ka atkal atjaunosies strīds par to, kurš no viņiem ir lielāks, tādēļ Jēzus tos saaicināja pie sevis un sašutušajiem mācekļiem teica: «Jūs zināt, ka tie, ko par tautu valdniekiem tur, tie tās apspiež, un viņu lielie kungi tām dara pāri. Bet tā lai nav jūsu starpā.» {LI 444.4}

Pasaules valstīs stāvoklis nozīmē pašpaaugstināšanos. Tautai liek pastāvēt valdošo šķiru dēļ. Ietekme, bagātība, izglītība ir vadītāju daudzie līdzekļi varas iegūšanai pār masām. Augstākās šķiras esot paredzētas, lai domātu, lemtu, priecātos un valdītu, bet zemākās — paklausībai un kalpošanai. Reliģija, tāpat kā viss cits, tiek uzskatīta par varas jautājumu. No ļaudīm gaida, ka tie ticēs un īstenos to, ko noteikusi augstākā šķira. Cilvēka tiesības pašam par sevi lemt un rīkoties pilnībā netiek ņemtas vērā. {LI 444.5}

Kristus savu valstību pamatoja uz citiem principiem. Viņš cilvēkus aicināja nevis valdīt, bet kalpot, lai stiprie panestu vājo trūkumus. Visiem, kam piemīt spēks, stāvoklis, talanti un izglītība, līdz ar to tiek uzlikts vēl lielāks pienākums kalpot līdzcilvēkiem. Pat visnecilākajiem Kristus mācekļiem ir sacīts: «Jo viss tas notiek jūsu dēļ.» (2. Kor. 4:15) {LI 445.1}

«Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un savu dzīvību atdotu par atpirkšanas maksu par daudziem.» Savu mācekļu vidū Kristus vārda pilnā nozīmē bija sargs un nastu nesējs. Viņš dalījās viņu nabadzībā, Viņš parādīja pašaizliedzību citu dēļ, Viņš gāja tiem pa priekšu, lai nolīdzinātu ceļa grūtākās vietas, un visai drīz Viņam bija paredzēts pabeigt darbu virs zemes, upurējot dzīvību. Kristus darbības principiem ir jāpamudina arī locekļi draudzē, kas ir Viņa miesa. Pestīšanas plāns un pamats ir mīlestība. Kristus valstībā vislielākie ir tie, kas seko Viņa atstātajai priekšzīmei, strādājot par Viņa ganāmpulka ganiem. {LI 445.2}

Pāvila vārdi atklāj kristīgas dzīves patieso cēlumu un cieņu: «Nebūdams atkarīgs ne no viena, es brīvprātīgi paliku visiem par kalpu (..), nevis savu, bet daudzu citu labumu meklēdams, lai tie taptu izglābti.» (1. Kor. 9:19; 10:33) {LI 445.3}

Sirdsapziņas jautājumos dvēselei nedrīkst likt šķēršļus. Neviens nedrīkst valdīt pār otra prātu, nedrīkst spriest otra vietā vai diktēt viņa pienākumus. Dievs katrai dvēselei atļauj brīvi domāt un vadīties no savas pārliecības. «Ikviens no mums atbildēs Dievam par sevi.» (Rom. 14:12) Nevienam nav tiesību apspiest otra personību. Visos principiālajos jautājumos «ikviens lai pilnīgi turas savā pārliecībā». (Rom. 14:5) Kristus valstībā nav virskundzības, nav spaidu. Debesu eņģeļi nenāk uz zemi valdīt vai pieprasīt

godināšanu, bet tie ierodas kā žēlastības vēstneši, lai sadarbotos ar cilvēkiem, veicinot cilvēces garīgo uzplaukumu. {LI 445.4}

Pestītāja mācības princips un paši vārdi to dievišķajā skaistumā turpināja dzīvot mīļoto mācekļu atmiņā. Jāņa galvenā liecība draudzēm līdz pat viņa dzīves pēdējiem mirkļiem bija: «Jo šī ir tā vēsts, ko esat dzirdējuši no sākuma, ka mums būs citam citu mīlēt.» «No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka Viņš savu dzīvību par mums ir atdevis; tad arī mums pienākas atdot savas dzīvības par brāļiem.» (1. Jāņa 3:11,16) {LI 445.5}

Šis gars valdīja pirmkristiešu draudzē. Pēc Svētā Gara izliešanas «ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele, neviens neko no savas mantas nesauca par savu, bet viņiem viss bija kopīgs». «Viņu starpā arī nebija neviena, kam kā trūktu.» «Apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija ar viņiem visiem.» (Ap. d. 4:32,34,33) {LI 446.1}

61 Nodaļa - Caķejs

(Lūk. 19:1-10) {LI 447.1}

Pa ceļam uz Jeruzalemi Jēzus nonāca Jērikā un «gāja pilsētai cauri». Pilsēta, kas bija tropisko zaļumu un skaistuma pārpilna, atradās dažas jūdzes no Jordānas, ielejas rietumu malā, kura šeit pārgāja līdzenumā. Ar saviem palmu kokiem un krāšņajiem dārziem, ko apūdeņoja burbuļojoši strauti, tā mirdzēja kā smaragds starp kaļķakmens kalniem un neapdzīvotām aizām, kas atradās starp Jeruzālemi un līdzenuma pilsētu. {LI 447.2}

Ceļodamas uz svētkiem, cauri Jērikai gāja daudzas karavānas. To ierašanās vienmēr bija priecīgs notikums, bet šoreiz ļaudis satrauca dziļāka interese. Bija kļuvis zināms, ka ceļotāju pulkā ir Galilejas Mācītājs, kas pavisam nesen bija uzmodinājis no nāves Lācaru, un, kaut gan bija izplatījušās valodas par priesteru sazvērestību, milzīgie ļaužu pulki ļoti vēlējās Viņam parādīt godu. {LI 447.3}

Jērika bija viena no tām pilsētām, ko senatnē nošķīra priesteriem, tādēļ arī tagad tur dzīvoja daudz šīs kārtas ļaužu. Tomēr pilsētā bija iedzīvotāji arī ar pavisam citādu nodarbošanos. Tā bija liels tirdzniecības un satiksmes centrs, un šeit varēja sastapt gan Romas ierēdņus un kareivjus, gan arī ceļotājus no dažādām pasaules zemēm, un muitas iestādes to padarīja vēl par daudzo nodokļu iekasētāju dzīvesvietu. {LI 447.4}

Virsmuitnieks Caķejs bija jūds, bet viņa tautieši to nicināja. Viņa dienesta pakāpe un bagātība bija iegūta ar nodarbošanos, kuru jūdi ienīda un kuras nosaukumu tie saistīja ar netaisnību un izspiešanu. Tomēr bagātais muitas ierēdnis nebija tik bezjūtīgs, kā tas daudziem šķita. Zem pasaulīgās un augstprātīgās ārienes slēpās dievišķai ietekmei pakļāvīga sirds. Caķejs bija dzirdējis par Jēzu. Ziņa par To, kurš bija parādījis laipnību un labvēlību pret nicinātām ļaužu šķirām, bija izplatījusies tālu. Muitnieku vadītājā modās ilgas pēc labākas dzīves. Tikai nedaudzas jūdzes no Jērikas pie Jordānas bija sludinājis Jānis Kristītājs, un Caķejs bija dzirdējis aicinājumu uz atgriešanos no grēkiem. Kaut gan dzīvē tas netika ievērots, tomēr atmiņā bija palicis muitniekiem dotais norādījums: «Neņemiet vairāk, kā jums nolikts!» (Lūk. 3:13) Viņš pazina Svētos Rakstus un bija pārliecināts par savas rīcības negodīgumu. Tagad, dzirdēdams no citiem Lielā Skolotāja vārdus, viņš juta, ka Dieva acīs ir grēcinieks. Taču tas, ko viņš dzirdēja par Jēzu, sirdī iededza cerību. Grēku nožēla un dzīves pārmaiņa bija iespējama pat viņam: vai tad viens no jaunā Mācītāja visuzticamākajiem mācekļiem nebija muitnieks? Caķejs nevilcinādamies sāka rīkoties pēc pārliecības, kas viņā bija radusies, un atlīdzināja zaudējumus tiem, kam tos bija nodarījis. {LI 447.5}

Kad Jēriku pāršalca vēsts, ka pilsētā ierodas Jēzus, viņš jau bija uzsācis savu atgriešanās ceļu. Caķejs apņēmās satikties ar Pestītāju. Viņš bija sācis aptvert, cik rūgti ir grēka augļi un cik grūts ir tā ceļš, kas mēģina atgriezties no netaisnības. Būt nepareizi

saprastam, piedzīvot aizdomas un neuzticēšanos tieši tad, kad viņš centās izlabot savas kļūdas — to bija grūti panest. Muitnieku vadītājs ilgojās redzēt To, kura vārdi bija iedvesuši sirdī cerību. {LI 448.1}

Ielas bija ļaužu pārpildītas, un Caķejs, būdams augumā mazs, pāri ļaužu galvām neko nevarēja saredzēt. Neviens viņam nedeva ceļu, un tā, aizskrējis ļaužu pulkam nedaudz priekšā, kur pāri ceļam pārkārās kupli sazarojis vīģes koks, bagātais muitas iekasētājs uzrāpās tā zaros, no kurienes varēja pārredzēt gājienu, kad tas virzījās garām. Ļaužu pūlis jau tuvojās, un Caķejs dedzīgām acīm cieši skatījās, lai saskatītu To, kuru tik ļoti vēlējās redzēt. {LI 448.2}

Cauri priesteru un rakstu mācītāju saceltajam troksnim, cauri pūļa apsveikuma saucieniem Jēzus sirdi aizsniedza šīs virsmuitnieka vārdos neizsacītās ilgas. Pēkšņi tieši zem vīģes koka apstājas kāda grupa, ļaudis visapkārt norimst un kāds, kura skats, šķiet, lasa dvēseli, palūkojas uz augšu. Gandrīz pats sev neticēdams, kokā sēdošais muitnieks izdzird vārdus: «Caķej, kāp steigšus zemē, jo Man šodien jāiegriežas tavā namā!» {LI 448.3}

Ļaudis pašķir ceļu, un Caķejs kā sapnī ved tos uz savu māju. Bet rakstu mācītāji saīgušām sejām un neapmierināti nicīgi murmina: «Pie grēcīga cilvēka Viņš ir apmeties!» {LI 448.4}

Caķeju dziļi saviļņoja, pārsteidza un padarīja klusu Kristus mīlestība un labvēlība, kas izpaudās, Pestītājam ievērojot viņu, kurš bija tik necienīgs. Tad mīlestība un uzticība pret jaunatrasto Kungu atver viņa lūpas. Viņš vēlas atklāti parādīt savu nožēlu un atgriešanos. {LI 448.5}

Lielā ļaužu pulka klātbūtnē «Caķejs piegāja pie Jēzus un sacīja: «Kungs, pusi no savas mantas es gribu dot nabagiem, un, ko es citiem esmu izspiedis, es četrkārtīgi gribu atdot.» » {LI 450.1}

«Jēzus sacīja viņam: «Šodien šim namam pestīšana notikusi, tāpēc ka arī šis ir Ābrahāma dēls.» » {LI 450.2}

Kad bagātais jauneklis aizgāja no Jēzus, mācekļi bija pārsteigti par sava Mācītāja vārdiem: «Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā!» Viņi jautāja cits citam: «Kas tad var tapt glābts?» Tagad viņi saņēma uzskatāmu mācību par Kristus vārdu patiesīgumu: «Kas cilvēkiem nav iespējams, tas iespējams Dievam.» (Marka 10:23,26; Lūk. 18:27) Tie redzēja, kā, pateicoties Dieva žēlastībai, bagāts cilvēks var ieiet Debesu valstībā. {LI 450.3}

Pirms vēl Caķejs bija redzējis Kristu, viņš jau bija iesācis darbu, kas skaidri liecināja par patiesu grēku nožēlu. Pirms kāds cilvēks to apsūdzēja, viņš pats izsūdzēja savus grēkus. Viņš bija paklausījis Svētā Gara pārliecinošajai balsij un sācis īstenot dzīvē

mācību, kas tika uzrakstīta senajam Israēlam un arī mums. Kungs jau sen bija sacījis: «Ja tavs brālis panīkst un viņa roka gurst un zemē noslīd tev līdzās, tad satver to stingri ar savu roku un, lai tas būtu vai svešinieks vai piedzīvotājs, palīdzi viņam, ka viņš var dzīvot pie tevis. Un neņem no viņa augļus, nedz peļņu, bet bīsties savu Dievu, un lai tavs brālis dzīvo pie tevis. Neaizdod viņam savu naudu pret augļiem un neaizdod viņam barību pret peļņu.» «Tad nu nedariet pāri viens otram, bīstieties savu Dievu.» (3. Moz. 25:35-37,17) Šos vārdus Kristus pats bija runājis no padebeša staba; un pati pirmā Caķeja atbilde uz Kristus mīlestību izpaudās līdzcietībā pret nabagiem un ciešanu nomāktajiem. {LI 450.4}

Muitnieki savā starpā bija noslēguši vienošanos, lai varētu apspiest ļaudis un atbalstīt cits citu savā krāpnieciskajā rīcībā. Izspiezdami naudu, viņi darīja to, kas jau gandrīz bija kļuvis par vispārēju paradumu. Pat priesteri un rabīni, kas muitniekus nicināja, sava svētā aicinājuma aizsegā bija sevi aptraipījuši, negodīgi iegūstot bagātību. Bet, tikko Caķejs pakļāvās Svētā Gara ietekmei, viņš pārtrauca jebkura veida rīcību, kas nav saskaņojama ar godīgumu. {LI 450.5}

Nožēla nav īsta, ja tā neizraisa dzīves pārmaiņu. Kristus taisnība nav pārklājs, ar ko apsegt neizsūdzētus un neatstātus grēkus; raksturu pārveido un izturēšanos pārvalda dzīves principi. Svētums nozīmē visu nodot Dievam; tā ir pilnīga sirds un dzīves pakļaušana Debesu principiem. {LI 450.6}

Kristietim savos darījumos jāparāda pasaulei veids, kādā šādus uzņēmumus vadītu mūsu Kungs. Katrā darījumā viņam jāliecina, ka viņa skolotājs ir Dievs. Svēts tam Kungam — tā jābūt rakstītam uz norēķinu grāmatām, virsgrāmatām, aktiem, kvītīm un vekseļiem. Tie, kas uzdodas par Kristus sekotājiem, bet rīkojas negodīgi, nodod nepatiesu liecību par svētā, taisnā un žēlsirdīgā Dieva raksturu. Ikviena atgriezusies dvēsele, tāpat kā Caķejs, Kristus ienākšanu sirdī apliecinās, atmetot jebkuru savā dzīvē pieļautu negodīgu rīcību. Līdzīgi virsmuitniekam tā savu patiesumu pierādīs ar nodarīto zaudējumu atlīdzināšanu. Kungs saka: «Tā ka tas atdod viņam ieķīlāto tā īpašniekam, atmaksā par laupīto un staigā pēc dzīves likumiem, un nedara ļauna, tad tas patiesi dzīvos un nemirs. Viņa grēkus vairs nepieminēs (..), viņš patiesi dzīvos.» (Ec. 33:15,16) {LI 451.1}

Ja esam citiem kaitējuši ar kādu netaisnu veikalniecisku darījumu, ja tirdzniecībā esam kādam likuši pārmaksāt vai kādu cilvēku apkrāpuši, pat, ja tas būtu likuma robežās, mums sava netaisnība jāatzīst un, cik tas ir mūsu spēkos, jāatlīdzina. Ir pareizi atdot ne tikai to, ko esam paņēmuši, bet arī visu, ko tas, pareizi un saprātīgi izlietots, būtu ienesis pa to laiku, kamēr atradās mūsu īpašumā. {LI 451.2}

Caķejam Pestītājs sacīja: «Šodien šim namam pestīšana notikusi.» Svētības saņēma ne tikai virsmuitnieks pats, bet līdz ar viņu arī viss viņa nams. Kristus ienāca viņa mājā, lai

sniegtu mācības un viņa saimei izteiktu norādījumus Debesu valstības jautājumos. Rakstu mācītāju un priesteru nicinošā izturēšanās tos bija izdzinusi no sinagogas, bet tagad viņi, visprivileģētākais nams visā Jērikā, paši savās mājās varēja pulcēties ap dievišķo Skolotāju, lai klausītos dzīvības vārdus. {LI 451.3}

Pestīšanu dvēsele iegūst tad, kad tā Kristu uzņem kā savu personīgo Pestītāju. Caķejs Jēzu bija uzņēmis savā namā ne kā garāmejošu viesi, bet kā Vienīgo, kas varētu mājot dvēseles dievnamā. Rakstu mācītāji un farizeji viņu apsūdzēja kā grēcinieku, tie kurnēja pret Kristu par viesošanos pie Caķeja, bet Kungs viņu atzina par Ābrahāma dēlu. Jo «tie, kas tic, ir Ābrahāma bērni». (Gal. 3:7) {LI 451.4}

62 Nodaļa - Mielasts Sīmaņa namā

(Mat. 26:6-13; Marka 14:3-11; Lūk. 7:36-50; Jāņa 11:55-57; 12:1-11) {LI 452.1}

Sīmanis no Betānijas tika uzskatīts par Kristus mācekli. Viņš bija viens no tiem nedaudzajiem farizejiem, kas atklāti pievienojās Kristus sekotājiem. Viņš atzina Jēzu par skolotāju un cerēja, ka Viņš varētu būt Mesija, bet Sīmanis nebija Jēzu pieņēmis kā Pestītāju. Viņa raksturs nebija pārveidots, dzīves principi neizmainījās. {LI 452.2}

Sīmanis tika dziedināts no spitālības, un tas arī viņu vilka pie Jēzus. Viņš gribēja parādīt savu pateicību un Kristus pēdējā apmeklējuma laikā Betānijā sarīkoja mielastu Pestītājam un Viņa mācekļiem. Šīs svinības sapulcināja daudz jūdu. Jeruzālemē tobrīd valdīja liels satraukums. Kristus un Viņa misija bija izraisījusi lielāku interesi nekā jebkad agrāk. Uz svētkiem sanākušie cieši vēroja katru Viņa kustību, turklāt daži to darīja ar naidīgiem skatieniem. {LI 452.3}

Pestītājs bija sasniedzis Betāniju tikai sešas dienas pirms Pasā svētkiem un pēc sava ieraduma iegriezās atpūsties Lācara namā. Ceļotāju pulki, dodamies uz pilsētu, izplatīja ziņu, ka Viņš ir ceļā uz Jeruzālemi, bet sabatā uzturēšoties Betānijā. Ļaudīs valdīja liela pacilātība. Betānijā ieradās daudzi: vieniem bija simpātijas pret Jēzu, citiem — ziņkārība redzēt no nāves uzmodināto. {LI 452.4}

Daudzi cerēja no Lācara dzirdēt neparastu stāstu par to, ko viņš redzējis pēc nāves. Tie bija pārsteigti, ka viņš neko nestāstīja. Bet viņam arī nebija nekā, ko stāstīt. Inspirētie Raksti saka: «Nomirušie nezina it nekā, (..) viņu mīlestība un viņu ienaidība, un viņu skaudība jau ir iznīkusi.» (Sal. māc. 9:5,6*) Bet Lācaram bija sevišķa liecība par Kristus darbu. Šī mērķa dēļ viņš arī bija uzmodināts no nāves. Pārliecinoši un ar spēku viņš pasludināja, ka Jēzus ir Dieva Dēls. {LI 452.5}

Ziņas, ko Betānijas apmeklētāji aiznesa atpakaļ uz Jeruzālemi, palielināja satraukumu. Ļaudis ļoti vēlējās redzēt un dzirdēt Jēzu. Galvenais jautājums bija, vai Lācars Viņu pavadīs uz Jeruzālemi un vai pravieti Pasā svētkos kronēs par ķēniņu. Priesteri un rakstu mācītāji redzēja, ka viņu vara pār ļaudīm pastāvīgi samazinās, tādēļ naids pret Jēzu auga arvien lielākas. Tie vairs nespēja sagaidīt izdevību, kad varēs atbrīvoties no Viņa uz visiem laikiem. Drīz tie sāka baidīties, ka galu galā Viņš uz pilsētu var arī neatnākt. Tie atcerējās, cik bieži Jēzus bija izjaucis viņu slepkavīgos nodomus, un raizējās, ka Viņš būs nojautis sazvērestību un nenāks. Tie nespēja noslēpt bažas un savā starpā sprieda: «Kā jums šķiet? Viņš droši vien nenāks svētkos?» {LI 452.6}

Tika sasaukta priesteru un farizeju apspriede. Kopš Lācara uzmo- dināšanas ļaužu simpātijas pret Kristu bija tik lielas, ka būtu bīstami Viņu atklāti aizturēt. Tāpēc varas pārstāvji nolēma Jēzu arestēt slepeni un aizvest uz tiesu, cik vien klusi iespējams. Tie cerēja, ka, Viņa notiesāšanai kļūstot zināmai, nepastāvīgās sabiedrības domas atkal

vērsīsies viņiem par labu. {LI 453.1}

Tādā veidā tika nolemts Jēzu iznīcināt. Bet priesteri un rakstu mācītāji zināja, ka tik ilgi, kamēr dzīvos Lācars, viņi nevarēs būt droši. Jau tas vien, ka ir tāds cilvēks, kas četras dienas pavadījis kapā un ticis Jēzus vārdā uzmodināts, agrāk vai vēlāk izraisīs attiecīgu reakciju. Tauta saviem vadoņiem atriebsies par dzīvības atņemšanu Tam, kas spējis darīt tādu brīnumdarbu. Tāpēc Sinedrijs nosprieda, ka arī Lācaram jāmirst. Cik tālu skaudība un aizspriedumi aizved savus vergus! Jūdu vadoņu naids un neticība bija pieaugusi līdz tādai pakāpei, ka tie gribēja nolaupīt dzīvību tam, ko mūžīgais spēks bija atbrīvojis no kapa. {LI 453.2}

Kamēr Jeruzālemē brieda šī sazvērestība, Jēzus un Viņa draugi bija ielūgti Sīmaņa mielastā. Pestītājs sēdēja pie galda starp Sīmani, kuru Viņš bija dziedinājis no briesmīgās slimības, un Lācaru, kuru bija uzmodinājis no nāves. Marta apkalpoja pie galda, bet Marija dedzīgi uztvēra katru vārdu no Jēzus lūpām. Kristus savā žēlastībā bija piedevis viņas grēkus, Viņš bija izsaucis tās mīļoto brāli no kapa, un Marijas sirds bija pateicības pilna. Viņa bija dzirdējusi Jēzu runājam par savu drīzo nāvi, un dziļajā mīlestībā un sāpēs tā ilgojās parādīt Viņam godu. Nesdama lielu personīgu upuri, tā bija nopirkusi alabastra trauciņu ar ļoti dārgu un tīru nardes eļļu, ar ko svaidīt Viņa ķermeni. Bet nu daudzi teica, ka Jēzu drīz kronēšot par ķēniņu. Viņas bēdas pārvērtās priekā, un viņa ļoti vēlējās pirmā pagodināt savu Kungu. Sasitusi svaidāmo zāļu trauciņu, viņa tā saturu izlēja Jēzum uz galvas un kājām, tad, ceļos nometusies, raudāja, slacīja Viņa kājas ar savām asarām un nosusināja tās ar saviem garajiem, kuplajiem matiem. {LI 453.3}

Marija bija centusies nepievērst sev uzmanību, un tās rīcība varbūt arī paliktu nepamanīta, bet eļļas patīkamā smarža piepildīja telpu un atklāja viņas darbu visiem klātesošajiem. Jūda uz šo svaidīšanu noraudzījās ar lielu nepatiku. Nenogaidījis, ko par notikušo sacīs Kristus, viņš blakussēdētājiem mēģināja izteikt savu neapmierinātību, pārmezdams Kristum to, ka Pestītājs pacieš šādu izšķērdību. Viņš viltīgi izteica domu, kas varbūt varētu radīt vispārēju neapmierinātību. {LI 454.1}

Jūda bija mācekļu grupas kasieris, un no viņu mazajiem krājumiem tas bija slepeni ņēmis naudu savām vajadzībām, tādējādi samazinot kopējo summu līdz nožēlojamiem grašiem. Viņš gribēja iebāzt savā kabatā visu, ko vien varēja dabūt. Kopīgo krājumu bieži vien izlietoja, lai atvieglotu dzīvi trūcīgajiem, bet, kad tika nopirkts kaut kas tāds, ko Jūda uzskatīja par nevajadzīgu, viņš mēdza sacīt: kādēļ šāda izšķērdība, kāpēc šī nauda nav ielikta makā, kuru es glabāju trūcīgo vajadzībām? Tagad Marijas darbs bija tik krasā pretstatā viņa savtīgumam, ka viņš jutās apkaunots un kā parasti centās atrast kādu ieganstu viņas dāvanas noniecināšanai. Pret mācekļiem pagriezies, viņš jautāja: » «Kāpēc šī svaidāmā eļļa nav pārdota par trīssimt sudraba gabaliem, un nauda nodota nabagiem?» Bet to viņš sacīja nevis tāpēc, ka viņam rūpēja nabagi, bet tāpēc, ka viņš bija zaglis un,

maku turēdams, piesavinājās iemaksas.» Jūdam nerūpēja trūcīgo vajadzības. Ja Marijas svaidāmā eļļa tiktu pārdota un nauda nonāktu viņa pārziņā, nabagi nekādu labumu neiegūtu. {LI 454.2}

Jūda bija augstās domās par savām amata spējām. Viņš uzskatīja, ka finansu darījumos ir daudz pārāks nekā citi mācekļi, un bija panācis, ka arī tie par viņu domāja tieši tāpat. Viņš bija ieguvis mācekļu uzticību, un viņam bija liela ietekme uz tiem. Tos maldināja Jūdas šķietamā līdzjūtība pret nabagiem, šis veiklais mājiens lika tiem uz Marijas ziedošanos raudzīties ar neuzticību. Apkārt galdam sākās murmināšana: «Kādēļ šī izšķērdība? To varēja dārgi pārdot un naudu izdalīt nabagiem!» {LI 454.3}

Marija dzirdēja šo kritiku. Viņas sirds nodrebēja. Viņa baidījās, ka arī māsa pārmetīs izšķērdību. Varbūt arī Kungam liksies, ka viņa ir neapdomīga. Viņa jau gatavojās bez atvainošanās un taisnošanās pazust, kad atskanēja Jēzus balss: «Lieciet viņu mierā! Ko jūs viņu mokāt?» Kristus redzēja, ka viņa ir apmulsusi, nelaimīga. Viņš zināja, ka ar šo pakalpojumu tā ir izteikusi savu pateicību par grēku piedošanu, tādēļ centās sievieti iedrošināt. Paceldams balsi pāri kritizējošajiem čukstiem, Viņš sacīja: «Tā labu darbu pie Manis ir darījusi. Jo nabagi ir arvien pie jums, un, kad gribat, jūs tiem varat labu darīt; bet Es neesmu arvien pie jums. Šī ir darījusi, ko spējusi; tā jau iepriekš Manu miesu ir svaidījusi bērēm.» {LI 454.4}

Smaržīgo dāvanu, kuru Marija bija nolēmusi izliet uz Pestītāja ķermeņa pēc nāves, tā atnesa Viņam vēl dzīvam esot. Pēc apbedīšanas jaukā smarža varētu piepildīt vienīgi kapu, bet tagad Marija iepriecināja Kunga sirdi ar savas ticības un mīlestības apliecinājumu. Jāzeps no Arimatijas un Nikodēms savas mīlestības veltes neatnesa Jēzus dzīves laikā. Ar rūgtām asarām tie dārgās svaidāmās zāles izlēja pār Viņa auksto, nejūtīgo ķermeni. Sievietes, kas savas svaidāmās zāles nesa uz kapu, atklāja, ka viņu gājiens ir veltīgs, jo Jēzus jau bija augšāmcēlies. Bet Marija, parādīdama savu mīlestību Pestītājam, kamēr Viņš vēl redzēja viņas nodošanos, svaidīja Viņu bērēm. Kad Jēzus iegāja sava lielā pārbaudījuma tumsā, Viņš paņēma līdzi atmiņas par šo darbu kā ķīlu tai mīlestībai, kuru mūžībā saņems no visiem atpestītajiem. {LI 455.1}

Daudzi savas dārgās veltes atnes mirušiem cilvēkiem. Stāvot pie aukstā, nedzīvā kapa, tiek izteikti daudzi mīļi vārdi. Ar sirsnīgu mīlestību un atzinību apber tos, kas vairs neredz un nedzird. Kaut šie vārdi būtu izteikti tad, kad pagurušajam garam tie bija tik ļoti vajadzīgi! Kad ausis varēja dzirdēt un sirds spēja just, — cik dārga tad būtu bijusi to smarža! {LI 455.2}

Marija neapjauta sava mīlestības darba lielo nozīmi. Viņa neprata atbildēt saviem apsūdzētājiem un nevarēja paskaidrot, kāpēc Jēzus svaidīšanai bija izraudzījusies tieši šo brīdi. Svētais Gars bija to iecerējis viņas vietā, un viņa tikai paklausīja dievišķajam mudinājumam. Iedvesma nenāk, lai dotu paskaidrojumus. Klātesoša, bet neredzama tā

uzrunā prātu un dvēseli un mudina sirdi rīkoties. Tā attaisno pati sevi. {LI 455.3}

Kristus Marijai paskaidroja viņas rīcības nozīmi, ar to sniedzot vairāk, nekā bija saņēmis. «Izliedama šo eļļu uz Manas miesas, viņa gribējusi Mani kapam svaidīt.» Kā alabastra trauciņš tika sasists, lai tā smarža piepildītu visu namu, tā Kristum bija jāmirst un Viņa ķermenim jātiek lauztam, lai, pieceļoties no kapa, Viņa dzīvības jauka smarža piepildītu visu pasauli. Kristus mūs «ir mīlējis un mūsu labā sevi nodevis Dievam par upura dāvanu, par jauku smaržu». (Ef. 5:2) {LI 455.4}

«Patiesi Es jums saku,» Kristus tālāk paskaidroja, «kur vien visā pasaulē sludinās šo Evaņģēliju, tur arī sacīs viņai par piemiņu, ko tā ir darījusi.» Raudzīdamies nākotnē, par priecīgo glābšanas vēsti Pestītājs runāja ar lielu noteiktību. Evaņģēlijam jātiek pasludinātam visā pasaulē. Cik vien tālu sniegsies Evaņģēlijs, arī Marijas dāvana izplatīs savu smaržu, un, pateicoties viņas neviltotās mīlestības darbam, tiks svētītas daudzas sirdis. Ķēniņu valstis celsies un kritīs, valdnieku un karavadoņu vārdus aizmirsīs, bet šīs sievietes darbs būs nemirstīgs svētās vēstures lappusēs. Līdz laika beigām šis sasistais alabastra trauciņš liecinās par Dieva neizsakāmo mīlestību pret kritušo cilvēci. {LI 456.1}

Marijas rīcība bija spilgtā pretstatā tam, ko gatavojās darīt Jūda. Kādu skarbu mācību Kristus varēja dot šim cilvēkam, kas mācekļu prātos bija iesējis kritizēšanas un ļaunu aizdomu sēklu! Cik vienkārši varēja apsūdzēt pašu apsūdzētāju! Tas, kas redz ikvienas sirds motīvus un saprot ikvienu rīcību, būtu varējis mielasta dalībniekiem atvērt tumšas nodaļas Jūdas dzīvē. Pestītājs varēja atmaskot melīgo izlikšanos, kas slēpās mācekļa vārdos, jo viņš nebūt nejuta līdzi nabagiem, bet piesavinājās naudu, kas bija paredzēta viņu atbalstīšanai. Pret viņu varēja vērsties sašutums par atraitņu, bāreņu un algādžu apspiešanu. Bet, ja Kristus būtu atmaskojis Jūdu, tad to varētu uzskatīt par iemeslu nodevībai. Pat apsūdzēts par zagli, Jūda būtu ieguvis līdzjūtību arī mācekļu vidū. Pestītājs viņam nepārmeta, tādējādi atņemdams iespēju attaisnot savu nodevību. {LI 456.2}

Bet Jēzus skatiens Jūdu pārliecināja, ka Pestītājs redz cauri viņa liekulībai un skaidri saskata mācekļa zemisko, nicināmo raksturu. Atzinīgi novērtēdams tik bargi nosodīto Marijas rīcību, Kristus Jūdu jau bija norājis. Pirms tam Pestītājs nekad nebija viņam izteicis tiešu rājienu. Tagad Jūdas sirdi gremza šis pārmetums, un viņš nolēma atriebties. No vakariņu mielasta Jūda devās tieši uz augstā priestera pili un tur sapulcētajai padomei piedāvāja nodot viņu rokās Jēzu. {LI 456.3}

Priesteri bija ļoti priecīgi. Arī šiem Israēla vadītājiem tika dota izdevība par velti un bez maksas pieņemt Kristu kā savu Pestītāju. Bet tie noraidīja dārgo dāvanu, kas tiem bija piedāvāta vislaipnākajā aicinošas mīlestības garā. Tie atteicās pieņemt pestīšanu, kas ir dārgāka par zeltu, un nopirka savu Kungu par trīsdesmit sudraba gabaliem. {LI 456.4}

Jūda bija ļāvies mantkārībai, līdz tā uzveica katru labo īpašību viņa raksturā. Viņš izteica neapmierinātību par Jēzum pienesto upuri. Viņa sirds dega skaudībā par to, ka Pestītājs saņēma valdnieka cienīgu dāvanu. Viņš nodeva savu Kungu par summu, kas bija daudz mazāka par svaidāmo zāļu trauciņa cenu. {LI 457.1}

Citi mācekļi nebija tādi kā Jūda. Viņi mīlēja Pestītāju. Tomēr viņi pareizi nenovērtēja sava Kunga cildeno raksturu. Ja tie saprastu, ko Viņš ir darījis viņu labā, viņi apzinātos, ka nekas, kas ir dāvināts Kristum, nav veltīgi izšķiests. Gudrie no Austrumiem, kas tik maz zināja par Jēzu, bija pauduši daudz pareizāku izpratni par Viņam atbilstošo godu. Tie Pestītājam atnesa dārgas dāvanas un pielūdza Viņu tad, kad Viņš vēl bija tikai bērns un gulēja silītē. {LI 457.2}

Kristus novērtē patiesu goda parādīšanu. Kad kāds Viņam izrādīja labvēlību, Viņš ar Debesu laipnību svētīja darītāju. Viņš nenoraidīja visvienkāršāko ziedu, ko bija noplūkusi bērna roka un Viņam mīlestībā pasniegusi. Viņš pieņēma bērnu dāvanas un svētīja devējus, ierakstīdams to vārdus Dzīvības grāmatā. Svētajos Rakstos Jēzus svaidīšana šo Mariju atšķir no citām marijām. Mīlestības darbi un godbijība pret Jēzu ir pierādījums ticībai Viņam kā Dieva Dēlam. Svētais Gars min pierādījumus sievietes uzticībai Kristum: «Ja viņa ir mazgājusi svētajiem kājas, ja viņa ir nākusi palīgā apspiestajiem, ja viņa ir dzinusies pēc ikviena laba darba.» (1. Tim. 5:10) {LI 457.3}

Jēzu iepriecināja Marijas dedzīgā vēlēšanās darīt Kunga prātu. Viņš atzina bezgalīgo, neviltoto mīlestību, ko Viņa mācekļi nesaprata un nevarēja saprast. Šī vēlēšanās kalpot Kungam Kristum bija vērtīgāka par visas pasaules dārgajām svaidāmajām zālēm, jo tā izteica viņas izpratni par pasaules Glābēju. Viņu bija spiedusi Kristus mīlestība. Viņas dvēseli pildīja Kristus rakstura ne ar ko nesalīdzināmais skaistums. Šīs svaidāmās zāles bija simbols devējas sirdij. Tā bija ārējā izpausme Debesu straumju atnestajai mīlestībai, kas tagad plūda pāri traukam. {LI 457.4}

Marijas darbs mācekļiem mācīja, ka Kristus priecātos, ja tie Viņam izpaustu savu mīlestību. Kungs to labā bija izdarījis visu, bet tie nenojauta, ka Viņš drīz tiks tiem atņemts, ka drīz tie par Viņa bezgalīgo mīlestību vairs nevarēs pienest nevienu pateicības pierādījuma zīmi. Mācekļi nekad nesaprata un atbilstoši nenovērtēja Kristus vientulību, kad Viņš bija šķirts no Debesu pagalmiem un dzīvoja cilvēku dzīvi. Pestītājs bieži bija noskumis, jo mācekļi Viņam nesniedza to, ko no tiem vajadzētu saņemt. Viņš zināja: ja tie būtu atradušies Viņu pavadošo eņģeļu ietekmē, tad noteikti atzītu, ka neviens upuris nav par dārgu, lai apliecinātu savu mīlestību. {LI 457.5}

Vēlāko gadu atziņas tiem deva pareizu izpratni par daudzām lietām, kā tie būtu varējuši izteikt savu sirds mīlestību un pateicību, kamēr vēl atradās Viņa tuvumā. Kad Jēzus vairs nebija pie viņiem un viņi patiesi jutās kā avis bez gana, tie sāka atskārst, kādā veidā būtu varējuši parādīt uzmanību, kas iepriecinātu Viņa sirdi. Viņi vairs nepārmeta

Marijai, bet paši sev. Ak, kaut viņi varētu padarīt par nebijušu savu nosodījumu un norādījumus uz nabagiem, kas it kā būtu cienīgāki par Kristu saņemt dāvanas! Viņi izjuta asus pārmetumus, kad no krusta noņēma Kunga sasisto ķermeni. {LI 458.1}

Tas pats trūkums mūsu pasaulē vērojams arī šodien. Tikai nedaudzi novērtē, kas viņiem ir Kristus. Ja viņi to aptvertu, tad atklātos tā pati Marijas lielā mīlestība un bagātīgi tiktu pienestas smaržīgās zāles. Tad dārgā svaidāmā eļļa netiktu uzskatīta par izšķērdību. Nekas netiktu uzskatīts par pārāk dārgu Kristum, nekāda pašaizliegšanās vai uzupurēšanās par tik lielu, ka to nevarētu izturēt Viņa dēļ. {LI 458.2}

Sašutumā izteiktie vārdi «kādēļ šī izšķērdība?» Kristum dzīvi atgādināja vislielāko upuri, kāds jebkad ticis pienests — Viņa paša nodošanos pazudušās pasaules salīdzināšanai. Kungs cilvēcei sevi dāvināja tik pilnīgi, ka nebija iespējams teikt, ka Viņš būtu varējis dot vēl vairāk. Dāvinādams Jēzu, Dievs atdeva visas Debesis. No cilvēciskā redzes viedokļa šāds upuris bija ārkārtīga izšķērdība. Cilvēka izpratnē viss pestīšanas plāns ir žēlastības un līdzekļu izšķiešana. Tajā visur ir redzama pašaizliedzība un patiesa uzupurēšanās. Debesu pulki gan tagad varētu ar izbrīnu noraudzīties uz cilvēci, kas nevēlas, ka Kristū atklātā bezgalīgā mīlestība tos ceļ augšup un dara bagātus. Viņi gan var izsaukties: «Kādēļ šī lielā izšķērdība?» {LI 458.3}

Pazudušās pasaules izpirkšanai jābūt pilnīgai, bagātīgai un pabeigtai. Kristus upuris ir vairāk nekā pietiekams, lai aizsniegtu ikvienu Dieva radīto dvēseli. To nevar ierobežot tā, lai nepārsniegtu cilvēku skaitu, kas pieņems lielo Dāvanu. Visi cilvēki netiks izglābti, taču pestīšanas plāns nav izšķērdība tāpēc, ka tas nepanāk visu, ko Dievs savā augstsirdībā ir paredzējis. Pestīšanas dāvanai bija jābūt vairāk nekā tikai pietiekamai. {LI 458.4}

Jūdas kritika par Marijas dāvanu ietekmēja arī namatēvu Sīmani, un viņš jutās pārsteigts par Jēzus izturēšanos. Bija aizskarta viņa farizejiskā augstprātība. Viņš zināja, ka daudzi no viesiem uz Kristu raugās ar nepatiku un neuzticību, un Sīmanis savā sirdī sacīja: «Ja šis būtu pravietis, tad Viņš zinātu, kas šī sieviete tāda ir, kas Viņu aizskar; jo tā ir grēciniece.» {LI 459.1}

Dziedinādams Sīmani no spitālības, Kristus to bija izglābis no nožēlojamas eksistences. Bet nu Sīmanis šaubījās, vai Pestītājs ir pravietis. Tāpēc ka Kristus ļāva šai sievietei tuvoties Viņam, tāpēc ka Viņš to sašutumā neatstūma kā grēcinieci, kuras grēks ir par lielu piedošanai, tāpēc ka Viņš neizrādīja, ka zina tās pārkāpumu, Sīmanim radās kārdinājums domāt, ka Jēzus nav pravietis. Viņš sprieda, ka Jēzus neko nezina par šo sievieti, kas tagad tik brīvi izrāda savas jūtas, jo citādi Viņš neļautu tai sevi aizskart. {LI 459.2}

Šādu secinājumu Sīmanis izdarīja tādēļ, ka viņš nepazina Dievu un Kristu. Viņš

nesaprata, ka Dieva Dēlam ir jāizturas tāpat kā Dievam — ar maigumu un līdzjūtību. Sīmanis uzskatīja, ka Marijas grēku nožēlas darbu nevajadzēja ņemt vērā. Viņa cietsirdību kaitināja Marijas rīcība — Kristus kāju skūpstīšana un svaidīšana ar smaržīgām zālēm. Viņš domāja, ka Kristus pazītu grēciniekus un tos norātu, ja būtu pravietis. {LI 459.3}

Uz šīm neizsacītajām domām Pestītājs atbildēja: » «Sīmani, Man tev kas jāsaka. (..) Kādam naudas aizdevējam bija divi parādnieki; viens tam bija parādā pieci simti denāriju un otrs — piecdesmit. Kad nu tie nespēja atdot, viņš abiem atlaida parādu. Kurš no abiem to vairāk mīlēs?» Tad Sīmanis atbildēdams sacīja: «Man šķiet tas, kam viņš vairāk atlaidis.» Bet Viņš tam sacīja: «Tu pareizi esi spriedis.» » {LI 459.4}

Kā kādreiz Nātans Dāvidam, tā tagad Kristus savu pamatoto pārmetumu paslēpa zem līdzības apsega. Viņš atļāva, lai namatēvs pats sev izsaka spriedumu. Tieši Sīmanis bija ievedis grēkā sievieti, kuru tagad nicināja. Viņš tai bija nodarījis lielu pārestību. Sīmani un šo sievieti attēlo līdzība par diviem parādniekiem. Jēzum nebija nodoma mācīt, ka šiem diviem cilvēkiem vajadzētu būt atšķirīgām atzinības jūtām, jo katrs bija parādā mūžam nesamaksājamu pateicību. Bet Sīmanis jutās taisnāks par Mariju, un Jēzus ļoti vēlējās, lai viņš redzētu, cik īstenībā liela ir viņa vaina. Kungs vēlējās Sīmanim parādīt, ka viņa grēks ir tik daudzreiz lielāks par Marijas, cik pieci simti denāriju parāds lielāks par piecdesmit denārijiem. {LI 459.5}

Sīmanis tagad sāka redzēt sevi citā gaismā. Viņš saprata, kā uz Mariju skatās Tas, kas ir lielāks nekā pravietis. Viņš saprata, ka Kristus ar aso pravieša skatu redz viņas mīlestības un pielūgsmes pilno sirdi. Viņu pārņēma kauns, un viņš skaidri saprata, ka stāv kādas augstākas Būtnes priekšā. {LI 460.1}

«Es nācu tavā namā», turpināja Kristus, «un tu ūdeni neesi devis Manām kājām», bet Marija ar grēku nožēlas asarām, mīlestības skubināta, ir mazgājusi Manas kājas un nožāvējusi tās ar savas galvas matiem. «Tu Mani neesi skūpstījis, bet šī, kamēr Es še esmu, nav mitējusies skūpstīt Manas kājas.» Kristus uzskaitīja izdevības, kur Sīmanis varēja parādīt savu mīlestību pret Kungu, atzīstot, ka vērtē savā labā padarīto. Nepārprotami, taču ļoti smalkjūtīgi Viņš mācekļiem apliecināja, ka jūtas apbēdināts, ja Viņa bērni neizsaka Viņam savu pateicību vārdos un mīlestības darbos. {LI 460.2}

Siržu pārbaudītājs saprata iemeslus, kas vadīja Mariju, un redzēja arī, kāds gars bija izraisījis Sīmaņa vārdus. «Vai tu redzi šo sievu?» Viņš sacīja Sīmanim. Viņa ir grēciniece. «Es tev saku; viņas grēki, kuru bija daudz, ir piedoti, jo tā daudz mīlējusi; bet, kam maz piedod, tas mīl maz.» {LI 460.3}

Sīmaņa vēsums un nevērība pret Pestītāju rādīja, cik maz viņš vērtēja saņemto žēlastību. Viņš bija iedomājies, ka pagodina Jēzu, ielūdzot Viņu savā namā, bet tagad

ieraudzīja pats sevi tādu, kāds īstenībā bija. Tieši tad, kad viņš domāja, ka redz cauri savam Viesim, Viesis redzēja cauri viņam. Viņš aptvēra, cik patiess ir Kristus spriedums par viņu. Viņa reliģija bija tikai farizejisks apsegs. Viņš bija nonicinājis Jēzus līdzjūtību. Viņš Pestītāju nepazina kā Dieva pārstāvi. Kamēr Marija kļuva par apžēlotu grēcinieci, viņš palika grēcinieks, kam nav piedots. Stingrais taisnības likums, kuru tas gribēja vērst pret Mariju, notiesāja viņu pašu. {LI 460.4}

Sīmani aizkustināja Jēzus labvēlība, ka Viņš to nenorāja atklāti visu viesu klātbūtnē. Pret viņu neizturējās tā, kā viņš vēlējās, lai izturētos pret Mariju. Viņš redzēja, ka Jēzus nevēlas viņa vainu atklāt citiem, bet, lietas nosaucot īstajā vārdā, cenšas pārliecināt viņu un līdzcietīgā laipnībā mantot sirdi. Barga apsūdzība Sīmani būtu padarījusi tikai vēl nepieejamāku nožēlai, bet pacietīgs aizrādījums pārliecināja viņu par maldiem. Viņš saprata, cik milzīgi liels ir viņa parāds Kungam. Viņa lepnums pārvērtās pazemībā, viņš atgriezās, un augstprātīgais farizejs kļuva par pazemīgu, pašuzupurī- gu mācekli. {LI 460.5}

Marija tika uzskatīta par lielu grēcinieci, bet Kristus zināja apstākļus, kas bija veidojuši viņas dzīvi. Kungs būtu varējis izdzēst katru cerības dzirksteli tās dvēselē, bet Viņš to nedarīja. Viņš šo sievieti bija izrāvis no izmisuma un bojāejas. Septiņas reizes Marija bija dzirdējusi, kā Viņš norāj dēmonus, kas pārvaldīja tās sirdi un prātu. Tā bija dzirdējusi Viņa karstās aizlūgšanas Tēva priekšā. Tā zināja, cik grēks ir pretīgs Viņa neaptraipītajai skaidrībai, un Viņa spēkā tā uzvarēja. {LI 461.1}

Kaut gan cilvēciskai uztverei viņas gadījums šķita bezcerīgs, Kristus Marijā saskatīja spējas darīt labu. Viņš redzēja šīs sievietes rakstura labākās iezīmes. Pestīšanas plāns cilvēcei ir pavēris varenas iespējas, un Marijā šīm iespējām vajadzēja īstenoties. Pateicoties Kristus žēlastībai, viņa ieguva dievišķu raksturu. Viņa, kas bija kritusi un kuras prāts bija kļuvis par ļauno garu mitekli, nonāca ļoti tuvā sadraudzībā ar Pestītāju un kalpoja kopā ar viņu. Marija sēdēja pie Viņa kājām un mācījās. Marija izlēja dārgās svaidāmās zāles uz Jēzus galvas un mazgāja Viņa kājas ar savām asarām. Marija stāvēja pie krusta un sekoja Viņam uz klints kapu. Marija bija pirmā pie kapa pēc Viņa augšāmcelšanās. Marija pirmā paziņoja par augšāmcēlušos Pestītāju. {LI 461.2}

Jēzus zina katras dvēseles stāvokli. Tu varbūt teiksi: es esmu grēcīgs, ļoti grēcīgs. Varbūt, ka tā ir, bet, jo sliktāks tu esi, jo vairāk tev nepieciešams Jēzus. Viņš neatstumj nevienu raudošo, nevienu nožēlas pilno. Viņš neizpauž nevienam to, ko varētu atklāt, bet katru drebošu dvēseli aicina būt drosmīgai. Viņš devīgi piedod visiem, kas nāk pie Viņa pēc piedošanas un atjaunošanas. {LI 461.3}

Kristus varētu pavēlēt Debesu eņģeļiem izliet Viņa dusmības kausus pār mūsu pasauli, lai iznīcinātu tos, kurus piepilda naids pret Dievu. Viņš varētu izdzēst šo tumšo traipu no Visuma. Bet Viņš to nedara. Šodien Viņš stāv kvēpināmā altāra priekšā, pienesdams

Dievam to ļaužu lūgšanas, kas ilgojas pēc Viņa palīdzības. {LI 461.4}

Dvēseles, kas meklē patvērumu pie Viņa, Jēzus paceļ pāri apsūdzošām un ļaunām mēlēm. Šīs dvēseles nevar nosodīt ne cilvēki, ne dēmoni. Kristus tās savieno ar savu dievišķi cilvēcisko dabu. Tās stāv no Dieva troņa plūstošajā gaismā, blakus varenajam Grēka Nesējam. «Kas vēl apsūdzēs Dieva izredzētos? Vai Dievs, kas mūs taisno? Vai Kristus Jēzus, kas ir nomiris, vēl vairāk, kas ir augšāmcēlies un ir pie Dieva labās rokas, kas arī mūs aizstāv?» (Rom. 8:33,34) {LI 461.5}

63 Nodaļa - «Tavs Ķēniņš nāk!»

(Mat. 21:1-11; Marka 11:1-10; Lūk. 19:29-44; Jāņa 12:12-19) {LI 463.1}

«Priecājies no sirds, Ciānas meita! Gavilē, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs ķēniņš nāk pie tevis; taisnīgs un tavs palīgs, Viņš ir miermīlīgs, Viņš jāj uz ēzeļa, uz ēzeļa mātes kumeļa. » (Cak. 9:9) {LI 463.2}

Ar šiem vārdiem pieci simti gadus pirms Kristus dzimšanas pravietis Cakarija pasludināja Israēla Ķēniņa nākšanu. Šim pravietojumam vajadzēja piepildīties. Tas, kurš tik ilgi bija noraidījis ķēniņa godu, tagad nāca uz Jeruzālemi kā apsolītais Dāvida troņmantnieks. {LI 463.3}

Tā bija nedēļas pirmā diena, kad Kristus svinīgi iejāja Jeruzālemē. Ļoti vēlēdamies kļūt par sagaidīšanas lieciniekiem, Viņu pavadīja daudz ļaužu, kas bija sapulcējušies pie Viņa Betānijā. Daudz cilvēku bija ceļā uz pilsētu, lai tur nosvinētu Pasā svētkus; arī tie pievieno-jās ļaužu pulkiem, kas gāja kopā ar Jēzu. Likās, ka gavilē visa daba. Koki bija tērpti zaļumā, un to ziedu jaukā smarža pildīja gaisu. Ļaudis iedvesmoja jauna dzīvība un prieks. Atkal uzplauka cerība par gaidāmo valstību. {LI 463.4}

Gribēdams iejāt Jeruzālemē, divus no saviem mācekļiem Jēzus bija aizsūtījis pēc ēzeļa un kumeļa. Jau kopš dzimšanas Pestītājs bija atkarīgs no svešu ļaužu laipnības. Silīte, kurā Viņš gulēja, bija aizdota dusas vieta. Lai gan Viņam pieder lopi uz tūkstošiem pakalnu, tagad Viņš ir atkarīgs no svešinieka laipnības, lai dabūtu ēzeli, uz kura kā Ķēniņam iejāt Jeruzālemē. Taču brīdī, kad Viņš saviem mācekļiem dod norādījumus šī uzdevuma veikšanai, parādās Kristus dievišķīgums. Kā Viņš jau iepriekš bija paredzējis, lūgums «Kungam tā vajag» tiek tūlīt izpildīts. Savai misijai Jēzus izvēlējās kumeļu, uz kura vēl neviens nebija sēdējis. Mācekļi priecīgā pacilātībā uzklāja dzīvniekam drēbes un uzsēdināja uz tā savu Kungu. Līdz šim Jēzus vienmēr bija ceļojis kājām, un mācekļi sākumā brīnījās, ka tagad Viņš vēlas jāt. Bet viņu sirdīs iedegās cerība un priecīga doma, ka Kristus ieiet Jeruzālemē pasludināt sevi par Ķēniņu. Jau pa ceļam, izpildot uzdevumu, tie savas gaišās cerības izpauda Jēzus draugiem, un tā tuvu un tālu izplatījās satraukums, tautas gaidas un ilgas sakāpinot līdz visaugstākajai pakāpei. {LI 463.5}

Kristus ievēroja jūdu ķēniņu iejāšanas paradumu. Dzīvnieks, ar kuru Viņš jāja, bija tāds, kādu izmantoja Israēla ķēniņi; arī pravietojumos bija pasludināts, ka tādā veidā Mesija ienāks savā valstībā. Tiklīdz Viņš bija uzsēdināts uz ēzeļa kumeļa, gaisu satricināja spēcīgs prieka un gaviļu sauciens. Ļaužu pulks Viņu apsveica kā Mesiju, savu Ķēniņu. Jēzus pieņēma izrādīto godbijību, ko agrāk nekad nebija pieļāvis. Mācekļi to uztvēra kā pierādījumu, ka tūlīt piepildīsies viņu jaukās cerības, un tie Jēzu redzēs kā valdnieku. Tautas masas bija pārliecinātas, ka ir pienākusi atbrīvošanas stunda. Iztēlē tās jau redzēja Romas karapulkus aizejam no Jeruzāle- mes un Israēlu atkal kļūstam par

neatkarīgu nāciju. Visi jutās laimīgi un pacilāti. Ļaudis sacentās Viņa godināšanā. Tie nespēja radīt ārēju greznību vai krāšņumu, bet sniedza Viņam pielūgsmi no savām laimīgajām sirdīm. Tie nevarēja Jēzu apveltīt ar dārgām dāvanām, bet izklāja virsdrēbes kā paklāju uz Viņa ceļa un izkaisīja arī olīvkoku un palmu kuplos zarus. Triumfa gājienu tie nevarēja ievadīt ar ķēnišķīgiem karogiem, bet viņi nocirta platus palmu zarus, pašas dabas dotās uzvaras emblēmas, un tos vēcināja, skanot apsveikuma un «Ozianna!» saucieniem. {LI 465.1}

Virzoties uz priekšu, ļaužu pulks pastāvīgi pieauga, jo daudzi, kas dzirdēja par Jēzus nākšanu, steidzās pievienoties gājienam. Pūlim nepārtraukti pievienojās jauni skatītāji, vaicādami: «Kas tas tāds? Ko nozīmē visa šī kņada?» Viņi visi bija dzirdējuši par Jēzu un gaidīja Viņa ierašanos Jeruzālemē. Bet tie labi zināja, ka līdz šim Pestītājs bija izjaucis visas ļaužu pūles celt Viņu tronī, tāpēc jutās ļoti pārsteigti, uzzinot, ka tas tiešām ir Jēzus. Tie brīnījās, kas tagad radījis tādu pārmaiņu Kristū, kurš apgalvoja, ka Viņa valstība nav no šīs pasaules. {LI 465.2}

Šos jautājumus apklusina gaviļu saucieni. Sajūsminātais pūlis tos atkal un atkal atkārto; tos uztver tālāk esošie ļaudis un atbalso apkārtējie kalni un ielejas. Tad gājienam pievienojas ļaužu pūļi no Jeruzālemes. Tūkstošiem Pasā svētku dalībnieku tagad traucas apsveikt Jēzu. Tie Viņu sveic ar palmu zaru vēcināšanu un svēto dziesmu skaņām. Priesteri dievnamā pūš bazūnes uz vakara dievkalpojumu, bet tikai nedaudzi paklausa šim aicinājumam, un rakstu mācītāji satraukti saka cits citam: «Visa pasaule ir aizgājusi līdz ar Viņu!» {LI 465.3}

Nekad vēl savā zemes dzīvē Jēzus nebija pieļāvis tādu demonstrāciju. Viņš arī skaidri redzēja iznākumu. Tas Viņu aizvedīs pie krusta. Bet Kristus nolūks bija pieteikt sevi kā Glābēju. Viņš gribēja ļaužu uzmanību pievērst upurim, kas vainagoja Viņa misiju kritušās cilvēces labā. Kamēr tauta pulcējās Jeruzālemē, lai svinētu Pasā svētkus, Viņš — īstais Upura Jērs — brīvprātīgi nošķīra sevi par upuri. Visos nākamajos gadsimtos Viņa nāvi pasaules grēku dēļ Kristus draudzei būs jāpadara par dziļu pārdomu un pētījumu tēmu. Katram ar to saistītam faktam vajadzētu mūs pacelt pāri šaubām. Tāpēc arī bija nepieciešams, lai visu ļaužu acis vērstos uz Viņu. Notikumiem pirms Viņa lielā Upura vajadzēja norādīt uz pašu Upuri. Pēc tādas demonstrācijas kā šī, kas pavadīja Viņa iejāšanu Jeruzālemē, visām acīm vajadzēja sekot beigu cēliena straujajai gaitai. {LI 466.1}

Ar triumfālo iejāšanu saistītie notikumi būs tautas pārrunu temats, un tie liks visiem domāt par Jēzu. Pēc krustā sišanas daudzi atcerēsies šos notikumus saistībā ar Viņa tiesāšanu un nāvi. Tas viņus ierosinās pētīt pravietojumus un pārliecināties, ka Jēzus ir Mesija, un pie ticības atgriezto skaits vairosies visās zemēs. {LI 466.2}

Šinī vienīgajā savas zemes dzīves triumfa ainā Pestītājs būtu varējis parādīties Debesu

eņģeļu un Dieva bazūnes pavadībā, bet šāda demonstrācija būtu pretrunā ar Viņa misijas mērķi, pretrunā ar likumiem, kas pārvaldīja visu Viņa dzīvi. Jēzus palika uzticīgs pazemības pilnajam ceļam, ko pats bija izvēlējies. Viņam bija jānes cilvēces nastas, līdz Viņa dzīvība tiks nodota par pasaules dzīvību. {LI 466.3}

Šī diena, kas mācekļiem šķita kā viņu dzīves lielā diena, būtu bijusi drūmu mākoņu apēnota, ja tie zinātu, ka svētki ir ievads viņu Mācītāja ciešanām un nāvei. Lai gan Viņš vairākkārt tiem bija stāstījis par to, ka noteikti tiks upurēts, tomēr šī brīža gavilēs tie aizmirsa Viņa skumjos vārdus un raudzījās nākotnē uz Kristus laimīgo valdīšanu Dāvida tronī. {LI 466.4}

Gājienam nepārtraukti pievienojās jauni dalībnieki, un gandrīz visus bez izņēmuma pārņēma vispārējā sajūsma, un tie pievienojās «Ozianna!» saucieniem, kas skanēja un atbalsojās no kalna uz kalnu un no ielejas ielejā. Nemitīgi bija dzirdami arvien jauni izsaucieni: «Ozianna Dāvida Dēlam! Slavēts, kas nāk tā Kunga vārdā! Ozianna visaugstākajās Debesīs!» {LI 466.5}

Nekad agrāk vēl pasaule nebija piedzīvojusi šādu triumfa gājienu. Tas nepavisam nelīdzinājās šīs zemes slaveno uzvarētāju parādēm. Nebija nekādu noskumušu gūstekņu rindu, kas kā valdnieka drošsirdības trofejas iezīmētu šo ainu. Pestītājam bija slavas trofejas no Viņa mīlestības darbiem grēcīgo cilvēku labā. Tur bija gūstekņi, ko Viņš izglābis no sātana varas, kas tagad par savu atsvabināšanu slavēja Dievu. Aklie, kuriem Viņš atdevis redzi, skrēja pa priekšu. Mēmie, kuru mēles Viņš bija atraisījis, sauca visskaļākos «Ozianna!». Kroplie, kurus Viņš bija dziedinājis, lēca aiz prieka un rosīgāk par visiem lauza palmu zarus, un vēcināja tos Pestītāja priekšā. Atraitnes un bāreņi slavēja Jēzus vārdu par žēlastības darbiem viņu labā. Dziedinātie spitālīgie izklāja savas tīrās drēbes Viņa ceļā un apsveica Viņu kā godības Ķēniņu. Šajā pulkā bija arī tie, kurus Viņa balss bija uzmodinājusi no nāves miega. Lācars, kura ķermenis kapā jau bija sācis trūdēt, bet kurš tagad priecājās vīrišķības spirgtumā un spēkā, veda dzīvnieku, uz kura jāja Pestītājs. {LI 467.1}

Arī daudzi farizeji bija šī skata aculiecinieki un, skaudībā un dusmās degdami, centās apslāpēt tautas sajūsmas vilni. Ar visu savu varu tie pūlējās apklusināt ļaudis, bet viņu aicinājumi un draudi gaviles tikai palielināja. Viņi baidījās, ka ļaužu pulki, apzinādamies savu skaitu un spēku, varētu Jēzu iecelt par ķēniņu. Ķeroties pie pēdējā līdzekļa, tie izspraucās cauri drūzmai līdz Pestītājam un griezās pie Viņa ar pārmetumiem un draudiem: «Mācītāj, apsauc savus mācekļus!» Tie paziņoja, ka šādas trokšņainas demonstrācijas nav likumīgas un valsts vara tādas nav atļāvusi. Bet tos apklusināja Jēzus atbilde: «Es jums saku, ja šie klusēs, tad akmeņi brēks.» Šī triumfa aina bija paša Dieva izraisīta. Pravietis to bija iepriekš pasludinājis, un cilvēki bija bezspēcīgi kaut ko traucēt. Ja cilvēki nepiepildītu Dieva plānu, Dievs būtu piešķīris balsi nedzīviem akmeņiem, un

tie būtu apsveikuši Viņa Dēlu ar slavu un gavilēm. Kad apklusinātie farizeji bija atkāpušies, simtiem balsu skandēja pravieša Cakarijas vārdus: «Priecājies no sirds, Ciānas meita! Gavilē, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs Ķēniņš nāk pie tevis; taisnīgs un tavs palīgs, Viņš ir miermīlīgs, Viņš jāj uz ēzeļa, uz ēzeļa mātes kumeļa.» {LI 467.2}

Kad gājiens sasniedza kalna nogāzi un gatavojās doties lejup uz pilsētu, Jēzus apstājās, un viss ļaužu pulks līdz ar Viņu. Pestītāja priekšā, rietošās saules staru apmirdzēta, savā skaistumā atklājās Jeruzāleme. Visu skatus saistīja dievnams. Visā krāšņumā tas pacēlās pāri pilsētai un šķita tiecamies pretī debesīm, it kā norādīdams cilvēkiem uz vienīgo, patieso un dzīvo Dievu. Jau ilgi dievnams bija bijis jūdu tautas gods un lepnums. Arī romieši lepojās ar tā krāšņumu. Romiešu ieceltais ķēniņš jūdiem palīdzēja to at-jaunot un izgreznot, un Romas imperators to apveltīja ar savām dāvanām. Izturības, bagātības un krāšņuma dēļ tas bija kļuvis par vienu no pasaules brīnumiem. {LI 467.3}

Vakara saulei sārtojot un zeltojot debesis, tās brīnišķīgais mirdzums apgaismoja spoži baltās marmora templa sienas un apzeltītos pīlārus. No kalna, uz kura stāvēja Jēzus un Viņa pavadoņi, dievnams izskatījās kā ar zelta tornīšiem rotāts masīvs sniega veidojums. Pie ieejas bija redzams labāko mākslinieku no zelta un sudraba darināts vīnogulājs ar zaļām lapām un smagiem augļu ķekariem. Šis mākslas darbs attēloja Israēlu kā auglīgu vīna koku. Ar izsmalcinātu gaumi un lielisku meistarību bija apvienoti zelts, sudrabs un košais zaļums. Tā kā vīnogulājs skaisti vijās ap balti mirdzošajiem pīlāriem, ar savām spīdīgajām stīgām turēdamies pie zelta rotājumiem, tas uztvēra rietošās saules starus, kas mirdzēja it kā no Debesīm aizgūtā godībā. {LI 468.1}

Jēzus noraudzījās šajā skatā, un milzīgajā ļaužu pūlī, ko bija savaldzinājusi negaidīti skaistā aina, gaviles apklusa. Visu acis pievērsās Pestītājam cerībā Viņa sejā saskatīt to pašu sajūsmu, ko izjuta viņi. Bet tā vietā bija skumjas. Tie jutās pārsteigti un vīlušies, redzot, ka Viņa acis pildās asarām, ka Viņa stāvs dreb kā koks pirms negaisa un no trīcošajām lūpām izlaužas sāpju vaids, nākdams no salauztas sirds dziļumiem. Kāds skats tas bija Debesu eņģeļiem! Viņu mīļotais Pavēlnieks sirdssāpēs raud! Kāds skats līksmajam ļaužu pulkam, kas ar gaviļu saucieniem un, palmu zarus vēcinādami, pavadīja Jēzu uz krāšņo pilsētu, kur, kā tie no visas sirds cerēja, Viņš sāks valdīt. Kristus bija raudājis pie Lācara kapa, bet tās bija dievišķas skumjas aiz līdzjūtības pret cilvēces ciešanām. Šīs negaidītās skumjas šķita kā vaimanas varenā gaviļu korī. Kad visi līksmojās un parādīja Viņam godu, Israēla Ķēniņš raudāja. Tās nebija klusas prieka asaras, bet nevaldāmu sāpju vaidi. Lielo ļaužu pulku pēkšņi pārņēma drūma sajūta. Ovācijas apklusa. Daudzi sāka raudāt, jūtot līdzi sāpēm, kuras nespēja saprast. {LI 468.2}

Jēzus asaras neizraisīja nojausma par Viņa paša gaidāmajām ciešanām. Turpat bija Ģetzemane, kur drīz vien pār Viņu nolaidīsies drausmīga tumsa. Skatam atklājās arī Avju vārti, pa kuriem gadsimtiem ilgi bija vesti upurējamie dzīvnieki. Šiem vārtiem drīz

vajadzēja atvērties Viņa, lielā Upura, priekšā, uz kura nāvi par pasaules grēkiem norādīja visi līdz šim pienestie upuri. Tuvumā bija arī Golgāta, Viņa drīzo ciešanu un nāves vieta. Tomēr ne šo nežēlīgās nāves atgādinājumu dēļ Pestītājs dvēseles mokās raudāja. Viņš neskuma pats par sevi. Domas par paša ciešanām nebiedēja Viņa cēlo, pašuzupurīgo dvēseli. Jēzus sirdī kā šķēps bija iedūries skats uz Jeruzālemi, uz Jeruzālemi, kas bija atmetusi Dieva Dēlu, nonicinājusi Viņa mīlestību, kas neļāva sevi pārliecināt ar Viņa varenajiem brīnumdarbiem un tagad gatavojās atņemt Viņam dzīvību. Viņš redzēja, kāda tā bija savā grēkā, atmetot Glābēju, un kāda tā varēja būt, ja pieņemtu Viņu, kas vienīgais spēj dziedēt tās vainas. Kristus bija nācis šo pilsētu atpestīt. Kā Viņš varēja no tās atteikties? {LI 468.3}

Israēls bija izredzēta tauta; Dievs bija darījis viņu templi par savu mājvietu; skaisti pacēlās «Ciānas kalns, visas zemes prieks». (Ps. 48:3) Raksti vēstīja par Kristus vairāk nekā tūkstoš gadus ilgajām sargājošajām rūpēm un maigo mīlestību, tādu, kā tēvs parāda savam vienīgajam bērnam. Šinī dievnamā pravieši bija izteikuši savus svinīgos brīdinājumus. Šeit tika līgoti degošie kvēpināmie trauki un vīraka smarža, sajaukdamās ar apmeklētāju lūgšanām, pacēlās pie Dieva. Te lija upuru dzīvnieku asinis, ainodamas Kristus asinis. Šeit virs žēlastības krēsla Jehova atklāja savu godību. Šeit priesteri izpildīja ikdienas kalpošanu, un šo simbolu un ceremoniju krāšņums bija turpinājies gadsimtiem ilgi. Bet nu visam tam jāizbeidzas. {LI 469.1}

Jēzus pacēla roku, kas tik bieži bija svētījusi slimos un ciešanu nomāktos, un, izstiepdams to pret bojāejai nolemto pilsētu, sāpju aizlauztā balsī izsaucās: «Kaut arī tu šodien zinātu, kas tev pie miera vajadzīgs!» Te Pestītājs apklusa un atstāja nepateiktu to, kāds būtu Jeruzālemes stāvoklis, ja tā pieņemtu palīdzību, ko Dievs gribēja sniegt, dāvājot savu mīļoto Dēlu. Ja Jeruzāleme būtu zinājusi to, ko tā varēja zināt, un būtu ņēmusi vērā no Debesīm sūtīto gaismu, tā baudītu labklājību, tā būtu kā ķēniņiene, kas ir brīva Dieva piešķirtā spēka varenībā. Nekad pie tās vārtiem nestāvētu apbruņoti karavīri, neviens Romas karogs neplīvotu uz tās mūriem. Dieva Dēls garā skatīja slavu un godību, ar kādu Jeruzāleme varētu tikt svētīta, ja būtu pieņēmusi savu Pestītāju. Viņš zināja, ka caur Viņu tā būtu dziedināta no savas grūtās slimības, atbrīvota no verdzības un izveidota par metropoli. Miera balodis no tās mūriem izlidotu pie visām tautām. Tā būtu pasaules slavas vainagota. {LI 469.2}

Bet spožā Jeruzālemes iespējamās nākotnes aina Pestītāja skatienam izgaist. Viņš skaidri saprot, kas šī pilsēta tagad ir Romas jūgā, piedzīvojusi Dieva neapmierinātību un nolemta Viņa tiesas sodam. Viņš turpina paust savas skumjas: «Bet vēl tas ir apslēpts tavām acīm. Jo nāks dienas pār tevi, kad tavi ienaidnieki ap tevi cels nocietinājumus, tevi ielenks un no visām pusēm spaidīs. Tie tevi nopostīs līdz pamatiem un tavus bērnus, neatstādami no tevis akmeni uz akmens, tāpēc ka tu neesi atzinusi savu apžēlošanas

laiku.» {LI 470.1}

Kristus nāca, lai glābtu Jeruzālemi un tās bērnus, bet farizejiskā augstprātība, liekulība, skaudība un dusmas kavēja Viņu īstenot šo nodomu. Jēzus zināja, kāda briesmīga atmaksa nāks pār izpostīšanai nolemto pilsētu. Viņš redzēja Jeruzālemi karaspēka aplenkumā, tās ielenktos iedzīvotājus pakļautus badam un nāvei, mātes ēdam savu bērnu līķus un vecākus un bērnus izraujam cits citam pēdējo ēdiena kumosu, kad neizturama bada mokas būs iznīcinājušas dabiskās mīlestības jūtas. Viņš redzēja, kā jūdu stūrgalvība, kas jau izpaudās, atmetot piedāvāto pestīšanu, liks tiem nepadoties uzbrucēju armijām. Golgātā, kur pašam būs jātiek paaugstinātam, Viņš redzēja krustu mežu. Viņš redzēja nelaimīgos iedzīvotājus izciešam spīdzināšanu uz moku rīkiem un mirstam krusta nāvē, skaistās pilis izpostītas, dievnamu drupās un ne akmeni uz akmens neatstātu no tā biezajiem mūriem, bet pašu pilsētu uzartu kā tīrumu. Šo šausmu ainu vērojot, Pestītājam bija jāraud visskaudrākajās sirdssāpēs. {LI 470.2}

Jeruzāleme bija Viņa rūpju bērns, un kā mīļš tēvs raud par nomaldījušos dēlu, tā Jēzus raudāja par mīļoto pilsētu. Kā Es tevi varu atstāt? Kā Es varu skatīties uz tevi, bojāejai nolemtu? Vai Man jāļaj tev iet un piepildīt savu noziegumu mēru? Viena dvēsele ir tik vērtīga, ka, salīdzinājumā ar to, pasaules kļūst nenozīmīgas, bet šeit vesela tauta iet bojā. Kad ātri uz rietu slīdošā saule nozudīs aiz apvāršņa, Jeruzālemes žēlastības diena būs beigusies. Kamēr procesija kavējās Eļļas kalna nogāzē, Jeruzālemei vēl nebija par vēlu atgriezties. Bet žēlastības eņģelis drīz sakļaus savus spārnus, lai nokāptu no zelta troņa un dotu vietu taisnīgumam un ātri sekojošajam sodam. Tomēr Kristus cēlā sirds joprojām lūdza par Jeruzālemi, kas bija apsmējusi piedāvāto žēlastību, nicinājusi brīdinājumus un tagad gatavojās aptraipīt savas rokas Viņa asinīs. Ja tikai Jeruzāleme nožēlotu un atgrieztos, vēl nebūtu par vēlu. Vai kāds labs eņģelis nevarētu to pievērst Pestītāja mīlestībai un aizkavēt tās likteni, kamēr vēl rietošās saules stari kavējās dievnama torņos? Ak, skaistā, bet nesvētā pilsēta, kas ar akmeņiem nomētāja praviešus, kas atmeta Dieva Dēlu un, nevēlēdamās atgriezties, pati sevi iekala verdzības važās, — tās žēlastības diena gandrīz jau beigusies! {LI 470.3}

Tomēr Dieva Gars vēlreiz uzrunā Jeruzālemi. Pirms diena ir beigusies, par Kristu tiek nodota vēl viena liecība. Liecības balss skan kā atbilde uz aicinājumu no praviešu laikiem. Ja Jeruzāleme saucienu dzirdēs, ja tā uzņems Pestītāju, kas iejāj pa tās vārtiem, tā var tikt izglābta. {LI 471.1}

Jeruzālemes rakstu mācītājus ir sasniegusi ziņa, ka milzīga ļaužu pulka pavadībā pilsētai tuvojas Jēzus. Bet tie nevēlas apsveikt Dieva Dēlu. Izbijušies tie iziet Viņam pretī, cerēdami, ka varēs izklīdināt ļaudis. Kad gājiens nāk lejup no Eļļas kalna, rakstu mācītāji to aptur. Viņi jautā, kāpēc tāds troksnis un gaviles? Uz viņu jautājumu: «Kas tas tāds?» mācekļi atbild Svētā Gara iedvesmā. Izteiksmīgiem vārdiem tie atkārto

pravietojumus par Kristu: {LI 471.2}

«Ādams jums sacīs, ka tā ir sievas sēkla, kas samīs čūskas galvu. Prasiet Ābrahāmam, un tas jums teiks: «Viņš ir Melhisedeks, Salemas Ķēniņš — Miera Kēninš.» (Sk. 1. Moz. 14:18) {LI 471.3}

Jēkabs sacīs, ka Viņš ir Šilo (miers) no Jūdas cilts. (1. Moz. 49:10) Jesaja paskaidros: «Imanuēls», «Brīnišķais Padomdevējs, Vare-nais Dievs, Mūžīgais Tēvs, Miera Lielkungs.» (Jes. 7:14; 9:5) {LI 471.4}

Jeremija apliecinās, ka Viņš ir Dāvida īstā atvase, «Kungs — mūsu taisnība». (Jer. 23:5,6) {LI 471.5}

Daniēls jums paziņos, ka Viņš ir Mesija. {LI 471.6}

Hozeja paskaidros: «Dievs, tas Kungs, Debesu karapulku Dievs, Kungs Cebaots ir Viņa vārds.» (Hoz. 12:6) {LI 471.7}

Jānis Kristītājs sacīs: «Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.» (Jāņa 1:29) {LI 471.8}

Visaugstākais no sava godības krēsla pasludinās: «Šis ir Mans mīļais Dēls.» (Mat. 3:17) {LI 471.9}

Tādēļ mēs, Viņa mācekļi, apliecinām, ka šis ir Jēzus, Mesija, Dzīvības Lielkungs, pasaules Pestītājs. {LI 471.10}

Pat tumsības varas lielkungs Viņu atzīs, sacīdams: «Es Tevi pazīstu, kas Tu esi, — Dieva Svētais.» „„(Marka 1:24) {LI 471.11}

64 Nodaļa - Tautas liktenis

(Marka 11:11-14,20,21; Mat. 21:17-19) {LI 472.1}

Kristus triumfālā iejāšana Jeruzālemē deva nelielu priekšstatu par Viņa nākšanu debesu padebešos ar spēku un godību, eņģeļiem un svētajiem gavilējot. Tad piepildīsies Kristus vārdi priesteriem un farizejiem: «Jūs Mani no šā laika neredzēsit, iekams jūs sacīsit: Slavēts, kas nāk tā Kunga vārdā!» (Mat. 23:39) Pravietiskā atklāsmē Cakarijam reiz tika parādīta galīgās uzvaras diena, un tad viņš redzēja arī to ļaužu likteni, kas Kristus pirmās atnākšanas laikā bija Viņu atmetuši: «Viņi piegriezīs izcilu uzmanību tam, ko viņi sadūruši, un vaimanās par Viņu, kā vaimanā par vienīgo dēlu, un būs par Viņu noskumuši un sēros, kā ļaudis skumst ikviens par savu pirmdzimto.» (Cak. 12:10) Šo skatu Kristus redzēja tad, kad, pilsētu uzlūkodams, raudāja par to. Jeruzālemes laicīgajā izpostīšanā Viņš saskatīja tās tautas galīgo bojāeju, kas bija vainīga pie Dieva Dēla asinīm. {LI 472.2}

Mācekļi gan redzēja jūdu naidu pret Kristu, bet tie vēl nenojauta, ar ko tas beigsies. Tie vēl neizprata Israēla patieso stāvokli un neaptvēra arī, kāds būs sods, kas nāks pār Jeruzālemi. To Kristus viņiem atklāja, izmantojot nozīmīgu uzskates līdzekli. {LI 472.3}

Pēdējais aicinājums Jeruzālemei bija izskanējis veltīgi. Priesteri un rakstu mācītāji gan dzirdēja pagātnes praviešu balsi, kas atbalsojās ļaužu pulkā, atbildot uz jautājumu: «Kas tas ir?», bet viņi to neatzina par Inspirācijas balsi. Dusmīgi un pārsteigti tie pūlējās ļaudis apklusināt. Ļaužu drūzmā bija arī Romas virsnieki, kuriem Jēzus ienaidnieki Viņu tagad apsūdzēja kā sacelšanās vadoni. Tie apgalvoja, ka Viņš gatavojoties ieņemt dievnamu un kļūt par ķēniņu Jeruzālemē. {LI 472.4}

Bet Jēzus mierīgā balss trokšņainajam pūlim lika uz mirkli apklust, kad Viņš no jauna pavēstīja, ka nav nācis uzcelt laicīgu valstību. Drīz Viņš aizies pie sava Tēva, un apsūdzētāji Viņu vairs neredzēs, līdz Viņš atkal atnāks godībā. Tad tie Viņu atzīs, bet par vēlu, lai tiktu pestīti. Šos vārdus Jēzus izrunāja ar dziļām skumjām un neparastu spēku. Romas ierēdņi bija apklusināti un nomierināti. Viņu sirdis, lai gan svešas dievišķai ietekmei, tika tā aizkustinātas kā nekad iepriekš. Jēzus mierīgajā, svinīgajā sejā tie saskatīja mīlestību, labvēlību un cieņas pilnu atturību. Viņus bija aizkustinājušas neizprotamas simpātijas. Viņi varētu nevis apcietināt, bet parādīt cieņu Jēzum. Pagriezušies pret priesteriem un rakstu mācītājiem, tie viņus pašus apsūdzēja kārtības traucēšanā. Vīlušies un apkaunoti, šie vadoņi ar savu neapmierinātību vērsās pie tautas un arī savā starpā dusmīgi strīdējās. {LI 472.5}

Pa to laiku Jēzus nepamanīts aizgāja uz dievnamu. Tur viss bija klusu, jo ļaudis bija aizvilinājis notikums Eļļas kalnā. Īsu brīdi Jēzus uzkavējās templī, skumji noraudzīdamies uz to, un tad kopā ar mācekļiem atkal atgriezās Betānijā. Kad ļaudis

Viņu meklēja, lai celtu tronī, Viņš vairs nebija atrodams. {LI 473.1}

Visu nakti Jēzus pavadīja lūgšanā un no rīta atkal devās uz dievnamu. Turp iedams, Viņš gāja cauri kādai vīģu koku birzij. Jēzus bija izsalcis, «un, ieraudzīdams no tālienes kādu vīģes koku, kam bija lapas, Viņš piegāja pie tā, vai tanī ko neatrastu; un, pie tā piegājis, Viņš neatrada nekā, kā vien lapas, jo nebija vīģu laiks.» {LI 473.2}

Tas nebija augļu nogatavošanās laiks, izņemot zināmus apvidus, bet par kalnājiem ap Jeruzālemi tiešām varēja sacīt, ka «nebija vīģu laiks». Augļu dārzā, kur Jēzus bija iegājis, viens koks it kā likās aizsteidzies citiem priekšā. Tas jau bija pārklāts ar lapām, bet vīģu kokos augļi parasti parādās pirms lapu izplaukšanas. Tādēļ šis salapojušais koks solīja bagātus augļus. Tomēr ārējais izskats šoreiz bija maldinošs. Pārmeklējis tā zarus no pašas apakšas līdz vis-augstākajiem, Jēzus neatrada neko «kā lapas vien». Tā bija tikai kupla lapotne un nekas vairāk. {LI 473.3}

Kristus par to izteica lāstu, lai tas nokalstu. «Lai neviens nemūžam vairs neēd augļus no tevis,» Viņš sacīja. Nākamās dienas rītā, kad Pestītājs ar saviem mācekļiem pa to pašu ceļu atkal gāja uz pilsētu, viņu uzmanību saistīja tā nokaltušie zari un novītušās lapas. «Mācītāj», sacīja Pēteris, «redzi, tas vīģes koks, ko Tu esi nolādējis, ir nokaltis.» {LI 473.4}

Nolādot vīģes koku, Kristus pārsteidza mācekļus. Viņu izpratnē tas nesaskanēja ar Viņa izturēšanos un darbiem. Tie bieži bija dzirdējuši Viņu sakām, ka Viņš nav nācis pasauli notiesāt, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta. Atmiņā bija saglabājušies vārdi: «Jo Cilvēka Dēls nav nācis cilvēku dvēseles nomaitāt, bet pestīt.» (Lūk. 9:56) Savus brīnumdarbus Kristus bija darījis, lai dziedinātu, bet nekad, lai iznīcinātu. Mācekļi Viņu pazina vienīgi kā Glābēju un Lielo Ārstu. Šī rīcība bija pilnīgi atšķirīga. «Ko tas nozīmē?» viņi jautāja. {LI 473.5}

Dievam «patīk žēlastība». «Tik tiešām, kā Es dzīvoju», saka Dievs tas Kungs, «Man nav prieka par bezdievja nāvi.» (Mih. 7:18; Ec. 33:11) Iznīcināšana un sodīšana Viņam ir neparasts, «savāds darbs». (Jes. 28:21) Bet žēlastībā un mīlestībā Viņš tagad pacēla nākotnes priekškaru, lai cilvēkiem parādītu grēka ceļa iznākumu. Vīģes koka nolādēšana bija uzskatāma, dzīva līdzība. Neauglīgais koks, kas savas lepnās lapas izpleta Kristum tieši pretī, bija simbols jūdu tautai. Pestītājs saviem mācekļiem gribēja izskaidrot Israēla likteņa cēloni un nenovēršamību. Šajā nolūkā Viņš piešķīra kokam morālas īpašības un padarīja to par dievišķās patiesības izskaidrotāju. Apliecinādami uzticību Dievam, jūdi noteikti atšķīrās no visām citām tautām. Viņi bija baudījuši īpašu Dieva labvēlību un apgalvoja, ka ir taisnāki par pārējiem zemes iedzīvotājiem. Bet mantkārība un mīlestība pret pasauli tos bija sakropļojusi. Tie lielījās ar atzīšanu, bet dzīvoja neziņā par Dieva prasībām un bija ļoti liekulīgi. Līdzīgi neauglīgajam kokam tie stiepa uz augšu savus pārlieku pašapzinīgos zarus, no ārpuses kuplus un acij tīkamus, kam tomēr bija tikai

«lapas vien». Jūdu reliģija ar krāšņo dievnamu un svētajiem altā-riem, ar priesteriem cepurēs un iespaidīgajām ceremonijām tiešām bija patīkama no ārpuses, bet tai trūka pazemības, mīlestības un labvēlības. {LI 474.1}

Nevienam vīģes kokam dārzā vēl nebija augļu, bet kailie koki neradīja cerības un nelika vilties. Šie koki attēloja pagānu tautas. Tām trūka dievbijības tāpat kā jūdiem, bet tās atklāti neliecināja, ka kalpo Dievam. Tās lielīgi neuzsvēra savu krietnumu. Tās bija aklas pret Dieva darbiem un ceļiem. Tām vīģu laiks tiešām nebija pienācis. Tās vēl gaidīja dienu, kas nestu gaismu un cerību. Bet jūdiem, kas no Dieva bija saņēmuši lielākas svētības, vajadzēja izjust atbildību par šo dāvanu izlietošanu. Priekšrocības, ar kurām tie lielījās, tikai palielināja viņu vainu. {LI 474.2}

Jēzus piegāja pie vīģes koka, lai tur atrastu kaut ko ēdamu, jo bija izsalcis. Tā Viņš bija nācis pie Israēla, alkdams pie tiem ieraudzīt taisnības augļus. Kristus tos bija apbēris ar savām dāvanām, lai tie nestu augļus pasaulei par svētību. Viņiem bija piešķirtas visas izdevības un priekšrocības, un kā atbildi Viņš meklēja šīs tautas atsaucību Viņa žēlastības darbā. Kungs ilgojās ieraudzīt viņos uzupurēšanos, līdzcietību, dedzību Dieva darbā un dziļas dvēseles alkas glābt savus tuvākos. Ja tie būtu ievērojuši Dieva bauslību, tad darītu to pašu nesavtīgo darbu, ko darīja Kristus. Bet mīlestību pret Dievu un cilvēkiem aizēnoja augstprātība un iedomība. Atteikdamies kalpot citiem, tie paši aizgāja bojā. Patiesības dārgumus, ko Dievs tiem bija uzticējis, viņi nesniedza tālāk pasaulei. Neauglīgajā kokā viņi tagad varēja redzēt savu grēku sodu. No Pestītāja lāsta nokaltis, stāvēdams sauss un nedzīvs, vīģes koks rādīja, par ko kļūs jūdu tauta, kad Dieva žēlastība tai tiks atņemta. Atsakoties sniegt svētības, viņi tās vairs nesaņems. «Israēl,» saka Kungs, «tu grūd sevi postā.» (Hoz. 13:9) {LI 474.3}

Šis brīdinājums dots visiem laikmetiem. Kristus rīcība, nolādot Viņa paša spēka radīto koku, ir brīdinājums visām draudzēm un visiem kristiešiem. Neviens nevar dzīvot pēc Dieva likuma, ja nekalpo citiem. Bet daudz ir tādu, kas nedzīvo Kristus žēlastības pilno, nesavtīgo dzīvi. Daži, kas sevi uzskata par lieliskiem kristiešiem, nemaz nesaprot, ko sevī ietver kalpošana Dievam. Viņi plāno un pēta, kā izpatikt sev pašiem. Viņi rīkojas, rēķinādamies vienīgi ar sevi. Laiks tiem ir vērtīgs vienīgi tad, kad var kaut ko sakrāt sev. Tas ir viņu mērķis visā dzīvē. Viņi kalpo nevis citiem, bet sev. Dievs viņus radījis, lai tie dzīvotu pasaulē, kur jānotiek nesavtīgai kalpošanai. Viņš tos izraudzījis palīdzībai līdzcilvēkiem visos iespējamos veidos. Bet viņu egoisms ir tik liels, ka tie nespēj neko citu saredzēt. Tiem nav kontakta ar cilvēci. Kas dzīvo tikai sev, ir līdzīgs vīģes kokam, kas izcēlās ārēji, bet bija bez augļiem. Tādi cilvēki ievēro dievbijības formas, bet dara to bez atgriešanās un ticības. Ar savām lūpām tie godā Dieva likumu, bet tiem pietrūkst paklausības. Tie runā, bet nedara. Ar spriedumu par vīģes koku Kristus parāda, cik pretīga Viņam ir šāda tukša liekulība. Viņš paziņo, ka tāds, kas grēko atklāti, ir mazāk

vainīgs nekā tas, kas apliecina, ka kalpo Dievam, bet nenes augļus Viņam par godu. {LI 475.1}

Līdzība par vīģes koku, ko Kristus stāstīja pirms savas iešanas uz Jeruzālemi, ir tieši saistīta ar to, ko Viņš mācīja, nolādēdams neauglīgo koku. Līdzībā dārznieks lūdza: «Atstāj to vēl vienu gadu, kamēr es to aprakšu un apmēslošu, varbūt tas turpmāk nesīs augļus. Bet, ja nē, tad tu to vari nocirst.» Neauglīgo koku vajadzēja apkopt rūpīgāk, lai tam būtu visas iespējas sākt ražot. Ja tas vēl paliktu neauglīgs, tad nekas to vairs nevarētu izglābt no iznīcināšanas. Līdzībā netika iepriekš pateikts dārznieka darba rezultāts. Tas bija atkarīgs no tautas, kuru Kristus uzrunāja. Tā bija ainota ar neauglīgo koku, un tai pašai bija tiesības izšķirt savu likteni. Tai tika dotas visas priekšrocības, kādas vien Debesis varēja piešķirt, bet no lielajām svētībām nebija nekāda labuma. Kristum nolādot neauglīgo vīģes koku, tika parādīts rezultāts. Viņi paši izvēlējās iznīcību. {LI 475.2}

Vairāk nekā tūkstoš gadus jūdu tauta bija ļaunprātīgi izmantojusi Dieva žēlastību un izaicinājusi Viņa tiesas spriedumu. Tā neņēma vērā Viņa brīdinājumus un bija nonāvējusi Viņa praviešus. Šo grēku dēļ tauta, kas dzīvoja Kristus dienās, nesa savu atbildības nastu, jo tā gāja tādā pašā virzienā. Šīs paaudzes grēks izpaužas, noraidot piedāvāto žēlastību un brīdinājumus. Kristus laika ļaudis sevi ieslēdza tajās važās, kuras tauta bija kaldinājusi jau gadsimtiem ilgi. {LI 476.1}

Katra laikmeta cilvēkiem tiek dota gaismas un iespēju diena — pārbaudes laiks, kad tie var salīdzināties ar Dievu. Bet šai žēlastībai ir robeža. Žēlastība var aicināt un skubināt gadiem un var tikt noraidīta, bet pienāk brīdis, kad žēlastība lūdz pēdējo reizi. Sirds kļūst tik cieta, ka vairs neatbild Dieva Garam. Tad aicinošā balss vairs nelūdz grēcinieku un pārmetumi un brīdinājumi apklust. {LI 476.2}

Jeruzālemei šī diena bija pienākusi. Jēzus sirdssāpēs raudāja par bojāejai nolemto pilsētu, bet Viņš nevarēja to izglābt. Viņš bija izlietojis visus līdzekļus. Atraidīdama Dieva Gara brīdinājumus, Israēla tauta bija atteikusies no vienīgā palīdzības līdzekļa. Cita spēka tās glābšanai nebija. {LI 476.3}

Jūdu tauta ir simbols visu laikmetu ļaudīm, kas nicina Mūžīgās Mīlestības aicinājumu. Kristus asaras, apraudot Jeruzālemi, tika lietas par visu laikmetu grēkiem. Tie, kas neņem vērā Dieva Svētā Gara rājienus un brīdinājumus, spriedumā Israēlam var izlasīt nosodījumu sev. {LI 476.4}

Šinī paaudzē daudzi stāv uz tā paša pamata, kur neticīgie jūdi. Viņi savām acīm ir redzējuši Dieva spēka izpausmes, Svētais Gars ir runājis uz viņu sirdīm, bet tie paliek pie savas neticības un izrāda pretestību. Dievs sūta brīdinājumus un pārmetumus, bet tie negrib atzīt savus maldus un atraida Viņa vēsti un vēstnesi. Pat tie līdzekli, ko Kungs lieto viņu dziedināšanai, tiem kļūst par klupšanas akmeni. {LI 476.5}

Atkritušais Israēls ienīda Dieva praviešus, jo tie atklāja viņu apslēptos grēkus. Ahabs uzskatīja Eliju par savu ienaidnieku tāpēc, ka pravietis uzticīgi atklāja ķēniņa slepenos noziegumus. Arī šodien tiek izsmieti un noraidīti Kristus kalpi, kas norāj grēku. Bībeles patiesība, Kristus reliģija, cīnās pret spēcīgu morālās netīrības straumi. Aizspriedumi cilvēku sirdīs ir pat stiprāki nekā Kristus dienās. Jēzus nepiepildīja cilvēku cerības; Pestītāja dzīve bija kā pārmetums ļaužu grēkiem, un tie Viņu atmeta. Arī tagad Dieva Vārda patiesība nesaskan ar cilvēku darbiem un viņu dabiskajām tieksmēm, un tūkstoši noraida tās sniegto gaismu. Sātana sakūdīti, cilvēki apšauba Dieva Vārdu un izvēlas dzīvot saskaņā ar saviem neatkarīgajiem uzskatiem. Viņi labāk pieņem tumsu nekā gaismu, bet, tā darīdami, pakļauj briesmām savas dvēseles. Tie, kas nopēla Kristus vārdus, atrada tam arvien vairāk iemeslu, līdz pilnīgi novērsās no Patiesības un Dzīvības. Tieši tā ir arī tagad. Dievs nedomā atspēkot ikvienu iebildumu, ko miesīga sirds varētu celt pret Viņa patiesību. Dieva Vārda noslēpumi vienmēr paliek neatklāti tiem, kas atsakās no dārgajiem gaismas stariem, kuri var apgaismot tumsu. Patiesība viņiem ir apslēpta. Tie staigā kā akli un neredz gaidāmo bojāeju. {LI 477.1}

Kristus no Eļļas kalna augstumiem noraudzījās uz pasauli un visiem vēstures laikmetiem. Viņa vārdi ir attiecināmi uz ikvienu dvēseli, kas izrāda necieņu Dieva žēlastības lūgumiem. Viņa mīlestības nicinātāj, Kungs šodien uzrunā tevi! Tu esi vienīgais, kam būtu jāzina, kas ir vajadzīgs tavam mieram. Kristus lej rūgtas asaras par tevi, kam nav asaru, ko liet pašam par sevi. Tā liktenīgā cietā sirds, kas iznīcināja farizejus, parādās arī tevī. Katrs Dieva žēlastības pierādījums, katrs dievišķās gaismas stars vai nu atkausē un pakļauj dvēseli, vai arī to bezcerīgi nocietina. {LI 477.2}

Kristus paredzēja, ka Jeruzāleme paliks stūrgalvīga un grēkus nenožēlos, tomēr visa vaina un visas sekas par atraidīto žēlastību bija šīs pilsētas pašas ziņā. Tāpat tas būs ar ikvienu dvēseli, kas ies to pašu ceļu. Kungs brīdina: «Israēl, tu grūd sevi postā.» «Klausies, tu, zeme! Tagad Es sūtīšu nelaimi pār šo tautu, tā ir viņu ļauno nodomu alga! Jo tie neklausījās uz Maniem vārdiem, un tie ir atmetuši Manus baušļus.» (Hoz. 13:9; Jer. 6:19) {LI 477.3}

65 Nodaļa - No jauna šķīstītais dievnams

(Mat. 21:12-16,23-46; Marka 11:15-19,27-33; 12:1-12; Lūk. 19:45-48; 20:1-19) {LI 478.1}

Savas kalpošanas sākumā Kristus bija izdzinis no dievnama tos, kas šo templi apgānīja ar nesvētu tirgošanos. Viņa bargā un dievišķā izturēšanās iedvesa šausmas viltīgo tirgoņu sirdīs. Savas misijas beigās Viņš atkal atnāca uz dievnamu un atklāja, ka tas ir apgānīts tāpat kā iepriekš. Stāvoklis bija pat vēl ļaunāks. Dievnama ārējais pagalms līdzinājās milzīgam lopu tirgum. Dzīvnieku radītajam troksnim un skaļajai naudas šķindēšanai pievienojās tirgotāju niknie savstarpējie strīdi, un pa starpu bija dzirdamas arī dievnama kalpotāju balsis. Tempļa garīdznieki paši nodarbojās ar pirkšanu, pārdošanu un naudas mainīšanu. Iedzīvošanās kāre viņus bija pārņēmusi tik pilnīgi, ka Dieva acīs tie nebija labāki par zagļiem. {LI 478.2}

Priesteri un rakstu mācītāji visai maz izprata uzticētā darba svētumu. Katros Pasā un Lieveņu svētkos nokāva tūkstošiem dzīvnieku, un to asinis priesteri savāca un izlēja uz altāra. Jūdi pie šīs asiņainās upurēšanas bija pieraduši un gandrīz aizmirsuši, ka tas bija grēks, kas prasīja šo dzīvnieku asins izliešanu. Tie nesaskatīja norādījumu uz Dieva mīļotā Dēla asinīm, kurām jātiek izlietām par pasaules dzīvību un ka, pienesot upurus, ļaudis vajadzēja vest pie krustā sistā Pestītāja. {LI 478.3}

Jēzus noraudzījās uz nevainīgajiem upura dzīvniekiem un redzēja, ka jūdi šīs lielās ļaužu sanāksmes bija padarījuši par asins izliešanas un nežēlības izrādēm. Pazemīgas grēku nožēlas vietā tie bija vairojuši dzīvnieku upurēšanu skaitu, it kā Dievu varētu pagodināt ar cietsirdīgu kalpošanu. Patmīlības un mantkārības dēļ priesteri un rakstu mācītāji bija apcietinājuši savas sirdis. Pat tiešos, uz Dieva Jēru norādošos simbolus tie bija pārvērtuši par peļņas avotu. Tā upurēšanas svētums tautas acīs lielā mērā bija iznīcināts. Jēzus iedegās dusmās, apzinoties, ka arī Viņa asinis, kas tik drīz tiks izlietas par pasaules grēkiem, priesteri un vecākie vērtēs tikpat maz kā dzīvnieku asinis, kurām tie lika plūst nepārtraukti. {LI 478.4}

Pret šādu rīcību Kristus jau bija vērsies ar praviešu starpniecību. Samuēls bija teicis: «Vai tad tam Kungam ir lielāka patika par dedzināmiem un kaujamiem upuriem nekā par paklausību tā Kunga balsij? — Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris, un padevība ir labāka nekā auna tauki.» Jesaja, pravietiskā atklāsmē skatīdams jūdu atkāpšanos, tos uzrunāja kā Sodomas un Gomoras vadītājus: {LI 479.1}

«Klausieties tā Kunga vārdu, jūs, Sodomas labieši, atver savas ausis mūsu Dieva baušļiem tu, Gomoras tauta! Kam Man vajadzīgi jūsu daudzie kaujamie upuri? (..) Man ir apnikuši jūsu aunu un baroto teļu dedzināmie upuri, Man netīk jēru un āžu asinis. Kad jūs nākat rādīties Manā priekšā, kas tad no jums prasa, lai jūs samīdāt Manus pagalmus?»

«Mazgājieties, šķīstieties, pārtrauciet savus ļaunos darbus Manu acu priekšā! Mitieties ļaunu darīt! Mācieties labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stājieties pretī varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni!» (1. Sam. 15:22; Jes. 1:10-12,16,17) {LI 479.2}

Kristus, kas pats bija devis šos pravietojumus, tagad pēdējo reizi atkārtoja brīdinājumu. Piepildīdama pravietojumu, tauta Jēzu bija pasludinājusi par Israēla ķēniņu. Viņš bija pieņēmis šo pagodinājumu un piekritis kļūt par ķēniņu. No šāda viedokļa arī vajadzēja rīkoties. Kristus zināja, ka Viņa pūles veikt kādu izmaiņu sabojāto priesteru vidū būs veltīgas, bet, neskatoties uz to, Viņam avs darbs bija jādara, neticīgajai tautai bija jāsniedz pierādījumi pa dievišķo misiju. {LI 479.3}

Vēlreiz Jēzus pētošais skats pārslīdēja apgānītajam dievnama pagalmam. Viņam pievērsās visu acis. Priesteri un vadītāji, farizeji un pagāni pārsteigti un ar bijību raudzījās uz To, kas Debesu Ķēniņa majestātiskumā stāvēja viņu priekšā. Cauri cilvēciskajai dabai kļuva redzama dievišķā daba, ietērpjot Kristu tādā cieņā un godībā, kādu Viņš agrāk nekad nebija izrādījis. Cik vien ļaužu drūzma to atļāva, tuvumā stāvošie atrāvās pēc iespējas tālāk. Izņemot dažus mācekļus, Pestītājs stāvēja viens pats. Viss bija apklusis. Dziļais klusums šķita nepanesams. Tad Kristus sāka runāt ar tādu spēku, kas ļaudis ietekmēja kā stipras vētras brāzma: «Ir rakstīts: Manam namam jābūt lūgšanas namam, bet jūs to padarāt par slepkavu bedri.» Viņa balss dievnamā noskanēja kā bazūne. Viņa sejas izteiksme bija barga kā rijoša uguns. Viņš autoritatīvi pavēlēja: «Nesiet to projām!» (Jāņa 2:16) Pirms trim gadiem dievnama vadītāji bija kaunējušies par savu bēgšanu pēc Jēzus pavēles. Viņi paši brīnījās par savām bailēm un savu bezierunu paklausību kādam vienkāršam cilvēkam. Tie uzskatīja par neiespējamu šādai necienīgai pakļāvībai atkārtoties. Bet tagad tie pārbijās vēl vairāk nekā toreiz un Jēzus pavēlei paklausīja vēl steidzīgāk. Nebija neviena, kas uzdrošinātos apšaubīt Viņa autoritāti. Dzīdami lopus sev pa priekšu, priesteri un tirgotāji bēga no Viņa. {LI 479.4}

Ceļā no dievnama viņus sastapa daudz ļaužu, kas nāca ar slimniekiem, vaicādami pēc Lielā Ārsta. No bēgošajiem dzirdētais dažiem lika griezties atpakaļ. Tie baidījās satikties ar tik varenu Vīru, kura skats vien jau bija aizdzinis projām priesterus un vadītājus. Bet daudzi izsprucās cauri steidzīgajam pūlim, lai nokļūtu pie Tā, kas bija viņu vienīgā cerība. Kad pūlis no dievnama aizbēga, daudzi tomēr bija palikuši. Tiem tagad pievienojās atnācēji. Atkal dievnama pagalms pildījās ar slimiem un mirstošiem, un atkal Jēzus tiem kalpoja. {LI 480.1}

Pēc kāda laika priesteri un vadītāji uzdrošinājās atgriezties dievnamā. Kad panika bija pārgājusi, tiem radās liela vēlēšanās uzzināt, ko Jēzus darīs tālāk. Tika gaidīts, ka Viņš varētu ieņemt Dāvida troni. Paklusām atgriezušies dievnamā, tie dzirdēja, kā vīrieši, sievietes un bērni slavēja Dievu. Iegājuši iekšā, viņi sastinga apbrīnojama skata priekšā.

Viņi redzēja, kā slimie tika dziedināti, aklo acis atdarītas, kurlie atguva dzirdi, un kroplie lēkāja aiz prieka. Visskaļāk gavilēja bērni. Jēzus bija dziedinājis viņu kaites. Viņš tos bija apskāvis savām rokām un saņēmis sirsnīgus pateicības skūpstus; kamēr Jēzus mācīja tautu, daži pat bija iemiguši pie Viņa krūtīm. Tagad tie līksmām balsīm slavēja Viņu. Tie atkārtoja iepriekšējās dienas «Ozianna!» saucienus un priecīgi vēcināja Pestītāja priekšā palmu zarus. Dievnams vairākkārt atbalsoja priecīgas gaviles: «Slavēts lai ir, kas nāk tā Kunga vārdā!» «Redzi, tavs Ķēniņš nāk pie tevis; taisnīgs un tavs palīgs!» (Ps. 118:26; Cak. 9:9) «Ozianna Dāvida Dēlam!» {LI 480.2}

Šīs laimīgās, neapvaldītās balsis bija apvainojums dievnama vecākajiem. Tie sāka rīkoties, lai izbeigtu šādu demonstrāciju. Viņi teica, ka bērnu soļi un līksmie izsaucieni apgānot Dieva namu. Redzot, ka viņu vārdi neatstāj nekādu iespaidu uz ļaudīm, vadītāji vērsās pie Kristus: «Vai Tu nedzirdi, ko šie saka?» Bet Jēzus tiem atbildēja: «Dzirdu gan. Vai jūs nekad neesat lasījuši: No bērniņu un zīdaiņu mutes Tu sev slavu esi sagādājis?» Pravietojumi bija ziņojuši, ka Kristum jātiek pasludinātam par ķēniņu, un šim apsolījumam vajadzēja piepildīties. Kad priesteri un Israēla vadītāji atteicās vēstīt Viņa slavu, Dievs lika bērniem kļūt par Kunga lieciniekiem. Ja bērnu balsis būtu klusējušas, tad Pestītāja slavu skandētu dievnama pīlāri. {LI 480.3}

Farizeji bija ārkārtīgi satraukti un apmulsuši. Tagad te pavēlēja kāds, kuru tie nespēja iebiedēt. Jēzus bija uzņēmies savus dievnama aizbildņa pienākumus. Vēl nekad Viņš nebija izrādījis šādu ķēnišķu varu. Nekad agrāk Viņa vārdiem un darbiem nebija bijusi tik liela ietekme. Viņš bija darījis brīnumdarbus visā Jeruzālemē, bet vēl nekad tik svinīgi un iespaidīgi. Priesteri un vadītāji neuzdrošinājās Jēzum izrādīt atklātu naidu ļaužu klātbūtnē, kuri bija redzējuši Viņa brīnumdarbus. Lai gan par Viņa atbildi saniknoti un apkaunoti, tanī dienā tie tomēr neko vairāk nespēja izdarīt. {LI 481.1}

Nākamajā rītā Sinedrijs atkal apsprieda savu rīcības plānu pret Jēzu. Pirms trim gadiem tie bija pieprasījuši zīmi, kas apliecinātu, ka Viņš ir Mesija. Kopš tā laika Kristus bija darījis varenus darbus visā zemē. Viņš bija dziedinājis slimos, brīnumainā veidā paēdinājis tūkstošus, staigājis pa viļņiem un ar vārdiem apklusinājis sabangotu jūru. Viņš daudzkārt bija lasījis cilvēku sirdis kā atvērtu grāmatu, bija izdzinis velnus un uzmodinājis mirušos. Viņa mesiāniskās sūtības pierādījumi vadītājiem bija acīm redzami. Tagad tie nolēma vairs neprasīt Viņa varas zīmes, bet izvilināt no Viņa atzīšanos vai paziņojumu, uz kura pamata Viņu varētu notiesāt. {LI 481.2}

Ieradušies dievnamā, kur Viņš mācīja, tie jautāja: «Kādā varā Tu to dari? Un kas Tev deva tādu varu?» Tie cerēja, ka Jēzus apgalvos, ka Viņa vara ir no Dieva. Šādu apgalvojumu viņi bija paredzējuši noliegt. Bet Jēzus tos sagaidīja ar jautājumu par šķietami citu tēmu un apsolīja tiem atbildēt ar nosacījumu, ja tie sniegs atbildi uz Viņa jautājumu. «No kurienes bija Jāņa kristība?» Viņš jautāja, «vai no Debesīm, vai no

cilvēkiem?» {LI 481.3}

Priesteri redzēja, ka ir nonākuši dilemmas priekšā, kur sofistika vairs nelīdz. Ja tie sacītu, ka Jāņa kristības bija no Debesīm, tad kļūtu redzams, ka tie runā sev pretī. Kristus varētu teikt: «Kāpēc tad jūs viņam neticējāt?» Jānis taču par Jēzu bija liecinājis: «Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.» (Jāņa 1:29) Ja priesteri ticēja Jāņa liecībai, kā viņi varēja noliegt, ka Kristus ir Mesija? Ja tie pateiktu savas īstās domas, ka Jāņa sludināšana bijusi cilvēciska, tad saceltu pret sevi sašutuma vētru, jo ļaudis ticēja, ka Jānis bijis pravietis. {LI 481.4}

Cilvēki ar vislielāko interesi gaidīja izšķirošo atbildi. Viņi zināja, ka priesteri bija atklāti liecinājuši, ka pieņem Jāņa kalpošanu, tādēļ cerēja, ka tie bez kavēšanās atzīs, ka Viņš ir Dieva sūtīts. Bet, paklusām kopīgi apspriedušies, priesteri nolēma sevi nenodot. Liekulīgi ēlodami neizpratni, tie sacīja: «Mēs nezinām.» Tad Kristus teica: «Tad arī Es jums nesaku, kādā varā Es to daru!» {LI 482.1}

Rakstu mācītājiem, priesteriem un vecākajiem vairs nebija ko sacīt. Apmulsuši un vīlušies tie stāvēja sadrūmušām sejām, neuzdrošinādamies Kristum uzdot vēl kādus jautājumus. Savas gļēvulības un nenoteiktības dēļ tie lielā mērā bija zaudējuši cieņu to ļaužu acīs, kas turpat stāvēja un priecājās par šo augstprātīgo, paštaisno cilvēku sakāvi. {LI 482.2}

Visi šie Kristus vārdi un darbi bija svarīgi, un to ietekme bija jūtama vēl pēc Viņa krustā sišanas un pacelšanās Debesīs. Daudzi no tiem, kas toreiz ar visdziļāko interesi gaidīja Jēzus pratināšanas iznākumu, vēlāk kļuva par Viņa mācekļiem. Šinī notikumiem bagātajā dienā tie pirmo reizi sajuta, ka Kristus vārdi tos saista pie Viņa. Skats dievnama pagalmā nekad neizzuda no viņu atmiņas. Starp Jēzu un augsto priesteri viņu sarunas laikā bija redzams krass pretstats. Lepnais garīdznieks bija tērpies krāšņās, dārgās drēbēs. Galvu sedza mirdzoša tiāra. Viņa stāja bija valdonīga, galvas mati un bārda — ilgo mūža gadu sidraboti. Viņa āriene klātesošajiem iedvesa bijību. Šīs ievērojamās personības priekšā stāvēja Debesu Valdnieks bez rotām un greznuma. Viņa drēbes bija ceļā noputējušas, seja bāla un pauda lēnprātību un skumjas, bet tur iezīmējās arī tāda cieņa un labvēlība, kas ārkārtīgi kontrastēja ar augstprātīgā, pašapzinīgā un dusmīgā augstā priestera izskatu. Daudzi no tiem, kas bija liecinieki Jēzus vārdiem un rīcībai dievnamā, no šī brīža savās sirdīs Viņu uzņēma kā Dieva pravieti. Bet, tā kā tautas noskaņojums kļuva Jēzum arvien labvēlīgāks, priesteru naids pret Pestītāju pieauga. Gudrība, ar kādu Kristus izvairījās no tautas vadītāju izliktajiem slazdiem un kas bija pierādījums tam, ka Viņš ir Dievs, tikai pielēja eļļu viņu dusmu liesmām. {LI 482.3}

Cīņā ar rakstu mācītājiem Kristus mērķis nebija savus pretiniekus pazemot. Viņš nepriecājās, redzot tos nonākam strupceļā. Viņam bija svarīga mācība. Jēzus savus pretiniekus pārmācīja, ļaudams tiem sapīties pašu izmestajā tīklā. Viņu atzīšanās

nezināšanā par Jāņa kristību būtību deva Viņam izdevību runāt, un Jēzus šo izdevību izmantoja, parādīdams tiem viņu īsto stāvokli, tā daudzajiem iepriekšējiem brīdinājumiem pievienojot vēl vienu. «Kā jums šķiet?» Viņš sacīja. «Kādam cilvēkam bija divi dēli, un viņš gāja pie pirmā un sacīja: «Dēls, ej un strādā šodien manā vīna kalnā.» Un tas atbildēja un sacīja: «Jā, kungs!» Bet viņš negāja. Viņš aizgāja pie otra dēla un sacīja tāpat. Tas atbildēja un sacīja: «Es negribu.» Bet pēc tam viņam palika žēl, un viņš aizgāja. Kurš no šiem diviem ir darījis tēva prātu?» {LI 482.4}

Šis pēkšņais jautājums Jēzus klausītājus pārsteidza nesagatavotus. Viņi uzmanīgi bija klausījušies līdzību un bez kavēšanās atbildēja: «Pēdējais.» Tad, cieši tos uzlūkodams, Jēzus nopietnā un svinīgā balsī paziņoja: «Patiesi, Es jums saku: muitnieki un netikles drīzāk nāks Dieva valstībā nekā jūs. Jo Jānis nāca pie jums pa taisnības ceļu, un jūs viņam neticējāt; bet muitnieki un netikles viņam ticēja. Bet arī tad, to redzēdami, jūs neatgriezāties un viņam neticējāt.» {LI 483.1}

Priesteri un tautas vecākie nevarēja darīt neko citu, kā atbildēt uz Kristus jautājumu, un tā Viņš saņēma no tiem otrajam dēlam labvēlīgu spriedumu. Šis dēls ainoja muitniekus un tos, kurus farizeji nicināja un ienīda. Muitnieki bija ārkārtīgi netikumīgi. Viņi tiešām bija Dieva baušļu pārkāpēji un savā dzīvē parādīja neierobežotu pretošanos Viņa prasībām. Viņi bija nepateicīgi un nesvēti. Uzaicināti iet strādāt Kunga vīna kalnā, viņi augstprātīgi atteicās. Bet, kad nāca Jānis, sludinādams atgriešanos no grēkiem un kristības, muitnieki pieņēma viņa vēsti un tika kristīti. {LI 483.2}

Pirmais dēls ainoja jūdu tautas vadītājus. Daži no farizejiem gan bija nožēlojuši grēkus un pieņēmuši Jāņa kristības, tomēr tautas vadoņi negribēja apliecināt, ka viņš nācis no Dieva. Jāņa brīdinājumi un apsūdzības tiem nelika izmainīt savu dzīvi. Tie «ir nicinājuši Dieva padomu viņu pašu labā un palikuši viņa nekristīti». (Lūk. 7:30) Tie izturējās pret viņa vēsti ar necieņu. Līdzīgi pirmajam dēlam, kas uz aicinājumu atbildēja: «Jā, kungs!», bet negāja, priesteri un bauslības mācītāji ar vārdiem apliecināja paklausību, bet dzīvē parādīja nepaklausību. Ar vārdiem tie pauda sevišķu dievbijību un apgalvoja, ka paklausot Dieva bauslībai, bet šī paklausība nebija patiesa. Farizeji muitniekus apsūdzēja un lādēja kā neticīgus, tomēr ar savu ticību un darbiem muitnieki rādīja, ka drīzāk ieies Debesu valstībā nekā šie paštaisnie ļaudis, kam bija dota liela gaisma, bet kuru darbi neatbilda viņu apliecinātajai dievbijībai. {LI 483.3}

Priesteri un rakstu mācītāji nevēlējās paciest šīs skarbās patiesības, tomēr palika klusu, cerēdami, ka Jēzus pateiks kaut ko tādu, ko varētu vērst pret Viņu, taču viņiem bija jāpacieš vēl kas. {LI 484.1}

«Klausieties citu līdzību,» sacīja Kristus. «Bija nama tēvs, kas dēstīja vīna kalnu, uzcēla tam visapkārt sētu, izraka tanī vīna spaidu un uzcēla torni, iznomāja to strādniekiem un pats aizceļoja. Kad augļu laiks atnāca, tad viņš sūtīja savus kalpus pie

strādniekiem, lai saņemtu savus augļus. Bet strādnieki ņēma viņa kalpus, vienu tie šauta, otru nokāva un trešo nomētāja akmeņiem. Viņš sūtīja atkal citus kalpus, vairāk kā pirmoreiz, un tie darīja viņiem tāpat. Beidzot viņš sūtīja pie tiem savu dēlu un sacīja: No mana dēla tie taču kaunēsies. Bet, kad strādnieki ieraudzīja viņa dēlu, tie sacīja savā starpā: Šis ir tas mantinieks: iesim, nokausim to un paturēsim viņa mantojumu. Un viņi ņēma to, izmeta no vīna kalna ārā un nokāva. Kad nu vīna kalna kungs nāks, ko viņš darīs šiem strādniekiem?» {LI 484.2}

Ar šo jautājumu Jēzus vērsās pie visiem klātesošajiem ļaudīm, bet atbildēja priesteri un rakstu mācītāji. Tie sacīja: «Viņš šos ļaundarus bez žēlastības nogalinās un izdos vīna kalnu citiem strādniekiem, kas viņam atdos augļus īstajā laikā.» Runātāji sākumā nebija sapratuši līdzības nozīmi, bet tad aptvēra, ka paši sev izteikuši spriedumu. Līdzībā namatēvs ainoja Dievu, vīna kalns —jūdu tautu, un sēta — Dieva likumu, kas to apsargāja. Tornis bija dievnama simbols. Vīna kalna kungs bija darījis visu, kas nepieciešams tā labklājībai. «Kas tad Man vēl bija ko darīt Manā vīna dārzā, ko Es nebūtu darījis?» (Jes. 5:4) Tā tika attēlotas Dieva nenogurstošās rūpes par Israēlu. Kā strādniekiem vajadzēja atdot noteiktu daļu vīna kalna augļu, tā Dieva tautas pienākums bija pagodināt Dievu ar dzīvi, kas atbilstu viņu svētajam aicinājumam. Bet, kā strādnieki nogalināja pēc augļiem sūtītos namatēva kalpus, tā jūdi bija nonāvējuši praviešus, ko Dievs bija sūtījis, lai aicinātu viņus atgriezties no grēkiem. Tika nogalināts vēstnesis pēc vēstneša. Tiktāl līdzības atbilstību nevarēja pārprast, bet arī sekojošais bija ne mazāk skaidrs. Mīļotajā dēlā, ko vīna kalna kungs beidzot sūtīja pie nepaklausīgajiem strādniekiem un ko tie sagrāba un nonāvēja, priesteri un vecākie skaidri saskatīja Jēzu un Viņam draudošo likteni. Viņi jau bija ieplānojuši nogalināt To, ko Tēvs sūtīja ar pēdējo aicinājumu. Nepateicīgajiem strādniekiem nolemtā atmaksa simbolizēja to ļaužu likteni, kas Kristu nodos nāvei. {LI 484.3}

Līdzcietīgi skatīdamies uz viņiem, Pestītājs turpināja: «Vai jūs nekad neesat rakstus lasījuši: Akmens, ko nama cēlāji atmetuši, ir kļuvis par stūra akmeni; tas ir no tā Kunga un ir brīnums mūsu acīs? Tāpēc Es jums saku: Dieva valstība no jums tiks atņemta un dota tautai, kas nes viņas augļus. Un, kas kritīs uz šo akmeni, tas sašķīdīs, bet, uz ko tas kritīs, to viņš satrieks.» {LI 485.1}

Šo pravietojumu jūdi bieži atkārtoja sinagogās, attiecinādami to uz Mesijas nākšanu. Kristus bija jūdu dzīves un visa pestīšanas plāna stūrakmens. Šo Pamatakmeni jūdu nama cēlāji — Israēla priesteri un tautas vadītāji — tagad atmeta. Pestītājs pievērsa viņu uzmanību pravietojumiem, kas rādīja draudošās briesmas. Ar visiem līdzekļiem Jēzus centās atklāt to, kāda ir viņu plānotās rīcības būtība. {LI 485.2}

Viņa vārdiem bija arī kāds cits nolūks. Jautādams: «Kad nu vīna kalna kungs nāks, ko viņš darīs šiem strādniekiem?», Kristus gribēja panākt, lai farizeji atbild tā, kā tie

atbildēja. Viņš atļāva, lai tie paši sevi notiesā. Viņa brīdinājumi, kas nespēja pamudināt uz atgriešanos, apzīmogos viņu bojāeju, tādēļ Jēzus vēlējās, lai tie saprastu, ka paši ir ieveduši sevi šajā postā. Kristus nolūks bija parādīt, ka Dievs rīkojas taisnīgi, atņemdams viņu nacionālās privilēģijas. Šis process jau bija iesācies, un tas beigsies ne tikai ar dievnama un pilsētas izpostīšanu, bet ar visas tautas izklīdināšanu. {LI 485.3}

Klausītāji brīdinājumu saprata. Bet, neskatoties uz spriedumu, kuru paši bija izteikuši, priesteri un vadītāji piepildīja ainojumu, sacīdami: "Šis ir tas mantinieks: iesim, nokausim to un paturēsim viņa mantojumu." "Tie meklēja viņu tvert, bet bijās no ļaudīm", jo sabiedrības noskaņojums bija Kristum labvēlīgs. {LI 485.4}

Pamatodamies uz pravietojumu par atmesto akmeni, Kristus atgādināja kādu patiesu notikumu Israēla vēsturē. Tas bija risinājies pirmā tempļa celtniecības laikā. Kaut gan tas attiecās tieši uz Kristus pirmās atnākšanas laiku un bija īpašs aicinājums jūdiem, tā ir mācība arī mums. Kad tika celts Salamana dievnams, milzīgie akmeņi sienām un pamatiem pilnīgi tika sagatavti jau akmeņlauztuvēs. Pēc tam, kad tie bija atvesti uz būvlaukumu, tos vairs ar instrumentiem neapstrādāja: celtnieki tikai ielika šos akmeņus savās vietās. Tā pamatiem bija sagatavots kāds ļoti liels, īpatnējas formas akmens, bet celtnieki tam nevarēja atrast piemērotu vietu un no tā atteicās. Neizlietots un pamests tas ilgi gulēja uz ceļa un tikai traucēja. Bet, nonākuši pie stūra izbūves, celtnieki ilgi meklēja pietiekami lielu, izturīgu piemērotas formas akmeni, kas varētu ieņemt šo vietu un noturēt lielo smagumu, kas uz tā gulsies. Nepārdomāta izvēle šai svarīgajai vietai varētu apdraudēt visas celtnes drošību. Bija jāatrod akmens, kas spētu izturēt saules, aukstuma un vētru ietekmi. Cits pēc cita tika izraudzīti vairāki akmeņi, bet milzīgā svara spiediens tos sadrupināja gabalos. Citi, savukārt, nespēja izturēt straujās atmosfēras pārmaiņas. Beidzot uzmanību piesaistīja sen pamestais akmens. Tas bija atradies zem klajas debess, izturējis saules staru iedarbību un negaisus, bet tajā nebija pat vismazākās plaisas. Celtnieki izmēģināja šo akmeni. Tas bija izturējis visas pārbaudes, izņemot vienu. Ja tas vēl izturētu lielā spiediena pārbaudi, tad to varētu izmantot par stūrakmeni. Izmēģinājums notika. Akmeni atzina par labu, nogādāja nozīmētajā vietā un pārliecinājās, ka tas ir ļoti piemērots. Jesaja pravietiskā atklāsmē redzēja, ka šis akmens simbolizē Kristu. Viņš teica: "Bet turiet gan par svētu to Kungu Cebaotu, bīstieties Viņu, Viņš lai jums iedveš bailes un šausmas! Tad Viņš būs svētums, svētbijīgas cieņas priekšmets, un tajā pašā laikā Viņš būs par apgrēcības akmeni un par piedauzības klinti abiem Israēla namiem, par valgu un par slazdu Jeruzālemes iedzīvotājiem, tā ka daudzi no viņiem paklups, pakritīs un sabruks pavisam, sapīsies, apjuks savā rīcībā un kļūs sagūstīti." Atklāsmē pārcelts uz Kristus pirmās atnākšanas laiku, pravietis redzēja, ka Kristum būs jāiztur visi tie pārbaudījumi, ko simbolizēja Salamana tempļa stūrakmens pārbaude. "Tādēļ saka Dievs tas Kungs: "Redzi, Es lieku Ciānā pamatakmeni, izraudzītu akmeni, dārgu stūra akmeni, kas klintij līdzīgi nopamatots; kas tic, nepaliks kaunā." " (Jes. 8:13-15; 28:16) {LI

485.5}

Bezgalīgajā gudrībā Dievs izraudzīja pamatakmeni un pats to ielika. Viņš to nosauca par "dārgu stūra akmeni, kas klintij līdzīgi nopamatots". Visa pasaule var tam uzlikt savas nastas un bēdas, jo Viņš tās visas spēj noturēt. Tā var būvēt ar pilnīgu drošību. Kristus ir "izraudzīts akmens". Tos, kas Viņam uzticas, Viņš nekad nepieviļ. Viņš ir izturējis visus pārbaudījumus. Viņš ir panesis Ādama grēka smagumu un tā pēcnācēju grēkus un palicis vairāk nekā uzvarētājs pār ļaunā spēkiem. Viņš nes katra nožēlojoša grēcinieka uzliktās nastas. Kristū grēcīgā sirds tiek stiprināta. Viņš ir drošs pamats. Ikviens, kas cer uz Viņu, var būt pilnīgi mierīgs. {LI 485.6}

Jesajas pravietojumā Kristus ir atzīts gan kā drošs pamats, gan arī kā piedauzības akmens. Apustulis Pēteris, rakstīdams Svētā Gara iedvesmā, skaidri parāda, kam Kristus ir pamatakmens un kam piedauzības akmens: "Ja jūs esat baudījuši, ka tas Kungs ir labs, ejiet pie Viņa kā pie dzīva akmens, kas gan cilvēku atmests, bet Dievam izredzēts un dārgs. Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu, un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu. Jo ir rakstīts: "Redzi, Es Ciānā lieku izredzētu, dārgu stūra akmeni, un kas tic uz Viņu, nepaliks kaunā." Tad nu jums, kas ticat, tas ir dārgs ieguvums, bet neticīgiem: akmens, ko nama cēlāji atmetuši, tas ir tapis par stūra akmeni, un ir akmens, pār kuru krīt, un klints, pie kuras piedauzās. Tiem tas ir par piedauzību, kas neklausa vārdam." (1. Pēt. 2:3-8) {LI 486.1}

Tiem, kas tic, Kristus ir drošs pamats. Tie krīt uz Klinti un sašķīst. Ar to attēlota pakļaušanās un uzticēšanās Kristum. Krist uz Klinti un tikt satriektam nozīmē atstāt savu paštaisnību un bērna pazemībā iet pie Kristus, nožēlojot savus grēkus un uzticoties Viņa piedodošajai mīlestībai. Tas pats sakāms par ticību un paklausību, ko mēs ceļam uz Kristus kā sava pamata. {LI 487.2}

Uz šī dzīvā akmens var celt kā jūdi, tā pagāni. Tas ir vienīgais pamats, uz kura mēs varam droši būvēt. Tas ir pietiekami liels visiem un pietiekami izturīgs zem visas pasaules svara un nastām. Savienībā ar Kristu, dzīvo Akmeni, visi, kas uz tā ceļ, kļūst par dzīviem akmeņiem. Daudzi cilvēki ar pašu pūlēm ir apcirsti, apslīpēti un izdaiļoti, bet nespēj kļūt par "dzīviem akmeņiem", jo nav savienoti ar Kristu. Bez šīs savienības neviens cilvēks nevar tikt glābts. Bez Kristus dzīvības mūsos mēs nespējam pastāvēt kārdināšanu vētrās. Mūsu mūžīgā drošība ir atkarīga no tā, vai mēs būvējam uz droša pamata. Šodien daudzi būvē uz nepārbaudīta pamata. Kad lietus līst un vētras trako, un uznāk plūdi, viņu nams sabrūk, jo tā pamats neatrodas uz Mūžīgās Klints, drošā Stūrakmens — Jēzus Kristus. {LI 487.3}

"Tiem, kas, nepaklausīgi būdami, pie tā vārda piedauzās," Kristus ir klupšanas akmens. Bet "akmens, ko nama cēlāji atmetuši, ir kļuvis par stūra akmeni". Līdzīgi

atmestajam akmenim Kristus savā zemes dzīves kalpošanas laikā izturēja necieņu un apvainojumus. “Viņš bija nicināts, labāki ļaudis no Viņa vairījās, Vīrs, kam nebija svešas sāpes (..), mēs Viņu ne par ko neturējām.” (Jes. 53:3) Bet jau tuvu bija laiks, kad Viņam jākļūst pagodinātam. Ar augšām-celšanos no mirušajiem Viņš tiks “paaugstināts par Dieva Dēlu spēkā”. (Rom. 1:4) Savas otrās atnākšanas laikā Viņš parādīsies kā Debesu un zemes Valdnieks. Tie, kas tagad gatavojās Jēzu sist krustā, būs spiesti atzīt Viņa varenību. Visa plašā Visuma priekšā atmestais Akmens kļūs par Stūrakmeni. {LI 487.4}

“Bet, uz ko tas kritīs, to tas sadragās.” Ļaudīm, kas atmeta Kristu, drīz vajadzēja piedzīvot savas pilsētas un tautas izpostīšanu. Viņu godībai jātiek satriektai un aizslaucītai kā putekļiem vējā. Bet kas iznīcināja jūdus? Tā pati Klints, kas kļūtu par viņu Patvērumu, ja viņi būtu cēluši uz tās. Tā bija nicinātā Dieva laipnība, atstumtā taisnība un necienītā žēlastība. Cilvēki nostājās pret Dievu, un viss, kas tiem būtu kļuvis par pestīšanu, izvērtās par bojāeju. Viss, ko Dievs bija devis dzīvībai, tagad tiem atnesa nāvi. Jeruzālemes izpostīšana bija saistīta ar jūdu sagatavoto Kristus krustā sišanu. Golgātā izlietās asinis kļuva par iemeslu viņu bojāejai šeit un mūžīgi. Gluži tāpat būs pēdējā lielajā dienā, kad sods skars visus, kas atmet Dieva žēlastību. Kristus, viņu klupšanas akmens, tiem būs kā atriebības klints. Viņa vaiga godība, kas taisnajiem ir dzīvība, bezdievīgajiem būs rijoša uguns. Grēcinieks tiks iznīcināts, tāpēc ka būs atmetis mīlestību un nicinājis žēlastību. {LI 488.1}

Ar daudzām ilustrācijām un atkārtotiem brīdinājumiem Jēzus rādīja, kādas sekas piedzīvos jūdi, atsakoties no Dieva Dēla. Ar šiem pašiem vārdiem Viņš vēršas pie visiem tiem visos laikos, kas atsakās Viņu pieņemt par savu Pestītāju. Visi brīdinājumi ir domāti arī šiem ļaudīm. Apgānītais dievnams, nepaklausīgais dēls, viltīgie strādnieki, nievājošie nama cēlāji parādās katra grēcinieka piedzīvojumos. Ja viņš neatgriežas, to gaida minētajās līdzībās attēlotais liktenis. {LI 488.2}

66 Nodaļa - Strīds

(Mat. 22:15-46; Marka 12:13-40; Lūk. 20:20-47) {LI 489.1}

Priesteri un rakstu mācītāji klusēdami bija noklausījušies Kristus asos pārmetumus. Tie nespēja atspēkot Viņa apsūdzības. Viņi tikai stingrāk apņēmās ievilināt Viņu lamatās un ar tādu nolūku atsūtīja spiegus, "kam vajadzēja izlikties nevainīgiem, lai tie Viņu pieķertu kādā vārdā un varētu nodot valdībai un zemes soģa varai". Tie nesūtīja vecos farizejus, ar kuriem Jēzus bieži bija saticies, bet jaunus, dedzīgus cilvēkus, kurus, pēc viņu domām, Kristus nepazina. Tiem līdzi nāca daži hērodieši, lai dzirdētu Kristus vārdus un varētu liecināt tiesā pret Viņu. Farizeji un hērodieši bija nikni ienaidnieki, bet tagad tos vienoja naids pret Kristu. {LI 489.2}

Farizeji vienmēr bija dusmojušies par romiešu uzliktajiem pārmērīgajiem nodokļiem. Nodokļu maksāšanu viņi uzskatīja par kaut ko pretēju Dieva likumiem. Tagad tie saskatīja izdevību izlikt lamatas Jēzum. Spiegi nāca pie Viņa un šķietami vienaldzīgi, it kā tikai vēlēdamies uzzināt savu pienākumu, sacīja: "Mācītāj, mēs zinām, ka Tu runā un māci pareizi un negribi iztapt cilvēkiem, bet pēc patiesības māci Dieva ceļu. Saki, vai mums ir brīv ķeizaram nodevas dot jeb nē?" {LI 489.3}

Ja vārdi "mēs zinām, ka Tu runā un māci pareizi" būtu neliekuļoti, tā būtu brīnišķīga atzīšanās. Bet tie tika sacīti ar viltu, un tomēr viņu liecība bija patiesa. Farizeji zināja, ka Kristus runā un māca taisnību, tādēļ arī pēc pašu izteiktās liecības tie tiks tiesāti. {LI 489.4}

Tie, kas uzdeva šo jautājumu Jēzum, domāja, ka ir pietiekami labi apslēpuši savu nodomu, bet Jēzus viņu sirdis lasīja kā atvērtu grāmatu un atklāja viņu liekulību. "Kam jūs Mani kārdināt?" Viņš sacīja, ar to sniegdams zīmi, ko tie nebija prasījuši, un pierādīdams, ka zina viņu slepeno nodomu. Tie vēl vairāk apmulsa, kad Viņš piebilda: "Parādiet Man vienu denāriju!" Viņi to atnesa, un Viņš jautāja: "Kā attēls un uzraksts tam ir?" Viņi atbildēja: "Ķeizara." Tad, rādīdams uzrakstu uz naudas gabala, Jēzus sacīja: "Dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder!" {LI 489.5}

Spiegi bija domājuši, ka Jēzus uz viņu jautājumu atbildēs vai nu tā, vai citādi. Ja Viņš teiktu, ka ķeizaram nodevas maksāt ir nelikumīgi, Viņu varētu apsūdzēt Romas varasvīriem un apcietināt par kūdīšanu uz nemieriem. Bet gadījumā, ja Viņš atzītu, ka nodokļu maksāšana ir likumīga, tie plānoja Viņu apsūdzēt tautai par pretošanos Dieva bauslībai. Tagad tie paši jutās iedzīti strupceļā un sakauti. Viņu plāni bija izjaukti. Īsais un skaidrais veids, kādā jautājums tika izšķirts, nepieļāva tālāku iztirzāšanu.

{LI 490.1}

Kristus atbilde nebija izvairīšanās, bet jautājuma atrisinājums. Turēdams rokā Romas monētu, kurā bija iekalts ķeizara vārds un attēls, Viņš apliecināja, ka, tā kā tie dzīvo Romas varas aizbildniecībā, tiem ir jāmaksā pieprasītās nodevas, kamēr vien tas nerunā pretī augstākam pienākumam. Bet, mierīgi pakļaujoties zemes likumiem, vienmēr vispirms ir jāpaklausa Dievam. {LI 490.2}

Pestītāja vārdi: "Dodiet (..) Dievam, kas Dievam pieder," bija skarbs pārmetums intrigantiem jūdiem. Ja tie būtu uzticīgi pildījuši savus pienākumus pret Dievu, tad nekad nekļūtu par salauztu, svešai varai pakļautu tautu. Virs Jeruzālemes neplīvotu Romas karogs, pie tās vārtiem nestāvētu romiešu sardze, un tās mūros nevaldītu Romas iecelts pārvaldnieks. Jūdu tauta maksāja sodu par savu atkāpšanos no Dieva. {LI 490.3}

Kad farizeji dzirdēja Kristus atbildi, "tie brīnījās, atstāja Viņu un aizgāja". Jēzus bija norājis viņu liekulību un iedomību un vienlaicīgi izteicis principu, kas skaidri nosaka robežas cilvēka pienākumiem pret valsts varu un pienākumiem pret Dievu. Daudziem bija noskaidrojies strīdīgs jautājums. Kopš šī brīža viņi varēja ievērot pareizo principu. Kaut arī daudzi aizgāja neapmierināti, viņi tomēr redzēja, ka jautājuma pamatprincips ir skaidri izklāstīts, un tie brīnījās par Kristus tālredzību. {LI 490.4}

Tikko farizeji bija apklusināti, ar viltīgu jautājumu atnāca saduķeji. Abi nogrupējumi viens pret otru bija stingrā opozīcijā. Farizeji bija nelokāmi tradīciju piekritēji, ļoti akurāti pildīja ceremonijas, ievēroja šķīstīšanos, gavēņus, turēja garas lūgšanas un demonstratīvi deva dāvanas nabagiem. Bet Kristus paziņoja, ka tie atceļ Dieva likumu, mācīdami cilvēku likumu doktrīnas. Kā šķira tie bija fanātiski un liekulīgi, tomēr starp viņiem bija arī patiesi dievbijīgi cilvēki, kas pieņēma Kristus mācības un kļuva par Viņa sekotājiem. Saduķeji noraidīja farizeju tradīcijas. Tie apliecināja, ka tic lielākajai Svēto Rakstu daļai un ievēro tos kā dzīves noteikumus, bet praktiski viņi bija skeptiķi un materiālisti. {LI 490.5}

Saduķeji noliedza eņģeļu esamību, mirušo augšāmcelšanos un mācību par nākamo dzīvi ar tās atalgojumu un sodu. Visos šajos jautājumos viņu un farizeju uzskati atšķīrās. Starp abiem grupējumiem sevišķi lielas domstarpības bija par augšāmcelšanos. Farizeji bija stingri augšāmcelšanās piekritēji, bet diskusijās par stāvokli nākotnē viņi savos uzskatos apjuka. Nāve viņiem bija neizskaidrojams noslēpums. Viņu nespēja atspēkot saduķeju argumentus tos pastāvīgi kaitināja. Pārrunas starp abām pusēm parasti beidzās ar nikniem strīdiem, atsvešinādamas tos savstarpēji vēl vairāk nekā iepriekš. {LI 491.1}

Skaitliski saduķeju bija daudz mazāk nekā viņu pretinieku, un tiem nebija tik liela vara pār vienkāršo tautu, bet daudzi no viņiem bija bagāti, un bagātība palielināja viņu ietekmi. Viņu rindās bija lielākā daļa priesteru, un augsto priesteri parasti izvēlēja no viņu vidus. Tas tomēr notika ar īpašu noteikumu, ka viņu skeptiskie uzskati netiks uzsvērti. Farizeju skaitliskā pārākuma un popularitātes dēļ saduķejiem formāli bija jāpiekāpjas viņu mācību priekšā, kad tie ieņēma kādu priestera amatu, bet jau tas vien, ka saduķejus šādos amatos ievēlēja, vairoja viņu maldu atstāto ietekmi. {LI 491.2}

Saduķeji noraidīja Jēzus mācības; Viņš darbojās Gara spēkā, kuru tie negribēja atzīt tādā veidā izpaužamies, un Kristus sludinātā vēsts par Dievu un nākamo dzīvi bija pretrunā ar viņu teorijām. Viņi ticēja Dievam kā Būtnei, kas vienīgā ir augstāka par cilvēku un domāja, ka pārvaldoša lielāka vara un dievišķa iepriekšparedzēšana atņemtu cilvēkam brīvo gribu un pazemotu viņu līdz verga stāvoklim. Viņi domāja, ka Dievs pēc radīšanas cilvēku atstāja vienu pašu, neatkarīgu no augstākas ietekmes. Tie uzskatīja, ka cilvēks var brīvi valdīt pats pār savu dzīvi un veidot pasaules notikumus, ka viņa liktenis ir viņa paša rokās. Viņi noliedza, ka Dieva Gars darbojas ar cilvēku pūļu starpniecību vai dabiskiem līdzekļiem. Tomēr saduķeji uzskatīja, ka, pareizi izlietojot savas dabiskās spējas, cilvēks var kļūt cēls un garīgi bagāts, ka ar stingriem un noteiktiem priekšrakstiem viņa dzīve var tikt šķīstīta. {LI 491.3}

Šādi priekšstati par Dievu arī veidoja viņu raksturu. Tā kā viņi uzskatīja, ka Dievam nav intereses par cilvēku, arī viņi maz cienīja cits citu un starp viņiem nebija saskaņas. Tā kā tie atteicās atzīt Svētā Gara ietekmi uz cilvēku rīcību, tad Svētā Gara spēka viņu dzīvē nebija. Kā visi jūdi, viņi ļoti lielījās ar savām Ābrahāma bērnu pirmdzimtības tiesībām un stingro uzticību bauslības pavēlēm, bet viņi bija pazaudējuši īsto bauslības Garu un Ābrahāma ticību un labsirdību. Savos uzskatos viņi bija ļoti aprobežoti. Viņi ticēja, ka visiem cilvēkiem ir iespējams sev nodrošināt dzīves ērtības un svētības, un viņu sirdis neaizkustināja citu trūkums un ciešanas. Viņi dzīvoja paši sev. {LI 491.4}

Ar saviem vārdiem un darbiem Kristus liecināja par dievišķā spēka izraisītiem pārdabiskiem rezultātiem, par kādu nākotnes dzīvi pēc tagadējās un par Dievu kā cilvēku Tēvu, kas vienmēr rūpējas par to patiesajām vajadzībām. Viņš atklāja dievišķā spēka darbību laipnībā un līdzcietībā, kas bija pārmetums saduķeju patmīlīgajiem uzskatiem par savu īpašo stāvokli. Viņš mācīja, ka tiklab laicīgās, kā mūžīgās labklājības dēļ Dievs ar Svēto Garu ietekmē cilvēka sirdi. Viņš rādīja, ka rakstura pilnveidošanā ir maldīgi uzticēties cilvēciskajiem spēkiem, jo to var izdarīt vienīgi Dieva Gars. {LI 492.1}

Šo mācību saduķeji bija nolēmuši apšaubīt. Cenzdamies izraisīt strīdu ar Jēzu, tie bija

pārliecināti, ka apkaunos Viņu pat tādā gadījumā, ja arī nespēs panākt notiesāšanu. Tādēļ tie izvēlējās runāt ar Viņu par augšāmcelšanās jautājumu. Ja Kristus piekristu viņiem, viņi turpmāk apsūdzētu farizejus. Ja Viņš tiem nepiekristu, saduķeji bija nolēmuši padarīt smieklīgu Viņa mācību. {LI 492.2}

Pēc saduķeju domām, ja cilvēka ķermenim nemirstīgā stāvoklī jāsastāv no tām pašām matērijas daļām, kā mirstīgajā stāvoklī, tad uzmodinātam no nāves, tam jābūt no miesas un asinīm un mūžībā jāatsāk dzīve, kas pārtraukta virs zemes. Viņi secināja, ka tādā gadījumā tiks atjaunotas arī šīs zemes radniecības saites, vīrs un sieva tiks atkal savienoti, turpināsies laulības dzīve un viss ritēs tāpat kā pirms nāves, arī šīs dzīves nepilnības un kaislības turpināsies visā mūžībā. {LI 492.3}

Atbildēdams uz šo jautājumu, Jēzus pacēla nākotnes priekškaru. "Jo, kad tie celsies augšā no miroņiem," Viņš sacīja, "tie ne precēs, nedz taps precēti, bet tie būs kā eņģeļi Debesīs." Viņš parādīja, ka saduķejiem nebija taisnība. Viņu pieņēmumi bija maldīgi. "Jūs alojaties," Viņš turpināja, "nesaprazdami nedz Rakstus, nedz Dieva spēku." Kristus tos neapsūdzēja liekulībā kā farizejus, bet gan maldīgā ticībā. {LI 492.4}

Saduķeji mierināja sevi ar domu, ka ievēro Rakstus stingrāk par visiem, bet Jēzus parādīja, ka tie nezina Svēto Rakstu īsto nozīmi. Pie šīs pārliecības sirdij jānonāk Svētā Gara apgaismības rezultātā. Viņš apgalvoja, ka par iemeslu sajukumam viņu ticības jautājumos un neziņai ir Svēto Rakstu un Dieva spēka nepazīšana. Viņi mēģināja Dieva noslēpumus aptvert ar savu ierobežoto prātu. Kristus aicināja viņus atvērt savu prātu tām svētajām patiesībām, kas spēj vairot un stiprināt izpratni. Tūkstoši kļūst bezdievji tāpēc, ka viņu ierobežotais prāts nespēj izprast Dieva noslēpumus. Tie nevar izskaidrot brīnišķīgo dievišķā spēka atklāsmi Viņā un tāpēc atmet šī spēka pierādījumus, piedēvējot tos dabas spēkiem, ko viņi spēj saprast vēl mazāk. Vienīgā atbilde mums apkārt esošajiem noslēpumiem ir Dieva klātbūtnes un spēka atzīšana tajos. Cilvēkiem jāatzīst Dievs par Visuma Radītāju, kas vada un īsteno visas lietas. Tiem nepieciešams plašāks priekšstats par Viņa raksturu un Viņa darbības noslēpumiem. {LI 493.1}

Kristus saviem klausītājiem paskaidroja: ja nenotiek mirušo augšāmcelšanās, tad Rakstiem, kuriem tie apliecina savu ticību, nav nekādas nozīmes. Viņš sacīja: "Vai tad jūs neesat lasījuši par miroņu augšāmcelšanos, ko Dievs jums teicis: Es esmu Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs. Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs." Dievs ņem vērā lietas, kuru vēl nav, it kā tās jau būtu. Viņš jau iesākumā redz galu un sava darba iznākumu, it kā tas jau būtu paveikts. Dārgie mirušie, no Ādama līdz pat pēdējam svētajam, kas vēl mirs, dzirdēs Dieva Dēla balsi un iznāks no kapa nemirstīgai dzīvei.

Dievs būs viņu Dievs, un tie būs Viņa ļaudis. Starp Dievu un uzmodinātajiem svētajiem būs tuvas un sirsnīgas attiecības. Šos pēc Kunga nodoma paredzētos apstākļus Viņš redz, it kā tie jau pastāvētu. Viņa priekšā mirušie dzīvo. {LI 493.2}

Kristus vārdi saduķejiem lika apklust. Tie nespēja runāt Viņam pretī. Netika izteikts neviens vārds, kuru kaut kādā veidā varētu izmantot Viņa notiesāšanai. Kristus pretinieki bija ieguvuši vienīgi tautas nicinājumu — vairāk neko. {LI 493.3}

Farizeji tomēr vēl nezaudēja cerību piespiest Jēzu pateikt kaut ko tādu, ko varētu izmantot pret Viņu. Tie pierunāja kādu sevišķi izglītotu rakstu mācītāju pajautāt Jēzum, kurš no Dieva desmit baušļiem ir vissvarīgākais. {LI 493.4}

Pirmos četrus baušļus, kas rāda cilvēka pienākumu pret viņa Radītāju, farizeji mēdza uzsvērt kā daudz svarīgākus par pārējiem sešiem, kas nosaka cilvēka pienākumu pret savu tuvāko. Tā rezultātā viņiem ļoti pietrūka praktiskās dievbijības. Jēzus tautai bija atklājis tās lielo trūkumu un mācījis, cik nepieciešami ir labie darbi, teikdams, ka koku var pazīt pēc tā augļiem. Pestītāju apsūdzēja par to, ka Viņš pēdējos sešus baušļus uzsver vairāk nekā pirmos četrus. {LI 493.5}

Bauslības mācītājs pie Jēzus griezās ar tiešu jautājumu: "Kurš ir augstākais bauslis bauslībā?" Kristus atbilde bija tieša un pārliecinoša. "Augstākais ir: Klausies, Israēl, tas Kungs, mūsu Dievs, ir viens vienīgs Kungs. Un tev būs to Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka. Šis ir augstākais un pirmais bauslis." "Otrs tam līdzīgs ir," sacīja Kristus, jo tas izriet no tā: "Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu; cita lielāka baušļa par šiem nav." "Šajos abos baušļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši." {LI 494.1}

Pirmie četri no desmit baušļiem ir izteikti vienā lielā pavēlē: "Tev būs Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds." Pēdējie seši ietverti otrajā: "Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu." Šajos abos baušļos izteikts mīlestības princips. Nav iespējams ievērot pirmo un pārkāpt otro, nedz ievērot otro, ja pārkāpts tiek pirmais. Kad Dievs ir savā likumīgajā vietā, sirds tronī, tad arī tuvākajam tiks ierādīta pareizā vieta. Mēs mīlēsim viņu kā sevi pašu. Vienīgi tad, kad mēs Dievu mīlam vairāk par visu, ir iespējams nesavtīgi mīlēt savu tuvāko. {LI 494.2}

Ja visi baušļi ir apvienoti mīlestībā pret Dievu un cilvēku, tad jāsecina, ka nevienu no tiem nevar pārkāpt, nepārkāpjot visu šo principu. Tā Kristus saviem klausītājiem mācīja, ka Dieva likumu nesastāda daudzi atsevišķi priekšraksti, no kuriem daži ir ļoti svarīgi, kamēr citi maznozīmīgi, un tos iespējams nesodīti pārkāpt. Mūsu Kungs pirmos četrus un

pēdējos sešus baušļus pasniedz kā vienotu dievišķu veselumu un māca, ka mīlestību pret Dievu atklās paklausība visiem Viņa baušļiem. {LI 494.3}

Rakstu mācītājs, kas Jēzum uzdeva šo jautājumu, bauslību bija daudz lasījis, bet viņu pārsteidza Pestītāja vārdi. Tas negaidīja, ka Jēzus parādīs tik dziļas un pamatīgas Svēto Rakstu zināšanas. Viņš bija ieguvis plašāku priekšstatu par svēto pavēļu pamatprincipiem. Sapulcējušos priesteru un rakstu mācītāju klātbūtnē viņš godprātīgi atzina, ka Kristus devis pareizu bauslības izskaidrojumu: "Gan labi, Mācītāj, tas ir tiesa, ko Tu sacīji: viens vienīgs Dievs ir, un cita nav, kā Viņš vien, un To mīlēt no visas sirds un no visa prāta, un no visas dvēseles, un no visa spēka, un tuvāko mīlēt kā sevi pašu, tas ir vairāk nekā visi dedzināmie un citi upuri." {LI 494.4}

Kristus gudrā atbilde bija pārliecinājusi rakstu mācītāju. Viņš saprata, ka jūdu reliģija sastāv vairāk no ārējām ceremonijām nekā no dvēseles dievbijības. Viņam jau bija zināma nojauta, ka bez ticības nav nozīmes visai ceremoniālajai upurēšanai un asins izliešanai grēku izpirkšanas dēļ. Šis cilvēks saprata, ka mīlestība pret Dievu, paklausība Viņam un nesavtīga labvēlība pret līdzcilvēku ir vērtīgāka par visām ceremonijām. Rakstu mācītāja gatavība apliecināt Kristus spriedumu pareizību un viņa skaidrā un noteiktā atbilde tautas priekšā pauda pavisam citu garu nekā to, kāds bija priesteriem un tautas vecākajiem. Jēzus sirds pārplūda žēlumā pret krietno rakstu mācītāju, kas, izsakot savu sirds pārliecību, bija uzdrošinājies stāties pretī priesteru nelabvēlībai un tautas vadoņu draudiem. Tādēļ Jēzus, redzēdams, ka tas gudri atbildējis, uz to sacīja: "Tu neesi tālu no Dieva valstības." {LI 495.1}

Rakstu mācītājs Dieva valstībai bija tuvu tajā ziņā, ka taisnības darbus vērtēja kā Dievam pieņemamākus par dedzināmiem un citiem upuriem. Bet viņam vēl vajadzēja atzīt Kristus dievišķo raksturu un ticībā Pestītājam saņemt spēku darīt taisnības darbus. Ceremoniālajai dievkalpošanai nebija vērtības bez savienības ar Kristu dzīvā ticībā. Pat morāles bauslība nesasniedz savu mērķi, ja to nesaprot saistībā ar Pestītāju. Kristus atkārtoti rādīja, ka Viņa Tēva bauslība satur kaut ko dziļāku nekā vienīgi autoritatīvas pavēles. Bauslībā iekļauts tas pats Evaņģēlijā atklātais princips. Bauslība nosaka cilvēka pienākumu un uzrāda viņa grēku. Lai saņemtu piedošanu un spēku darīt to, ko prasa bauslība, viņam jāgriežas pie Kristus. Kad Jēzus atbildēja uz rakstu mācītāja jautājumu, ap Viņu cieši apkārt bija sapulcējušies farizeji. Viņš vērsās pie tiem, vaicājot: "Kā jums šķiet? Kristus, kā Dēls Viņš ir?" Šis jautājums bija domāts, lai pārbaudītu viņu ticību Mesijam, lai kļūtu redzams, vai tie Viņu uzskata tikai par cilvēku vai arī par Dieva Dēlu. Vesels balsu koris atbildēja: "Dāvida." Tas bija praviešu dotais Mesijas apzīmējums. Kad

Jēzus ar vareniem brīnumdarbiem atklāja savu dievišķību, kad Viņš dziedināja slimos un modināja mirušos, ļaudis cits citam vaicāja: “Vai šis nav Dāvida Dēls?” Kanaāniete no Sīrijas-Feniķijas robežām, neredzīgais Bartimejs un daudzi citi bija saukuši pēc Viņa palīdzības: “Ak Kungs, Tu Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!” (Mat. 15:22) Kad Jēzus iejāja Jeruzālemē, Viņu apsveica ar gaviļu saucieniem: “Ozianna Dāvida Dēlam, slavēts, kas nāk tā Kunga vārdā!” (Mat. 21:9) Arī mazi bērni dievnamā tajā dienā atkārtoja šo jauko apzīmējumu. Bet daudzi, kas Jēzu sauca par Dāvida Dēlu, neatzina Viņa dievišķību. Tie nesaprata, ka Dāvida Dēls bija arī Dieva Dēls. {LI 495.2}

Atbildēdams uz apgalvojumu, ka Kristus ir Dāvida Dēls, Jēzus vaicāja: ” “Kā tad Dāvids Viņu Garā sauc par Kungu, sacīdams: Tas Kungs sacīja uz Manu Kungu: Sēdies pie Manas labās rokas, iekams Es lieku tavus ienaidniekus par pameslu Tavām kājām? Ja nu Dāvids sauc Viņu par Kungu, kā tad Tas var būt viņa Dēls?” Un neviens nevarēja Viņam atbildēt neviena vārda, un no tās dienas arī neviens nedrīkstēja Viņam ko jautāt.” {LI 496.1}

67 Nodaļa - Vai jums, farizeji!

(Mat. 23; Marka 12:41-44; Lūk. 20:45-47; 21:1-4) {LI 497.1}

Bija pēdējā diena, kad Kristus mācīja dievnamā. Viņam pievērsās visu Jeruzālemē atnākušo milzīgo ļaužu pulku uzmanība. Cilvēki drūzmējās dievnama pagalmos, vērodami pieaugošo cīņu un kāri uztverdami ikkatru vārdu, kas nāca no Viņa lūpām. Tāds skats vēl nekad nebija pieredzēts. Tur stāvēja jaunais galilejietis bez šīs zemes goda un ķēniņa atršķirības zīmēm. Ap Viņu pulcējās priesteri savos bagātīgi izgreznotajos tērpos, vadītājs amata svārkos ar zīmotnēm, kas norādīja uz viņu augsto stāvokli, un rakstu mācītāji ar rakstu ruļļiem rokās, uz kuriem tie tik bieži atsaucās. Jēzus stāvēja viņu priekšā mierīgi, ar ķēnišķu cieņu. Kā tāds, kam piešķirtas Debesu pilnvaras, Viņš bezbailīgi raudzījās uz saviem pretiniekiem, kas bija atraidījuši un nonicinājuši Viņa mācības un tagad slāpa pēc Viņa dzīvības. Tie Viņam daudzkārt bija uzbrukuši, bet šo ļaužu ieceres ievilināt Viņu lamatās un notiesāt bija veltīgas. Jēzus pārvarēja izaicinājumu pēc izaicinājuma, priesteru un farizeju gara tumsības un nezināšanas maldiem likdams pretī tīro, skaidro patiesību. Pestītājs šiem vadoņiem bija atklājis viņu īsto stāvokli un pelnīto sodu, kas noteikti sekos, ja tie neatkāpsies no saviem ļaunajiem darbiem. Brīdinājums bija izteikts godīgi. Kristum bija atlicis vēl kāds darbs. Bija jāsasniedz vēl kāds mērķis. {LI 497.2}

Ļaužu interese par Kristu un Viņa darbu nemitīgi bija augusi. Jēzus mācības cilvēkus gan aizrāva, gan arī mulsināja. Tie bija cienījuši priesterus un rabīnus šo vīru gudrības un šķietamās dievbijības dēļ. Visos reliģiskajos jautājumos tie vienmēr bez ierunām bija pakļāvušies viņu autoritātei. Tagad viņi redzēja, ka šie cilvēki centās radīt neuzticību pret Jēzu — Mācītāju, kura spēks un gudrība ar katru nākamo uzbrukumu kļuva vēl jo skaidrāk redzama. Tie vērās priesteru un vecāko glūnošajās sejās un redzēja tur apmulsumu un vilšanos par izjauktajiem plāniem. Tie brīnījās, kāpēc tautas vadoņi netic Jēzum, ja Viņa mācības ir tik skaidras un saprotamas. Viņi paši nezināja, pa kuru ceļu iet. Ar ļoti lielu inte- resi viņi vēroja to vīru izturēšanos, kuru padomam vienmēr bija sekojuši. {LI 497.3}

Kristus stāstīto līdzību mērķis bija brīdināt rakstu mācītājus un mācīt tos ļaudis, kas vēlējās mācīties. Tomēr vajadzēja runāt vēl skaidrāk. Tradīciju cienīšana un akla uzticēšanās izvirtušajai garīdzniecībai bija paverdzinājusi tautu. Kristum vajadzēja salauzt šīs važas un pilnīgāk atmaskot priesteru, tautas vecāko un farizeju raksturu. {LI 498.1}

"Uz Mozus krēsla", Viņš sacīja, "ir nosēdušies rakstu mācītāji un farizeji. Visu, ko tie jums saka, to dariet un turiet; bet pēc viņu darbiem nedariet. Jo tie gan māca, bet paši to nedara." Rakstu mācītāji un farizeji apgalvoja, ka ir apveltīti ar tādu pašu dievišķu autoritāti kā Mozus. Tie piesavinājās viņa vietu kā bauslības izskaidrotāji un tautas tiesneši un tādēļ no ļaudīm pieprasīja vislielāko cieņu un paklausību. Jēzus saviem klausītājiem lika darīt to, ko rabīni mācīja saskaņā ar bauslību, bet deva padomu nesekot viņu priekšzīmei, jo paši viņi nedarīja tā, kā mācīja. {LI 498.2}

Viņi mācīja daudz ko tādu, kas bija pretrunā ar Svētajiem Rakstiem. Jēzus sacīja: "Tie sasien smagas nastas un liek tās cilvēkiem uz pleciem, bet paši negrib ne ar pirkstu tās kustināt." Farizeji lika ievērot ļoti daudzus priekšrakstus, kas pamatojās uz tradīcijām un ārkārtīgi ierobežoja personisko brīvību. Zināmas bauslības nodaļas tie izskaidroja tā, lai varētu tautai uzspiest rituālus, kurus paši klusībā nepildīja un teica, ka ir atbrīvoti no tiem, kad tas bija izdevīgi. {LI 498.3}

Viņu pastāvīgais mērķis bija izrādīt savu dievbijību. Lai to sasniegtu, nekas nebija par svētu. Par saviem baušļiem Dievs Mozum bija sacījis: "Tie tev ir jāsien kā zīme uz savas rokas, un tie tev jāliek par zīmi tavu acu starpā uz pieres." (5. Moz. 6:8) Šiem vārdiem ir ļoti dziļa nozīme. Ja Dieva vārdus pārdomā un īsteno dzīvē, cilvēka raksturs kļūst cēlāks. Rokas, kas rīkojas taisni un žēlsirdīgi, ir Dieva likumu apzīmogotas. Tās nav piekukuļojamas, un tās atturas no visa, kas ir sabojāts un pavedinošs. Tās ir čaklas mīlestības un žēlastības darbos. Uz cēlu mērķi vērstās acis ir skaidras un patiesas. Sejas vaibsti un acu izteiksme liecina par tāda cilvēka nevainojamo raksturu, kas mīl un godā Dieva Vārdu. Bet jūdi Kristus dienās to nesaprata. Mozum doto pavēli tie izskaidroja kā norādījumus, ka Svēto Rakstu priekšraksti cilvēkam jānēsā līdzi. Tādēļ tos uzrakstīja uz pergamenta loksnītēm un uzkrītošā veidā apsēja ap galvu un plaukstas pamatni. Bet tas nepalīdzēja Dieva baušļus uzņemt dziļāk sirdī un prātā. Šos pergamentus nēsāja vienīgi kā simbolu, lai pievērstu sev uzmanību. Tie bija domāti dievbijīga izskata radīšanai pašiem nēsātājiem, lai tautā iedvestu cieņu. Jēzus kategoriski noraidīja šādu tukšu izlikšanos. {LI 498.4}

"Bet tie dara visus savus darbus tikai tādēļ, lai ļaudis tos redzētu. Tie darina sev platas lūgšanas siksnas un drēbēm garus pušķus. Tie mīl mielastos sēdēt goda vietās un sinagogās pirmajos krēslos, un ka ļaudis tirgus laukumos tos sveicina un sauc par rabi. Bet jums nebūs saukties par rabi, jo viens ir jūsu Mācītājs, Kristus, bet jūs visi esat brāļi. Jums arī nevienu virs zemes nebūs saukt par savu tēvu, jo viens ir jūsu Tēvs, kas Debesīs. Jums arī nebūs saukties par vadoņiem, jo viens ir jūsu Vadonis, Kristus." Šādos skaidros

vārdos Pestītājs atsedza patmīlīgo godkāri, kas allaž tiekusies pēc augstākās vietas un varas, tēlodama viltus pazemību, kamēr sirdī ir mantkārība un skaudība. Viesībās ielūgtos viesus sēdināja atkarībā no viņu stāvokļa sabiedrībā, un tie, kam ierādīja augstākas goda vietas, baudīja lielāku ievērību un sevišķu labvēlību. Farizeji vienmēr centās tās nodrošināt sev, bet Jēzus norāja šādu paradumu. {LI 499.1}

Viņš norāja arī iedomību, kas izpaudās rabi, jeb mācītāja titula tīkošanā. Šāds tituls, Viņš teica, nevar būt cilvēkiem, bet vienīgi Kristum. Priesteri, rakstu mācītāji un tautas vadoņi, bauslības izskaidrotāji un izpildītāji — viņi ir brāļi, viena Tēva bērni. Jēzus tautai paskaidroja, ka nevienam cilvēkam nevajag piešķirt goda titulu, kas norādītu uz viņa varu pār ļaužu sirdsapziņu vai ticību. {LI 499.2}

Ja Kristus šodien būtu virs zemes un ap Viņu būtu tie, kurus uzrunā ar tituliem cienīgtēvs un Jūsu svētība, vai Viņam nevajadzētu atkārtot tos pašus vārdus: jums nebūs saukties par mācītājiem, jo viens ir jūsu Mācītājs, Kristus? Svētie Raksti par Dievu saka: "Svēts un bijājams ir Viņa vārds." (Ps. 111:9) Kurai cilvēciskai būtnei piestāv šāds tituls? Cik maz cilvēkam piemīt tās gudrības un taisnības, uz ko tas norāda! Cik daudzi no tiem, kas pieņem šo titulu, Dieva vārdu un raksturu attēlo nepareizi! Ak, cik bieži pasaulīga godkāre, despotisms un viszemiskākie grēki ir apslēpti tieši zem augsto un svēto amatpersonu izgreznotajām drēbēm! {LI 499.3}

Pestītājs turpināja: "Bet lielākais jūsu starpā lai ir jūsu kalps. Un, kas pats paaugstinās, tas tiks pazemots; un, kas pats pazemo- sies, tas tiks paaugstināts." Atkal un atkal Kristus bija mācījis, ka cilvēka patieso lielumu nosaka morālā vērtība. Debesu skatījumā rakstura lielums atklājas mīlestības un žēlsirdības darbos, dzīvojot savu līdzcilvēku labklājībai. Kristus, Godības Ķēniņš, bija kritušās cilvēces kalps. {LI 499.4}

"Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs, liekuļi!" sacīja Jēzus. "Jo jūs aizslēdzat Debesu valstību cilvēkiem; jūs paši neejat iekšā, un neļaujat tiem, kas vēlas, tur ieiet." Sagrozot Rakstus, priesteri un bauslības mācītāji aizmigloja to cilvēku prātus, kas citādi būtu pieņēmuši mācību par Kristus valstību un patiesam svētumam piemītošo iekšējo dievbijību. {LI 500.1}

"Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs, liekuļi! Jo jūs aprijat atraitņu namus un liekuļojat ar garām lūgšanām; tāpēc jūs saņemsit ļoti smagu sodu." Farizejiem bija liela ietekme tautā, un to viņi izmantoja savās interesēs. Tie panāca dievbijīgu atraitņu uzticību un tad tās pamācīja, ka viņu pienākums ir savu mantu novēlēt reliģiskiem mērķiem. Nodrošinājuši kontroli pār viņu naudu, viltīgie intriganti to izlietoja paši savā labā. Lai

slēptu savu negodīgumu, viņi atklātībā skaitīja garas lūgšanas un tēloja lielu dievbijību. Kristus sacīja, ka šāda liekulība tikai izraisīs smagāku sodu. Šis pats pārmetums attiecas uz daudziem cilvēkiem mūsu dienās, kas izliekas ļoti dievbijīgi. Viņu dzīvi aptraipa patmīlība un mantkāre, bet tam visam pāri tie pārvelk šķietama svētuma tērpu un tādā veidā uz laiku maldina savus līdzcilvēkus. Bet Dievu tie nevar maldināt. Viņš zina katru sirds nodomu un ikvienu tiesās pēc viņa darbiem. {LI 500.2}

Kristus nesaudzīgi nosodīja, bet ļoti uzmanījās, lai nemazinātu pienākuma apziņu. Viņš norāja egoismu, kas no atraitnēm izspieda un nelietīgi izlietoja dāvanas. Tajā pašā laikā Viņš izteica atzinību atraitnei, kas atnesa uz Dieva mantnīcu savu ziedojumu. Cilvēku ļaunprātīgā rīcība ar dāvanām nevarēja atņemt Dieva svētības devējam. {LI 500.3}

Jēzus stāvēja pagalmā, kur atradās ziedojumu šķirsts, un vēroja tos, kas pienāca nolikt savas dāvanas. Daudzi bagātnieki nesa lielas naudas summas, ko tie īpaši izrādīja. Jēzus skumji noskatījās uz viņiem, bet neizteica savas domas par iespaidīgajiem ziedojumiem. Drīz pēc tam Viņa seja atplauka, redzot, kā vilcinādamās un baidīdamās, ka varētu tikt ievērota, tuvojās nabadzīga atraitne. Kad bagātie un augstprātīgie cēli soļoja garām, lai noliktu savas dāvanas, viņa atrāvās atpakaļ, neuzdrošinādamās iet tālāk. Tomēr viņa ļoti vēlējās kaut nedaudz ziedot tās lietas labā, ko tik ļoti mīlēja. Viņa paskatījās uz dāvanu savā rokā. Tas bija ļoti maz, salīdzinot ar visu apkārtējo dāvanām, bet tas bija viss, kas sievietei piederēja. Pamanījusi izdevību, tā steidzīgi iemeta divas artavas un pagriezās, lai dotos projām. Bet, to darot, viņa ievēroja sev pievērsto Jēzus nopietno skatienu. {LI 500.4}

Pestītājs peaicināja savus mācekļus un norādīja tiem uz atraitnes nabadzību. Tad viņa dzirdēja atzinības vārdus: "Patiesi Es jums saku, šī nabaga atraitne vairāk ir iemetusi nekā visi." Sievietes acis pildīja prieka asaras, jūtot, ka viņas rīcība ir saprasta un novērtēta. Daudzi viņai būtu devuši padomu savus nožēlojamos grašus paturēt pašas vajadzībām, jo, nodots labi paēdušo priesteru rokās, tas tāpat pazudīs starp citām dārgajām naudas lādē iemestajām dāvanām. Bet Jēzus saprata, kas viņu bija vadījis. Atraitne ticēja, ka kalpošana dievnamā ir Dieva iekārtota, un viņa ļoti vēlējās darīt visu iespējamo, lai to atbalstītu. Viņa darīja, ko spēja, un viņas rīcība kļuva par pieminekli viņai uz visiem laikiem un par prieku mūžībā. Dāvanu pavadīja viņas sirds. Tās vērtību nenosaka nauda, bet mīlestība pret Dievu un interese par Viņa darbu, kas arī mudināja rīkoties. {LI 501.1}

Jēzus par trūcīgo atraitni teica, ka viņa "vairāk ir iemetusi nekā visi". Bagātie deva no savas pārpilnības, turklāt daudzi tikai tādēļ, lai ļaudis tos ievērotu un godātu. Viņu lielie

dāvinājumi neatņēma tiem ērtības, pat ne greznību; tie neprasīja nekādu upuri un vērtībā nebija salīdzināmi ar atraitnes artavu. {LI 501.2}

Mūsu rīcības raksturu nosaka tās vadmotīvi, parādot to vai nu kā nekrietnu, vai morāli augsti vērtējamu. Ne lielās dāvanas, ko redz un slavē ikviens, Dievs uzskata par visvērtīgākajām. Ar prieku izpildīti mazi pienākumi, nelieli ziedojumi, kas nav domāti izrādīšanai un cilvēku acīm var likties bezvērtīgi, Dieva skatījumā bieži tiek vērtēti visaugstāk. Ticības un mīlestības pilna sirds Dievam ir vērtīgāka par visdārgāko dāvanu. Nabaga atraitne deva no savas iztikas, lai darītu to mazumiņu, ko spēja. Viņa atteicās no uztura, lai nodotu divas artavas lietai, ko mīlēja. Viņa to darīja ticībā, paļaudamās, ka Debesu Tēvs nepametīs neievērotu viņas lielo vajadzību. Tieši šis nesavtīgais gars un bērnišķā ticība ieguva Pestītāja atzinību. {LI 501.3}

Trūcīgo vidū ir daudzi, kas ilgojas pateikties Dievam par Viņa žēlastību un patiesību. Tie ļoti ilgojas būt kopā ar saviem pār- tikušajiem brāļiem, atbalstot Dieva darbu. Šīs dvēseles nedrīkst noraidīt. Ļaujiet tām savas artavas noguldīt Debesu bankā! Ja tās tiek dotas no mīlestības pilnas sirds pret Dievu, tad šīs šķietami niecīgās summas kļūst par ievērojamām dāvanām, nenovērtējami lieliem ziedojumiem, kurus Dievs ar labpatiku uzlūko un svētī. {LI 501.4}

Kad Jēzus par atraitni teica, ka tā "vairāk ir iemetusi nekā visi", Viņa vārdi bija patiesi ne tikai attiecībā uz rīcības motīviem, bet arī uz pienestās dāvanas rezultātiem. Šīs "divas artavas, tas ir, viens kvadrants," Dieva mantnīcā ir ienesušas daudz vairāk naudas nekā bagātie jūdi. Mazās dāvanas ietekme ir līdzinājusies straumei, kas, sīka un niecīga sākumā, tecēdama cauri gadsimtiem, izvērsusies platumā un dziļumā. Tūkstoš veidos tā ir veicinājusi trūcīgo atbalstīšanu un Evaņģēlija izplatīšanu. Viņas pašuzupurēšanās piemērs ir ietekmējis un ierosinājis neskaitāmas sirdis visās zemēs un katrā laikmetā. Tas ir aicinājis bagātos un nabadzīgos, un viņu ziedojumi, savukārt, ir palielinājuši atraitnes dāvanas vērtību. Dieva svētība, kas pavadīja atraitnes artavu, ir darījusi to par varenu ienākuma avotu. Tā tas ir ar katru pienesto dāvanu un ar katru darbu, ko veic ar sirsnīgu vēlēšanos pagodināt Dievu. Tas saskan ar Visspēcīgā nodomiem. Šo dāvanu un darbu labo iespaidu neviens cilvēks nespēj izmērot. {LI 502.1}

Pestītājs turpināja atmaskot mācītājus un farizejus: "Vai jums, jūs aklie ceļa rādītāji, kas sakāt: Ja kas zvēr pie Dieva nama, tas nav nekas; bet, ja kas zvēr pie Dieva nama zelta, tam tas jāpilda. Jūs, ģeķi un aklie! Jo kas ir vairāk: vai zelts, vai Dieva nams, kas svētī zeltu? Un: ja kas zvēr pie altāra, tas nav nekas; bet, ja kas zvēr pie dāvanas, kas tur virsū, tam tas jāpilda. Jūs, ģeķi un aklie! Jo kas ir vairāk: vai dāvana, vai altāris, kas svētī

dāvanu?" Priesteri Dieva prasības skaidroja saskaņā ar saviem aprobežotajiem un maldīgajiem uzskatiem. Tie atļāvās noteikt sīkas atšķirības, salīdzinot dažādus grēkus, dažiem paiedami viegli garām, bet citus, mazākus, uzskatīdami par nepiedodamiem. Tie par naudu cilvēkus atbrīvoja no viņu solījumiem. Par lielām naudas summām tie dažkārt atstāja neievērotus pat visai smagus noziegumus. Tajā pašā laikā citos gadījumos šie priesteri un rakstu mācītāji pasludināja bargu spriedumu par niecīgiem pārkāpumiem. {LI 502.2}

"Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs, liekuļi! Jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm un atstājat bez ievē- rības svarīgāko bauslībā: tiesu, žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un to neatstāt." Šajos vārdos Kristus vēlreiz nosoda svētu pienākumu izkropļošanu. Pašu pienākumu Viņš neatceļ. Desmitās tiesas maksāšana ir Dieva iecelta, un tā tika ievērota jau no vissenākajiem laikiem. Ābrahāms, ticīgo tēvs, maksāja desmito daļu no visa, kas viņam piederēja. Arī jūdu vadītāji atzina desmitās tiesas lietderību, un tas bija pareizi. Bet tie neļāva tautai rīkoties saskaņā ar savu pārliecību par šo pienākumu. Katram gadījumam patvaļīgi bija izstrādāti savi priekšraksti. Prasības bija kļuvušas tik komplicētas, ka nebija iespējams tās īstenot. Neviens nezināja, vai viņš ir izpildījis savu pienākumu. Dieva iekārtotā sistēma bija taisnīga un saprātīga, bet priesteri un rabīni to bija pārvērtuši par apgrūtinošu nastu. {LI 502.3}

Visas Dieva pavēles ir svarīgas. Desmitās tiesas maksāšanu Kristus atzina par pienākumu, bet Viņš rādīja, ka ar to nevar attaisnot citu pienākumu neievērošanu. Farizeji ļoti akurāti deva desmito tiesu no tādiem dārzājiem kā mētrām, dillēm un ķimenēm; tas viņiem maz maksāja, bet nodrošināja precīzu un svētu ļaužu reputāciju. Tajā pašā laikā viņu nevajadzīgie ierobežojumi nomāca tautu un iznīcināja cieņu pret iekārtoto svēto sistēmu. Tie nodarbināja cilvēku prātus ar nenozīmīgām atšķirībām un novērsa uzmanību no būtiskām patiesībām. Svarīgākais bauslībā — taisnība, žēlastība un patiesība — palika novārtā. "Šo jums bija darīt," sacīja Kristus, "un to neatstāt." {LI 503.1}

Līdzīgā veidā rabīni bija sagrozījuši arī citus likumus. Ar Mozus starpniecību dotajos norādījumos bija aizliegts ēst to, kas ir nešķīsts. Nebija atļauta cūkas un citas zināmu dzīvnieku gaļas lietošana, jo ar to varētu asinīs ievadīt netīras vielas un saīsināt dzīves laiku. Bet farizeji šos ierobežojumus neatstāja tādus, kā Dievs bija noteicis. Tie aizgāja nepieļaujamās galējībās. Dažādo priekšrakstu starpā bija arī likums, ka viss lietošanai paredzētais ūdens ir jāizkāš, lai tas nesaturētu ne vismazāko kukainīti, kuru varētu uzskatīt par nešķīstu dzīvnieku. Salīdzinādams šo nenozīmīgo sīkumainību ar farizeju

patieso grēku lielumu, Jēzus viņiem teica: “Jūs, aklie ceļa rādītāji, kas odus izkāšat un kamieļus aprijat.” {LI 503.2}

“Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs, liekuļi! Jo jūs esat līdzīgi nobaltētiem kapiem, kas no ārienes izskatās ļoti jauki, bet no iekšienes ir pilni ar miroņu kauliem un visādu netīrību.” Kā nobal- sinātas un skaisti izrotātas kapenes glabā sevī trūdošas mirstīgās atliekas, tā priesteru un rakstu mācītāju ārēji redzamā svētulība apslēpa grēku. Jēzus turpināja: {LI 503.3}

“Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs, liekuļi! Jo jūs ceļat kapenes praviešiem un izgreznojat taisno kapu pieminekļus, un sakāt: Ja mēs būtu bijuši mūsu tēvu laikos, mēs nebūtu piedalījušies praviešu asins izliešanā. Tātad jūs dodat liecību par sevi, ka jūs esat praviešu slepkavu bērni.” Lai parādītu cieņu mirušajiem praviešiem, jūdi ļoti centīgi izgreznoja viņu kapus, bet neguva labumu no viņu mācībām un neņēma vērā viņu brīdinājumus. {LI 505.1}

Kristus dienās mirušo dusas vietām tika parādīta māņticīga godbijība un izšķiestas milzīgas naudas summas to izgreznošanai. Dieva acīs tā bija kalpošana elkiem. Ar šādu pārmērīgu mirušo godāšanu cilvēki pierādīja, ka nemīl Dievu pāri visām lietām un savu tuvāko kā sevi pašu. Šāda elkdievība lielā mērā redzama arī mūsu dienās. Daudzi ir vainojami nevērībā pret atraitni un bāreni, slimo un nabadzīgo, bet ceļ dārgus pieminekļus mirušajiem. Šim mērķim tie bagātīgi izšķiež laiku, naudu un darbu, kamēr pienākumi pret dzīvajiem — pienākumi, kurus Kristus ir skaidri noteicis — ir padarīti par neesošiem. {LI 505.2}

Farizeji cēla un izgreznoja praviešu kapu vietas un cits citam sacīja: “Ja mēs būtu dzīvojuši savu tēvu laikos, mēs nebūtu tiem pievienojušies Dieva kalpu asins izliešanā.” Bet tajā pašā laikā tie bija nolēmuši atņemt dzīvību Dieva Dēlam! Tam vajadzētu kļūt par nopietnu mācību arī mums un atvērt mūsu acis, lai mēs ieraudzītu, ka sātana spēks maldina prātu, kas novēršas no gaismas. Farizeju pēdās staigā daudzi. Tie godina tos, kas miruši savas ticības dēļ. Tie brīnās, ka jūdi savā aklumā atmetuši Kristu. “Ja mēs būtu dzīvojuši Jēzus dienās,” viņi saka, “mēs ar prieku pieņemtu Viņa mācības un nekad nepievienotos tiem, kas atsakās no Pestītāja.” Bet, kad paklausība Dievam prasa pašaizliedzību un pazemošanos, šie paši ļaudis apslāpē savu pārliecību un atsakās paklausīt. Tādā veidā viņi pauž to pašu Kristus nosodīto farizejiskuma garu. {LI 505.3}

Jūdi visai maz saprata, cik briesmīga būs atbildība, ja viņi atmetīs Kristu. Kopš pirmo nenoziedzīgo asiņu izliešanas brīža, kad Kains nogalināja taisno Ābelu, arvien no jauna ir

atkārtojusies tā pati vēsture, tikai ar pieaugošu vainas smagumu. Visos laikmetos pravieši ir pacēluši savas balsis pret ķēniņu, vadītāju un tautas grēkiem, dzīvības briesmās paklausot Dieva gribai un sakot vārdus, ko Kungs viņiem licis. No paaudzes uz paaudzi gaismas un patiesības atraidītājiem ir sakrājies briesmīgs sods. Šo sodu arī Kristus ienaidnieki izvēlējās pār savām galvām. Priesteru un rakstu mācītāju grēks bija lielāks par jebkuras iepriekšējās paaudzes grēku. Atmezdami Pestītāju, tie uzņēmās atbildību par visu taisno izlietajām asinīm, sākot ar Ābelu un beidzot ar Kristu. Viņi gatavojās savu noziegumu kausu pārpildīt. Drīz tam kā taisnīgai atmaksai vajadzēja tikt izlietam pār viņu galvām, un tādēļ Jēzus viņus brīdināja: uzmanieties, ka pār jums nenāk "visas nevainīgās asinis, kas izlietas virs zemes no taisnā Ābela asinīm līdz Cakarijas, Barakija dēla, asinīm, ko jūs nokāvuši starp Dieva namu un altāri. Patiesi, Es jums saku, tas viss nāks pār šo dzimumu". {LI 505.4}

Rakstu mācītāji un farizeji, kas klausījās Jēzus teikto, zināja, ka Viņa vārdi ir patiesi. Viņi zināja, kā tika nogalināts pravietis Cakari- ja. Kad Dieva brīdinājuma vēsts vēl atradās uz viņa lūpām, atkritušo ķēniņu sagrāba sātaniskas dusmas, un tas pavēlēja pravieti nonāvēt. Cakarijas asinis palika uz dievnama pagalma akmeņiem, un tās nevarēja nomazgāt; tās palika, lai liecinātu pret atkritušo Israēlu. Kamēr pastāvēja dievnams, tur bija arī taisno asiņu pēdas, kas brēca uz Dievu pēc atmaksas. Kad Jēzus atgādināja šos baismīgos grēkus, ļaužu pulku pārņēma šausmu drebuļi. {LI 506.1}

Raudzīdamies nākotnē, Jēzus paziņoja, ka jūdi nenožēlos savus grēkus un viņu neiecietība pret Dieva kalpiem arī nākotnē turpināsies tāpat, kā tas ir bijis līdz šim. {LI 506.2}

"Tāpēc, redzi, Es sūtu pie jums praviešus, gudrus un rakstu mācītājus; dažus no tiem jūs nokausit un sitīsit krustā, un citus šautīsit savās sinagogās un vajāsit no vienas pilsētas uz otru." Vēl tiks notiesāti un nonāvēti Stefans, Jēkabs, kā arī daudzi citi pravieši un gudri vīri, kas pilni ticības un Svētā Gara. Roku pret Debesīm pacēlis un dievišķas gaismas apņemts, Kristus uz ļaudīm runāja kā Tiesnesis. Viņa balss, kas tik bieži bija skanējusi lēnprātīgi un aicinoši, tagad bija pārmetoša un nosodoša. Klausītāji nodrebēja. Viņa vārdu un skatiena radītais iespaids bija neizdzēšams. {LI 506.3}

Kristus nepatika bija vērsta pret liekulību un rupjajiem grēkiem, ar ko cilvēki izpostīja paši savas dvēseles, maldināja citus un apkaunoja Dievu. Maz ticamajos un maldinošajos priesteru un rakstu mācītāju prātojumos Viņš saskatīja sātanisko spēku darbību. Norā- dams grēku, Kristus runāja asi un nesaudzīgi, tomēr Viņa vārdos nebija jūtama atriebība. Viņš dega svētās dusmās pret tumsības lielkungu, bet nebija aizkaitināts. Arī kristietis,

kurš dzīvo saskaņā ar Dievu un kuram piemīt sirsnīga mīlestība un žēlastība, jutīs nepatiku pret grēku, bet nealks nonievāt tos, kas nievā viņu. Pat sastopoties ar tiem, kurus ļaunie spēki skubina atbalstīt nepatiesību, viņš saglabās mieru un pašsavaldīšanos. {LI 506.4}

Dieva Dēla sejā iezīmējās dievišķs žēlums, kad Viņš ilgi skatījās uz dievnamu un tad uz saviem klausītājiem. Dziļu sirdssāpju un rūgtu asaru apslāpētā balsī Viņš izsaucās: "Jeruzāleme, Jeruzāleme, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik reiz Es gribēju sapulcināt ap sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt." Tās bija šķiršanās mokas. Kristus asarās slēpās paša Dieva sirds. Tās bija Dieva pacietīgās mīlestības neizprotamās atvadas. {LI 507.1}

Kā farizeji, tā arī saduķeji bija apklusināti. Jēzus sasauca kopā savus mācekļus un gatavojās atstāt dievnamu; ne kā pretinieku uzvarēts vai piespiests aiziet, bet kā Tāds, kura darbs ir padarīts. Viņš aizgāja no cīņas kā uzvarētājs. {LI 507.2}

Daudzas sirdis rūpīgi saglabāja patiesības dārgumus, ko tajā notikumiem bagātajā dienā izteica Kristus lūpas. Tur dzima jaunas domas, bija pamodināti jauni centieni, sākās jauna vēsture. Pēc Kristus krustā sišanas un augšāmcelšanās šie ļaudis stājās ierindā, lai izpildītu savu dievišķo uzdevumu ar darba lielumam atbilstošu gudrību un dedzību. Tie nesa vēsti, kas aicināja cilvēku sirdis, kliedēdama vecos māņus, kas tik ilgi bija kropļojuši dzīvi tūkstošiem ļaužu. Viņu liecības priekšā cilvēku teorijas un filozofija kļuva par tukšiem izdomājumiem. Pestītāja vārdi atstāja varenu iespaidu uz pārsteigto un bijības pārņemto ļaužu pūli Jeruzālemes dievnamā. {LI 507.3}

Bet Israēls kā tauta jau bija šķīries no Dieva. Eļļas koka īstie zari bija nolauzti. Pēdējo reizi raudzīdamies dievnama iekšpusē, Jēzus svinīgi un skumji sacīja: "Redzi, jūsu nams tiks jums atstāts postā. Jo Es jums saku: Jūs Mani no šī laika neredzēsit, iekams jūs sacīsit: Slavēts, kas nāk tā Kunga vārdā!" Līdz šim Viņš dievnamu bija saucis par sava Tēva namu, bet nu, Dieva Dēlam izejot no šiem mūriem, arī Dieva klātbūtne uz visiem laikiem tika atņemta no Viņa godam celtā nama. Turpmāk tā ceremonijas būs bez nozīmes, bet upuru pienešana kļūs par izsmieklu. {LI 507.4}

68 Nodaļa - Ārējā pagalmā

(Mat. 23; Marka 12:41-44; Lūk. 20:45-47; 21:1-4) {LI 497.1}

Bija pēdējā diena, kad Kristus mācīja dievnamā. Viņam pievērsās visu Jeruzālemē atnākušo milzīgo ļaužu pulku uzmanība. Cilvēki drūzmējās dievnama pagalmos, vērodami pieaugošo cīņu un kāri uztverdami ikkatru vārdu, kas nāca no Viņa lūpām. Tāds skats vēl nekad nebija pieredzēts. Tur stāvēja jaunais galilejietis bez šīs zemes goda un ķēniņa atršķirības zīmēm. Ap Viņu pulcējās priesteri savos bagātīgi izgreznotajos tērpos, vadītājs amata svārkos ar zīmotnēm, kas norādīja uz viņu augsto stāvokli, un rakstu mācītāji ar rakstu ruļļiem rokās, uz kuriem tie tik bieži atsaucās. Jēzus stāvēja viņu priekšā mierīgi, ar ķēnišķu cieņu. Kā tāds, kam piešķirtas Debesu pilnvaras, Viņš bezbailīgi raudzījās uz saviem pretiniekiem, kas bija atraidījuši un nonicinājuši Viņa mācības un tagad slāpa pēc Viņa dzīvības. Tie Viņam daudzkārt bija uzbrukuši, bet šo ļaužu ieceres ievilināt Viņu lamatās un notiesāt bija veltīgas. Jēzus pārvarēja izaicinājumu pēc izaicinājuma, priesteru un farizeju gara tumsības un nezināšanas maldiem likdams pretī tīro, skaidro patiesību. Pestītājs šiem vadoņiem bija atklājis viņu īsto stāvokli un pelnīto sodu, kas noteikti sekos, ja tie neatkāpsies no saviem ļaunajiem darbiem. Brīdinājums bija izteikts godīgi. Kristum bija atlicis vēl kāds darbs. Bija jāsasniedz vēl kāds mērķis. {LI 497.2}

Ļaužu interese par Kristu un Viņa darbu nemitīgi bija augusi. Jēzus mācības cilvēkus gan aizrāva, gan arī mulsināja. Tie bija cienījuši priesterus un rabīnus šo vīru gudrības un šķietamās dievbijības dēļ. Visos reliģiskajos jautājumos tie vienmēr bez ierunām bija pakļāvušies viņu autoritātei. Tagad viņi redzēja, ka šie cilvēki centās radīt neuzticību pret Jēzu — Mācītāju, kura spēks un gudrība ar katru nākamo uzbrukumu kļuva vēl jo skaidrāk redzama. Tie vērās priesteru un vecāko glūnošajās sejās un redzēja tur apmulsumu un vilšanos par izjauktajiem plāniem. Tie brīnījās, kāpēc tautas vadoņi netic Jēzum, ja Viņa mācības ir tik skaidras un saprotamas. Viņi paši nezināja, pa kuru ceļu iet. Ar ļoti lielu inte- resi viņi vēroja to vīru izturēšanos, kuru padomam vienmēr bija sekojuši. {LI 497.3}

Kristus stāstīto līdzību mērķis bija brīdināt rakstu mācītājus un mācīt tos ļaudis, kas vēlējās mācīties. Tomēr vajadzēja runāt vēl skaidrāk. Tradīciju cienīšana un akla uzticēšanās izvirtušajai garīdzniecībai bija paverdzinājusi tautu. Kristum vajadzēja salauzt šīs važas un pilnīgāk atmaskot priesteru, tautas vecāko un farizeju raksturu. {LI 498.1}

"Uz Mozus krēsla", Viņš sacīja, "ir nosēdušies rakstu mācītāji un farizeji. Visu, ko tie jums saka, to dariet un turiet; bet pēc viņu darbiem nedariet. Jo tie gan māca, bet paši to nedara." Rakstu mācītāji un farizeji apgalvoja, ka ir apveltīti ar tādu pašu dievišķu autoritāti kā Mozus. Tie piesavinājās viņa vietu kā bauslības izskaidrotāji un tautas

tiesneši un tādēļ no ļaudīm pieprasīja vislielāko cieņu un paklausību. Jēzus saviem klausītājiem lika darīt to, ko rabīni mācīja saskaņā ar bauslību, bet deva padomu nesekot viņu priekšzīmei, jo paši viņi nedarīja tā, kā mācīja. {LI 498.2}

Viņi mācīja daudz ko tādu, kas bija pretrunā ar Svētajiem Rakstiem. Jēzus sacīja: "Tie sasien smagas nastas un liek tās cilvēkiem uz pleciem, bet paši negrib ne ar pirkstu tās kustināt." Farizeji lika ievērot ļoti daudzus priekšrakstus, kas pamatojās uz tradīcijām un ārkārtīgi ierobežoja personisko brīvību. Zināmas bauslības nodaļas tie izskaidroja tā, lai varētu tautai uzspiest rituālus, kurus paši klusībā nepildīja un teica, ka ir atbrīvoti no tiem, kad tas bija izdevīgi. {LI 498.3}

Viņu pastāvīgais mērķis bija izrādīt savu dievbijību. Lai to sasniegtu, nekas nebija par svētu. Par saviem baušļiem Dievs Mozum bija sacījis: "Tie tev ir jāsien kā zīme uz savas rokas, un tie tev jāliek par zīmi tavu acu starpā uz pieres." (5. Moz. 6:8) Šiem vārdiem ir ļoti dziļa nozīme. Ja Dieva vārdus pārdomā un īsteno dzīvē, cilvēka raksturs kļūst cēlāks. Rokas, kas rīkojas taisni un žēlsirdīgi, ir Dieva likumu apzīmogotas. Tās nav piekukuļojamas, un tās atturas no visa, kas ir sabojāts un pavedinošs. Tās ir čaklas mīlestības un žēlastības darbos. Uz cēlu mērķi vērstās acis ir skaidras un patiesas. Sejas vaibsti un acu izteiksme liecina par tāda cilvēka nevainojamo raksturu, kas mīl un godā Dieva Vārdu. Bet jūdi Kristus dienās to nesaprata. Mozum doto pavēli tie izskaidroja kā norādījumus, ka Svēto Rakstu priekšraksti cilvēkam jānēsā līdzi. Tādēļ tos uzrakstīja uz pergamenta loksnītēm un uzkrītošā veidā apsēja ap galvu un plaukstas pamatni. Bet tas nepalīdzēja Dieva baušļus uzņemt dziļāk sirdī un prātā. Šos pergamentus nēsāja vienīgi kā simbolu, lai pievērstu sev uzmanību. Tie bija domāti dievbijīga izskata radīšanai pašiem nēsātājiem, lai tautā iedvestu cieņu. Jēzus kategoriski noraidīja šādu tukšu izlikšanos. {LI 498.4}

"Bet tie dara visus savus darbus tikai tādēļ, lai ļaudis tos redzētu. Tie darina sev platas lūgšanas siksnas un drēbēm garus pušķus. Tie mīl mielastos sēdēt goda vietās un sinagogās pirmajos krēslos, un ka ļaudis tirgus laukumos tos sveicina un sauc par rabi. Bet jums nebūs saukties par rabi, jo viens ir jūsu Mācītājs, Kristus, bet jūs visi esat brāļi. Jums arī nevienu virs zemes nebūs saukt par savu tēvu, jo viens ir jūsu Tēvs, kas Debesīs. Jums arī nebūs saukties par vadoņiem, jo viens ir jūsu Vadonis, Kristus." Šādos skaidros vārdos Pestītājs atsedza patmīlīgo godkāri, kas allaž tiekusies pēc augstākās vietas un varas, tēlodama viltus pazemību, kamēr sirdī ir mantkārība un skaudība. Viesībās ielūgtos viesus sēdināja atkarībā no viņu stāvokļa sabiedrībā, un tie, kam ierādīja augstākas goda vietas, baudīja lielāku ievērību un sevišķu labvēlību. Farizeji vienmēr centās tās nodrošināt sev, bet Jēzus norāja šādu paradumu. {LI 499.1}

Viņš norāja arī iedomību, kas izpaudās rabi, jeb mācītāja titula tīkošanā. Šāds tituls, Viņš teica, nevar būt cilvēkiem, bet vienīgi Kristum. Priesteri, rakstu mācītāji un tautas

vadoņi, bauslības izskaidrotāji un izpildītāji — viņi ir brāļi, viena Tēva bērni. Jēzus tautai paskaidroja, ka nevienam cilvēkam nevajag piešķirt goda titulu, kas norādītu uz viņa varu pār ļaužu sirdsapziņu vai ticību. {LI 499.2}

Ja Kristus šodien būtu virs zemes un ap Viņu būtu tie, kurus uzrunā ar tituliem cienīgtēvs un Jūsu svētība, vai Viņam nevajadzētu atkārtot tos pašus vārdus: jums nebūs saukties par mācītājiem, jo viens ir jūsu Mācītājs, Kristus? Svētie Raksti par Dievu saka: "Svēts un bijājams ir Viņa vārds." (Ps. 111:9) Kurai cilvēciskai būtnei piestāv šāds tituls? Cik maz cilvēkam piemīt tās gudrības un taisnības, uz ko tas norāda! Cik daudzi no tiem, kas pieņem šo titulu, Dieva vārdu un raksturu attēlo nepareizi! Ak, cik bieži pasaulīga godkāre, despotisms un viszemiskākie grēki ir apslēpti tieši zem augsto un svēto amatpersonu izgreznotajām drēbēm! {LI 499.3}

Pestītājs turpināja: "Bet lielākais jūsu starpā lai ir jūsu kalps. Un, kas pats paaugstinās, tas tiks pazemots; un, kas pats pazemo- sies, tas tiks paaugstināts." Atkal un atkal Kristus bija mācījis, ka cilvēka patieso lielumu nosaka morālā vērtība. Debesu skatījumā rakstura lielums atklājas mīlestības un žēlsirdības darbos, dzīvojot savu līdzcilvēku labklājībai. Kristus, Godības Ķēniņš, bija kritušās cilvēces kalps. {LI 499.4}

"Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs, liekuļi!" sacīja Jēzus. "Jo jūs aizslēdzat Debesu valstību cilvēkiem; jūs paši neejat iekšā, un neļaujat tiem, kas vēlas, tur ieiet." Sagrozot Rakstus, priesteri un bauslības mācītāji aizmigloja to cilvēku prātus, kas citādi būtu pieņēmuši mācību par Kristus valstību un patiesam svētumam piemītošo iekšējo dievbijību. {LI 500.1}

"Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs, liekuļi! Jo jūs aprijat atraitņu namus un liekuļojat ar garām lūgšanām; tāpēc jūs saņemsit ļoti smagu sodu." Farizejiem bija liela ietekme tautā, un to viņi izmantoja savās interesēs. Tie panāca dievbijīgu atraitņu uzticību un tad tās pamācīja, ka viņu pienākums ir savu mantu novēlēt reliģiskiem mērķiem. Nodrošinājuši kontroli pār viņu naudu, viltīgie intriganti to izlietoja paši savā labā. Lai slēptu savu negodīgumu, viņi atklātībā skaitīja garas lūgšanas un tēloja lielu dievbijību. Kristus sacīja, ka šāda liekulība tikai izraisīs smagāku sodu. Šis pats pārmetums attiecas uz daudziem cilvēkiem mūsu dienās, kas izliekas ļoti dievbijīgi. Viņu dzīvi aptraipa patmīlība un mantkāre, bet tam visam pāri tie pārvelk šķietama svētuma tērpu un tādā veidā uz laiku maldina savus līdzcilvēkus. Bet Dievu tie nevar maldināt. Viņš zina katru sirds nodomu un ikvienu tiesās pēc viņa darbiem. {LI 500.2}

Kristus nesaudzīgi nosodīja, bet ļoti uzmanījās, lai nemazinātu pienākuma apziņu. Viņš norāja egoismu, kas no atraitnēm izspieda un nelietīgi izlietoja dāvanas. Tajā pašā laikā Viņš izteica atzinību atraitnei, kas atnesa uz Dieva mantnīcu savu ziedojumu. Cilvēku ļaunprātīgā rīcība ar dāvanām nevarēja atņemt Dieva svētības devējam. {LI 500.3}

Jēzus stāvēja pagalmā, kur atradās ziedojumu šķirsts, un vēroja tos, kas pienāca nolikt savas dāvanas. Daudzi bagātnieki nesa lielas naudas summas, ko tie īpaši izrādīja. Jēzus skumji noskatījās uz viņiem, bet neizteica savas domas par iespaidīgajiem ziedojumiem. Drīz pēc tam Viņa seja atplauka, redzot, kā vilcinādamās un baidīdamās, ka varētu tikt ievērota, tuvojās nabadzīga atraitne. Kad bagātie un augstprātīgie cēli soļoja garām, lai noliktu savas dāvanas, viņa atrāvās atpakaļ, neuzdrošinādamās iet tālāk. Tomēr viņa ļoti vēlējās kaut nedaudz ziedot tās lietas labā, ko tik ļoti mīlēja. Viņa paskatījās uz dāvanu savā rokā. Tas bija ļoti maz, salīdzinot ar visu apkārtējo dāvanām, bet tas bija viss, kas sievietei piederēja. Pamanījusi izdevību, tā steidzīgi iemeta divas artavas un pagriezās, lai dotos projām. Bet, to darot, viņa ievēroja sev pievērsto Jēzus nopietno skatienu. {LI 500.4}

Pestītājs peaicināja savus mācekļus un norādīja tiem uz atraitnes nabadzību. Tad viņa dzirdēja atzinības vārdus: "Patiesi Es jums saku, šī nabaga atraitne vairāk ir iemetusi nekā visi." Sievietes acis pildīja prieka asaras, jūtot, ka viņas rīcība ir saprasta un novērtēta. Daudzi viņai būtu devuši padomu savus nožēlojamos grašus paturēt pašas vajadzībām, jo, nodots labi paēdušo priesteru rokās, tas tāpat pazudīs starp citām dārgajām naudas lādē iemestajām dāvanām. Bet Jēzus saprata, kas viņu bija vadījis. Atraitne ticēja, ka kalpošana dievnamā ir Dieva iekārtota, un viņa ļoti vēlējās darīt visu iespējamo, lai to atbalstītu. Viņa darīja, ko spēja, un viņas rīcība kļuva par pieminekli viņai uz visiem laikiem un par prieku mūžībā. Dāvanu pavadīja viņas sirds. Tās vērtību nenosaka nauda, bet mīlestība pret Dievu un interese par Viņa darbu, kas arī mudināja rīkoties. {LI 501.1}

Jēzus par trūcīgo atraitni teica, ka viņa "vairāk ir iemetusi nekā visi". Bagātie deva no savas pārpilnības, turklāt daudzi tikai tādēļ, lai ļaudis tos ievērotu un godātu. Viņu lielie dāvinājumi neatņēma tiem ērtības, pat ne greznību; tie neprasīja nekādu upuri un vērtībā nebija salīdzināmi ar atraitnes artavu. {LI 501.2}

Mūsu rīcības raksturu nosaka tās vadmotīvi, parādot to vai nu kā nekrietnu, vai morāli augsti vērtējamu. Ne lielās dāvanas, ko redz un slavē ikviens, Dievs uzskata par visvērtīgākajām. Ar prieku izpildīti mazi pienākumi, nelieli ziedojumi, kas nav domāti izrādīšanai un cilvēku acīm var likties bezvērtīgi, Dieva skatījumā bieži tiek vērtēti visaugstāk. Ticības un mīlestības pilna sirds Dievam ir vērtīgāka par visdārgāko dāvanu. Nabaga atraitne deva no savas iztikas, lai darītu to mazumiņu, ko spēja. Viņa atteicās no uztura, lai nodotu divas artavas lietai, ko mīlēja. Viņa to darīja ticībā, paļaudamās, ka Debesu Tēvs nepametīs neievērotu viņas lielo vajadzību. Tieši šis nesavtīgais gars un bērnišķā ticība ieguva Pestītāja atzinību. {LI 501.3}

Trūcīgo vidū ir daudzi, kas ilgojas pateikties Dievam par Viņa žēlastību un patiesību. Tie ļoti ilgojas būt kopā ar saviem pār- tikušajiem brāļiem, atbalstot Dieva darbu. Šīs dvēseles nedrīkst noraidīt. Ļaujiet tām savas artavas noguldīt Debesu bankā! Ja tās tiek

dotas no mīlestības pilnas sirds pret Dievu, tad šīs šķietami niecīgās summas kļūst par ievērojamām dāvanām, nenovērtējami lieliem ziedojumiem, kurus Dievs ar labpatiku uzlūko un svētī. {LI 501.4}

Kad Jēzus par atraitni teica, ka tā "vairāk ir iemetusi nekā visi", Viņa vārdi bija patiesi ne tikai attiecībā uz rīcības motīviem, bet arī uz pienestās dāvanas rezultātiem. Šīs "divas artavas, tas ir, viens kvadrants," Dieva mantnīcā ir ienesušas daudz vairāk naudas nekā bagātie jūdi. Mazās dāvanas ietekme ir līdzinājusies straumei, kas, sīka un niecīga sākumā, tecēdama cauri gadsimtiem, izvērsusies platumā un dziļumā. Tūkstoš veidos tā ir veicinājusi trūcīgo atbalstīšanu un Evaņģēlija izplatīšanu. Viņas pašuzupurēšanās piemērs ir ietekmējis un ierosinājis neskaitāmas sirdis visās zemēs un katrā laikmetā. Tas ir aicinājis bagātos un nabadzīgos, un viņu ziedojumi, savukārt, ir palielinājuši atraitnes dāvanas vērtību. Dieva svētība, kas pavadīja atraitnes artavu, ir darījusi to par varenu ienākuma avotu. Tā tas ir ar katru pienesto dāvanu un ar katru darbu, ko veic ar sirsnīgu vēlēšanos pagodināt Dievu. Tas saskan ar Visspēcīgā nodomiem. Šo dāvanu un darbu labo iespaidu neviens cilvēks nespēj izmērot. {LI 502.1}

Pestītājs turpināja atmaskot mācītājus un farizejus: "Vai jums, jūs aklie ceļa rādītāji, kas sakāt: Ja kas zvēr pie Dieva nama, tas nav nekas; bet, ja kas zvēr pie Dieva nama zelta, tam tas jāpilda. Jūs, ģeķi un aklie! Jo kas ir vairāk: vai zelts, vai Dieva nams, kas svētī zeltu? Un: ja kas zvēr pie altāra, tas nav nekas; bet, ja kas zvēr pie dāvanas, kas tur virsū, tam tas jāpilda. Jūs, ģeķi un aklie! Jo kas ir vairāk: vai dāvana, vai altāris, kas svētī dāvanu?" Priesteri Dieva prasības skaidroja saskaņā ar saviem aprobežotajiem un maldīgajiem uzskatiem. Tie atļāvās noteikt sīkas atšķirības, salīdzinot dažādus grēkus, dažiem paiedami viegli garām, bet citus, mazākus, uzskatīdami par nepiedodamiem. Tie par naudu cilvēkus atbrīvoja no viņu solījumiem. Par lielām naudas summām tie dažkārt atstāja neievērotus pat visai smagus noziegumus. Tajā pašā laikā citos gadījumos šie priesteri un rakstu mācītāji pasludināja bargu spriedumu par niecīgiem pārkāpumiem. {LI 502.2}

"Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs, liekuļi! Jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm un atstājat bez ievē- rības svarīgāko bauslībā: tiesu, žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un to neatstāt." Šajos vārdos Kristus vēlreiz nosoda svētu pienākumu izkropļošanu. Pašu pienākumu Viņš neatceļ. Desmitās tiesas maksāšana ir Dieva iecelta, un tā tika ievērota jau no vissenākajiem laikiem. Ābrahāms, ticīgo tēvs, maksāja desmito daļu no visa, kas viņam piederēja. Arī jūdu vadītāji atzina desmitās tiesas lietderību, un tas bija pareizi. Bet tie neļāva tautai rīkoties saskaņā ar savu pārliecību par šo pienākumu. Katram gadījumam patvaļīgi bija izstrādāti savi priekšraksti. Prasības bija kļuvušas tik komplicētas, ka nebija iespējams tās īstenot. Neviens nezināja, vai viņš ir izpildījis savu pienākumu. Dieva iekārtotā sistēma bija taisnīga un saprātīga, bet priesteri un rabīni to bija pārvērtuši par apgrūtinošu nastu. {LI

502.3}

Visas Dieva pavēles ir svarīgas. Desmitās tiesas maksāšanu Kristus atzina par pienākumu, bet Viņš rādīja, ka ar to nevar attaisnot citu pienākumu neievērošanu. Farizeji ļoti akurāti deva desmito tiesu no tādiem dārzājiem kā mētrām, dillēm un ķimenēm; tas viņiem maz maksāja, bet nodrošināja precīzu un svētu ļaužu reputāciju. Tajā pašā laikā viņu nevajadzīgie ierobežojumi nomāca tautu un iznīcināja cieņu pret iekārtoto svēto sistēmu. Tie nodarbināja cilvēku prātus ar nenozīmīgām atšķirībām un novērsa uzmanību no būtiskām patiesībām. Svarīgākais bauslībā — taisnība, žēlastība un patiesība — palika novārtā. "Šo jums bija darīt," sacīja Kristus, "un to neatstāt." {LI 503.1}

Līdzīgā veidā rabīni bija sagrozījuši arī citus likumus. Ar Mozus starpniecību dotajos norādījumos bija aizliegts ēst to, kas ir nešķīsts. Nebija atļauta cūkas un citas zināmu dzīvnieku gaļas lietošana, jo ar to varētu asinīs ievadīt netīras vielas un saīsināt dzīves laiku. Bet farizeji šos ierobežojumus neatstāja tādus, kā Dievs bija noteicis. Tie aizgāja nepieļaujamās galējībās. Dažādo priekšrakstu starpā bija arī likums, ka viss lietošanai paredzētais ūdens ir jāizkāš, lai tas nesaturētu ne vismazāko kukainīti, kuru varētu uzskatīt par nešķīstu dzīvnieku. Salīdzinādams šo nenozīmīgo sīkumainību ar farizeju patieso grēku lielumu, Jēzus viņiem teica: "Jūs, aklie ceļa rādītāji, kas odus izkāšat un kamieļus aprijat." {LI 503.2}

"Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs, liekuļi! Jo jūs esat līdzīgi nobaltētiem kapiem, kas no ārienes izskatās ļoti jauki, bet no iekšienes ir pilni ar miroņu kauliem un visādu netīrību." Kā nobal- sinātas un skaisti izrotātas kapenes glabā sevī trūdošas mirstīgās atliekas, tā priesteru un rakstu mācītāju ārēji redzamā svētulība apslēpa grēku. Jēzus turpināja: {LI 503.3}

"Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs, liekuļi! Jo jūs ceļat kapenes praviešiem un izgreznojat taisno kapu pieminekļus, un sakāt: Ja mēs būtu bijuši mūsu tēvu laikos, mēs nebūtu piedalījušies praviešu asins izliešanā. Tātad jūs dodat liecību par sevi, ka jūs esat praviešu slepkavu bērni." Lai parādītu cieņu mirušajiem praviešiem, jūdi ļoti centīgi izgreznoja viņu kapus, bet neguva labumu no viņu mācībām un neņēma vērā viņu brīdinājumus. {LI 505.1}

Kristus dienās mirušo dusas vietām tika parādīta māņticīga godbijība un izšķiestas milzīgas naudas summas to izgreznošanai. Dieva acīs tā bija kalpošana elkiem. Ar šādu pārmērīgu mirušo godāšanu cilvēki pierādīja, ka nemīl Dievu pāri visām lietām un savu tuvāko kā sevi pašu. Šāda elkdievība lielā mērā redzama arī mūsu dienās. Daudzi ir vainojami nevērībā pret atraitni un bāreni, slimo un nabadzīgo, bet ceļ dārgus pieminekļus mirušajiem. Šim mērķim tie bagātīgi izšķiež laiku, naudu un darbu, kamēr pienākumi pret dzīvajiem — pienākumi, kurus Kristus ir skaidri noteicis — ir padarīti par neesošiem. {LI 505.2}

Farizeji cēla un izgreznoja praviešu kapu vietas un cits citam sacīja: "Ja mēs būtu dzīvojuši savu tēvu laikos, mēs nebūtu tiem pievienojušies Dieva kalpu asins izliešanā." Bet tajā pašā laikā tie bija nolēmuši atņemt dzīvību Dieva Dēlam! Tam vajadzētu kļūt par nopietnu mācību arī mums un atvērt mūsu acis, lai mēs ieraudzītu, ka sātana spēks maldina prātu, kas novēršas no gaismas. Farizeju pēdās staigā daudzi. Tie godina tos, kas miruši savas ticības dēļ. Tie brīnās, ka jūdi savā aklumā atmetuši Kristu. "Ja mēs būtu dzīvojuši Jēzus dienās," viņi saka, "mēs ar prieku pieņemtu Viņa mācības un nekad nepievienotos tiem, kas atsakās no Pestītāja." Bet, kad paklausība Dievam prasa pašaizliedzību un pazemošanos, šie paši ļaudis apslāpē savu pārliecību un atsakās paklausīt. Tādā veidā viņi pauž to pašu Kristus nosodīto farizejiskuma garu. {LI 505.3}

Jūdi visai maz saprata, cik briesmīga būs atbildība, ja viņi atmetīs Kristu. Kopš pirmo nenoziedzīgo asiņu izliešanas brīža, kad Kains nogalināja taisno Ābelu, arvien no jauna ir atkārtojusies tā pati vēsture, tikai ar pieaugošu vainas smagumu. Visos laikmetos pravieši ir pacēluši savas balsis pret ķēniņu, vadītāju un tautas grēkiem, dzīvības briesmās paklausot Dieva gribai un sakot vārdus, ko Kungs viņiem licis. No paaudzes uz paaudzi gaismas un patiesības atraidītājiem ir sakrājies briesmīgs sods. Šo sodu arī Kristus ienaidnieki izvēlējās pār savām galvām. Priesteru un rakstu mācītāju grēks bija lielāks par jebkuras iepriekšējās paaudzes grēku. Atmezdami Pestītāju, tie uzņēmās atbildību par visu taisno izlietajām asinīm, sākot ar Ābelu un beidzot ar Kristu. Viņi gatavojās savu noziegumu kausu pārpildīt. Drīz tam kā taisnīgai atmaksai vajadzēja tikt izlietam pār viņu galvām, un tādēļ Jēzus viņus brīdināja: uzmanieties, ka pār jums nenāk "visas nevainīgās asinis, kas izlietas virs zemes no taisnā Ābela asinīm līdz Cakarijas, Barakija dēla, asinīm, ko jūs nokāvuši starp Dieva namu un altāri. Patiesi, Es jums saku, tas viss nāks pār šo dzimumu". {LI 505.4}

Rakstu mācītāji un farizeji, kas klausījās Jēzus teikto, zināja, ka Viņa vārdi ir patiesi. Viņi zināja, kā tika nogalināts pravietis Cakari- ja. Kad Dieva brīdinājuma vēsts vēl atradās uz viņa lūpām, atkritušo ķēniņu sagrāba sātaniskas dusmas, un tas pavēlēja pravieti nonāvēt. Cakarijas asinis palika uz dievnama pagalma akmeņiem, un tās nevarēja nomazgāt; tās palika, lai liecinātu pret atkritušo Israēlu. Kamēr pastāvēja dievnams, tur bija arī taisno asiņu pēdas, kas brēca uz Dievu pēc atmaksas. Kad Jēzus atgādināja šos baismīgos grēkus, ļaužu pulku pārņēma šausmu drebuļi. {LI 506.1}

Raudzīdamies nākotnē, Jēzus paziņoja, ka jūdi nenožēlos savus grēkus un viņu neiecietība pret Dieva kalpiem arī nākotnē turpināsies tāpat, kā tas ir bijis līdz šim. {LI 506.2}

"Tāpēc, redzi, Es sūtu pie jums praviešus, gudrus un rakstu mācītājus; dažus no tiem jūs nokausit un sitīsit krustā, un citus šautīsit savās sinagogās un vajāsit no vienas pilsētas uz otru." Vēl tiks notiesāti un nonāvēti Stefans, Jēkabs, kā arī daudzi citi pravieši un

gudri vīri, kas pilni ticības un Svētā Gara. Roku pret Debesīm pacēlis un dievišķas gaismas apņemts, Kristus uz ļaudīm runāja kā Tiesnesis. Viņa balss, kas tik bieži bija skanējusi lēnprātīgi un aicinoši, tagad bija pārmetoša un nosodoša. Klausītāji nodrebēja. Viņa vārdu un skatiena radītais iespaids bija neizdzēšams. {LI 506.3}

Kristus nepatika bija vērsta pret liekulību un rupjajiem grēkiem, ar ko cilvēki izpostīja paši savas dvēseles, maldināja citus un apkaunoja Dievu. Maz ticamajos un maldinošajos priesteru un rakstu mācītāju prātojumos Viņš saskatīja sātanisko spēku darbību. Norādams grēku, Kristus runāja asi un nesaudzīgi, tomēr Viņa vārdos nebija jūtama atriebība. Viņš dega svētās dusmās pret tumsības lielkungu, bet nebija aizkaitināts. Arī kristietis, kurš dzīvo saskaņā ar Dievu un kuram piemīt sirsnīga mīlestība un žēlastība, jutīs nepatiku pret grēku, bet nealks nonievāt tos, kas nievā viņu. Pat sastopoties ar tiem, kurus ļaunie spēki skubina atbalstīt nepatiesību, viņš saglabās mieru un pašsavaldīšanos. {LI 506.4}

Dieva Dēla sejā iezīmējās dievišķs žēlums, kad Viņš ilgi skatījās uz dievnamu un tad uz saviem klausītājiem. Dziļu sirdssāpju un rūgtu asaru apslāpētā balsī Viņš izsaucās: "Jeruzāleme, Jeruzāleme, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik reiz Es gribēju sapulcināt ap sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt." Tās bija šķiršanās mokas. Kristus asarās slēpās paša Dieva sirds. Tās bija Dieva pacietīgās mīlestības neizprotamās atvadas. {LI 507.1}

Kā farizeji, tā arī saduķeji bija apklusināti. Jēzus sasauca kopā savus mācekļus un gatavojās atstāt dievnamu; ne kā pretinieku uzvarēts vai piespiests aiziet, bet kā Tāds, kura darbs ir padarīts. Viņš aizgāja no cīņas kā uzvarētājs. {LI 507.2}

Daudzas sirdis rūpīgi saglabāja patiesības dārgumus, ko tajā notikumiem bagātajā dienā izteica Kristus lūpas. Tur dzima jaunas domas, bija pamodināti jauni centieni, sākās jauna vēsture. Pēc Kristus krustā sišanas un augšāmcelšanās šie ļaudis stājās ierindā, lai izpildītu savu dievišķo uzdevumu ar darba lielumam atbilstošu gudrību un dedzību. Tie nesa vēsti, kas aicināja cilvēku sirdis, kliedēdama vecos māņus, kas tik ilgi bija kropļojuši dzīvi tūkstošiem ļaužu. Viņu liecības priekšā cilvēku teorijas un filozofija kļuva par tukšiem izdomājumiem. Pestītāja vārdi atstāja varenu iespaidu uz pārsteigto un bijības pārņemto ļaužu pūli Jeruzālemes dievnamā. {LI 507.3}

Bet Israēls kā tauta jau bija šķīries no Dieva. Eļļas koka īstie zari bija nolauzti. Pēdējo reizi raudzīdamies dievnama iekšpusē, Jēzus svinīgi un skumji sacīja: "Redzi, jūsu nams tiks jums atstāts postā. Jo Es jums saku: Jūs Mani no šī laika neredzēsit, iekams jūs sacīsit: Slavēts, kas nāk tā Kunga vārdā!" Līdz šim Viņš dievnamu bija saucis par sava Tēva namu, bet nu, Dieva Dēlam izejot no šiem mūriem, arī Dieva klātbūtne uz visiem

laikiem tika atņemta no Viņa godam celtā nama. Turpmāk tā ceremonijas būs bez nozīmes, bet upuru pienešana kļūs par izsmieklu. {LI 507.4}

68 Nodaļa - Ārējā pagalmā

(Jāņa 12:20-43) {LI 508.1}

"Bet starp tiem, kas bija atnākuši svētkos, lai pielūgtu, bija daži grieķi. Tie atnāca pie Filipa, kas bija no Betsaidas Galilejā, un viņu lūdza: "Kungs, mēs gribam Jēzu redzēt!" Filips iet pie Andreja, lai viņam to sacītu. Andrejs un Filips nāk un saka to Jēzum." {LI 508.2}

Tobrīd izskatījās, ka Kristus darbs ir nežēlīgi izpostīts. Viņš gan bija uzvarējis strīdos ar priesteriem un farizejiem, tomēr bija skaidrs, ka tie Viņu nekad nepieņems par Mesiju. Bija pienākusi galīgā izšķiršanās. Mācekļiem situācija šķita bezcerīga. Bet Kristus tuvojās sava darba piepildījumam. Drīz vajadzēja norisināties lielajam notikumam, kam būs nozīme ne tikai jūdu tautā, bet arī visā pasaulē. Kad Kristus dzirdēja sirsnīgo lūgumu: "Mēs gribam Jēzu redzēt", kurā atbalsojās alkstošās pasaules kliedziens, Viņa seja kļuva gaiša, un Viņš sacīja: "Ir pienākusi stunda, kad Cilvēka Dēls tiek pagodināts." Grieķu lūgumā Viņš saskatīja sava lielā upura panākumu ķīlu. {LI 508.3}

Šie cilvēki nāca no rietumiem, lai meklētu Pestītāju Viņa dzīves noslēgumā, tāpat kā sākumā bija nākuši gudrie no Austrumiem. Kristus dzimšanas laikā jūdu tauta bija tā aizņemta ar saviem godkārīgajiem plāniem, ka nemaz nezināja par Viņa ierašanos. Tikai gudrie no pagānu zemes atnāca pie silītes ar dāvanām, lai pielūgtu Pestītāju. Tāpat tagad šie grieķi, pārstāvēdami pasaules tautas, ciltis un valodas, nāca, lai sastaptu Jēzu. Līdzīgā veidā Pestītāja krusts saistīs pie sevis visu zemju un laikmetu ļaudis. Tā "daudzi nāks no rīta un vakara puses un sēdēs ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu Debesu valstībā." (Mat. 8:11) {LI 508.4{}

Grieķi bija dzirdējuši par Kristus triumfālo iejāšanu Jeruzālemē. Daži iedomājās un pat izplatīja ziņas, ka Viņš ir padzinis priesterus un rakstu mācītājus no dievnama un ieņēmis Dāvida troni, lai valdītu kā Israēla ķēniņš. Grieķi gribēja zināt patiesību par Viņa sūtību, tādēļ vaicāja: "Mēs gribam Jēzu redzēt." Viņu vēlēšanās piepildījās. Kad Jēzum pateica šo lūgumu, Viņš atradās tajā templa daļā, kurā drīkstēja ieiet vienīgi jūdi, bet Viņš iznāca pie grieķiem ārējā pagalmā un sarunājās ar viņiem. {LI 508.5}

Bija pienākusi Kristus pagodināšanas stunda. Viņš jau stāvēja krusta ēnā, un grieķu lūgums liecināja, ka upuris, kuru Viņš gatavojās pienest, atvedīs pie Dieva daudz dēlu un meitu. Jēzus zināja, ka grieķi drīz Viņu ieraudzīs tādā stāvoklī, kāds tiem pat sapņos nebija rādījies. Tie redzēs, ka Viņš tiek pielīdzināts laupītājam un slepkavam Barabam, kuru izvēlēsies atbrīvošanai Dieva Dēla vietā. Tie dzirdēs, ka priesteru un rakstu mācītāju sakūdītā tauta izkliedz šo prasību. Uz jautājumu: "Ko tad es lai daru ar Jēzu, kuru sauc par Kristu?" skanēs atbilde: "Sit Viņu krustā!" (Mat. 27:22) Pienesdams salīdzinošo upuri par cilvēku grēkiem, Kristus zināja, ka Viņa valstība kļūs pilnīga un aptvers visu pasauli.

Viņš darbosies kā Atjaunotājs, un Viņa Gars uzvarēs. Uz mirkli Viņš ieskatījās nākotnē un dzirdēja balsis visās pasaules daļās sludinām: "Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku." (Jāņa 1:29) Šajos svešiniekos Viņš redzēja garantiju lielajai pļaujai, kad šķīrējsiena starp jūdiem un pagāniem būs noārdīta un visas tautas, ciltis un valodas dzirdēs pestīšanas vēsti. Priekšnojautas par to, kā arī Viņa cerību piepildījums izteikts vārdos: "Ir pienākusi stunda, kad Cilvēka Dēls top pagodināts." Bet veidu, kādā jānotiek pagodināšanai, Kristus nekad nav aizmirsis. Pēc Viņa drīzās nāves tiks sapulcinātas pagānu tautas. Pasaule var tikt atpestīta tikai caur Viņa nāvi. Kā kviešu graudam Cilvēka Dēlam ir jātiek iemestam zemē, jāmirst, jātiek apraktam un atkal jākļūst dzīvam. {LI 509.1}

Lai mācekļi spētu saprast, Kristus savu nākotni ilustrēja ar dabas norisēm. Viņa misijas panākumi bija sasniedzami tikai caur nāvi. "Patiesi, patiesi Es jums saku," Viņš uzsvēra, "ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet, ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu." Kad kviešu grauds iekrīt zemē un mirst, tas uzdīgst un nes augļus. Tādā veidā Kristus ar savu nāvi iegūst augļus Dieva valstībai. Saskaņā ar augu valsts likumiem, Viņa nāves rezultāts ir dzīvība. {LI 509.2}

Zemkopjiem, kas apstrādā zemi, šī līdzība ir labi saprotama. Gadu no gada cilvēks savu graudu krājumu saglabā, šķietami aizsviezdams prom tā labāko daļu, kas uz laiku jānoglabā tīrumā Kunga apsardzībā. Tad parādīsies stiebrs, vārpa un vēlāk arī graudi vārpā. Bet šī attīstība nevar notikt, ja grauds netiek noslēpts, aprakts un šķietami zaudēts. {LI 509.3}

Zemē apraktā sēkla nes graudus, kas savukārt atkal tiek iesēti. Tā vairojas raža. Arī Kristus nāve pie Golgātas krusta nesīs augļus mūžīgai dzīvībai. Pārdomas par šo upuri būs godība tiem, kas kā upura augļi dzīvos mūžīgi. {LI 510.1}

Tas kviešu grauds, kas dzīvību patur pats sev, nevar nest augļus. Tas paliek viens. Ja Kristus to būtu gribējis, Viņš varētu sevi pasargāt no nāves, bet, to darot, Viņš paliktu viens. Viņš nevarētu Dievam pievest ne dēlus, ne meitas. Tikai, ziedodams savu dzīvību, Pestītājs varēja dot dzīvību cilvēcei. Tikai, iekrītot zemē, lai nomirtu, Viņš varēja kļūt par sēklu tā neskaitāmā pulka milzīgajai pļaujai, kas no katras tautas, cilts un valodas tiks izglābti Dievam. {LI 510.2}

Ar šo patiesību Kristus saista pašuzupurēšanās mācību, kas jāmācās visiem: "Kas savu dzīvību tur mīļu, tam tā zūd, bet, kas savu dzīvību šinī pasaulē ienīst, tas to paglabās mūžīgai dzīvei." Visiem, kas kā Kristus darbinieki grib nest augļus, vispirms ir jāiekrīt zemē un jāmirst. Viņu dzīvei jātiek iemestai pasaules vajadzību vagā. Patmīlībai un savtībai ir jāpazūd. Pašuzupurēšanās likums ir pašsaglabāšanās likums. Zemkopis graudus saglabā, tos izsējot. Tāpat tas ir arī cilvēka dzīvē. Dzīvot nozīmē dot. Dzīve, kas tiks izglābta, ir tāda dzīve, kas tiek labprātīgi atdota kalpošanai Dievam un cilvēkiem.

Tie, kas Kristus dēļ upurē savu dzīvi šinī pasaulē, to paturēs mūžībā. {LI 510.3}

Savām vajadzībām patērētā dzīve līdzinās graudam, ko apēd. Tas pazūd, nevis vairojas. Cilvēks var sakrāt daudzko tikai sev, viņš var dzīvot, domāt un iecerēt sev, tomēr dzīve paiet, un viņam nekā nav. Kalpošana sev ir sevis iznīcināšana. {LI 510.4}

"Ja kāds Man grib kalpot," sacīja Jēzus, "tad lai viņš seko Man, jo, kur Es esmu, tur būs arī Mans kalps; un, ja kāds Man kalpos, to Mans Tēvs cels godā." Visi, kas ar Jēzu nesuši upura krustu, dalīsies ar Pestītāju Viņa godībā. Kristus prieks pazemojumos un ciešanās bija tas, ka mācekļi tiks pagodināti kopā ar Viņu. Tie būs Viņa pašuzupurēšanās augļi. Kristus rakstura un Gara izpausme tajos ir Viņa atalgojums un būs prieks visā mūžībā. Šajā priekā tie dalīsies ar Viņu, jo viņu pūliņu un upuru augļi būs redzami citu cilvēku sirdīs un dzīvē. Tie ir Kristus darbabiedri, un Tēvs tos pagodinās tāpat, kā Viņš pagodina savu Dēlu. {LI 510.5}

Grieķu domas par nejūdu tautu sapulcināšanu atgādināja Jēzum visu Viņa misiju. Viņa skatam garām slīdēja pestīšanas darbs no tā brīža, kad šis plāns Debesīs tika izstrādāts, līdz pat nāvei, kas tagad jau bija tik tuvu. Šķita, ka Dieva Dēlu apņēma noslēpumains mākonis, kura tumsu izjuta visi Viņa tuvumā esošie. Jēzus sēdēja, nogrimis pārdomās. Beidzot klusumu pārtrauca Viņa skumjā balss: "Tagad Mana dvēsele ir satriekta; ko lai Es saku? Tēvs, izpestī Mani no šās stundas?" Kristus jau priekšlaikus dzēra rūgto kausu. Viņa cilvēciskajai dabai lika sarauties doma par atmešanas stundu, kad liksies, ka Viņu būs atstājis pat Dievs, kad visi Viņu uzskatīs par sodītu un Dieva sasistu. Viņam lika sarauties tas, ka notiekošo redzēs visi, tas, ka pret Viņu izturēsies kā pret visļaunāko noziedznieku, un tas, ka Viņu gaida apkaunojoša un negoda pilna nāve. Priekšnojauta par cīņu ar tumsības spēkiem, apziņa par šausmīgo cilvēces grēku nastu un Dieva dusmas grēka dēļ lika Jēzus garam justies nespēcīgam, un Viņa seju pārklāja nāves bālums. {LI 510.6}

Tad dievišķā spēkā Viņš padevās Tēva prātam. "Bet tāpēc jau," Viņš sacīja, "šai stundā esmu nācis." "Tēvs, pagodini savu vārdu!" Vienīgi ar Jēzus Kristus nāvi varēja satriekt sātana valstību. Tikai tā varēja atbrīvot cilvēku un pagodināt Dievu. Jēzus piekrita ciešanām, Viņš piekrita upurim. Debesu Valdnieks bija ar mieru ciest kā Grēku Nesējs. Viņš sacīja: "Tēvs, pagodini savu vārdu!" Kad Kristus izteica šos vārdus, nāca atbilde no padebeša, kas atradās virs Viņa galvas: "Es Viņu esmu pagodinājis un atkal Viņu pagodināšu!" Visa Kristus dzīve no silītes līdz tam brīdim, kad šie vārdi atskanēja, bija pagodinājusi Dievu, un arī gaidāmajā pārbaudījumā Viņa dievišķi cilvēciskajām ciešanām tiešām bija jāpagodina Tēva vārds. {LI 511.1}

Atskanot balsij, no padebeša izšāvās gaisma un apņēma Kristu, it kā Mūžīgā Spēka rokas apskautu Viņu līdzīgi ugunīgai sienai. Izbailēs un pārsteigumā ļaudis vēroja šo skatu. Neviens neuzdrošinājās runāt. Klusu ciešot un ar aizturētu elpu tie visi stāvēja,

skatus pievērsuši Jēzum. Kad Tēva liecība bija izskanējusi, mākonis pacēlās un izklīda debesīs. Uz laiku bija beigusies redzamā saikne starp Tēvu un Dēlu. {LI 511.2}

"Tad ļaudis, kas tur stāvēja un to bija dzirdējuši, sprieda, ka pērkons ir rūcis, bet citi sacīja: "Eņģelis ar Viņu ir runājis." " Bet grieķi, kas pēc Viņa bija vaicājuši, redzēja padebesi, dzirdēja balsi, saprata tās nozīmi un tiešām atzina Kristu; tiem Viņš bija atklāts kā Dieva Sūtītais. {LI 511.3}

Dieva balss bija dzirdama Jēzus kristību brīdī, Viņa atklātās darbības sākumā un vēlreiz Apskaidrošanas kalnā. Tagad, kalpošanas darba nobeigumā, tā skanēja trešo reizi, sevišķos apstākļos un lielāka ļaužu pulka klātbūtnē. Jēzus tikko bija izteicis visnopietnāko patiesību par jūdu stāvokli. Viņš bija izteicis savu pēdējo aicinājumu un pasludinājis viņu likteni. Dievs vēlreiz uzlika zīmogu sava Dēla sūtībai; Dievs atzina To, ko Israēls noraidīja: "Nevis Manis dēļ šī balss skanējusi," sacīja Jēzus, "bet jūsu dēļ." Tas bija galīgais Viņa sūtības pierādījums, zīme no Tēva, ka Jēzus runāja patiesību un bija Dieva Dēls. {LI 511.4}

"Tagad ir šīs pasaules tiesas stunda," turpināja Kristus, " "šīs pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā. Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis." Bet to Viņš sacīja norādīdams, kādā nāvē Viņam bija mirt." Tā ir pasaules krīze. Ja Es kļūšu par grēku salīdzinātāju, pasaule tiks apgaismota. Tiks lauzta sātana vara pār cilvēku dvēselēm. Cilvēcē tiks atjaunota izpostītā Dieva līdzība, un ticīgo svēto cilts beidzot iemantos Debesu mājas. Tāds būs Kristus nāves nopelns. Pestītājs nogrimst pārdomās par Viņam parādīto triumfa ainu. Arī krustu — smago, kaunpilno krustu — ar visām tā šausmām Viņš redz atmirdzam godībā. {LI 512.1}

Bet cilvēces pestīšanas darbs nav vienīgais, ko paveic krusts. Tas atklāj Dieva mīlestību visam plašajam Visumam. Šīs pasaules valdnieks tiek izdzīts ārā. Ir atspēkotas sātana apsūdzības pret Dievu. Viņa pārmetumi pret Debesīm ir izkliedēti uz mūžīgiem laikiem. Pestītājs velk pie sevis gan eņģeļus, gan cilvēkus. Viņš ir teicis: "Kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis." {LI 512.2}

Kristum runājot šos vārdus, ap Viņu bija daudz ļaužu, un kāds sacīja: "Mēs bauslībā esam mācījušies, ka Kristus paliek uz mūžu mūžiem; kā tad Tu saki, ka Cilvēka Dēlam jātiek paaugstinātam? Kas ir šis Cilvēka Dēls?" Tad Jēzus viņiem sacīja: "Vēl mazu brīdi gaisma ir pie jums. Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai tumsība jūs neapņem. Jo, kas tumsā staigā, nezina, kurp viņš iet. Ticiet gaismai, kamēr jums ir gaisma, ka jūs topat par gaismas bērniem!" {LI 512.3}

"Bet, lai gan Viņš tik daudz zīmju viņu priekšā bija darījis, tie tomēr neticēja Viņam." Kādreiz tie Pestītājam bija jautājuši: "Kādu zīmi Tu rādi, lai mēs, to redzēdami, Tev ticam?" (Jāņa 6:30) Bija dotas neskaitāmas zīmes, bet tie bija aizvēruši savas acis un

apcietinājuši savas sirdis. Tagad, kad Tēvs pats runāja un vairs nevarēja prasīt vēl kādu zīmi, tie tāpat atteicās ticēt. {LI 512.4}

"Tomēr arī daudzi valdības vīri bija sākuši Viņam ticēt, bet farizeju dēļ viņi to atklāti neapliecināja, lai tos neizslēgtu no draudzes." Gods cilvēku priekšā tiem nozīmēja vairāk nekā Dieva at-zinība. Lai izsargātos no pārmetumiem un nievām, tie aizliedza Kristu un atraidīja mūžīgās dzīvības piedāvājumu. Cik daudzi visos turpmākajos gadsimtos izturējušies tieši tāpat! Uz visiem tiem attiecas Pestītāja brīdinājuma vārdi: "Kas savu dzīvību tur mīļu, tas to pazaudēs." "Kas Mani nievā," sacīja Jēzus, "un nepieņem Manus vārdus, tam jau ir savs tiesas spriedējs: Mans vārds, ko esmu runājis, spriedīs par viņu tiesu pastarā dienā." (Jāņa 12:48) {LI 513.1}

Vai tiem, kas nezina savu piemeklējumu laiku! Lēni un ar nožēlu Kristus uz visiem laikiem atstāja tempļa pagalmus. {LI 513.2}

69 Nodaļa - Eļļas kalnā

(Mat. 24; Marka 13; Lūk. 21:5-38) {LI 514.1}

Priesteru un rakstu mācītāju sirdis pildīja ar šausmām Kristus vārdi: “Redzi, jūsu nams tiks jums atstāts postā”. (Mat. 23:38) Tie gan centās izlikties vienaldzīgi, bet atkal un atkal viņu prātus nodarbināja domas par šo vārdu svarīgumu un nozīmi. Likās, ka tos biedēja neredzamas briesmas. Vai tas varētu būt, ka krāšņais templis — visas tautas gods un lepnums — drīz kļūs par drupu kaudzi? Nelaimes priekšnojauta bija skārusi arī mācekļus, tāpēc tie noraizējušies gaidīja kādu paskaidrojumu no Jēzus. Iznākot reizē ar Viņu no dievnama, tie Kristus uzmanību pievērsa šīs celtnes stiprumam un skaistumam. Dievnama akmeņi bija no vislabākā marmora, pilnīgi balti un daži no tiem — neiedomājami lieli. Daļa mūra jau bija izturējusi Nebukadnēcara armijas aplenkumu. Teicami uzmūrēts, tas izskatījās kā viens vesels akmeņlauztuvēs izlauzts akmens. Mācekļi nevarēja saprast, kā šīs varenās sienas varētu sagraut. {LI 514.2}

Kad Kristus uzmanība tika pievērsta dievnama krāšņumam, kādas gan bija šīs vārdos neizteiktās domas, kas aizkustināja ļaužu atraidīto Cilvēku! Skats Viņa priekšā tiešām bija brīnišķīgs, bet Jēzus noskumis it kā sacīja: “Es visu to redzu. Celtne ir brīnišķīga. Jūs rādāt uz šīm sienām kā uz nesagraujamām. Bet uzklausiet Manus vārdus: “Nāks dienas, kad no tā, ko jūs te redzat, ne akmens uz akmens nepaliks, ko nenopostīs.” {LI 514.3}

Šos vārdus Kristus izteica liela ļaužu pulka klātbūtnē, bet, kad Viņš viens sēdēja Eļļas kalnā, pienāca Pēteris, Jānis, Jēkabs un Andrejs. “Saki mums,” tie vaicāja, “kad šīs lietas notiks un kāda būs Tavas atnākšanas un pastarā laika zīme?” Jēzus mācekļiem neatbildēja, šķirdams Jeruzālemes izpostīšanu no savas atnākšanas lielās dienas. Viņš šo abu notikumu aprakstu apvienoja. Ja Kungs mācekļiem nākotnes notikumus būtu atklājis tā, kā Viņš pats tos redzēja, tie nebūtu izturējuši šo skatu. Žēlastībā pret tiem Viņš it kā apvienoja stāstījumu par abām lielajām krīzēm, dodams mācekļiem iespēju pašiem noskaidrot īsto nozīmi. Kad Kristus runāja par Jeruzālemes izpostīšanu, Viņa pravietiskie vārdi sniedzās tālāk par šo notikumu līdz pat briesmīgajām uguns liesmām tajā dienā, kad Kungs celsies no savas vietas sodīt pasauli par tās grēkiem, kad zeme vairs neapslēps asinis un neapsegs savus nokautos. Visa šī saruna nenotika tikai mācekļu dēļ vien, bet arī to dēļ, kas dzīvos šīs pasaules vēstures beigu cēlienā. {LI 514.4}

Pievērsdamies mācekļiem, Kristus sacīja: “Pielūkojiet, ka neviens jūs nepieviļ! Jo tad daudzi nāks Manā vārdā un sacīs: es esmu Kristus, un tie pievils daudzus.” Parādīsies daudz viltus mesiju, teikdami, ka dara brīnumus, un pasludinādami, ka pienācis jūdu nācijas atbrīvošanas laiks. Tie daudzus pievils. Kristus vārdi piepildījās. Kopš Viņa nāves līdz Jeruzālemes aplenkšanai parādījās daudz viltus mesiju. Bet šis brīdinājums ir dots arī mums, kas dzīvojam pasaulē šinī laikā. Tā pati krāpšana, kas notika pirms Jeruzālemes izpostīšanas, ir notikusi visos laikos un tā vēl atkār-tosies. {LI 515.1}

"Bet jūs dzirdēsit karus un karu daudzināšanu. Esiet nomodā, nebīstieties, jo tam jānotiek; bet tas vēl nav gals." Pirms Jeruzālemes izpostīšanas cilvēki cīnījās par varu. Noslepkavoja imperatorus. Nogalināja tos, kuri, pēc viņu domām, atradās tuvu tronim. Notika kari, un skanēja valodas par kariem. "Tam jānotiek," sacīja Kristus, "bet tas vēl nav gals [jūdu tautai kā nācijai]", "jo tauta celsies pret tautu, valsts pret valsti, un būs bada laiki un zemestrīces dažās vietās. Bet tas viss būs tikai lielo bēdu iesākums." Kristus sacīja, ka, redzēdami šīs zīmes, rabīni pasludinās, ka tas ir sods tautām, kas turējušas verdzībā Viņa izredzētos ļaudis. Tie sludinās, ka tās ir Mesijas atnākšanas zīmes. Neļaujieties pievilties! Tas ir Viņa sodības iesākums. Tauta ir raudzījusies tikai uz sevi. Tā nav nožēlojusi un atgriezusies, lai tiktu dziedināta. Zīmes, kuras tie attēlo kā priekšvēstnešus savai atbrīvošanai no verdzības, ir viņu bojāejas zīmes. {LI 515.2}

"Tad tie jūs nodos mokās un jūs nokaus, un jūs būsit visu tautu ienīsti Mana vārda dēļ. Un tad daudzi apgrēcināsies un cits citu nodos, un viens otru nīdīs." Kristieši to visu ir piedzīvojuši. Tēvi un mātes nodeva savus bērnus. Bērni nodeva vecākus. Draugi nodeva tiesai savus draugus. Vajātāji īstenoja savus nodomus, nonāvējot Stefanu, Jēkabu un citus kristiešus. {LI 515.3}

Ar savu kalpu starpniecību Dievs deva jūdu tautai pēdējo izdevību atgriezties. Viņš sevi atklāja ar lieciniekiem, kad viņi tika apcietinā- ti, tiesāti un atradās ieslodzījumā. Tomēr viņu tiesneši tiem pasludināja nāves spriedumu. Pasaule nebija šo cilvēku vērta, un, nonāvēdami tos, jūdi no jauna sita krustā Dieva Dēlu. Tas atkārtosies. Varas iestādes izdos likumus, lai ierobežotu reliģisko brīvību. Tās piesavināsies tiesības, kas pieder vienīgi Dievam. Tās iedomāsies, ka var apspiest sirdsapziņu, pār kuru vajadzētu valdīt tikai Dievam. Jau tagad tam tiek likti pamati, un šo darbu tās turpinās tik ilgi, līdz aizsniegs robežu, kuru vairs nespēs pāriet. Dievs iejauksies savu uzticīgo, baušļus ievērojošo ļaužu dēļ. {LI 515.4}

Katrā vajāšanu reizē šo notikumu liecinieki izšķiras par vai pret Kristu. Tie, kas izrāda līdzjūtību netaisni notiesātajiem, ar to apliecina savu nostāšanos Kristus pusē. Citi jūtas aizskarti, tāpēc ka patiesības principi asi nosoda viņu rīcību. Daudzi klūp un krīt, atkāpdamies no ticības, kuru kādreiz aizstāvēja. Tie, kas pārbaudījumu brīdī atkāpjas, lai pasargātu sevi, sniedz nepatiesas liecības un var nodot savus brāļus. Kristus mūs ir brīdinājis, lai mēs nebrīnītos par nežēlīgo un cietsirdīgo rīcību, kas raksturīga ļaudīm, kuri noraida gaismu. {LI 516.1}

Jēzus saviem mācekļiem deva zīmi par gaidāmo Jeruzālemes bojāeju, un Viņš arī sniedza padomu, kā izglābties: "Bet, kad jūs Jeruzālemi redzat karaspēka ielenktu, tad ziniet, ka viņas izpostīšanas brīdis ir pienācis. Tad lai tie, kas ir Jūdejā, bēg kalnos, kas ir pilsētā, lai iziet ārā, un, kas ir uz laukiem, lai neiet pilsētā. Jo tās ir atriebšanas dienas, lai piepildās viss, kas ir rakstīts." Šo brīdinājumu vajadzēja ievērot četrdesmit gadus vēlāk,

kad notika Jeruzālemes izpostīšana. Kristieši brīdinājumam paklausīja un, pilsētai krītot, neviens no viņiem neaizgāja bojā. {LI 516.2}

"Bet lūdziet Dievu, lai jūsu bēgšana nenotiek ziemas laikā vai svētajā dienā," sacīja Kristus. Tas, kurš reiz sabatu iecēla, neatmeta to un nepienagloja pie krusta. Ar Viņa nāvi sabats nezaudēja savu likumīgo spēku. Četrdesmit gadus pēc krustā sišanas to joprojām vajadzēja turēt svētu. Četrdesmit gadus mācekļiem vajadzēja lūgt, lai viņu bēgšana nenotiek sabatā. {LI 516.3}

No Jeruzālemes izpostīšanas ainām Kristus ātri pievērsās lielākam notikumam, pēdējam loceklim šīs pasaules vēstures ķēdē — Dieva Dēla nākšanai spēkā un godībā. Starp šiem diviem notikumiem Kristus skatienam pretī vērās garie tumsas gadsimti, kas Viņa draudzei iezīmēti ar asinīm, asarām un mokām. Šīs ainas Viņa mācekļi tobrīd nespēja izturēt, tādēļ Jēzus tās tikai īsi pieminēja. "Tad būs tādas lielas bēdas," Viņš sacīja, "kādas nav bijušas no pasaules iesākuma līdz šim laikam un kādas arī vairs nebūs. Un, ja šīs dienas netiktu saīsinātas, tad neviens cilvēks neizglābtos; bet izredzēto dēļ šīs dienas tiks saīsinātas." Vairāk nekā tūkstoš gadus pār Kristus sekotājiem vajadzēja nākt tādām vajāšanām, kādas pasaule vēl nekad nebija piedzīvojusi. Miljoniem Viņa uzticīgo liecinieku tika nonāvēti. Ja Dievs savu roku nebūtu izstiepis, lai pasargātu savus ļaudis, bojā aizietu visi. "Bet izredzēto dēļ," Viņš sacīja, "šīs dienas tiks saīsinātas." {LI 516.4}

Tad ar nepārprotamiem vārdiem Kungs runāja par savu otro nākšanu un brīdināja par briesmām, kas gaidāmas pirms Viņa ierašanās. "Ja tad kas jums sacīs: Redzi, še ir Kristus vai tur, tad neticiet. Jo uzstāsies viltus kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja iespējams, ir izredzētos. Redzi, Es jums to esmu teicis jau iepriekš. Tāpēc, kad tie jums sacīs: Redzi, Viņš ir tuksnesī, tad neizejiet ārā; redzi, Viņš ir kambarī, tad neticiet. Jo, kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana." (Mat. 24:23-27) Kā vienu no Jeruzālemes bojāejas zīmēm Kristus bija minējis šo: "Daudzi viltus pravieši celsies, un tie daudzus pievils." Viltus pravieši cēlās, pievildami tautu un izvezdami lielus pulkus tuksnesī. Brīnumdari un burvji, kas apgalvoja, ka viņiem piemīt sevišķs spēks, aizveda ļaudis sev līdzi kalnu vientulībā. Bet šis pravietojums attiecas arī uz pēdējām dienām. Tā ir arī Kristus otrās atnākšanas laika zīme. Tieši tagad viltus kristi un viltus pravieši rāda zīmes un brīnumus, lai maldinātu Viņa mācekļus. Vai mēs nedzirdam saucienu: "Redzi, Viņš ir tuksnesī!" Vai tūkstoši nav gājuši tuksnesī cerībā atrast Kristu? Vai no tūkstošiem sanāksmju, kurās cilvēki apgalvo, ka viņi uztur sakarus ar mirušo gariem, nav dzirdams sauciens: "Redzi, Viņš ir kambaros!" Spiritisti izvirza tieši šo apgalvojumu. Bet ko saka Kristus? "Neticiet! Jo kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana." {LI 517.1}

Pestītājs ir devis savas atnākšanas laika zīmes, vēl vairāk, Viņš ir noteicis laiku, kad

jāparādās pirmajai no šīm zīmēm. “Bet tūdaļ pēc šī laika bēdām saule aptumšosies, mēness nedos savu spīdumu, zvaigznes kritīs no debesīm, un debess stiprumi kustēsies. Un tad Cilvēka Dēla zīme parādīsies pie debesīm, un tad visas ciltis virs zemes vaimanās un redzēs Dieva Dēlu nākam debess padebešos ar lielu spēku un godību. Un Viņš izsūtīs savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie sakrās Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram.” {LI 517.2}

Kristus darīja zināmu, ka lielo pāvestības vajāšanu beigās saule aptumšosies un mēness nedos savu gaismu. Pēc tam no debesīm kritīs zvaigznes. Viņš turpināja: “Mācieties līdzību no vīģes koka. Kad viņa zaros jau pumpuri metas un lapas plaukst, tad jūs zināt, ka vasara ir tuvu klāt. Tā arīdzan jūs, kad jūs visu to redzat, tad ziniet, ka Viņš ir tuvu priekš durvīm.” {LI 518.1}

Kristus atklāja savas atnākšanas zīmes. Viņš norādīja, ka mēs varam zināt, kad Viņš jau ir pie durvīm. Viņš runāja par tiem, kas redzēs šīs zīmes: “Šī cilts nezudīs, iekams tas viss notiek.” Šīs zīmes ir notikušas. Tātad mēs varam būt droši, ka Kunga nākšana ir visai tuvu. “Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs.” {LI 518.2}

Kristus nāks padebešos ar lielu godību. Viņu pavadīs neskaitāms pulks spožu eņģeļu. Viņš atnāks uzmodināt mirušos un pārvērst dzīvos svētos no godības godībā. Jēzus nāks, lai pagodinātu un ņemtu pie sevis tos, kas būs Viņu mīlējuši un ievērojuši Viņa baušļus. Viņš nav aizmirsis nedz viņus, nedz savu solījumu. Atkal tiks atjaunotas ģimenes saites. Domājot par saviem mirušajiem, mēs varam cerēt uz to rītu, kad atskanēs Dieva bazūne un “mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti.” (1. Kor. 15:52) Vēl mazliet, un Viņš noslaucīs asaras no mūsu acīm. Vēl mazliet, un mēs skatīsim Kēniņu Viņa skaistumā. Vēl mazliet, un Viņš mūs “nostādīs nevainīgus un līksmus savas godības priekšā.” (Jūd. 24) Tādēļ, runājot par savas atnākšanas zīmēm, Viņš vēl piebilda: “Kad tas sāk piepildīties, tad stiprinieties un celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas.” {LI 518.3}

Bet savas atnākšanas dienu un stundu Kristus nav atklājis. Jēzus skaidri pasacīja mācekļiem, ka Viņš pats nevar darīt zināmu savas otrās atnākšanas dienu vai stundu. Ja Pestītājs to varētu atklāt, kāpēc tad vajadzēja viņus mudināt nekad nepārtraukt gaidīt? Ir ļaudis, kas apgalvo, ka zina mūsu Kunga atnākšanas tiešo laiku. Tie ļoti pārliecinoši nosaka nākotni. Bet Kungs viņus ir brīdinājis nepieskarties aizliegtām robežām. Cilvēka Dēla otrās nākšanas noteiktā stunda ir Dieva noslēpums. {LI 518.4}

Kristus turpināja, pievērsdams uzmanību apstākļiem, kādi valdīs pasaulē, Viņam atnākot: “Kā bija Noas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana. Jo tā kā tajās dienās pirms ūdens plūdiem tie rija un plītēja, precējās un devās laulībā līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā, un tie nenāca pie saprašanas, iekams plūdi nāca un aizrāva visus, tāpat būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.” Kristus te mūsu skatam nepaver nekādu tūkstošgadu

laikmetu; tūkstoš gadus, kuros visi varētu sagatavoties mūžībai. Viņš saka, ka tāpat, kā tas bija Noas dienās, būs arī tad, kad nāks Cilvēka Dēls. {LI 518.5}

Kā bija Noas dienās? "Dievs redzēja, ka cilvēku ļaunums augtin auga zemes virsū un ka viņu sirdsprāts un tieksmes ik dienas vērsās uz ļaunu." (1. Moz. 6:5) Pirmsplūdu pasaules iedzīvotāji novērsās no Jehovas, atteikdamies darīt Viņa svēto prātu. Tie sekoja savām nesvētajām iedomām un izkropļotajām tieksmēm. Viņi tika iznīcināti sava ļaunuma dēļ. Šodien pasaule iet pa to pašu ceļu. Tai nepiemīt nekādas atzinības vērtas tūkstošgadu miera valstības zīmes. Dieva bauslības pārkāpēji piepilda zemi ar ļaunumu. Viņu derības, zirgu skriešanās sacīkstes, azarta spēles, izlaidība, iekāres pilnie ieradumi un nevaldāmās kaislības strauji pārpilda pasauli ar vardarbību. {LI 519.1}

Pravietojumā par Jeruzālemes izpostīšanu Kristus sacīja: "Tāpēc ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzisīs. Bet, kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts. Un šis valstības Evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals." Šis pravietojums noteikti piepildīsies. Šī paaudze ir to seno dienu lielās patvaļas kopija. Tāpat ir ar pareģojumu par Evaņģēlija pasludināšanu. Pirms Jeruzālemes izpostīšanas apustulis Pāvils, Svētā Gara iedvesmots, rakstīja un apliecināja, ka Evaņģēlijs "ir sludināts visai radībai zem debesīm." (Kol. 1:23) Arī tagad, pirms Cilvēka Dēla nākšanas, mūžīgajam Evaņģēlijam ir jātiek pasludinātam "visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām". (Atkl. 14:6,14) Dievs "ir nolicis dienu, kurā Viņš pasauli taisnīgi tiesās". (Ap. d. 17:31) Kristus mums paskaidro, kad šī diena tiks pieteikta. Viņš nesaka, ka visa pasaule tiks atgriezta, bet, ka "valstības Evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals". Tātad ar Evaņģēlija pasludināšanu mums ir iespējams paātrināt Kunga atnākšanu. Mūsu pienākums ir nevien gaidīt, bet arī "pasteidzināt Dieva dienas atnākšanu." (2. Pēt. 3:12) Ja Kristus draudze būtu paveikusi Kunga uzdoto darbu, tad visa pasaule jau tagad būtu brīdināta, un Kungs Jēzus ar spēku un lielu godību jau būtu atnācis uz mūsu zemi. {LI 519.2}

Pasludinājis savas atnākšanas zīmes, Kristus teica: "Kad jūs visu to redzat, tad ziniet, ka Viņš ir tuvu pie durvīm." "Pielūkojiet, esiet modrīgi!" Dievs cilvēkus vienmēr ir brīdinājis par gaidāmo sodu. Tie, kas ticēja viņu dzīves laikā dotajai Dieva vēstij un rīkojās saskaņā ar savu ticību, paklausīdami Viņa brīdinājumiem, izbēga no soda, kas nāca pār nepaklausīgajiem un neticīgajiem. Kungs sacīja Noam: "Ej šķirstā, tu un viss tavs nams, jo Es esmu vērojis, ka tu esi Manā priekšā taisns šinī ciltī." Noa paklausīja un tika izglābts. Vēsts sasniedza Latu: "Celsimies, iesim no šīs vietas prom, jo tas Kungs šo pilsētu liks izpostīt." (1. Moz. 7:1; 19:14) Lats uzticēja sevi Debesu vēstnešu apsardzībai un tika izglābts. Arī Kristus mācekļi saņēma brīdinājumu par Jeruzālemes izpostīšanu. Tie, kas ievēroja gaidāmās izpostīšanas zīmes un bēga no pilsētas, izglābās no bojāejas. Arī mēs tiekam brīdināti par Kristus otro nākšanu un bojāeju, kas nāks pār pasauli. Tie, kas brīdinājumu ievēros, tiks izglābti. {LI 522.1}

Tā kā mēs nezinām precīzu Viņa atnākšanas stundu, mums ir pavēlēts būt nomodā. "Svētīgi tie kalpi, kurus Kungs pārnākot atrod nomodā." (Lūk. 12:37) Tie, kas gaida Kunga atgriešanos, to nedara kūtrā bezdarbībā. Kristus atnākšanas gaidīšana liek cilvēkam bīties Viņu un Viņa sodu par grēkiem. Tai jāliek mums skaidri saprast, cik liels grēks ir atraidīt Viņa žēlastības piedāvājumu. Tie, kas gaida Kungu, šķīsta savas dvēseles, paklausot patiesībai. Tie apvieno modru gaidīšanu ar čaklu darbu. Apzinoties, ka Kungs jau ir pie durvīm, viņos mostas dedzīga vēlēšanās sadarboties ar Debesu būtnēm dvēseļu glābšanas darbā. Viņi ir uzticīgie un gudrie kalpi, kas īstajā "laikā" dod Kunga saimei "piederīgo barību". (Lūk. 12:42) Viņi sludina savam laikam atbilstošo patiesību. Kā Ēnohs, Noa, Ābrahāms un Mozus nesa vēsti savai paaudzei, tā Kristus kalpi tagad nes īpašu brīdinājumu savai paaudzei. {LI 522.2}

Bet Kristus runāja arī par kādu citu šķiru: "Bet, ja ļaunais kalps sacīs savā sirdī: mans kungs kavējas nākt, un iesāks sist savus darba biedrus un rīt, un plītēt ar plītniekiem, tad šā kalpa kungs nāks tādā dienā, kad tas to negaida." {LI 522.3}

Ļaunais kalps savā sirdī saka: "Mans Kungs kavējas nākt." Viņš nesaka, ka Kristus nemaz nenāks. Viņš neizsmej domu par Kristus otro nākšanu. Bet savā sirdī, ar saviem vārdiem un rīcību viņš ziņo, ka Kunga nākšana kavējas. Viņš laupa citiem pārliecību, ka Kungs nāks drīz. Viņa ietekme mudina ļaudis pašpaļāvīgi un vieglprātīgi vilcināties. Tie nocietinās pasaulīgumā un snaudā. Prātu pārņem ļaunas domas un šīs zemes kaislības. Ļaunais kalps ēd un dzer ar plītniekiem, pievienojas pasaulei izpriecu kārē. Viņš sit savus darbabiedrus, apsūdzēdams un notiesādams tos par viņu uzticību savam Kungam. Viņš pazūd pasaules pūlī. Tā ir briesmīga asimilācija, jo līdz ar pasauli viņš nonāk ļaunuma gūstā. "Šī kalpa kungs nāks tādā dienā, kur viņš to negaida, un tādā stundā, kas viņam nav zināma, un to satrieks, un tam dos algu ar liekuļiem." {LI 522.4}

"Ja tu nebūsi nomodā, Es nākšu kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā Es nākšu pār tevi." (Atkl. 3:3) Kristus atnākšana pārsteigs viltus mācītājus, kas sludina: "Miers un drošība." Tāpat kā priesteri un mācītāji pirms Jeruzālemes izpostīšanas, tie cer, ka draudzē varēs baudīt šīs zemes labklājību un godību. Tieši tā tie izskaidro laika zīmes. Bet ko saka Svētā Gara iedvesmotais Vārds? "Tad pēkšņi pār viņiem nāks posts." (1. Tes. 5:3) Pār visiem, kas dzīvo uz šīs zemes, pār visiem, kas šo pasauli dara par savām mājām, Dieva diena nāks kā slazda valgs. Tā tiem uzbruks tik negaidīti kā zaglis. {LI 523.1}

Pasaule, pilna trokšņa un bezdievīgu izpriecu, ir iesnaudusies un guļ mierīgā drošībā. Cilvēki Kunga atnākšanu atliek uz tālu nākotni. Tie smejas par brīdinājumiem. Atskan iedomīga lielīšanās: "Viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma." "Rītā lai ir kā šodien, papilnam, jo vairāk, jo labāk." (2. Pēt. 3:4; Jes. 56:12*) Mēs vēl dziļāk ieslīgsim mīlestībā uz izpriecām. Bet Kristus saka: "Redzi, Es nāku kā zaglis!" (Atkl. 16:15) Tajā pašā laikā, kad pasaule ar izsmieklu jautā: "Kur paliek Viņa apsolītā atnākšana?",

piepildās zīmes. Kamēr tie sauc: “Miers un drošība!”, tuvojas pēkšņa iznīcināšana. Kad zaimotājs un patiesības atraidītājs ir kļuvis pašpaļāvīgs, kad, neievērojot nekādus principus, turpinās dažādos peļņas gūšanas veidos radušās veiklības izmantošana, kad pētnieks dedzīgi meklē atziņas visur citur, izņemot Bībeli, tad Kristus nāk kā zaglis. {LI 523.2}

Pasaulē viss ir satraukuma stāvoklī. Laika zīmes vēsta ļaunu. Nākotnes notikumi jau met savu ēnu. Dieva Gars atkāpjas no zemes, jūrā un uz sauszemes nelaime seko nelaimei. Notiek vētras, zemestrīces un ugunsgrēki, plūdi un visāda veida slepkavības. Kas spēj ieskatīties nākotnē? Kur ir drošība? Garantijas nav nevienā lietā, kas saistīta ar šo zemi un visu cilvēcisko. Ļaudis ātri kārtojas ierindā zem pašu izraudzīta karoga. Viņi satraukti gaida un vēro savu vadoņu darbības attīstību. Ir arī tādi, kas gaida, vēro un strādā par godu mūsu Kunga atnākšanai. Cita ļaužu daļa stājas ierindā pirmā lielā atkritēja vadībā. Daži ar sirdi un dvēseli tic, ka mums ir elle, no kuras jāizbēg, un Debesis, kuras jāiegūst. {LI 523.3}

Krīze piezogas pakāpeniski. Pie debesīm spīd saule, ejot savu parasto ceļu, un debesis vēl aizvien izteic Dieva godu. Cilvēki arvien ēd un dzer, dēsta un ceļ, precas un noslēdz laulības. Tirgotāji arvien pērk un pārdod. Cilvēki cīnās savā starpā, sacenzdamies par visaugstākajām vietām. Izpriecu mīļotāji arvien pulcējas teātros, zirgu skriešanās sacīkstēs un spēļu ellēs. Valda vislielākais uzbudinājums, bet pārbaudes stunda ātri tuvojas nobeigumam, un ikviena lieta drīz būs izšķirta uz mūžību. Sātans redz, ka tam ir maz laika. Viņš ir iesaistījis darbā visus savus spēkus, lai varētu krāpt, maldināt, nodarbināt un aizraut cilvēkus, pirms pārbaudes diena būs beigusies un žēlastības durvis aizvērušās uz visiem laikiem. {LI 524.1}

Cauri gadsimtiem no Eļļas kalna svinīgi skan Kunga brīdinošie vārdi: “Sargieties, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no vīna skurbuma un reibuma, un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk.” “Tāpēc palieciet nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, lai jūs spētu izglābties no visām šīm briesmām, kurām ir jānāk, un lai jūs varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā.” {LI 524.2}

70 Nodaļa - "Šiem Maniem vismazākajiem brāļiem"

(Mat. 25:31-46) {LI 525.1}

"Kad Cilvēka Dēls nāks savā godībā, un visi eņģeļi līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz sava godības krēsla. Un visas tautas tiks sapulcētas Viņa priekšā; un Viņš tās šķirs (Mat. 25:31,32) Tā Kristus Eļļas kalnā saviem mācekļiem attēloja lielās tiesas dienas ainas. Viņš uzsvēra, ka spriedumā izšķirošs būs viens punkts. Kad tautas tiks sapulcinātas Viņa priekšā, tur būs tikai divas šķiras, un šo grupu mūžīgo likteni noteiks tas, ko tās būs vai nebūs darījušas savam Kungam cietēju un trūcīgo personā. {LI 525.2}

Tajā dienā Kristus cilvēkiem neatgādinās lielo darbu, ko Viņš ir veicis, nododams savu dzīvību par viņu atpirkšanu. Viņš norādīs uz uzticīgo darbu, ko tie darījuši Viņa labā. Tiem, kurus Viņš nostādīs sev pa labo roku, Kungs sacīs: "Nāciet šurp jūs, Mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. Jo Es biju izsalcis, un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju kails, un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slims, un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā, un jūs esat nākuši pie Manis." Bet tie, kurus Kristus atzinīgi novērtēs, neapzināsies, ka būtu Viņam tā kalpojuši. Uz viņu neizpratnes pilno jautājumu Viņš paskaidros: "Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši." {LI 525.3}

Jēzus saviem mācekļiem teica, ka visi viņus ienīdīs, vajās un sagādās ciešanas. Daudzus padzīs no mājām, un tie nonāks nabadzībā. Daudzus nomāks slimības un trūkums. Daudzi tiks ieslodzīti cietumā. Tiem, kas atstāj draugus vai mājas Viņa dēļ, Kristus apsolīja atmaksāt simtkārtīgi jau šinī dzīvē. Viņš ir nodrošinājis sevišķas svētības arī ikvienam, kas kalpos saviem brāļiem. Visos, kas cieš Mana Vārda dēļ, sacīja Jēzus, jums jāsaskata Mani. Kā jūs kalpojāt Man, tā jums jākalpo viņiem. Tas būs pierādījums, ka jūs esat Mani mācekļi. {LI 525.4}

Visi, kas piedzimuši Debesu ģimenē, zināmā mērā ir mūsu Kunga brāļi. Kristus ģimenes locekļus vieno Viņa mīlestība, un visur, kur šī mīlestība izpaužas, atklājas dievišķas attiecības. "Katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis un atzīst Dievu." (1. Jāņa 4:7) {LI 526.1}

Tie, kurus Kristus tiesas dienā atzinīgi novērtēs, varbūt maz būs zinājuši no teoloģijas, bet tie būs godājuši Viņa principus. Dieva Gara ietekmēti, tie būs dzīvojuši par svētību līdzcilvēkiem. Arī starp pagāniem ir ļaudis, kas vērtē laipnību, pirms vēl dzīvības vārdi aizsniedz viņu ausis, tie parāda draudzību misionāriem, kalpojot tiem, pat nerēķinoties ar dzīvības briesmām. Pagānu vidū ir tādi, kas nezinādami pielūdz Dievu, tādi, kuriem cilvēki nekad nav nesuši gaismu, bet kas tomēr neies bojā. Kaut arī nepazīdami Kunga bauslību, viņi tomēr ir dzirdējuši Dieva balsi runājam dabā un ir darījuši to, ko prasa

bauslība. Viņu darbi liecina, ka Svētais Gars ir skāris sirdis, un viņi ir atzīti par Dieva bērniem. {LI 526.2}

Cik pārsteigti un iepriecināti būs šie pazemīgie no pagānu vidus, dzirdot Pestītāja vārdus: "Ko jūs darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši"! Cik laimīga būs Mūžīgās Mīlestības sirds, kad Viņa sekotāji, dzirdot šādus atzinības vārdus, raudzīsies uz Viņu ar apbrīnu un prieku! {LI 526.3}

Bet Kristus mīlestība nav paredzēta tikai vienai šķirai. Viņš sevi identificē ar katru cilvēku. Lai mēs varētu kļūt par Debesu ģimenes locekļiem, Viņš kļuva par zemes ģimenes locekli. Viņš ir Cilvēka Dēls un līdz ar to katra Ādama dēla un meitas Brālis. Viņa sekotājiem nav jānorobežojas no apkārtējās pasaules, kurai draud bojāeja. Tie ir daļiņa no milzīgā cilvēces auduma, un Debesis tos uzskata gan par grēcinieku, gan svēto brāļiem. Kristus mīlestība apņem kritušos, kļūdainos un grēcīgos, un katra palīdzība kritušās dvēseles pacelšanai, katrs žēlastības darbs tiks pieņemts kā Viņam darīts. {LI 526.4}

Debesu eņģeļi tiek izsūtīti kalpot tiem, kas tiks pestīti. Šobrīd mēs vēl nezinām, kuri tie būs, jo vēl nav parādīts, kas uzvarēs un kļūs par svēto gaismas mantojuma dalībniekiem, bet Debesu eņģeļi pārstaigā zemi visos virzienos, cenzdamies iepriecināt noskumušos, aizsargāt apdraudētos un mantot cilvēku dvēseles Kristum. Neviens netiek atstāts neievērots, nevienam nepaiet garām. Dievu neietekmē cilvēka sabedriskais stāvoklis. Viņš vienādi rūpējas par visām radītajām būtnēm. {LI 526.5}

Kad jūs savas mājas durvis atverat Kristus trūcīgajiem un ciešanu nomāktajiem, jūs uzņemat neredzamus eņģeļus. Jūs ielūdzat Debesu būtņu sabiedrību, kas ienes svēta miera un prieka atmosfēru. Tie nāk ar slavu uz lūpām, un Debesīs izskan atbildes akords. Katrs žēlastības darbs tur tiek apsveikts ar mūziku. Tēvs no sava godības krēsla nesavtīgos strādniekus pieskaita saviem vislielākajiem dārgumiem. {LI 526.6}

Pie Kristus kreisās rokas stāvošie, kas bija izturējušies nevērīgi pret Viņu nabagu un cietēju personā, neapzinājās savu vainu. Sātans tiem bija laupījis acu gaismu tā, ka tie nespēja saskatīt, ko ir parādā saviem brāļiem. Tie vienmēr bija nodarbināti paši ar sevi un ne-raizējās par citu vajadzībām. {LI 527.1}

Dievs cilvēkiem ir devis bagātību, lai tie palīdzētu un iepriecinātu tos Viņa bērnus, kas cieš, bet bagātie pārāk bieži ir visai vienaldzīgi pret citu vajadzībām. Tie jūtas pārāki par saviem trūcīgajiem brāļiem. Tie neiedomājas sevi nabadzīgo cilvēku vietā. Tie nesaprot trūcīgo kārdināšanas un cīņas, un žēlsirdība viņu sirdīs pamazām izdziest. Bagātie norobežojas no trūcīgajiem dārgos mājokļos un krāšņās baznīcās. Līdzekļi, ko Dievs ir devis, lai aplaimotu trūkumcietējus, tiek izlietoti, lutinot savu lepnumu un egoismu. Nabagiem tiek laupīta izpratne par Dieva laipno žēlsirdību, ko tiem vajadzēja

saņemt ikdienas, jo Dievs Tēvs ir bagātīgi rūpējies, lai tiem būtu viss dzīvei nepieciešamais. Bet tie ir spiesti izjust trūkumu, kas ierobežo viņu dzīvi, un bieži tiek kārdināti būt skaudīgi, nenovīdīgi un lolot sevī ļaunas aizdomas. Tie, kas paši trūkuma nestās grūtības nav izjutuši, pārāk bieži pret trūcīgajiem izturas nicinoši, liekot saprast, ka viņi ir nabagi. {LI 527.2}

Bet Kristus visu to redz un saka: Es biju šis izsalkušais un izslāpušais. Es biju atraidītais svešinieks. Es biju šis neveselais. Es biju cietumā. Kamēr tu atradies pie bagāti klāta galda, Es cietu badu būdiņā vai uz tukšas ielas. Kad tu juties omulīgi savā greznajā mājā, Man nebija, kur nolikt galvu. Kamēr tu savu skapi pārblīvēji ar dārgām drēbēm, Es cietu trūkumu. Kamēr tu baudīji izpriecas, Es smaku cietumā. {LI 527.3}

Kad tu vilcinādamies dalīji skopu maizes riecienu bada cietējiem, kad tu tiem devi plānas drēbes, lai pasargātu no nikna sala, vai tu iedomājies, ka dod godības Kungam? Visās tava mūža dienās Es biju tavā tuvumā šo cietēju personā, bet tu Mani neredzēji. Tu negribēji baudīt Manu draudzību. Es tevi nepazīstu! {LI 527.4}

Daudzi uzskata, ka tā ir liela priekšrocība apmeklēt vietas, kur Kristus uzturējās zemes dzīves laikā — iet, kur Viņš gāja, redzēt ezeru, pie kura Viņš tik labprāt mācīja, aplūkot kalnus un lejas, pie kuriem tik bieži kavējās Viņa skatiens. Bet, lai ietu Jēzus pēdās, mums nav jādodas uz Nācareti, Kapernaumu vai Betāniju. Mēs Viņa pēdas varam atrast pie slimnieka gultas, nabaga ļaužu mājokļos, lielpilsētu drūzmainajās ielās un ikvienā vietā, kur cilvēka sirds alkst mierinājuma un iepriecas. Darīdami tā, kā Jēzus darīja, kad dzīvoja virs zemes, mēs iesim Viņa pēdās. {LI 527.5}

Ikvienam ir iespēja kaut ko darīt. “Nabagi vienmēr ir pie jums,” (Jāņa 12:8) sacīja Jēzus, un nevienam nav jājūtas tā, it kā nebūtu vietas, kur strādāt Viņa darbā. Miljoniem cilvēku dvēseļu, kas atrodas tuvu pazušanai un ir saistīti nezināšanas un grēka važās, nav pat dzirdējuši par Kristus mīlestību pret tiem. Ja mums būtu ar viņiem jāmainās vietām, ko mēs vēlētos no tiem sagaidīt? Cik vien tas ir mūsu spēkos, mūsu vissvarīgākais pienākums ir to visu darīt viņu labā. Kristus dzīves vērtēšanas princips, saskaņā ar kuru ikvienam no mums būs jāpastāv vai jāzaudē pastarā tiesā, ir: “Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem.” (Mat. 7:12) {LI 528.1}

Pestītājs atdeva savu dārgo dzīvību, lai dibinātu draudzi, kas spētu rūpēties par bēdu nomāktām, kārdināšanām pakļautām dvēselēm. Ticīgo pulciņš var būt trūcīgs, neizglītots un nepazīstams, bet Kristus spēkā mājās, kaimiņos, draudzē un pat “pāri jūsu robežām” tie var darīt darbu, kura rezultāts sasniegs mūžību. {LI 528.2}

Tikai tādēļ, ka šis darbs ir pamests novārtā, tik daudzi jauni mācekļi nekad netiek tālāk par kristieša piedzīvojumu ābeci. Gaismu, kas iedegās viņu sirdīs, kad Jēzus sacīja: “Tavi grēki tev piedoti”, viņi būtu varējuši uzturēt dzīvu, rūpējoties par tiem, kam

nepieciešama palīdzība. Trauksmes pilno enerģiju, kas jauniem cilvēkiem bieži sagādā lielas briesmas, varēja ievadīt gultnē, pa kuru tā izplūstu svētību straumēs. Nopietni strādājot citu labā, paša es tiktu aizmirsts. {LI 528.3}

Par tiem, kas kalpo citiem, rūpēsies lielais Gans. Tie dzers no dzīvā ūdens un būs apmierināti. Tie neilgosies pēc satraucošām izpriecām vai pārmaiņām savā dzīvē. Visvairāk tie domās par dvēselēm, kurām draud pazušana. Šāda sadarbība vienmēr nāks par labu. Pestītāja mīlestība saistīs sirdis citu pie citas. {LI 528.4}

Kad mēs sapratīsim, ka esam Dieva darbabiedri, tad par Viņa apsolījumiem vairs nerunāsim vienaldzīgi. Tie degs mūsu sirdīs un uz mūsu lūpām. Aicinot Mozu kalpot neizglītotai, nedisciplinētai un dumpīgai tautai, Dievs apsolīja: "Mans vaigs ies līdzi, un Es tevi vedīšu pie dusas." "Es būšu ar tevi." (2. Moz. 33:14; 3:12*) Šis apsolījums attiecas uz visiem, kas Kristus vietā darbojas vājo un cietēju labā. {LI 528.5}

Mīlestība pret cilvēku ir Dieva mīlestības atspulgs. Lai mūsu sirdīs iedēstītu šo mīlestību, lai darītu mūs par vienas ģimenes bērniem, godības Ķēniņš kļuva viens no mums. Kad tiek piepildīti Viņa atvadu vārdi: "Tas ir Mans bauslis, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis" (Jāņa 15:12), kad mēs pasauli mīlam tā, kā Viņš to ir mīlējis, tad Viņa misija mūsu labā ir pabeigta. Mēs esam gatavi Debesīm, jo Debesis ir mūsu sirdīs. {LI 529.1}

Bet, ja tu izvairies glābt "tos, kurus nevainīgus taisās nonāvēt (..), kad tu saki: "Redzi, mēs to nesaprotam!", vai tad tev nešķiet, ka Viņš, kas sirdis sver, to novēro, un Viņš, kas uzmana tavu dvēseli, zina to un atmaksā cilvēkam pēc viņa darba?" (Sal. pam. 24:11,12) Tos, kas nebūs strādājuši Kristus labā, kas bū peldējuši līdzi straumei, domādami un rūpēdamies tikai par sevi, lielajā tiesas dienā visas pasaules Soģis nostādīs līdzās tiem, kas darījuši ļaunu. Tie tiks notiesāti tieši tāpat. {LI 529.2}

Katrai dvēselei ir kaut kas uzticēts. Ikvienam lielais Gans prasīs: "Kur ir tas ganāmais pulks, kas tev bija uzticēts, tavas godības avis?" "Ko tu sacīsi, kad Viņš tevi tiesās?" (Jer. 13:20; 13:21 — KJV) {LI 529.3}

71 Nodaļa - Kalpu Kalps

(Lūk. 22:7-18,24; Jāņa 13:1-17) {LI 531.1}

Kāda nama augšistabā Jeruzālemē Kristus sēdēja pie galda kopā ar saviem mācekļiem. Viņi bija sapulcējušies svinēt Pasā svētkus, jo Pestītājs tos vēlējās pavadīt klusu, tikai kopā ar mācekļiem. Viņš zināja, ka ir pienākusi liktenīgā stunda. Jēzus pats bija īstais Upura Jērs, un tajā dienā, kad tauta ēdīs Pasā jēru, Viņš tiks upurēts. Viņš jau tukšoja dusmības kausu, un drīz Viņam būs jāsaņem beidzamo ciešanu kristība. Bet Kristum vēl atlika dažas klusas stundas, un tās Viņš vēlējās veltīt saviem mīļotajiem mācekļiem. {LI 531.2}

Visa Jēzus dzīve bija nesavtīga kalpošana. Ne lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu (Mat. 20:28) — tāda bija ikviena Viņa veiktā darba mācība. Bet mācekļi to vēl nebija sapratuši, tādēļ pēdējo Pasā svētku Vakarēdiena laikā Jēzus šo patiesību atkārtoja ar tādu ilustrāciju, kas viņu prātā un sirdī palika uz visiem laikiem. {LI 531.3}

Jēzus un mācekļu kopā pavadītie pārrunu brīži viņiem parasti sagādāja prieku, un visi tos vērtēja ļoti augstu. Sevišķi nozīmīgi bija Pasā svētku mielasti, bet šoreiz Jēzus izskatījās noraizējies. Viņš bija nomākts, un Viņa seju sedza ēna. Kad Kristus satikās ar mācekļiem augšistabā, tie ievēroja, ka Viņu kaut kas smagi nospiež, un, lai gan tie nezināja iemeslu, tie tomēr izturējās līdzjūtīgi. {LI 531.4}

Kad visi sapulcējās ap galdu, Jēzus aizkustinoši skumjā balsī sacīja: ” “Es esmu ļoti ilgojies šo Lieldienas jēru ar jums ēst, pirms Es ciešu. Jo Es jums saku: Es to vairs neēdīšu, iekams tas piepildīsies Dieva valstībā.” Un, kausu ņēmis, Viņš pateicās un sacīja: “Ņemiet un daliet to savā starpā! Jo Es jums saku, Es nedzeršu no vīna koka augļiem, iekams Dieva valstība būs nākusi.” ” {LI 531.5}

Kristus zināja, ka tagad ir pienācis laiks aiziet no pasaules pie Tēva, tomēr, mīlot savējos, kas bija pasaulē, Viņš tos mīlēja līdz galam. Tagad Viņš stāvēja krusta ēnā, un Viņa sirdi plosīja sāpes. Jēzus zināja, ka Viņa nodošanas stundā visi Viņu atstās. Pestītājs zināja, cik nepateicīgi un nežēlīgi ir tie, kurus Viņš nācis glābt. Viņš apzinājās pienestā upura lielumu, kā arī to, cik daudzi to pieņems. Visu to apzinoties, Viņš dabiskbūtu varējis ļauties domām par savu pazemojumu un ciešanām. Taču Viņš raudzījās uz divpadsmit mācekļiem, kas bija kopā ar Viņu, bet kuri tad, kad beigsies Viņa paša ciešanas, sāpes un pazemojums, tiks atstāti, lai cīnītos pasaulē. Domas par ciešanām vienmēr bija saistītas ar mācekļiem. Pestītājs nedomāja par sevi. Galvenais, par ko Viņš rūpējās, bija mācekļi. {LI 531.6}

Pavadot pēdējo vakaru kopā ar mācekļiem, Jēzum bija vēl daudz kas tiem sakāms. Ja tie būtu gatavi uzņemt visu, ko Viņš vēlējās teikt, tad spētu izsargāties no lielām sirdssāpēm, vilšanās un neticības. Bet Jēzus redzēja, ka tie vēl nespēja to visu izturēt. Skatoties šo cilvēku sejās, brīdinājuma un mierinājuma vārdi sastinga uz Viņa lūpām. Dažus mirkļus valdīja klusums. Mācekļi nebija labā noskaņojumā. Līdzjūtība un sirsnība, ko pamodināja Jēzus skumjas, likās izgaistam. Sāpju smeldzi saturošie vārdi, kas vēstīja par Viņa ciešanām, bija atstājuši visai mazu iespaidu. Skatieni, ar kādiem tie cits citu uzlūkoja, liecināja par greizsirdību un strīdiem. {LI 532.1}

"Tur arī ķilda cēlās viņu starpā, kurš no viņiem esot lielākais." Turpinādamās arī Kristus klātbūtnē, šīs ķildas Viņu apbēdināja un sāpināja. Mācekļi arvien stipri turējās pie savas iemīļotās idejas, ka Kristus sagrābs varu un ieņems vietu uz Dāvida troņa. Sirds dziļumos katrs visaugstāko vietu šajā valstībā joprojām gribēja iegūt tikai sev. Sevi un citus mācekļi vērtēja pēc cilvēciskas mērauklas, tādēļ pirmajā vietā tie katrs lika sevi, nevis savus brāļus. Jēkaba un Jāņa lūgums sēdēt Kristus tronim pa labi un pa kreisi bija izraisījis pārējo mācekļu sašutumu. Tas, ka šie divi brāļi uzdrošinājās pieprasīt visaugstākās vietas, tik ļoti uztrauca pārējos desmit, ka draudēja atsvešināšanās. Viņi domāja, ka par tiem spriež nepareizi un neviens nenovērtē viņu uzticību un spējas. Visdusmīgākais uz Jēkabu un Jāni bija Jūda. {LI 532.2}

Ieejot vakarēdienam paredzētajā telpā, mācekļu sirdis bija ļaunu jūtu pilnas. Jūda spiedās Kristum tuvāk no kreisās puses, Jānis bija labajā pusē. Ja varēja būt kāda augstāka vieta, tad Jūda to bija apņēmies iegūt sev, un šī vieta, domājams, bija blakus Kristum. Bet Jūda bija nodevējs. {LI 532.3}

Bija arī kāds cits strīda iemesls. Svētkos bija ierasts, ka kalps nomazgā kājas visiem viesiem, un šādai kalpošanai nepieciešamais jau bija sagatavots. Krūka, bļoda un priekšauts atradās savā vietā, bet nebija neviena kalpa, un kādam no mācekļiem šī loma būtu jauzņemas. Bet, ļaujoties aizvainotajam lepnumam, katrs no tiem bija apņēmies šo kalpa darbu nedarīt. Visi pauda stoisku vienaldzību, izlikdamies, ka neapzinās to, ka tiem būtu veicams kāds pienākums. Klusēdami tie atteicās pazemoties. {LI 532.4}

Kā gan lai Kristus šīs nabaga dvēseles aizved tur, kur sātans pār tām nevarētu gūt drošu uzvaru? Kā lai Viņš parāda, ka ar vārdiem vien apliecinātā piederība mācekļiem viņus vēl par tādiem nedara, nedz nodrošina tiem vietu Viņa valstībā? Kā lai atklāj, ka tikai mīlestībā veikta kalpošana un patiesa pazemība ir tā, kas cilvēku dara lielu? Kā lai Viņš šo cilvēku sirdīs aizdedz mīlestību un paskaidro to, ko tik ļoti vēlējās tiem teikt? {LI 533.1}

Mācekļi pat nepakustējās, lai cits citam kalpotu. Jēzus brīdi gaidīja, lai redzētu, ko tie darīs. Tad Viņš, dievišķais Mācītājs, pats cēlās no galda. Novilcis savas virsdrēbes, lai netiktu traucētas kustības, Viņš paņēma priekšautu un apsēja to sev. Pārsteigti un ieinteresēti mācekļi noskatījās un klusēdami gaidīja, lai redzētu, kas sekos tālāk. Pēc tam Jēzus ielēja traukā ūdeni un sāka mācekļiem mazgāt kājas, tās nožāvējot ar priekšautu, ko bija apsējis. Šis darbs atvēra mācekļu acis. Viņu sirdis pildījās ar rūgta kauna un pazemojuma jūtām. Tie saprata vārdos neizteikto pārmetumu un sevi ieraudzīja pavisam citādā gaismā. {LI 533.2}

Tā Kristus mācekļiem atklāja savu mīlestību. Viņu patmīlīgais gars Jēzu ļoti apbēdināja, bet Viņš neuzsāka ar tiem pārrunas par radušos grūto stāvokli. Viņš parādīja priekšzīmi, ko tie nemūžam vairs nespēja aizmirst. Viņa mīlestība pret tiem nebija tik viegli aizbiedējama vai izdzēšama. Jēzus zināja, ka Tēvs visu bija licis Viņa rokās un ka Viņš pie Dieva aiziet, kā Viņš no Dieva ir nācis. Viņš skaidri apzinājās savu dievišķo izcelsmi, bet nolika Ķēniņa kroni, novilka Ķēniņa apģērbu un ieņēma kalpa vietu. Apjozties kā kalpam un izpildīt kalpa pienākumu — tas bija viens no pēdējiem darbiem Jēzus zemes dzīvē. {LI 533.3}

Pirms Pasā svētkiem Jūda jau otrreiz bija ticies ar priesteriem un rakstu mācītājiem un noslēdzis līgumu par Jēzus nodošanu viņu rokās. Tomēr vēlāk tas atkal pievienojās mācekļiem, it kā neko ļaunu neapzinātos, un interesējās par gatavošanos svētkiem. Mācekļi par Jūdas nodomiem neko nezināja. Vienīgi Jēzus lasīja viņa noslēpumu, tomēr to neatmaskoja. Jēzus ļoti ilgojās glābt viņa dvēseli. Jūdas dēļ Viņš nesa tikpat smagu nastu kā par Jeruzālemi, kad apraudāja bojāejai nolemto pilsētu. Viņa sirds līdzjūtībā sauca: kā gan Es varu no tevis atteikties? Jūda juta šīs mīlestības lielo pievilkšanas spēku. Kad Pestītāja rokas mazgāja un slaucīja šīs netīrās kājas, Jūdas sirds notrīsēja aiz pamudinājuma tūlīt, uz vietas izsūdzēt savus grēkus. Bet viņš negribēja pazemoties. Viņš apcietināja savu sirdi pret nožēlu, un uz mirkli pārtrauktie vecie impulsi atkal guva virsroku. Tagad Jūda jutās aizvainots par to, ka Kristus mazgā kājas saviem mācekļiem. Viņš domāja — ja jau Jēzus pats sevi tā pazemo, tad Viņš nevar būt Israēla Ķēniņš. Visas cerības uz pasaules godu laicīgā valstī šķita iznīcinātas. Jūda bija pārliecināts, ka, sekojot Jēzum, nekas nav iegūstams. Redzot Kristu, pēc Jūdas domām, sevi tā pazemojam, māceklis vēl stingrāk apņēmās no Viņa atteikties, savu nodomu motivējot ar to, ka ir piekrāpts. Tagad viņš nokļuva dēmonu varā un nolēma līdz galam paveikt darbu, kuru bija apņēmies izdarīt, — nodot savu Kungu. {LI 533.4}

Izvēlēdamies vietu pie galda, Jūda bija centies apsēsties pirmais, un Kristus kā kalps

viņam pirmajam arī kalpoja. Jānis, pret kuru Jūda juta tik daudz rūgtuma, tika apkalpots pēdējais. Tomēr Jānis to neuztvēra kā pārmetumu vai necieņu. Vērodami Kristus rīcību, mācekļi bija ļoti aizkustināti. Kad pienāca Pētera kārta, tas pārsteigts izsaucās: "Kungs, vai Tu man mazgāsi kājas?" Kristus pazemošanās salauza viņa sirdi. To pārņēma kauns, domājot, ka neviens no mācekļiem nav uzņēmies šo darbu. "Ko Es daru," sacīja Jēzus, "to tu tagad nezini, bet pēc tu to sapratīsi." Pēteris nespēja skatīties, kā viņa Kungs, kuram tas ticēja kā Dieva Dēlam, izpilda kalpa darbu. Visa viņa būtne sacēlās pret šādu pazemošanos. Viņš nesaprata, ka tieši ar tādu nodomu Kristus bija nācis pasaulē, tādēļ sevišķi uzsvērti izsaucās: "Nemūžam Tu man nemazgāsi kājas!" {LI 534.1}

Kristus Pēterim svinīgi atbildēja: "Ja Es tevi nemazgāšu, tev nebūs daļas pie Manis." Pakalpojums, no kura Pēteris atsacījās, bija simbols kādai nozīmīgākai šķīstīšanai. Kristus nāca pasaulē, lai cilvēku sirdis attīrītu no grēka traipiem. Neļaudams Kristum mazgāt viņa kājas, Pēteris atteicās no dvēseles šķīstīšanas, ko simbolizēja šis rituāls. Viņš tiešām atteicās no sava Kunga. Kungam tas nav pazemojums, ja atļaujam Viņam sevi šķīstīt. Visīstākā pazemība no mūsu puses būs tā, ja ar pateicīgu sirdi pieņemsim katru mūsu labā veikto darbu un ar vislielāko nopietnību kalposim Kristum. Izdzirdis vārdus: "Ja Es tevi nemazgāšu, tev nebūs daļas pie Manis," Pēteris atteicās no sava lepnuma un paša gribas. Viņš nevarēja izturēt domu par šķiršanos no Kristus, jo tā viņam būtu nāve. "Kungs, nevien manas kājas, bet arī rokas un galvu!" Bet Jēzus uz to atbildēja: "Kas ir mazgājies, tam nevajag vairāk, kā vien kājas mazgāt, jo viņš viscaurēm ir tīrs." {LI 534.2}

Šie vārdi nozīmē vairāk nekā ķermeņa tīrību. Kristus joprojām runāja par sirds šķīstīšanu, ko ilustrēja šī vienkāršā darbība. Tas, kurš nomazgājās, bija tīrs, bet sandalēs autās kājas drīz noputēja, un tās atkal vajadzēja mazgāt. Tā Pēteris un viņa brāļi tika mazgāti lielajā Avotā, kas atvērts pret grēku un nešķīstību. Kristus tos atzina par savējiem, bet kārdināšanas mācekļus bija ievedušas ļaunumā, un tiem aizvien bija vajadzīga Viņa šķīstījošā žēlastība. Kad Jēzus apsēja priekšautu, lai nomazgātu putekļus no mācekļu kājām, Viņš tādējādi vēlējās atbrīvot viņu sirdis no atsvešināšanās, skaudības un augstprātības. Tas bija daudz svarīgāk, nekā nomazgāt apputējušās kājas. Ar tādu garu, kāds tiem bija tobrīd, neviens no viņiem nebija sagatavots kopīgam Vakarēdienam ar Kristu. Kamēr tie nebija kļuvuši pazemīgi un viņu vidū nevaldīja savstarpēja mīlestība, mācekļi nevarēja ēst Pasā jēru, nedz piedalīties Piemiņas mielastā, kuru Kristus gatavojās noturēt un ieviest kā tradīciju. Vispirms vajadzēja šķīstīt sirdis. Lepnība un sava labuma meklēšana rada nevienprātību un naidu, bet visu to Jēzus aizskaloja, mazgādams viņu

kājas. Tika panākta pārmaiņa jūtās. Tos uzlūkodams, Jēzus varēja sacīt: "Jūs esat šķīsti." Tagad sirdis bija vienotas, un mācekļi mīlēja cits citu. Tie bija kļuvuši pazemīgi un spēja pieņemt pamācību. Ikviens, izņemot Jūdu, bija gatavs augstāko vietu atdot otram. Ar pazemīgām un pateicīgām sirdīm tie atsaucās uz Kristus vārdiem. {LI 535.1}

Tāpat kā Pēteris un viņa brāļi, arī mēs esam mazgāti Jēzus asinīs, tomēr bieži vien, sastopoties ar ļauno, mūsu sirds tiek aptraipīta. Mums jānāk pie Kristus, lai saņemtu Viņa šķīstījošo žēlastību. Pēteris negribēja ļaut Kunga un Mācītāja rokām pieskarties viņa netīrajām kājām, bet cik bieži mēs liekam savām grēcīgajām, aptraipītajām sirdīm saskarties ar Kristus sirdi! Cik nepatīkama Viņam ir mūsu ļaunā daba, mūsu iedomība un augstprātība! Un tomēr visas vājības un netīrība mums jānes pie Viņa. Vienīgi Viņš to spēj šķīstīt. Vienīgi paša Kristus spēkā un nopelnā mēs kļūstam derīgi sadraudzībai ar Viņu. Saviem mācekļiem Jēzus sacīja: "Jūs esat tīri, bet ne visi." Jūda pieļāva, ka Jēzus mazgā viņa kājas, bet savu sirdi tas Kungam nenodeva. Tā netika šķīstīta. Jūda Kristum nepakļāvās. {LI 535.2}

Kad Kristus, nomazgājis mācekļiem kājas, uzvilka drēbes un atkal apsēdās, Viņš paskaidroja: "Vai jūs zināt, ko Es jums esmu darījis? Jūs Mani saucat: Mācītājs un Kungs, un jūs pareizi darāt, jo Es tas esmu. Ja nu Es, jūsu Kungs un Mācītājs, esmu jūsu kājas mazgājis, arī jums pienākas cits citam kājas mazgāt. Jo Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis. Patiesi, patiesi, Es jums saku: Kalps nav lielāks par savu Kungu, nedz sūtnis lielāks par to, kas viņu sūtījis." {LI 536.1}

Kristus vēlējās, lai mācekļi saprastu, ka viņu kāju nomazgāšana ne vismazākajā mērā nemazina Pestītāja cieņu. "Jūs Mani saucat: Mācītājs un Kungs, un jūs pareizi darāt, jo Es tas esmu." Būdams bezgalīgi pārāks, Viņš šai kalpošanai piešķīra sevišķu vērību un nozīmi. Neviens nebija tik liels kā Kristus, un tomēr Viņš noliecās, lai izpildītu viszemāko pienākumu. Lai patmīlība, kas mīt dabiskā sirdī un kalpojot sev kļūst arvien spēcīgāka, nepazudinātu Viņa ļaudis, Kristus pats parādīja pazemības priekšzīmi. Viņš negribēja šo nopietno lietu atstāt cilvēka ziņā. Viņš to uzskatīja par tik svarīgu, ka pats, būdams līdzīgs Dievam, kā kalps kalpoja saviem mācekļiem. Kamēr tie strīdējās augstākās vietas dēļ, Tas, kura priekšā visiem ceļiem būs locīties, kuru apkalpot par godu uzskata Debesu eņģeļi, noliecās, lai mazgātu kājas tiem, kas Viņu sauca par Kungu. Viņš mazgāja arī sava nodevēja kājas. {LI 536.2}

Ar savu dzīvi un mācībām Kristus ir devis pilnīgu piemēru tai nesavtīgajai kalpošanai, kuras sākums meklējams pie Dieva. Dievs nedzīvo sev. Radot pasauli un uzturot visas lietas, Viņš nemitīgi kalpo citiem. "Viņš liek savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un

liek lietum līt pār taisniem un netaisniem.” (Mat. 5:45) Šo kalpošanas ideālu Dievs uzticēja savam Dēlam. Jēzum vajadzēja kļūt par cilvēces ceļvedi, lai ar savu priekšzīmi varētu mācīt, ko nozīmē kalpot. Visa Viņa dzīve bija pakļauta kalpošanas likumam. Tā Viņš praktiskā dzīvē īstenoja Dieva bauslību un ar piemēru rādīja, kā mums tai jāpaklausa. {LI 536.3}

Atkal un atkal Jēzus šo principu centās nostiprināt savos mācekļos. Kad Jēkabs un Jānis pieprasīja pirmās vietas, Viņš atbildēja: “Kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis.” (Mat. 20:26) Manā valstībā pārākuma un virskundzības principam nav vietas. Vienīgais lielums ir būt lielam pazemībā. Atzinību var iegūt vienīgi tad, ja nododam sevi kalpošanai citiem. {LI 536.4}

Nomazgājis mācekļu kājas, Viņš sacīja: “Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis.” Ar šiem vārdiem Kristus neprasa ievērot tikai kādu viesmīlības likumu. Te nav domāta tikai kāju nomazgāšana, lai noskalotu ceļa putekļus. Kristus ar to dibināja reliģisku rituālu. Kad mūsu Kungs izpildīja šo pazemības ceremoniju, tā tika padarīta par svētu priekšzīmi. To vajadzēja ievērot arī mācekļiem, lai tie vienmēr varētu paturēt prātā Viņa pazemības un kalpošanas mācības. {LI 537.1}

Šis rituāls ir Kristus norādītā sagatavošanās Svētajam Vakarēdienam. Kamēr mēs sevī auklējam lepnumu, nevienprātību un ķildojamies par augstāku stāvokli, sirds nevar gūt sadraudzību ar Kristu. Mēs neesam gatavi saņemt Vakarēdienu, kas norāda uz Viņa miesu un asinīm. Lūk, kādēļ Jēzus noteica, ka vispirms ir jāizpilda piemiņas zīme, kas simbolizē Viņa pazemību. {LI 537.2}

Pirms šī rituāla izpildīšanas Dieva bērniem jāatceras dzīvības un godības Kunga vārdi: “Vai jūs zināt, ko Es jums esmu darījis? Jūs Mani saucat: Mācītājs un Kungs, un jūs pareizi darāt, jo Es tas esmu. Ja nu Es, jūsu Kungs un Mācītājs, esmu jūsu kājas mazgājis, tad arī jums pienākas cits citam kājas mazgāt. Jo Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis. Patiesi, patiesi Es jums saku: Kalps nav lielāks par savu kungu, nedz sūtnis lielāks par to, kas viņu sūtījis. Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt!” Cilvēkam piemīt tieksme sevi vērtēt augstāk par savu tuvāko, strādāt sevis labā, tiekties pēc augstākās vietas, un tā iznākums bieži vien ir ļaunas aizdomas un rūgtums. Rituālam, kas notiek pirms Kristus Piemiņas mielasta, ir jālikvidē šie pārpratumi, cilvēks jāatbrīvo no egoisma, jānoceļ no pašpaaugstināšanās koka kājām pie sirds pazemības, kas to mudinātu kalpot savam brālim. {LI 537.3}

Tādā brīdī klāt ir Svētais Gars, lai to padarītu par svētīgu sirds pārmeklēšanas,

ļaunuma atzīšanas un grēku piedošanas laiku. Kristus piedāvā savas žēlastības pilnumu, lai mainītu virzienu tām domām, kas ritējušas pa patmīlības gultni. Svētais Gars atdzīvina un dara jūtīgu uztveri visiem, kas seko sava Kunga priekšzīmei. Atceroties Jēzus pazemošanos mūsu dēļ, doma saistās ar domu, izraisās virkne atmiņu, tiek atgādināta Dieva lielā laipnība un šīs zemes draugu labvēlība un sirsnība. Atmiņā ataust aizmirstas svētības, nelietīgi izlietotas žēlastības dāvanas un nevērtēta laipnība. Kļūst redzamas rūgtas saknes, kas nomākušas dārgo mīlestības stādu. Tiek atgādināti rakstura trūkumi, nokavētie pienākumi, nepateicība pret Dievu un vēsums pret brāļiem. Grēks tiek ieraudzīts tādā gaismā, kā to redz Dievs. Tādas domas neveicina pašapmierinātību, bet stingru paškritiku un pazemošanos. Tās dod spēku mūsu garam nolauzt katru žogu, kas radījis atsvešināšanos. Tiek atmestas ļaunas aizdomas un aprunāšana. Grēki tiek izsūdzēti un piedoti. Dvēselē ar savu mieru ienāk Kristus žēlastība, kas to dara lēnprātīgu; un Kristus mīlestība saista sirdis svētā sadraudzībā. {LI 537.4}

Tādā veidā apgūstot sagatavošanās kalpošanas mācību, rodas ilgas pēc augstākas garīgās dzīves. Dievišķais Liecinieks tās neatstās bez atbildes. Dvēsele tiks darīta cēlāka, un Piemiņas mielastā mēs varēsim piedalīties ar apziņu, ka grēki ir piedoti. Kristus taisnības saules stari ielīs prāta kambaros un dvēseles dievnamā. Mēs ieraudzīsim Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku. (Jāņa 1:29) {LI 538.1}

Tiem, kas izprot šī rituāla jēgu, tas nemūžam nekļūs tikai par vienkāršu ceremoniju. Tā pastāvīgā mācība būs: "Kalpojiet cits citam mīlestībā!" (Gal. 5:13) Mazgādams mācekļiem kājas, Kristus pierādīja, ka Viņš ir gatavs izpildīt jebkuru, pat visnecilāko kalpošanu, lai savus sekotājus darītu par mūžīgo svētību un Debesu bagātību mantiniekiem. Izpildīdami šo ceremoniju, Viņa mācekļi, apsolās tādā pašā veidā kalpot saviem brāļiem. Ik reizes, kad šo ceremoniju pareizi ievēro, Dieva bērni nodod sevi svētām attiecībām, lai palīdzētu un būtu par svētību cits citam. Tie nopietni apsolās savu dzīvi veltīt nesavtīgai kalpošanai. Ar to nav domāts vienīgi tas, ka viņi kalpos tikai cits citam. Viņu darba lauks ir tikpat plašs, cik plašs tas bija Meistaram. Pasaule ir pilna ar cilvēkiem, kam nepieciešama mūsu kalpošana. It visur sastopami trūcīgi cilvēki, tādi, kam vajadzīga palīdzība, un tādi, kas nepazīst Dievu. Kas augšistabā kopā ar Kristu būs piedalījušies mielastā, tie izies, lai kalpotu, kā Viņš kalpoja. {LI 538.2}

Jēzus, kam visi kalpoja, kļuva par kalpu viņiem, un šī iemesla dēļ tie savukārt Viņam kalpos un parādīs atbilstošo godu. Kas grib iegūt Viņa dievišķās īpašības un priecāties kopā ar Viņu, redzot atpestītās dvēseles, tiem jāseko Viņa nesavtīgās kalpošanas priekšzīmei. {LI 538.3}

Tas viss ir ietverts Jēzus vārdos: “Es jums priekšzīmi esmu atstājis, lai jūs darītu, kā Es esmu darījis,” — tāds bija Viņa paredzētās kalpošanas nolūks. Viņš turpina: “Ja jūs to zināt”, ja jūs saprotat šī rituāla nozīmi, “svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt.” {LI 539.1}

72 Nodaļa - "Mani pieminēdami"

(Mat. 26:20-29; Marka 14:17-25; Lūk. 22:14-23; Jāņa 13:18-30) {LI 540.1}

"Kungs tanī naktī, kad Tas tapa nodots, ņēma maizi, pateicās, pārlauza un sacīja: "Ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet, Mani pieminēdami. " Tāpat arī kausu pēc Vakarēdiena, un sacīja: "Šis kauss ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, cikkārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami. Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī kausa dzerat, pasludiniet tā Kunga nāvi, iekams Viņš nāk." (1. Kor. 11:23-26) {LI 540.2}

Kristus tagad nostājās uz robežas starp divām iekārtām un šo iekārtu diviem lielajiem svētkiem. Viņš, bezvainīgais Dieva Jērs, gatavojās sevi pienest par grēka upuri un ar to pārtraukt simbolu un ceremoniju sistēmu, kas četrus gadu tūkstošus norādīja uz Viņa nāvi. Ēzdams Pasā jēru kopā ar saviem mācekļiem, Viņš tā vietā iecēla Svēto Vakarēdienu, kam vajadzēja kļūt par Viņa lielā upura piemiņu. Jūdu nacionālajiem svētkiem bija jāizbeidzas uz visiem laikiem. Bet kalpošana, ko Kristus nodibināja, Viņa sekotājiem turpmāk jāievēro visās zemēs un visos nākamajos gadsimtos. {LI 540.3}

Pasā svētki tika iecelti par piemiņu Israēla atbrīvošanai no Ēģiptes verdzības. Dievs bija pavēlējis, lai gadu no gada, kad bērni vaicās, ko tas nozīmē, viņiem tiktu atstāstīti šie vēstures notikumi. Tādā veidā šo brīnišķo izglābšanu vajadzēja saglabāt viņu atmiņā. Bet Vakarēdiena sakramentu Kungs deva, lai pieminētu pestīšanu, kas iegūta Kristus nāves nopelnā. Tas jāievēro tik ilgi, kamēr Viņš nāks otrreiz spēkā un godībā, un ir kā līdzeklis, ar kuru mūsu atmiņā paliek dzīvs Viņa lielais darbs. {LI 540.4}

Tanī naktī, kad Israēla bērni tika atbrīvoti no Ēģiptes, tie Pasā jēru ēda stāvēdami, ar apjoztiem gurniem un ceļa spieķiem rokās — gatavi ceļojumam. Veids, kādā tie noturēja šo ceremoniju, atbilda situācijai, jo tos gatavojās izdzīt no Ēģiptes zemes, un tiem bija jāuzsāk smags un nepatīkams pārgājiens pa tuksnesi. Bet Kristus dienās stāvoklis bija mainījies. No izdzīšanas vairs nebija jābaidās. Viņi tagad mita paši savā zemē. Saskaņā ar mieru, kas tiem bija dots, ļaudis tagad Pasā mielastu baudīja, atrodoties pusguļus. Ap galdu novietoja paklājus, uz kuriem atlaisties, atbalstoties uz kreisās rokas, labo atstājot brīvu, lai ar to varētu ēst. Šādā stāvoklī ikviens viesis varēja piespiest galvu pie tā krūtīm, kas atradās aiz viņa, un kājas mīkstā paklāja otrā galā varēja nomazgāt tas, kurš apstaigāja loka ārpusi. {LI 540.5}

Kristus joprojām atradās pie Pasā mielasta galda. Viņa priekšā stāvēja svētkiem paredzētā neraudzētā maize. Turpat bija arī neraudzētais Pasā vīns. Šos simbolus Kristus tagad izmantoja, lai ainotu savu bezvainīgo kalpošanu. Nekas, ko sabojājis rūgšanas

process, kas ir grēka un nāves simbols, nevarēja attēlot "bezvainīgo un nevainojamo Jēru". (1. Pēt. 1:19) {LI 541.1}

"Bet, tiem vēl ēdot, Jēzus ņēma maizi, svētīja, pārlauza un deva to saviem mācekļiem, un sacīja: "Ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa." Un Viņš ņēma kausu, pateicās, deva to tiem un sacīja: "Dzeriet visi no tā. Jo tās ir Manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai. Bet Es jums saku: Es no šī laika vairs nedzeršu no šiem vīna koka augļiem līdz tai dienai, kad Es to ar jums no jauna dzeršu sava Tēva valstībā." " {LI 541.2}

Arī nodevējs Jūda piedalījās Svētajā Vakarēdienā. Viņš pieņēma Jēzus lauztās miesas un izlieto asiņu simbolus. Viņš dzirdēja vārdus: "To dariet, Mani pieminēdami." Tomēr, sēdēdams tur, paša Dieva Jēra tuvumā, nodevējs perināja savus tumšos nodomus un loloja spītīgas atriebības domas. {LI 541.3}

Kāju mazgāšanas laikā Kristus bija devis pārliecinošu pierādījumu, ka Viņš pazīst Jūdas raksturu, jo Kungs sacīja: "Ne visi jūs esat tīri." (Jāņa 13:11) Šie vārdi viltus māceklim skaidri rādīja, ka Kristus zina viņa slepenos nodomus. Tagad Kristus izteicās vēl tiešāk. Kad tie bija sasēdušies ap galdu, Viņš, mācekļus uzlūkodams, sacīja: "Es nerunāju par jums visiem. Es zinu, kurus Es esmu izredzējis. Bet lai tas raksts piepildās: "Kas ar Mani maizi ēd, tas Mani min ar kājām." " (Jāņa 13:18*) {LI 541.4}

Pat tagad mācekļi Jūdu neturēja aizdomās, tomēr tie ievēroja, cik satriekts bija Kristus. Pār visiem kā ēna pārlaidās nojauta par kādu briesmīgu nelaimi, kuras būtību tie neizprata. Kad tie tā klusēdami ēda, Jēzus sacīja: "Patiesi Es jums saku: viens no jums Mani nodos!" Šie vārdi pārsteidza un izbiedēja. Tie nespēja aptvert, ka kāds no viņiem varētu rīkoties tik nelietīgi pret dievišķo Mācītāju. Kāda iemesla dēļ lai tie Viņu nodotu? Un kam? Kura sirdī varētu dzimt tāds nodoms? Taču ne kādam no vadošajiem divpadsmit, kam vairāk par visiem citiem bija iespēja klausīties Viņa mācības, kas bija baudījuši Viņa brīnišķīgo mīlestību un kam Viņš bija parādījis tik lielu cieņu, sapulcinot tos ciešā lokā ap sevi! {LI 541.5}

Kad tie bija apjēguši Kristus vārdu nozīmi un atcerējās, cik patiesi Viņš allaž ir runājis, tos pārņēma bailes un neuzticēšanās sev. Tie iesāka pārmeklēt savas sirdis, lai pārliecinātos, vai tur nav paslēpies kāds pret viņu Mācītāju vērsts nodoms. Ar vismokošākajām izjūtām tie cits pēc cita jautāja: "Taču ne es, Kungs?" Bet Jūda sēdēja klusēdams. Jānis, dziļi noskumis, beidzot atklāti vaicāja: "Kungs, kurš tas ir?" Jēzus atbildēja: "Kas ar Mani mērc savu roku bļodā, tas Mani nodos. Cilvēka Dēls gan aiziet,

kā par Viņu rakstīts, bet vai tam cilvēkam, kas nodod Cilvēka Dēlu! Tam būtu labāk, ka nemaz nebūtu dzimis." Kad mācekļi jautāja: "Kungs, vai es tas esmu?", tie bija cieši vērojuši cits cita seju. Jūdas klusēšana visu skatienus tagad pievērsa viņam. Jautājumu un pārsteiguma saucienu jūklī Jūda nebija sadzirdējis, kā Jēzus atbildēja uz Jāņa jautājumu, bet, lai izvairītos no mācekļu pētošajiem skatieniem, arī viņš jautāja tāpat kā pārējie: "Taču ne es, Rabi?" Tad Jēzus ar uzsvaru atbildēja: "Tu to teici!" {LI 542.1}

Pārsteigumā un apmulsumā par viņa nodoma atklāšanu Jūda steidzīgi piecēlās, lai atstātu telpu. "Bet Jēzus viņam saka: "Ko tu dari, to dari drīz." (..) Saņēmis kumosu, Jūda steigšus izgāja ārā; un bija nakts." Jā, tā bija "nakts" arī nodevējam, kas novērsās no Kristus un aizgāja galējā tumsībā. {LI 542.2}

Kamēr netika sperts šis solis, Jūda vēl nebija pārkāpis atgriešanās robežu. Bet, kad tas pameta savu Kungu un savus biedrus, mācekļus, tad notika galīgā izšķiršanās. Viņš bija pārkāpis pēdējo robežlīniju. {LI 542.3}

Apbrīnojama ir Kristus nenogurstošā pacietība ar šo kārdināšanām pakļauto dvēseli. Nepalika neizmantots nekas, ko vien varēja darīt, lai glābtu Jūdu. Pēc tam, kad tas jau divas reizes bija risinājis sarunas, lai nodotu savu Kungu, Jēzus aizvien deva iespēju atgriez-ties. Spēdams redzēt nodevēja slepenos sirds nodomus, Kristus Jūdam sniedza pēdējo pārliecinošo pierādījumu par savu dievišķo izcelsmi. Tas viltus māceklim bija pēdējais aicinājums uz atgrie- šanos. Netika taupīts neviens paskubinājums, ko vien varēja sniegt Kristus dievišķi cilvēciskā sirds. Stūrgalvīgā lepnuma atsisti, žēlastības viļņi atgriezās vēl spēcīgākos pakļaujošās mīlestības plūdos. Bet Jūda tikai vēl vairāk nocietinājās, kaut gan viņš bija pārsteigts un uztraukts par sava nozieguma atklāšanu. No Svētā Vakarēdiena māceklis aizgāja, lai pabeigtu savu nodevēja darbu. {LI 542.4}

Izsakot "vai!" par Jūdu, Kristum bija kāds žēlastības pilns nodoms mācekļu labā. Tādā veidā Viņš tiem deva visaugstāko pierādījumu par savu mesiānisko sūtību. "Es jums to saku, pirms tas noticis, lai jūs, kad tas notiek, ticētu, ka Es (..) esmu." Ja Jēzus būtu klusējis, it kā nezinādams, kas Viņu gaida, mācekļi būtu varējuši domāt, ka viņu Mācītājam nav bijušas dievišķas iepriekš- paredzēšanas spējas un ka Viņš ir ticis pārsteigts un nezinot nodots ļaunā pūļa rokās. Jau pirms gada Jēzus mācekļiem teica, ka ir izredzējis divpadsmit, bet viens no tiem esot velns. Tagad Jūdam sacītie vārdi, kas atklāja, ka Kungam viņa nodevība visā pilnībā jau bija zināma, varēja stiprināt īsto Kristus sekotāju ticību Viņa ciešanu un pazemojumu laikā. Kad Jūda būs piedzīvojis savu šausmīgo galu, mācekļi atcerēsies "vai!", ko Jēzus izteica par savu nodevēju. {LI 543.1}

Pestītājam bija arī kāds cits nodoms. Viņš nebija novērsies un atteicies kalpot tam, kuru pazina kā savu nodevēju. Mācekļi neizprata Viņa vārdus, kad Viņš kāju mazgāšanas laikā sacīja: "Jūs esat tīri, bet ne visi", nedz arī tos, kad Viņš pie galda pasludināja: "Kas ar Mani maizi ēd, tas Mani min ar kājām." (Jāņa 13:10,18*) Tādēļ vēlāk, kad kļuva skaidra Pestītāja vārdu nozīme, viņiem bija ko pārdomāt par Dieva pacietību un žēlastību pret visdziļāk maldos grimušo cilvēku. {LI 543.2}

Kaut gan Jēzus Jūdu pazina jau no sākuma, Viņš tomēr mazgāja tam kājas. Nodevējam bija priekšrocība kopā ar Kristu piedalīties Svētajā Vakarēdienā. Lēnprātīgais Pestītājs tiecās pretī grēciniekam ar pamudinājumu, lai tas Viņu pieņemtu, atgrieztos un tiktu attīrīts no grēka nešķīstības. Tā ir mācība arī mums. Ja domājam, ka kāds maldās un grēko, tad nevajag no viņa atrauties. Mēs nedrīkstam izturēties nevērīgi un norobežoties no šāda cilvēka, nedz atstāt viņu kārdināšanu varā un pamest sātana kaujas laukā. Tā nav Kristus metode. Mācekļi bija maldīgi, ar kļūdām, tomēr Jēzus mazgāja tiem kājas un tādā veidā visiem, izņemot vienam, lika atgriezties. {LI 543.3}

Kristus priekšzīme nepieļauj šķirošanu Kunga mielastā. Protams, atklāts grēks vainīgo izslēdz. To skaidri māca Svētais Gars. (Sk. 1. Kor. 5:11) Bet tālāk par to nevienam nevajadzētu spriest. Dievs nav cilvēkiem atļāvis noteikt, kuram šādā gadījumā piedalīties, kuram — nē. Jo kas gan spēj pārbaudīt sirdi? Kas spēj atšķirt nezāles no kviešiem? "Lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī kausa. Kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer tā Kunga kausu, tas būs noziedzies pret tā Kunga miesu un asinīm." "Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir tā Kunga miesu." (1. Kor. 11:28,27,29) {LI 544.1}

Kad ticīgie sapulcējas, lai piedalītos šajā ceremonijā, ierodas arī cilvēku acīm neredzami sūtņi. Ļaužu pulkā var būt arī kāds Jūda, un tādā gadījumā tur ir tumsības lielkunga sūtņi, jo tie pavada visus, kas nepakļaujas Svētajam Garam. Sapulcē ir arī Debesu eņģeļi. Šie neredzamie apmeklētāji ierodas katrā sanāksmē. Starp klātesošajiem var būt cilvēki, kas sirdī nav patiesības un svētuma kalpi, taču tie vēlas piedalīties Piemiņas mielastā. Tādiem to nevajadzētu liegt. Var ierasties arī liecinieki, kas bija klāt, kad Jēzus mazgāja mācekļu un Jūdas kājas, jo šo skatu vēroja ne tikai cilvēku acis. {LI 544.2}

Kristus pats vienmēr ir klāt ar Svēto Garu, lai apzīmogotu savu sakramentu. Viņš ir tur, lai pārliecinātu un mīkstinātu sirdi. Neviens skatiens, neviena nožēlas pilna doma Viņam nepaliek nepamanīta. Viņš gaida nožēlojošo un no sirds sagrauzto. Viss ir sagatavots šīs dvēseles uzņemšanai. Tas, kurš mazgāja kājas Jūdam, no grēka traipiem

ilgojas attīrīt katru sirdi. {LI 544.3}

Nevienam nevajadzētu atteikties no Piemiņas mielasta tāpēc, ka tur klāt varētu būt kāds necienīgais. Katrs māceklis tiek atklāti aicināts piedalīties, ar to apliecinot, ka pieņem Kristu kā savu personīgo Pestītāju. Tieši šajos Viņa ieceltajos svētbrīžos Kungs satiekas ar saviem ļaudīm un stiprina tos ar savu klātbūtni. Arī pie rituāla izpildīšanas var kalpot necienīgas sirdis un rokas, tomēr tur ir pats Kristus, lai kalpotu saviem bērniem. Visi, kas piedalās, uzticoties Viņam, tiks bagāti svētīti, bet tie, kas šo Dieva doto priekšrocību brīžus pamet novārtā, piedzīvos zaudējumu. Tiem piemērojami vārdi: "Ne visi jūs esat tīri." {LI 544.4}

Baudīdams maizi un vīnu kopā ar mācekļiem, Kristus tiem svinīgi apsolīja būt par Pestītāju. Viņš tiem deva jaunu derību, caur kuru visi, kas Viņu pieņem, kļūst par Dieva bērniem un mantiniekiem kopā ar Kristu. Līdz ar šo derību tiem pieder visas svētības, ko Debesis var dāvināt šajā un nākamajā dzīvē. Šo derības aktu vajadzēja apstiprināt ar Kristus asinīm. Sakramenta pasniegšanai vienmēr bija jāatgādina bezgalīgais Upuris, kas pienests par ikvienu no tiem atsevišķi kā par daļiņu no kritušās cilvēces lielās ģimenes. {LI 544.5}

Tomēr Vakarēdiena dievkalpojumam nav jābūt skumjam brīdim. Tāds nav šī notikuma mērķis. Kad Kunga mācekļi pulcējas ap galdu, tiem vairs nav jāpiemin un jāapraud savi trūkumi. Tiem nav jākavējas atmiņās pie saviem pagātnes reliģiskajiem piedzīvojumiem, neskatoties uz to, vai tie ir bijuši iedrošinoši vai nomācoši. Tiem nav jāatceras nesaskaņas ar brāļiem. Visu to sevī ietvēra sagatavošanās rituāls. Sevis pārbaudīšana, grēku izsūdzēšana, domstarpību izlīdzināšana — tas viss jau ir noticis. Tagad tie nāk, lai savienotos ar Kristu. Tiem vairs nav jāstāv krusta ēnā, bet tā glābjošajā gaismā. Tiem jāatver dvēsele Taisnības Saules spožajiem stariem. Ar sirdīm, kas šķīstītas Kristus visdārgākajās asinīs, pilnīgi apzinoties Viņa tiešo, kaut arī neredzamo klātbūtni, tiem jāuzklausa vārdi: "Mieru Es jums atstāju, savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu." (Jāņa 14:27) {LI 545.1}

Mūsu Kungs saka: "Kad esi pārliecināts par savu grēku, atceries, ka Es miru par tevi. Kad tavi pienākumi izskatās grūti un nomācoši un nastas par smagām, lai tās panestu, piemini, ka Es tevis dēļ nesu krustu, par kaunu nebēdādams. Kad tava sirds izbīstas no grūtā pārbaudījuma, atceries, ka tavs Pestītājs ir dzīvs, lai par tevi aizlūgtu." {LI 545.2}

Vakarēdiena dievkalpojums atgādināja arī Kristus otro nākšanu. Tā nolūks — uzturēt šo cerību dzīvu mācekļu dvēselēs. Kad vien tie sapulcējās, lai pieminētu Kunga nāvi, no

jauna tika stāstīts, kā "Viņš ņēma kausu, pateicās un deva to tiem, un sacīja: Dzeriet visi no tā. Jo tās ir Manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai. Bet Es jums saku: Es no šī laika vairs nedzeršu no šiem vīna koka augļiem līdz tai dienai, kad Es to ar jums no jauna dzeršu sava Tēva valstībā." Vajāšanās tie atrada iepriecu cerībā uz Kunga atnākšanu. Neizsakāmi dārga tiem bija doma: "Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī kausa dzerat, pasludiniet tā Kunga nāvi, iekams Viņš nāk." (1. Kor. 11:26) {LI 545.3}

To mēs nekad nedrīkstam aizmirst. Jēzus mīlestība ar tās virzošo spēku jāuztur dzīva mūsu atmiņā. Kristus šo piemiņas ceremoniju izveidoja, lai tā atgādinātu par mūsu labā atklāto Dieva mīlestību. Tikai Viņš mūsu dvēseles spēj vienot ar Dievu. Vienprātība un mīlestība starp brāļiem var kļūt mūžīga, vienīgi pateicoties Jēzus mīlestībai. Nekas cits, kā tikai Kristus nāve mums varēja pavērt ceļu uz Viņa mīlestību. Vienīgi pateicoties Jēzus upura nāvei, mēs ar prieku varam raudzīties uz Viņa otro atnākšanu. Viņa upuris ir mūsu cerības pamats. Uz tā jābalstās mūsu ticībai. {LI 545.4}

Rituāli, kas norāda uz mūsu Kunga pazemojumu un ciešanām, pārāk bieži tiek uzskatīti tikai par formu. Bet tie tika iecelti ar noteiktu mērķi. Mums savs prāts jāstimulē apgūt dievbijības noslēpumu. Ikvienam ir dota iespēja Kristus ciešanas grēka dēļ izprast daudz dziļāk, nekā mēs to darām. "Kā Mozus paaugstināja čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību." (Jāņa 3:14,15) Mums jāraugās uz Golgātas krustu, uz tur mirstošo Pestītāju. Mūsu mūžīgās intereses prasa, lai mēs uzticētos Kristum. {LI 546.1}

Mūsu Kungs sacīja: "Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī (..). Jo Mana miesa ir patiess ēdiens, un Manas asinis ir patiess dzēriens." (Jāņa 6:53-55) Tā ir patiesība pat tad, ja runājam par savu fizisko būtību. Pat par šo laicīgo dzīvi mēs esam parādā Kristus nāvei. Par maizi, ko ēdam, ir samaksāts ar Viņa lauzto miesu. Ūdens, ko dzeram, ir pirkts par Viņa izlietajām asinīm. Lai kas tas arī nebūtu — taisnais vai grēcinieks, kas bauda savu dienišķo maizi — ikviens tiek uzturēts ar Kristus miesu un asinīm. Uz katra maizes klaipa ir Golgātas krusta nospiedums. Tas atspoguļojas katrā ūdens avotā. Visu to Kristus mācīja, nodibinādams sava lielā upura simbolu. Gaisma, kas izplūst no pirmā Vakarēdiena augšistabā, padara svētu dienišķo uzturu mūsu ikdienas dzīvē. Ģimenes galds kļūst kā Kunga galds, un katra maltīte — sakraments. {LI 546.2}

Cik vēl daudz patiesāki Kristus vārdi ir tad, ja runājam par savu garīgo būtību, jo Viņš apgalvo: "Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība!"

(Jāņa 6:54) Uzņemdami dzīvību, kas par mums ziedota pie Golgātas krusta, mēs spējam dzīvot svētu dzīvi. Šo dzīvību mēs saņemam ar Viņa Vārdu un, darot to, ko Viņš pavēlējis. Tā mēs tiekam ar Viņu savienoti. "Kas Manu miesu bauda," teica Jēzus, "un Manas asinis dzer, tas paliek Manī, un Es viņā. Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tapat arī tas, kas Mani bauda, bus dzīvs Manī." (Jāņa 6:56,57) Šī rakstvieta sevišķā nozīmē attiecināma uz Svēto Vakarēdienu. Kad cilvēks ticībā pārdomā mūsu Kunga lielo upuri, dvēsele uzņem Kristus garīgo dzīvību. Tā smeļas garīgu spēku no katra Piemiņas mielasta. Tāds mielasts rada dzīvu savienību, caur kuru ticīgais nonāk sadraudzībā ar Kristu un tādējādi arī ar Tēvu. Tas sevišķā nozīmē izveido savienību starp atkarīgām cilvēciskām būtnēm un Dievu. {LI 546.3}

Kad mēs baudām maizi un vīnu, kas aino Kristus lauzto miesu un izlietās asinis, mēs garā pievienojamies Vakarēdienam Jeruzāle- mes augšistabā. Mēs it kā izejam cauri dārzam, kuru svētu padarīja Tā dvēseles mokas, kas nesa pasaules grēkus. Mēs kļūstam aculiecinieki cīņai, kurā tika iegūta mūsu salīdzināšana ar Dievu. Mūsu vidū ienāk krustā piesistais Kristus. {LI 547.1}

Uzlūkodami savu Pestītāju, mēs pilnīgāk aptveram Debesu Valdnieka pienestā upura lielo nozīmi. Mūsu priekšā tiek pagodināts pestīšanas plāns, un domas par Golgātu izraisa dzīvību un svētas jūtas mūsu sirdīs. Tad tiek izteikta slava Dievam un Jēram, jo augstprātība un sevis paaugstināšana nevar plaukt dvēselē, kas savā atmiņā uzglabā dzīvas Golgātas ainas. {LI 547.2}

Kas iepazīsies ar Pestītāja nesalīdzināmi lielo mīlestību, tas sāks domāt cēlākas domas, tam tiks šķīstīta sirds un pārveidots raksturs. Tas izies, lai būtu par gaismu pasaulei, lai kaut mazliet atstarotu šo neaptverami dziļo mīlestību. Jo vairāk mēs domās kavēsimies pie Kristus krusta, jo pilnīgāk apgūsim apustuļa valodu, kas teica: "Bet es (..) negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista, un es pasaulei." (Gal. 6:14) {LI 547.3}

73 Nodaļa - "Jūsu sirds lai neizbīstas"

(Jāņa 13:31-38 un 14.-17. nod.) {LI 548.1}

Uzlūkodams savus mācekļus ar dievišķu mīlestību un visdziļāko līdzjūtību, Kristus sacīja: "Tagad Cilvēka Dēls ir paaugstināts, un Dievs paaugstināts Viņā." Jūda bija atstājis sapulcēšanās vietu, un Kristus nu bija vienatnē ar divpadsmit mācekļiem. Viņš gribēja runāt par gaidāmo šķiršanos, bet pirms tam norādīja uz savas sūtības mērķi. Uz to Viņš raudzījās vienmēr. Jēzum bija prieks, ka visi Viņa pazemojumi un ciešanas pagodinās Tēva vārdu. Tam Viņš arī vispirms pievērsa mācekļu uzmanību. {LI 548.2}

Viņš tos uzrunāja sirsnīgiem vārdiem: "Bērniņi, Es vēl mazu brīdi esmu pie jums. Jūs Mani meklēsit, bet, kā Es jūdiem esmu sacījis, tā arī jums tagad saku — kurp Es eju, jūs Man nevarat sekot." {LI 548.3}

To dzirdējuši, mācekļi nespēja priecāties. Tiem uzmācās bailes. Viņi spiedās tuvāk Pestītājam. Viņu Kungs un Meistars, viņu mīļotais Mācītājs un Draugs — Viņš taču tiem bija dārgāks par dzīvību! Uz Viņu tie bija raudzījušies pēc palīdzības visās savās grūtībās un meklējuši iepriecu bēdās un vilšanās brīžos. Bet nu Viņš tos atstās — vientuļus un neaizsargātus. Sirdis pildīja drūmas nojautas. {LI 548.4}

Bet Pestītāja teiktie vārdi bija cerību pilni. Viņš zināja, ka ienaidnieks tiem uzbruks un, saprotot, ka sātans ar savu viltību vissekmīgāk var darboties pie tiem, kurus nomāc kādas grūtības, Jēzus viņu uzmanību centās novērst no lietām, "kas ir redzamas", un pievērst tam, "kas nav redzams". (2. Kor. 4:18) No šīs zemes trimdas Viņš tos domās veda uz Debesu Tēva mājām. {LI 548.5}

"Jūsu sirdis lai neizbīstas!" Viņš sacīja. "Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeju jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs. Un, kur Es noeju, — to ceļu jūs zināt." Jūsu dēļ Es nācu pasaulē un darbojos. Kad Es aiziešu, Es nopietni turpināšu pūlēties jūsu labā. Es nācu pasaulē, lai atklātu sevi, lai jūs ticētu, un tagad aizeju pie Tēva, lai kopīgi gādātu par jums. Kristus aiziešanas mērķis bija gluži pretējs tam, no kā mācekli baidījās. Viņa aiziešana nenozīmēja galīgu šķiršanos. Viņš devās prom, lai sagatavotu vietu, lai varētu atkal atnākt un tos uzņemt pie sevis. Bet, kamēr Viņš rūpējas par mājokļiem, tiem jāizveido raksturs pēc Dieva līdzības. {LI 548.6}

Mācekļi joprojām bija noraizējušies. Toms, kuram allaž uzmācās šaubas, jautāja: "Kungs, mēs nezinām, kurp Tu ej; kā lai mēs zinātu ceļu?" Jēzus viņam saka: "Es esmu

Ceļš, Patiesība un Dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani. Ja jūs Mani būtu pazinuši, jūs būtu pazinuši arī Manu Tēvu. Jau tagad jūs Viņu pazīstat un esat Viņu redzējuši." {LI 549.1}

Uz Debesīm nav daudz ceļu, un cilvēks nevar izvēlēties pats savu ceļu. Kristus saka: "Es esmu Ceļš; (..) neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani." Kopš pirmās Evaņģēlija pasludināšanas reizes, kad Ēdenē pavēstīja, ka sievas sēkla samīs čūskas galvu, Kristus ir ticis paaugstināts kā Ceļš, Patiesība un Dzīvība. Viņš tāds bija jau Ādama dienās, jau tad, kad Ābels Dievam pienesa nokautā jēra asinis. Kristus bija Ceļš, pa kuru izglābās sentēvi un pravieši. Viņš ir vienīgais Ceļš, pa kuru mēs varam nonākt pie Dieva. {LI 549.2}

"Ja jūs Mani būtu pazinuši," sacīja Kristus, "jūs būtu pazinuši arī Manu Tēvu. Jau tagad jūs Viņu pazīstat un esat Viņu redzējuši." Bet mācekļi to vēl nesaprata. "Kungs, rādi mums Tēvu," iesaucās Filips, "tad mums pietiek." {LI 549.3}

Pārsteigts par to, cik grūti tiem tomēr visu saprast, Kristus ar sāpīgu izbrīnu jautāja: "Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi Mani sapratis, Filip?" Vai tas ir iespējams, ka tu nesaredzi Tēva darbu, ko Viņš dara ar Manu starpniecību? Vai tu netici, ka Es esmu nācis liecināt par Tēvu? "Kā tu vari sacīt: Rādi mums Tēvu? Kas Mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu." Kļūdams par cilvēku, Kristus nepārstāja būt Dievs. Lai gan Viņš bija pazemojies līdz cilvēka kārtai, Viņam joprojām piederēja Dieva daba. Vienīgi Kristus spēja cilvēcei atklāt Tēvu, un mācekļiem bija iespēja to redzēt vairāk nekā trīs gadus. {LI 549.4}

"Ticiet Man, ka es esmu Tēvā, un Tēvs Manī; bet, ja ne, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet!" Viņu ticība varēja droši balstīties uz pierādījumiem, kurus sniedza Kristus darbi, kādus neviens cilvēks pats no sevis vēl nekad nebija darījis un nekad nespēs darīt. Kristus darbi liecināja par Viņa dievišķumu. Viņā atklājās Tēvs. {LI 549.5}

Ja mācekļi ticētu šai dzīvajai saiknei starp Tēvu un Dēlu, tad, redzot Kristus ciešanas un nāvi bojāejai lemtās pasaules pestīšanas dēļ, viņu ticība tos neatstātu. Kristus pūlējās tos pacelt no viņu ticības zemā stāvokļa līdz tai iespējamai pieredzei, kādu tie varētu iegūt, ja patiesi saprastu, kas Viņš ir — Dievs cilvēka miesā. Viņš ļoti ilgojās, lai tie beidzot aptvertu, ka ticībai tos jāved augšup pie Dieva un jātiek tur noenkurotai. Cik nopietni un neatlaidīgi mūsu līdzcietīgais Pestītājs centās savus mācekļus sagatavot kārdināšanu vētrai, kurai drīz vajadzēja pār tiem izlauzties! Kungs gribēja, lai tie līdz ar Viņu būtu apslēpti Dievā. {LI 550.1}

Kad Kristus sacīja šos vārdus, no Viņa sejas staroja Dieva godība, un visi klātesošie

izjuta svētu bijību, aizgrābti un uzmanīgi klausīdamies Viņa vārdus. Viņu sirdis arvien spēcīgāk tiecās pēc Kristus. Un, jo vairāk tie jutās vilkti pie Jēzus, jo ciešāka kļuva vienotība starp viņiem pašiem. Tie atskārta, ka Debesis ir ļoti tuvu un vārdi, kurus tie klausās, skan kā vēstījums no viņu Debesu Tēva. {LI 550.2}

"Patiesi, patiesi, Es jums saku," turpināja Kristus, "kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru!" Pestītājs ļoti rūpējās, lai mācekļi saprastu, kādēļ Viņa dievišķajai dabai vajadzēja savienoties ar cilvēcisko. Viņš nāca pasaulē atklāt Dieva godību, lai ar tās atjaunotāju spēku cilvēks varētu piedzīvot garīgu augšupeju. Dievs atklājās Kristū, lai Kristus varētu atklāties viņos. Jēzus neuzrādīja nekādas īpašības un nelietoja spēku, ko ticībā nevarētu saņemt ikviens Viņa sekotājs. Visi var sasniegt Viņa cilvēcisko pilnību, ja vien uzticēsies un paklausīs Dievam tāpat kā Viņš. {LI 550.3}

"Un vēl lielākus darbus (..) darīs, jo Es noeju pie Tēva." Ar to Kristus negribēja sacīt, ka mācekļu darbs būs daudz cēlāks nekā Viņa, bet gan, ka tam būs plašāki apmēri. Viņš te nenorāda tikai uz brīnumu veikšanu, bet uz visu, kas notiek, darbojoties Svētajam Garam. {LI 550.4}

Pēc Kunga pacelšanās Debesīs mācekļi saprata, ka Viņa solījumi ir piepildījušies. Kristus krustā sišana, augšāmcelšanās un pacelšanās Debesīs tiem bija reāli piedzīvojumi. Viņi pārliecinājās, ka pravietojumi ir burtiski piepildījušies. Tie pētīja Svētos Rakstus un pieņēma mācību ar līdz šim neredzētu ticību un drosmi. Tagad tie zināja, ka dievišķais Mācītājs tiešām bija tāds, kā Viņš pats par sevi liecināja. Kad tie atstāstīja savus piedzīvojumus un slavēja Dieva mīlestību, cilvēku sirdis atkusa, atvērās pretī Dievam un daudz ļaužu sāka ticēt Jēzum. {LI 550.5}

Mācekļiem dotais Pestītāja apsolījums pieder Viņa draudzei līdz laika beigām. Dievs nekad nav vēlējies, lai Viņa brīnišķajam pestīšanas plānam būtu tikai niecīgi panākumi. Visi, kas izies darbā, nepaļaudamies uz sevi, bet, uzticoties tam, ko Dievs spēj darīt viņu labā un ar viņu starpniecību, tiešām piedzīvos Viņa apsolījuma piepildīšanos. Tie darīs "vēl lielākus darbus", sacīja Jēzus, "jo Es noeju pie Tēva." {LI 551.1}

Mācekļi vēl nepazina Kristus neierobežotās bagātības un spēku. Viņš tiem sacīja: "Līdz šim jūs neko neesat lūguši Manā vārdā." (Jāņa 16:24) Jēzus paskaidroja, ka panākumu noslēpums tiem jāmeklē lūgšanās pēc žēlastības un spēka Viņa vārdā. Viņš pats būs pie Tēva, lai par tiem aizlūgtu. Pazemīga lūdzēja vajadzību Viņš pienes kā savu vēlēšanos šīs dvēseles labā. Katra sirsnīga lūgšana Debesīs tiek uzklausīta. Varbūt tā nav skaidri izteikta, bet, ja tā ir nākusi no sirds, tad sasniegs svētnīcu, kur kalpo Jēzus; un

Viņš to Tēvam pienesīs bez neveikliem, stostīgiem vārdiem, brīnišķīgu un smaržīgu, ar savas pilnības vīraka aromātu. {LI 551.2}

Patiesības un krietnuma taka šeit nevar būt brīva no šķēršļiem, bet visās grūtībās mums jāsaskata aicinājums uz lūgšanu. Starp dzīvajiem nav neviena, kam būtu jebkāds spēks, ko tas nebūtu saņēmis no Dieva; un Avots, no kurienes tas nāk, ir atvērts arī visvājākajam cilvēkam. "Visu, ko jūs lūgsit Manā vārdā," sacīja Jēzus, "to Es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā. Ko jūs lūgsit Manā vārdā, to Es darīšu." {LI 551.3}

Kristus saviem mācekļiem pavēlēja: "Lūdziet Manā vārdā!" Kristus sekotājiem Dieva priekšā jānāk Viņa vārdā. Viņu vietā pienestā upura vērtības dēļ tie ir dārgi Kunga acīs. Kristus nevainojamās taisnības dēļ tie tiek uzskatīti par dārgiem. Pateicoties Kristum, Kungs piedod visiem, kas Viņu bīstas. Viņš tajos vairs neredz grēcinieka nekriet- numu, bet saskata līdzību ar savu Dēlu, kuram tie tic. {LI 551.4}

Kungs jūtas vīlies un ir apbēdināts, ja Viņa ļaudis sevi vērtē zemu. Dievs vēlas, lai Viņa izraudzītais mantojums sevi vērtētu pēc tās atpirkšanas maksas, kas par tiem atdota. Dievs pēc tiem ilgojas, jo citādi Viņš nebūtu sūtījis savu Dēlu tik šausmīgās ciešanās, lai tos atpirktu. Viņš ar tiem grib sadarboties, un Kungam patīk, ja pie Viņa griežas ar visaugstākajām prasībām, lai pagodinātu Dieva vārdu. Tie tiešām drīkst gaidīt lielas lietas, ja vien ir ticība Viņa apsolījumiem. Bet lūgt Kristus vārdā nozīmē daudz. Tas nozīmē, ka mums jāpieņem Viņa raksturs, jāparāda Viņa gars un jādara Viņa darbi. Pestītāja apsolījums dots ar nosacījumu. "Ja jūs Mani mīlat", Viņš saka, "turiet Manus baušļus."* Viņš cilvēkus neglābj grēkā, bet no grēka, un tie, kas Viņu mīl, savu mīlestību apliecinās ar paklausību. {LI 551.5}

Patiesa paklausība ir sirds paklausība. Kristus pārveidoja savu mācekļu sirdis. Ja arī mēs ļausim Kungam to darīt, Viņš mūsu domas un mērķus pavērsīs savā virzienā, un mūsu sirdis un prātus pakļaus savai gribai. Tas, ko mēs darīsim, paklausīdami Jēzum, jau būs kļuvis par mūsu pašu vēlēšanos. Šķīstas un svētotas gribas lielākais prieks ir darīt Viņa prātu. Kad mēs iepazīsim Dievu — un šāda iespēja mums ir dota —, tad mūsu dzīve kļūs par pastāvīgas paklausības dzīvi. Novērtējot Kristus svēto raksturu un uzturot attiecības ar Dievu, mēs ienīdīsim grēku. {LI 552.1}

Mēs varam dzīvot pēc bauslības tāpat kā Kristus, būdams cilvēks, ja spēku meklējam pie Visspēcīgā. Atbildība par saviem pienākumiem mums nav jāuzveļ citiem un nav arī jāgaida, lai tie mums pateiktu, kas jādara. Mēs nevaram paļauties uz cilvēku padomu. Kungs mūs visos pienākumos pamācīs tikpat labprātīgi, kā Viņš to mācītu kādam citam.

Ja mēs nāksim pie Viņa ticībā, tad Viņš mums personīgi atklās savus noslēpumus. Mums bieži degs sirds, kad Viņš nāks, lai ar mums runātu tieši tāpat, kā bija runājis ar Ēnohu. Kad tie, kas noteikti apņemas nedarīt neko tādu, kas varētu Dievam nepatikt, būs nolikuši savus nodomus Viņa priekšā, tie zinās, pa kuru ceļu griezties. Tie saņems nevien gudrību, bet arī spēku. Tiem tiks piešķirts spēks paklausībai un kalpošanai, kā Kristus to apsolījis. Viss, kas tika nodots Kristum — "visas lietas" kritušās cilvēces vajadzību apmierināšanai — bija Viņam uzticētas kā cilvēces galvai un pārstāvim. "Un visu, ko mēs lūdzam, to saņemam no Viņa, jo mēs turam Viņa baušļus un darām to, kas Viņam patīkams." (1. Jāņa 3:22) {LI 552.2}

Pirms Kristus sevi upurēja cilvēces atpirkšanai, Viņš saviem sekotājiem gribēja piešķirt vislielāko un vispilnīgāko dāvanu, kas tiem pavērtu bezgalīgās žēlastības krājumus. "Es lūgšu Tēvu", Viņš sacīja, "un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa to neredz un nepazīst, bet jūs to pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājos jūsos. Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nākšu pie jums." {LI 552.3}

Svētais Gars pasaulē bija arī pirms tam. Jau no paša pestīšanas darba iesākuma Viņš darbojās pie cilvēku sirdīm. Bet, kamēr Kristus atradās virs zemes, mācekļi neilgojās pēc cita palīga. Tikai tad, kad Viņš tiem būs atņemts, tie izjutīs vajadzību pēc Svētā Gara, un tad Tas nāks. {LI 553.1}

Svētais Gars ir Kristus pārstāvis, bet Tas ir atbrīvojies no cilvēciskas personības īpašībām, un tādēļ Viņš ir neatkarīgs. Cilvēciskās dabas kavēts, Kristus personiski nevarēja būt klāt visās vietās. Tas bija mācekļu interesēs, lai Viņš aiziet pie Tēva un virs zemes kā savu pārstāvi sūta Svēto Garu. Tad nevienam vairs nebūs nekādas priekšrocības savas atrašanās vietas vai tiešās saskares dēļ ar Kristu. Ar Svētā Gara starpniecību Pestītājs būs pieejams visiem. Šajā ziņā Viņš saviem sekotājiem būs tuvāks nekā tad, ja nebūtu pacēlies Debesīs. {LI 553.2}

"Kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs, un Es to mīlēšu un tam parādīšos." Jēzus skaidri apzinājās savu mācekļu nākotni. Viņš redzēja, ka viens no tiem ir aizvests uz ešafotu, cits — pie krusta, cits — trimdā uz vientuļas, klinšainas jūras salas un vēl citi tiek vajāti un sodīti ar nāvi. Tādēļ Viņš tos stiprināja un iedrošināja, apsolot, ka ikvienā pārbaudījumā būs kopā ar tiem. Šis apsolījums nav zudis, tas paliek spēkā. Kungs zina it visu par saviem uzticīgajiem kalpiem, kas Viņa dēļ smok cietumā vai tiek izsūtīti uz vientuļām salām. Viņš tos iepriecina ar savu klātbūtni. Kad ticīgais patiesības dēļ stāv netaisnas tiesas priekšā, viņam blakus stāv Kristus. Visi tam adresētie apvainojumi nāk pār Kristu.

Kristus no jauna tiek notiesāts Viņa mācekļa personā. Kad kāds ir ieslodzīts cietumā, Kristus viņa sirdi aplaimo ar savu mīlestību. Kad kāds cieš nāvi Viņa dēļ, Kristus saka: "Es biju miris, un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam, un Man ir nāves un elles atslēgas." (Atkl. 1:18) Dzīvība, kas tiek upurēta Kristus dēļ, ir paglabāta mūžīgai godībai. {LI 553.3}

Visos laikos un visās vietās, visās bēdās un visās grūtībās, kad viss šķiet tumšs un nākotne nezināma un mēs jūtamies atstāti vieni bez palīga, kā atbilde uz mūsu ticības lūgšanu tiek sūtīts Iepriecinātājs. Apstākļi mūs var šķirt no visiem šīs zemes draugiem, bet nekādi apstākļi, nekāds attālums mūs nevar šķirt no Debesu Iepriecinātāja. Lai arī kur mēs būtu un kurp dotos, Viņš vienmēr ir pie mūsu labās rokas — atbalstot, spēcinot, iedrošinot un uzmundrinot. {LI 553.4}

Mācekļi joprojām nespēja saprast Kristus vārdu garīgo nozīmi, tādēļ Viņš tos izskaidroja vēlreiz. Viņš sacīja, ka atklāsies tiem ar Svēto Garu. "Iepriecinātājs, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā vārdā, Tas jums mācīs visas lietas."* Jūs vairs nesacīsit: "Es nevaru saprast." Jums vairs nebūs jāskatās kā caur neskaidru stiklu. Jūs līdz ar visiem svētajiem spēsit "aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums", un izpratīsit "Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu." (Ef. 3:18,19) {LI 553.5}

Mācekļiem vajadzēja liecināt par Kristus dzīvi un darbu. Ar viņu lūpām un vārdiem Kristum jāuzrunā ļaudis visā pasaulē. Bet Jēzus pazemojuma, ciešanu un miršanas laikā tiem vēl būs jāizcieš liels pārbaudījums un vilšanās. Lai pēc šī piedzīvojuma viņu vārdi visos sīkumos būtu pareizi, Jēzus apsolīja, ka Iepriecinātājs tiem "atgādinās visu"*, ko Viņš ir sacījis. {LI 554.1}

"Vēl daudz kas Man jums sakāms," Viņš turpināja, "bet jūs to tagad vēl nespējat nest. Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas. Tas Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu." Jēzus saviem mācekļiem bija pavēris plašas patiesības atzīšanas tāles. Bet tiem bija grūti Viņa mācības atšķirt no rakstu mācītāju un farizeju tradīcijām un pavēlēm. Viņiem bija mācīts rabīnu uzskatus vērtēt kā Dieva balsi, un tiem aizvien bija vara pār viņu prātu un jūtām. Pasaulīgām idejām un pārejošām lietām joprojām bija vieta viņu domās. Tie nesaprata Kristus valstības garīgo būtību, kaut gan Viņš to tik bieži bija izskaidrojis. Viņi bija apmulsuši. Tie neaptvēra to rakstvietu vērtību, par ko Kristus runāja. Daudzas no Viņa mācī-bām, šķiet, izskanēja pilnīgi veltīgi. Jēzus redzēja, ka tie nesaprot Viņa vārdu īsto nozīmi, tādēļ līdzcietībā apsolīja, ka Svētais Gars to atgādinās. Turklāt Viņš vēl daudzas

lietas bija atstājis nepasacītas, jo mācekļi tās nespēja "panest". Arī tās Gars viņiem nākotnē atklās. Svētajam Garam bija jāasina viņu saprašana, lai tie spētu apspriest un vērtēt Debesu lietas. "Kad nāks Viņš, Patiesības Gars," sacīja Jēzus, "Tas jūs vadīs visā patiesībā." {LI 554.2}

Iepriecinātājs tiek nosaukts par "Patiesības Garu". Viņa darbs ir apliecināt un uzturēt patiesību. Vispirms Viņš sirdī ienāk kā Patiesības Gars un tad kļūst par Iepriecinātāju. Patiesībā ir ieprieca un miers, bet nepatiesībā un maldos īsts miers un prieks nav atrodami. Tieši ar maldu teorijām un tradīcijām sātans iegūst varu pār prātu. Novirzīdams cilvēkus uz neīstiem standartiem, viņš izkropļo tiem raksturu. Lasot Rakstus, Svētais Gars runā uz cilvēka prātu un iedēsta sirdī patiesību. Tā Viņš atklāj un izdzen no dvēseles maldus. Ar Patiesības Garu, kas darbojas caur Dieva Vārdu, Kristus dara sev paklausīgus izredzētos ļaudis. {LI 554.3}

Aprakstīdams mācekļiem Svētā Gara darbības sfēru, Jēzus centās tiem iedvest prieku un cerību, kas iedvesmoja Viņa paša sirdi. Viņš priecājās par bagātīgo palīdzību, ko bija nodrošinājis savai draudzei. Svētais Gars bija visaugstākā no visām dāvanām, ko savu ļaužu uzturēšanai Viņš varēja izlūgt no Tēva. Garam bija jānāk kā visu atjaunojošam spēkam, jo bez Tā Kristus upuris būtu veltīgs. Gadsimtu gaitā ļaunuma vara ir nostiprinājusies, un cilvēka padošanās sātaniskajai verdzībai ir kļuvusi pārsteidzoša. Grēku var atvairīt un uzvarēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kurai nav jānāk kā pārveidotai enerģijai, bet dievišķā spēka pilnumā. Svētais Gars dara pilnvērtīgu to, ar ko nodrošinājis pasaules Pestītājs. Svētais Gars šķīsta sirdi. Ar Svētā Gara starpniecību ticīgais iegūst dievišķo dabu. Kristus savu Garu deva kā dievišķu spēku, lai ar to varētu uzvarēt visas iedzimtās un iegūtās tieksmes uz ļaunu un piešķirt draudzei savu raksturu. {LI 555.1}

Par Svēto Garu Jēzus sacīja: "Tas Mani cels godā". Kā Pestītājs nāca pagodināt Dievu, parādot Viņa mīlestību, tā Gars būs tas, kas pagodinās Kristu, atklādams pasaulei Viņa žēlastību. Cilvēkos jātiek atjaunotai Dieva līdzībai. Dieva gods un Kristus gods ir saistīts ar Viņa ļaužu rakstura pilnveidošanos. {LI 555.2}

"Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu." (Jāņa 16:8) Bez Svētā Gara pastāvīgās klātbūtnes un palīdzības vārda sludināšana nebūs veiksmīga, jo Viņš ir vienīgais sekmīgais dievišķās patiesības Skolotājs. Patiesība pamodinās sirdsapziņu un pārveidos dzīvi tikai tad, kad to sirdī pavadīs Svētais Gars. Cilvēks var gan pasludināt Dieva Vārdu burtiski, var smalki zināt visas tā pavēles un apsolījumus, bet, ja to neapgaismos Svētais Gars, tad neviena dvēsele nekritīs uz Klints un netiks

satriekta. Ne izglītība, ne priekšrocības, lai arī cik lielas tās būtu, bez Dieva Gara līdzdarbības nevienu cilvēku nespēs padarīt par gaismas kanālu. Evaņģēlija sēklas sēšana nedos panākumus, ja to neatdzīvinās Debesu rasa. Pirms tika sarakstīta kāda Jaunās Derības grāmata, pirms tika izteikta kaut viena evaņģēliska svētruna pēc Kristus pacelšanās Debesīs, pār lūdzošajiem mācekļiem nonāca Svētais Gars. Un pēc tam viņu ienaidnieki varēja liecināt: "Jūs ar savu mācību esat piepildījuši Jeruzālemi." (Ap. d. 5:28) {LI 555.3}

Kristus savai draudzei ir apsolījis Svētā Gara dāvanu, un šis apsolījums mums pieder tikpat lielā mērā, cik pirmajiem mācekļiem. Bet, tāpat kā jebkurš cits apsolījums, tas ir dots ar nosacījumu. Daudzi tic šim apsolījumam un ar vārdiem apliecina, ka viņi to pieņēmuši; tie runā par Kristu un par Svēto Garu, bet nesaņem nekādu labumu. Viņi nepakļauj savu dvēseli dievišķo spēku vadībai un kontrolei. Mēs nevaram izmantot Svēto Garu — Svētajam Garam ir jāizmanto mūs. Ar Svētā Gara starpniecību Dievs saviem ļaudīm dod "gribu un veiksmi pēc labpatikas". (Filip. 2:13) Bet daudzi to negrib pieļaut. Tie paši vēlas būt noteicēji, un tādēļ nesaņem šo Debesu dāvanu. Svētais Gars tiek dots tikai tiem, kas pazemīgi cer uz Dievu, kas raugās uz Viņu pēc vadības un žēlastības. Dieva spēks gaida, lai tie pēc tā lūgtu un to saņemtu. Šī apsolītā svētība, ticībā izlūgta, sev līdzi nes visas citas svētības. Tā tiek piešķirta pēc Kristus žēlastības bagātības, un Viņš ir gatavs katrai dvēselei dot pēc tās spējām saņemt. {LI 556.1}

Sarunā ar mācekļiem Jēzus nežēlojās par savām gaidāmajām ciešanām un nāvi. Viņa pēdējais novēlējums tiem piedāvāja mieru. Kungs sacīja: "Mieru Es jums atstāju, savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas." {LI 556.2}

Pirms Viņš atstāja augšistabu, Pestītājs ar mācekļiem uzsāka slavas dziesmu. Viņa balss atskanēja ne skumjas raudu dziesmas vārdos, bet Pasā svētku slavas līksmajās skaņās. {LI 556.3}

"Teiciet to Kungu, visas tautas! Slavējiet Viņu, visi ļaudis! Jo Viņa žēlastība un patiesība ir varena pār mums mūžīgi. Alelūja!" (Ps. 117*) {LI 556.4}

Nodziedājuši šo dziesmu, tie izgāja ārā. Pa pārpildītām ielām tie devās prom cauri vārtiem, kas no pilsētas veda uz Eļļas kalnu. Viņi gāja lēnām, ikviens aizņemts ar savām domām. Kad tie jau tuvojās kalna pakājei, Jēzus ar visdziļākajām skumjām balsī sacīja: "Jūs visi šinī naktī pret Mani apgrēcināsities, jo stāv rakstīts: Es sitīšu Ganu, un ganāmā pulka avis izklīdīs." (Mat. 26:31) Mācekļi klausījās pārsteigti un noskumuši. Tie

atcerējās, kā Kapernaumas sinagogā, kad Kristus runāja par sevi kā Dzīvības Maizi, daudzi Viņu pameta un aizgāja. Bet divpadsmit palika uzticīgi. Runādams visu mācekļu vārdā, Pēteris bija apliecinājis savu uzticību Kristum. Tad Pestītājs teica: "Vai Es neesmu izredzējis jūs divpadsmit? Bet viens no jums ir velns." (Jāņa 6:70) Augšistabā Jēzus vēl paziņoja, ka viens no divpadsmit Viņu nodos un ka Pēteris savu Kungu aizliegs. Bet tagad teiktie vārdi attiecās uz visiem. {LI 556.5}

Atkal Pēteris dedzīgi protestē: "Un, ja visi apgrēcinātos, tomēr es ne!" Jau augšistabā viņš bija paziņojis: "Savu dzīvību es par Tevi atdošu!" Tad Jēzus brīdināja, ka tajā pašā naktī tas Viņu aizliegs, un tagad brīdinājumu atkārtoja: "Patiesi Es tev saku: šodien, šinī naktī, pirms gailis otrreiz dziedās, tu Mani trīskārt aizliegsi." (Marka 14:29-31) Bet Pēteris tikai runāja tālāk: "Jebšu man būtu līdz ar Tevi jāmirst, taču es Tevi nekad neaizliegšu," — un tāpat sacīja arī citi. Savā pašpaļāvībā tie apstrīdēja Jēzus atkārtoto paziņojumu. Viņi nebija gatavi pārbaudei, un tikai tad, kad kārdināšanas tos pārsteigs, tie beidzot sapratīs savu vājumu. {LI 557.1}

Kad Pēteris apliecināja, ka ir gatavs savam Kungam sekot cietumā un nāvē, viņš tā arī domāja. Tomēr viņš pats sevi nepazina. Viņa sirdī bija apslēpti ļaunuma elementi, kurus apstākļi varēja uzpūst par liesmu. Ja viņš nesapratīs draudošās briesmas, tad nenovēršami aizies bojā. Pestītājs viņā redzēja egoismu un pašpaļāvību, kas varēja pārspēt pat mīlestību pret Kristu. Viņa piedzī-vojums atklāja daudz vājuma un neiznīcināta grēka, daudz bezrūpības, nesavaldības un nevērības kārdinājuma brīdī. Kristus svinīgais brīdinājums aicināja pārbaudīt sirdi. Pēterim vajadzēja atteikties no sevis un paļauties uz Kristu. Ja tas pazemīgi būtu pieņēmis brīdinājumu, tad būtu lūdzis ganāmpulka Ganu pasargāt savu avi. Reiz, sākdams grimt Galilejas jūrā, viņš bija saucis: "Kungs, palīdzi man!" (Mat. 14:30), un Kristus tūlīt izstiepa roku, lai viņu satvertu. Arī tagad viņš tiktu pasargāts, ja būtu saucis: "Glāb mani no manis paša!" Bet Pēteris juta, ka viņam neuzticas, un tam šķita, ka tas ir nežēlīgi. Viņš jau juta aizvainojumu un vēl vairāk iecirtās pašpaļāvībā. {LI 557.2}

Ar sirsnīgu līdzjūtību Jēzus noraudzījās savos mācekļos. Viņš tos nespēja paglābt no pārbaudījumiem, bet tomēr nepameta bez mierinājuma. Viņš apliecina, ka salauzīs kapa važas un ka Viņa mīlestība pret tiem nebeigsies. "Pēc Manas augšāmcelšanās," Viņš teica, "Es jums pa priekšu aiziešu uz Galileju." (Mat. 26:32) Vēl pirms aizliegšanas tie jau saņēma piedošanas apliecinājumu, tādēļ pēc Viņa nāves un augšāmcelšanās zināja, ka tiem ir piedots un ka Kristum tie ir ļoti dārgi. {LI 557.3}

Jēzus ar mācekļiem bija ceļā uz Ģetzemani. Eļļas kalna pakājē bija klusa vietiņa, uz

kuru Viņš bieži devās, lai tur pārdomātu un lūgtu. Pestītājs mācekļus bija informējis par savu misijupasaulē un par tiem nepieciešamo garīgo sadraudzību ar Viņu. Tagad Viņš šo mācību ilustrēja. Mēness, spoži spīdēdams, apgaismoja kādu kuplu, ziedošu vīna koku. Pievērsis šim augam mācekļu uzmanību, Viņš to izmantoja kā simbolu. {LI 558.1}

"Es esmu īstais Vīna koks," Viņš teica. Lai ainotu sevi, Jēzus neizvēlējās vis stalto palmu, augsto ciedru vai stipro ozolu, bet vīna koku ar tā pieguļošajām stīgām. Palma, ciedra un ozols stāv paši. Tiem nevajag atbalsta. Bet vīna koks vijas gar balstu un tādā veidā tiecas augšup pret debesīm. Tāpat Kristus, būdams cilvēka miesā, bija atkarīgs no Dieva spēka. Viņš paziņoja, ka pats no sevis nespēj darīt "neko". (Jāņa 5:30) {LI 558.2}

"Es esmu īstais Vīna koks." Jūdi vīna koku arvien bija uzskatījuši par visdižciltīgāko augu un par simbolu visam, kas spēcīgs, cēls un auglīgs. Israēls tika attēlots ar vīna koku, ko Dievs dēstījis apsolītajā zemē, un jūdi savu pestīšanas cerību balstīja uz to, ka tie bija cēlušies no Israēla. Bet Jēzus paskaidroja, ka Viņš ir īstais Vīna koks, lai neviens nedomātu, ka ar izcelšanos no Israēla pietiek, lai kļūtu par Dieva dzīvības dalībniekiem un Viņa apsolījuma mantiniekiem. Garīgā dzīvība atrodama vienīgi Jēzū. {LI 558.3}

"Es esmu īstais Vīna koks, un Mans Tēvs ir dārza kopējs." Šo labo Vīna koku mūsu Debesu Tēvs bija iedēstījis Palestīnas kalnos, un Viņš pats To kopa. Daudzus valdzināja šī Vīna koka skaistums, un viņi apliecināja Tā dievišķo izcelsmi. Bet Israēla vadoņiem Viņš šķita kā saknīte no sausas zemes. Tie ņēma dēstu, ievainoja un samina To zem savām nesvētajām kājām. Viņi To vēlējās iznīcināt uz visiem laikiem, bet Debesu Dārznieks par To pastāvīgi rūpējās. Pēc tam, kad cilvēki jau iedomājās, ka ir Viņu nonāvējuši, Dārznieks To paņēma un no jauna iedēstīja mūra otrā pusē. Vīna koks vairs nebija redzams. Tas bija paslēpts no cilvēku rupjajiem uzbrukumiem. Bet Vīna koka zari liecās pāri mūriem. Tiem bija jāpārstāv Vīna koks. Uz tiem vēl varēja uzpotēt citus potzarus. No tiem tika iegūti augļi. Tiem ir bijusi raža, ko plūkuši garāmgājēji. {LI 558.4}

"Es esmu Vīna koks, jūs tie zari," Kristus sacīja saviem mācekļiem. Lai gan Viņam drīz tos būs jāatstāj, tomēr garīgai vienotībai vajadzēja palikt nemainīgai. Viņš sacīja, ka zara vienotība ar vīna koku attēlo attiecības, kādas jums jāuztur ar Mani. Potzariņš tiek uzpotēts dzīvajam stumbram un šķiedriņu pa šķiedriņai, dzīsliņu pa dzīsliņai tas ieaug vīna kokā. Vīna koka dzīvība kļūst par zara dzīvību. Tāpat arī dvēsele, kas bija mirusi noziegumos un grēkos, saņem dzīvību no savienības ar Kristu. Vienotība izveidojas, ticot Viņam kā personīgam Pestītājam. Grēcinieks savu nespēku pievieno Kristus spēkam, savu tukšumu Kristus pilnībai, savu neizturību un trauslumu Kristus paliekošajam

varenumam. Tad viņam ir Kristus prāts. Kristus cilvēciskums ir skāris mūsu cilvēciskumu, un mūsu cilvēciskums ir saskāries ar dievišķo dabu. Tā Svētā Gara darbības rezultātā cilvēks kļūst par dievišķās dabas dalībnieku. Viņš tiek pieņemts mīļotā Dēla dēļ. {LI 558.5}

Šo reiz izveidoto savienību ar Kristu ir jācenšas uzturēt vienmēr. Jēzus saka: "Palieciet Manī, un Es —jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīna koka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī." Tā nav gadījuma saskaršanās. Zaram jākļūst par dzīvā vīna koka sastāvdaļu. Dzīvības, spēka un auglības plūsma no saknes uz zariem ir netraucēta un pastāvīga. Zars nevar dzīvot, ja ir šķirts no vīna koka. Gluži tāpat, sacīja Jēzus, arī jūs nevarat pastāvēt šķirti no Manis. Dzīvība, ko jūs esat saņēmuši no Manis, var tikt uzturēta vienīgi ar nepārtrauktu savienību. Bez Manis jūs nespējat uzvarēt nevienu vienīgu grēku, nedz arī atvairīt kādu kārdināšanu. {LI 559.1}

"Palieciet Manī, un Es —jūsos." Palikt Kristū nozīmē pastāvīgi saņemt Viņa Garu un dzīvot dzīvi, kas bez atlikuma nodota kalpošanā Viņam. Sakaru kanālam starp Dievu un cilvēku vienmēr jābūt atvērtam. Kā vīna koka zars pastāvīgi saņem sulu no dzīvā vīna koka, tā mums jāturas pie Jēzus un ticībā jāsaņem Viņa rakstura spēks un pilnība. {LI 559.2}

Sakne barības vielas nodod tālāk līdz vissīkākajiem koka zariņiem. Līdzīgi arī Kristus ticīgajos uztur garīgā spēka plūsmu. Ja dvēsele ir savienota ar Kristu, tad nedraud briesmas novīst vai aiziet bojā. {LI 559.3}

Vīna koka dzīvība izpaudīsies smaržīgos augļos. "Kas Manī paliek, un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." Dzīvojot ticībā Dieva Dēlam, mūsu dzīvē būs redzami Gara augļi, un neviena no tiem netrūks. {LI 559.4}

"Mans Tēvs ir dārza kopējs. Ikvienu zaru pie Manis, kas nenes augļus, Viņš noņem." Ārēji it kā uzpotētajiem zariem dzīvā savie- nojuma var arī nebūt. Tādā gadījumā nebūs ne attīstības, ne auglības. Tāpat var pastāvēt tikai šķietama savienība ar Kristu, bez īstas vienības ticībā. Ticības apliecība cilvēkus ieved draudzē, bet raksturs un izturēšanās rāda, vai tie ir savienoti ar Kristu. Ja tie nenes augļus, tad tie ir neīsti zari. Viņu atšķirtība no Kristus izraisīs pilnīgu bojāeju, kāda ainota ar nedzīvo zaru. "Ja kas nepaliek Manī," sacīja Kristus, "tas kā zars izmetams ārā un sakalst; tos savāc un iemet ugunī, un tie sadeg." {LI 559.5}

"Un ikvienu, kas nes augļus, iztīra, lai tas jo vairāk augļu nestu." No izredzētajiem divpadsmit mācekļiem, kas bija sekojuši Kristum, viens tikko bija noņemts kā nokaltis

zars, bet pārējos gaidīja bargs dārznieka naža pārbaudījums. Svinīgi un reizē laipni Kristus paskaidroja dārza kopēja nolūku. Attīrīšana, dabiski, rada sāpes, bet tas ir Tēvs, kas lieto nazi. Viņš nestrādā ar neuzmanīgu roku un vienaldzīgu sirdi. Daži zari ar savām stīgām par daudz pieķērušies zemei — tie jāatbrīvo no šīm saitēm. Tiem jāstiepjas augšup pretī Debesīm un jāatrod savs atbalsts Dievā. Tāpat ir jāizretina pārbagātā lapu rota, kas augļiem atņem dzīvības sulu, un jāizgriež liekie dzinumi, lai rastos brīva pieeja Taisnības Saules dziedinošajiem stariem. Dārza kopējs stādus veido tā, lai augļi būtu sulīgāki, skaistāki un ražīgāki. {LI 560.1}

"Ar to Mans Tēvs ir godā celts," sacīja Kristus, "ka jūs nesat daudz augļu." Tādā veidā Dievs vēlas atklāt sava rakstura svētumu, laipnību un līdzjūtību. Tomēr Pestītājs nepavēl mācekļiem nopūlēties, lai nestu augļus. Viņš piekodina, lai tie paliktu Viņā. "Ja jūs paliekat Manī," Viņš saka, "un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsit lūgt, ko gribat, — tas jums notiks." Tieši ar runātā vārda starpniecību Kristus mājo savos sekotājos. Tā ir tā pati vitālā vienotība, kas attēlota ar Viņa miesas ēšanu un Viņa asiņu dzeršanu. Kristus vārdi ir gars un dzīvība. Uzņemdami tos, jūs uzņemat Vīna koka dzīvību. Jūs dzīvojat "no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes". (Mat. 4:4) Kristus dzīvība jūsos rada tos pašus augļus, kas mīt Viņā. Dzīvodami Kristū, piederēdami Kristum, Kristus uzturēti un uzņemdami barības vielas no Kristus, jūs nesīsit tādus pašus augļus kā Viņš. {LI 560.2}

Šajā pēdējā tikšanās reizē ar mācekļiem Kristus sacīja, ka Viņa lielākā vēlēšanās attiecībā uz tiem ir, lai tie mīlētu cits citu, kā Viņš tos ir mīlējis. Viņš par to runāja atkal un atkal. "Tā ir Mana pavēle," Viņš vairākkārt uzsvēra, "lai jūs mīlētu cits citu." Tas bija arī viens no pirmajiem norādījumiem augšistabā: "Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis." Mācekļiem šis bauslis bija jauns, jo tie nebija cits citu mīlējuši, kā Kristus tos mīlēja. Viņš redzēja, ka tajos jāienāk jaunām idejām un jauniem pamudinājumiem, dzīvē tiem jāvadās pēc jauniem principiem. No Viņa dzīves un nāves tie saņems jaunu izpratni par mīlestību. Viņa pašuzupurēšanās gaismā bauslis par mīlestību pret tuvāko ieguva jaunu nozīmi. Viss žēlastības darbs ir viena vienīga nepārtrauktas mīlestības, pašaizliedzības un pašuzupurēšanās kalpošana. Katrā Kristus zemes dzīves stundā kā neatturama straume no Viņa izplūda Dieva mīlestība. Visi, kas būs piepildīti ar Viņa Garu, mīlēs tā, kā Viņš mīlēja. Tas pats princips, kas lika darboties Kristum, noteiks arī šo ļaužu attieksmi citam pret citu. {LI 560.3

Šī mīlestība ir pierādījums tam, ka viņi ir mācekļi. "No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi," sacīja Jēzus, "ja jums būs mīlestība savā starpā." Kad cilvēkus ir apvienojusi nevis vara vai savtīgums, bet mīlestība, tad tas pierāda, ka darbojas kaut kas augstāks par

cilvēcisko ietekmi. Kur pastāv tāda vienotība, tur tā ir pierādījums, ka cilvēkā atjaunota Dieva līdzība un viņa sirdī iedēstīts jauns dzīves princips. Tas rāda, ka dievišķajai dabai ir spēks pretoties pārdabiskajiem ļaunā spēkiem un ka Dieva žēlastība var uzvarēt egoismu, kas piemīt katra cilvēka sirdij. {LI 561.1}

Atklājoties draudzē, šī mīlestība noteikti izsauks sātana dusmas. Kristus saviem mācekļiem nenosprauda vieglu taku. "Kad pasaule jūs ienīst, — ziniet, tā Mani papriekš ir ienīdusi. Ja jūs būtu no pasaules, pasaule mīlētu tos, kas tai pieder. Bet, tā kā jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tad pasaule jūs ienīst. Atcerieties Manus vārdus, ko Es jums sacīju: kalps nav lielāks par savu kungu. Ja viņi Mani vajājuši, viņi vajās arī jūs. Ja viņi Manus vārdus ir turējuši, viņi turēs arī jūsējos. Bet to visu viņi jums darīs Mana vārda dēļ, tāpēc ka viņi nepazīst To, kas Mani sūtījis." Evaņģēliju būs jāizplata, nemitīgi cīnoties ar pretestību — briesmās, zaudējumos un ciešanās. Bet tie, kas darīs šo darbu, ies sava Mācītāja pēdās. {LI 561.2}

Kristum kā pasaules Pestītājam pastāvīgi bija jāsaduras ar šķietamu neveiksmi. Likās, ka Viņš, vislielākais žēlastības Vēstnesis mūsu pasaulē, pavisam maz spēja padarīt cilvēces augšupejas un glābšanas labā, kaut arī ļoti ilgojās to panākt. Viņam pretī nemitīgi darbojās sātana ietekme. Bet Kristus neatkāpās un nezaudēja drosmi. Ar pravieša Jesajas starpniecību Viņš saka: "Es velti esmu pūlējies, Es lieki un ne par ko esmu šķiedis savu spēku; tomēr Mana taisnība ir pie tā Kunga un Mana alga Mana Dieva rokās Kaut Israēls nav sapulcināts, "Es tiešām esmu pagodināts tā Kunga acīs, un Mans Dievs ir Mans stiprums". Tas ir Kristus, kuram dots šis apsolījums. "Tā saka tas Kungs, Israēla Pestītājs, Viņa Svētais, nicinātai dvēselei, novārtā liktai tautai (..) tā saka tas Kungs (..): "Es tevi pasargāju un padarīju tevi par tautas apvienības iemiesotāju, lai atjaunotu kārtību zemē, lai ikviens saņemtu savu izpostīto mantas tiesu un lai sacītu cietumniekiem: Nāciet laukā!, bet tiem, kas sēd tumsā: Nāciet gaismā! (..) Tie neizsalks un neizslāps, tos nespiedīs ne karstums, ne saules svelme, jo viņu Apžēlotājs tos vadīs, tos vedīs pie ūdens avotiem un atspirdzinās." " (Jes. 49:4,5,7-10) {LI 561.3}

Jēzus stipri paļāvās uz šiem vārdiem un nedeva sātanam iespēju gūt panākumus. Kad Viņam vajadzēja spert pēdējos soļus pazemojumu tekā, kad ap Viņa dvēseli savilkās visdziļākās bēdas, Kungs saviem mācekļiem sacīja: "Nāk šīs pasaules valdnieks; pār Mani viņš gan ne nieka nespēj." "Šīs pasaules valdnieks ir dabūjis spriedumu." "Šīs psaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā." (Jāņa 14:30; 16:11; 12:31) Pravietiskā skatienā Kristus pārredzēja notikumus, kas norisināsies Viņa pēdējā lielajā cīņā. Viņš zināja, ka tad, kad Viņš izsauksies: "Viss piepildīts!", triumfēs visas Debesis. Viņa auss jau uztvēra

tālo mūziku un uzvaras saucienus Debesu pagalmos. Viņš zināja, ka ar to sātana varai tiks iezvanīts gals un Kristus vārds tiks pausts no pasaules uz pasauli pa visu plašo Visumu. {LI 562.1}

Kristus priecājās, ka savu sekotāju labā varēs darīt vairāk, nekā tie spēja lūgt vai iedomāties. Viņš runāja ar drošību, zinādams, ka jau pirms pasaules radīšanas bija pieņemts lēmums, kurš nodrošina uzvaru. Viņš zināja, ka patiesība, bruņota ar Svētā Gara visvarenī-bu, gūs uzvaru cīņā ar ļaunumu un asinīm slacītais karogs brīvi plīvos pār Viņa sekotājiem. Viņš saprata, ka Viņam uzticīgo mācekļu dzīve būs līdzīga Viņa dzīvei — tās būs nepārtrauktas uzvaras, kas šeit gan par tādām netiks uzskatītas, bet ko par uzvarām atzīs visā mūžībā. {LI 562.2}

"To visu Es esmu runājis uz jums," Viņš sacīja, "lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!" Kristus nekad nepiedzīvoja neveiksmi, Viņš nekļuva mazdūšīgs, un Viņa sekotājiem jāparāda tikpat izturīga ticība. Tiem jādzīvo, kā Viņš dzīvoja, un jāstrādā, kā Viņš strādāja, tādēļ ka tie paļaujas uz Viņu kā uz lielo darba Vadītāju. Tiem jābūt drosmīgiem, enerģiskiem un izturīgiem. Lai arī šķietami nepārvarami šķēršļi aizsprosto ceļu, Viņa žēlastībā tiem jādodas tikai uz priekšu. Viņiem nav jāsūdzas par grūtībām, jo tie ir aicināti tās pārvarēt. Tie nekādos apstākļos nedrīkst ļauties izmisumam, bet jebkuros apstākļos tiem jāsaglabā cerība. Ar savas ne ar ko nesalīdzināmās mīlestības zelta ķēdi Kristus tos ir savienojis ar Dieva troni. Viņš vēlas, lai tiem piederētu visā plašajā Visumā pieejamais vislielākais iespaids, kas izriet no neizsīkstošā spēka Avota. Tiem jāsaņem spēks atvairīt ļauno, spēks, kuram nevar pretoties ne zeme, ne nāve, ne elle, spēks, kas tos stiprinās Kristum līdzīgai uzvarai. {LI 562.3}

Kristus vēlas, lai Viņa draudzē virs zemes tiktu pārstāvēta Debesu kārtība, Debesu pārvaldes forma un dievišķā saskaņa. Tad Viņš būtu pagodināts savos ļaudīs. Tad Taisnības Saule pasaulei atklātos neaptumšotā spožumā. Kristus draudzei ir piešķīris vispusīgas dāvanas un priekšrocības, lai savukārt no atpirktā īpašuma saņemtu slavu un pateicību. Viņš saviem ļaudīm ir devis spējas un svētības, lai tie atspoguļotu Viņa pilnību. Apveltīta ar Kristus taisnību, draudze ir Viņa dārgumu glabātāja, kurā līdz galam un visā pilnībā jāatklājas Viņa iejūtībai, žēlastībai un mīlestībai. Kristus raugās uz saviem ļaudīm viņu skaidrībā un pilnībā kā uz savas pazemošanās atalgojumu un slavas papildinājumu — Kristus, varenais Pestītājs, no kura nāk visa godība. {LI 563.1}

Savas pamācības Kristus noslēdza ar iedrošinošiem cerības vārdiem. Dvēseles nastu par mācekļiem Viņš izteica lūgšanā. Paceldams acis uz Debesīm, Viņš sacīja: {LI 563.2}

“Tēvs, Mana stunda ir nākusi: apskaidro savu Dēlu, lai Dēls apskaidro Tevi. Itin kā Tu Viņam esi devis varu pār visu miesu, lai Viņš visiem, ko Tu Viņam esi devis, dotu mūžīgo dzīvību. Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.” {LI 563.3}

Kristus bija pabeidzis sev uzticēto darbu. Viņš bija pagodinājis Dievu virs zemes. Viņš bija darījis zināmu Tēva vārdu. Viņš arī bija izraudzījis tos, kuriem vajadzēja turpināt darbu starp cilvēkiem. Tagad Viņš sacīja: “Es esmu apskaidrots viņos. Es vairs neesmu pasaulē, bet viņi ir pasaulē, un Es eju pie Tevis. Svētais Tēvs, uzturi tos savā vārdā, ko Tu Man esi devis, lai viņi ir viens itin kā mēs.” “Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs. Lai visi ir viens (..). Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu Mani esi sūtījis un viņus esi mīlējis, tāpat kā Tu Mani esi mīlējis.” {LI 563.4}

To sacīdams, Kristus ar dievišķu autoritāti savu izredzēto draudzi nodod Tēva rokās. Kā iesvētīts Augstais Priesteris Viņš aizlūdz par saviem ļaudīm. Kā uzticīgs Gans Viņš ganāmpulku sapulcina Visvarenā paēnā, stiprā un drošā patvērumā. Viņu pašu gaida pēdējā cīņa ar sātanu; Viņš dodas to izcīnīt. {LI 564.1}

74 Nodaļa - Ģetzemane

(Mat. 26:57-75; 27:1; Marka 14:53-72; 15:1; Lūk. 22:54-71;Jāņa 18:13-27) {LI 576.1}

Jēzu steidzīgi aizveda pa miegā iegrimušās pilsētas ielām, pāri Kidranas strautam, garām dārziem un eļļas koku birzīm. Bija pāri pusnaktij, un Viņam līdzi skrejošā pūļa kliedzieni griezīgi atbalsojās klusajās ārēs. Pestītājs bija sasiets, cieši apsargāts un tikai ar pūlēm varēja paiet. Bet apcietinātāji Viņu lielā steigā veda uz bijušā augstā priestera pili. {LI 576.2}

Anna bija kalpojošās priesteru dzimtas galva, un aiz cieņas pret viņa gadiem tauta to uzskatīja par augsto priesteri. Viņa doto padomu uztvēra un izpildīja kā paša Dieva norādījumu. Viņam arī pirmajam ir jāredz Jēzus, kas bija priesteru varas gūsteknis. Tam vajadzēja piedalīties apcietinātā nopratināšanā, lai mazāk pieredzējušais Kajafa nekļūdītos tā mērķa sasniegšanā, kura dēļ tie bija pūlējušies. Vajadzēja izmantot Annas izveicību, viltību un apķērību, lai katrā ziņā nodrošinātu Kristus notiesāšanu. {LI 576.3}

Formāli Kristu vajadzēja nopratināt Sinedrijā, bet Anna veica Viņa lietas iepriekšēju izmeklēšanu. Romas valdīšanas laikā Sinedrijs nāves spriedumu nedrīkstēja izpildīt. Tas varēja cietumnieku nopratināt un pieņemt savu lēmumu, ko pēc tam Romas valsts varai vajadzēja apstiprināt. Tāpēc pret Kristu bija nepieciešams atrast tādas apsūdzības, ko arī romieši uzskatītu par noziegumu. Vēl bija arī jāatrod apsūdzība, kuras dēļ arī jūdi Viņu uzskatītu par notiesājamu. Kristus mācība pārliecināja ne mazums priesteru un rakstu mācītāju, un vienīgi bailes tikt izslēgtiem no draudzes tos atturēja nostāties Viņa pusē. Priesteri labi atcerējās Nikodēma jautājumu: “Vai mūsu bauslība tiesā cilvēku, to iepriekš neuzklausījusi un neizzinājusi, ko viņš dara?” (Jāņa 7:51) Šis arguments apspriedi uz laiku pārtrauca un aizkavēja visus plānus. Jāzeps no Arimatijas un Nikodēms tagad netika aicināti, tomēr bija vēl citi, kas varēja iedrošināties runāt par labu taisnībai. Tiesu vajadzēja noturēt tā, lai Sinedrija locekļus noskaņotu pret Kristu. Priesteri cerēja uz divām galvenajām apsūdzībām. Ja izdotos pierādīt, ka Jēzus ir Dieva zaimotājs, tad jūdi Viņu notiesātu. Bet, ja Viņu apvainotu kā dumpja cēlāju, tad būtu pilnīgi droši, ka Viņu notiesātu romieši. Šo otro apsūdzību Anna centās nodrošināt vispirms. Viņš Jēzu pratināja par Viņa mācekļiem un mācībām, cerēdams, ka apcietinātais pateiks kaut ko tādu, kas tam dotu pamatotus pierādījumus. Viņš cerēja izvilināt kādu izteicienu, ar kuru varētu pierādīt, ka Jēzus ir gribējis organizēt slepenu biedrību ar nolūku dibināt jaunu ķēniņvalsti. Tad priesteri Viņu varētu nodot Romas varai kā miera traucētāju un dumpja cēlāju.{ LI 576.4}

Kristus priesteru nodomus lasīja kā atvērtu grāmatu. It kā sava pratinātāja apslēptākajos dvēseles dziļumos ielūkojies, Viņš noliedza, ka starp Viņu un mācekļiem būtu kāda neatļauta savienība vai ka tie būtu pulcējušies slepeni vai tumsā, lai slēptu savus nolūkus. Viņam nav bijis noslēpumu attiecībā uz mērķiem un mācībām. “Es pilnīgi atklāti esmu runājis pasaules priekšā; Es pastāvīgi esmu mācījis sinagogā un templī, kur sanāk visi jūdi, un neko neesmu runājis slepeni.” Tā Pestītājs savu darbības veidu salīdzināja ar apsūdzētāju paņēmieniem. Mēnešiem ilgi tie bija Viņu izsekojuši, cenzdamies ievilināt lamatās, lai tad vestu slepena tribunāla priekšā, kur ar nepatiesu liecību varētu panākt to, kas godīgiem līdzekļiem nebija iespējams. Tagad tie īstenoja savu nodomu. Apcietināšana pusnakts stundā ar pūļa palīdzību, izsmiekls un nicināšana jau pirms tiesas, un arī spriedums, — tāds bija viņu, bet ne Kristus rīcības veids. Viņi bija likuma pārkāpēji. Viņu pašu likumi noteica, ka tikmēr, kamēr vaina nav pierādīta, pret ikvienu cilvēku jāizturas kā pret nevainīgu. Priesterus tiesāja viņu pašu likumu panti. {LI 577.1}

Pagriezies pret savu pratinātāju, Kristus prasīja: “Ko tu Mani jautā?” Vai priesteru un rakstu mācītāju spiegi nebija uzmanījuši katru Viņa kustību un paziņojuši katru Viņa vārdu? Vai šie slepenie novērotāji nebija klāt katrā tautas sanāksmē un vai tie nepienesa priesteriem ziņas par visiem Viņa vārdiem un darbiem? “Jautā tiem, kas dzirdējuši, ko Es uz tiem esmu runājis,” Jēzus atbildēja, “tie zina, ko Es esmu teicis.” {LI 577.2}

Atbildes noteiktība lika Annam apklust. Baidīdamies, ka Kristus par viņa rīcības veidu varētu pateikt kaut ko tādu, ko tas labprāt vēlētos apslēpt, Anna tobrīd vairāk neko nejautāja. Bet viens no vadītājiem, redzēdams, ka Anna ir apklusināts, aiz dusmām par to iesita Jēzum pa seju, izsaukdamies: “Vai Tu tā atbildi augstajam priesterim?” {LI 577.3}

Uz to Kristus mierīgi sacīja: “Ja Es nepareizi esmu runājis, tad pierādi, ka tas bija nepareizi; bet, ja Es esmu runājis pareizi, ko tu Mani siti?” Viņš nelietoja dedzīgus atriebības vārdus. Viņa lēnprātīgā atbilde nāca no bezgrēcīgas, pacietīgas un cēlas sirds, kas nepakļaujas izaicinājumam. {LI 578.1}

Kristus sāpīgi cieta nelaipnās un nekrietnās izturēšanās dēļ. Viņam izrādīja necieņu tie, kurus Viņš bija radījis un kuru dēļ nesa bezgalīgi lielu upuri. Viņa ciešanu mērs bija tik daudz reižu lielāks par cilvēcisko, cik daudz pilnīgāks ir Viņa svētums un ienaids pret grēku. Ļaut sevi tiesāt ļaudīm, kas rīkojas kā dēmoni, patiesībā bija nepārtraukts upuris. Atrasties sātana pārvaldīto cilvēku ielenkumā bija tiešām nepanesami. Turklāt Viņš zināja, ka ar viena sava dievišķā spēka uzliesmojumu acumirklī varētu satriekt pīšļos

visus nežēlīgos mocītājus. {LI 578.2}

Jūdi gaidīja tādu Mesiju, kas nāktu ar ārēji redzamu spožumu. Tie cerēja, ka Mesija ar vienu savas nepārvaramās gribas izpausmi izmainīs cilvēku domu virzienu un piespiedīs tos atzīt Viņa varu kā visaugstāko. Tie ticēja, ka tādā veidā Viņam vajadzētu nodrošināt godu sev un apmierināt arī viņu godkārīgās cerības. Kad pret Kristu izturējās ar nicināšanu, Viņu māca spēcīgs kārdinājums atklāt savu dievišķo dabu. Ar vienu vārdu vai vienu skatienu Viņš varēja piespiest savus vajātājus apliecināt, ka ir Kungs pār ķēniņiem un valdniekiem, priesteriem un dievnamu. Bet Viņa grūtais uzdevums prasīja palikt paša izvēlētajā stāvoklī, būt kā vienam no cilvēkiem. {LI 578.3}

Debesu eņģeļi bija liecinieki katrai pret savu mīļoto Pavēlnieku izdarītajai kustībai. Tie ilgojās Kristu atbrīvot. Paklausot Dievam, eņģeļi kļūst visspēcīgi. Reiz, izpildot augstāku pavēli, tie vienā naktī iznīcinājuši simt astoņdesmit piecus tūkstošus vīru no Asīrijas karapulka. Arī tagad, redzot Kristus tiesāšanas apkaunojošo skatu, eņģeļi viegli varētu izteikt savu sašutumu, iznīcinot Dieva pretiniekus. Tomēr tiem nebija pavēlēts to darīt. Tas, kurš savus ienaidniekus varēja sodīt ar nāvi, pacieta viņu nežēlību. Viņa mīlestība pret Tēvu un jau no pasaules radīšanas dotais galvojums — kļūt par grēku Nesēju — lika Viņam bez kurnēšanas paciest to ļaužu rupjo izturēšanos, kurus Viņš bija nācis glābt. Tā bija daļa no Mesijas sūtības — kā cilvēkam panest visus zaimus un pārestības, ko vien ļaudis spēja pret Viņu vērst. Cilvēces vienīgā cerība bija Kristus padevība visam, ko Viņam lika izciest cilvēku rokas un sirdis. {LI 578.4}

Kristus nebija izteicis neko tādu, kas apsūdzētājiem varētu dot iespēju gūt virsroku, tomēr tie bija Viņu sasējuši, lai rādītu, ka Viņš ir notiesāts. Tajā pašā laikā vēl vajadzēja izlikties, ka tie rīkojas taisnīgi. Bija nepieciešama likumīga tiesa. Varasvīri to apņēmās pasteidzināt. Tie zināja, ka tauta Jēzu godāja, tāpēc baidījās, ka, izplatoties baumām par Viņa apcietināšanu, varētu tikt izdarīts mēģinājums Pestītāju atbrīvot. Otrkārt, ja tiesāšana un sprieduma izpilde nenotiktu tūlīt, Pasā svētku dēļ viss aizkavētos uz veselu nedēļu. Tas viņu plānus varētu izjaukt. Lai panāktu Jēzus notiesāšanu, tie stipri paļāvās uz pūļa skaļajām prasībām, jo tur bija daudz Jeruzālemes sabiedrības padibeņu. Ja rastos nedēļu ilgs pārtraukums, nemiers mazinātos un droši vien iestātos atslābums. Tautas labākā daļa tiktu rosināta kaut ko darīt Kristus labā, daudzi uzstātos ar liecību, Viņu aizstāvēdami un darīdami zināmus varenos darbus, ko Viņš bija veicis. Tas visā tautā izraisītu sašutumu pret Sinedriju. Tā rīcību nosodītu, Jēzu atbrīvotu, un ļaužu pulki Viņu atkal pagodinātu. Tāpēc priesteri un rakstu mācītāji nolēma, ka Jēzus ir jānodod romiešu rokās, vēl pirms viņu nodoms varētu kļūt zināms. {LI 579.1}

Bet vispirms vajadzēja atrast apsūdzību. Līdz šim tas nebija izdevies, tādēļ Anna pavēlēja Jēzu vest pie Kajafas, kas piederēja pie saduķejiem, no kuriem daži bija visniknākie Jēzus ienaidnieki. Kajafa nebija stipra rakstura cilvēks, tomēr tikpat cietsirdīgs, nežēlīgs un bez sirdsapziņas kā Anna. Viņš neatstāja neizmēģinātu nevienu līdzekli, lai Jēzu iznīcinātu. Bija agrs rīts un vēl ļoti tumšs. Lāpu un lukturu gaismā apbruņotais pulks ar savu gūstekni devās uz augstā priestera pili, un, kamēr tur sanāca Sinedrija locekļi, Anna un Kajafa no jauna pratināja Jēzu, bet bez panākumiem. {LI 579.2}

Kad padome bija sapulcējusies zālē, Kajafa ieņēma priekšsēdētāja vietu. Viņam abās pusēs atradās tiesneši un tiesā ieinteresētie. Romas kareivji tika nostādīti uz paaugstinājuma zemāk par troni. Tā pakājē stāvēja Jēzus. Visu sanākušo skati bija vērsti uz Viņu. Valdīja liels satraukums. No milzīgā ļaužu pulka Viņš vienīgais palika mierīgs un kluss. Šķita, ka pat Viņu apņemošā atmosfēra ir svētuma caurstrāvota. {LI 579.3}

Kajafa Jēzu bija uzskatījis par savu sāncensi. Tautas sajūsma, klausoties Pestītāju, un šķietamā gatavība pieņemt Viņa pamācības augstajā priesterī bija izraisījušas ļaunu greizsirdību. Bet nu, raugoties gūsteknī, Kajafa bija spiests apbrīnot Viņa cēlo un cienīgo izturēšanos. Viņu pārņēma pārliecība, ka šis cilvēks ir dievišķs. Bet pēc brīža Viņš šo domu nicīgi noraidīja. Kad tas prasīja, lai Jēzus viņiem parāda kādu no saviem varenajiem brīnumiem, viņa balss jau skanēja vīpsnājoši un augstprātīgi, bet Pestītājs izturējās tā, it kā Viņš to nedzirdētu. Ļaudis salīdzināja Annas un Kajafas uztraukto, saniknoto uzvedību ar Jēzus mierīgo, ķēnišķo stāju. Pat notrulinātā pūļa prātā uzplaiksnīja jautājums: “Vai šis cilvēks ar Dievam līdzīgo lēnprātību tiks notiesāts kā noziedznieks?” {LI 580.1}

Nojauzdams noskaņojuma maiņu, Kajafa pasteidzināja pratināšanu. Jēzus ienaidnieki nokļuva lielās grūtībās. Tie bija nolēmuši panākt Viņa notiesāšanu, bet nezināja, kā to izdarīt. Sinedrija locekļi dalījās farizejos un saduķejos. Viņu vidū valdīja rūgts naids un ķildas. Atsevišķiem strīdīgiem punktiem tie vispār neuzdrošinājās pieskarties, baidīdamies no savstarpējām nesaskaņām. Ar pāris vārdiem Jēzus būtu varējis viņu vidū izraisīt šķelšanos un tā dusmas novērst no sevis. Kajafa to zināja, tāpēc centās no strīda izvairīties. Bija daudz liecinieku, kas varētu apgalvot, ka, norājot priesterus un rakstu mācītājus, Kristus tos bija nosaucis par liekuļiem un slepkavām. Bet šīs liecības priesteriem nebija izdevīgi uzklausīt. Arī saduķeji savos asajos strīdos ar farizejiem bija lietojuši līdzīgus izteicienus. Turklāt šādai liecībai nebūtu nozīmes romiešu acīs, kam pašiem derdzās farizeju uzpūtība. Tāpat varēja atrast pietiekami pierādījumu, ka Jēzus

nebija ievērojis jūdu tradīcijas un bija necienīgi izteicies par daudzām viņu ceremonijām. Tomēr, kas attiecās uz tradīcijām, tad te farizeji un saduķeji paši bija ļoti kareivīgās attiecībās, tāpēc arī tādai liecībai nebūtu nozīmes romiešu acīs. Par sabata pārkāpšanu Kristus pretinieki neuzdrošinājās Viņu apsūdzēt, lai šo lietu izskatīšana neatklātu Kristus darba raksturu. Ja tagad celtu gaismā Viņa dziedināšanas brīnumus, tad priesteru nodoms noteikti būtu cietis neveiksmi. {LI 580.2}

Jau iepriekš bija uzpirkti viltus liecinieki, lai Jēzu apvainotu dumpja organizēšanā un mēģinājumā nodibināt atsevišķu valdību. Bet viņu liecības izrādījās nedrošas un pretrunīgas. Izmeklēšanā tie sajauca un nevarēja atcerēties agrāk teiktos vārdus. {LI 580.3}

Savas darbības sākumā Kristus bija sacījis: "Noplēsiet šo templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu." Pravietojumu tēlainajā valodā Viņš tādā veidā bija pasludinājis savu nāvi un augšāmcelšanos. "Viņš runāja par savas miesas templi." (Jāņa 2:19,20) Šos izteicienus jūdi bija sapratuši burtiski, it kā tie attiektos uz Jeruzālemes dievnamu. No visa, ko Kristus jebkad bija runājis, priesteri nevarēja atrast neko citu, ko varētu vērst pret Viņu, kā vien šos vārdus. Tos sagrozīdami, tie tagad cerēja īstenot savu nodomu. Arī romieši bija piedalījušies dievnama pārbūvē un izgreznošanā un ar to ļoti lepojās. Dievnamam parādīta necieņa noteikti izraisītu viņos sašutumu. Šeit romieši un jūdi, farizeji un saduķeji varēja atrast kopīgu valodu, jo pret dievnamu visi izturējās ar lielu godbijību. Tādēļ tie sameklēja divus lieciniekus, kuru liecības nebija tik pretrunīgas kā pārējo. Viens no uzpirktajiem, Jēzu apsūdzot, sacīja: "Viņš ir teicis: Es varu noplēst Dieva namu un to atkal trijās dienās uzcelt." Kristus vārdi tika sagrozīti. Ja tie būtu atkārtoti tieši tā, kā Viņš tos izteica, tad Viņa notiesāšana nebūtu panākta pat Sinedrijā. Ja jau Jēzus bija tikai cilvēks, kā jūdi apgalvoja, tad tāds paziņojums liecināja vienīgi par neprātīgu, lielīgu garu, un to nevarēja uzskatīt par Dieva zaimošanu. Pat viltus lieciniekus sagrozīti, Viņa vārdi nesaturēja neko tādu, ko romieši varētu vērtēt kā noziegumu, par kuru vajadzētu sodīt ar nāvi.{ LI 581.1}

Jēzus pacietīgi uzklausīja visas pretrunīgās liecības. Viņš neteica neviena vārda, lai sevi aizstāvētu. Beidzot Viņa apsūdzētāji sapinās, apjuka un saskaitās. Tiesāšana nesekmējās, un izskatījās, ka viņu sazvērestība cietīs neveiksmi. Kajafa nonāca strupceļā. Vēl palika neizmantots tikai viens, pēdējais līdzeklis. Kristu vajadzēja piespiest pašam sevi apsūdzēt. Augstais priesteris piecēlās no tiesneša krēsla. Viņa seja bija dusmu pārvērsta. Balss un izturēšanās skaidri izteica — ja vien tas būtu iespējams, viņš pats nosistu klātesošo priekšā stāvošo gūstekni. "Vai Tu nekā neatbildi uz to," tas sauca, "ko

tie liecina pret Tevi?" {LI 581.2}

Jēzus klusēja. "Kad Viņš tika sodīts un spīdzināts, Viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā Viņš apklusa un neatdarīja savu muti." (Jes. 53:7) {LI 581.3}

Beidzot Kajafa pacēla savu labo roku pret debesīm un uzrunāja Jēzu svinīgā zvēresta veidā. "Pie dzīvā Dieva es Tevi zvērinu, saki mums: vai Tu esi Kristus, Dieva Dēls?" {LI 581.4}

Pēc šāda uzaicinājuma Kristus vairs nevarēja klusēt. Savs laiks klusēt, un savs laiks runāt. Viņš neizteica nevienu vārdu, pirms to tieši nejautāja. Arī tagad Jēzus saprat, ka atbilde apzīmogos Viņa nāves spriedumu. Viņu uzrunāja tautas visaugstāk atzītā autoritāte un Visaugstākā vārdā. Kristus negribēja parādīt necieņu likumam. Vēl vairāk, te tika apšaubītas Viņa attiecības ar Tēvu. Tagad Viņam skaidri vajadzēja apliecināt savu raksturu un sūtību. Jēzus pats mācekļiem bija sacījis: "Ikvienu, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to ir Es apliecināšu sava Tēva priekšā, kas ir Debesīs." (Mat. 10:32) Tagad ar personisku priekšzīmi Viņš savu mācību apstiprināja. {LI 582.1}

Ikviena auss tiecās dzirdēt, ikviena acs raudzījās tieši sejā, kad Viņš atbildēja: "Tu to teici." Likās, ka Debesu gaisma apstaroja bālo seju, kad Viņš tūrpināja: "Bet Es jums saku: no šī laika jūs redzēsit Cilvēka Dēlu sēžam pie Visuspēcīgā labās rokas un nākam uz debess padebešiem." {LI 582.2}

Uz mirkli Kristus dievišķība atspīdēja cauri Viņu ietērpjošajam cilvēka ķermenim. Augstais priesteris nodrebēja Pestītāja caururbjošā skata priekšā. Šis skats it kā lasīja viņa apslēptākās domas un dedzināja viņa sirdi. Visā turpmākajā dzīvē tas nespēja aizmirst šo vajātā Dieva Dēla caururbjošo skatu. {LI 582.3}

"No šī laika," sacīja Jēzus, "jūs redzēsit Cilvēka Dēlu sēžam pie Visuspēcīgā labās rokas un nākam uz debess padebešiem." Šajos vārdos Kristus izcēla pilnīgi pretēju ainu tam skatam, kas tobrīd norisinājās. Viņš — dzīvības un godības Kungs — būs nosēdies pie Dieva labās rokas. Viņš būs visas pasaules Tiesnesis, un Viņa lēmums nebūs pārsūdzams. Tad katra apslēptā lieta tiks atklāta Dieva klātbūtnes gaismā un katram cilvēkam tiks pasludināts spriedums saskaņā ar viņa darbiem. {LI 582.4}

Kristus vārdi augsto priesteri ļoti satrauca. Kajafu biedēja doma, ka būs mirušo augšāmcelšanās, kad visiem jāstājas Dieva tiesas priekšā, lai saņemtu algu pēc saviem darbiem. Viņš negribēja ticēt, ka nākotnē varētu tikt sodīts atbilstoši darbiem. Viņa gara skatam parādījās pēdējās tiesas ainas. Viņš redzēja briesmīgu skatu, kad kapi atdod

mirušos kopā ar visiem noslēpumiem, par kuriem viņš bija cerējis, ka tie zuduši uz visiem laikiem. Uz mirkli tas jutās tā, it kā jau stāvētu Mūžīgā Soģa priekšā, kura visu redzošā acs lasa viņa dvēseli, celdama gaismā noslēpumus, kuri tika uzskatīti par noslēptiem kopā ar mirušajiem. {LI 582.5}

Tad šis skats priestera acīm izzuda. Kristus vārdi trāpīja viņa, saduķeja, sirdī vissāpīgākajā vietā. Kajafa bija noliedzis mācību par augšāmcelšanos, par tiesu un nākamo dzīvi. Nu viņu sagrāba sātaniskas dusmas. Kas gan ir šis cilvēks, šis gūsteknis, ka uzdrošinās apstrīdēt viņa vismīļākās teorijas? Saplēsdams amata tērpu, lai ļaudīm rādītu savu liekuļoto sašutumu, viņš pieprasīja apcietinātā notiesāšanu uz nāvi par Dieva zaimošanu bez kādas tālākas nopratināšanas. "Kam mums vēl liecinieku vajag?" tas sacīja. "Redziet, tagad jūs paši Viņa Dieva zaimošanu dzirdējāt. Kā jums šķiet?" Tā viņi visi notiesāja Jēzu. {LI 583.1}

Dusmas, savstarpēji mainīdamās ar pārliecību, lika Kajafam darīt to, ko viņš izdarīja. Viņš bija nikns pats uz sevi, ka tic Kristus vārdiem, bet tur, kur tam dziļā patiesības atziņā vajadzēja saplosīt savu sirdi un apliecināt, ka Jēzus ir Mesija, viņš, stūrgalvīgi preto-damies, saplēsa priestera tērpu. Šai rīcībai bija dziļa nozīme, tikai Kajafa to visai maz saprata. Ar šo darbību, kuru viņš veica, lai ietekmētu priesterus un tiesnešus notiesāt Kristu, augstais priesteris būtībā notiesāja pats sevi. Pēc Dieva bauslības tas vairs nedrīkstēja kalpot par priesteri. Viņš bija pasludinājis nāves spriedumu pats sev. {LI 583.2}

Augstais priesteris nedrīkstēja saplēst savas drēbes. Levītu likumos tas bija aizliegts ar nāves sodu. Nekādos apstākļos, nekādā gadījumā priesteris nedrīkstēja saplēst savu svēto apģērbu. Jūdiem bija paradums savas drēbes saplēst draugu nāves gadījumā, bet priesteri nedrīkstēja tā rīkoties. Attiecībā uz to Kristus Mozum bija devis nepārprotamu pavēli. (3. Moz. 10:6) {LI 583.3}

Visam priestera apģērbam vajadzēja būt veselam un nebojātam. Ar šīm skaistajām amata drēbēm tika attēlots lielā Parauga, Jēzus Kristus, raksturs. Vienīgi pilnība apģērbā un stājā, vārdos un garā varēja būt Dievam pieņemama. Dievs ir svēts, un dievkalpojumiem virs zemes jānorāda uz Viņa godību un pilnību, jo tikai tā ir iespējams pareizi attēlot kalpošanas svētumu Debesīs. Mirstīgais cilvēks drīkstēja saplēst savu sirdi, parādīdams sagrauztu un pazemīgu garu. Tas Dievam ir pieņemams. Bet nekas ieplēsts nedrīkstēja būt priestera tērpā, jo tas izkropļotu līdzību Debesu lietām. Augsto priesteri, kas uzdrošinātos parādīties saplēstā apģērbā, lai veiktu svētā amata kalpošanas pienākumus, uzskatītu par tādu, kurš atkāpies no Dieva. Saplēsdams drēbes, tas sev liedza

pārstāvja lomu. Dievs viņu vairs nevarēja pieņemt kā svētu pienākumu izpildošu priesteri. Kajafas rīcības pamatā bija cilvēciskas kaislības un nepilnības. {LI 583.4}

Saplēsdams savas drēbes, Kajafa atkāpās no Dieva likuma, lai sekotu cilvēku tradīcijām, jo tās paredzēja, ka Dieva zaimošanas gadījumā it kā aiz bailēm par grēku priesteris drīkstēja saplēst savas drēbes un tomēr palikt nevainīgs. Tā cilvēku likumi atcēla Dieva pavēli. {LI 584.1}

Tauta ar interesi vēroja katru augstā priestera kustību, un Kajafa domāja, kā iespaidīgāk parādīt savu dievbijību. Bet ar šo aktu, kas bija domāts kā apsūdzība pret Kristu, viņš nievāja To, par kuru Dievs bija teicis: "Mans vārds mājo Viņā." (2. Moz. 23:21) Kajafa pats zaimoja Dievu. Dievs viņu jau bija notiesājis, bet viņš pasludināja nāves spriedumu Kristum par Dieva zaimošanu. {LI 584.2}

Kad Kajafa saplēsa savas drēbes, viņa rīcība simboliski norādīja uz vietu, kādu jūdi kā tauta turpmāk ieņems Dieva priekšā. Tauta, kas reiz bija Dieva izredzēta, pati šķirās no Viņa, ātri kļūdama par tautu, kuru Visaugstākais vairs neatzina par savējo. Kad Kristus pie krusta izsaucās: "Viss piepildīts!" (Jāņa 19:30) un dievnama priekškars pārplīsa divos gabalos, Svētais Gars tādā veidā darīja zināmu, ka jūdu tauta ir atmetusi To, kas bija visu tās simbolu ainojums, visu tās ēnu būtība. Israēls bija šķīries no sava Dieva. Ņemot to vērā, Kajafa tiešām varēja saplēst savas priestera drēbes, ar kuru nēsāšanu tas pretendēja uz to, ka ir Lielā Augstā Priestera pārstāvis. Turpmāk šim tērpam vairs nebija nekādas nozīmes ne viņam, ne tautai. Tiešām, augstajam priesterim vajadzēja saplēst drēbes aiz bailēm par sevi un tautu. {LI 584.3}

Sinedrijs bija pasludinājis, ka Jēzus ir pelnījis nāvi, bet pēc jūdu likumiem apcietināto nedrīkstēja nopratināt nakts laikā. Likumīgu tiesāšanu drīkstēja izdarīt tikai dienas gaismā un pilna padomes sastāva klātbūtnē. Neraugoties uz to, pret Pestītāju jau izturējās kā pret notiesātu noziedznieku un nodeva Viņu viszemāko un nekrietnāko cilvēku patvaļai. Augstā priestera pili ietvēra atklāts pagalms, kurā bija sanākuši kareivji un ļaužu pūlis. Jēzu tagad veda pāri šim pagalmam uz sardzes telpām, un no visām pusēm uz Viņu bira zaimi par to, ka Viņš sevi bija nosaucis par Dieva Dēlu. Ar izsmieklu tika atkārtoti vārdi par sēdēšanu "pie Visuspēcīgā labās rokas" un "nākšanu uz debess padebešiem". Atrazdamies sardzes telpās un gaidīdams savu likumīgo tiesāšanu, Viņš palikaneaiz- sargāts. Aprobežotais pūlis bija noskatījies, ar kādu nežēlību pret Viņu izturējās padomes priekšā, un tas tiem deva drosmi demonstrēt visus savas sātaniskās dabas elementus. Kristus patiesais cēlums un Dievam līdzīgā izturēšanās tos nokaitināja

līdz ārprātam. Viņa lēnprātība, nevainība un diženā, majestātiskā pacietība tos pildīja ar dēmonisku naidu. Žēlsirdība un taisnība tika samītas kājām. Pret noziedzniekiem nemūžam nav izturējušies tik nežēlīgi kā pret Dieva Dēlu. {LI 584.4}

Bet bija vēl kādas asākas sāpes, kas šķēla Jēzus sirdi; tik tiešām, skaudrākus cirtienus nebūtu varējusi izdarīt neviena ienaidnieka roka. Brīdī, kad Kristus pacieta izsmieklu Kajafas priekšā, Pestītāju aizliedza viens no Viņa mācekļiem. {LI 585.1}

Atstājuši savu Kungu dārzā, divi no Viņa mācekļiem tomēr bija uzdrošinājušies Jēzum sekot. Tie bija Pēteris un Jānis. Zināmi, ka Jānis ir viens no Jēzus pazīstamākajiem mācekļiem, priesteri atļāva viņam ieiet zālē, cerēdami, ka tas, savām acīm redzot Vadoņa pa-zemošanu, atmetīs domu, ka Jēzus varētu būt Dieva Dēls. Jānis lūdza, lai arī Pēterim atļauj ieiet, un atļauja tika dota. {LI 585.2}

Pagalmā dega ugunskurs, jo bija visdzestrākā nakts stunda tieši pirms rītausmas. Ap ugunskuru sanāca daudz ļaužu, un Pēteris pārgalvīgi ieņēma vietu starp tiem. Viņš nevēlējās, lai kāds to pazītu kā Jēzus mācekli. Paslepus pievienodamies ļaužu pulkam, tas cerēja, ka tiks noturēts par vienu no tiem, kas Jēzu atveda uz tiesas pili. {LI 585.3}

Bet, kad uguns apgaismoja Pētera seju, durvis sargājošā sieviete tam uzmeta pētošu skatienu. Viņa bija ievērojusi, kā tas ienāca kopā ar Jāni un, pamanot tā sejā nospiestību, domāja, ka tas varētu būt kāds no Jēzus mācekļiem. Tā kā viņa bija Kajafas nama kalpone, tad vēlējās to noskaidrot. Tā uzrunāja Pēteri: "Vai arī tu nepiederi pie šī Cilvēka mācekļiem?" Pēteris satrūkās un apmulsa, jo visu klātesošo skati acumirklī pievērsās viņam. Viņš izlikās, ka kalponi nesaprot. Bet tā bija neatlaidīga un sāka apkārtstāvošajiem skaidrot, ka šis cilvēks ir bijis kopā ar Jēzu. Pēteris jutās spiests atbildēt un dusmīgi teica: "Sieva, es Viņu nepazīstu!" Tā bija pirmā reize, kad māceklis aizliedza Kungu, pēc kuras tūlīt dziedāja gailis. Ak, Pēter, cik ātri tu sāki kaunēties no sava Mācītāja! Tik drīz aizliedzi savu Kungu! {LI 585.4}

Māceklis Jānis iegāja tiesas zālē un necentās slēpt, ka ir Jēzus sekotājs. Viņš nepievienojās rupjajam pūlim, kas zaimoja Kungu. Viņam arī neviens nejautāja, jo tas netēloja neīstu lomu un tādēļ nemodināja aizdomas. Viņš sameklēja klusāku, no pūļa uzmācības pasargātu stūrīti, cik vien iespējams tuvu Jēzum. Tur tas varēja redzēt un dzirdēt visu, kas notika viņa Kunga tiesāšanas laikā. {LI 585.5}

Pēteris negribēja, ka viņu kāds pazītu. Izlikdamies vienaldzīgs, tas bija nostājies uz ienaidnieka zemes un tādā veidā kļuvis par vieglu laupījumu kārdināšanai. Ja Pēterim būtu jācīnās par savu Mācītāju, viņš būtu viens no drošsirdīgākajiem kareivjiem, bet, kad

pret viņu vērsās izsmiekls, tas izrādījās gļēvs. Tā daudzus, kas nebaidās no aktīvas cīņas par savu Kungu, izsmiekls piespiež aizliegt ticību. Pievienojoties tādiem, no kuriem būtu jāizvairās, tie nostājas uz kārdināšanu ceļa. Tie izaicina ienaidnieku tos kārdināt un tad pasaka un izdara daudz ko tādu, ko citos apstākļos nekad nebūtu pieļāvuši. Mūsdienu Kristus māceklis, kas slēpj savu ticību, baidīdamies no ciešanām un negoda, Kungu aizliedz tikpat tieši kā Pēteris tiesas namā. {LI 586.1}

Pēteris centās neizrādīt interesi par sava Kunga tiesāšanu, bet viņa sirds sažņaudzās aiz bēdām, kad tas izdzirda negantos zaimus un redzēja negodu, ko Pestītājs izcieta. Vēl vairāk, tas jutās pārsteigts un sašutis, ka Jēzus tā pazemojās un, paciezdams tādu rīcību, pazemoja arī savus sekotājus. Lai slēptu patiesās jūtas, tas centās pievienoties Jēzus vajātājiem viņu nepiedienīgajos jokos. Bet viņa izturēšanās nebija dabiska. Viņš tēloja neīstu lomu un, cenzdamies runāt vienaldzīgi, nespēja aizturēt sašutuma vārdus par nekrietnību, kas jāpiedzīvo viņa Kungam. {LI 586.2}

Atkal tas pievērsa sev uzmanību, un atkal to apvainoja, ka viņš ir Jēzus piekritējs. Tad Pēteris zvērēdams apliecināja: “Es to Cilvēku nepazīstu!” Tomēr viņam tika dota vēl viena izdevība. Apmēram pēc stundas kāds no augstā priestera kalpiem, tuvs radinieks tam, kuram Pēteris bija nocirtis ausi, jautāja: “Vai es tevi neredzēju pie Viņa dārzā? Patiesi tu esi viens no tiem, jo tu esi galilejietis.” “Tava valoda jau nodod tevi.” Pēteris iedegās dusmās. Jēzus mācekļus varēja pazīt pēc viņu valodas šķīstuma. Gribēdams pilnīgi maldināt jautātājus un turpināt reiz iesākto lomu, Pēteris tagad savu Kungu aizliedza lādēdamies un zvērēdams. Tad gailis dziedāja otro reizi, un viņš, to dzirdot, atcerējās Jēzus vārdus: “Pirms gailis otrreiz dziedās, tu Mani trīskārt aizliegsi.” (Marka 14:30) {LI 586.3}

Kad apkaunojošā zvēresta vārdi vēl bija uz Pētera lūpām un gaiļa skaļā dziedāšana skanēja viņa ausīs, Pestītājs novērsās no bargajiem tiesnešiem, lai uzlūkotu savu nabaga mācekli. Tajā pašā mirklī kaut kas vilktin vilka Pēteri paskatīties uz Kungu. Viņa cēlajos sejas vaibstos māceklis lasīja dziļu līdzjūtību un sirdssāpes, bet dusmu tur nebija.{ LI 586.4}

Šīs bālās, ciešanu pilnās sejas izskats, trīcošās lūpas, līdzjūtīgais un piedodošais skats Pētera sirdi skāra kā asa bulta. Pamodās sirdsapziņa. Sāka šķetināties atmiņu pavediens. Pēteris atcerējās savu tikai pirms nedaudz stundām doto solījumu kopā ar Kungu doties cietumā un nāvē. Māceklis atcerējās, kā viņam sāpēja, kad Pestītājs augšistabā teica, ka tas vēl šajā naktī trīs reizes aizliegs savu Kungu. Pēteris tikko bija apliecinājis, ka Jēzu nepazīstot, un tagad ar rūgtumu bija spiests atzīt, cik labi Kungs pazina viņu, cik pareizi

spēja lasīt viņa sirdi, kuras maldīgums pašam Pēterim nemaz nebija zināms. {LI 587.1}

Pār viņu gāzās veseli atmiņu plūdi. Pestītāja sirsnīgā žēlastība, Viņa laipnība un lēnprātība, cēlsirdība un pacietība, ko Viņš parādīja saviem maldos grimušajiem mācekļiem, tas viss no jauna uzpeldēja atmiņā. Viņš atcerējās brīdinājumu: "Sīmani, Sīmani, redzi, sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus. Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos." (Lūk. 22:31,32) Ar šausmām viņš iedomājās savu nepateicību, savus melus un nepatiesos zvērestus. Vēlreiz uzlūkojis Mācītāju, tas ieraudzīja ceļamies kāda svētuma zaimotāja roku, lai sistu Viņam pa seju. Nespēdams ilgāk izturēt šo skatu, māceklis ar satriektu sirdi metās laukā no zāles. {LI 587.2}

Viens pats pa tumsu tas traucās uz priekšu, nezinādams un nedomādams uz kurieni. Beidzot viņš atradās Ģetzemanē. Viss pirms dažām stundām notikušais tagad kā dzīva aina nostājās acu priekšā. Viņš redzēja sāpēs raustāmies sava Kunga izmocīto, asins sviedriem klāto seju. Ar rūgtiem pašpārmetumiem tas atcerējās, kā Jēzus lūgšanā bija raudājis un cīnījies viens pats, kamēr tie, kuriem vajadzēja būt ar Viņu vienotiem, šajā pārbaudījuma brīdī gulēja. Viņš pieminēja Jēzus svinīgo pavēli: "Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā." (Mat. 26:41) Viņš vēlreiz pārdzīvoja tiesas nama ainas. Mācekļa asiņojošo sirdi mocīja apziņa, ka tieši viņš ir pielicis vislielāko smagumu Pestītāja pazemojumiem un sirdssāpēm. Tajā pašā vietā, kur Jēzus bija izkratījis savu sirdi Tēva priekšā, lūgdamies nāves mokās, tagad arī Pēteris pakrita uz sava vaiga un vēlējās mirt. {LI 587.3}

Gulēdams tad, kad Jēzus pavēlēja būt nomodā un lūgt, Pēteris bija sagatavojis ceļu savam lielajam grēkam. Visi mācekļi, guļot kritiskajā stundā, piedzīvoja lielu zaudējumu. Kristus zināja, cauri kādai uguns pārbaudei tiem būs jāiet. Viņš zināja, kā darbosies sātans, lai paralizētu viņu prātus, ka tie nebūtu sagatavoti pārbaudījumam. Tādēļ arī Jēzus tos brīdināja. Ja iepriekšējās stundas dārzā būtu pavadītas nomodā un lūgšanās, Pēteris netiktu atstāts, lai paļautos tikai uz paša vājajiem spēkiem. Viņš savu Kungu nebūtu aizliedzis. Ja mācekļi būtu palikuši nomodā kopā ar Kristu Viņa dvēseles cīņā, tad tie tiktu sagatavoti skatīt Viņa ciešanas pie krusta. Tie zināmā mērā būtu sapratuši Viņa bezgalīgi lielo ciešanu būtību. Tie atcerētos Kristus vārdus, kas jau iepriekš pasludināja Viņa ciešanas, nāvi un augšāmcelšanos. Visgrūtākās stundas baigajā tumsā tad atmirdzētu cerības stari, kas uzturētu dzīvu viņu ticību. {LI 588.1}

Tiklīdz kā uzausa diena, Sinedrijs sanāca otrreiz, un Jēzu atkal ieveda sēžu zālē. Viņš pats sevi bija nosaucis par Dieva Dēlu, un šos vārdus tie vērsa pret Viņu kā apsūdzību. Tomēr uz šī pamata vien vēl Viņu nevarēja notiesāt, jo daudzi padomes locekļi nakts sēdē

ne-piedalījās un to nedzirdēja. Turklāt tie labi saprata, ka Romas tiesa šajos vārdos neatradīs neko tādu, par ko varētu piespriest nāves sodu. Bet, ja Kristus tos vēlreiz visu klātbūtnē atkārtotu, tad nosprausto mērķi varētu sasniegt. Apliecinājumu, ka Viņš ir Mesija, tie varētu pārvērst par politisku apsūdzību — kā musināšanu uz sacelšanos. {LI 588.2}

"Ja Tu esi Kristus," tie sacīja, "tad saki mums to." Bet Kristus klusēja. Tie turpināja Viņu izjautāt, līdz beidzot sāpju aizlauztā balsī Pestītājs atbildēja: "Ja Es jums saku, jūs neticat. Bet, ja Es jautāju, tad jūs Man neatbildat." Tomēr, lai tiem nebūtu attaisnojuma, Viņš vēl pievienoja svinīgu brīdinājumu: "Bet no šī laika Cilvēka Dēls sēdēs pie Visspēcīgā Dieva labās rokas." {LI 588.3}

"Tātad Tu esi Dieva Dēls?" tie visi vienā balsī izsaucās. "Un Viņš tiem sacīja: "Jūs sakāt, ka Es tas esmu." Tad tie kliedza: "Kādas liecības mums vēl vajag? Jo mēs paši to esam dzirdējuši no Viņa mutes." Tā trešo reizi jūdu varasvīri nolēma, ka Jēzum ir jāmirst. Pēc viņu domām, tagad tikai vajadzēja panākt, lai romieši nāves spriedumu apstiprina — un Kristu varētu nodot šo ļaužu rokās. {LI 588.4}

Tad sekoja trešā reize, kad Jēzu sita un apsmēja. Tas bija vēl ļaunāk par to, ko bija darījis nesaprātīgais pūlis. Viss notika priesteru un rakstu mācītāju klātbūtnē un ar viņu atbalstu. Viņu sirdīs vairs nebija nekādu līdzcietības vai cilvēcības jūtu. Ja varasvīru argumenti bija par vājiem, lai apklusinātu Jēzus balsi, tie izmantoja citus līdzekļus, kas pret ķeceriem ir pielietoti visos laikmetos — varmācību, ciešanas un nāvi. {LI 588.5}

Kad tiesneši pasludināja Jēzum nāves spriedumu, tautu pārņēma sātaniskas dusmas. Ļaužu kliedzieni līdzinājās niknu zvēru rēkšanai. Pūlis aurodams metās virsū Jēzum: "Viņš ir vainīgs! Nāvi Viņam!" Ja nebūtu romiešu kareivju, tad Jēzus nenodzīvotu līdz Golgātas krustam. Ja Romas autoritāte nebūtu stājusies ceļā un ar ieročiem aizkavējusi pūļa vardarbību, tad tie Viņu būtu saplosījuši gabalos turpat tiesnešu priekšā. {LI 589.1}

Vīri, kas pēc izcelsmes bija pagāni, bija dusmīgi par brutālo izturēšanos pret cilvēku, kuram vēl nebija pierādīta nekāda vaina. Romas vadītāji paziņoja, ka jūdi, piespriezdami Jēzum nāvi, iejaucas Romas varas tiesībās un ka notiesāt cilvēku uz nāvi tikai uz Viņa paša liecības pamata ir pret jūdu bauslību. Šī iejaukšanās notikumu gaitā radīja zināmu atelpas brīdi, tomēr jūdu vadoņi bija miruši tiklab žēlastībai, kā kaunam. {LI 589.2}

Priesteri un rakstu mācītāji aizmirsa savam amatam atbilstošo cieņu un apsaukāja Dieva Dēlu ar nekrietniem vārdiem. Tie smējās par Viņa izcelsmi. Tie paziņoja, ka, pārgalvīgi pasludinot sevi par Mesiju, Viņš ir pelnījis visapkaunojošāko nāvi.

Visnekrietnākie no tiem atļāvās Pestītājam sist. Tad Viņam uz galvas uzmeta vecu drēbi, un, sitot pa seju, mocītāji vaicāja: “Uzmini, Kristu, kurš Tevi sita?” Kad drēbi noņēma, kāds no pēdējiem neģēļiem iespļāva Viņam sejā. {LI 589.3}

Dieva eņģeļi uzticīgi pierakstīja katru pret viņu mīļoto Pavēlnieku vērsto apvainojošo skatu, vārdu un darbu. Pienāks diena, kad nekrietnie zaimotāji un spļāvēji ieraudzīs kādreiz bālo Kristus seju spīdam spožāk par sauli. {LI 589.4}

76 Nodaļa - Jūda

Jūdas biogrāfija ir bēdīgs iznākums dzīvei, kas būtu varējusi pagodināt Dievu. Ja Jūda būtu miris pirms sava pēdējā ceļojuma uz Jeruzālemi, viņu uzskatītu par cienījamu divpadsmit mācekļu pārstāvi, par tādu, kura vēlāk ļoti pietrūkst. Nebūtu riebuma un nicināšanas, kas tagad viņa vārdu pavada cauri gadsimtiem, ja nebūtu parādījušās tās rakstura īpašības, kas atklājās viņa dzīves beigās. Bet zināma mērķa dēļ viņa raksturs tika atklāts visai pasaulei. Tam vajadzēja kļūt par brīdinājumu tiem, kas līdzīgi viņam kļūst par nodevējiem svētos pienākumos. {LI 590.1}

Īsi pirms Pasā svētkiem Jūda bija atjaunojis savu līgumu ar priesteriem, apsoloties nodot Jēzu viņu rokās. Tad arī tika norunāts, ka Pestītāju sagūstīs kādā no Viņa klusajām pārdomu un lūgšanu vietām. Kopš mielasta Sīmaņa namā Jūdam bija pietiekami daudz laika, lai pārdomātu šo solījumu, bet viņa nodoms nemainījās. Par trīsdesmit sudraba gabaliem — par verga cenu — viņš kaunam un nāvei nodeva godības Kungu. {LI 590.2}

No dabas Jūdam bija stipri izteikta tieksme uz naudu, bet agrāk viņš vēl nebija tik sabojāts, lai izdarītu kaut ko tamlīdzīgu. Viņš sevī loloja ļaunu mantkārības garu, līdz tas kļuva par viņa dzīves noteicošo spēku. Mīlestība uz bagātību guva virsroku pār mīlestību pret Kristu. Kļūdams par viena netikuma vergu, tas nodeva sevi sātanam, lai iegrimtu grēkā visā pilnībā. {LI 590.3}

Jūda mācekļiem pievienojās tad, kad Kristum jau sekoja daudz ļaužu. Pestītāja mācības aizkustināja ļaužu sirdis, kad tie aizgrābti klausījās sinagogās, jūras krastā vai kalnā runātajos vārdos. Jūda redzēja slimos, aklos un kroplos no apkārtējiem ciematiem nākam pie Jēzus. Viņš redzēja pie Meistara kājām noliktos mirējus, kā arī Pestītāja varenos darbus — slimo dziedināšanu, velnu izdzīšanu, mirušo uzmodināšanu, — un arī sevī sajuta Kristus spēka pierādījumu. Viņš atzina, ka Kristus mācība ir augstāka par visu, ko viņš jebkad bija dzirdējis. Jūda mīlēja lielo Skolotāju un ilgojās būt Viņa tuvumā. Viņš izjuta vēlēšanos pēc izmaiņas raksturā un dzīvē un, pievienodamies Jēzum, cerēja to iegūt. Pestītājs Jūdu neatraidīja. Viņš pieņēma to kā vienu no divpadsmit mācekļiem. Viņš tam uzticēja evaņģēlista darbu. Viņš piešķīra spēku dziedināt slimos un izdzīt velnus. Bet Jūda nekad pilnīgi nepakļāvās Kristum. Viņš neatteicās no pasaules godkārības, nedz arī no mīlestības uz naudu. Pieņemdams Kristus kalpa stāvokli, tas tomēr nepakļāva sevi dievišķai pārveidošanai. Viņš domāja, ka var paturēt pats savus spriedumus un uzskatus, un attīstīja tieksmi kritizēt un apsūdzēt. {LI 590.4}

Mācekļi augstu vērtēja Jūdu, un viņam bija liela ietekme uz tiem. Arī viņš pats bija

augstās domās par savām spējām un uz saviem ticības brāļiem noraudzījās kā uz daudz zemākiem. Viņš pie sevis sprieda, ka tie nespēj saskatīt izdevības un neizmanto apstākļu sniegtās priekšrocības un ka draudze nekad neuzplauks, ja par vadītājiem būs tādi tuvredzīgi cilvēki. Pēteris bija straujš, tas rīkosies neapdomīgi. Jānis, kas kā lielus dārgumus krāja no Kristus lūpām nākušās atziņas, Jūdas izpratnē bija vājš finansists. Matejs, kuram bija ieaudzināta kārtība un noteiktība, šķita pārāk pedantisks attiecībā uz godīgumu. Viņš vienmēr domāja par Kristus vārdiem, un tie bija viņu tā pārņēmuši, ka pēc Jūdas uzskatiem no Mateja nevarēja gaidīt izveicīgu un tālredzīgu rīcību. Tā Jūda pārskatīja visus savus biedrus un glaimoja pats sev, ka draudze bieži būtu nonākusi strupceļā un grūtībās, ja nebūtu viņa tik ievērojamo spēju visu pareizi izkārtot. Viņš sevi uzskatīja par nepārspējamu. Viņš uzskatīja, ka pagodina Kristus darbu ar savu klātbūtni un atbilstoši arī izturējās. {LI 591.1}

Jūda bija akls pret sava rakstura vājību, tādēļ Kristus viņam sagādāja apstākļus, kuros tam bija izdevība pamanīt un izlabot savas kļūdas. Kā mācekļu mantzinis viņš tika aicināts rūpēties par mazā pulciņa vajadzībām un atvieglot trūkumcietēju stāvokli. Kad Pasā mielasta telpās Jēzus viņam sacīja: “Ko tu dari, to dari drīz!” (Jāņa 13:27), mācekļi domāja, ka Kungs tam liek iegādāties kaut ko svētkiem vai arī ziedot nabagiem. Kalpodams citiem, Jūda varēja ieaudzināt sevī nesavtību. Tomēr, ik dienas klausīdamies Kristus mācībās un redzēdams Viņa pašuzupurīgo dzīvi, Jūda ļāva vaļu mantkārīgām tieksmēm. Mazās naudas summas, kas nonāca viņa rokās, tam kļuva par pastāvīgu kārdinājumu. Bieži, izdarījis kādu mazu pakalpojumu Kristum vai ziedojis laiku reliģiskiem mērķiem, tas no trūcīgā fonda pats sev izmaksāja algu. Viņa acīs šie iemesli attaisnoja tādu rīcību, bet Dieva acīs viņš bija zaglis. {LI 591.2}

Kristus bieži atkārtotā patiesība, ka Viņa valstība nav no šīs pasaules, Jūdam kļuva par apvainojumu. Tas domās bija izstrādājis noteiktu darbības plānu un cerēja, ka Kristus tieši tā arī rīkosies. Viņš bija izplānojis, ka Jānis Kristītājs jāatbrīvo no cietuma, taču Jānis tika atstāts, lai tam nocirstu galvu. Kristus neparādīja savas ķēnišķās tiesības un neatrieba Jāņa nāvi, bet kopā ar mācekļiem aizgāja uz kādu lauku apvidu. Jūda vēlējās daudz agresīvāku rīcību. Tas domāja, ka Jēzum nevajadzētu aizkavēt mācekļus īstenot savus plānus, tad darbs būtu sekmējies labāk. Tāpat viņš ievēroja jūdu vadoņu pieaugošo naidu un redzēja, ka Jēzus atstāja bez ievērības viņu izaicinājumus, kad tie pieprasīja kādu zīmi no Debesīm. Viņa sirds bija atvērta neticībai, un ienaidnieks tam iedvesa šaubu un sacelšanās domas. Kāpēc Jēzus tik daudz kavējas pie tā, kas atņem drosmi? Kāpēc Viņš pareģo grūtības un vajāšanas sev un mācekļiem? Izredzes ieņemt augstu vietu

jaunajā valstī bija pamudinājušas Jūdu atbalstīt Kristus darbu. Vai viņš būtu vīlies? Jūda nebija izlēmis, vai Jēzus ir Dieva Dēls; tas šaubījās un meklēja zināmu izskaidrojumu Viņa varenajiem darbiem. {LI 592.1}

Pretēji Pestītāja mācībai Jūda visu laiku sevī loloja domu, ka Kristus valdīs Jeruzālemē kā ķēniņš. Gadījumā, kad tika paēdināti pieci tūkstoši, viņš to mēģināja īstenot. Jūda palīdzēja izdalīt ēdienu izsalkušajam ļaužu pulkam. Viņam bija izdevība iepazīties ar labklājību, kādu var iegūt Jēzus spēkā. Viņš izjuta apmierinājumu, kas allaž pavada kalpošanu Dievam. Viņš palīdzēja atvest pie Kristus slimos un ciešanu nomāktos. Viņš redzēja, kā tika remdētas sāpes un kā no Lielā Ārsta dzīvinošā spēka cilvēku sirdīs ieplūst prieks un līksmība. Māceklis būtu varējis saprast Kristus darba metodes, bet paša egoistiskās vēlēšanās viņu padarīja aklu. Jūda bija pirmais, kas gribēja izmantot sajūsmu, ko radīja maizes laušanas laikā pie-dzīvotais brīnums. Viņš bija tas, kas ierosināja Kristu celt par ķēniņu ar varu. Viņš loloja lielas cerības, tādēļ arī vilšanās bija rūgta. {LI 592.2}

Kristus runa sinagogā par dzīvības maizi bija pagrieziena punkts Jūdas dzīvē. Viņš dzirdēja vārdus: "Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī." (Jāņa 6:53) Viņš redzēja, ka Kristus piedāvā garīgu, nevis laicīgu labumu. Jūda sevi uzskatīja par tālredzīgu, jo spēja paredzēt, ka Jēzus netiks godāts un nespēs piešķirt augstas vietas arī saviem sekotājiem. Tādēļ viņš nolēma neizveidot tik ciešas attiecības ar Kristu, ka nevarētu aiziet. Viņš vēl pavēros. Tā viņš arī darīja. {LI 592.3}

No šī brīža Jūda bieži izteica šaubas, kas mulsināja pārējos mācekļus. Viņš uzsāka strīdus un pauda maldinošus uzskatus, atkārtodams argumentus, ko farizeji un rakstu mācītāji bija izvirzījuši pret Jēzus apgalvojumiem. Visas mazās un lielās nepatikšanas un bēdas, visas grūtības un redzamos Evaņģēlija izplatīšanas šķēršļus Jūda izskaidroja kā pierādījumus tam, ka šī vēsts nav ticama. Viņš minēja Svēto Rakstu vietas, kam nebija nekāda sakara ar tām patiesībām, ko Kristus tobrīd sludināja. Šīs rakstvietas, izņemtas no konteksta, mulsināja mācekļus un vairoja uzmācīgo mazdūšību. Tomēr visu to Jūda izdarīja tādā veidā, ka viņš tika uzskatīts par visai apzinīgu. Kad mācekļi meklēja pierādījumus, kas apstiprinātu Lielā Mācītāja vārdus, Jūda gandrīz nemanāmi novirzīja tos uz cita ceļa. Tā ļoti reliģiskā un šķietami gudrā veidā tas nostādīja lietas pavisam citādā gaismā, nekā Kristus tās bija pasniedzis, un piedēvēja Viņa vārdiem pretēju nozīmi. Jūdas priekšlikumi pastāvīgi iededzināja godkārīgu tieksmi pēc laicīgas paaugstināšanās un tādā veidā novērsa mācekļus no svarīgākām pārdomām. Strīdus par to, kurš ir lielākais, gandrīz vienmēr izraisīja Jūda. {LI 593.1}

Kad Jēzus bagātajam jauneklim pastāstīja, uz kāda nosacījuma pamata iespējams kļūt

par mācekli, Jūda bija saīdzis. Viņš domāja, ka tiek pieļauta kļūda. Ja ticīgajiem pievienotos tādi cilvēki kā šis vadītājs, tie palīdzētu atbalstīt Kristus darbu. Ja tikai mani pieņemtu par padomdevēju, viņš domāja pie sevis, tad gan es varētu ieteikt daudz plānu, kas nāktu par labu mazajai draudzei. Viņa principi un metodes gan mazliet atšķirtos no Kristus principiem un metodēm, bet šajās lietās tas iedomājās, ka ir gudrāks par savu Meistaru. {LI 593.2}

Visā, ko Kristus sacīja saviem mācekļiem, bija kaut kas, kam Jūda savā sirdī nepiekrita. Viņa ietekmes dēļ neapmierinātības raugs ātri darīja savu darbu. Mācekļi nesaredzēja īsto ierosinātāju, bet Jēzus saprata, ka sātans Jūdu apvelta ar savām īpašībām, tā atverot kanālu, pa kuru ietekmēt pārējos mācekļus. Kristus par to bija runājis jau gadu pirms tika nodots: "Vai Es neesmu izredzējis jūs divpadsmit? Bet viens no jums ir velns." (Jāņa 6:70) {LI 593.3}

Tomēr Jūda atklāti nesacēlās un neizrādīja šaubas par Pestītāja mācībām. Līdz pat mielastam Sīmaņa namā viņš arī atklāti nekurnēja. Kad Marija svaidīja Pestītāja kājas, Jūda parādīja savu mantkārību. Pēc Jēzus rājiena viņu piepildīja žultains rūgtums. Aizvainotais lepnums un atriebības kāre salauza visus žogus, un tik ilgi auklētā alkatība sagrāba viņu savā varā. To piedzīvos ikviens, kas ilgstoši rotaļāsies ar ļaunumu. Katrs neapkarots un neuzvarēts grēks atsaucas uz sātana kārdinājumu un pakļauj dvēseli viņa gribai. {LI 593.4}

Tomēr Jūda vēl nebija pilnīgi nocietinājies. Pat tad, kad tas jau divas reizes bija solījies nodot Pestītāju, viņam bija izdevība nožēlot un atgriezties. Lieldienu jēru ēdot, Jēzus pierādīja savu dievišķumu, atklādams nodevēja nodomus. Kalpojot mācekļiem, Viņš savā mīles-tības lokā ietvēra arī Jūdu. Bet šis pēdējais mīlestības aicinājums netika ņemts vērā. Tad Jūdas liktenis tika izšķirts, un kājas, kuras Jēzus tikko bija mazgājis, aizsteidzās pildīt nodevēja darbu. {LI 594.1}

Jūda domāja —ja jau Jēzum jātiek piesistam krustā, tad tam tā arī jānotiek, un viņa rīcība, nododot Pestītāju, iznākumu nemainīs. Bet, ja Jēzum nav jāmirst, tad tādā veidā Viņš būs piespiests sevi atbrīvot. Jebkurā gadījumā Jūda ar tādu rīcību tikai iegūs. Māceklis rēķināja, ka, nododot savu Kungu, viņš būs noslēdzis dzīvē kādu veiklu darījumu. {LI 594.2}

Jūda tomēr neticēja, ka Kristus ļaus, lai Viņu sagūsta. Nododams Jēzu, tas Kungu gribēja tikai pamācīt. Viņš cerēja nospēlēt tādu lomu, kas Pestītājam liktu būt piesardzīgākam un pret viņu izturēties ar atbilstošu cieņu. Jūda neapzinājās, ka viņš Jēzu

nodod nāvei. Cik bieži, kad Pestītājs runāja līdzībās, rakstu mācītājus un farizejus aizskāra Viņa zīmīgie ainojumi! Cik bieži tie paši sev bija pasludinājuši spriedumu! Tādās reizēs, kad patiesība skāra sirdi, tie, dusmu pārņemti, pacēla akmeņus, lai mestu uz Viņu. Bet atkal un atkal Kristus bija no tiem aizgājis. Ja jau Viņš spēja izvairīties tik daudzos gadījumos, domāja Jūda, tad arī šoreiz neļaus sevi sagūstīt. {LI 594.3}

Jūda nolēma to pārbaudīt. Ja Jēzus tiešām ir Mesija, tad ļaudis, kuriem Viņš tik daudz laba darījis, sapulcēsies un pasludinās Viņu par ķēniņu. Tad reiz būs miers daudziem, kas tobrīd bija neziņā. Arī Jūdam būs savs nopelns par to, ka tas uzcēlis ķēniņu Dāvida tronī. Šis darbs jaunajā valstībā viņam nodrošinās pirmo vietu, tūlīt aiz Kristus. {LI 594.4}

Saskaņā ar šo plānu viltus māceklis nodeva Jēzu. Dārzā, teikdams pūļa vadoņiem: "Kuru es skūpstīšu, tas ir Tas, To gūstiet" (Mat. 26:48), viņš bija pārliecināts, ka Kristus no viņu rokām izbēgs. Vēlāk, ja tie tam pārmestu, viņš varētu sacīt: "Vai es jums neteicu, lai jūs Viņu stingri turiet ciet?" {LI 594.5}

Bet Jūda piedzīvoja to, ka, rīkodamies pēc viņa vārdiem, gūstītāji Jēzu sasēja. Pārsteigts māceklis vēroja, kā Pestītājs atļāva, lai Viņu aizved. Izbijies un nobažījies tas Viņam sekoja no dārza uz jūdu varasvīru tiesu, pie katras kustības gaidīdams, ka Kristus savus ienaidniekus pārsteigs, parādīsies kā Dieva Dēls un visu viņu sazvērestību un varu pārvērtīs par neko. Tā aizritēja stunda pēc stundas, bet Jēzus pacieta visas pārestības un zaimus, kas tika vērsti pret Viņu. Tad nodevēju sagrāba šausmīgas bailes par to, ka Viņš ir pārdevis nāvei savu Kungu. {LI 595.1}

Kad pratināšana tuvojās beigām, Jūda nespēja ilgāk izturēt savas noziedzīgās sirdsapziņas mokas. Zālē piepeši atskanēja aizsmakusi balss, kas visu sirdīm lika nodrebēt bailēs: "Viņš ir nevainīgs! Saudzē Viņu, Kajafa!" {LI 595.2}

Tad kļuva redzams Jūdas garais stāvs spiežamies cauri izbiedētajam ļaužu pūlim. Viņa seja šķita bāla un mežonīga. Uz pieres bija izspiedušās lielas sviedru lāses. Nonācis līdz tiesneša krēslam, tas augstā priestera priekšā nometa zemē sudraba gabalus — maksu par sava Kunga nodošanu. Cieši satvēris Kajafas drēbju vīli, tas lūdza atbrīvot Jēzu, apliecinādams, ka Viņš nav darījis neko tādu, ar ko būtu pelnījis nāvi. Kajafa dusmīgi no tā atbrīvojās, bet bija apmulsis un nezināja, ko sacīt, jo tagad atklājās priesteru nekrietnā sazvērestība. Bija skaidrs, ka tie ir uzpirkuši mācekli, lai tas nodotu savu Mācītāju. {LI 595.3}

"Es esmu grēkojis, nododams nenoziedzīgas asinis!" no jauna kliedza Jūda. Bet

augstais priesteris, atguvis pašsavaldīšanos, ar izsmieklu atbildēja: “Kas mums par daļu? Raugi tu pats!” (Mat. 27:4) Priesteri labprāt bija izlietojuši Jūdu par savu ieroci, bet tie arī nicināja viņa zemisko rīcību. Kad māceklis nāca atzīties, tie viņu atgrūda. {LI 595.4}

Tad Jūda metās Jēzum pie kājām, apliecinādams, ka Viņš ir Dieva Dēls un lūgdamies, lai Viņš sevi atbrīvo. Pestītājs nodevējam neko nepārmeta. Viņš zināja, ka Jūdas sirdī nav atgriešanās un ka viņa noziedzīgo dvēseli atzīties ir piespiedusi briesmīgā apziņa par gaidāmo sodu un pazušanu. Viņš neizjuta dziļu, patiesi satriektas sirds nožēlu par to, ka nodevis bezvainīgo Dieva Dēlu un aizliedzis Israēla Svēto. Tomēr Jēzus neteica nevienu nosodošu vārdu. Ar žēlumu Viņš raudzījās uz Jūdu un sacīja: “Uz šo stundu Es esmu pasaulē nācis.” {LI 595.5}

Pārsteiguma čuksti pāršalca pūli. Klātesošie ar izbrīnu vēroja Kristus iecietīgo izturēšanos pret savu nodevēju. No jauna tiem uzausa pārliecība, ka šis Vīrs ir kas vairāk nekā mirstīgs cilvēks. Bet, ja Viņš ir Dieva Dēls — runāja šaubas —, kāpēc tad Viņš neatbrīvojas no saitēm un nesakauj savus apsūdzētājus? {LI 596.1}

Jūda redzēja, ka viņa lūgšanās ir veltīga, un metās laukā no tiesas zāles, saukdams: “Par vēlu! Par vēlu!” Viņš juta, ka nespēj dzīvot, lai skatītos, kā Jēzu piesit krustā. Izmisumā tas aizgāja un pakārās. {LI 596.2}

Vēlāk, tanī pašā dienā, ceļā no Pilāta tiesas nama uz Golgātu ļaunā pūļa kliedzieni un zaimi uz mirkli apklusa, kad tie, vezdami Jēzu uz krustā sišanas vietu, gāja garām vientulīgam dārza stūrim un zemē pie kāda nokaltuša koka ieraudzīja Jūdas līķi. Tas bija atbaidošs skats. Valgs nebija izturējis viņa svaru. Krītot līķis bija briesmīgi izkropļots un tagad to laizīja suņi. Tā atliekas nekavējoties apraka, lai paslēptu ļaužu acīm, bet pēc tam no pūļa tomēr atskanēja mazāk zaimu, un dažā labā bālajā sejā varēja nojaust apslēptas pārdomas. Šķita, ka atmaksa jau piemeklēja tos, kas bija noziegušies pret Jēzus asinīm. {LI 596.3}

77 Nodaļa - Pilāta tiesas nama

(Mat. 27:2,11-31; Marka 15:1-20; Lūk. 23:1-25; Jāņa 18:28-40;19:1-16) {LI 597.1}

Romas ieceltā pārvaldnieka Pilāta tiesas namā Kristus stāv sasiets kā cietumnieks. Ap Viņu ir karavīru sardze, un zāli ātri piepilda skatītāji. Tieši pretī ieejai ārā stāv Sinedrija locekļi, priesteri, rakstu mācītāji, vecākie un pulks ļaužu. {LI 597.2}

Notiesājusi Jēzu, Sinedrija padome bija ieradusies pie Pilāta, lai panāktu sprieduma apstiprināšanu un izpildīšanu. Bet šie jūdu vadītāji negribēja ieiet Romas tiesas namā. Pēc viņu ceremoniālās bauslības likumiem tie tādējādi būtu apgānījušies un nevarētu piedalīties Pasā svētku mielastā. Savā aklumā tie nesaprata, ka asinskārais ienaids jau sen bija piesārņojis viņu sirdis. Tie neaptvēra, ka Kristus ir īstais Pasā Jērs un ka, atsakoties no Viņa, lielajiem svētkiem viņu dzīvē vairs nav nekādas nozīmes. {LI 597.3}

Kad Pestītāju ieveda tiesas zālē, Pilāts Viņam uzmeta nelaipnu skatienu. Romas iecelto pārvaldnieku steigšus bija izsaukuši no guļamistabas, un viņš gribēja savu pienākumu paveikt pēc iespējas ātrāk. Viņš bija gatavs pret cietumnieku uzstāties ar visu tiesneša bardzību. Pieņēmis visstingrāko sejas izteiksmi, Pilāts pagriezās, lai redzētu cilvēku, kura nopratināšanas dēļ viņš tik agri bija iztraucēts no miega. Viņš saprata vienīgi to, ka tam jābūt kādam, ko jūdu varasvīri grib pēc iespējas ātrāk notiesāt un sodīt. {LI 597.4}

Pilāts pavērās uz apsūdzētājiem, un tad viņa skats pārbaudoši apstājās pie Jēzus. Savā laikā viņš bija kārtojis visdažādāko noziedznieku lietas, bet vēl nekad pie viņa nebija atvests tik krietns un cēls cilvēks. Pestītāja sejā tas nespēja saskatīt ne vainas apziņu, ne bailes, ne spītību, nedz izaicinājumu. Viņš ieraudzīja Cilvēku ar mierīgu un cieņas pilnu stāju, kura sejas izteiksme nesa nevis nozieguma, bet gan Debesu zīmogu. {LI 597.5}

Kristus stāja Pilātu ietekmēja labvēlīgi. Viņā pamodās vislabākās jūtas. Par Jēzu un Viņa darbiem tas jau bija dzirdējis. Sieva bija stāstījusi par Galilejas pravieti, kas dziedina slimos un uzmodina mi- rušos. Tagad tas viss kā sapnis atausa Pilāta atmiņā. Viņš atcerējās no vairākiem avotiem saņemtās vēstis un nolēma prasīt no jūdiem paskaidrojumu, par ko tie apsūdz šo apcietināto. {LI 597.6}

“Kas ir šis Vīrs un kāpēc jūs Viņu esat atveduši?” tas jautāja. “Kādas apsūdzības jūs pret Viņu uzturat?” Jūdi izskatījās apmulsuši. Zinādami, ka nespēs pamatot savu apsūdzību pret Kristu, tie nevēlējās lietas atklātu izskatīšanu, tādēļ atbildēja, ka Viņš esot krāpnieks, Jēzus no Nācaretes. {LI 598.1}

Vēlreiz Pilāts jautāja: "Kādu sūdzību jūs ceļat pret šo Cilvēku?" Priesteri neatbildēja uz viņa jautājumu, bet tikai dusmīgi izsaucās: "Ja Viņš nebūtu ļaundaris, mēs Viņu tev nebūtu nodevuši!" Ja tautas vadītāji, Sinedrija locekļi, tev atved cilvēku, kurš pēc viņu domām pelnījis nāvi, vai tad vēl ir vajadzīga apsūdzība? Tie cerēja Pilātu ietekmēt, norādot uz savu autoritāti, lai nepratinot panāktu viņa piekrišanu savai prasībai. Viņiem bija nepieciešams tikai sprieduma apstiprinājums, jo tie pavisam labi zināja, ka ļaudis, kas bija redzējuši Kristus brīnumdarbus, varēja pastāstīt pavisam ko citu — pretēju viņu sacītajiem meliem. {LI 598.2}

Priesteri domāja, ka ar raksturā vājā un svārstīgā Pilāta palīdzību tie bez grūtībām varēs īstenot savus plānus. Pirms tam viņš jau vairākkārt steigā bija parakstījis nāves spriedumus, notiesādams cilvēkus, par kuriem priesteri zināja, ka tie nav pelnījuši nāvi. Viņa skatījumā viena cietumnieka dzīvībai bija maza vērtība, un nebija lielas nozīmes, vai tas bija vainīgs, vai ne. Priesteri cerēja, ka Pilāts Jēzum piespriedīs nāvi bez Viņa nopratināšanas, un to viņi izlūdzās kā labvēlību savu lielo nacionālo svētku gadījumā. {LI 598.3}

Bet šoreiz apsūdzētajā bija kaut kas tāds, kas Pilātu no tā atturēja. Viņš neuzdrošinājās tā rīkoties. Viņš saprata priesteru nolūku un atcerējās, ka nesen Jēzus uzmodināja Lācaru, cilvēku, kurš bija miris jau pirms četrām dienām. Tādēļ Pilāts nolēma neparakstīt nāves spriedumu, kamēr nebūs uzzinājis Jēzum izvirzīto apsūdzību un noskaidrojis, vai to var pierādīt. {LI 598.4}

"Ja jūsu tiesa ir pietiekama," tas teica, "kāpēc tad jūs sagūstīto vedat pie manis?" "Ņemiet jūs Viņu un tiesājiet Viņu pēc sava likuma!" Tādā veidā piespiesti, priesteri atzinās, ka viņi spriedumu jau ir iznesuši un, lai tas stātos spēkā, nepieciešams tikai Pilāta apstiprinājums. "Kāds ir jūsu spriedums?" jautāja Pilāts. "Nāve," tie atbildēja, "bet mums nav atļauts nāvessodu izpildīt." Tie lūdza Pilātu atzīt viņu lēmumu par Kristus sodāmību un izpildīt viņu spriedumu. Atbildību par sekām tie bija gatavi uzņemties paši. {LI 598.5}

Pilāts nebija ne taisns, ne apzinīgs tiesnesis, tomēr, lai arī cik morāli vājš viņš bija, tas atteicās izpildīt tādas prasības. Viņš negribēja notiesāt Jēzu, pirms nebūs celta apsūdzība. {LI 599.1}

Priesteri atradās dilemmas priekšā. Tie saprata, ka tagad rūpīgi jānoslēpj sava liekulība. Viņi nedrīkstēja parādīt, ka Jēzus ir apcietināts reliģisku iemeslu dēļ. Ja to izvirzītu kā pamatu, tad viņu sūdzībām Pilāta acīs vairs nebūtu nozīmes. Jautājums

jānostāda tā, lai Jēzu varētu sodīt kā politisku ienaidnieku, jo dumpji un sacelšanās starp jūdiem nebija nekāds retums. Pret šiem nemieriem romieši vērsās ļoti nesaudzīgi un pastāvīgi uzmanīja it visu, kas varētu izraisīt sacelšanos. {LI 599.2}

Tikai pirms dažām dienām farizeji bija mēģinājuši Kristu ievilināt slazdos ar jautājumu: "Vai mums ir brīv ķeizaram nodevas dot?" Bet Kristus atmaskoja viņu liekulību. Klātesošie romieši redzēja sazvērnieku pilnīgo neveiksmi un viņu apjukumu, kad Jēzus atbildēja: "Dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder!" (Lūk. 20:22-25) {LI 599.3}

Priesteri gribēja radīt iespaidu, ka šinī gadījumā Kristus ir mācījis to, ko tie cerēja no Viņa dzirdēt. Savā bezizejā tie aicināja palīgā viltus lieciniekus "un iesāka Viņu apsūdzēt, sacīdami: "Mēs atrodam, ka šis mūsu tautu mulsina un aizliedz dot ķeizaram nodokļus, sacīdams, ka Viņš esot Kristus, Ķēniņš." Trīs apsūdzības, un visas nepamatotas. Priesteri to labi zināja, bet mērķa sasniegšanai bija gatavi uz visu. {LI 599.4}

Pilāts skaidri redzēja viņu nodomu. Tas neticēja, ka apcietinātais būtu rīkojis sazvērestību pret valdību. Viņa lēnprātīgais un pazemīgais izskats nepavisam nesaskanēja ar šo apsūdzību. Pilāts bija pārliecināts, ka tiek gatavots slepens plāns, lai iznīcinātu nevainīgu cilvēku, kas traucē jūdu amatpersonām. Pagriezies pret Jēzu, tas vaicāja: "Vai Tu esi jūdu Ķēniņš?" Pestītājs atbildēja: "Tu to saki." Brīdī, kad Jēzus to sacīja, Viņa sejas izteiksme kļuva gaiša, it kā to būtu apspīdējis saules stars. {LI 599.5}

Izdzirduši atbildi, Kajafa ar sabiedrotajiem piesauca Pilātu par liecinieku, ka Jēzus esot atzinies inkriminētajā noziegumā. Trokšņodami un kliegdami priesteri, rakstu mācītāji un vadītāji prasīja, lai Viņu notiesā uz nāvi. Šos saucienus pārtvēra pūlis, un izcēlās apdullinošs troksnis. Pilāts apmulsa. Redzēdams, ka Jēzus saviem apsūdzētājiem neko neatbild, tas Viņam vaicāja: "Vai Tu nekā neatbildi? Redzi, cik smagi tie Tevi apsūdz!" Bet Jēzus vairs neko neatbildēja. {LI 599.6}

Stāvēdams aiz Pilāta, tiesas pagalmā visiem labi saredzams, Kristus dzirdēja apvainojumus un lamāšanos, bet uz visām pret Viņu vērstajām nepatiesajām apsūdzībām Pestītājs neatbildēja ne vārda. Visa Viņa stāja liecināja par apzinātu nevainību. Apkārt trakojošā vētra Viņu nesatricināja. Šķita, ka drausmīgā ienaida bangas, celdamās arvien augstāk un augstāk, līdzīgi trakojošiem okeāna viļņiem lauztos uz Viņu, bet neaizskartu. Jēzus stāvēja klusēdams, bet Viņa klusēšana runāja visspēcīgāk. Tā bija kā gaisma, kas izstaro no cilvēka iekšienes. {LI 600.1}

Pilāts bija pārsteigts par Viņa pacietību. "Vai šis vīrs visu notiekošo neņem vērā tāpēc, ka negrib glābt savu dzīvību?" tas pats sev jautāja. Uzlūkodams Jēzu, kas bez

atriebības panesa apsmieklus un zaimus, Pilāts juta, ka viņš nevar būt tik nepatiess un netaisns kā kliedzošie priesteri. Cerēdams uzzināt patiesību un gribēdams izbēgt no pūļa trakošanas, Pilāts iesauca Jēzu pie sevis un vēlreiz jautāja: "Vai Tu esi jūdu Ķēniņš?"{ LI 600.2}

Jēzus arī uz šo jautājumu tieši neatbildēja, jo Viņš zināja, ka Svētais Gars cenšas Pilātu pārliecināt, un tāpēc deva tam izdevību savu pārliecību apstiprināt. "Vai tu to saki no sevis," Viņš prasīja, "jeb vai citi tev par Mani stāstījuši?" Tas ir, vai tā jautāt Pilātu pamudina priesteru apsūdzības, vai arī tiešām viņš vēlas saņemt gaismu no Kristus? Pilāts saprata izteikto domu, bet viņa sirdī pamodās augstprātība. Viņš negribēja apstiprināt radušos pārliecību. "Vai tad es esmu jūds?" viņš sacīja. "Tava tauta un Tavi augstie priesteri man Tevi nodevuši. Ko Tu esi darījis?" {LI 600.3}

Pilāts bija palaidis garām lielu izdevību, tomēr Jēzus neatstāja viņu neziņā. Kaut gan Viņš tieši neatbildēja uz jautājumu, taču skaidri formulēja savu misiju. Viņš Pilātam ļāva saprast, ka netiecas pēc šīs pasaules troņa. {LI 600.4}

"Mana valstība nav no šīs pasaules," Viņš sacīja. "Ja Mana valstība būtu no šīs pasaules, Mani sulaiņi cīnītos par to, lai Es nekristu jūdu rokās. Bet nu Mana valstība nav no šejienes." Tad Pilāts Viņam sacīja: "Tad Tu tomēr esi Ķēniņš?" Jēzus atbildēja: "Tu pareizi saki, Es esmu Ķēniņš. Tāpēc Es esmu dzimis un pasaulē nācis, lai apliecinātu patiesību. Ikviens, kas ir no patiesības, dzird Manu balsi." {LI 600.5}

Kristus uzsvēra, ka Viņa vārds pats par sevi ir atslēga, kas atklāj noslēpumus tiem, kas tos gatavi pieņemt. Tam piemīt pievilkšanas spēks, un tas ir Viņa žēlastības valstības izplatīšanās pamatā. Jēzus gribēja, lai Pilāts saprastu, ka viņa sabojātais raksturs var tikt atjaunots vienīgi, pieņemot patiesību. {LI 601.1}

Pilāts gribēja zināt patiesību, jo viņš bija apmulsis. Viņš dedzīgi uztvēra Pestītāja vārdus, un viņa sirdī bija pamodušās spēcīgas ilgas saprast, kas tā ir un kā to iegūt. "Kas ir patiesība?" viņš jautāja, tomēr nenogaidīja atbildi. Troksnis ārpusē viņam atgādināja šobrīd notiekošo, jo priesteri skaļi pieprasīja tūlītēju rīcību. Izgājis pie jūdiem, tas ar sevišķu uzsvaru paziņoja: "Es nekādas vainas pie Viņa neatrodu." {LI 601.2}

Šie vārdi no pagānu tiesneša puses bija iznīcinošs pārmetums Pestītāja apsūdzētāju — Israēla rakstu mācītāju — nodevībai un viltum. Kad priesteri un vecākie tos izdzirda, viņu sašutumam un dusmām vairs nebija robežu. Ilgi tie bija gatavojušies un gaidījuši šo izdevību, un tagad, redzot, ka Jēzu, iespējams, pat atbrīvos, viņi, šķiet, bija gatavi Pestītāju saplosīt gabalos. Tie skaļi apsūdzēja un biedēja Pilātu, ka Romas vara viņam

varētu izteikt neuzticību. Viņi apsūdzēja pārvaldnieku, ka tas atsakās notiesāt Jēzu, kas, kā tie apgalvoja, esot sacēlies pret ķeizaru. {LI 601.3}

Atskanēja dusmīgas balsis, kas apstiprināja, ka Jēzus musinošā ietekme esot labi zināma visā zemē. Priesteri sacīja: "Viņš uzmusina tautu, mācīdams pa visu Jūdeju, iesākdams no Galilejas un līdz šejienei." {LI 601.4}

Pilātam tobrīd nebija nodoma Jēzu notiesāt. Viņš saprata, ka jūdi Pestītāju bija apsūdzējuši tikai naida un aizspriedumu dēļ. Tikpat labi viņš apzinājās arī savu pienākumu. Taisnība prasīja, lai Kristus nekavējoties tiktu atbrīvots. Bet Pilāts baidījās no ļaužu nelabvēlības. Ja tas atteiktos Jēzu nodot viņu rokās, tauta varētu sacelties, ko viņš nepavisam negribēja piedzīvot. Uzzinājis, ka Jēzus ir no Galilejas, Pilāts nolēma Viņu sūtīt pie Hēroda, šīs provinces pārvaldnieka, kas tieši tobrīd atradās Jeruzālemē. To darīdams, atbildību par tiesu Pilāts centās novelt uz Hērodu. Viņš šo gadījumu cerēja izmantot, lai izbeigtu kādu vecu, starp tiem pastāvošu strīdu; un tas tiešām līdzēja. Abi varasvīri, Pestītāju tiesājot, kļuva par draugiem. {LI 601.5}

Pilāts Jēzu atkal nodeva karavīru rokās, un, pūļa zaimotu un apvainotu, Viņu steigšus aizveda uz Hēroda tiesas namu. "Bet, kad Hērods Jēzu redzēja, tas tapa līksms." Viņš ar Pestītāju vēl nekad nebija sastapies, taču "tas jau sen gribēja Viņu redzēt, tādēļ ka tas daudz par Viņu bija dzirdējis un cerēja kādu zīmi no Viņa redzēt." Tas bija tas pats Hērods, kas savas rokas aptraipīja ar Jāņa Kristītāja asinīm. Kad Hērods pirmo reizi dzirdēja par Jēzu, viņu pārņēma šausmas un tas sacīja: "Jānis, kam es galvu nocirtu, uzcēlies no miroņiem", tāpēc "Viņam tādi brīnišķi spēki". (Marka 6:16; Mat. 14:2) Tomēr Hērods vēlējās ar Jēzu satikties, un tagad bija izdevība glābt šī pravieša dzīvību, ar ko ķēniņš cerēja uz visiem laikiem atbrīvoties no nepatīkamajām atmiņām par bļodā ienesto asiņaino galvu. Bez tam viņš vēlējās apmierināt savu ziņkārību un iedomājās, ka, dodot Kristum izredzes atbrīvoties, Pestītājs tālāk izpildīs katru viņa prasību. {LI 601.6}

Līdz ar Kristu pie Hēroda atnāca liels pulks priesteru un vecāko. Jēzum ienākot, visi šie vadītāji satrauktā balsī izteica savas apsūdzības, bet Hērods tām nepievērsa uzmanību. Viņš pieprasīja klusumu, vēlēdamies pats nopratināt Kristu. Viņš pavēlēja atbrīvot Jēzu no važām, tajā pašā laikā pārmezdams Viņa ienaidniekiem rupjo izturēšanos. Ar līdzcietību ielūkodamies pasaules Glābēja miera apdvestajā sejā, tas saskatīja tajā vienīgi gudrību un šķīstumu. Tāpat kā Pilāts, viņš bija pārliecināts, ka Kristus ir apsūdzēts ļaunprātības un skaudības dēļ. {LI 602.1}

Hērods Jēzu sīki izjautāja, bet Pestītājs visu laiku klusēja un neko neatbildēja. Pēc

ķēniņa pavēles ieveda vairākus slimus un kroplus cilvēkus, un viņš aicināja Kristu savus apgalvojumus pierādīt ar brīnumdarbiem. "Ļaudis saka, ka Tu varot dziedināt neveselos," teica Hērods, "un es gribu redzēt, vai Tava izdaudzinātā slava ir patiesa." Kad Jēzus neko neatbildēja, Hērods turpināja skubināt: "Ja Tu vari darīt brīnumus citu labā, tad dari tos tagad sevis paša labā, un tas Tev lieti noderēs." Atkal Viņam pavēlēja: "Rādi mums kādu zīmi, ka Tev ir spēks, par kādu runā tautā." Bet Kristus izlikās ne dzirdam, ne redzam. Dieva Dēls bija pieņēmis cilvēka dabu, tāpēc arī šajos apstākļos Viņam vajadzēja izturēties kā cilvēkam. Viņš negribēja darīt brīnumu, lai glābtos no mokām un pazemojumiem, kas cilvēkam jāpanes, nonākot līdzīgā situācijā. {LI 602.2}

Hērods solīja Jēzu atbrīvot, ja Pestītājs viņa klātbūtnē izdarīšot kādu brīnumdarbu. Bet Kristus apsūdzētāji jau paši savām acīm bija redzējuši dievišķo spēku apliecinošos darbus. Tie bija dzirdējuši pavēli, lai kaps atdod mirušos, un vērojuši, kā tie iznāk laukā, paklausot Viņa balsij. Tādēļ tagad tos sagrāba pēkšņas izbailes, ka tikai tiešām Jēzus neizdara kādu brīnumdarbu. Vairāk par visu tie baidījās no Viņa spēka izpausmes. Tas būtu trieciens visiem viņu plāniem, kas varētu maksāt pat dzīvību. Atkal no jauna priesteri un vadītāji izvirzīja savas apsūdzības. Tie skaļā balsī apgalvoja, ka Jēzus esot krāpnieks un Dieva zaimotājs. Viņš savus brīnumus darot velnu virsnieka Belcebula spēkā. Tiesas zāle pārvērtās par nekārtības vietu, kur katrs kliedza savu. {LI 602.3}

Hēroda sirdsapziņa tagad bija daudz nejūtīgāka kā tad, kad viņš šausmās nodrebēja par Hērodejas lūgumu dot tai Jāņa Kristītāja galvu. Kādu laiku šī briesmīgā darba dēļ viņš bija jutis asus sirdsapziņas pārmetumus, bet izlaidīgās dzīves dēļ izpratne par morāli arvien vairāk notrulinājās. Ar laiku viņa sirds bija jau tiktāl nocietināta, ka tas spēja pat palielīties ar Jānim piespriesto sodu par to, ka pravietis bija uzdrīkstējies viņu norāt. Tagad tas draudēja Jēzum, atkārtoti paziņodams, ka varot Viņu vai nu atbrīvot, vai notiesāt. Bet nekas neliecināja par to, ka Jēzus kādu vārdu būtu dzirdējis. {LI 603.1}

Tāda klusēšana Hērodu sadusmoja. Likās, ka tā nozīmēja pilnīgu viņa autoritātes neievērošanu. Greznību mīlošajam un iedomīgajam valdniekam atklāts rājiens būtu licies mazāk apvainojošs nekā šāda nevērība. Viņš vēlreiz dusmīgi piedraudēja Jēzum, bet Jēzus joprojām klusēja. {LI 603.2}

Kristus uzdevums šajā pasaulē nebija apmierināt tukšu ziņkāri. Viņš bija nācis dziedināt tos, kam sagrauztas sirdis. Ja būtu iespējams pateikt ko tādu, kas dziedinātu grēka ievainoto dvēseļu brūces, Jēzus noteikti nebūtu klusējis. Taču Viņam nebija, ko teikt tiem, kuri sacīto patiesību būtu vienīgi saminuši zem savām nesvētajām kājām. {LI 603.3}

Kristus Hērodam varēja pateikt tādas lietas, kuras cietsirdīgais valdnieks nevarētu nesadzirdēt. Viņš varēja Hērodam iedvest bailes un likt tam drebēt, atklājot visu Hēroda dzīves nekrietnību un gaidāmā soda šausmas. Bet Kristus klusēšana bija visbargākais rājiens, kādu vien varēja izteikt. Hērods bija atteicies no patiesības, par kuru liecināja lielākais no praviešiem, un cita vēsts tam vairs netika dota. Debesu Majestāte viņam neteica nevienu vārdu, un ausis, kas vienmēr bija atvērtas, uzklausot cilvēku bēdas, nedzirdēja Hēroda pavēles. Tāpat arī acīm, kas allaž ar līdzjūtību un piedodošu mīlestību raugās uz nožēlojošu grēcinieku, nebija neviena skatiena, ko veltīt Hērodam. Lūpas, kas parasti atklāja visdziļāko patiesību, kas ar vislaipnākajiem mudinājumiem aicināja atgriezties visgrēcīgākos un vispagrimušākos, bija slēgtas šim augstprātīgajam valdniekam, kas neizjuta vajadzību pēc Pestītāja. {LI 603.4}

Hēroda seja dusmās pietvīka. Pagriezies pret ļaužu pulku, tas sašutis nolamāja Jēzu par krāpnieku un pēc tam Viņam sacīja: "Ja Tu negribi pierādīt, ka Tavi apsolījumi ir patiesi, es Tevi nodošu kareivjiem un ļaudīm. Gan tie Tevi piespiedīs runāt. Ja Tu esi krāpnieks, tad nāve no viņu rokas ir vienīgais, ko Tu esi pelnījis, bet, ja tu esi Dieva Dēls, tad dari brīnumu un izglāb pats sevi." {LI 604.1}

Šie vārdi vēl nebija līdz galam izteikti, kad visi jau uzbruka Kristum. Pūlis kā niknu zvēru bars metās uz savu laupījumu. Jēzu rāva un grūstīja uz visām pusēm. Arī Hērods pievienojās pūlim, kas pazemoja Dieva Dēlu. Ja romiešu kareivji tos nebūtu aizkavējuši, aizturēdami satracināto pūli, Pestītājs tiktu saplosīts gabalos. {LI 604.2}

"Hērods ar savu pils saimi Viņu nicināja un apmēdīja, un apvilka Tam baltu drēbi." Apsmiešanā un zaimošanā pievienojās arī romiešu kareivji. Pestītājs saņēma visu, ko vien spēja izdomāt ļaunie un rupjie kareivji, kurus atbalstīja Hērods un jūdu augstmaņi. Taču Viņa dievišķā pacietība neizsīka. {LI 604.3}

Vajātāji Kristus raksturu pielīdzināja savējam; tie attēloja, ka Pestītājs ir tikpat nekrietns un zemisks kā viņi. Bet šo skatu nomainīja kāda cita aina — aina, ko tie reiz skatīs visā godībā. Tomēr bija daži, kas Kristus klātbūtnē nodrebēja. Kad rupjais pūlis izsmieklā locīja ceļus it kā Viņu pielūgtu, daži no tiem, kas ar tādu pašu nolūku bija izgājuši priekšā, griezās atpakaļ izbijušies un apklusināti. Tā Hērods saņēma pārliecinošus pierādījumus. Viņa grēka nocietinātajā sirdī ielauzās pēdējie žēlastības gaismas stari. Viņš saprata, ka šis nav parasts cilvēks, jo aiz cilvēciskā bija saskatāms dievišķais. Brīdī, kad Kristu ielenca zaimotāji, laulības pārkāpēji un slepkavas, Hērods jutās tā, it kā redzētu Dievu sēžam uz troņa. {LI 604.4}

Kaut arī Hērods bija nocietinājis savu sirdi, Viņš neuzdrošinājās Kristum pasludināt nāves spriedumu. Viņš gribēja atbrīvoties no briesmīgās atbildības un aizsūtīja Jēzu atpakaļ uz Romas tiesas namu. {LI 604.5}

Pilāts bija vīlies un ļoti neapmierināts. Kad jūdi atgriezās ar savu gūstekni, viņš nepacietīgi noprasīja, ko tie īsti no viņa gribot. Pilāts atgādināja, ka ir jau nopratinājis Jēzu un nav atradis nekādu vainu. Viņš arī paziņoja, ka nevienu no izvirzītajām apsūdzībām tie nav varējuši pierādīt. Tad viņš Jēzu esot nosūtījis pie Galilejas pārvaldnieka Hēroda, kurš bija jūds, bet arī tas neesot atradis neko tādu, par ko būtu jāsoda ar nāvi. "Tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist." {LI 604.6}

Te Pilāts parādīja savu vājumu. Viņš jau paziņoja, ka Jēzus ir nevainīgs, taču bija gatavs likt Viņu pērt ar pletni, lai apmierinātu apsūdzētājus. Lai panāktu kompromisu ar pūli, viņš upurēja taisnību un savus principus. Tas pārvaldnieku nostādīja neizdevīgā stāvoklī, un pūlis ļaunprātīgi izmantoja viņa nenoteiktību, kliedzot vēl skaļāk un pieprasot apcietinātā dzīvību. Ja Pilāts no paša sākuma būtu nostājies stingri un atteicies notiesāt cilvēku, kuru atzina par nevainīgu, viņš būtu pārrāvis liktenīgās važas, kas viņu saistīja pašpārmetumos un noziegumā līdz mūža galam. Ja viņš būtu rīkojies pēc savas pārliecības un izturējies taisnīgi, jūdi nebūtu uzdrīkstējušies viņam diktēt savu gribu. Kristus gan tiktu nonāvēts, bet vaina negultos uz Pilātu. Tomēr Pilāts spēra soli pēc soļa, rīkodamies pret savu sirdsapziņu. Viņš bija izvairījies no taisnīgas un objektīvas tiesāšanas, un tagad jau gandrīz bezspēcīgs atradās priesteru un rakstu mācītāju rokās. Svārstīšanās un nenoteiktība kļuva par viņa posta cēloni. {LI 605.1}

Tomēr arī tagad Pilāts netika atstāts viens, un viņam nebija jārīkojas akli. Dievs sūtīja vēsti, brīdinot nerīkoties tā, kā viņš to gatavojās darīt. Atbildot uz Kristus lūgšanu, no Debesīm pie Pilāta sievas bija atnācis eņģelis, un sapnī viņa bija redzējusi Pestītāju un sarunājusies ar Viņu. Pilāta sieva nebija jūdiete, bet, kad viņa sapnī redzēja Jēzu, tai nebija šaubu par Viņa personību vai misiju. Viņa saprata, ka tas ir Dieva Dēls. Šī sieviete redzēja, kā pret Viņu izturējās tiesas namā. Viņa ievēroja, ka Jēzus rokas ir cieši sasietas kā noziedzniekam. Tā redzēja, kā Hērods un viņa kareivji dara savu šausmīgo darbu. Viņa dzirdēja priesteru un rakstu mācītāju aiz skaudības un ļaunprātības izteiktās ārprātīgās apsūdzības. Tā klausījās vārdus: "Mums ir savs likums, un pēc šī likuma Viņam jāmirst." Viņa redzēja, kā Pilāts nodod Jēzu, lai To pērtu ar pletni vēl pēc tam, kad tas bija pasludinājis: "Es nekādas vainas pie Viņa neatrodu." Viņa dzirdēja, kā Pilāts pasludina nāves spriedumu un redzēja, kā tas piekrīt slepkavām. Viņa skatīja Golgātas kalnā pacelto krustu un vēroja, kā zeme ietinas tumsībā un atskan noslēpumainais

sauciens: “Viss piepildīts!” Tad viņas uzmanību saistīja vēl kāds cits skats. Tā redzēja, kā Kristus sēž uz liela balta padebeša, zeme grīļojās Visuma telpā, un slepkavas bēg no Kristus vaiga godības. Ar izbaiļu kliedzienu tā pēkšņi pamodās un nekavējoties uzrakstīja Pilātam brīdinājuma vēstuli. {LI 605.2}

Kamēr Pilāts vēl vilcinājās, nezinādams, ko darīt, kāds vēstnesis izspiedās cauri pūlim un pasniedza viņam sievas rakstīto zīmīti, kur bija lasāms: “Pielūko, ka tev nekas nav ar šo Taisno, jo es šo nakti sapnī daudz esmu cietusi Viņa dēļ.” (Mat. 27:19*) {LI 606.1}

Pilāta seja nobālēja. Viņu mulsināja paša pretrunīgās jūtas. Bet, kamēr Pilāts vilcinājās, priesteri un rakstu mācītāji vēl vairāk iekvēlināja ļaužu prātus. Pilāts bija spiests rīkoties. Tad viņam ienāca prātā paradums, kas varēja noderēt Kristus atbrīvošanai. Uz šiem svētkiem bija ierasts atbrīvot vienu cietumnieku, ko tauta pati varēja izvēlēties. Šis paradums bija cēlies no pagāniem, un tajā nebija ne ēnas no taisnības, bet jūdi to ļoti vērtēja. Romas varas iestādes tobrīd turēja ieslodzījumā kādu cietumnieku, vārdā Barabu, kam bija piespriests nāvessods. Šis cilvēks sevi bija nosaucis par Mesiju. Tas bija teicis, ka viņam ir vara nodibināt citu iekārtu, lai pasaulē ieviestu kārtību. Sātana pievilts, tas lielījās, ka viņam pieder viss, ko var iegūt ar zagšanu un laupīšanu. Sātana spēkā viņš bija darījis brīnumus, iegūdams piekritējus tautā, un izraisījis sacelšanos pret Romas valdību. Slēpjoties aiz reliģiskas dedzības maskas, tas patiesībā bija rūdīts un pārgalvīgs nelietis, gatavs uz dumpjiem un nežēlību. Dodams iespēju ļaudīm izvēlēties vai nu šo cilvēku, vai nevainīgo Pestītāju, Pilāts cerēja atmodināt taisnības izjūtas. Viņš cerēja izraisīt tautas simpātijas pret Jēzu, neskatoties uz priesteru un rakstu mācītāju pretestību. Pagriezies pret ļaudīm, tas ar vislielāko nopietnību jautāja: “Kuru jūs gribat, lai es jums atlaižu, — vai Barabu, vai Jēzu, kuru sauc par Kristu?” {LI 606.2}

Kā plēsīgu zvēru rēciens nāca pūļa atbilde: “Atlaid mums Barabu!” Kliegšana kļuva arvien skaļāka un skaļāka: “Barabu, Barabu!” Domādams, ka ļaudis nav viņu sapratuši, Pilāts vēlreiz precizēja: “Vai jūs gribat, ka es jums atlaižu jūdu Ķēniņu?” Bet tie no jauna kliedza: “Nost ar šo un atlaid mums Barabu!” “Ko tad lai es daru ar Jēzu, tā saukto Kristu?” Pilāts jautāja. Sabangotais ļaužu pūlis no jauna velnišķi ierēcās. Ļaužu vidū atradās ļaunie gari cilvēku izskata, un ko gan citu tad varēja gaidīt ka atbildi: “Sit Viņu krustā!” {LI 606.3}

Pilāts bija uztraukts un noraizējies. Viņš nebija domājis, ka viss beigsies tā. Viņš sarāvās no domas, ka nevainīgs cilvēks viņam būtu jāpakļauj visapkaunojošākajam un

nežēlīgākajam nāves sodam, kādu vien var piespriest. Kad kliegšana kaut cik aprima, viņš uzrunāja ļaudis, sacīdams: "Ko tad Viņš ļauna darījis?" Bet lieta bija aizgājusi pārāk tālu, lai vēl strīdētos. Tie negribēja redzēt Kristus nevainības pierādījumus, bet gan panākt Viņa notiesāšanu. {LI 607.1}

Pilāts joprojām centās Viņu glābt. "Viņš trešo reizi tiem sacīja: "Ko tad šis ļauna darījis? Es pie Viņa nekādas vainas neatrodu, tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist." " Bet jau Viņa atbrīvošanas pieminēšana vien pūlī izraisīja desmitkārt lielāku trakošanu. "Sit Viņu krustā! Sit Viņu krustā!" tie brēca. Arvien skaļāka un niknāka bija kļuvusi vētra, ko izraisīja Pilāta nenoteiktība. {LI 607.2}

Tad Jēzu, līdz nāvei nogurušu un brūcēm apklātu, vēlreiz pēra ar pletni pūļa priekšā. "Bet karavīri Viņu noveda pilī, tas ir, pārvaldnieka namā, un sasauca visu pulku. Un tie Viņam apvelk purpura mēteli un, nopinuši ērkšķu vainagu, lika Viņam to galvā un sāka Viņu sveicināt: "Sveiks, jūdu Ķēniņ!" (..) un Viņu apspļaudīja, un ceļus locīja, un Viņu pielūdza." Reizi pa reizei kāda ļauna roka paķēra niedri, kas bija ielikta Jēzus rokā, un sita pa Viņam uzlikto kroni, iedzenot ērkšķus deniņos tā, ka asins pilieni ritēja lejup pa Viņa vaigu un bārdu. {LI 607.3}

Brīnieties, Debesis! Noraugies pārsteigumā, ak zeme! Lūk, apspiedējs un apspiestais! Pasaules Pestītāju ielenc satracināts pūlis. Izsmiekls un zobgalības mijas ar rupjiem zaimu zvērestiem. Cietsirdīgais pūlis ņirgājas par Viņa vienkāršo piedzimšanu un pazemīgo dzīvi. Tiek apsmiets Kristus apliecinājums, ka Viņš ir Dieva Dēls, un no daudzām mutēm var dzirdēt rupjus jokus un apvainojošus izteicienus. {LI 607.4}

Šajā ļaunajā rīcībā nežēlīgo pūli vadīja sātans. Viņa nolūks bija, ja vien iespējams, izaicināt Pestītāju atriebties vai arī piespiest Viņu izdarīt kādu brīnumu, lai atbrīvotu sevi un tādējādi izjauktu pestīšanas plānu. Viens traips Viņa kā cilvēka dzīvē, viena kļūda, cilvēka miesā nesot šausmīgo pārbaudījumu, un Dieva Jērs būtu kļuvis par nepilnīgu upuri, kā rezultātā vairs nebūtu iespējama cilvēces atpirkšana. Bet Tas, kurš ar vienu vienīgu pavēli būtu varējis atsaukt sev palīgā Debesu karapulkus, kurš ar vienu savas dievišķās godības uzliesmojumu būtu varējis šausmās padzīt šo pūli no savām acīm, pilnīgi mierīgi padevās, lai saņemtu visrupjākos apvainojumus un nicināšanu. {LI 607.5}

Kā pierādījumu tam, ka Kristus ir Dievs, ienaidnieki no Viņa pieprasīja brīnumu. Taču viņi saņēma daudz lielākus pierādījumus, nekā bija meklējuši. Kā cietsirdība Kristus spīdzinātājus pazemoja, laupīdama tiem cilvēka cieņu un pielīdzinādama sātanam, tā Kristus lēnprātība un pacietība paaugstināja Viņu pāri cilvēkiem un pierādīja

Viņa dievišķo izcelsmi. Pazemojumi bija Pestītāja paaugstināšanas ķīla. Agonijas asins lāses, kas no Viņa ievainotās pieres ritēja pa vaigiem un bārdu, bija ķīla Viņa svaidīšanai ar "prieka eļļu" par mūsu lielo Augsto Priesteri. (Ebr. 1:9) {LI 608.1}

Sātans bija ļoti saniknots, kad redzēja, ka, neskatoties uz visām pārestībām, Pestītāja lūpas nebija pavērušās, lai kurnētu. Kaut arī Jēzus bija pieņēmis cilvēka dabu, Viņu stiprināja dievišķā izturība; Viņš nevienā lietā neatkāpās no sava Tēva gribas. {LI 608.2}

Nododams Jēzu pēršanai ar pletni un apsmiešanai, Pilāts gribēja panākt ļaužu līdzjūtību. Viņš cerēja, ka tie šo sodu uzskatīs par pietiekami lielu un pat priesteru ļaunās prasības būs apmierinātas. Bet jūdu jūtīgā uztvere pamanīja šo pārvaldnieka vājību — sodīt cilvēku, kas atzīts par nevainīgu. Tie saprata, ka Pilāts mēģina glābt apcietinātā dzīvību, un bija apņēmušies nepieļaut, ka Jēzu atbrīvo. No tā jūdi izdarīja secinājumu, ka Pilāts Jēzu pēris, lai izpatiktu viņiem, tādēļ tie bija pārliecināti, ka, neatlaidīgi uzstājot savu, tie to arī panāks. {LI 608.3}

Tad Pilāts aizsūtīja pēc Barabas, lai arī to atvestu uz tiesas namu. Viņš nostādīja abus cietumniekus līdzās un, norādīdams uz Pestītāju, svinīgā, lūdzošā balsī sacīja: "Redziet, kāds Cilvēks!" "Es Viņu vedu pie jums ārā, lai jūs zinātu, ka es nekādas vainas pie Viņa neatrodu." {LI 608.4}

Tur stāvēja Dieva Dēls, līdz jostas vietai kails, tērpts apsmiekla drēbēs un ar ērkšķu kroni galvā. Uz Viņa muguras bija redzamas garas nežēlīgu cirtienu brūces, no kurām tecēja asinis. Arī seja bija asinīm notraipīta, un tajā iezīmējās liels nogurums un sāpes, bet nekad tā nebija izskatījusies tik skaista kā tagad. Pestītāja seja nebija dusmās pārvērsta pretinieku priekšā. Ikkatrs vaibsts pauda lēnprātību, padošanos un vissirsnīgāko līdzjūtību pret saviem ciet- cietsirdīgajiem ienaidniekiem. Viņa stājā nebija gļēvuma; tur bija jaušams pacietības pilns spēks un cēlums. Krass pretstats bija blakus stāvošais cietumnieks. Katrs Barabas sejas pants liecināja par to, ka viņš ir rūdīts noziedznieks. Kontrasts atstāja iespaidu uz ikvienu skatītāju. Daži klātesošie raudāja. Kad tie noskatījās uz Jēzu, viņu sirdis pildīja līdzcietība. Pat priesteri un rakstu mācītāji bija pārliecināti, ka Viņš ir tas, par ko sevi apliecināja. {LI 608.5}

Visi Kristu apsargājošie romiešu karavīri nebija cietsirdīgi un nejūtīgi; daži nopietni pētīja Pestītāja seju, cenzdamies saskatīt kaut vienu detaļu, kas liecinātu, ka Viņš tiešām ir noziedznieks vai bīstams cilvēks. Laiku pa laikam tie pagriezās un nicinoši paskatījās uz Barabu. Nevajadzēja lielas gudrības, lai pateiktu, kas tas par cilvēku. Tad tie atkal pievērsās Tam, kuru tiesāja. Ar dziļu līdzjūtību tie vēroja dievišķo Cietēju. Kristus klusā

padevība šo skatu neiz-dzēšami ierakstīja viņu atmiņā, un tas tur palika, iekams tie vai nu Viņu apliecināja par Kungu, vai arī, Viņu atmezdami, paši lēma sev likteni. {LI 609.1}

Pestītāja nenogurstošā pacietība Pilātā radīja izbrīnu. Viņš nešaubījās, ka šī Cilvēka izskats, pretstatā Barabam, izraisīs jūdu līdzcietību. Bet viņš nesaprata priesteru fanātisko naidu pret To, kurš, būdams pasaules Gaisma, bija atklājis viņu tumsu un maldus. Pūli tie bija sakūdījuši līdz ārprāta niknumam, un priesteri, rakstu mācītāji un ļaudis atkal atsāka šausmīgo kliegšanu: "Sit Viņu krustā! Sit Viņu krustā!" Beidzot, viņu ārkārtīgās nežēlības dēļ zaudējis pacietību, Pilāts izmisis izsaucās: "Ņemiet jūs Viņu un sitiet krustā! Jo es pie Viņa vainas neatrodu!" {LI 609.2}

Lai gan nežēlīgi skati viņam nebija sveši, tomēr romiešu pārvaldnieks izjuta līdzcietību pret nomocīto cietumnieku, kas, notiesāts un pērts, ar asiņojošu galvu un saplosītu muguru, saglabāja stāju, kāda pienākas ķēniņam uz troņa. Bet priesteri paziņoja: "Mums ir savs likums, un pēc šī likuma Viņam jāmirst, jo Viņš sevi darījis par Dieva Dēlu." (Jāņa 19:7) {LI 609.3}

Pilāts nobijās. Viņam nebija pareiza priekšstata par Kristu un Viņa misiju, taču viņam bija zināma ticība Dievam un pār cilvēkiem augstāk stāvošām būtnēm. Doma, kas jau reiz viņam bija ienākusi prātā, tagad kļuva arvien noteiktāka. Viņš pie sevis sprieda, vai tikai tā nevarētu būt kāda dievišķa būtne, kas tagad stāv viņa priekšā, izsmiekla drēbēs tērpta un ar ērkšķu kroni kronēta. {LI 609.4}

Viņš vēlreiz iegāja tiesas namā un jautāja Jēzum: "No kurienes Tu esi?" Jēzus neatbildēja. Pestītājs ar Pilātu bija brīvi sarunājies, paskaidrodams tam savu patiesības liecinieka misiju. Pilāts nebija ņēmis vērā šo patiesības gaismu. Viņš nebija pareizi izmantojis savu augstā tiesneša amatu, jo savus principus un autoritāti bija upurējis pūļa prasībām. Citas gaismas, ko sniegt Pilātam, Jēzum vairs nebija. Aizvainots par klusēšanu, Pilāts augstprātīgi sacīja: "Vai Tu ar mani nerunā? Vai Tu nezini, ka man ir vara Tevi atlaist un vara Tevi sist krustā?" {LI 610.1}

Tad Jēzus atbildēja: "Tev nebūtu nekādas varas pār Mani, ja tā tev nebūtu dota no augšienes, tāpēc tam, kas Mani tev nodevis, ir lielāks grēks." {LI 610.2}

Tā līdzcietīgais Pestītājs savās lielajās ciešanās un bēdās, cik tālu iespējams, attaisnoja Romas pārvaldnieka rīcību, kas Viņu nodeva krustā sišanai. Kāds skats, par ko pasaulei stāstīt laiku laikos! Kādā gaismā tas parāda visas cilvēces Soģa raksturu! {LI 610.3}

"Tam, kas Mani tev nodevis, ir lielāks grēks," sacīja Jēzus. Kristus to attiecināja uz

Kajafu, kas kā augstais priesteris pārstāvēja jūdu tautu. Jūdi zināja, pēc kādiem principiem rīkojās Romas varasvīri. Jūdiem bija pravietojumu gaisma, kas liecināja par Kristu, un paša Kristus mācības un brīnumdarbi. Jūdu tiesneši bija saņēmuši nepārprotamus pierādījumus, ka Tas, kuru viņi notiesāja uz nāvi, ir Dievs. Tādēļ tie arī tiks tiesāti saskaņā ar viņiem piešķirto gaismu. {LI 610.4}

Vislielākā vaina un vissmagākā atbildība gūlās uz tiem, kas tautā ieņēma vadošās vietas un kam tika uzticēts glabāt svētumus, kurus tie nekrietni nodeva. Pilāts, Hērods un Romas kareivji gribēja izpatikt priesteriem un rakstu mācītājiem. Tiem nebija gaismas, ko tik bagātīgi bija saņēmuši jūdi. Ja kareivjiem būtu bijusi tāda gaisma, tie pret Jēzu nebūtu izturējušies tik nežēlīgi, kā to tagad darīja. {LI 610.5}

Pilāts vēlreiz ierosināja atbrīvot Pestītāju. "Bet jūdi brēca: "Ja tu Viņu atlaidīsi, tu neesi ķeizara draugs!" " Tā šie liekuļi izlikās, ka tiem ļoti rūp ķeizara autoritāte, kaut gan no visiem Romas valdības pretiniekiem jūdi bija visniknākie. Kad nekas nedraudēja, tie sevišķi varmācīgi centās uzspiest savas nacionālās un reliģiskās prasības, bet, kad gribēja īstenot kādu nežēlīgu nodomu, tad slavināja ķeizara varu. Lai panāktu Kristus iznīcināšanu, tie tagad apliecināja uzticību svešajai varai, kuru ienīda. {LI 610.6}

"Katrs, kas pats sevi ceļ par ķēniņu," tie turpināja, "saceļas pret ķeizaru!" Tas Pilātam trāpīja vājā vietā. Romas valdība viņu jau turēja aizdomās, un viņš zināja, ka tāda apsūdzība tam nozīmētu bojāeju. Pilāts saprata, ka, stādamies jūdiem ceļā, viņš šo ļaužu dusmas pavērsīs pret sevi. Tie darītu visu, lai vēlāk atriebtos. Viņa priekšā bija uzskatāms piemērs neatlaidībai, ar kādu jūdi cīnījās, lai atņemtu dzīvību Tam, kuru ienīda bez kāda iemesla. {LI 611.1}

Tad Pilāts apsēdās tiesneša krēslā un no jauna lika izvest Jēzu tautas priekšā, sacīdams: "Redziet, jūsu Ķēniņš!" Atkal atskanēja ārprātīgā kliegšana: "Nost, nost ar To! Sit Viņu krustā!" Skaļā balsī, kas bija sadzirdama tuvu un tālu, Pilāts vaicāja: "Vai lai es jūsu Ķēniņu situ krustā?" Bet no bezdievīgajām, Dievu zaimojošajām lūpām skanēja vārdi: "Mums nav neviena ķēniņa, kā vien ķeizars!" {LI 611.2}

Tā, izvēlēdamies pagānu valdnieku, jūdu tauta zaudēja teokrātiju. Tā atteicās no sava Ķēniņa — Dieva. No šī brīža tiem vairs nebija Glābēja. Bez ķeizara tiem vairs nebija cita ķēniņa. Tik tālu ļaudis bija noveduši priesteri un mācītāji. Viņi bija atbildīgi par šo izvēli un tās briesmīgajām sekām. Tautas grēkā un postā ir vainojami reliģiskie vadītāji. {LI 611.3}

"Kad Pilāts redzēja, ka viņš neko nevar izdarīt, bet troksnis kļuva vēl lielāks, tad viņš

ņēma ūdeni un mazgāja rokas ļaužu priekšā, sacīdams: “Es esmu nevainīgs pie šī Taisnā asinīm! Raugiet jūs paši!” ” Ar bailēm un sirdsapziņas pārmetumiem Pilāts paskatījās uz Pestītāju. No visas augšup vērsto seju jūras vienīgi Viņa seja bija mierīga. Likās, ka ap Jēzus galvu staro liega gaisma. Pilāts savā sirdī nodomāja: “Viņš ir Dievs,” bet, pret ļaužu pūli pagriezies, pasludināja: “Es esmu tīrs no Viņa asinīm. Ņemiet jūs Viņu un sitiet krustā, bet atcerieties, jūs, priesteri un rakstu mācītāji, ka es Viņu atzīstu par taisnu. Lai Tas, ko Viņš sauc par Tēvu, par šīs dienas darbu tiesā jūs un ne mani.” Tad viņš sacīja Jēzum: “Piedod man šo rīcību, es nespēju Tevi glābt.” Kad Pilāts vēlreiz bija Jēzu pēris, tas Viņu nodeva krustā sišanai. {LI 611.4}

Pilāts vēlējās Jēzu atbrīvot, bet Viņš labi saprata, ka to nevar izdarīt, saglabājot savu godu un stāvokli. Lai nezaudētu laicīgo varu, tas labāk izvēlējās upurēt nevainīgu dzīvību. Cik daudzi, gribēdami izvairīties no zaudējumiem vai ciešanām, tādā pašā veidā upurē savus principus! Sirdsapziņa un pienākums norāda vienu ceļu, bet tieksme pēc sava labuma velk uz citu pusi. Straume spēcīgi rauj {LI 611.5}

pretējā virzienā, un tas, kas ielaižas kompromisā ar ļauno, tiek aiznests noziegumu biezajā tumsā. Pilāts piekāpās pūļa prasībām. Baidīdamies riskēt un pazaudēt savu amatu, viņš Jēzu nodeva krustā sišanai. Bet, neskatoties uz visu piesardzību, ar viņu vēlāk notika tieši tas, no kā viņš baidījās. Gods tika atņemts, jo viņu atcēla no augstā amata, un, pašpārmetumu un aizvainota lepnuma mocīts, viņš neilgi pēc krustā sišanas pats izbeidza dzīvi pašnāvībā. Tā visiem, kas ielaižas kompromisā ar grēku, ieguvums ir vienīgi bēdas un bojāeja. “Dažam kāds ceļš labi patīk, bet beidzot tas viņu tomēr noved nāvē.” (Sal. pam. 14:12) {LI 612.1}

Kad Pilāts pasludināja sevi par nevainīgu pie Kristus asinīm, Kajafa izaicinoši atbildēja: “Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem.” Šos šausmīgos vārdus uztvēra priesteri un rakstu mācītāji, un pūlis tos atbalsoja ar mežonīgu rēcienu. Viss lielais ļaužu pulks atbildēja un sacīja: “Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem!” Israēla tauta bija izdarījusi savu izvēli. Norādīdama uz Jēzu, tā sacīja: “Ne šo, bet Barabu!” Baraba, šis laupītājs un slepkava, bija sātana pārstāvis, bet Kristus — Dieva pārstāvis. Kristus tika noraidīts, bet Baraba — pieņemts; tātad Barabu tiem arī jāsaņem. Izdarīdami šo izvēli, jūdi pieņēma to, kas bija melis un slepkava no sākuma. Par viņu vadoni kļuva sātans. Kā tauta tie tagad izpildīs viņa gribu. Tie darīs viņa darbus, un tiem būs jāpacieš viņa virsvaldība. Tautai, kas Kristus vietā izvēlējās Barabu, līdz laika galam nāksies izbaudīt Barabas nežēlību. {LI 612.2}

Uzlūkodami šausto Dieva Jēru, jūdi bija izsaukušies: “Viņa asinis lai nāk pār mums

un mūsu bērniem!" Šie briesmīgie vārdi sasniedza Dieva troni. Spriedums, ko tie sev pasludināja, tika pierakstīts Debesīs. Viņu lūgums tika uzklausīts. Kā nemitīgs lāsts pār viņu bērniem un bērnu bērniem turpmāk nāca Dieva Dēla asinis. {LI 612.3}

Briesmīgi tas piepildījās Jeruzālemes izpostīšanas laikā. Briesmīgi tas ir izpaudies jūdu tautas dzīves apstākļos vairāk nekā astoņpadsmit gadsimtos — tie ir bijuši kā no vīna koka nogriezts zars, nedzīvs, neauglīgs, ko savāc un sadedzina. Vajāti no zemes uz zemi pa visu pasauli, no gadsimta uz gadsimtu, tie ir miruši pārkāpumos un grēkos! {LI 612.4}

Šausmīgi šis lūgums tiks izpildīts arī lielajā tiesas dienā. Kad Kristus otrreiz nāks uz šo zemi, cilvēki Viņu redzēs ne vairs kā gūstekni, ko ielenkuši nelieši; tie Viņu skatīs kā Debesu Ķēniņu. Kristus nāks savā, sava Tēva un visu svēto eņģeļu godībā. Viņu pavadīs desmit tūkstoši reiz desmit tūkstoši un tūkstoš reiz tūkstoši vareni triumfējošu, skaistu un godības apņemtu būtņu. Tad Kristus sēdēs slavas vainagotajā tronī, un Viņa priekšā tiks sapulcinātas vi-sas tautas. "Viņu redzēs katra acs, un tie, kas Viņu dūruši." (Atkl. 1:7) Ērkšķu kroņa vietā Viņu rotās godības kronis — vienu kroni apņems otrs. Vecā ķēniņa purpura mēteļa vietā Viņš būs tērpies mirdzoši baltās drēbēs, tik baltās, "kā neviens balinātājs virs zemes tās nevar balināt". (Marka 9:3) "Uz Viņa tērpa, proti sānos, ir rakstīts vārds: "Ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs." " (Atkl. 19:16) Tur klāt būs arī tie, kas Viņu mēdīja un sita. Priesteri un rakstu mācītāji vēlreiz skatīs ainu tiesas namā. Katrs sīkums viņu priekšā parādīsies it kā liesmainiem burtiem rakstīts. Tad tie, kas sauca: "Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem!", saņems atbildi uz savu vēlēšanos. Tad visa pasaule to atzīs un sapratīs. Tie sapratīs, pret ko viņi, nabaga vājie un savās spējās ierobežotie radījumi, ir karojuši. Šausmīgā agonijā un izbailēs tie kliegs un sauks uz kalniem un klintīm: "Krītiet uz mums, apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēd goda krēslā, un no Jēra dusmām. Jo atnākusi Viņa lielā dusmu diena! Kas varētu pastāvēt?" (Atkl. 6:16,17) {LI 612.5}

78 Nodaļa - Golgāta

(Mat. 27:31-53; Marka 15:20-38; Lūk. 23:26-46; Jāņa 19:16-30) {LI 614.1}

"Un, kad tie nonāca tai vietā, ko sauc par pieres vietu, tad tie tur sita Viņu krustā. "{ LI 614.2}

Lai ar savām asinīm tautu darītu svētu, Kristus ir "cietis ārpus vārtiem". (Ebr. 13:12) Par Dieva likuma pārkāpšanu Ādamu un Ievu izdzina no Ēdenes. Kristum — mūsu vietniekam, bija jācieš ārpus Jeruzālemes robežām. Viņš mira aiz vārtiem, tur, kur sodīja noziedzniekus un slepkavas. Cik daudznozīmīgi ir vārdi: "Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta (..), jo ir rakstīts: nolādēts ikkatrs, kas karājas pie koka." (Gal. 3:13) {LI 614.3}

No tiesas nama uz Golgātu Jēzum sekoja milzīgs ļaužu pulks. Vēsts par Viņa notiesāšanu bija izplatījusies pa visu Jeruzālemi, un visu šķiru un kārtu ļaudis traucās uz krustā sišanas vietu. Priesteri un rakstu mācītāji bija devuši solījumu neaizskart Kristus sekotājus, ja Viņš pats tiem tiks nodots. Tā nu arī mācekļi un citi ticīgie no pilsētas un apkārtnes pievienojās Pestītāju pavadošajai ļaužu straumei. {LI 614.4}

Kad Jēzus izgāja pa Pilāta tiesas nama durvīm, uz Viņa ievainotajiem un asiņojošajiem pleciem uzlika Barabam sagatavoto krustu. Diviem Barabas biedriem nāvessods bija jāizcieš reizē ar Kristu, tādēļ arī tiem uzlika krustus. Pārgurušajam un izmocītajam Pestītājam šī nasta bija par smagu. Kopš Pasā mielasta ar mācekļiem Viņš nebija baudījis ne ēdienu, ne dzērienu. Cīnīdamies pret sātana spēkiem, Jēzus bija izcietis dvēseles mokas Ģetzemanes dārzā. Viņš bija panesis sāpes par nodevību un redzējis, kā mācekļi Viņu atstāj un bēg. Viņš tika vests pie Annas, pie Kajafas un tad pie Pilāta. Pilāts Viņu nosūtīja pie Hēroda, bet no turienes atkal vajadzēja atgriezties pie Pilāta. No vieniem apvainojumiem uz otriem, no apsmiekla uz apsmieklu, turklāt divas reizes pērts ar pletni — tādi cilvēka dvēselei visaugstākā mērā izaicinoši un pārslodzi radoši notikumi bija norisinājušies visu nakti. Kristus izturēja. Viņš neteica neko citu, kā tikai to, kas pagodina Dievu. Pa visu kaunpilnās tiesas farsa laiku Viņš nezaudēja vīrišķību un cieņu. Bet, kad Viņam, divreiz pērtam, uzlika krustu, cilvēciskie spēki vairs ilgāk neizturēja, un Viņš zem šīs nastas zaudēja samaņu. {LI 614.5}

Pestītājam sekojošais pūlis redzēja Viņa nespēkā grīļojošos soļus, bet neizrādīja līdzcietību. Tie smējās un lamāja Viņu par to, ka Viņš nespēj panest krustu. Šo nastu Viņam uzlika no jauna, un atkal Viņš nespēkā pakrita pie zemes. Kristus mocītāji saprata, ka Viņš to nekur tālu neaiznesīs un tiem pietrūka padoma, kā atrast cilvēku, kas būtu

gatavs pildīt šo apkaunojošo pienākumu. Jūdi paši to nevarēja darīt, jo apgānīšanās liegtu tiem piedalīties Pasā svētku svinībās. Pat no līdzi skrejošā pūļa neviens negribētu pazemoties, lai nestu krustu. {LI 616.1}

Tanī brīdī viss gājiens satikās ar kādu pretimnākošu svešinieku, Sīmani no Kirēnas. Viņš dzirdēja pūļa izsmieklu un rupjības. Viņš dzirdēja, mēdot atkārtotos vārdus: "Ceļu! Dodiet ceļu jūdu ķēniņam!" un izbrīnījies apstājās šī skata priekšā. Bet, kad tas izteica savu līdzjūtību, tie viņu satvēra un lika nest Kristus krustu. {LI 616.2}

Sīmanis bija dzirdējis par Jēzu. Viņa dēli ticēja Pestītājam, bet viņš pats vēl nebija māceklis. Krusta nešana uz Golgātu Sīmanim kļuva par svētību, un vēlāk viņš visu mūžu bija pateicīgs Dievam par šo vadību. Tās rezultātā viņš brīvprātīgi uzņēmās Kristus krustu, un turpmāk šo nastu vienmēr nesa ar prieku. {LI 616.3}

Ļaužu pūlī bija ne mazums sieviešu, kas sekoja Notiesātajam uz soda izpildīšanas vietu. Visa viņu uzmanība bija pievērsta Jēzum. Dažas no tām Viņu bija redzējušas jau agrāk. Dažas bija nesušas pie Viņa savus slimos un sirgstošos bērnus, un vēl citas pašas bija dziedinātas. Runājot par visu agrāk notikušo, tās tagad brīnījās par pūļa cietsirdību un naidu pret To, kura dēļ viņu sirdis vai lūza. Neskatoties uz satrakotā pūļa rīcību, uz priesteru un rakstu mācītāju niknajiem vārdiem, šīs sievietes neslēpa savu līdzjūtību. Kad Jēzus nespēkā sabruka zem krusta, tās sāka skaļi vaimanāt un raudāt. {LI 616.4}

Tas bija vienīgais, kas pievērsa Jēzus uzmanību. Nesdams pasaules grēkus, un pats, būdams ciešanu pārņemts, Viņš nepalika vienaldzīgs pret šo sāpju izpausmi. Viņš uz sievietēm paskatījās ar sirsnīgu līdzcietību. Tās Kristum neticēja, un Viņš labi zināja, ka tās neapraud Viņu kā Dieva sūtīto, bet ir aizkustinātas cilvēciska žēluma dēļ. Jēzus nenonicināja viņu līdzjūtību, bet atsaucās ar vēl dziļāku līdzcietību. "Jūs, Jeruzālemes meitas," Viņš sacīja, "neraudiet par Mani, bet raudiet pašas par sevi un saviem bērniem." No tās dienas notikumiem Kristus raudzījās nākotnē uz Jeruzālemes izpostīšanas laiku. Tajā briesmīgajā notikumā daudzas no Viņa apraudātājām aizies bojā līdz ar saviem bērniem. {LI 616.5}

No Jeruzālemes izpostīšanas Jēzus domās pārcēlās uz vēl plašākas tiesas ainām. Pilsēta, kas ir atteikusies nožēlot grēkus, tiek izpostīta, un šajā notikumā Kristus saskatīja pasaules galējās iznīcināšanas simbolisku attēlojumu. Viņš turpināja: "Tad tie iesāks sacīt uz kalniem: krītiet uz mums! Un uz pakalniem: apklājiet mūs! Jo, kad to dara pie zaļa koka, kas tad notiks pie nokaltuša?" Ar zaļu koku Jēzus ainoja pats sevi, bezvainīgo Glābēju. Dievs savām dusmām uz ļaunumu un grēku ļāva vērsties pret mīļoto Dēlu.

Jēzum vajadzēja mirt pie krusta par cilvēku grēkiem. Bet kādas mokas gan būs jācieš grēciniekiem, kas paliek grēkā! Visiem, kas nebūs ticējuši un nožēlojuši grēkus, būs jāpiedzīvo tādas bēdas un posts, ko cilvēka valodā nav iespējams izteikt. {LI 617.1}

Daudzi no lielā ļaužu pulka, kas sekoja Pestītājam uz Golgātu, bija Viņu sveikuši ar priecīgiem "Ozianna!" saucieniem un mājuši ar palmu zariem, kad Viņš uzvaroši iejāja Jeruzālemē. Ne mazums to, kas toreiz, pūļa iespaidoti, Jēzu godināja, tagad pievienojās saucieniem: "Sit Viņu krustā! Sit Viņu krustā!" Kristum iejājot Jeruzālemē, mācekļu cerības bija sasniegušas visaugstāko pakāpi. Tie spiedās tuvāk savam Kungam, juzdami, cik liels gods ir būt kopā ar Viņu. Tagad, Jēzus pazemojuma stundā, tie notikumu gaitai sekoja no tālienes. Tie bija bēdu pārņemti un pieviltu cerību nospiesti. Cik patiesi izrādījās Kunga vārdi: "Jūs visi šinī naktī pret Mani ap- grēcināsities, jo stāv rakstīts: "Es sitīšu ganu, un ganāmā pulka avis izklīdīs." " (Mat. 26:31) {LI 617.2}

Kad tie bija nonākuši soda izpildīšanas vietā, cietumniekus piesēja pie moku stabiem. Abi noziedznieki pretojās kareivju rokām, kas tos uzlika uz krusta, bet Jēzus nekādu pretestību neizrādīja. Mīļotā mācekļa Jāņa atbalstīta, arī Jēzus māte bija sekojusi sava Dēla gājienam uz Golgātu. Tā redzēja, kā Viņš nespēkā sabrūk zem krusta smaguma, un ilgojās noslaucīt pieri un atbalstot palikt roku zem ievainotās galvas, kas kādreiz dusēja pie viņas krūtīm. Bet pat šī skumjā iespēja tai bija liegta. Līdz ar mācekļiem viņa joprojām klusībā cerēja, ka Jēzus parādīs savu spēku un atbrīvosies no ienaidniekiem. Bet drosme viņas sirdī atkal saplaka, atceroties vārdus, ar kādiem Viņš jau iepriekš bija runājis par šiem notikumiem. Kad ļaundarus piesēja pie krustiem, viņa uz to visu noraudzījās mokpilnā sasprindzinājumā. Vai tiešām arī Tas, kurš bija atdevis dzīvību mirušajiem, ļaus, lai Viņu piesit krustā? Vai Dieva Dēls pacietīs, ka Viņu tik nežēlīgi nonāvē? Vai viņai jāatmet ticība, ka Jēzus ir Mesija? Vai mātei tikai jānoskatās uz Viņa negodu un bēdām bez tiesībām remdēt dēla mokas? Marija redzēja Viņa rokas izstieptas uz krusta. Bet, kad karavīri paņēma veseri ar naglām un sāka tās dzīt trauslajā ķermenī, satriektie mācekļi aiznesa Jēzus mātes nesamaņā saļimušo ķermeni no briesmīgā skata vietas. {LI 617.3}

No Pestītāja lūpām neatskanēja ne vismazākā kurnēšana. Viņa seja joprojām bija mierīga un skaidra, tikai uz pieres izspiedās lielas sviedru lāses. Nebija nevienas žēlojošas rokas, kas šo nāves rasu noslaucītu no Viņa sejas, neatskanēja neviens līdzjūtības un paļāvīgas uzticības vārds, kas stiprinātu Viņa cilvēcisko sirdi. Kamēr karavīri darīja savu briesmīgo darbu, Jēzus lūdza par saviem ienaidniekiem: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara." No paša ciešanām Viņa domas pievērsās vajātāju

grēkam un par to gaidāmajai briesmīgajai atmaksai. Jēzus neizteica lāstus pār kareivjiem, kas tik nesaudzīgi pret Viņu izturējās. Viņš nepieprasīja atriebību rakstu mācītājiem un priesteriem, kas tīksminājās par sava mērķa sasniegšanu. Kristus tiem juta līdzi viņu neziņas un vainas dēļ. Viņš vienīgi lūdza, lai tiem tiktu piedots, "jo tie nezina, ko tie dara". {LI 618.1}

Ja tie būtu zinājuši, ka nodod mokām To, kurš atnācis glābt grēcīgo cilvēci no mūžīgās bojāejas, tos pārņemtu nožēla un šausmas. Bet viņu nezināšana tos neatbrīvoja no grēka, jo tiem tika dota iespēja pazīt un pieņemt Jēzu par savu Pestītāju. Daži gan vēl atzīs grēkus un atgriezīsies, bet citi, turpretī, tos nenožēlodami, padarīs neiespējamu Kristus lūgšanas piepildīšanos savā dzīvē. Tomēr neatkarīgi no visa tā, Dieva nodoms piepildīsies. Jēzus ciezdams ieguva tiesības kļūt par cilvēces aizstāvi pie Tēva. {LI 618.2}

Kristus lūgšana par saviem ienaidniekiem ietvēra visu pasauli. Tā ietvēra ikvienu grēcinieku, kas dzīvoja vai vēl dzīvos, no paša pasaules sākuma līdz laika beigām. Visi ir vainīgi Dieva Dēla krustā sišanā, un visiem brīvi tiek piedāvāta piedošana. "Visi, kas tic uz Viņu", var iegūt mieru ar Dievu un iemantot mūžīgu dzīvību. {LI 618.3}

Tiklīdz Jēzus bija pienaglots pie krusta, stipri vīri to pacēla un ar spēcīgu triecienu iedzina iepriekš sagatavotajā vietā. Tas Dieva Dēlam sagādāja visskaudrākās sāpes. Pēc tam Pilāts, pagatavojis uzrakstu ebreju, latīņu un grieķu valodā, piestiprināja to pie krusta virs Jēzus galvas. Tur bija lasāms: "Jēzus Nācarietis, jūdu ķēniņš." Tāds formējums jūdus kaitināja. Pilāta tiesas namā tie bija saukuši: "Sit Viņu krustā! Mums nav neviena ķēniņa kā vien ķeizars!" Tie bija paziņojuši, ka ikviens, kas kādu citu nosauc par ķēniņu, ir nodevējs, un Pilāts arī uzrakstīja viņu izteikto spriedumu. Nekāds cits pārkāpums netika minēts, kā vien tas, ka Jēzus ir jūdu ķēniņš. Līdz ar to šis uzraksts apliecināja jūdu uzticību Romas varai. Tas vēstīja, ka ikvienu, kas sevi pasludinātu par Israēla ķēniņu, tie atzītu par nodevēju, kas pelnījis nāvi. Priesteri bija pārcentušies. Kad tie plānoja Kristus nonāvēšanu, Kajafa teica, ka ir labāk, ja viens cilvēks mirst, kad to prasa tautas labklājība, nekā visa tauta iet bojā. Tagad viņa liekulība bija atmaskota. Lai iznīcinātu Kristu, tie bija gatavi upurēt pat savu nacionālo eksistenci. {LI 620.1}

Priesteri saprata, ko tie bija izdarījuši, un lūdza Pilātu uzrakstu nomainīt. Tie sacīja: "Neraksti "Jūdu Ķēniņš", bet, ka Viņš sacījis: "Es esmu jūdu Ķēniņš." " Bet Pilāts, dusmodamies uz sevi par iepriekšējo vājumu un arī tādēļ, ka viņam derdzās skaudīgie un viltīgie priesteri un rakstu mācītāji, dzedri atbildēja: "Ko esmu rakstījis, to esmu rakstījis." {LI 620.2}

Šo uzrakstu virs Jēzus galvas bija pavēlējusi uzlikt daudz augstāka vara par Pilātu vai jūdiem. Ar to Dievs vēlējas izraisīt cilvēkos pārdomas un mudināt pētīt Svētos Rakstus. Vieta, kur Kristus tika piesists krustā, atradās tuvu pilsētai. Jeruzālemē tobrīd bija sanākuši tūkstošiem ļaužu no daudzām zemēm, un uzrakstam, kas Jēzu no Nācaretes pasludināja par Mesiju, vajadzēja pievērst vispārēju uzmanību. Tā bija reāla patiesība, un to bija rakstījusi Dieva vadīta roka. {LI 620.3}

Kristus ciešanās pie krusta piepildījās pravietojumi. Vairākus gadsimtus pirms krustā sišanas Pestītājs jau iepriekš bija ziņojis par izturēšanos, ar kādu Viņam būs jāsastopas. Viņš sacīja: "Ap Mani sastājušies suņi, ļaundaru bars Mani ielenc, Manas rokas un kājas ir caururbtas. Es varu saskaitīt visus savus kaulus, bet viņi lūkojas Manī ar prieku. Viņi dala Manas drēbes savā starpā un par Manu apģērbu met kauliņus." (Ps. 22:17-19) Pravietojums par drēbēm tika piepildīts bez krustā sistā draugu vai ienaidnieku padoma un iejaukšanās. Tās atdeva nāves sodu izpildošajiem karavīriem, un Kristus dzirdēja šo vīru strīdēšanos, kad tie savā starpā centās sadalīt Viņa drēbes. Jēzus svārki bija austi vienā gabalā, un tiem nebija vīļu, tādēļ kareivji sacīja: "Tos nesadalīsim, bet metīsim par tiem kauliņus, kam tie piederēs." {LI 620.4}

Kādā citā pravietojumā Pestītājs saka: "Kauns Man laužsirdi, Es izsamistu un nīkstu; Es cerēju uz līdzjūtību, bet velti, un uz mierinātāju, bet to neatrodu. Taisni otrādi — viņi Man deva ēst žulti, un, kad biju izslāpis, viņi Mani dzirdināja ar etiķi." (Ps. 69:21,22) Tiem, kas izcieta nāves sodu pie krusta, bija atļauts dot zāles, kas notrulina uztveri, lai mazinātu sāpju sajūtu. Tās piedāvāja arī Jēzum, taču pagaršojis Viņš no tām atteicās. Pestītājs nepieņēma neko, kas varētu aptumšot Viņa prātu. Viņam bija stingri jāturas ticībā pie Dieva, jo tas bija Viņa vienīgais spēka avots. Apziņas aptumšošana būtu piekāpšanās sātana priekšā. {LI 621.1}

Kad Jēzus bija piesists krustā, Viņa ienaidnieki izgāza pret Viņu dusmas. Priesteri, varasvīri un rakstu mācītāji pievienojās pūlim, kas apsmēja mirstošo Pestītāju. Kristību brīdī un apskaidrošanas kalnā bija dzirdama Dieva balss, kas apliecināja, ka Kristus ir Viņa Dēls. Tieši pirms Kristus nodošanas Tēvs vēlreiz runāja, apliecinādams, ka Viņš ir Dievs. Taču tagad Debesu balss klusēja, un nebija dzirdama neviena liecība par labu Kristum. Ļauno cilvēku apvainojumus un ņirgāšanos Viņš cieta viens. {LI 621.2}

"Ja Tu esi Dieva Dēls, kāp no krusta zemē!" tie sauca. "Lai palīdz pats sev, ja šis ir Kristus, Dieva izredzētais!" Kārdinājumu tuksnesī sātans uzbruka ar vārdiem: "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi." "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad nolaidies zemē" no dievnama jumta. (Sk. Mat. 4:3,6) Sātans ar saviem eņģeļiem cilvēku izskatā

bija arī pie krusta. Ļauno garu virsnieks un viņa pulki sadarbojās ar priesteriem un vadītājiem. Jūdu skolotāji bija noskaņojuši neizglītoto pūli, lai tie izsaka spriedumu par Cilvēku, kuru daudzi no viņiem nekad agrāk nebija redzējuši. Priesteri, tautas vadītāji un sabiedrības zemāko slāņu pūlis bija apvienojušies sātaniskā trakošanā. Reliģiskie vadoņi apvienojās ar sātanu un viņa eņģeļiem. Tie sekoja viņa pavēlēm. {LI 621.3}

Ciešanās mirdams, Jēzus dzirdēja katru vārdu, ko priesteri sacīja: "Citus Viņš ir pestījis, un sevi pašu Viņš nevar pestīt. Lai nu Kristus, Israēla Ķēniņš, no krusta nokāpj, ka mēs redzam un ticam." Kristus varēja nokāpt no krusta, bet tieši tāpēc, ka Viņš neglāba pats sevi, grēciniekam ir cerība uz piedošanu un Dieva labvēlību. {LI 621.4}

Cilvēki, kas sevi dēvēja par pravietojumu skaidrotājiem, apsmejot Pestītāju, atkārtoja tieši tos pašus vārdus, ko dievišķā Inspirācija bija iepriekš pasludinājusi, ka tie šajā gadījumā tiks izteikti. Tomēr savā aklumā šie ļaudis nepamanīja, ka viņi piepilda pravietojumu. "Viņš Dievam uzticējies, Tas lai glābj Viņu, ja grib; jo Viņš ir sacījis: "Es esmu Dieva Dēls." " Tiem, kas to teica, ir prātā nenāca, ka šī liecība izskanēs cauri gadsimtiem. Kaut arī šie vārdi bija ņirgāšanās, tie daudzus pamudināja pētīt Rakstus rūpīgāk nekā jebkad agrāk. Gudri ļaudis ieklausījās, pētīja, pārdomāja un lūdza Dievu. Tiem nebija miera, līdz, salīdzinājuši dažādas rakstvietas, viņi sāka izprast Kristus misijas nozīmi. Nekad agrāk par Jēzu nebija zināms tik daudz kā tad, kad Viņš bija piesists krustā. Daudziem, kuri redzēja krustā sišanas ainu un dzirdēja Kristus vārdus, sirdīs iespīdēja patiesības gaisma. {LI 622.1}

Tomēr arī līdz Jēzum Viņa nāves mokās pie krusta nonāca kāds gaismas stars. Tā bija grēkus nožēlojošā noziedznieka lūgšana. Abi līdz ar Jēzu krustā piesistie noziedznieki sākumā Viņu zaimoja. Viens no tiem savās mokās kļuva vēl ļaunāks un izaicinošāks, bet otrs savu attieksmi mainīja. Šis cilvēks nebija rūdīts noziedznieks. Ļauna sabiedrība bija viņu pavedinājusi, bet tas bija mazāk vainīgs kā daudzi no tiem, kas tagad stāvēja pie krusta un ņirgājās par Pestītāju. Tas jau kādreiz bija redzējis Jēzu, dzirdējis Viņa teikto un pārliecinājies par Viņa mācību, bet priesteri un rakstu mācītāji šo cilvēku bija aizvilinājuši projām no Kunga. Cenzdamies noslāpēt radušos pārliecību, tas grēkos iestiga arvien dziļāk un dziļāk, līdz viņu apcietināja un kā noziedznieku notiesāja uz nāvi, piesitot pie krusta. Tiesas namā un ceļā uz Golgātu tas visu laiku atradās kopā ar Jēzu. Viņš dzirdēja Pilāta apstiprinājumu: "Es nekādas vainas pie Viņa neatrodu." (Jāņa 19:4) Tas ievēroja dievišķo izturēšanos un Pestītāja žēlastības pilno un piedodošo attieksmi pret saviem mocītājiem. Pie krusta tas dzirdēja, kā daudzi augstākie reliģijas pārstāvji izsmej un apmēda Kungu Jēzu. Viņš redzēja, kā tie krata galvas un klausījās

nievājošos vārdus, kurus atkārtoja viņa ciešanu biedrs: "Ja Tu esi Kristus, tad glāb sevi pašu un mūs!" Viņš dzirdēja, kā daudzi garāmgājēji Jēzu aizstāv. Viņš dzirdēja, kā tie atkārto Jēzus vārdus un stāsta par Viņa darbiem. Un noziedznieka dzima pārliecība, ka šis Jēzus ir Kristus. Uzrunādams savu biedru, viņš teica: "Arī tu nebīsties Dievu, kas esi tai pašā sodā!" Mirstošajiem ļaundariem vairs nebija jābaidās no cilvēkiem. Bet vienam no tiem uzausa atziņa, ka ir Dievs, kuru jābīstas, ka ir nākotne, kas liek nodrebēt. Viņa dzīve, kas caurcaurēm ir grēka aptraipīta, tūlīt noslēgsies. "Mums gan pareizi notiek," viņš uztraucies turpināja, "jo mēs dabūjam, ko esam pelnījuši ar saviem darbiem, bet šis nekā ļauna nav darījis." {LI 622.2}

Nu vairs jautājumu nav. Nav šaubu, nav pārmetumu. Kad noziedznieku notiesāja uz nāvi, viņš zaudēja cerību un krita izmisumā, bet nu šo cilvēku saviļņoja jaunas pārdomas. Viņš atceras visu, ko ir dzirdējis par Jēzu — kā Kungs dziedinājis slimos, kā piedevis grēkus. Viņš ir saklausījis pat to ļaužu vārdus, kas Jēzum ticējuši un tagad atnākuši Jēzu pavadīt. Tas ir redzējis un izlasījis uzrakstu virs Pestītāja galvas un ievērojis garāmgājējus to atkārtojam — dažus ar sirdssāpēs trīcošām lūpām, citus ar zaimiem un izsmieklu. Svētais Gars apgaismo viņa prātu un maz pamazām savirknējas vesela pierādījumu ķēde. Sasistajā, apsmietajā un krustā piesistajā Jēzū tas ierauga Dieva Jēru, kas uzņēmies visas pasaules grēkus. Kad šī bezpalīdzīgā, tuvu nāvei nonākusī dvēsele nodod sevi mirstošajam Pestītājam, tās balsī ir dzirdama gan cerība, gan sāpes. "Jēzu," viņš sauc, "piemini mani, kad Tu nāksi savā valstībā!" {LI 624.1}

Atbilde nevilcinās. Atsaucīgā un melodiskā balsī atskan mīlestības, līdzcietības un spēka pilni vārdi: "Patiesi, Es tev saku šodien, tu būsi ar Mani Paradīzē." {LI 624.2}

Garajās moku stundās Jēzus ausīs ir skanējuši tikai zaimi un nievas. Viņš ir piesists krustā, bet joprojām turpina plūst dzēlīgas piezīmes un lāsti. Ar kaistošu sirdi Jēzus visu laiku ir ilgojies uztvert kādu ticības apliecinājumu no saviem mācekļiem, tomēr Viņš ir sadzirdējis tikai skumju žēlošanos: "Bet mēs cerējām, ka Viņš ir Tas, kas Israēlu atpestīs." (Lūk. 24:21) Cik iepriecinošs Pestītājam bija mirstošā noziedznieka ticības un mīlestības apliecinājums! Kad jūdu vadoņi Viņu noliedz, kad pat mācekļi šaubās par Viņa dievišķo izcelsmi, nabaga noziedznieks, uz mūžības sliekšņa stāvot, Jēzu nosauc par Kungu. Daudzi bija gatavi Viņu tā godāt, kad Viņš veica brīnumdarbus, un arī pēc augšāmcelšanās, bet neviens Viņu tā nesauca, kad Viņš mira pie krusta, kā vienīgi grēkus nožēlojošais noziedznieks, kas tika izglābts vienpadsmitajā stundā. {LI 624.3}

Klātesošie uztvēra vārdus, kuros noziedznieks Jēzu nosauca par Kungu. Viņu uzmanību saistīja grēku nožēlotāja balss noskaņa. Tie, kas krusta pakājē strīdējās par

Kristus drēbēm un meta kauliņus par Viņa svārkiem, apstājās, lai ieklausītos. Dusmīgās balsis apklusa. Ar aizturētu elpu tie pavērās augšup uz Kristu, gaidot atbildi no mirstošā lūpām. {LI 625.1}

Tiklīdz no tām atskanēja apsolījuma vārdi, tumšajā mākonī, kurš, šķiet, apņēma krustu, ielauzās spoža, dzīva gaisma. Noziedznieku, kurš nožēloja grēkus, pārņēma pilnīgs miers, kāds rodas tad, kad cilvēku pieņem Dievs. Pazemotajā stāvoklī, kādā Kristus atradās, Viņš tika pagodināts. Tas, kurš visu acīs bija uzvarēts, īstenībā bija Uzvarētājs. Viņš tika atzīts par grēku nesēju. Cilvēkiem bija vara pār Jēzus cilvēcisko ķermeni. Tie spēja ievainot svēto templi ar ērkšķu vainagu. Tie spēja atņemt Viņam drēbes un strīdēties par to sadalīšanu, taču tie nespēja atņemt Viņam varu piedot grēkus. Mirdams Viņš apliecina savu dievišķo izcelsmi un Tēva godību. Viņa ausis nav kurlas, ka tās nedzirdētu, un Viņa rokas nav par īsu, ka tās nespētu glābt. Kristum pieder ķēnišķa vara uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva. {LI 625.2}

Es tev saku šodien: tu būsi ar Mani Paradīzē. Kristus neapsolīja, ka noziedznieks būs ar Viņu Paradīzē tajā pašā dienā. Tajā dienā arī Viņš pats nenokļuva Paradīzē. Viņš gulēja kapā, un arī augšāmcelšanās rītā sacīja: "Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva." (Jāņa 20:17) Taču krustā sišanas dienā, kas nepārprotami bija sakāves un tumsas diena, izskanēja apsolījums. "Šodien," kad noziedznieks mirst pie krusta, Kristus šim nabaga grēciniekam apsola: "Tu būsi ar Mani paradīzē." {LI 625.3}

Noziedzniekus, kurus līdz ar Jēzu sita krustā, novietoja katru savā pusē, bet Jēzu vidū. Tā rīkoties bija pavēlējuši priesteri un varasvīri. Kristus atrašanās starp diviem slepkavām norādīja, ka Viņš no šiem trim bija vislielākais noziedznieks. Tā piepildījās Rakstos iepriekš pasludinātie vārdi: "Viņš (..) tika pieskaitīts ļaundariem." (Jes. 53:12) Tomēr pilnībā savas rīcības nozīmi priesteri neaptvēra. Kā Jēzu, sitot krustā kopā ar slepkavām, novietoja viņu vidū, tā arī Viņa krusts tika novietots grēcīgās pasaules centrā. Piedošanas vārdi, ko saņēma noziedznieks, kurš nožēloja savus grēkus, radīja gaismu, kas spīdēs līdz pat tālākajiem zemes nostūriem. {LI 625.4}

Ar apbrīnu eņģeļi noraudzījā uz Jēzus bezgalīgo mīlestību, kurš, ciezdams vissmagākās dvēseles un fiziskās mokas, domāja vienīgi par citiem, un dvēselē, kura nožēloja grēkus, modināja ticību. Savā pazemotajā stāvoklī Kristus kā pravietis uzrunāja Jeruzālemes meitas, kā priesteris un aizstāvis lūdza Tēvu piedot Viņa slepkavām un kā mīlošs Pestītājs Viņš piedeva noziedzniekam, kurš nožēloja savus grēkus. {LI 626.1}

Pārlaidis acis pār pūli, kas bija sapulcējies ap krustu, Jēzus pievērsa uzmanību kādam

cilvēkam. Krusta pakājē stāvēja Viņa māte, kuru atbalstīja māceklis Jānis. Viņa nespēja izturēt, ka tai jāšķiras no dēla, un Jānis, zinādams, ka tuvojas beigas, vēlreiz bija aizvedis viņu pie Krusta. Miršanas brīdī Kristus atcerējās savu māti. Paskatījies viņas bēdu sagrauztajā sejā, un tad, uzlūkodams Jāni, Viņš tai sacīja: "Sieva, redzi, tavs dēls!", tad Jānim: "Redzi, tava māte!" Jānis saprata Kristus vārdus un pieņēma šo uzdevumu. Nekavējoties viņš uzņēma Mariju savās mājās un kopš tā brīža ar mīlestību rūpējās par Kunga māti. Cik līdzjūtīgs un mīlošs bija Pestītājs! Neskatoties uz visām savām fiziskajām un garīgajām sāpēm, Viņš domāja un rūpējās par māti! Jēzum nebija naudas, ar ko tai nodrošināt iztiku, taču Viņam piederēja Jāņa sirds, tādēļ kā dārgu novēlējumu Viņš savu māti atdeva Jānim. Tā Viņš tai sniedza visnepieciešamāko — sirsnīgu līdzjūtību no cilvēka, kas viņu mīlēja, tāpēc ka tā mīlēja Jēzu. Uzņemdamies šo svēto pienākumu, Jānis baudīja lielu svētību. Marija tam nemitīgi atgādināja mīļoto Mācītāju. {LI 626.2}

Kristus kā dēla mīlestības pilnais paraugs cauri gadsimtu miglai mirdz nebeidzamā spožumā. Gandrīz trīsdesmit gadus Jēzus ar savu ikdienas darbu bija palīdzējis nest mājas rūpes un nastas. Arī tagad, savā nāves stundā, Viņš nepārstāja gādāt par bēdu sagrauzto māti, kas bija atraitne. Tas pats gars atklāsies ikvienā mūsu Kunga māceklī. Kristus sekotājs apzināsies, ka godāt savus vecākus un par tiem gādāt ir daļa no viņa reliģijas. Sirds, kurā mājo Jēzus mīlestība, nekad nepārtrauks mīlestībā rūpēties un gādāt par savu tēvu un māti. {LI 626.3}

Tad godības Kungs mira, samaksādams par kritušo cilvēci. Kad Kristus atdeva savu dārgo dzīvību, Viņu nepārņēma uzvaras prieks. Viss bija nospiedoši drūms, taču iemesls nebija bailes no nāves. Arī fiziskās sāpes un kauns no krusta nebija tas, kas Viņam sagādāja šīs neizsakāmās mokas. Kristus bija vislielākais cietējs, bet Viņa ciešanas izraisīja apziņa par grēka ārkārtīgo ļaunumu n tas, ka cilvēks, ielaižoties tuvās attiecībās ar grēku, ir kļuvis akls pret tā noziedzīgo būtību. Kristus redzēja, cik dziļi grēks ir iesakņojies cilvēka sirdī un cik maz būs to, kas gribēs atbrīvoties no tā varas. Viņš zināja, ka bez Dieva palīdzības cilvēcei jāaiziet bojā, un redzēja, kā aiziet bojā milzīgas ļaužu masas, kaut gan palīdzība bija tik tuvu un visiem pieejama. {LI 626.4}

Kā mūsu Vietniekam un Galvotājam Kristum bija uzlikti visi mūsu noziegumi. Viņš tika pieskaitīts pārkāpējiem, lai Viņš mūs varētu atpirkt no bauslības nosodījuma. Viņa sirdi spieda ikviena Ādama pēcnācēja noziegumi. Dieva ienaids pret grēku un ārkārtējā nepatika pret jebkādu netaisnību Viņa Dēla dvēseli pildīja ar šausmām. Visu savu dzīvi Kristus bija veltījis, nesot kritušai pasaulei labo vēsti par Tēva žēlastību un glābjošo

mīlestību. Viņš pastāvīgi runāja par piedošanu vislielākajam grēciniekam. Bet tagad, kad Pestītāju nospiež šausmīgi smagā vainas nasta, Viņam nav ļauts skatīt Tēva piedodošo seju. Dieva vaiga novēršanās šajā vislielākajā ciešanu stundā Pestītāja sirdi plosīja ar tādām sāpēm, ko cilvēks nekad pilnībā nespēs aptvert. Šīs dvēseles mokas bija tik lielas, ka savas fiziskās sāpes Viņš gandrīz nejuta. {LI 627.1}

Sātans ar savām nežēlīgajām kārdināšanām mocīja Jēzus sirdi. Pestītājs nespēja redzēt cauri kapa vārtiem. Cerība Viņam neatklāja uzvarošo iznākšanu no kapa un nestāstīja, ka Tēvs ir pieņēmis upuri. Viņš baidījās, ka Dievam tik pretīgais grēks starp Viņiem var radīt mūžīgu atšķirtību. Kristus pārcieta mokas un izbailes, ko pārdzīvos katrs grēcinieks, kad žēlastība vairs neaizlūgs par noziedzīgo cilvēci. Apziņa par grēku, kas Tēva dusmām liek nākt pār Viņu kā cilvēka vietnieku, bija tā, kas Jēzum dzeramo kausu padarīja tik ļoti rūgtu un salauza Dieva Dēla sirdi. {LI 627.2}

Eņģeļi pārsteigti vērās Pestītāja izmisīgajās nāves mokās. Šī briesmīgā skata priekšā Debesu pulki aizklāja savus vaigus. Nedzīvā daba sēroja līdzi savam pazemotajam un mirstošajam Radītājam. Saule negribēja skatīties uz šausmīgo notikumu gaitu. Pusdienas laikā, kad spožie spēcīgie stari apgaismoja visu zemi, tā pēkšņi it kā izdzisa. Krustu kā līķauts ietina pilnīga tumsa. "No sestās stundas tapa tumšs pār visu zemi līdz devītajai stundai." Tas nebija saules aptumsums. Šai tumsai, tik dziļai kā pusnakts, bez mēness un bez zvaigznēm, nebija arī kāds cits dabisks cēlonis. Tā bija apbrīnojama diena, kas tika dota, lai stiprinātu vēlāko paaudžu ticību. {LI 627.3}

Šajā biezajā tumsā bija apslēpta Kunga klātbūtne. Viņš dara tumsību sev par telti un apslēpj savu godību no cilvēku acīm. Pie krusta nonāca Dievs un Viņa svētie eņģeļi. Tēvs bija kopā ar savu Dēlu, bet šī klātbūtne nebija atklāta. Ja Dieva godība kļūtu redzama bez padebeša, tad ikviens cilvēks, kas vēroja notiekošo, aizietu bojā. Turklāt šajā briesmīgajā stundā Kristus nevarēja saņemt mierinājumu no Tēva klātbūtnes. Viņš mina vīna spaidu viens pats, un neviens no cilvēkiem nebija kopā ar Viņu. {LI 628.1}

Biezajā tumsā Dievs ietina sava Dēla pēdējās nāves mokas, kuras Viņš izcieta kā cilvēks. Visi, kas Kristu redzēja šajās ciešanās, bija pārliecināti, ka Viņš ir Dievs. Tie nemūžam neaizmirsīs Pestītāja seju. Tikpat izteikti, kā Kaina sejā bija lasāms slepkavības noziegums, Kristus seja liecināja par nevainību, skaidrību un labvēlību — par Dievam līdzīgu raksturu. Bet Viņa apsūdzētāji neņēma vērā šo Debesu zīmogu. Daudzas garas moku stundas Kristus bija pakļauts zaimojošā pūļa skatieniem, bet tagad Dievs Viņu apklāja ar tumsas aizsegu. {LI 628.2}

Pār Golgātu, šķiet, nolaidās kapa klusums. Pie krusta stāvošos ļaudis pārņēma šausmas. Lāsti un zaimi apklusa pusvārdā. Vīrieši, sievietes un bērni pakrita ar seju pie zemes. Laiku pa laikam no padebeša izšāvās spožs zibens, apgaismodams krustu un krustā sisto Pestītāju. Priesteri, ļaužu vadītāji, rakstu mācītāji un soda izpildītāji — visi domāja, ka tiem situsi atmaksas stunda. Pēc brīža daži čukstus ieminējās, ka tagad Jēzus nokāpšot no krusta. Citi mēģināja aiztaustīties prom uz pilsētu, sizdami sev pie krūtīm un bailēs vaimanādami. {LI 628.3}

Devītajā stundā tumsa ap ļaudīm izklīda, taču tā aizvien ietina Pestītāju. Tā bija kā simbols mokām un šausmām, kas tik smagi nospieda Viņa sirdi. Neviena acs nespēja redzēt cauri tumsai, kas apņēma krustu, un neviens nespēja ielūkoties tajā vēl dziļākajā nomāktībā, kas ietina Kristus izmocīto dvēseli. Kad Viņš bija piesists krustā, šķiet, tieši uz Viņu šāvās Dieva dusmu zibeni. Tad "Jēzus sauca stiprā balsī: "Eli, Eli, lama sabahtani?" Tas ir: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?" " Kad apkārtējā tumsa savilkās ap Pestītāju, daudzas balsis ierunājās: "Viņu skar Debesu atmaksa. Tie ir Dieva dusmu zibeņi, kas nāk pār Viņu, tāpēc ka Tas sevi nosaucis par Dieva Dēlu." Arī daudzi ticīgie dzirdēja Jēzus izmisuma saucienu. Tiem zuda cerība. Ja jau Dievs Kristu ir atstājis, uz ko tad varētu gaidīt Viņa sekotāji? {LI 628.4}

Kad tumsa atstāja Kristus nospiesto garu, atjaunojās fiziskās sāpes, un Viņš izdvesa: "Man slāpst." Viens no romiešu kareivjiem, redzēdams sasprēgājušās lūpas, iežēlojās, paņēma sūkli uz īzapa stiebra un, iemērcis to etiķa traukā, pasniedza Jēzum. Bet priesteri ņirgājās par Viņa nāves mokām. Kad zemi bija apklājusi tumsa, tos pārņēma izbailes, bet, kad tās pārgāja, atgriezās bažas, ka tikai Jēzus tiem neizbēg. Tie pārprata Viņa vārdus — "Ēli, Ēli, lama sabahtani?" Ar rūgtu nicinājumu un izsmieklu tie sprieda: "Šis sauc Eliju." Tie noraidīja pēdējo izdevību atvieglot Viņa ciešanas. "Pagaidi," tie sacīja, "redzēsim, vai Elija nāks un glābs Viņu." {LI 629.1}

Bezgrēcīgais Dieva Dēls bija piesists krustā; Viņa ķermenis bija sasists un ievainots; rokas, kas tik bieži tika izstieptas svētījot, tagad bija pienaglotas pie koka, kājas, kas tik nenogurstoši kalpoja mīlestībā, bija piekaltas stabam; ķēnišķīgā galva — ērkšķu kroņa sadurstīta; trīcošās lūpas — pavērtas sāpju kliedzienam. Viss, ko Viņš cieta — asins lāses, kas ritēja no Viņa galvas, rokām un kājām, sāpes, kas raustīja Viņa augumu un neizsakāmās mokas, kas pildīja dvēseli, kad Tēvs apslēpa savu vaigu — tas viss šodien runā uz katru cilvēces locekli, skaidri apliecinot: tevis dēļ Dieva Dēls piekrita nest šo grēka nastu; tevis labā Viņš satrieca nāves valstību un atvēra Paradīzes vārtus. Tas, kas klusināja trakojošos viļņus un staigāja pa putojošām bangām, kas lika trīcēt velniem un

bēgt slimībām, kas atvēra neredzīgo acis un atsauca dzīvē mirušos, Tas pats pie krusta sevi pienesa par upuri, — un to Viņš darīja mīlestībā pret Tevi. Uzņemoties grēku, Viņš pacieta Dieva taisnīgās dusmas un tevis labā pats kļuva par grēku. {LI 629.2}

Klusēdami skatītāji gaidīja briesmīgā notikuma beigas. Atspīdēja saule, bet krusts joprojām palika tumsā. Priesteri un rakstu mācītāji paskatījās uz Jeruzālemi; un, raugi, biezais mākonis bija nolaidies pār pilsētu un Jūdejas līdzenumiem. Taisnības Saule, Pasaules Gaisma atrāva savus starus reiz izredzētajai pilsētai — Jeruzālemei. Bojāejai lemto pilsētu apšaudīja Dieva dusmu draudīgie zibeņi. {LI 629.3}

Pēkšņi tumsa no krusta pacēlās un skanīgā, bazūnei līdzīgā balsī, kas likās atbalsojamies visā radībā, Jēzus sauca: “Viss piepildīts!” “Tēvs, Es nododu savu garu Tavās rokās!” Krustu apņēma gaisma, un Pestītāja seja spīdēja kā saules spožumā. Tad Viņš nolieca galvu uz krūtīm un nomira. {LI 629.4}

Šausmīgajā tumsā, no Dieva šķietami atstāts, Kristus bija iztukšojis cilvēces posta kausu līdz pašam dibenam. Šajās briesmīgajās stundās Viņš bija balstījies uz agrāk saņemtajiem Tēva labvēlības un atzīšanas pierādījumiem. Viņš pazina sava Tēva raksturu, Viņš saprata Dieva taisnīgumu, Viņa žēlastību un Viņa lielo mīlestību. Ticībā Viņš atrada prieku Tajā, kuram paklausīt bija Viņa lielākais prieks. Kad šādi Jēzus sevi nodeva Dievam, zuda sajūta, ka Tēvs no Viņa būtu novērsies. Kristus uzvarēja ticībā. {LI 630.1}

Vēl nekad mūsu planēta nebija pieredzējusi tādu skatu. Lielais ļaužu pūlis stāvēja sastindzis un ar aizturētu elpu noraudzījās Pestītājā. Tumsa no jauna nolaidās pār zemi, un bija dzirdama dobja dārdoņa, līdzīga stipriem pērkona grāvieniem. Notika spēcīga zemestrīce. Ļaudis tika sasviesti kopā cits uz cita. Izcēlās neaprakstāms juceklis un panika. Apkārtējos kalnos gruva klintis un dārdēdamas vēlās ielejās. Atvērās kapi, un no savām trūdu gultām tika piecelti mirušie. Visa radība likās sadrūpam pīšļos. Priesteri un rakstu mācītāji, kareivji, soda izpildītāji un ļaudis, aiz bailēm zaudējuši valodu, gulēja, pieplakuši zemei. {LI 630.2}

Brīdī, kad no Kristus lūpām atskanēja skaļais sauciens: “Viss piepildīts!”, daži priesteri veica kalpošanu dievnamā. Bija vakara upura laiks, un nokaušanai pie altāra bija atvests jērs, kas ainoja Kristu. Speciāli pagatavotajā krāšņajā apģērbā tērptais priesteris stāvēja ar paceltu nazi kā Ābrahāms, kad tas gatavojās upurēt savu dēlu. Tauta raudzījās ar saspringtu uzmanību, bet pēkšņi sāka trīcēt un drebēt zeme, jo tuvojās Kungs. Visiem dzirdot, neredzama roka pārplēsa dievnama iekšējo priekškaru no augšas līdz apakšai,

atsegdama ļaužu skatiem vietu, ko reiz piepildīja Dieva klātbūtne. Šajā vietā bija mājojusi Dieva godības klātbūtnes gaisma. Šeit virs žēlastības krēsla Dievs bija atklājis savu godību. Neviens, izņemot augsto priesteri, nedrīkstēja pacelt priekškaru, kas šo telpu šķīra no pārējā dievnama, arī pats augstais priesteris tur iegāja vienreiz gadā, lai izdarītu salīdzināšanu par ļaužu grēkiem. Bet nu priekškars ir pārplēsts divos gabalos. Zemes svētnīcas Vissvētākā vieta vairs nav svēta. {LI 630.3}

Visapkārt bailes un apjukums. Priesteris gatavojas nokaut savu upuri, bet nazis izkrīt no spēku zaudējušās rokas, un jērs aizbēg. Dieva Dēla nāvē simbols bija sastapies ar īstenību. Bija pienests lielais upuris un atvērts ceļš uz Vissvētāko vietu. Visiem bija sagatavots jauns un dzīvs ceļš. Grēcīgajai, bēdu nomāktajai cilvēcei vairs nav jāgaida augstā priestera nākšana. Turpmāk šo kalpošanas darbu kā priesteris un aizstāvis debesu Debesīs izpildīs Pestītājs. Kāda balss it kā sacīja dievlūdzējiem: “Tagad ir izbeigusies visa upurēšana un visi upuri par grēku. Ir atnācis Dieva Dēls, kā savā Vārdā Viņš bija sacījis: “Raugi, Es nāku, grāmatā par Mani ir rakstīts — Tavu prātu darīt, ak Dievs.” Viņš “ar savām paša asinīm reizi par visām reizēm iegājis svētnīcā, panākdams mūžīgu pestīšanu.” ” (Ebr. 10:7; 9:12) {LI 630.4}

79 Nodaļa - "Viss piepildīts!"

Kristus nenodeva savu dzīvību, iekams nepabeidza darbu, kura dēļ bija nācis. Līdz ar pēdējo elpas vilcienu Viņš izsaucās: "Viss piepildīts!" (Jāņa 19:30) Cīņa bija izcīnīta. Viņa labā roka un svētais elkonis bija guvuši uzvaru. Kā Uzvarētājs Viņš mūžīgajos augstumos pacēla savu karogu. Kā lai par to nepriecājas eņģeļi! Visas Debesis gavilēja līdzi Pestītāja uzvarai. Sātans bija sakauts un saprata, ka savu valstību ir zaudējis. {LI 632.1}

Eņģeļiem un nekritušajām pasaulēm saucienam "Viss piepildīts!" bija dziļa nozīme. Lielais pestīšanas darbs tika veikts gan viņu, gan mūsu dēļ. Tie līdz ar mums dalās Kristus uzvaras augļos. {LI 632.2}

Eņģeļiem un nekritušajām pasaulēm sātana raksturs kļuva izprotams tikai pēc Kristus nāves. Atkrišanas iniciators bija tik viltīgi nomaskējies, ka pat svētās būtnes neaptvēra viņa principu būtību. Tās nebija saskatījušas viņa sacelšanās dabu un raksturu. {LI 632.3}

Spēkā un spožumā tik brīnišķīgā būtne bija nostājusies pret Dievu. Par Luciferu Kungs sacīja: "Tu (..), pilnības paraugs, pilns gudrības un apveltīts ar vispilnīgāko skaistumu." (Ec. 28:12) Lucifers bija sedzošais ķerubs. Viņš bija atradies Dieva klātbūtnes gaismā. Viņš bija visaugstākais no visām radītajām būtnēm un pirmais Dieva nodomu atklājējs Visumā. Kad Lucifers grēkoja, viņa pievilšanas spējas bija ietekmīgākas un viņa rakstura atmaskošana jo grūtāka tieši augstā stāvokļa dēļ, kuru tas bija ieņēmis pie Tēva. {LI 632.4}

Dievs sātanu un tā piekritējus varēja iznīcināt tikpat viegli, kā nosviest zemē kādu akmeni, bet Viņš to nedarīja. Lai likvidētu sacelšanos, vardarbība nederēja, jo spēka pielietošana sastopama tikai tur, kur valda sātans. Tādi nav Kunga principi. Viņa autoritātes pamatā ir laipnība, žēlastība un mīlestība, un šo principu izmantošana ir vienīgie pielietojamie līdzekļi. Dieva valdība balstās uz morāla pamata, kur visu noteicošais spēks tiek piešķirts taisnībai un mīlestībai. {LI 632.5}

Dievs šo lietu vēlējās nokārtot ar mūžīgu garantiju, tādēļ Debesu apspriedē jau bija izlemts dot sātanam laiku atklāt savus darbības principus, jo tas apgalvoja, ka tie esot pārāki par Dieva principiem. Tā sātanam tika dota zināma rīcības brīvība, lai Visums varētu saprast viņa izvirzīto principu būtību. {LI 632.6}

Kad sātans ieveda grēkā cilvēkus, sāka darboties pestīšanas plāns. Četrus gadu tūkstošus Dievs pūlējās celt cilvēci, bet sātans visu laiku to centās postīt un pazemot. To varēja novērot viss plašais Visums. {LI 633.1}

Kad pasaulē ienāca Jēzus, sātana spēki vērsās pret Viņu. Sākot ar pirmajām dzīvības dienām Betlēmē, varmāka darīja, ko spēja, lai Viņu iznīcinātu. Visdažādākajos veidos tas centās aizkavēt Jēzus pilnīgu izaugsmi bērnībā, nevainojama vīra brieduma sasniegšanu un svētu kalpošanu, pienesot šķīstu upuri. Bet sātana centieni piedzīvoja neveiksmi. Ļaunais nespēja Jēzu ievest grēkā, nespēja Viņu padarīt mazdūšīgu, nedz arī atturēt no darba, kuru Viņš bija nācis padarīt virs zemes. No tuksneša līdz Golgātai pret Viņu triecās sātana dusmu vētras, bet, jo nežēlīgākas tās bija, jo ciešāk Dieva Dēls pieķērās sava Tēva rokai un turpināja iet asinīm slacīto taku. Visas sātana pūles nomākt un pārspēt Jēzu tikai vēl skaidrāk atklāja Viņa rakstura šķīstumu. {LI 633.2}

Visas Debesis un nekritušās pasaules bija šīs cīņas aculiecinieces. Ar kādu sasprindzinātu interesi tās sekoja konflikta beigu skatiem! Tās redzēja, kā Pestītājs ieiet Ģetzemanes dārzā, kad Viņa dvēseli nospieda lielā drausmīgā neziņas tumsa. Tās dzirdēja Viņa izbaiļu saucienu: "Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis kauss iet Man garām!" (Mat. 26:39) Kad tika atņemta Tēva klātbūtne, tās redzēja Viņu ciešam tādu moku svelmi, kas bija stiprāka pat par pēdējo lielo cīņu ar nāvi. Pārdzīvotās dvēseles sāpes izspieda asins sviedrus, kas kā lāses ritēja uz zemi. Trīs reizes no Viņa lūpām izlauzās lūgums pēc palīdzības. Debesis ilgāk nespēja izturēt šo skatu, un pie Dieva Dēla ieradās eņģelis, lai Viņu mierinātu. {LI 633.3}

Tālāk Debesis vēroja upura Jēru, nodotu asinskārā pūļa rokās, nesaudzīgi un ar izsmieklu dzenātu no viena tiesas nama uz otru. Tās dzirdēja vajātāju zaimus Viņa vienkāršās izcelsmes dēļ un redzēja, kā ar zvērestu un lādēšanos savu Kungu aizliedz viens no vismīļākajiem mācekļiem. Tās redzēja sātana trakošanu un viņa varu pār cilvēku sirdīm. Kāds šausmīgs skats! Pestītājs tiek aizturēts pusnakts stundā Ģetzemanē, dzīts no pils uz tiesas namu, Viņu divreiz tiesā priesteri, divreiz Sinedrijā, divreiz pie Pilāta un vienreiz pie Hēroda, Viņu apmēda, sit, notiesā un ved, lai piesistu krustā. Kad Kristus nes savu smago krustu, Jeruzālemes meitas par Viņu raud, bet sabiedrības zemākie slāņi Viņu izsmej. {LI 633.4}

Ar izbrīnu un sāpēm Debesis vēroja Kristu pie krusta, kad asinis ritēja no Viņa ievainotās galvas un pieri klāja ar asinīm jaukti sviedri. No rokām un kājām tās lāsi pa lāsei pilēja uz klints krusta pakājē. Zem ķermeņa svara naglu radītās brūces vērās arvien platākas. Apgrūtinātā elpošana kļuva ātra un smaga, dvēselei nāves mokās cīnoties zem pasaules grēku nastas. Visas Debesis pārņēma izbrīns, kad Kristus savās šausmīgajās ciešanās lūdza: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara." (Lūk. 23:34) Bet visapkārt stāvēja pēc Dieva līdzības radīti cilvēki, kas bija sazvērējušies atņemt dzīvību Viņa

vienpiedzimušajam Dēlam. Kāds skats Debesu Visumam! {LI 634.1}

Ap krustu bija sapulcējušies tumsības pasauli pārvaldošie spēki, mezdami neticības ellišķās ēnas cilvēku sirdīs. Kad Kungs reiz radīja šīs būtnes, lai tās stāvētu Viņa troņa pakājē, tās bija skaistas un godības pilnas. Viņu pievilcība un svētums bija atbilstošs to augstajam stāvoklim. Tās bija apveltītas ar dievišķu gudrību un no galvas līdz kājām ietērptas Debesu bruņās. Tie bija Visaugstākā pavēļu izpildītāji — eņģeļi. Bet kas tagad šajos dēmonos varētu saskatīt krāšņos serafus, kas reiz kalpoja Debesu pagalmos? {LI 634.2}

Sātana spēki sadarbojās ar ļaunajiem cilvēkiem, pārliecinādami ļaudis, ka Kristus ir vislielākais grēcinieks, un kūdīdami tos Viņu izsmiet. Visus, kas zaimoja pie krusta pienagloto Pestītāju, bija pārņēmis pirmā lielā dumpinieka gars. Sātans tiem iedvesa nekrietnus, riebīgus vārdus. Viņš iedvesmoja tos uz zaimiem, taču ar to neko nepanāca. {LI 634.3{

Ja Kristū varētu atrast kaut vienu vienīgu grēku, ja Viņš būtu piekāpies sātanam kaut visniecīgākajā sīkumā, lai izbēgtu no briesmīgajām mokām, tad būtu triumfējis Dieva un cilvēku ienaidnieks. Bet Kristus nolieca savu galvu un nomira, cieši turēdamies pie ticības un paklausības Dievam. Tad Debesīs kļuva dzirdama stipra balss, kas sauca: "Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks, un Viņa valstība, un Viņa Kristus vara, jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm." (Atkl. 12:10) {LI 634.4}

Sātans redzēja, ka ir atmaskots. Visas Debesis un nekritušie eņģeļi redzēja šīs būtnes nekaunīgo rīcību. Viņš pats atklāja, ka ir slepkava. Izliedams Dieva Dēla asinis, tas sev laupīja Debesu būtņu simpātijas. Turpmāk viņa darbība tika ierobežota. Lai kā arī tas neizliktos, viņš vairs nevarēja sagaidīt eņģeļus iznākam no Debesu pagalmiem, lai to priekšā apsūdzētu Kristus brāļus, ka tie ir ģērbti tumsas un grēka aptraipītās drēbēs. Starp sātanu un Debesīm bija sarauts pēdējais līdzjūtības ķēdes loceklis. {LI 634.5}

Tomēr tad sātans vēl netika iznīcināts. Eņģeļi vēl neizprata visu, kas bija ietverts lielajā cīņā. Abu pušu pamatprincipiem vajadzēja atklāties vēl pilnīgāk. Sātana eksistencei vajadzēja turpināties arī cilvēku dēļ. Cilvēkiem, tāpat kā eņģeļiem, bija jāierauga atšķirība starp gaismas un tumsības valdnieku. Tiem bija jāizvēlas, kuram kalpot. {LI 635.1}

Lielās cīņas sākumā sātans bija pasludinājis, ka Dieva likumam nav iespējams paklausīt, ka taisnība nav savienojama ar žēlastību un ka tad, ja likums tiktu pārkāpts,

grēciniekam vairs nebūtu iespējams saņemt piedošanu. Viņš paziņoja, ka par katru grēku pienākas sods, un, ja Dievs atlaistu sodu par grēku, tad Viņš nebūtu taisnības un patiesības Dievs. Kad cilvēki pārkāpa Dieva likumu un nostājās pret Radītāja gribu, sātans gavilēja. Viņš tūlīt pasludināja, ka nu ir pierādīts, ka bauslībai nav iespējams paklausīt un cilvēkam nevar piedot. Tāpēc, ka sātans pēc savas sacelšanās bija izdzīts no Debesīm, tas pieprasīja, lai arī cilvēku ciltij uz visiem laikiem tiktu atņemta Dieva žēlastība. Viņš apgalvoja, ka Dievs nevar palikt taisns, parādot žēlastību grēciniekam. {LI 635.2}

Pat, būdams grēcinieks, cilvēks atradās pavisam citā stāvoklī nekā sātans. Debesīs Lucifers grēkoja, atrodoties Dieva godības gaismā. Viņam vairāk nekā jebkurai citai radītai būtnei bija atklāta Dieva mīlestība. Sātans izvēlējās sekot savai patmīlīgajai un neatkarīgajai gribai, kad jau bija sapratis Dieva raksturu un iepazinis Viņa laipnību. Viņa izvēle bija galīga. Neatlika vairs nekas, ko Dievs būtu varējis darīt, lai viņu glābtu. Bet cilvēks tika pievilts; viņa prātu aptumšoja sātana ļaunprātīgā izlikšanās. Tas nepazina Dieva mīlestības augstumu un dziļumu. Viņam vēl bija cerība atzīt Dieva mīlestību. Iepazīšanās ar Dieva raksturu to vēl varēja atvest atpakaļ pie Radītāja. {LI 635.3}

Jēzus cilvēkiem atklāja Dieva žēlastību, bet žēlastība neatceļ taisnību. Bauslība atklāj Dieva rakstura īpašības, un tajā nevarēja mainīt nevienu burtu, ne rakstu zīmīti, lai apmierinātu cilvēka vajadzības viņa kritušajā stāvoklī. Dievs arī nemainīja savu likumu, bet cilvēka glābšanai Kristū upurēja pats sevi. “Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar sevi.” (2. Kor. 5:19) {LI 635.4}

Bauslība prasa taisnību — taisnu dzīvi un pilnīgu raksturu, bet cilvēkam tā visa trūkst. Viņš nespēj izpildīt Dieva svētās bauslības prasības. Bet Kristus, šajā pasaulē atnācis kā cilvēks, dzīvoja svētu dzīvi un izveidoja pilnīgu raksturu; kā dāvanu Viņš to piedāvā ikvienam, kas vēlas. Viņa dzīve nostājas cilvēka dzīves vietā. Tādā veidā, pateicoties Dieva lēnprātībai, notiek pagātnes grēku piedošana. Vēl vairāk — Kristus apveltī cilvēkus ar Dieva īpašībām; Viņš veido cilvēku raksturu pēc dievišķā rakstura līdzības — uzceļot nevainojamu garīgā spēka un skaistuma celtni. Tā Kristum ticošajā cilvēkā tiek piepildīta tā pati bauslības taisnība. To spēj vienīgi Dievs, “pats taisns būdams, un, taisnodams to, kas tic Jēzum.” (Rom. 3:26) {LI 636.1}

Dieva mīlestība taisnībā izpaužas ne mazāk kā žēlastībā. Taisnība ir Viņa troņa pamats un Viņa mīlestības auglis. Sātans vēlējās žēlastību atšķirt no patiesības un taisnības. Viņš centās pierādīt, ka Dieva likumu taisnība ir miera ienaidniece. Bet Kristus atklāja, ka Dieva plānā tās ir nešķirami saistītas un viena bez otras nevar pastāvēt.

"Žēlastība un uzticība lai sastopas, taisnība un miers lai skūpstās." (Ps. 85:11) {LI 636.2}

Ar savu dzīvi un nāvi Kristus pierādīja, ka Dieva taisnība nav iznīcinājusi Viņa žēlastību, ka grēkus var piedot, ka bauslība ir taisnīga, un ka tai ir iespējams pilnīgi paklausīt. Līdz ar to sātana apsūdzības bija atspēkotas. Dievs bija cilvēkam devis nepārprotamu savas mīlestības pierādījumu. {LI 636.3}

Tad sātans izdomāja citu viltību. Tas apgalvoja, ka žēlastība ir iznīcinājusi taisnību un Kristus nāve atcēlusi Tēva bauslību. Tomēr, ja būtu iespējams bauslību atcelt vai grozīt, tad Kristum nevajadzētu mirt. Atcelt bauslību nozīmētu grēku padarīt nemirstīgu un nodot pasauli sātana varā. Tikai tāpēc, ka likumu nevarēja atcelt, bet cilvēku varēja glābt vienīgi paklausība tā pavēlēm, Jēzus tika paaugstināts pie krusta. Tādēļ tieši tos līdzekļus, ar kuriem Kristus bauslību apstiprināja, sātans attēloja kā tās iznīcinātājus. Tā arī būs pēdējā sadursme starp Kristu un sātanu. {LI 636.4}

Jau tagad sātans izvirza apgalvojumu, ka paša Dieva pasludinātā bauslība ir nepilnīga un daži tās priekšraksti tiek atcelti. Tā ir pēdējā lielā krāpšana, ar kuru tas maldinās pasauli. Viņam nav nekādas vajadzības apkarot visu bauslību, jo, ja tas var pavedināt cilvēkus pārkāpt vienu pavēli, tad līdz ar to mērķis jau ir sasniegts. "Jo, kas visu bauslību pildītu, bet grēkotu pret vienu bausli, tas ir noziedzies pret visiem." (Jēk. 2:10) Piekrizdami pārkāpt vienu bausli, cilvēki nonāk sātana varā. Tādēļ krāpnieks Dieva likumus centīsies aizstāt ar cilvēku priekšrakstiem, tā nodrošinot sev lielāku ietekmes sfēru. Par to jau iepriekš ir runāts pravietojumos: "Tas uzstāsies ar skaļām runām pret Visaugsto un apvainos Visaugstā svētos, tas centīsies grozīt svētku laikus un bauslību; un tie būs nodoti viņa varā." (Dan. 7:25) {LI 636.5}

Cilvēki tiešām izdos savus likumus, lai apkarotu Dieva baušļus. Tie tīkos pārvaldīt citu sirdsapziņu un, cenzdamies ieviest šos likumus, apspiedīs savus līdzcilvēkus. {LI 637.1}

Pret Dieva baušļiem Debesīs iesāktais karš turpināsies līdz laika galam. Tiks pārbaudīts ikviens cilvēks. Paklausība vai nepaklausība ir jautājums, kurā būs jāizšķiras visai pasaulei. Ikviens tiks aicināts izvēlēties vai nu Dieva, vai cilvēku likumus. Ar to tiks novilkta noteikta robeža. Būs tikai divas ļaužu šķiras. Katrs raksturs būs pilnīgi nobriedis, un visos būs redzams, vai tie ir izvēlējušies uzticības vai sacelšanās pusi. {LI 637.2}

Tad nāks gals. Dievs aizstāvēs savus likumus un atbrīvos savus ļaudis. Sātans un visi, kas būs tam pievienojušies dumpī, tiks atšķirti. Grēks un grēcinieki aizies bojā; bojā aizies gan sakne, gan zari (Mal. 3:19) — sātans kā sakne un viņa piekritēji kā zari.

Ļaunuma valdnieks piedzīvos šo vārdu piepildīšanos: "Tāpēc, ka tava sirds savā pašpaļāvībā iedomājusies, it kā tu būtu pats Dievs, (..) Es padzinu tevi no Dieva kalna, (..) no degošo akmeņu vidus. Tev pienācis briesmu un izbaiļu pilns gals, tu esi pagalam uz visiem laikiem." ("Tevis nekad vairs nebūs." — KJV) Tad arī "bezdievīgā vairs nebūs. Tu raudzīsies uz viņa vietu, bet viņa tur vairs nesaskatīsi." Būs tā, "it kā tie tur nebūtu bijuši." (Ec. 28:6-19; Ps. 37:10; Obad. 16*) {LI 637.3}

Tā nebūs patvaļīga rīcība no Dieva puses. Viņa žēlastības no- raidītāji pļaus to, ko sējuši. Dievs ir dzīvības avots, un, kas izvēlas kalpošanu grēkam, tas šķiras no Dieva un tādā veidā pats sevi atšķir no dzīvības. Tāds ir "atsvešinājies no dievišķās dzīvības". Kristus saka: "Visi, kas Mani ienīst, mīl nāvi." (Ef. 4:18; Sal. pam. 8:36) Dievs tiem kādu laiku ļauj pastāvēt, kamēr tie attīsta raksturu un atklaj savus principus. Kad tas ir padarīts, tie saņem savas izvēles sekas. Ar sacelšanos un netaisnu dzīvi sātans un visi viņa līdzgaitnieki aiziet tik tālu no Dieva, ka pat Dieva klātbūtne tiem kļūst par rijošu uguni. Lielās Mīlestības godība tos iznīcinās. {LI 637.4}

Lielās cīņas sākumā eņģeļi to nesaprata. Ja sātanam un viņa pulkiem toreiz liktu saņemt grēka algu, tie būtu aizgājuši bojā, bet Debesu būtnēm nebūtu skaidrs, ka tas ir grēka nenovēršamais iznākums. Viņu prātā paliktu šaubas par Dieva taisnību, un tā varētu būt kā ļauna sēkla, kas nes posta un grēka nāvīgos augļus. {LI 638.1}

Bet, noslēdzoties lielajai cīņai, tas tā nebūs. Kad cilvēces glābšanas plāns būs pilnīgi pabeigts, visām radītajām saprātīgajām būtnēm būs skaidri saskatāms Dieva raksturs. Tad Viņa likumi atklāsies kā pilnīgi un negrozāmi. Grēks būs parādījis savu dabu un sātans savu raksturu. Tad grēka iznīcināšana atainos Dieva mīlestību un paaugstinās Viņa godu Visuma būtņu priekšā, kam ir prieks darīt Viņa prātu un kuru sirdīs rakstīts Radītāja likums. {LI 638.2}

Tāpēc toreiz, raudzīdamies uz Pestītāja krustu, eņģeļi tiešām varēja gavilēt, jo, kaut gan visu tie vēl neizprata, tie tomēr zināja, ka grēka un sātana iznīcināšana tagad ir droša uz visiem laikiem, ka ir garantēta cilvēku izglābšana, kā arī mūžīga Visuma brīvība. Kristus pats ļoti labi saprata, kādi būs Golgātā pienestā upura rezultāti. Raudzīdamies uz tiem nākotnē, Viņš pie krusta izsaucās: "Viss piepildīts!" {LI 638.31}

80 Nodaļa - Jāzepa kapā

Beidzot Jēzum bija miers. Garā negoda un moku diena bija galā. Kad rietošās saules pēdējie stari vēstīja par sabata tuvošanos, Dieva Dēls dusēja Jāzepa kapa klusumā. Viņa darbs bija pabeigts, rokas saliktas mierā, un tā Viņš tur palika visas dusas dienas svētās stundas. {LI 639.1}

Iesākumā Tēvs un Dēls sabatā dusēja pēc radīšanas darba. Kad bija "pabeigtas debesis un zeme un visi to pulki" (1. Moz. 2:1), Radītājs un visas Debesu būtnes līksmi noraudzījās krāšņajā godības skatā. "Visas rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva bērni gavilēja." (Īj. 38:7) Tagad Jēzus dusēja pēc pestīšanas darba; un, lai gan tiem, kas Viņu mīlēja virs zemes, bija bēdas, Debesīs valdīja prieks. Debesu būtņu skatam pavērās spožas nākotnes izredzes. Kristus veiktā darba rezultātā Dievs un eņģeļi jau skatīja atjaunotu radību un atpestītu cilvēci, kas, grēku uzvarējusi, nekad vairs nevar krist. Ar šo ainu uz laiku laikiem ir saistīta diena, kurā Jēzus dusēja. Jo "pilnīgs ir Viņa darbs", un "viss, ko Dievs dara, tas paliek mūžīgi". (5. Moz. 32:4; Sal. māc. 3:14) "Kad viss būs atjaunots, par ko Dievs jau sen ir runājis caur visu savu svēto praviešu muti" (Ap. d. 3:21*), tad radīšans sabats, diena, kurā Jēzus atdusējās Jāzepa kapā, joprojām būs dusas un prieka diena. Debess un zeme apvienosies slavas dziesmā, kad atpestītās tautas "ik nedēļas sabatā" zemosies priecīgā pielūgsmē Dieva un Jēra priekšā. {LI 639.2}

Krustā sišanas dienas beigu notikumi no jauna apstiprināja pravietojumu piepildīšanos un liecināja par Kristus dievišķo izcelsmi. Kad tumsa no krusta atkāpās un izskanēja Pestītāja nāves sauciens, tūlīt kļuva dzirdama arī kāda cita balss: "Patiesi, šis bija Dieva Dēls." (Mat. 27:54){ LI 639.3}

Šie vārdi netika izrunāti čukstus. Visu skati vērsās turp, no kurienes tie atskanēja. Kas tad tos teica? Runātājs bija virsnieks, Romas karavīrs. Pestītāja dievišķā pacietība un Viņa pēkšņā nāve ar uzvaras saucienu uz lūpām šo cittautieti bija dziļi ietekmējusi. Krustā piesistajā, ievainotajā un sadauzītajā ķermenī šis cilvēks bija saskatījis Dieva Dēlu. Viņš nespēja atturēties, neapliecinājis savu ticību. Tā atkal tika dots pierādījums, ka mūsu Pestītājs redzēs savu grūto pūļu augļus. Tieši Kristus nāves dienā savu ticību izteica trīs ļoti atšķirīgi cilvēki: viens — no romiešu sardzes komandējošā sastāva, otrs — nesdams Pestītāja krustu, un trešais — mirdams pie blakus esošā krusta. {LI 639.4}

Ap vakaru pār Golgātu nolaidās neparasts klusums. Pūlis izklīda, un daudzi atgriezās Jeruzālemē pilnīgi citā noskaņojumā, nekā no rīta bija atnākuši. Liels vairums uz turieni bija aizskrējuši nevis aiz naida, bet tikai ziņkārības dzīti. Tomēr tie ticēja priesteru

apsūdzībām un uzskatīja Kristu par ļaundari. Nedabīga satraukuma pārņemti, tie pievienojās pūlim Viņa zaimošanā. Bet, kad zemi ietina tumsa, un tos apsūdzēja viņu pašu sirdsapziņa, tie jutās vainīgi lielā netaisnībā. Baigajā tumsā vairs nebija dzirdami joki vai vieglprātīgi smiekli, un, kad tā izklīda, tie devās uz mājām. Viņi bija pārliecināti, ka priesteru apsūdzības ir nepatiesas un ka Jēzus nav bijis krāpnieks. Pēc dažām nedēļām, kad Pēteris sludināja Vasarsvētku dienā, tie bija starp tūkstošiem, kas atgriezās pie Kristus. {LI 640.1}

Bet jūdu vadoņus pašu acīm redzētie notikumi nepārliecināja. Viņu naids pret Jēzu nebija mazinājies. Tumsa, kas Jēzus krustā sišanas laikā ietina zemi, nebija biezāka par to tumsību, kas aizvien apņēma priesteru un rakstu mācītāju prātus. Kristum piedzimstot, zvaigzne Viņu pazina un aizveda gudros pie silītes, kurā Pestītājs gulēja. Debesu pulki, Viņu godinot, Betlēmes klajumos dziedāja slavas dziesmas. Jūra saprata Viņa balsi un paklausīja dotajai pavēlei. Slimības un nāve bija atzinušas Viņa varu, un atdevušas savu laupījumu. Saule, redzēdama Viņa nāves mokas, apslēpa savu gaismu. Atskanot Viņa saucienam, sašķēlās un sadrupa klintis. Nedzīvā daba atzina Kristu un liecināja par to, ka Viņš ir Dievs. Bet Israēla priesteri un vadoņi nepazina Dieva Dēlu. {LI 640.2}

Tomēr priesteriem un rakstu mācītājiem nebija miera. Tie savu nodomu bija īstenojuši un Kristu nonāvējuši, bet uzvaras gandarījumu neizjuta. Pat šķietamā triumfa stundā tiem uzmācās šaubas, kas notiks tālāk. Tie bija dzirdējuši saucienu: “Viss piepildīts! Tēvs, Es nododu savu garu Tavās rokās!” (Jāņa 19:30; Lūk. 23:46)Tie bija pārdzīvojuši zemestrīci un redzējuši, kā sašķēlās klintis, un tagad tie jutās satraukti un nemiera pilni. {LI 640.3}

Tie apskauda Kristu par ietekmi uz ļaudīm, kamēr Viņš dzīvoja, un bija greizsirdīgi uz Viņu pat nāvē. No miršā Kristus tie tagad baidījās daudz vairāk, nekā jebkad bija baidījušies, Viņam dzīvam esot. Tie uztraucās, ka ļaudis arī turpmāk daudz uzmanības varētu veltīt notikumiem, kas pavadīja Viņa krustā sišanu. Tie baidījās no šīs dienas darba sekām. Nekādā gadījumā tie nevēlējās, lai Viņa ķermenis paliktu pie krusta sabatā. Sabats jau tuvojās, un tā būtu svētuma apgānīšana, ja mirušie vēl karātos pie krusta. Tādēļ jūdu vadoņi lūdza Pilātu, lai notiesāto nāve tiktu pasteidzināta un viņu ķermeņi noņemti pirms saulrieta. {LI 640.4}

Arī Pilāts nevēlējās, lai Jēzus ķermenis paliktu pie krusta, un ar pārvaldnieka piekrišanu abiem ļaundariem pārlauza lielus, lai paātrinātu viņu nāvi, bet Jēzus bija jau nomiris. Viss redzētais un par Kristu dzirdētais rupjos kareivjus bija stipri ietekmējis, tāpēc tie nesalauza Viņa locekļus. Tā Dieva Jēra upurī piepildījās Pasā svētku likums:

“Viņiem no tā nekā nebūs atstāt līdz rītam, tanī dienā nebūs lauzt nevienu kaulu; pēc visiem Pasā svētku likumiem turiet tos.” (4. Moz. 9:12){ LI 641.1}

Priesteri un rakstu mācītāji bija pārsteigti, redzot, ka Jēzus jau miris. Krusta nāve bija lēns process, kur grūti paredzēt brīdi, kad pārtrūks dzīvība. Tas bija kaut kas nedzirdēts, ka kāds būtu miris sešas stundas pēc krustā sišanas. Tādēļ priesteri gribēja pārliecināties par Jēzus nāvi, un uz viņu ierosinājumu kāds kareivis Pestītāja sānos iedūra šķēpu. No radušās brūces iztecēja divas spēcīgas, bet dažādas strūklas — asinis un ūdens. To ievēroja visi klātesošie, un Jānis vēlāk šo notikumu detalizēti aprakstīja. Viņš saka: “Viens no kareivjiem Viņam iedūra sānos šķēpu, un tūdaļ iztecēja asinis un ūdens. Un, kas to redzējis, tas to ir apliecinājis un viņa liecība ir patiesa. Un viņš zina, ka runā patiesību, lai arī jūs ticētu. Jo tas notika, lai piepildītos Raksti: “Nevienu kaulu Viņam nebūs salauzt.” Un cita Rakstu vieta atkal saka: “Viņi raudzīsies uz To, ko tie sadūruši.” ” (Jāņa 19:34-37){ LI 641.2}

Pēc augšāmcelšanās priesteri un rakstu mācītāji izplatīja baumas, ka Kristus pie krusta nav nomiris, bet tikai zaudējis samaņu un vēlāk to atkal atguvis. Cits ziņojums apgalvoja, ka kapā nemaz neesot guldīts īsts līķis, no miesas un kauliem, bet tikai ķermeņa atveidojums. Tomēr romiešu kareivju rīcība šos melus atspēko. Tie nelauza Jēzum lielus tāpēc, ka Viņš jau bija miris, un, lai apmierinātu priesterus, tie iedūra Viņam sānos. Ja Viņa dzīvība vēl nebūtu izdzisusi, tad šis ievainojums noteikti izraisītu tūlītēju nāvi. {LI 641.3}

Tomēr nedz šķēpa dūriens, nedz arī krusta mokas nebija Jēzus nāves cēlonis. Mirstot “stiprā balsī” raidītais kliedziens (Mat. 27:50; Lūk. 23:46), tāpat asiņu un ūdens straume, kas iztecēja no Viņa sāniem, liecina par to, ka Viņš mira no salauztas sirds. Jēzus sirdi salauza garīgas ciešanas. Viņu nonāvēja pasaules grēks. {LI 642.1}

Līdz ar Kristus nāvi izgaisa mācekļu cerības. Tie lūkojās uz Viņa aizvērtajiem acu plakstiem un nokārto galvu, uz asinīs salipušajiem matiem, uz caururbtajām rokām un kājām. Mācekļu dvēseles plosīja neaprakstāmas sāpes. Līdz pašām beigām tie neticēja, ka Jēzus ir miris. Tie vienkārši nespēja iedomāties, ka Viņš varētu nomirt. Sirdssāpju pārņemti, tie neatcerējās Kunga iepriekš sacītos vārdus. Nekas no agrāk dzirdētā tiem nesniedza mierinājumu. Tie redzēja vienīgi krustu un uz tā asiņojošo upuri. Nākotne šķita bezgala tumša. Ticība Jēzum bija zudusi, bet vēl nekad tie nebija mīlējuši savu Kungu tā kā tagad. Vēl nekad tie nebija tik ļoti izjutuši Viņa vērtību un to, cik nepieciešama ir Viņa klātbūtne. {LI 642.2}

Pat mirušā Kristus ķermenis Viņa mācekļiem bija ļoti dārgs. Tie karsti vēlējās Viņam nodrošināt cienīgu, godpilnu apbedīšanu, bet nezināja, kā to izdarīt. Jēzus bija notiesāts par nodevību pret Romas valdību, un personām, kas tika sodītas ar nāvi par tādu pārkāpumu, bija atsevišķi nozīmēta kapa vieta. Pie krusta vēl uzkavējās māceklis Jānis un no Galilejas līdzi atnākušās sievietes. Tie nespēja atstāt sava Kunga ķermeni, lai nejūtīgie kareivji to noņemtu un apraktu negoda vietā. Tomēr arī novērst viņi neko nespēja. Tie nevarēja cerēt uz jūdu varasvīru labvēlību, un Pilāts tiem nebija pieejams. {LI 642.3}

Šajā grūtajā brīdī mācekļiem palīgā nāca Nikodēms un Jāzeps no Arimatijas. Viņi abi bija Sinedrija locekļi un pazina Pilātu; abi bija bagāti un ar ievērojamu stāvokli sabiedrībā. Šie cilvēki vēlējās pienācīgi apbedīt Jēzu. {LI 642.4}

Jāzeps droši iegāja pie Pilāta un izlūdzās no viņa Jēzus ķermeni. Tikai tad Pilāts uzzināja, ka Jēzus tiešām ir miris. Dažādas pretrunīgas baumas par krustā sišanu pavadošajiem notikumiem līdz viņam gan bija nonākušas, taču fakts par Kristus nāvi apzināti tika slēpts. Priesteri un rakstu mācītāji Pilātu bija brīdinājuši uzmanīties, lai Kristus mācekļi neizdara kādu krāpšanu ar Viņa ķermeni. Tāpēc, izdzirdis Jāzepa lūgumu, tas aizsūtīja pēc virsnieka, kas bija sardzē pie krusta, lai noteikti pārliecinātos par Kristus nāvi. No tā viņš saņēma attiecīgu pārskatu par notikumiem Golgātā, kas apstiprināja Jāzepa liecību. {LI 642.5}

Jāzepa lūgums tika ievērots. Kamēr Jānis bēdājās par sava Kunga apbedīšanu, Jāzeps atgriezās ar pavēli noņemt Kristus ķermeni no krusta, un Nikodēms atnesa apmēram simts mārciņu dārgā mirru un alojas maisījuma Viņa iebalzamēšanai. Pat visgodātākajam Jeruzālemes pilsonim pēc nāves nebūtu iespējams parādīt vēl vairāk cieņas. Mācekļi bija pārsteigti, redzot šos bagātos rakstu mācītājus tik ļoti ieinteresētus viņu Kunga apbedīšanā. {LI 643.1}

Ne Jāzeps, ne Nikodēms nebija Jēzu atklāti atzinuši, Viņam dzīvam esot. Tie saprata, ka tāds solis tos būtu izslēdzis no Sinedrija, bet tie cerēja Viņu pasargāt ar savu ietekmi šīs padomes sēdēs. Kādu laiku likās, ka tas izdodas, bet viltīgie priesteri, redzēdami viņu labvēlīgo attieksmi pret Kristu, šos plānus izjauca. Tie Jēzu notiesāja un nodeva krustā sišanai, viņiem klāt neesot. Tagad, kad Jēzus bija miris, tie vairs neslēpa savu pieķeršanos Viņam. Kad mācekļi baidījās atklāti darīt zināmu, ka ir Viņa sekotāji, Jāzeps un Nikodēms tiem drosmīgi nāca palīgā. Šo bagāto un godājamo vīru līdzdalība tobrīd bija ļoti vajadzīga. Tie mirušā Kunga labā spēja izdarīt to, kas trūcīgajiem mācekļiem nebija iespējams. Viņu bagātība un iespaids tos lielā mērā arī pasargāja no priesteru un rakstu mācītāju ļaunprātības. {LI 643.2}

Uzmanīgi un godbijīgi tie ar savām rokām noņēma Jēzus ķermeni no krusta. Līdzcietības asaras neatturami ritēja pār viņu vaigiem, redzot Kunga sasisto un cirtienu brūcēm klāto augumu. Jāzepam piederēja jauns klintī izcirsts kaps. To viņš glabāja sev, bet tā kā tas atradās tuvu Golgātai, tad tagad sagatavoja to Jēzum. Jēzus ķermenis kopā ar Nikodēma atnestajām svaidāmajām zālēm tika rūpīgi ietīts audeklā un aiznests uz kapu. Tur šie trīs mācekļi iztaisnoja savilktos locekļus un salika caururbtās rokas uz nekustīgajām krūtīm. Galilejas sievietes nāca pārbaudīt, vai ar viņu mīļotā Skolotāja nedzīvo ķermeni ir izdarīts viss nepieciešamais. Tās vēl noskatījās, kā kapa ieejai priekšā tika aizvelts smags akmens, un atstāja Pestītāju dusēt. Sievietes bija pēdējās pie krusta un pēdējās pie Kristus kapa. Vakaram iestājoties, Marija Magdalēna un pārējās Marijas vēl kavējās pie sava Kunga atdusas vietas, gaužām sāpju asarām apraudādamas Tā likteni, kuru viņas tik ļoti mīlēja. "Tad, atpakaļ griezušās, (..) sabatu tās pavadīja klusu pēc bauslības." (Lūk. 23:56) {LI 643.3}

Gan sērojošajiem mācekļiem, gan priesteriem, gan rakstu mācītājiem un visai tautai šis sabats bija neaizmirstams. Sataisāmās dienas vakarā, saulei rietot, atskanēja bazūnes, vēstīdamas, ka iesācies sabats. Pasā svētki tika svinēti tāpat, kā tas tika darīts jau gadsimtiem ilgi, kamēr Tas, uz kuru tie norādīja, bezdievīgu roku nonāvēts, dusēja Jāzepa kapā. Sabatā dievnama pagalmi bija ļaužu pārpildīti. Tur bija arī no Golgātas atnākušais augstais priesteris, ģērbies savā krāšņajā amata tērpā. Priesteri baltās cepurēs rosīgi izpildīja savus pienākumus. Tomēr daži klātesošie neguva mieru, kad kā grēku upuris tika pienestas vēršu un āžu asinis. Tie neapzinājās, ka īstenība jau ir sastapusies ar simbolu, ka par pasaules grēkiem tagad pienests mūžīgs upuris. Tie nezināja, ka ēnas kalpošanas ceremoniju pildīšanai turpmāk vairs nebūs nekādas vērtības. Tomēr vēl nekad agrāk šīs ceremonijas neizraisīja tik pretrunīgas jūtas. Bazūnes, mūzikas instrumenti un dziedātāju balsis atskanēja tikpat dzidri un skaļi kā vienmēr, tikai visur bija jaušama kāda dīvaina noskaņa. Ļaudis cits pēc cita apvaicājās par kādu ārkārtēju notikumu. Līdz šim Vissvētākā vieta no visu skatiem tika rūpīgi sargāta. Tagad tā bija atklāta. No tīriem liniem austais, zeltā un purpurā darinātais gobelēnveida priekškars bija pārplēsts no augšas līdz apakšai. Vieta, kur Jehova, atklādams savu godību, satikās ar augsto priesteri, vieta, kas kalpoja Dieva svētajai audiencei, tagad stāvēja atvērta un visu skatieniem pieejama — kā vieta, ko Kungs vairs neatzīst. Ar drūmām priekšnojautām priesteri pildīja kalpošanu. Vissvētākās vietas bijājamā noslēpuma atsegšana biedēja tos ar tuvojošās nelaimes draudiem. {LI 644.1}

Daudzus nodarbināja Golgātas skatu izraisītās pārdomas. No krustā sišanas līdz

augšāmcelšanās dienai daudzas acis bez miega nenogurstoši pētīja pravietojumus — vieni, lai izprastu pašreiz svinamo svētku īsto nozīmi, citi, lai atrastu pierādījumus, ka Jēzus nav bijis Tas, par ko Viņš sevi apliecināja, un vēl citi, sāpju sagrauztām sirdīm meklēja apstiprinājumu, ka Viņš bija īstais Mesija. Kaut arī Raksti tika pētīti ar dažādiem nolūkiem, visi pārliecinājās par vienu un to pašu patiesību — iepriekšējo dienu notikumos ir piepildījušies pravietojumi, un krustā sistais ir bijis pasaules Pestītājs. Daudzi, kas tobrīd vēl piedalījās dievkalpojumā, turpmāk nekad vairs neapmeklēja Pasā svētku ceremonijas. Pat daudzi priesteri bija pārliecināti par Kristus īsto sūtību. Viņu pravietojumu pētīšana nebija veltīga, un pēc Jēzus augšāmcelšanās tie apliecināja, ka Viņš ir Dieva Dēls. {LI 644.2}

Redzēdams Jēzu paaugstinātu pie krusta, Nikodēms atcerējās vārdus, ko Viņš bija sacījis naktī Eļļas kalnā: "Kā Mozus paaugstināja čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību." (Jāņa 3:14,15) Šajā sabata dienā, kad Kristus gulēja kapā, Nikodēmam bija izdevība to pārdomāt. Viņš tagad bija saņēmis daudz skaidrāku gaismu, un Jēzus runātie vārdi vairs nelikās neizprotami. Viņš juta, ka ir daudz zaudējis, nepievienodamies Pestītājam dzīves laikā. Tagad tas kavējās atmiņās pie Golgātas notikumiem. Kristus aizlūgums par saviem slepkavām un Viņa atbilde uz mirstošā ļaundara lūgšanu dziļi aizkustināja izglītotā Sinedrija locekļa sirdi. Viņš vēlreiz uzlūkoja Pestītāju Viņa nāves cīņā, vēlreiz dzirdēja uzvarā izteiktos pēdējos vārdus: "Viss piepildīts!" Vēlreiz Nikodēma priekšā aizslīdēja skati ar zemestrīces sašķeltām klintīm, satumsušajām debesīm un pārplēsto priekškaru, kas viņa ticību nostiprināja uz visiem laikiem. Tieši tie notikumi, kas mācekļiem lika zaudēt cerību, Jāzepu un Nikodēmu pārliecināja, ka Jēzus ir Dievs. Viņu bailes pārspēja stipras un nešaubīgas ticības drosme. {LI 645.1}

Nekad Kristus tā nebija saistījis ļaužu uzmanību, kā tagad, kad Viņš bija guldīts kapā. Cilvēki, kā parasti, savus slimniekus un cietējus atveda uz dievnama pagalmu, taujādami: "Kas var mums pateikt, kur ir Jēzus no Nācaretes?" Daudzi bija atnākuši no tālienes, lai satiktos ar To, kurš dziedināja neveselos un uzmodināja mirušos. No visām pusēm atskanēja saucieni: "Mums vajag Kristu, lielo Ārstu!" Priesteri pārbaudīja tos, par kuriem bija aizdomas uz saslimšanu ar lepru. Daudzi bija spiesti dzirdēt, ka viņu vīrus, sievas vai bērnus pasludināja par spitālīgiem, kam vajadzēja atstāt savu ģimenes paspārni un draugu gādību, lai klīstu apkārt un ikvienu brīdinātu ar briesmīgo saucienu: "Nešķīsts, nešķīsts!" Nācarieša Jēzus mīļās rokas, kas nekad neatteicās dziedinot pieskarties spitālīgajiem, tagad bija saliktas mierā uz Viņa krūtīm. Lūpas, kas uz lūgumiem atbildēja

ar iepriecas vārdiem: “Es gribu, topi šķīsts!” (Mat. 8:3), tagad bija apklusušas. Daudzi veltīgi meklēja līdzcietību un atvieglojumu pie priesteriem un rakstu mācītājiem. Likās, ka slimie bija apņēmušies Kristu atkal atgriezt dzīvē, jo tie pēc Viņa jautāja ar lielu neatlaidību un nopietnību. Tie vienkārši nedeva mieru, līdz viņus izdzina no dievnama pagalma un pie vārtiem nostādīja kareivjus, lai tie nelaistu ļaudis, kas tur nāca ar saviem slimajiem un kroplajiem tuviniekiem. {LI 645.2}

Daudzi cietēji, kas bija atnākuši, lai no Pestītāja saņemtu dziedināšanu, piedzīvoja smagu vilšanos. Ielas pildījās vaimanām. Slimnieki mira, jo trūka Jēzus dziedinošā pieskāriena. Veltīgi bija griezties pie ārstiem, jo nevienam nebija tādas prasmes, kā Tam, kurš gulēja Jāzepa kapā. {LI 646.1}

Cietēju žēlabas un vaidi tūkstošu apziņā izraisīja pārliecību, ka pasaulei zudis liels gaišums. Drūma un tumša tagad šķita mūsu Zeme bez Kristus. Daudzi, kas, skaļi kliegdami, nesen bija saukuši: “Sit Viņu krustā! Sit Viņu krustā!”, tagad saprata, kāds posts pār tiem nācis, un labprāt pievienotos lūgumam: “Dod mums Jēzu!”, ja vien Viņš vēl būtu dzīvs. {LI 646.2}

Kad ļaudis uzzināja, ka priesteri Jēzu ir sodījuši ar nāvi, tie sāka par to interesēties. Tiesāšanas apstākļi tika slēpti, taču, kamēr Jēzus bija kapā, Viņa vārds gāja no mutes mutē; ziņas par ļaunprātīgo pratināšanu un priesteru un rakstu mācītāju necilvēcību izplatījās it visur. Domājoši cilvēki griezās pie šiem priesteriem un rakstu mācītājiem, lai tie izskaidro Vecās Derības pravietojumus par Mesiju, bet tie, pūlēdamies izgudrot kaut kādus melus, atbildot izturējās kā neprātīgi. Pravietojumus, kas norādīja uz Kristus ciešanām un nāvi, tie nespēja izskaidrot, un daudzi jautātāji nonāca pie pārliecības, ka Raksti ir piepildījušies. {LI 646.3}

Atriebība, kuru priesteri bija iztēlojušies kā saldu, jau bija parādījusi savu rūgtumu. Tie apzinājās, ka ir izpelnījušies nopietnus tautas pārmetumus, un zināja, ka pat tie, kurus viņi bija sakūdījuši pret Jēzu, tagad ir pārbijušies par savu kaunpilno darbu. Lai kā viņi centās sev iestāstīt, ka Jēzus ir krāpnieks, viss bija veltīgi. Daži no tiem bija stāvējuši pie Lācara kapa un redzējuši, kā mirušais tiek atdzīvināts. Nu tie drebēja aiz bailēm, ka tikai Kristus pats neuzceltos no nāves un atkal nenostātos viņu priekšā. Tie bija dzirdējuši Jēzu sakām, ka Viņam ir vara savu dzīvību atdot un t atkal ņemt. Tie atcerējās vārdus: “Noplēsiet šo templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu.” (Jāņa 2:19) Jūda tiem bija atstāstījis, ko Jēzus runāja savā pēdējā ceļojumā uz Jeruzālemi: “Redzi, mēs aizejam uz Jeruzā- lemi, un Cilvēka Dēlu nodos augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem; un tie Viņu notiesās uz nāvi un nodos pagāniem, lai tie Viņu apmēdītu, šaustu un sistu krustā,

un trešajā dienā Viņš celsies augšā.” (Mat. 20:18,19) Šos vārdus dzirdot, tie bija zobojušies un smējušies. Bet tagad viņi saprata, cik tālu Kristus pravietojumi jau piepildījušies. Un, ja Viņš bija apgalvojis, ka trešajā dienā atkal uzcelsies, tad kas vairs varēja apgalvot, ka arī tas nepiepildīsies? Tie gan centās no tādām domām atbrīvoties, bet nespēja. Līdzīgi savam tēvam velnam tie ticēja un drebēja. {LI 646.4}

Tagad, kad uztraukuma ārprāts bija pārgājis, viņus vajāja atmiņas par Kristu. Tie atcerējās, cik cēls un mierīgs Viņš stāvēja savu ienaidnieku priekšā, bez vaidiem un kurnēšanas, panesdams viņu zaimus un pārestības. Visa tiesāšanas un krustā sišanas norise no jauna slīdēja acu priekšā, radot neatvairāmu pārliecību, ka Viņš ir Dieva Dēls. Tie jutās tā, it kā Jēzus kuru katru brīdi varētu nostāties viņu priekšā — apsūdzētais tad pārvērstos apsūdzētājā, notiesātais kļūtu par tiesnesi, un nokautais kā taisnīgu sodu pieprasītu savu slepkavu nāvi. {LI 647.1}

Priesteri ļoti maz ko izjuta no sabata miera. Kaut arī viņi pat nepārkāpa pagānu slieksni, baidīdamies kļūt nešķīsti, tie tomēr noturēja sapulci, lai pārrunātu, ko darīt ar Kristus ķermeni. Tas, kuru viņi bija situši krustā, nu bija nāves un kapa valstībā. “Augstie priesteri un farizeji sapulcējās pie Pilāta un sacīja: “Kungs, mēs atminamies, ka šis viltnieks, vēl dzīvs būdams, sacīja: “Pēc trim dienām Es celšos augšā.” Tāpēc pavēli kapu apsargāt līdz trešajai dienai, ka Viņa mācekļi nenāk naktī un Viņu nenozog un neizpauž ļaudīm: “Viņš ir no miroņiem augšāmcēlies.” Pēdējā vilšana tad būtu lielāka nekā pirmā.” Pilāts sacīja uz tiem: “Jums ir sargi, ejiet un apsargājiet to, kā paši zināt.” ” (Mat. 27:62-65) {LI 647.2}

Priesteri deva norādījumus par kapa apsargāšanu. Ieeja tika aizšķērsota ar lielu akmeni. Pāri šim akmenim tie novilka auklas, nostiprināja to galus pie klints un apzīmogoja ar romiešu zīmogu. Akmeni vairs nebija iespējams izkustināt, nenoplēšot zīmogu. Ap kapu tika nostādīta simts kareivju liela sardze, lai neviens tam nevarētu tikt klāt. Priesteri darīja visu, lai Kristus ķermenis paliktu tur, kur tas bija nolikts. Jēzus kaps bija tik droši aizzīmogots, it kā Viņam tur būtu jāpaliek uz visiem laikiem. {LI 647.3}

Tā sprieda un plānoja vāji cilvēki. Šie slepkavas nemaz neaptvēra, cik veltas ir viņu pūles. Tomēr ar viņu rīcību tika pagodināts Dievs. Mēģinājums nepieļaut Kristus augšāmcelšanos radīja vispārlie- cinošākos šī notikuma patiesuma pierādījumus. Jo vairāk kareivju būtu stāvējuši ap kapu, jo spēcīgāka būtu liecība, ka Jēzus ir augšāmcēlies. Jau vairākus gadsimtus pirms Jēzus nāves Svētais Gars ar dziesminieka starpniecību ir pasludinājis: “Kāpēc pagāni trako, un kāpēc tik neprātīgas ir ļaužu domas? Zemes ķēniņi saceļas, un valdnieki savās apspriedēs vēršas pret to Kungu un Viņa

svaidīto. (..) Bet, kas Debesīs valda, smejas, un tas Kungs tos tur par nieku.” (Ps. 2:1-4) Romiešu sardze un romiešu ieroči bija bezspēcīgi; tie nespēja noturēt kapā dzīvības Kungu. Viņa at-brīvošanas brīdis bija klāt. {LI 647.4}

81 Nodaļa - "Kungs ir augšāmcēlies"

(Mat. 28:2-4,11-15) {LI 650.1}

Nakts uz pirmās nedēļas dienas rītu lēnām pagāja. Bija pienācis vistumšākais brīdis — tieši pirms rītausmas. Kristus joprojām bija ieslodzīts šaurajā kapā. Lielais akmens bija savā vietā, romiešu zīmogs nebija noplēsts, un romiešu kareivji stāvēja sardzē. Tur bija arī neredzami sargi — visapkārt pulcējās ļaunu eņģeļu pulki. Ja tas būtu iespējams, tumsas lielkungs ar savu atkritušo karaspēku mūžīgi turētu aizzīmogotu kapu, kurā gulēja Dieva Dēls. Bet tad to aplenca Debesu karapulks. Kapu sargāja eņģeļi, kam piemita sevišķs spēks; tie gaidīja, kad varēs sveikt dzīvības Kungu. {LI 650.2}

"Un redzi, notika liela zemestrīce, jo tā Kunga eņģelis nāca no debesīm." Tērpies Dieva bruņojumā, šis eņģelis atstāja Debesu galmu. Dieva godības spožie stari gāja tam pa priekšu un apgaismoja ceļu. "Viņa izskats bija kā zibens, un viņa drēbes baltas kā sniegs. Bet sargi drebēja aiz bailēm un kļuva kā miruši." {LI 650.3}

Priesteri un vadoņi, kur ir jūsu sardzes vara? Drosmīgie kareivji, kas nekad nebija baidījušies no cilvēkiem, nu līdzinās gūstekņiem, kas uzvarēti bez zobena un šķēpa palīdzības. Seja, kurā tie raugās, nav vis mirstīga karavīra seja — tā ir Kunga karapulka visvarenākā eņģeļa seja. Šis vēstnesis ir ieņēmis vietu, kurā pirms krišanas atradās sātans. Viņš ir tas, kurš Betlēmes kalnos pasludināja Kristus dzimšanu. Zeme viņa klātbūtnē nodreb, tumsas spēki bēg, bet, kad viņš noveļ akmeni, šķiet, ka pašas Debesis ir ieradušās uz zemi. Kareivji vēro, kā varenais vēstnesis viegli noveļ akmeni, it kā tas būtu kāds olis, un iesaucas: "Dieva Dēls, nāc ārā! Tavs Tēvs Tevi sauc!" Kad Pestītājs nāk savā majestātē un godībā, eņģeļu pulks Viņa priekšā zemu noliecas pielūgsmē un apsveic ar slavas dziesmām. {LI 650.4}

Viena zemestrīce pieteica stundu, kad Kristus atdeva savu dzīvību, bet otra liecināja par brīdi, kad Viņš pēc savas uzvaras to atkal atguva. Tas, kurš bija uzvarējis nāvi un elli, ar uzvarētāja soļiem atstāja kapu — zemei grīļojoties, uzplaiksnot zibeņiem un nograndot pērkonam. Kad Viņš atkal atgriezīsies uz zemes, Viņš satricinās "ne tikai zemi, bet arī debesis". "Zeme zvalstīsies šurpu un turpu kā piedzērusies, tā šūposies kā šūpulis, kā guļamais tīkls." "Debesis saritināsies kā grāmatas ritulis," "pasaules pamati degdami izjuks un zeme, un viss, kas uz tās radīts." Bet "tas Kungs būs patvērums savai tautai un stipra pils Israēla bērniem." (Ebr. 12:26; Jes. 24:20; 34:4; 2. Pēt. 3:10; Joēla 4:16) {LI 650.5}

Jēzus nāves brīdī kareivji redzēja, kā dienas laikā zemi apņēma tumsa, bet

augšāmcelšanās brīdī tie vēroja, kā eņģeļu spožums apgaismo nakti, un dzirdēja, kā tie, kas mājo Debesīs, lielā uzvaras priekā dzied: "Tu esi uzvarējis sātanu un tumsas spēkus; nāvi Tu esi aprijis uzvarā!" {LI 651.1}

Pagodināts Kristus atstājaapu, un romiešu sardze ar acīm Viņu pavadīja. Viņu skatiens bija piekalts Tam, kuru tie vēl pavisam nesen apsmēja un izmēdīja. Pagodinātajā Pestītājā tie saskatīja apsūdzēto, ko bija redzējuši tiesas zālē un kuram bija pinuši ērkšķu vainagu. Šis bija tas pats cilvēks, kurš stāvēja Pilāta un Hēroda priekšā, nenoliegdams savu apsūdzību un kura ķermeni klāja nežēlīgo sitienu brūces. Šis bija tas, kurš tika pienaglots pie krusta un par kuru priesteri un varas pārstāvji pašapmierināti šūpoja galvas, sacīdami: "Citiem Viņš palīdzējis, bet pats sev nevar palīdzēt." (Mat. 27:42) Šis ir tas, kurš tika guldīts Jāzepa kapā. Pēc Debesu lēmuma gūsteknis tika atbrīvots. Pat tad, ja apbedījuma vietu apbērtu ar kalniem, tie nespētu aizturēt Kristu. {LI 651.2}

Redzēdami eņģeļus un pagodināto Pestītāju, romiešu sargi zaudēja samaņu un kļuva kā miruši. Tiklīdz Debesu pavadoņi bija skatienam izzuduši, karavīri pielēca kājās un, cik vien ātri ļodzīgās kājas nesa, skrēja uz dārza vārtu pusi. Streipuļodami kā piedzērušies, tie steidzās uz pilsētu un visiem, kurus satika, stāstīja par notikušo brīnumu. Kareivji devās pie Pilāta, taču ziņas pārtvēra jūdu vadītāji, tādēļ kopā ar augstajiem priesteriem tie viņus vispirms sauca pie sevis. Sargi izskatījās dīvaini. Drebēdami aiz bailēm, ar bālām sejām tie liecināja par Kristus augšāmcelšanos. Kareivji izstāstīja visu tieši tā, kā bija redzējuši; tie nevarēja paspēt izdomāt vai stāstīt neko citu, kā vienīgi patiesību. Ar grūtībām tie izmocīja vārdus: "Krustā sistais bija Dieva Dēls, mēs dzirdējām, ka kāds eņģelis Viņu pasludināja par Debesu Majestāti, par godības Ķēniņu." {LI 651.3}

Priesteri kļuva bāli kā līķi. Kajafa mēģināja kaut ko sacīt. Viņa lūpas gan kustējās, taču tās neizdvesa ne skaņas. Kareivji jau grasījās atstāt sanāksmju telpu, kad kāda balss tos aizturēja. Pēdīgi Kajafa bija atguvis spēju runāt. "Pagaidiet, pagaidiet!" viņš sacīja. "Nestāstiet nevienam, ko redzējāt!" {LI 651.4}

Tad kareivjiem tika uzdots sniegt melīgu ziņojumu. "Sakiet," priesteri mācīja, "ka Viņa mācekļi naktī atnāca, un, mums guļot, to nozaga." Bet kā gan karavīri varēja stāstīt, ka mācekļi līķi ir nozaguši tad, kad viņi paši gulējuši? Ja tie bija aizmiguši, kā viņi to varēja zināt? Un, ja mācekļi būtu izrādījušies vainīgi un būtu nozaguši Kristus ķermeni, vai tad priesteri nebūtu pirmie, kas viņus notiesātu? Vai arī, ja sargi būtu pie kapa gulējuši, vai priesteri nebūtu pirmie, kas tos apsūdzētu Pilātam? {LI 652.1}

Kareivji pārbijās jau no domas vien, ka tiem jāuzņemas vaina, apliecinot, ka ir

gulējuši, atrazdamies postenī. Tas bija pārkāpums, ko sodīja ar nāvi. Vai lai tie nodod nepatiesu liecību, krāpdami ļaudis un riskēdami paši ar savu dzīvību? Vai viņi savu pienākumu nebija pildījuši uzticīgi, acis neaizvērdami? Uz ko gan tie varētu cerēt tiesā, apstiprinot tādu viltus liecību kaut vai par naudu? {LI 652.2}

Lai apklusinātu tik nevēlamo patiesību, priesteri apsolījās rūpēties par sardzes drošību, sacīdami, ka, tāpat kā viņi, arī Pilāts negribēšot, ka tautā izplatītos tādas ziņas. Tā romiešu karavīri par naudu jūdiem pārdeva savu sirdsapziņu. Pie priesteriem tie atnāca ar vispatiesāko un satraucošāko vēsti, bet aizgāja ar naudu un jūdu garīdzniecības sacerētu melu ziņojumu uz lūpām. {LI 652.3}

Pa to laiku vēsts par Kristus augšāmcelšanos jau bija nonākusi līdz Pilātam. Kaut arī viņš bija atbildīgs par Kristus notiesāšanu uz nāvi, tomēr daudz par to neraizējās. Jēzu gan viņš bija notiesājis nelabprāt un ar zināmu žēlumu, bet sirdsapziņas pārmetumus līdz šim vēl neizjuta. Tagad Pilāts ieslēdzās savā mājā un nolēma nevienu nepieņemt. Bet priesteri tomēr līdz viņam aizkļuva, pastāstīja savu izgudroto stāstu un pierunāja nesodīt sargus par nolaidību dienesta pienākumu pildīšanā. Pirms Pilāts tam piekrita, viņš vēl sargus pats slepeni nopratināja. Baidīdamies par savām dzīvībām, tie neuzdrošinājās neko slēpt, un tā Pilāts uzzināja visu, kas bija noticis. Viņš šo lietu tiešām tālāk nekārtoja, bet miera no šī brīža tam vairs nebija. {LI 652.4}

Kad Jēzus tika guldīts kapā, sātans gavilēja. Viņš uzdrošinājās cerēt, ka Pestītājs nekad vairs nebūs dzīvs. Viņš pieprasīja sev Kunga ķermeni un nolika ap kapu savu sardzi, pūlēdamies Kristu paturēt, un bija ārkārtīgi saniknots, kad, Debesu sūtnim tuvojoties, viņa eņģeļi aizbēga. Kad sātans ieraudzīja Kristu kā uzvarētāju iznākam ārā, viņš saprata, ka viņa valstībai būs gals un arī pašam beigās būs jāmirst. {LI 652.5}

Nonāvēdami Kristu, priesteri paši sevi bija padarījuši par sātana ieročiem. Nu tie atradās pilnīgi viņa varā. Tie bija sapinušies valgos, no kuriem vairs neredzēja citu izeju, kā vienīgi turpināt karu pret Kristu. Kad tie izdzirda vēsti par Viņa augšāmcelšanos, viņus pārņēma bailes no tautas dusmām. Tie juta, ka tagad briesmās ir viņu pašu dzīvības. Vienīgā cerība tiem šķita pierādīt, ka Kristus bijis krāpnieks un noliegt Viņa augšāmcelšanos. Tie uzpirka kareivjus un darīja visu, lai Pilāts klusētu. Savus melu ziņojumus tie izplatīja tuvu un tālu. Bet bija liecinieki, kurus tie nespēja apklusināt. Daudzi bija dzirdējuši kareivjus stāstām par Kristus augšāmcelšanos. Citiem parādījās daži no tiem, kas līdz ar Kristu bija uzmodināti no nāves, un pasludināja, ka Viņš ir augšāmcēlies. Priesteriem tika pienestas ziņas par personām, kas bija redzējušas šos augšāmcēlušos un dzirdējušas viņu liecību. Tā rakstu mācītāji un farizeji dzīvoja

pastāvīgās bailēs, ka, ejot pa ielu, vai savu māju klusumā tie kaut kur vaigu vaigā nesatiekas ar Jēzu Kristu. Atslēgas un aizbīdņi bija visai vājš nodrošinājums pret Dieva Dēlu. Dienu un nakti viņu acu priekšā vēl rēgojās baigais skats tiesas namā, kad tie bija saukuši: "Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem!" (Mat. 27:25) Nekad neizgaisīs šīs atmiņas. Nekad tie negulēs saldā miegā. {LI 653.1}

Kad pie Kristus kapa atskanēja spēcīgā eņģeļa balss: "Tavs Tēvs Tevi sauc!", Pestītājs no kapa iznāca tās dzīvības spēkā, kas bija Viņā pašā. Tas pierādīja, cik patiesi ir bijuši Viņa vārdi: "Es atdodu savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu. (..) Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt." Tā piepildījās pravietojums, par kuru Viņš bija runājis ar priesteriem un rakstu mācītājiem: "Noplēsiet šo templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu." (Jāņa 10:17,18; 2:19){ LI 653.2}

Pār Jāzepa atvērto kapu Kristus uzvaroši pasludināja: "Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība." Tādus vārdus varēja sacīt vienīgi Dievs. Visas radītās būtnes dzīvo, pateicoties Dieva gribai un spēkam. Tās ir atkarīgas no dzīvības, kas saņemta no Dieva. No visaugstākā serafa līdz viszemākajai dzīvajai būtnei, visus uztur viens dzīvības Avots. Vienīgi Tas, kurš ir viens ar Dievu, varēja sacīt: "Man ir vara savu dzīvību atdot un Man ir vara to atkal ņemt." Kristum bija vara saraut nāves saites, jo Viņš ir Dievs.{ LI 653.3}

Kristus no mirušajiem uzcēlās kā pirmdzimtais no tiem, kas dus. Viņš bija tas, uz ko simboliski norādīja līgojamais kūlītis, un Viņa augšāmcelšanās notika tieši tajā dienā, kad Kunga priekšā tika nests līgojamais kūlītis. Šī simboliskā ceremonija tika izpildīta vairāk nekā tūkstoš gadu. No labības tīrumiem tika savāktas nobriedušās vārpas, un, kad ļaudis aizgāja uz Pasā svētkiem Jeruzālemē, tad šī pirmā raža tika līgota Kunga priekšā. Kamēr tāds ziedojums nebija pienests, neviens ar sirpi nedrīkstēja iziet savos tīrumos. Tā Kristus — pirmais kūlītis — ainoja lielo garīgo pļauju, kas tiks ievākta Dieva valstībai. Viņa augšāmcelšanās ir visu taisno mirušo augšāmcelšanās simbols un ķīla. "Jo, tāpat kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcēlies, Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu." (1. Tes. 4:14) {LI 654.1}

Uzceldamies no kapa, Kristus sev līdzi izveda lielu gūstekņu pulku. Viņam mirstot, zemestrīce bija atvērusi to kapus, un, kad Viņš cēlās augšā, arī tie iznāca ārā līdz ar Viņu. Tie bija kādreizējie Dieva darba biedri, kas par savu uzticīgo liecību bija samaksājuši ar dzīvību. Tagad tiem vajadzēja liecināt par To, kurš viņus uzmodināja. {LI 654.2}

Savas kalpošanas laikā Jēzus uzmodināja daudzus mirušos. Viņš uzmodināja atraitnes dēlu Nainā, sinagogas priekšnieka meitiņu un Lācaru. Tomēr tie netika ietērpti

nemirstībā. Pēc uzmodināšanas viņi joprojām bija pakļauti nāvei. Bet tie, kas iznāca no kapa līdz ar Kristus augšāmcelšanos, tika uzcelti mūžīgai dzīvei. Tie līdz ar Viņu pacēlās Debesīs kā pierādījums Viņa uzvarai pār nāvi un kapu. "Šie," sacīja Kristus, "nav vairs sātana cietumnieki, jo Es tos esmu atpircis. Es tos esmu izvedis no kapa kā sava spēka pirmdzimtos, lai tie ir, kur Es esmu, lai tie nekad vairs nepiedzīvo bēdas un nāvi." {LI 654.3}

Šie cilvēki aizgāja uz pilsētu un daudziem stāstīja, ka Kristus ir uzcēlies no nāves un tie ir uzmodināti līdz ar Viņu. Tādā veidā svētā augšāmcelšanās patiesība tika padarīta nemirstīga. Augšāmcēlušies svētie apliecināja, ka vārdi "tavi mirušie dzīvos, arī Manējo mirušās miesas" ir patiesi. Viņu augšāmcelšanās atainoja pravietojuma piepildīšanos nākotnē: "Mostieties un gavilējiet jūs, kas dusat pīšļos! Jo tava rasa ir kā zaļojoša lauka rasa; zeme mirušos atkal atdos dienas gaismai." (Jes. 26:19) {LI 654.4}

Tiem, kas tic, Kristus ir augšāmcelšanās un dzīvība. Mūsu Pestītājā ir atjaunota dzīvība, kas tika zaudēta līdz ar grēku, jo Viņā ir dzīvība, un Viņš var darīt dzīvu, kuru vēlas. Viņam ir dotas tiesības dāvāt nemirstību. Dzīvību, ko Viņš atdeva, būdams cilvēka miesā, Viņš atkal ņēma, lai dotu to cilvēcei. "Es esmu nācis, lai tiem būtu dzvība un pārpilnība," sacīja Kristus. "Kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, viņā kļūs par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei." "Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā." (Jāņa 10:10; 4:14; 6:54) {LI 654.5}

Tiem, kas tic, nāve nav nekas sevišķs. Kristus par to runāja kā par īsu mirkli. "Ja kas Manus vārdus turēs, tas nāves neredzēs ne mūžam!" Kristietim nāve ir tikai miegs, mirklis klusuma un tumsas. Dzīvība līdz ar Kristu ir apslēpta Dievā, un, kad "atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsit līdz ar Viņu." (Jāņa 8:51; Kol. 3:4) {LI 655.1}

Mirušie dzirdēja balsi, kas pie krusta sauca: "Viss piepildīts!" Tās skaņas pārvarēja kapu sienas un aicināja dusošos celties. Tieši tāpat būs tad, kad Kristus balss atskanēs no Debesīm. Šī balss sasniegs kapus un tos atvērs, un Kristū mirušie celsies augšā. Pestītāja augšāmcelšanās brīdī tika atvērti tikai nedaudzi kapi, bet Viņa otrās atnākšanas laikā visi dārgie mirušie dzirdēs Viņa balsi un iznāks ārā uz godības pilnu nemirstīgu dzīvi. Tas pats spēks, kas no nāves uzmodināja Kristu, uzmodinās arī draudzi un pagodinās to līdz ar Viņu pāri visām valdībām un varām, pāri ikvienam vārdam nevien šajā pasaulē, bet arī tajā, kas vēl nāks. {LI 655.2}

82 Nodaļa - "Ko tu raudi?"

(Mat. 28:1,5-8; Marka 16:1-8; Lūk. 24:1-12; Jāņa 20:1-18) {LI 656.1}

Sievietes, kas bija stāvējušas pie Kristus krusta, gaidīja, līdz pagāja sabata stundas. Pirmajā nedēļas dienā ļoti agri tās devās uz kapu, nesdamas līdzi dārgas zāles, ar ko svaidīt Pestītāja ķermeni. Tās nedomāja par Viņa augšāmcelšanos. Viņu cerības saule bija norietējusi, un pār sirdīm bija nolaidusies melna nakts. Iedamas tās pieminēja Kristus žēlastības darbus un Viņa teiktos mierinājuma vārdus, bet nemaz neatcerējās apsolījumu: "Es jūs atkal redzēšu." (Jāņa 16:22){ LI 656.2}

Par visu notikušo neko nenojauzdamas, tās tuvojās dārzam, pa ceļam savā starpā runādamas: "Kas mums novels akmeni no kapa durvīm?" Tās apzinājās, ka pašas šo akmeni novelt nespēj, tomēr turpināja savu ceļu. Piepeši debesīs uzplaiksnīja spoža gaisma, taču tas nebija saullēkts. Zeme nodrebēja, un tās ieraudzīja, ka lielais akmens jau ir novelts. Kaps bija tukšs. {LI 656.3}

Visas sievietes pie kapa neatnāca no vienas puses. Marija Magdalēna ieradās pirmā. Ieraudzījusi novelto akmeni, viņa aizsteidzās par to ziņot mācekļiem. Pa to laiku pienāca pārējās sievietes. Pār kapu staroja gaisma, bet Jēzus ķermeņa tur vairs nebija. Vēl uzkavējušās, viņas pēkšņi pamanīja, ka nav vienas. Pie kapa sēdēja kāds spožās drēbēs ģērbies jauneklis. Eņģelis bija novēlis akmeni. Lai neizbiedētu Jēzus sekotājus, viņš bija pieņēmis cilvēka izskatu. Tomēr ap viņu vēl spīdēja Debesu godības gaisma, un sievietes iztrūkās. Tās pagriezās, lai bēgtu, bet eņģeļa vārdi lika apstāties. "Nebīstieties," tas sacīja, "jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, krustā sisto. Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš sacījis. Nāciet šurp un raugiet to vietu, kur Viņš gulēja, un ejiet steigšus un sakiet viņa mācekļiem, ka Viņš ir no miroņiem augšāmcēlies." Tad tās vēlreiz ielūkojās kapā un vēlreiz noklausījās brīnišķo vēsti, kuru tagad pasludināja otrs eņģelis: "Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušajiem? Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies. Pieminiet, ko Viņš jums runājis, vēl Galilejā būdams, sacīdams: "Cilvēka Dēlam būs tapt nodotam grēcinieku rokās un tapt krustā sistam un trešajā dienā augšāmcelties." "{ LI 656.4}

"Viņš ir augšāmcēlies! Viņš ir augšāmcēlies!" Sievietes šos vārdus atkārtoja vēl un vēl. Tātad svaidāmās zāles vairs nav vajadzīgas. Pestītājs ir dzīvs un nav vairs miris. Tagad tās atcerējās, ka, ru-nādams par savu nāvi, Viņš sacīja, ka celsies augšā. Ak, kas par dienu pasaulei! Sievietes "steigšus izgāja no kapa ar bailēm un ar lielu prieku un tecēja to pavēstīt Viņa mācekļiem." {LI 657.1}

Marija labo vēsti nebija dzirdējusi, tāpēc pie Pētera un Jāņa viņa devās ar skumju

vēsti: “Viņi Kungu no kapa paņēmuši, un mēs nezinām, kur viņi to nolikuši.” Mācekļi steidzās uz kapu un atrada visu tā, kā Marija bija sacījusi. Viņi redzēja tur noliktos autus, arī sviedrautu, bet Kungu tie neatrada. Tomēr arī te bija saskatāma noteikta liecība, ka Viņš ir augšāmcēlies. Līķauti nebija nevērīgi nosviesti pie malas, bet rūpīgi salocīti, katrs savā vietā. Jānis “redzēja un ticēja”. Viņš gan vēl neizprata Rakstus, ka Kristum ir jāuzceļas no nāves, bet atcerējās Pestītāja vārdus, kas jau iepriekš vēstīja par Viņa augšāmcelšanos. {LI 657.2}

Kristus pats rūpīgi salocīja un nolika visus līķautus. Kad no Debesīm pie kapa ieradās spēcīgais eņģelis, tam pievienojās otrs, kas ar savu pulku bija sargājis Kunga ķermeni. Pirmais eņģelis novēla akmeni, bet otrais iegāja kapā un atraisīja apsējus no Jēzus ķermeņa. Tomēr Pestītājs pats ar savām rokām salocīja katru audekla gabalu un nolika to savā vietā. Nekas nav mazsvarīgs Tā acīm, kas vada kā zvaigznes, tā atomus. Visos Viņa darbos ir redzama kārtība un pilnība. {LI 657.3}

Marija pie kapa atkal ieradās kopā ar Jāni un Pēteri. Kad tie atgriezās Jeruzālemē, viņa palika. Raugoties tukšajā kapā, viņas sirds bija bēdu pārņemta, bet, ielūkojusies dziļāk, tur, kur Jēzus bija gulējis, viņa ievēroja divus eņģeļus — vienu galvgalī, otru kājgalī. “Sieva, ko tu raudi?” tie viņai vaicāja. “Viņi manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur viņi To likuši,” Marija atbildēja. {LI 657.4}

Tā viņa novērsās pat no eņģeļiem, domādama, ka tai jāatrod kāds, kas varētu pateikt, kas izdarīts ar Jēzus ķermeni. Tad viņu uzrunāja kāda cita balss: “Sieva, ko tu raudi? Ko tu meklē?” Asaru aizmiglotām acīm Marija redzēja tikai cilvēka stāvu, un domādama, ka tas ir dārznieks, sacīja: “Kungs, ja tu To esi aiznesis, tad pasaki man, kur tu Viņu esi licis, lai es Viņu dabūtu!” Ja šī bagātā vīra kapu uzskatīja par pārāk cienīgu kapa vietu Jēzum, tad Marija pati Viņam sagādās citu vietu. Ir taču viens kaps, ko paša Kristus balss padarīja tukšu — kaps, kurā gulēja Lācars. Vai tad viņa to nevarēja atvēlēt savam Kungam? Marija juta, ka rūpes par Jēzus dārgo, krustā sisto ķermeni tai sagādātu lielu mierinājumu bēdās. {LI 657.5}

Bet tad Jēzus to uzrunāja savā pazīstamajā balsī: “Marija!” Viņa saprata, ka tas nav svešinieks un pagriezusies ieraudzīja savu Kungu. Tā aizmirsa, ka Viņš bijis krustā sists. Traukdamās uz priekšu un it kā gribēdama apkampt Viņa kājas, tā izsaucās: “Rabuni!” Bet Kristus pacēla roku, brīdinādams: “Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva, bet ej pie Maniem brāļiem un saki tiem: “Es aizeju pie sava Tēva un jūsu Tēva, pie sava Dieva un jūsu Dieva.” ” Ar šo prieka vēsti Marija steidzās pie mācekļiem. {LI 658.1}

Jēzus atteicās pieņemt savu ļaužu pielūgsmi, pirms nebija saņēmis apliecinājumu, ka Tēvs ir atzinis Viņa upuri. Viņš uzkāpa Debesu pagalmos, lai no paša Dieva dzirdētu apstiprinājumu, ka Viņa atpirkšanas maksa par cilvēku grēkiem ir pietiekama, ka caur Viņa asinīm visi var iegūt mūžīgo dzīvību. Tēvs apstiprināja ar Kristu noslēgto derību, ka Viņš pieņems grēkus nožēlojošos un paklausīgos un mīlēs tos, tāpat kā Viņš mīl savu Dēlu. Kristum vajadzēja pabeigt darbu un piepildīt savu solījumu, kas vēstīja, ka "vīrs būs dārgāks nekā tīrs zelts, un cilvēks vērtīgāks nekā Ofira dārgumi." (Jes. 13:12*) Visa vara Debesīs un virs zemes tika nodota Dzīvības Lielkungam, un Viņš atgriezās pie saviem sekotājiem grēka pilnajā pasaulē, lai arī tiem piešķirtu savu varu un godību. {LI 658.2}

Kad Pestītājs atradās Dieva priekšā, saņemdams dāvanas draudzei, mācekļi vēl domāja par Viņa tukšo kapu, tie vēl sēroja un raudāja. Diena, kas visām Debesīm pārvērtā par nebeidzamām gavilēm, mācekļiem bija nedrošības, apmulsuma un neziņas diena. Viņu neuzticēšanās sieviešu liecībai pierāda, cik zemu bija noslīdējusi viņu ticība. Ziņa par Kristus augšāmcelšanos šķita tik pretēja viņu apsvērumiem, ka tie nespēja tai noticēt. Pēc viņu domām, tā likās pārāk jauka, lai varētu būt patiesa. Tie ļoti daudz bija dzirdējuši saduķeju tā sauktās zinātniskās teorijas, tāpēc priekšstats par augšāmcelšanos viņiem bija vājš. Tie gandrīz pat nesaprata, ko augšāmcelšanās no nāves varētu nozīmēt. Tie vienkārši šo domu nespēja aptvert. {LI 658.3}

"Noejiet," eņģeļi bija teikuši sievietēm, "un sakiet to Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš jums pa priekšu noies uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsit, kā Viņš jums ir sacījis." Šīs Debesu būtnes Kristu apsargāja Viņa dzīves laikā virs zemes. Tie bija liecinieki Viņa tiesāšanai un krustā sišanai un bija dzirdējuši mācekļiem sacītos vārdus. To varēja saprast no visa tikko teiktā, un šim faktam vajadzēja dot pārliecību par sacītā patiesumu. Tādus vārdus varēja runāt vienīgi viņu dzīvību atguvušā Kunga vēstneši. {LI 658.4}

"Sakiet Viņa mācekļiem un Pēterim," teica eņģeļi. Kopš Kristus nāves Pēteri nospieda sirdsapziņas pārmetumi. Viņš nevarēja aizmirst savu apkaunojošo Kunga aizliegšanas gadījumu un Pestītāja mīlestības un sāpju pilno skatu. No visiem mācekļiem viņš bija izjutis visdziļāko nožēlu, tāpēc arī tika dots pierādījums, ka viņa atgriešanās ir pieņemta. Viņš tika nosaukts vārdā. {LI 659.1}

"Sakiet Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš jums pa priekšu noies uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsit." Visi mācekļi bija Jēzu atstājuši, tādēļ aicinājums ar Viņu satikties atkal ietvēra visus. Kristus tos nepameta. Kad Marija Magdalēna pastāstīja, ka redzējusi Kungu, viņa atkārtoja aicinājumu uz satikšanos Galilejā. Pēc tam šī vēsts tika sūtīta vēl

trešo reizi. Atgriezies no Tēva apmeklējuma, Jēzus parādījās citām sievietēm, sacīdams: ” “Esiet sveicinātas!” Bet tās piegāja pie Viņa, apkampa Viņa kājas un krita Viņa priekšā pie zemes. Tad Jēzus saka uz tām: “Nebīstieties, ejiet un sakiet to maniem brāļiem, lai viņi noiet uz Galileju, un tur viņi Mani redzēs.” ” (Mat. 28:9) {LI 659.2}

Kad Kristus bija augšāmcēlies, Viņš vispirms pārliecināja mācekļus, ka Viņa mīlestība un sirsnīgās rūpes par tiem nav mazinājušās. Lai pierādītu, ka Viņš ir dzīvais Pestītājs, Kristus sarāva kapa važas, un nāve Viņu vairs nespēja turēt savā varā. Lai parādītu, ka Viņam vēl ir tā pati mīlestības pilnā sirds, tāda pati pazīstamā Skolotāja sirds, Jēzus tiem parādījās vairākas reizes. Viņš tos vēlējās iekļaut vēl ciešākā mīlestības lokā. “Ejiet un sakiet to Maniem brāļiem”, Viņš teica, “lai viņi noiet uz Galileju.” {LI 659.3}

Izdzirduši par šo tik konkrēti paredzēto satikšanos, mācekļi sāka pārdomāt Kristus vārdus, kad Viņš ar tiem jau iepriekš bija runājis par savu augšāmcelšanos. Bet pat tad tie vēl nepriecājās. Viņi nespēja atbrīvoties no šaubām. Mācekļi neticēja pat tad, kad sievietes apliecināja, ka Kungu jau ir redzējušas. Tie domāja, ka viņas varētu būt kādu ilūziju varā. {LI 659.4}

Šķita, ka pārbaudījumi nāca cits pēc cita. Sestajā nedēļas dienā tie bija redzējuši savu Kungu mirstam, pirmajā nedēļas dienā izrādījās, ka tiem nolaupīts Viņa ķermenis, turklāt mācekļus vēl apsūdzēja, ka viņi to esot nozaguši, lai maldinātu ļaudis. Tie bija izmisuši, necerēdami kādreiz novērst nepelnītās aizdomas, kas radīja tiem nelabvēlīgu ļaužu noskaņojumu. Viņi baidījās no priesteru naida un tautas dusmām. Tie ilgojās, kaut tagad līdzās būtu Jēzus, kas varēja palīdzēt visās grūtībās. {LI 659.5}

Bieži tie atkārtoja vārdus: “Bet mēs cerējām, ka Viņš ir Tas, kas Israēlu atpestīs.” Vientuļi, sāpju sagrauztām sirdīm, tie pieminēja Jēzus teikto: “Kad to dara pie zaļa koka, kas tad notiks pie nokaltuša?” (Lūk. 24:21; 23:31) Tie sapulcējās augšistabā, aizslēdza un aizbultēja durvis, zinādami, ka viņus kuru katru brīdi var piemeklēt mīļotā Mācītāja liktenis. {LI 660.1}

Bet visu šo laiku tie būtu varējuši līksmoties par augšāmcēlušos Pestītāju! Marija dārzā bija stāvējusi raudādama — tieši Jēzus tuvumā. Viņas acis asaru dēļ bija tik aizmiglotas, ka viņa nepazina savu Kungu. Arī mācekļu sirdis bija tik bēdu pilnas, ka tie neticēja ne eņģeļu vēstij, ne paša Kristus vārdiem. {LI 660.2}

Cik daudzi vēl šodien izturas tāpat kā mācekļi! Cik daudzi atkārto Marijas izmisuma pilnos vārdus: “Viņi Kungu (..) paņēmuši, un mēs nezinām, kur viņi to nolikuši.” Cik

daudziem noderētu Pestītāja mierinošie vārdi: “Ko tu raudi? Ko tu meklē?” Kristus stāv tiem blakus, bet šo cilvēku asaru aizmiglotās acis neredz Viņu. Viņš runā uz tiem, bet tie nesaprot. {LI 660.3}

Ak, kaut tiktu paceltas noliektās galvas, kaut acis varētu Viņu saskatīt un ausis ieklausīties Viņa balsī! “Ejiet steigšus un sakiet Viņa mācekļiem, ka Viņš ir no miroņiem augšāmcēlies!” Aiciniet tos neskatīties uz Jāzepa jauno kapu, kas tika nosegts ar lielo akmeni un aizzīmogots ar romiešu zīmogu. Kristus tur vairs nav. Neskatieties uz tukšo kapu! Nesērojiet kā tie, kam nav cerības un palīga! Jēzus dzīvo, un tādēļ, ka Viņš ir dzīvs, arī mēs dzīvosim. No pateicīgām sirdīm, no svētās liesmas skartām lūpām lai atskan gaviļu dziesma: “Kristus ir augšāmcēlies! Viņš dzīvo, lai aizlūgtu par mums!” Satveriet šo cerību, tad tā dvēselei būs kā drošs, pārbaudīts enkurs. Ticiet, un jūs redzēsit Dieva godību! {LI 660.4}

83 Nodaļa - Gājiens uz Emavu

(Lūk. 24:13-33) {LI 661.1}

Augšāmcelšanās dienas novakarē divi no mācekļiem devās ceļā uz Emavu, kādu mazu pilsētiņu, astoņas jūdzes no Jeruzālemes. Šie mācekļi nebija ieņēmuši izcilu vietu Kristus darbā, bet tie bija uzticīgi Viņa sekotāji. Pilsētā tie bija ieradušies uz Pasā svētkiem un jutās visai satriekti par pēdējo dienu notikumiem. Tie jau bija dzirdējuši baumas par to, ka Kristus ķermenis esot izzagts no kapa, kā arī sieviešu ziņojumu, ka tās redzējušas eņģeļus un satikušas Jēzu. Tagad tie atgriezās mājās, lai pārdomātu un lūgtu. Noskumuši tie pievakarē gāja, pārrunādami tiesāšanas un krustā sišanas notikumus. Vēl nekad tie nebija jutušies tik mazdūšīgi. Bez cerības un bez ticības tie staigāja krusta ēnā. {LI 661.2}

Viņi vēl nebija nekur tālu tikuši, kad tiem piebiedrojās kāds svešinieks, bet tie bija tā aizņemti ar savām bēdām un pieviltajām cerībām, ka nepiegrieza tam sevišķu uzmanību. Viņi turpināja sarunāties, izteikdami to, kas bija viņu sirdīs. Tie pārsprieda Kristus sludinātās mācības, kuras šķita neizprotamas. Kad viņi pārrunāja nesenos notikumus, Jēzus vēlējās tos mierināt. Pestītājs redzēja viņu nomākto garastāvokli. Viņš saprata pretrunīgās, juceklīgās domas, kas izraisīja jautājumu: "Vai šis Cilvēks, kas pacieta, ka Viņu tā pazemo, var būt Kristus?" Tie vairs nespēja savaldīties un raudāja. Jēzus zināja, ka šo mācekļu sirdis bija mīlestībā pieķērušās Viņam; Viņš vēlējas noslaucīt mācekļu asaras un pildīt viņu sirdis ar prieku un līksmību. Tomēr vispirms bija jāsniedz mācības, ko tie nekad neaizmirsīs. {LI 661.3}

"Un Viņš tiem sacīja: "Kādas tās runas, ko jūs runājat savā starpā uz ceļa?" Un viņi apstājās bēdu pilnām sirdīm. Tad viens ar vārdu Kleops atbildēja un Viņam sacīja: "Vai tu viens esi tāds svešinieks Jeruzālemē, kas nezina, kas šinīs dienās tur noticis?" " Tad tie Viņam izstāstīja par savu vilšanos un Mācītāju, kas "bija pravietis, varens vārdos un darbos Dieva un visas tautas priekšā", bet kuru "augstie priesteri un virsnieki nodevuši pazudināšanai uz nāvi" un piesituši krustā. Un tad ar izmisuma smeldzi sirdīs un drebošām lūpām tie piebilda: "Bet mēs cerējām, ka Viņš ir Tas, kas Israēlu atpestīs, un turklāt šodien ir tieši trešā diena, kopš šīs lietas notikušas." {LI 661.4}

Savādi, ka šie mācekļi neatcerējās Kristus vārdus un neaptvēra, ka Viņš jau iepriekš par šiem notikumiem bija sludinājis. Tie nesaprata, ka šī ziņojuma pēdējai daļai vajadzēja piepildīties tikpat patiesi, kā piepildījās pirmā daļa — ka trešajā dienā Viņš atkal uzcelsies. To viņiem vajadzēja paturēt prātā. Priesteri un rakstu mācītāji gan to nebija

aizmirsuši. “Bet otrā dienā, kas nāk pēc sataisāmās dienas, augstie priesteri un farizeji sapulcējās pie Pilāta un sacīja: “Kungs, mēs atminamies, ka šis viltnieks, vēl dzīvs būdams, sacīja: Pēc trim dienām Es celšos augšā.” ” (Mat. 27:62,63) Taču mācekļi šos vārdus neatcerējās. {LI 662.1}

“Tad Viņš tiem sacīja: “Ak, jūs, nesaprašas, un sirdī kūtrie, ka jūs negribat ticēt visu to, ko pravieši sludinājuši! Vai Kristum tā nebija jācieš un jāieiet savā godībā?” ” Mācekļi brīnījās, kas gan šis svešinieks varētu būt, ka spēja ieskatīties viņu sirds dziļumos un par visu runāt ar tādu nopietnību, sirsnību un līdzjūtību, — jā, pat ar cerību. Pirmo reizi kopš Kristus nodošanas tie sāka nojaust, ka vēl ir cerība. Tie vairākkārt jautājoši paskatījās uz savu ceļabiedru un nodomāja, ka Viņa vārdi skan tieši tā, it kā tos būtu teicis pats Kristus. Mācekļi jutās pārsteigti, un sirds tiem sāka pukstēt arvien straujāk. {LI 662.2}

Iesākdams ar Mozu, ar Bībeles vēstures pašām pirmajām lappusēm, Kristus izskaidroja visus Svētos Rakstus, kas attiecās uz Viņu. Ja Jēzus tiem būtu atklājies jau sākumā, mācekļi justos apmierināti un sava prieka pārpilnībā vairs ne pēc kā cita neilgotos. Bet tiem bija nepieciešams izprast Vecās Derības simbolu un pravietojumu norādījumus par Kristu. Uz tiem jābalstās viņu ticībai. Lai viņus pārliecinātu, Kristus nedarīja nekādus brīnumdarbus, bet vispirms izskaidroja Rakstus. Kunga nāvi tie bija uzskatījuši kā visu cerību zaudējumu, bet Viņš no pravietojumiem pierādīja, ka tā ir visstiprākais ticības balsts. {LI 662.3}

Pamācīdams šos mācekļus, Jēzus rādīja, cik svarīga ir Vecā Derība, jo tā liecina par Viņa misiju. Daudzi, kas sevi atzīst par kristiešiem, tagad atmet Veco Derību, apgalvodami, ka tā vairs nav vajadzīga. Bet tā nav Kristus mācība. Kristus to vērtēja tik augstu, ka kādā reizē pat sacīja: “Ja tie neklausa Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no miroņiem celtos augšā.” (Lūk. 16:31) {LI 662.4}

Tā ir Kristus balss, kas runā ar sentēvu un praviešu starpniecību no Ādama dienām līdz pat beigu laika notikumiem. Vecajā Derībā Pestītājs tiek atklāts tikpat skaidri kā Jaunajā. Tieši seno praviešu gaismā ļoti skaidri un skaisti izceļas Kristus dzīve un Jaunās Derības mācības. To, ka Kristus ir Dievs, pierāda brīnumdarbi, bet vēl stiprāki pierādījumi par to, ka Viņš ir pasaules Pestītājs, atrodami, salīdzinot Vecās Derības pravietojumus ar Viņa dzīves aprakstu Jaunajā Derībā. {LI 663.1}

Atsaukdamies uz pravietojumiem, Kristus saviem mācekļiem sniedza skaidru priekšstatu par to, kādam Viņam vajadzēja atklāties kā cilvēkam. Mācekļu neizpratnes

iemesls bija tas, ka viņi gaidīja Mesiju, kurš savu troni un ķēniņa varu ieņemtu tā, kā to vēlējās cilvēki. Tas traucēja iegūt pareizu izpratni par Viņa pazemošanos līdz viszemākajam stāvoklim, kādu vien var ieņemt. Kristus vēlējās, lai mācekļu izpratne būtu skaidra un precīza ikkatrā sīkumā. Cik vien tas iespējams, tiem vajadzēja iepazīties ar atziņu par Viņam nolemtā ciešanu kausa lomu. Viņš parādīja, ka šausmīgā cīņa, kuru tie vēl nespēja aptvert, bija pirms pasaules radīšanas slēgtās derības piepildījums. Kristum bija jāmirst kā jebkuram likuma pārkāpējam, kurš turpina grēkot. Tam visam bija jābūt, taču tam nebija jābeidzas ar sakāvi, bet gan ar godpilnu, mūžīgu uzvaru. Jēzus mācekļiem sacīja, ka ir jāpieliek visas pūles, lai pasauli glābtu no grēka. Viņa sekotājiem ir jādzīvo, kā Viņš ir dzīvojis, un jāstrādā, kā Viņš ir strādājis — ar stingru, neatlaidīgu piepūli. {LI 663.2}

Tā Kristus sarunājās ar mācekļiem, atvērdams viņu prātus, lai tie saprastu Rakstus. Mācekļi bija noguruši, taču saruna nezaudēja savu spraigumu. Pār Pestītāja lūpām nāca dzīvības un pārliecības vārdi. Taču joprojām viņu acis tika turētas aizvērtas, un tie Viņu nepazina. Kad Kristus stāstīja par Jeruzālemes izpostīšanu, tie raudādami noskatījās uz bojāejai lemto pilsētu. Mācekļi nemaz nenojauta, kas ir viņu ceļabiedrs. Tiem ir prātā nenāca, ka Tas, par kuru risinājās saruna, pašlaik iet kopā ar viņiem, jo Kristus par sevi runāja trešajā personā. Tie domāja, ka Viņš ir viens no lielo svētku apmeklētājiem, kas tagad devās mājup. Pa nelīdzenajiem akmeņiem Viņš gāja tikpat uzmanīgi kā abi ceļabiedri, laiku pa laikam līdz ar tiem apstādamies, lai nedaudz atpūstos. Tā šie ļaudis gāja pa kalnaino ceļu, bet viņus pavadīja Tas, kuram drīz bija jāieņem vieta pie Dieva labās rokas un kurš varēja sacīt: "Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes." (Mat. 28:18) {LI 663.3}

Pa to laiku saule bija norietējusi, un, pirms ceļinieki nonāca līdz atpūtas vietai, laukstrādnieki bija atstājuši savu darbu. Kad mācekļi jau grasījās ieiet mājā, svešinieks izlikās, ka nolēmis turpināt ceļu. Taču mācekļus kaut kas vilka pie Viņa. Viņu dvēseles alka klausīties šī svešinieka vārdos. "Paliec pie mums," tie sacīja. Izskatījās, ka Viņš nevēlas pieņemt uzaicinājumu, taču mācekļi neatkāpās un turpināja lūgt: "Vakars metas, un diena jau pagalam!" Kristus paklausīja lūgumam un "iegāja pie tiem palikt." {LI 664.1}

Ja mācekļi nebūtu bijuši uzstājīgi, tie nebūtu uzzinājuši, ka viņu ceļabiedrs ir augšāmceltais Kungs. Kristus nekad nevienam neuzspiež savu klātbūtni. Viņš izraisa interesi par sevi cilvēkos, kam Viņš ir vajadzīgs. Ar prieku Pestītājs ieiet visnecilākajā mājā un vispazemīgākajā sirdī. Ja cilvēki ir vienaldzīgi pret Debesu Viesi un nedomā par

Viņu, nedz lūdz Viņu palikt, tad Viņš paiet garām. Tā daudzi piedzīvo lielus zaudējumus. Tie nepazīst Kristu vairāk kā mācekļi, kas kopā ar viņu gāja pa ceļu. {LI 664.2}

Vienkāršās vakariņu maizes drīz ir sagatavotas. Tās tiek pasniegtas viesim, kurš sēž galda galā. Tad Viņš izstiepj rokas, lai svētītu ēdienu. Mācekļi pārsteigumā saraujas. Ceļabiedrs izstiepj rokas tieši tā, kā to mēdza darīt Kungs. Tie paskatās vēlreiz un pamana Viņa rokās naglu rētas. Abi reizē viņi iesaucas: "Tas ir Kungs Jēzus! Viņš ir augšāmcēlies no mirušajiem!" {LI 664.3}

Tie pieceļas, lai mestos zemē pie Kunga kājām un pielūgtu Viņu, taču Viņš piepeši nozūd skatienam. Mācekļi joprojām noraugās uz vietu, kur nupat atradās Tas, kura ķermenis vēl nesen gulēja kapā, un saka viens otram: "Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums Rakstus izskaidrodams?" {LI 664.4}

Bet nu, saņēmuši tik svarīgas ziņas, tie vairs nespēj sēdēt, rokas klēpī salikuši. Nogurums un izsalkums ir pazudis. Mācekļi atstāj vakariņas neaiztiktas un nekavējoties dodas atpakaļ pa to pašu ceļu, pa kuru bija atnākuši, steigdamies vēsti aiznest uz pilsētu pārējiem mācekļiem. Vietām ceļš ir bīstams, taču tie rāpjas pa stāvām kraujām un slidenām klintīm. Tie neredz un nezina, ka viņus sargā Tas, ar kuru kopā Viņi bija ceļojuši. Ar ceļinieka nūju rokās tie spraucas uz priekšu, gribēdami iet ātrāk, nekā uzdrīkstas. Brīžiem tie maldās, un brīžiem atkal atrod ceļu. Tie gan skrien, gan klūp, pielikdami visus spēkus, lai ātrāk tiktu uz priekšu, bet neredzamais Ceļabiedrs iet līdzi. {LI 664.5N

Nakts ir tumša, taču pār ceļiniekiem spīd Taisnības Saule. Viņu sirdis priekā gavilē, un tiem šķiet, ka viņi ir nokļuvuši jaunā pasaulē. Kristus nu ir dzīvais Pestītājs; tie Viņu vairs neapraud kā mirušu. "Kristus ir augšāmcēlies," — mācekļi atkārto vēl un vēl. Tā ir vēsts, ko viņi nes noskumušajiem — tiem ir jāizstāsta brīnumainais notikums ceļā uz Emavu. Tiem ir jāpastāsta, kas viņiem piebiedrojies ceļā. Viņi nes vislielāko vēsti, kas jebkad sniegta pasaulei — labo vēsti, uz kuras balstās visas cilvēces cerības gan šim laikam, gan mūžībai. {LI 665.1}

84 Nodaļa - "Miers ar jums!"

(Lūk. 24:33-48; Jāņa 20:19-29) {LI 666.1}

Sasnieguši Jeruzālemi, mācekļi ieiet pa austrumu vārtiem, kas svētku laikā ir atvērti arī naktī. Māju logi ir tumši, un visur valda klusums, taču abi ceļinieki mēnessgaismā iet pa šaurajām ielām. Tie dodas uz augšistabu, kur pēdējā vakarā pirms nāves Jēzus pavadīja vairākas stundas. Tie zina, ka šeit viņi atradīs savus brāļus. Kaut arī ir vēls, viņi zina, ka mācekļi negulēs, kamēr nebūs noskaidrojuši, kas noticis ar viņu Kunga ķermeni. Istabas durvis izrādās stingri aizbultētas, un tie klauvē, taču neviens neatsaucas. Viss ir kluss. Tie nosauc savus vārdus. Tad durvis tiek uzmanīgi atvērtas, tie ieiet, un līdz ar viņiem ieiet vēl kāds, kurš nav redzams. Durvis atkal tiek aizbultētas, lai neierodas kāds spiegs.{ LI 666.2}

Visi ir pārsteigti un satraukti. Istabā daudzās balsīs atskan slava un pateicība: "Tas Kungs patiesi augšāmcēlies un Sīmanim parādījies." Tikpat steidzīgi, cik bija gājuši, abi ceļinieki aizelsušies stāsta, kā brīnumainā veidā tiem parādījies Jēzus. Tikko viņi ir beiguši, daži saka, ka nespēj tam noticēt, jo tas izklausās pārāk labi. Piepeši viņu priekšā nostājas vēl kāds. Visas acis noraugās uz Svešinieku. Neviens taču nebija klauvējis! Nebija dzirdami arī nekādi soļi. Mācekļi ir izbijušies un nespēj aptvert, ko tas nozīmē. Bet tad tie dzird balsi, kas nav neviena cita, kā viņu Mācītāja balss. Skaidri un noteikti no Viņa lūpām atskan vārdi: "Miers ar jums!" {LI 666.3}

"Bet tie ļoti izbijās un baiļojās, un viņiem šķita, ka garu redzot. Un Viņš tiem sacīja: "Kāpēc esat tā izbijušies? Un kāpēc tādas šaubas ceļas jūsu sirdīs? Redziet Manas rokas un Manas kājas! Es pats tas esmu. Aptaustiet Mani un apskatiet, jo garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam. Un, to sacījis, Viņš tiem rādīja savas rokas un kājas." {LI 666.4}

Viņi redzēja nežēlīgo naglu saplosītās rokas un kājas. Tie pazina Viņa balsi, kas nelīdzinājās nevienai citai balsij, ko tie jebkad bija dzirdējuši. "Bet, kad tie to aiz prieka vēl neticēja un brīnījās, Viņš tiem sacīja: "Vai jums ir kas ēdams? Un viņi Tam pasniedza gabalu ceptas zivs un tīru medu. Un Viņš ņēma un ēda to, visiem redzot." "Tad mācekļi kļuva līksmi, savu Kungu redzēdami." Ticība un prieks stājās neticības vietā, un ar vārdos neizsakāmām jūtām tie atzina savu augšāmcēlušos Pestītāju. {LI 666.5}

Jēzum dzimstot, eņģeļi pasludināja: "Miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts!" Arī tagad, pirmo reizi pēc savas augšāmcelšanās parādoties mācekļiem, Pestītājs tos uzrunāja ar svētību vārdiem: "Miers ar jums!" To Jēzus vienmēr ir gatavs novēlēt šaubu un baiļu

nomāktām dvēselēm. Viņš gaida, ka mēs atvērsim savas sirds durvis un teiksim: "Paliec pie mums!" Viņš saka: "Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani." (Atkl. 3:20) {LI 667.1}

Jēzus augšāmcelšanās simboliski aino visu ticīgo augšāmcelšanos, kuri dus Viņā. Mūžam dzīvā Pestītāja seja, Viņa izturēšanās, Viņa valoda — viss mācekļiem bija pazīstams. Kā Kristus uzcēlās no nāves, tā reiz celsies visi, kas miruši Viņā. Mēs pazīsim savus draugus, kā mācekļi pazina Jēzu. Šīs zemes dzīvē tie var saslimt vai tikt sakropļoti, bet tad tie piecelsies pilnīgā veselībā un skaistumā. Taču arī godības miesā viņu identitāte būs pilnīgi saglabāta. Tad mēs pazīsim citus tāpat, kā tie pazīs mūs. (1. Kor. 13:12) Jēzus vaiga apgaismotajās tuvinieku sejās mēs ieraudzīsim pazīstamus vaibstus. {LI 667.2}

Kad Jēzus sastapās ar saviem mācekļiem, Viņš tiem atgādināja pirms nāves sacītos vārdus, ka ir jāpiepildās visam, kas par Viņu rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās. "Tad Viņš tiem saprašanu atdarīja, ka tie Rakstus saprata, un tiem sacīja: "Tā stāv rakstīts, ka Kristum bija ciest un augšāmcelties no miroņiem trešajā dienā, un ka Viņa vārdā būs sludināt atgriešanos un grēku piedošanu visām tautām, iesākot no Jeruzālemes. Un jūs esat liecinieki tam visam." {LI 667.3}

Mācekļi sāka saprast sava darba raksturu un tā apjomu. Tagad tiem pasaulei vajadzēja sludināt Kristus uzticētās brīnišķās patiesības. Viņa dzīves notikumus, Viņa nāvi un augšāmcelšanos, pravietojumus, kas uz šiem notikumiem norādīja, Dieva bauslības svētumu, pestīšanas plāna noslēpumus, Jēzus varu piedot grēkus — to visu viņi bija redzējuši, un to tiem vajadzēja darīt zināmu pasaulei. Aicinot nožēlot grēkus un uzticēties Pestītāja spēkam, tiem jāsludina miera un pestīšanas Evaņģēlijs. {LI 667.4}

"Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: "Ņemiet Svēto Garu! Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsit, tiem tie paliks." " Svētais Gars vēl pilnībā neatklājās, jo Kristus vēl nebija pagodināts. Bagātīga Svētā Gara piešķiršana notika tikai pēc Kristus pacelšanās Debesīs, bet bez Svētā Gara saņemšanas mācekļi nespēja izpildīt savu uzdevumu — pasludināt pasaulei Evaņģēliju. Taču tagad Gars tika dots ar sevišķu nolūku. Pirms mācekļi varēja pildīt savus amata pienākumus draudzē, Kristus tiem deva savu Garu. Viņš tiem uzticēja vissvētāko uzdevumu un vēlējās, lai tie aptver, ka bez Svētā Gara šis darbs nav padarāms. {LI 668.1}

Svētais Gars ir dvēseles garīgās dzīves elpa. Svētā Gara piešķiršana ir Kristus dzīvības piešķiršana. Tas saņēmēju piepilda ar Kristus īpašībām. Vienīgi tie, kurus šādi

Dievs ir pamācījis, pie kuriem notiek iekšēja Gara darbība un kuru dzīvē atklājas Kristus, var būt pārstāvji, kas kalpo draudzei. {LI 668.2}

"Kam jūs grēkus piedosit," sacīja Kristus, "tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsit, tiem tie paliks." Ar to Kristus nevienam cilvēkam nepiešķir tiesības tiesāt citus. Kalna svētrunā Viņš to aizliedza. Tādas tiesības pieder vienīgi Dievam. Bet draudzei tās organizētajā veidā Viņš uzliek atbildību par atsevišķiem locekļiem. Draudzei ir pienākums grēciniekus brīdināt, pamācīt un, ja iespējams, pacelt. "Norāj, brīdini, paskubini visā pacietībā un visos mācības veidos," saka Kungs. (2. Tim. 4:2) Uzticīgi nostājies pret netaisnību! Brīdini katru dvēseli, kas ir briesmās! Neļauj nevienam pievilties! Sauc grēku tā īstajā vārdā! Pasludini, ko Dievs sacījis par melošanu, dusas dienas pārkāpšanu, zagšanu, par kalpošanu elkiem un par ikvienu citu ļaunumu! "Tie, kas tādas lietas dara, nemantos Dieva valstību." (Gal. 5:21) Ja tie paliek grēkos, tad spriedums, ko jūs esat pasludinājuši no Dieva Vārda, tiek apstiprināts Debesīs. Izvēlēdamies grēkot, tie atsakās no Kristus, un draudzei jāparāda, ka tā neatzīst viņu darbus, citādi arī tā apkauno savu Kungu. Tai par grēku jārunā tā, kā runā Dievs. Tai jānostājas tā, kā Dievs pavēl, tad tās rīcība tiek apstiprināta Debesīs. Kas nicina draudzes autoritāti, nicina paša Kristus autoritāti. {LI 668.3}

Bet šai lietai ir arī sava gaišā puse: "Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti." Lai šī doma vienmēr ir pirmajā vietā! Lai, darbojoties pie tiem, kas maldās, ikviena skats tiek pievērsts Kristum! Lai gani rūpējas par Kunga avīm! Lai ar tiem, kas maldās, viņi runā par Pestītāja piedodošo žēlastību! Lai tie skubina grēcinieku nožēlot un ticēt Tam, kas var piedot! Lai tie sludina, balstoties uz Dieva Vārda autoritāti, un lai saka: "Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības." (1. Jāņa 1:9) Visiem, kas nožēlo grēkus, pieder drošs apsolījums: "Viņš atkal par mums apžēlosies, Viņš deldēs mūsu noziegumus. Tiešām, Tu visus viņu grēkus metīsi jūras dziļumos." (Mih. 7:19*){ LI 668.4}

Lai draudze grēcinieka nožēlu pieņem ar pateicīgām sirdīm! Ikviens nožēlojošais no neticības tumsas jāizved ticības un taisnības gaismā. Viņa trīcošā roka jāieliek Jēzus mīļajā rokā. Tāda grēku piedošana tiek apstiprināta Debesīs. {LI 669.1}

Tikai tādā izpratnē draudzei ir tiesības piedot grēkus. Grēku atlaišanu var iegūt vienīgi Kristus nopelnā. Nevienam cilvēkam, nevienai cilvēku kopai nav dota vara atbrīvot dvēseli no noziegumiem. Kristus saviem mācekļiem pavēlēja Viņa vārdā sludināt grēku piedošanu visām tautām, bet tiem pašiem nebija varas piedot kaut vienu vienīgu grēku, jo "nav pestīšanas nevienā citā, jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem

dots, kurā mums lemta pestīšana.” (Ap. d. 4:12) {LI 669.2}

Kad Jēzus pirmo reizi satikās ar mācekļiem augšistabā, Toma tur nebija. Vēlāk Toms dzirdēja pārējos par šo notikumu runājam un saņēma bagātīgus pierādījumus, ka Jēzus ir augšāmcēlies, bet viņa sirdi pildīja grūtsirdība un neticība. Dzirdot mācekļus stāstām par Pestītāja vairākkārtējo brīnišķo parādīšanos, viņš iegrima vēl dziļākā izmisumā. Ja Jēzus tiešām bija uzcēlies no nāves, tad vairs nevarēja cerēt uz kaut kādu šīs zemes valstību. Turklāt doma, ka Kungs jau parādījies visiem mācekļiem, izņemot viņu, sāpīgi skāra Toma iedomību. Viņš apņēmās neticēt un veselu nedēļu kavējās domās par savu nožēlojamo stāvokli, kas šķita jo tumšāks, salīdzinot ar viņa brāļu ticību un cerību. {LI 669.3}

Šajā laikā tas atkārtoti apgalvoja: “Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās un savu pirkstu nelieku naglu rētās, un savu roku nelieku Viņa sānos, es neticēšu.” Viņš negribēja skatīties ar savu brāļu acīm, nedz savā ticībā balstīties uz viņu liecību. Viņš gan karsti mīlēja savu Kungu, taču tagad ļāva prātu un sirdi pārņemt greizsirdībai un neticībai. {LI 669.4}

Mācekļu pulciņš pazīstamo augšistabu bija padarījis par savu pagaidu mītni, kur vakaros visi, izņemot Tomu, parasti sanāca kopā. Kādu vakaru arī Toms nolēma ar tiem satikties. Kaut arī Toms neticēja, tam tomēr bija vāja cerība, ka labā vēsts varētu izrādīties patiesa. Vakariņas ēzdami, mācekļi pārrunāja pierādījumus, ko Kristus tiem bija atklājis no pravietojumiem. “Durvis bija aiz-slēgtas. Tad Jēzus nāk, stājas viņu vidū un saka: “Miers ar jums!” ” {LI 669.5}

Griezdamies pie Toma, Viņš sacīja: “Stiep šurp savu pirkstu un aplūko Manas rokas, un dod šurp savu roku, un liec to Manos sānos un neesi neticīgs, bet ticīgs!” Šie vārdi pierādīja, ka Jēzum ir zināmas Toma domas un izjūtas. Šaubu pārņemtais māceklis zināja, ka neviens no viņa biedriem Jēzu nebija redzējis veselu nedēļu. Tie Mācītājam nevarēja pastāstīt par viņa neticību. Viņš saprata, ka tas ir Kungs, un citi pierādījumi vairs nebija vajadzīgi. Sirds krūtīs priecīgi gavilēja un, izsaukdamies: “Mans Kungs un mans Dievs!”, viņš metās Jēzum pie kājām. {LI 670.1}

Jēzus šo atzīšanos pieņēma, bet maigi norāja viņa neticību: “Tāpēc, ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!” Kristum Toma ticība būtu bijusi daudz patīkamāka, ja māceklis ticētu uz brāļu liecības pamata. Ja šodien pasaule sekotu Toma paraugam, tad pestīšanai neviens neticētu, jo visiem, kas tagad pieņem Kristu, jābalstās uz citu izteiktām liecībām. {LI 670.2}

Daudzi, kuri šaubās, aizbildinās ar to, ka tie ticētu, ja tiem būtu tādi pierādījumi, kādus Toms saņēma no saviem biedriem. Tie neaptver, ka viņiem šodien ir ne tikai šie pierādījumi, bet arī vēl citi. Daudzi, kas līdzīgi Tomam gaida, lai tiktu atņemti visi iemesli šaubām, tā arī nekad nepiedzīvos savu vēlmju piepildīšanos. Tie pamazām nocietinās neticībā. Kas sevi pieradina skatīties uz tumšo pusi, kurnēt un žēloties, tie nezina, ko viņi dara. Tie sēj šaubu sēklu, kurai sekos šaubu raža. Brīdī, kad ticība un paļāvība būs visvairāk nepieciešama, daudzi vairs nebūs spējīgi cerēt un ticēt. {LI 670.3}

Uzrunājot Tomu, Jēzus saviem sekotājiem sniedza pamācību. Viņa priekšzīme rāda, kā mums jāizturas pret tiem, kuru ticība ir vāja un kuri pirmajā vietā izvirza savas šaubas. Jēzus Tomu neapbēra ar pārmetumiem. Viņš arī nesāka ar mācekli diskutēt, bet pats atklājās tam, kurš šaubījās. Diktēdams noteikumus, pie kādiem viņš ticēs, Toms rīkojās ļoti neprātīgi, bet Jēzus ar savu cēlo mīlestību un pretimnākšanu salauza visus šķēršļus. Neticību reti var uzvarēt ar strīdiem vai polemiku. Tādos gadījumos tā parasti tikai uzsāk aizstāvēties un meklē jaunus iemeslus, lai attaisnotos. Bet atklājiet tiem Jēzu Viņa mīlestībā un žēlastībā kā krustā sisto Pestītāju, tad no daudzām kādreiz negribīgām lūpām atskanēs Toma liecība: “Mans Kungs un mans Dievs!” {LI 670.4}

85 Nodaļa - Vēlreiz pie jūras

(Jāņa 21:1-22) {LI 672.1}

Jēzus bija norunājis satikšanos ar mācekļiem Galilejā, un drīz pēc tam, kad Pasā nedēļa beidzās, tie devās turp. Ja svētku laikā Kristus sekotāji nebūtu Jeruzālemē, tas varētu tikt uztverts kā neticība un ķecerība, tādēļ viņi palika līdz svētku noslēgumam. Kad viss bija beidzies, tie devās mājup, lai satiktu Pestītāju, kā Viņš bija norādījis.{ LI 672.2}

Gājēji bija septiņi. Viņi bija ģērbušies necilās zvejnieku drēbēs; tie bija trūcīgi laicīgās lietās, bet bagāti patiesības zināšanā un īstenošanā dzīvē. Tādēļ Debesu skatījumā viņi bija visaugstākās kārtas skolotāji. Mācekļi nebija gājuši praviešu skolā, taču trīs gadus tos bija mācījis vislielākais Skolotājs, kādu pasaule jebkad pazinusi. Viņa vadībā tie kļuva par krietniem, izglītotiem un labi audzinātiem darbiniekiem, ar kuru palīdzību Kungs varēs vadīt ļaudis pie patiesības atziņas.{ LI 672.3}

Kalpodams virs zemes, Kristus daudz laika pavadīja pie Galilejas jūras. Mācekļi, sapulcējušies kādā vietā, kur neviens tos, šķiet, nevarēja iztraucēt, pamanīja, ka visas lietas šeit atgādina par Jēzu un Viņa varenajiem darbiem. Šajā jūrā, kad mācekļu sirdis bija izbaiļu pārņemtas un tos tikko neiznīcināja stiprs viesulis, Jēzus gāja pār bangām, lai viņus glābtu. Šeit Kristus vārdi apturēja vētru. No šejienes varēja redzēt arī krastmalu, kur vairāk nekā desmit tūkstoši cilvēku tika paēdināti ar dažiem nelieliem maizes klaipiem un zivīm. Netālu atradās Kapernauma, kur norisinājās tik daudz brīnumu. Noskatoties šajā ainā, mācekļiem atausa atmiņā daudzi Pestītāja vārdi un darbi. {LI 672.4}

Vakars bija patīkams, un Pēteris, kuram joprojām patika laivas un zvejošana, ierosināja braukt jūrā un izmest tīklus. Visi labprāt piekrita šim nodomam, jo bija vajadzīgs uzturs un apģērbs, ko varētu nopelnīt sekmīgā nakts zvejā. Viņi iekāpa laivā un devās jūrā, taču neko nenoķēra. Visu nakti tie smagi strādāja, bet viņiem neveicās. Grūtajās stundās mācekļi runāja par savu Kungu, kurš tobrīd nebija kopā ar viņiem; tie atcerējās Viņa kalpošanas brīnumainos notikumus, kuri norisinājās pie jūras un kuriem tie bija aculiecinieki. Taču, iedomājoties savu nākotni, tie noskuma. {LI 672.5}

Visu šo laiku jūrmalā kāds vientuļš vērotājs ar skatienu pavadīja zvejotājus, taču pats bija neredzams. Pēdīgi uzausa rīts. Laiva bija pavisam netālu no krasta, un mācekļi pamanīja svešinieku, kas tur stāvēja un vaicāja: “Bērni, vai jums ir kas, ko ēst?” “Nav,” mācekļi atbildēja. Tad “Viņš tiem sacīja: “Izmetiet tīklu laivas labajā pusē, tad jūs

dabūsit!" Tad tie izmeta tīklu un vairs nevarēja viņu izvilkt aiz zivju daudzuma." {LI 673.1}

Jānis pazina svešinieku un, pagriezies pret Pēteri, iesaucās: "Tas ir Kungs!" Pēteris bija tik sajūsmināts un priecīgs, ka savā dedzībā metās ūdenī un drīz jau stāvēja blakus savam Kungam. Pārējie mācekļi brauca ar laivu, vilkdami tīklu ar zivīm. "Izkāpuši malā, viņi tur redz ugunskuru no oglēm un uz tā zivis noliktas un maizi." {LI 673.2}

Viņi bija pārāk pārsteigti, lai jautātu, kur radās ugunskurs un ēdiens. "Jēzus uz viņiem saka: "Atnesiet no zivīm, ko jūs esat dabūjuši." "Pēteris pieskrēja pie tīkla, kuru bija pametis, un palīdzēja brāļiem izvilkt to krastā. Kad darbs bija padarīts un viss bija gatavs, Jēzus aicināja mācekļus pusdienot. Viņš tiem dalīja ēdienu, un visi septiņi Viņu pazina. Mācekļiem nāca prātā kalnā notikušais brīnums, kad tika paēdināti pieci tūkstoši cilvēku, taču visus patlaban bija pārņēmušas savādas izbailes, un klusēdami tie noraudzījās augšāmceltajā Pestītājā. {LI 673.3}

Dzīvi atausa atmiņā brīdis, kad Jēzus tos bija aicinājis sekot. Tie atcerējās, kā pēc Viņa pavēles bija iebraukuši dziļumā, izmetuši tīklu un dabūjuši tik lielu lomu, ka tīkls vai plīsa. Pēc tam Jēzus viņus bija aicinājis pamest zvejas laivas un apsolījis padarīt par cilvēku zvejniekiem. Lai atgādinātu šo notikumu un padziļinātu tā iespaidu, Kristus tagad atkārtoja šo brīnumu. Ar šo rīcību Viņš atjaunoja mācekļiem doto uzdevumu. Tas pierādīja, ka viņu Kunga nāve nebija mazinājusi pienākumu darīt darbu, ko Viņš tiem uzticējis. Kaut arī tiem vairs nebūs Viņa personīgās klātbūtnes un tie vairs nevarēs baudīt sava iepriekšējā amata augļus, augšāmceltais Pestītājs joprojām rūpēsies par viņiem. Kamēr tie darīs Viņa darbu, Viņš rūpēsies par mācekļu vajadzībām. Dodot pavēli izmest tīklu laivas labajā pusē, Jēzum bija arī kāds cits nolūks. Tajā pusē Viņš stāvēja krastā, tātad tā bija ticības puse. Ja tie strādās kopā ar Viņu, ja Viņa dievišķais spēks pievienosies mācekļu cilvēciskajām pūlēm, tad tie gūs sekmes. {LI 673.4}

Kristus vēlējās sniegt vēl kādu mācību, kas it īpaši attiecās uz Pēteri. Pētera apkaunojošā Kunga aizliegšana bija krasā pretstatā ar viņa agrākajiem ticības apliecinājumiem. Viņš bija darījis Kristum negodu un izpelnījies savu brāļu neuzticību. Tie domāja, ka Pēteris vairs nevarēs ieņemt agrāko vietu viņu vidū, un arī viņš pats juta, ka ir zaudējis uzticību. Pirms viņu no jauna aicināja uzņemties apustuļa darbu, tam visu priekšā vajadzēja apliecināt savu atgriešanos. Bez tam viņa grēks, kaut arī nožēlots, varēja izpostīt viņa kā Kristus darbinieka ietekmi. Tādēļ Pestītājs Pēterim piedāvāja izdevību atgūt savu brāļu uzticību un, cik vien iespējams, novērst negodu, ko māceklis bija sagādājis Evaņģēlijam. {LI 674.1}

Te ir mācība visiem Kristus sekotājiem. Evaņģēlijs neielaižas kompromisā ar ļauno. Tas nevar attaisnot grēku. Slepeni grēki jāizsūdz tikai Dievam, bet atklāta grēka gadījumā tiek prasīta atklāta grēka izsūdzēšana. Mācekļa grēka negods tiek attiecināts uz Meistaru. Tas iepriecina sātanu un liek klupt šaubīgām dvēselēm. Dodot pierādījumu par savu nožēlu, māceklim, cik tas ir viņa spēkos, jānovērš šis apkaunojums. {LI 674.2}

Kad Kristus ar mācekļiem ieturēja kopīgu azaidu ezera krastā, Pestītājs, norādīdams uz brāļiem, Pēterim jautāja: "Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli vairāk nekā šie?" Reiz Pēteris bija apgalvojis: "Kad visi pret Tevi apgrēcinātos, es nemūžam neapgrēcināšos." (Mat. 26:33) Bet tagad viņš sevi novērtēja daudz patiesāk: "Tiešām, Kungs," tas sacīja, "Tu zini, ka es Tevi mīlu." Šeit vairs nav kaislā apgalvojuma, ka viņa mīlestība būtu lielāka par brāļu mīlestību. Par pieķeršanos Kungam viņš vairs neizsaka savas domas. Savu vārdu patiesumam viņš garantiju meklē pie Tā, kas izmana visas sirds apslēptākās dziņas — "Tu zini, ka es Tevi mīlu." Tad Jēzus saka: "Gani Manus jērus!" {LI 674.3}

Atkārtodams iepriekšējos vārdus, Jēzus Pēteri pārbaudīja vēlreiz: "Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?" Šoreiz Viņš nejautāja, vai māceklis Viņu mīl vairāk nekā brāļi. Otrā atbilde bija līdzīga pirmajai, brīva no pārspīlētiem apgalvojumiem. "Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu." Jēzus atkal sacīja: "Gani Manas avis!" Tad pārbaudošo jautājumu Pestītājs izteica vēl trešo reizi: "Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?" Pēteris noskuma. Viņš sāka domāt, ka Jēzus apšauba viņa mīlestību. Viņš saprata, ka Kungam ir iemesls neuzticēties, un ar sirds smeldzi atbildēja: "Kungs, Tu zini visas lietas, Tu zini, ka es Tevi mīlu." Jēzus atkal sacīja: "Gani Manas avis!" {LI 674.4}

Trīs reizes Pēteris bija atklāti aizliedzis savu Kungu, un trīs reizes Jēzus viņam lika apliecināt mīlestību un uzticību, šo aso jautājumu kā atskabargainu bultu raidīdams mācekļa sūrstošajā sirdī. Tā klātesošo brāļu priekšā Pestītājs atklāja Pētera nožēlas dziļumu un parādīja, cik ļoti pazemīgs tagad ir kļuvis lielīgais māceklis. {LI 675.1}

Pēc dabas Pēteris bija straujš un impulsīvs, un sātans izmantoja šīs viņa rakstura īpašības, lai viņu uzvarētu. Tieši pirms Pētera krišanas Jēzus viņam teica: "Sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus. Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus!" (Lūk. 22:31,32) Šis laiks nu bija pienācis, un Pēterī kļuva redzama pārmaiņa. Kunga neatlaidīgie pārbaudes jautājumi neizraisīja nevienu pārsteidzīgu vārdu. Savas pazemības un nožēlas dēļ Pēteris tagad par ganāmpulka ganu bija labāk sagatavots nekā jebkad agrāk. {LI 675.2}

Pirmais pienākums, ko Kristus Pēterim uzticēja, viņu atjaunodams amatā, bija ganīt

jērus. Šajā darbā Pēterim bija maz pieredzes. Tas prasīja lielu rūpību un iejūtību, daudz pacietības un izturības. Tas aicināja viņu kalpot tiem, kas jauni ticībā, mācīt tos, kas nepazīst Dievu, atverot tiem Svētos Rakstus, un audzināt tos, līdz tie kļūst derīgi Kristus darbā. Līdz šim Pēteris tādam uzdevumam nebija derīgs, nedz arī spēja saprast tāda darba svarīgumu, bet tieši uz to Jēzus viņu tagad aicināja. Šim darbam to sagatavoja viņa paša ciešanu un nožēlas piedzīvojums. {LI 675.3}

Pirms savas krišanas Pēteris vienmēr runāja pārsteidzīgi, vadoties no acumirkļa ietekmes. Viņš vienmēr bija gatavs citus norāt un izsacīt savas domas, pirms vēl bija skaidra izpratne pašam par sevi un par to, kas jāsaka. Bet atgrieztais Pēteris bija pavisam citāds. Viņam gan piemita agrākā dedzība, bet tagad to vadīja Kristus žēlastība. Viņš vairs nebija brāzmains, pašpaļāvīgs un augstprātīgs, bet mierīgs, savaldīgs un tāds, kas pieņem pamācību. Tagad viņš varēja ganīt Kristus ganāmpulka jērus un avis. {LI 675.4}

Pestītāja izturēšanās pret Pēteri bija mācība gan viņam pašam, gan viņa brāļiem. Tā mācīja iet pārkāpējam pretī ar pacietību, līdzjūtību un piedodošu mīlestību. Lai gan Pēteris bija Kungu aizliedzis, Jēzus savā mīlestībā nekad nešaubījās. Tieši ar tādu mīlestību gana palīgam jāizturas pret viņa gādībai uzticētajām avīm un jēriem. Atceroties savu klupšanu un nespēku, Pēterim pret ganāmpulku vajadzēja izturēties tikpat saudzīgi, kā Kristus bija izturējies pret viņu. {LI 675.5}

Pēterim uzdotais jautājums bija nozīmīgs. Tas uzsvēra tikai vienu mācekļa dzīves un kalpošanas noteikumu. Kungs jautāja: “Vai tu Mani mīli?” Tas ir galvenais rādītājs. Ja Pēterim būtu visas citas īpašības, bez Kristus mīlestības viņš tomēr nespētu kļūt par uzticīgu ganāmpulka ganu. Zināšanas, devība, daiļrunība, pateicība un dedzība — tas viss lieti noder lielajā darbā, bet bez Jēzus mīlestības sirdī kristīga sludinātāja darbs ir nesekmīgs.{ LI 678.1}

Jēzus ar Pēteri aizgāja savrup, jo bija kaut kas tāds, ko Pestītājs vēlējās pateikt tikai viņam vienam. Pirms savas nāves Jēzus Pēterim bija teicis: “Kurp Es eju, tur tu tagad Man nevari sekot, bet vēlāk sekosi.” Uz to Pēteris atbildēja: “Kungs, kāpēc es Tev tagad nevaru sekot? Savu dzīvību es par Tevi atdošu.” (Jāņa 13:36,37) To sacīdams, Pēteris nenojauta, uz kādiem augstumiem un dziļumiem vedīs Kristus iemītās pēdas. Kad pienāca pārbaude, Pēteris to neizturēja, bet viņam vēlreiz tika dota izdevība pierādīt savu mīlestību pret Pestītāju. Lai Pēteri stiprinātu viņa ticības dzīves pēdējam pārbaudījumam, Pestītājs māceklim atklāja nākotni. Kristus stāstīja, ka pēc lietderīgi pavadītas dzīves, vecumā, spēkiem zūdot, viņš tiešām sekos savam Kungam. Jēzus sacīja: “Jauns būdams, tu pats jozies un gāji, kur gribēji. Kad tu būsi vecs, tu izstiepsi savas rokas un cits tevi

jozīs un vedīs tevi, kur tu negribi. Bet to Viņš sacīja norādīdams, kādā nāvē tas Dievu godinās." {LI 678.2}

Jēzus Pēterim atklāja viņa nāves veidu. Pravietiski Viņš norādīja uz roku izstiepšanu pie krusta un vēlreiz māceklim sacīja: "Seko Man!" Šī atklāsme Pēterim neatņēma drosmi. Sava Kunga dēļ viņš bija gatavs doties jebkurā nāvē. {LI 678.3}

Līdz šim Pēteris Kristu pazina pēc miesas, kā daudzi Viņu tagad pazīst, bet nu viņa izpratne paplašinājās. Tagad tam par Jēzu vairs nebūs tāda priekšstata kā, staigājot ar Viņu kopā Kunga zemes dzīves dienās. Pēteris Jēzu mīlēja kā cilvēku, kā no Debesīm sūtītu Mācītāju, bet tagad tas Viņu mīlēja kā Dievu. Māceklis saprata, ka Kristus viņam nozīmē visu. Tagad tas bija sagatavots dalīties ar Kungu uzupurēšanās misijā. Kad beidzot Pēteri pieveda pie krusta, viņš pēc paša lūguma tur tika pienaglots ar galvu uz leju, jo uzskatīja par pārāk lielu godu mirt tādā pašā nāvē kā viņa Kungs. {LI 678.4}

Pēterim teiktie vārdi "Seko Man!" bija nozīmīga mācība. Šie vārdi attiecās ne tikai uz viņa nāves stundu, bet uz katru soli tālākajā dzīvē. Līdz šim Pēteris tiecās rīkoties neatkarīgi. Viņš mēģināja pats plānot Dieva darbu, kur tam vajadzēja sekot Dieva sastādītajiem plāniem. Aizsteidzoties Kungam priekšā, viņš neko neieguva. Jēzus sacīja: "Seko Man!" Nesteidzies pa priekšu, tad tev ar sātana pulkiem nevajadzēs satikties vienam pašam. Ļauj Man iet pa priekšu, tad ienaidnieks tevi nepārspēs. {LI 679.1}

Soļodams Jēzum blakus, Pēteris ievēroja, ka arī Jānis tiem seko, un viņam radās vēlēšanās uzzināt arī Jāņa nākotni. Viņš jautāja: "Bet kas būs ar šo, Kungs?" Jēzus atbildēja: "Ja Es gribu, ka šis paliek, kamēr Es nāku, kāda tev daļa? Tu seko Man!" Pēterim vajadzēja saprast, ka Kungs viņam atklās visu, ko vien tam ieteicams zināt. Katram ir pienākums sekot Kristum bez nevajadzīgas rūpēšanās par citiem uzticēto darbu. Sacīdams par Jāni "Ja Es gribu, ka šis paliek, kamēr Es nāku" , Jēzus neapgalvoja, ka tas nodzīvos līdz Kunga otrajai atnākšanai godībā. Viņš tikai uzsvēra savu noteicošo varu un to, ka pat tad, ja Viņš grib, lai tā būtu, tas nekādā ziņā neskar Pētera darbu. Gan Jāņa, gan Pētera nākotne atrodas Kunga rokās. No ikviena tiek prasīta paklausīga sekošana Jēzum. {LI 679.2}

Cik daudzi mūsu dienās līdzinās Pēterim! Tie interesējas par citiem, vēloties uzzināt viņu pienākumus, kad pašiem draud briesmas atstāt novārtā savējos. Mūsu uzdevums ir lūkoties uz Kristu un sekot Viņam. Mēs noteikti redzēsim kļūdas citu dzīvē un trūkumus {LI 679.3}

viņu raksturos, jo cilvēce ir vājību apņemta. Bet Kristū var atrast pilnību. Uzlūkojot

Viņu, mēs tiksim pārveidoti. Jānis nodzīvoja ļoti garu mūžu. Viņš redzēja Jeruzālemes izpostīšanu un krāšņā dievnama bojāeju, kas bija kā simbols pasaules galīgajai iznīcināšanai. Līdz pat pēdējām dzīves dienām Jānis cieši sekoja savam Kungam. Liecinot draudzēm, viņš galvenokārt uzsvēra: "Mīļie, mīlēsim cits citu, jo kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā un Dievs viņā." (1. Jāņa 4:7,16) {LI 679.4}

Pēteris tika no jauna iecelts savā apustuļa amatā, bet no Kristus saņemtais gods un autoritāte tam nepiešķīra varu pār citiem brāļiem. To Kristus skaidri parādīja, kad, atbildot uz Pētera jautājumu "Bet kas būs ar šo?", pateica: "Kāda tev daļa? Tu seko Man!" Pēteris netika paaugstināts kā draudzes galva. Kristus parādītā žēlastība, piedodot viņa atkāpšanos un uzticot ganāmpulka ganīšanu, kā arī Pētera paša sirsnīgā kalpošana, sekojot Kristum, tikai atjaunoja cieņu brāļu acīs. Viņam bija liels iespaids draudzē. Bet pie Galilejas jūras apgūto mācību Pēteris nesa sev līdzi visu dzīves laiku. Svētā Gara iedvesmots, viņš draudzēm rakstīja: {LI 679.5}

"Vecākos jūsu starpā tad nu pamācu es, arī būdams vecākais un Kristus ciešanu liecinieks, un nākamās godības dalībnieks: ganiet Dieva ganāmo pulku, kas ir jūsu vadībā, ne piespiesti, bet labprātīgi, kā Dievs to grib, nedz arī negodīgas peļņas dēļ, bet no sirds, ne kā tādi, kas grib valdīt pār viņiem piešķirto daļu, bet būdami par priekšzīmi ganāmam pulkam. Tad, kad augstais Gans parādīsies, jūs saņemsit nevīstošo godības vainagu." (1. Pēt. 5:1 {LI 680.1}

86 Nodaļa - Ejiet un māciet visas tautas!

(Mat. 28:16-20) {LI 681.1}

Kad Kristum līdz Debesu tronim bija atlicis tikai viens solis, Viņš saviem mācekļiem uzticēja uzdevumu. “Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes,” Kungs sacīja, “tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas.” “Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet Evaņģēliju visai radībai.” (Marka 16:15) Šie vārdi tika atkal un atkal atkārtoti, lai mācekļi saprastu, cik tas ir svarīgi. Pār visiem zemes iedzīvotājiem — augstiem un zemiem, bagātiem un nabagiem — skaidros un spožos staros vajadzēja atspīdēt Debesu gaismai. Mācekļiem bija jākļūst par Pestītāja darbabiedriem pasaules glābšanā. {LI 681.2}

Tuvākajiem sekotājiem šis uzdevums jau tika dots, kad Kristus ar tiem satikās augšistabā, bet tagad to vajadzēja nodot lielākam skaitam. Sanāksmē, kas notika kādā Galilejas kalnā, bija sapulcējušies visi ticīgie, kurus vien bija iespējams uzaicināt. Jau pirms savas nāves Kristus šai sanāksmei bija nolicis laiku un vietu. Eņģelis pie kapa mācekļiem atgādināja Viņa solījumu satikties ar tiem Galilejā. Tālāk šie vārdi tika pateikti Jeruzālemē uz Pasā svētkiem sanākušajiem ticīgajiem un caur tiem šī ziņa nonāca pie daudziem, kas vientulībā apraudāja sava Kunga nāvi. Ar neatslābstošu interesi visi gaidīja satikšanos. Norunātajā vietā tie ieradās pa visdažādākajiem ceļiem, sanākdami no visām pusēm, lai naidīgi noskaņotajiem jūdiem nerastos aizdomas. Tie nāca ar skaidrām, alkstošām sirdīm, nopietni pārrunādami visu jau līdz šim par Kristu dzirdēto. {LI 681.3}

Noteiktajā laikā kalna nogāzē mazos pulciņos bija sanākuši kopā apmēram pieci simti ticīgo, ilgodamies uzzināt visu, ko vien varēja uzzināt no tiem, kas Kristu bija redzējuši pēc Viņa augšāmcelšanās. Mācekļi staigāja no vienas grupas pie otras, stāstīdami par visu, ko tie no Jēzus bija redzējuši un dzirdējuši, un izskaidrodami Svētos Rakstus tā, kā Jēzus tos bija izskaidrojis. Toms vēlreiz pārstāstīja savu neticības piedzīvojumu un to, kā viņa šaubas tika izklīdinātas. Tad piepeši viņu vidū nostājās pats Jēzus. Neviens nevarēja pateikt, no kurienes un kā Viņš ieradies. Daudzi no klātesošajiem Viņu vēl nekad agrāk nebija redzējuši, bet tie Viņa rokās un kājās ievēroja krustā sišanas zīmes; Viņa seja līdzinājās Dieva sejai, un, ieraudzījuši Kungu, tie Viņu pielūdza. {LI 681.4}

Daži šaubījās, bet tā tas būs vienmēr. Ir ļaudis, kas uzskata, ka ticībā dzīvot ir grūti, un tādēļ nostājas šaubu pusē, līdz ar to daudz zaudējot savas neticības dēļ. {LI 682.1}

Tā bija vienīgā reize, kad Jēzus pēc augšāmcelšanās vienlaicīgi satikās ar daudziem ticīgajiem. Viņš nāca un runāja ar tiem, sacīdams: “Man ir dota visa vara Debesīs un virs

zemes.” Mācekli viņu pielūdza, pirms Jēzus kaut ko bija sacījis, bet Viņa vārdi, nākdami no nesen nāvē slēgtajām lūpām, saviļņoja ar sevišķu spēku. Tagad Viņš bija kapu uzvarējušais Pestītājs. Daudzi no tiem bija redzējuši, kā Viņš savu varu izmantoja, dziedinādams slimos un uzvarēdams sātana spēkus. Tie ticēja, ka Viņam ir vara uzcelt valstību Jeru- zālemē, spēks pieveikt ikvienu pretestību un savaldīt dabu. Viņš bija apklusinājis trakojošos ūdeņus, staigājis pa putojošām bangām un uzmodinājis mirušos. Tagad Jēzus paziņoja, ka Viņam ir dota “visa vara”. Šie vārdi spārnoja klausītāju prātus, liekot tiem domās pacelties pāri zemes iznīkstošajām lietām, tuvāk Debesīm un mūžībai un sasniegt Jēzus godības un varenības visaugstāko izpratni. {LI 682.2}

Kristus vārdi kalna nogāzē vēstīja, ka Viņa upuris cilvēku labā ir pilnīgs un pabeigts, ka atpirkšanas nosacījumi tagad ir piepildīti un darbs, kura dēļ Viņš nāca šajā pasaulē, padarīts. Jēzus bija ceļā uz Dieva troni, lai saņemtu godu no eņģeļiem, valdībām un varām Debesīs. Viņš bija uzņēmies Starpnieka amatu. Saņēmis absolūtu varu, Viņš mācekļiem pavēlēja: “Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mat. 28:19,20) {LI 682.3}

Jūdu tautai bija uzticēta svētās patiesības glabāšana, bet farize- jiskums viņus pārvērta par visnorobežotāko un visfanātiskāko nāciju cilvēcē. Viss, kas vien bija saistīts ar priesteriem un rakstu mācītājiem — viņu apģērbs, ieradumi, ceremonijas un tradīcijas — tos padarīja nepiemērotus būt par gaismu pasaulei. Tādēļ Kristus saviem mācekļiem uzdeva sludināt ticību un Dieva pielūgšanu, kurā nav sabiedrības šķiru vai atsevišķu tautu reliģijas, — tā ir piemērota visiem cilvēkiem, visām tautām un ļaužu šķirām. {LI 682.4}

Pirms Kristus šķīrās no mācekļiem, viņš nepārprotami izskaidroja savas valstības raksturu. Viņš atgādināja tiem visu, ko jau agrāk par to bija runājis un apliecināja, ka nav nācis, lai šajā pasaulē uzceltu laicīgu valsti, bet gan garīgu, un ka Viņš nekad uz Dāvida troņa nevaldīs kā šīs zemes kēniņš. Viņš vēlreiz tiem atvēra Svētos Rakstus, norādīdams, ka par Viņa ciešanām jau agrāk bija izlemts Debesu apspriedēs starp Tēvu un Dēlu. Par to jau iepriekš bija pravietojuši Svētā Gara iedvesmoti vīri. Jēzus sacīja: “Redziet, kā ir piepildījies viss, ko esmu teicis par to, ka Es kā Mesija tikšu noraidīts. Viss, ko Es jums esmu stāstījis par ciešanām, pazemojumu un nāvi, kādā Man jāmirst, — tas viss tā arī ir noticis. Trešajā dienā Es esmu uzcēlies. Pētiet rūpīgāk Svētos Rakstus, un jūs redzēsit, ka šajās lietās ir piepildījusies katra detaļa, kas pravietojumos par Mani minēta.” LI 683.1

Kristus aicināja mācekļus darīt uzticēto darbu, iesākot no Jeruzālemes. Jeruzāleme bija tā vieta, kur notika Viņa apbrīnojamā pazemošanās cilvēces labā. Tur Viņš cieta, tika

atmests un notiesāts uz nāvi. Jūdu zeme bija Viņa dzimtene. Tur, ietērpts cilvēka miesā, Viņš staigāja starp citiem cilvēkiem, un tikai nedaudzi nojauta, cik tuvu zemei bija pienākušas Debesis, kad Jēzus atradās viņu vidū. Mācekļu darbam vajadzēja iesākties Jeruzālemē. {LI 683.2}

Ņemot vērā visas Kristus ciešanas un to, ka netika atzītas Viņa pieliktās pūles, mācekļi varēja izlūgties citu, daudzsološāku darba lauku, bet tie tomēr tā nedarīja. Mācekļiem tagad vajadzēja apstrādāt tieši to zemi, kurā Jēzus bija kaisījis patiesības sēklu, lai tā varētu uzdīgt un nest bagātīgus augļus. Jūdu ienaida un skaudības dēļ viņiem savā darbā būs jāsastopas ar vajāšanām, bet to pašu bija cietis viņu Mācītājs, tādēļ arī tie nedrīkstēja izvairīties. Pirmos žēlastības piedāvājumus vajadzēja sniegt Pestītāja slepkavām. {LI 683.3}

Turklāt Jeruzālemē bija daudzi, kas klusībā ticēja Jēzum un daudzi, kurus bija maldinājuši priesteri un rakstu mācītāji. Arī tiem bija jāpasludina Evaņģēlijs. Šos ļaudis vajadzēja aicināt atgriezties. Sevišķi skaidri bija jāuzsver brīnišķā patiesība, ka grēku piedošana iegūstama vienīgi no Kristus. Kamēr Jeruzālemi vēl saviļņoja iepriekšējo nedēļu notikumi, Evaņģēlija pasludināšanai tur vajadzēja būt visdziļākajam iespaidam. {LI 683.4}

Bet darbam nav jāapstājas Jeruzālemē. Tam jāizplatās līdz pasaules vistālākajām vietām. Kristus saviem mācekļiem sacīja: “Jūs bijāt liecinieki Manai uzupurīgajai dzīvei šajā pasaulē. Jūs redzējāt Manas pūles Israēla labā. Kaut gan tie negribēja nākt pie Manis, lai tiem būtu dzīvība, kaut gan priesteri un rakstu mācītāji rīkojās pēc sava prāta un no Manis atteicās, kā Svētajos Rakstos jau iepriekš bija norādīts, tiem vēl tiks dota viena izdevība pieņemt Dieva Dēlu. Jūs esat redzējuši, ka Es labprāt pieņemu visus, kas nāk pie Manis, izsūdzot savus grēkus. Tos, kas pie Manis nāk, Es neizdzīšu ārā. Visi, kas grib, var tikt salīdzināti ar Dievu un var saņemt mūžīgu dzīvību. Šo žēlastības vēsti Es uzticu jums, saviem mācekļiem. Tā vispirms jāpasniedz Israēlam un tad visām tautām, valodām un ļaudīm. To sludiniet jūdiem un pagāniem. Visiem, kas tic, jātiek savienotiem vienā draudzē.” {LI 683.5}

Ar Svētā Gara dāvanu mācekļiem bija jāsaņem varens spēks. Zīmēm un brīnumiem bija jāapstiprina viņu liecība. Brīnumdarbus darīja nevien apustuļi, bet arī tie, kas pieņēma viņu vēsti. Jēzus apsolīja: “Manā vārdā tie ļaunus garus izdzīs, jaunām mēlēm runās, tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli.” (Marka 16:17,18){ LI 684.1}

Tajos laikos bieži tika izmantota inde. Cilvēki, kam nekas nebija svēts, nevilcinājās šādā veidā atbrīvoties no tiem, kas aizšķērsoja ceļu viņu savtīgajiem plāniem. Jēzus zināja, ka arī Viņa mācekļu dzīvībai kādreiz draudēs tādas briesmas. Daudzi domās, ka, nogali-nādami Jēzus lieciniekus, tie izdara pakalpojumu Dievam. Tādēļ Viņš apsolīja pasargāt tos no šīm briesmām. {LI 684.2}

Mācekļiem vajadzēja saņemt to pašu spēku, kāds bija Jēzum — dziedināt "visas slimības un sērgas tautā". (Mat. 4:23; 9:6) Kristus vārdā dziedinādami fiziskās kaites, tie liecinās par Viņa spēku dziedināt dvēseli. Tika apsolītas arī jaunas spējas. Tā kā mācekļiem būs jāsludina citām tautām, tad tie saņems spējas runāt citās valodās. Apustuļi un viņu biedri bija neizglītoti cilvēki, tomēr pēc Svētā Gara izliešanas Vasarsvētku dienā viņu runa, neatkarīgi no tā, vai tā tika teikta savā dzimtajā vai svešas tautas valodā, kļuva tīra, vienkārša un pareiza gan formas, gan satura ziņā. {LI 684.3}

Tā Kristus saviem mācekļiem uzticēja noteiktu uzdevumu. Viņš visā pilnībā nodrošināja darba iespējas un pats uzņēmās atbildību par tā sekām. Kamēr tie paklausīs Viņa norādījumiem un darbosies vienoti ar Viņu, tie nepiedzīvos neveiksmi. "Ejiet pie visām tautām", Viņš pavēlēja. "Ejiet līdz vistālākajām pasaules apdzīvotajām vietām un ziniet, ka Es arī tur būšu pie jums. Strādājiet ticībā un pilnā paļāvībā, jo nekad nevar pienākt tāds laiks, kad Es jūs pamestu." {LI 684.4}

Mācekļiem dotais uzdevums attiecas uz visiem ticīgajiem, uz visiem Kristum uzticīgajiem līdz pat laika beigām. Ir liktenīga kļūda domāt, ka dvēseļu glābšanas darbs jāveic vienīgi iesvētītiem sludinātājiem. Prieka vēsts ir uzticēta visiem, kurus skāris Svētā Gara iedvesmojošais spēks. Visi, kas saņem dzīvību no Kristus, ir aicināti darboties, lai glābtu līdzcilvēkus. Šī darba dēļ tika dibināta draudze, un visi, kas uzņemas tās svētos solījumus, līdz ar to ir solījušies kļūt par Kristus darbabiedriem. {LI 685.1}

"Gars un līgava saka: "Nāc!" Un, kas to dzird, lai saka: "Nāc!" " (Atkl. 22:17) Ikvienam, kas to dzird, jāatkārto šis aicinājums. Lai kāda arī nebūtu katra atsevišķa cilvēka nodarbošanās ikdienas dzīvē, vairāk par visu tam jācenšas mantot dvēseles Kristum. Varbūt viņš nav spējīgs runāt draudzē, bet var darboties ar atsevišķiem cilvēkiem. Arī tā viņš var pasniegt no Kunga saņemtās mācības. Kalpošana nepastāv vienīgi sludināšanā. Kalpot var, atvieglojot stāvokli slimiem un ciešanu nomāktajiem, palīdzot trūcīgiem un mierinot izmisušos un šaubu nomāktos. Visapkārt ir grēka apziņas nospiestas dvēseles. Tās nav grūtības, darbs vai nabadzība, kas pazemo cilvēci; to pazemo un gremdē netaisnība un noziegumi. Tie ir juku un nemiera izraisītāji. Tādēļ Kristus vēlas, lai Viņa kalpi pūlētos grēkiem slimo dvēseļu labā. {LI 685.2}

Darbu mācekļiem vajadzēja iesākt tur, kur viņi atradās. Tie nedrīkstēja paiet garām pat visgrūtākajam un vismazāk perspektīvajam laukam. Tādēļ ikvienam Kristus darbiniekam strādāt jāsāk tur, kur viņš atrodas. Mūsu ģimenēs var būt dvēseles, kas izsalkušas pēc līdzjūtības, kas alkst dzīvības maizes. Tur var būt bērni, kas jāaudzina Kristum. Pagāni ir pie pašām mūsu namdurvīm. Darīsim uzticīgi to darbu, kas ir vistuvāk, un tad lai mūsu pūles sniedzas tālāk, tik tālu, cik tālu mūs aizved Dieva roka. Var šķist, ka daudziem darbu ierobežo apstākļi, bet, lai arī kā tas būtu, ja kāds pienākums tiek veikts čakli un ticībā, tas būs jūtams vistālākajās pasaules daļās. Arī Kristus darbs virs zemes šķita ieslēgts šaurā darbības laukā, bet Viņa vēsti dzirdēja milzīgi ļaužu pulki no visām zemēm. Lai panāktu vislabvēlīgākos rezultātus, Dievs bieži pielieto visvienkāršākos līdzekļus. Tas ir Viņa plāns, lai katra lielā darba daļa būtu atkarīga no kādas citas daļas, lai tās nonāktu sazobē kā zobrats zobratā, kur visi darbojas pilnīgā saskaņā. Svētā Gara vadībā visneievērojamākais darbinieks var aizskart neredzamas stīgas, kuru rezonanse aizsniegs pasaules galus, izraisot melodiju cauri nebeidzamiem laikmetiem. {LI 685.3}

Tomēr nekad nevajadzētu aizmirst pavēli "Ejiet pa visu pasauli!" Mēs tiekam aicināti domāt par tālajiem apgabaliem. Kristus nojauc starpsienas un aizspriedumus, kas šķir tautas; Viņš māca mīlēt visu cilvēces ģimeni. Pestītājs cilvēkus paceļ pāri viņu šaurajam egoisma lokam. Viņš atceļ visas zemes robežas un mākslīgi radītās sabiedriskās atšķirības. Viņš neatzīst starpību starp kaimiņiem un svešiniekiem, draugiem un ienaidniekiem. Katru dvēseli Viņš māca uzlūkot kā savu brāli un visu pasauli — kā mūsu darba lauku. {LI 686.1}

Kad Pestītājs pavēlēja: "Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas!", Viņš vēl piebilda: "Manā vārdā tie ļaunus garus izdzīs, jaunām mēlēm runās, tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli." Apsolījums bija tikpat tālejošs kā uzdevums. Visas spējas netiks piešķirtas katram ticīgajam, bet Dieva Gars tās izdalīs, "piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams". (1. Kor. 12:11) Svētā Gara dāvanas ir apsolītas ikvienam ticīgajam pēc viņa vajadzības Kunga darbā. Apsolījums mūsu dienās ir tikpat drošs un uzticams kā apustuļu laikā. "Šīs zīmes ticīgajiem ies līdz." Tā ir Dieva bērnu priekšrocība, tādēļ ticībā cieši jāsatver viss, ko vien iespējams iegūt. {LI 686.2}

"Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli." Mūsu pasaule ir kā milzīga slimnīca, bet Kristus nāca slimos dziedināt un pasludināt atbrīvošanu sātana cietumniekiem. Viņš pats bija pilnīgs veselības un spēka iemiesojums, kas izdala dzīvības

enerģiju neveseliem, vājiem un velna apsēstiem. Viņš neatraidīja nevienu, kas nāca, lai saņemtu dziedināšanu, kaut arī labi zināja, ka lūdzēji paši bija vainīgi slimības izcelsmē; Viņš neatteicās tos dziedināt. Kad spēks no Kristus ieplūda šajās nabaga dvēselēs, tās tika pārliecinātas arī par grēku, un tā daudzi tika dziedināti gan no fiziskām, gan garīgām kaitēm. Evaņģēlijam joprojām piemīt tas pats spēks; tad kādēļ mēs šodien nevarētu piedzīvot tādus pašus rezultātus? {LI 686.3}

Kristus jūt katra cietēja sāpes. Kad ļaunie gari plosa cilvēka miesu, Kristus cieš līdzi. Kad drudzis draud izžāvēt dzīvības straumi, Viņš jūt līdzi šajās mokās. Šodien dziedināt slimos Viņš vēlas tāpat kā tad, kad pats bija uz zemes. Savukārt, Kristus kalpi ir kā pārstāvji, kā kanāli, caur kuriem Viņš grib darboties. Viņš ilgojas sniegt savu dziedinošo spēku. {LI 686.4}

Pestītāja veiktajā dziedināšanā bija mācības Viņa sekotājiem. Reiz Viņš svaidīja neredzīgā cilvēka acis ar dubļiem un tam pavēlēja: ” “Ej, mazgājies Ziloas dīķī.” Tad viņš aizgāja, mazgājās un pārnāca redzīgs.” (Jāņa 9:7) Dziedināšanu varēja panākt tikai ar Lielā Ārsta spēku, tomēr Kristus izmantoja vienkāršus dabas līdzekļus. Viņš nevienu nemudināja ārstēties ar ķīmiskajām zālēm, tomēr nenoniecināja vienkāršu dabas dziedniecības līdzekļu izmantošanu. {LI 687.1}

Daudziem izdziedinātajiem Kristus sacīja: “Negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks.” (Jāņa 5:14) Ar to Viņš mācīja, ka slimība ir fizisko un garīgo Dieva likumu pārkāpšanas sekas. Pasaulē nebūtu tā lielā posta un nelaimes, ja cilvēki dzīvotu saskaņā ar Radītāja plānu. {LI 687.2}

Kristus bija senā Israēla Vadonis un Skolotājs, un Viņš israēlie- šiem mācīja, ka veselība ir atalgojums par paklausību Dieva likumiem. Lielais Ārsts, kas dziedināja sirgstošos ļaudis Palestīnā, kādreiz senatnē uz savu tautu bija runājis no padebeša staba, norādot, kas tai pašai jādara un ko viņu labā darīs Dievs. “Ja jūs klausīdami klausīsit tā Kunga, sava Dieva, balsij,” Viņš sacīja, “un darīsit, kas ir taisns Viņa acīs, un ievērosit Viņa pavēles, un izpildīsit visus Viņa likumus, tad Es tām slimībām, kādām Es esmu licis nākt pār ēģiptiešiem, nelikšu nākt pār jums, jo Es esmu tas Kungs, jūsu Ārsts. (2. Moz. 15:26) Kristus Israēlam deva noteiktus norādījumus, kā tiem jādzīvo, un apsolīja: “Tas Kungs novērsīs no tevis visādas slimības.” (5. Moz. 7:15) Kad vien šie nosacījumi tika ievēroti, piepildījās arī apsolījumi. “Neviena gurdena nebija viņu ciltīs.” (Ps. 105:37) {LI 687.3}

Te ir mācība mums. Pastāv nosacījumi, kas jāievēro visiem, kuri grib saglabāt

veselību; tādēļ visiem vajadzētu ar šiem nosacījumiem iepazīties. Kungam nav patīkami, ka cilvēki nezina Viņa likumus, vienalga, vai tie ir dabas, vai morālie likumi. Mums jāsadarbojas ar Dievu kā fiziskās, tā garīgās veselības atjaunošanā. {LI 687.4}

Mums arī citiem jāmāca, kā uzturēt un atgūt veselību. Slimības gadījumos jālieto tie ārstniecības līdzekļi, ko Dievs sagādājis dabā, un jānorāda slimniekiem uz To, kas vienīgais var dziedināt viņu kaites. Mūsu uzdevums ir slimos un cietējus ticībā pievest Kristum, pamudinot tos uzticēties Lielajam Ārstam. Mums cieši jāsatver Viņa apsolījumi un jālūdz, lai Viņš atklāj savu spēku. Evaņģēlija būtība ir cilvēka atjaunošana, tādēļ Pestītājs grib, lai mēs visus slimos, cerību zaudējušos un dzīves satriektos aicinātu satvert Viņa spēku. {LI 687.5}

Visos Kristus dziedināšanas gadījumos izpaudās Viņa mīlestības spēks, un, vienīgi ticībā kļūstot par šīs mīlestības dalībniekiem, mēs varam kļūt par Viņa darbarīkiem. Bet, ja mēs neizveidojam šo dievišķo savienību ar Kristu, tad dzīvinošā spēka straume nevar no mums bagātīgi plūst tālāk uz citiem. Bija vietas, kur pat Pestītājs nevarēja darīt daudz varenu darbu vietējo ļaužu neticības dēļ. Arī tagad neticība draudzi šķir no tās dievišķā Palīga. Draudze maz uzticas mūžības patiesībām. Šis ticības trūkums apbēdina Dievu un laupa Viņam godu. {LI 688.1}

Darot Kristus darbu, draudzei ir apsolīta Viņa klātbūtne. "Ejiet un māciet visas tautas," Viņš sacīja, "un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." Viens no pirmajiem noteikumiem spēka iegūšanai ir uzņemties Viņa jūgu. No uzticības šī Kunga uzdevuma pildīšanā ir atkarīga draudzes dzīvība. Būt nolaidīgiem šajā darbā nozīmē izvēlēties garīgu nespēku un bojāeju. Kur nav aktīva darba citu labā, tur izsīkst mīlestība, un ticība kļūst vājāka. {LI 688.2}

Kristus vēlas, lai Viņa kalpi draudzi audzinātu Evaņģēlija darbam. Tiem jāmāca ļaudis, kā meklēt un glābt pazudušos. Bet vai tie dara šo darbu? Ak, cik daudzi nopūlas uzpūst draudzē izdziestošu dzīvības dzirksteli! Cik daudzas draudzes kā slimus jērus kopj tie, kam vajadzētu meklēt pazudušās avis! Nepārtraukti miljoniem cilvēku iet bojā, jo tiem nav Kristus. {LI 688.3}

Dieva mīlestība cilvēku dēļ tika aizkustināta līdz neizmērojamiem dziļumiem, tādēļ eņģeļi tagad brīnās, redzot, ka tik lielas mīlestības saņēmēji uz to tik pavirši atsaucas. Eņģeļi ir pārsteigti par cilvēku seklo Dieva mīlestības novērtējumu. Debesis draudoši saceļas pret cilvēku dvēselēm parādīto nevērību. Vai mēs negribētu zināt, kā uz to skatās Kristus? Kā var justies tēvs un māte, uzzinot, ka viņu nomaldījies bērns ir pamests salā

un sniegā, ka viņam pagājuši garām tie, kas to varēja izglābt? Vai vecāki nejustos līdz sirds dziļumiem sāpināti un sašutuši? Vai dusmās, kas tikpat karstas kā viņu asaras un tik stipras kā viņu mīlestība, tie šos slepkavas neapsūdzētu? Katra cilvēka ciešanas ir kāda Dieva bērna ciešanas, un tie, kas nesniedz palīdzību iznīcībai pakļautam tuvākajam, izaicina taisnīgas Kunga dusmas. Tā ir Jēra dusmība. Tiem, kas ir atsaukušies uz sadraudzību ar Kristu, bet izturējušies vienaldzīgi pret savu tuvāko vajadzībām, lielajā dienā Viņš pasludinās: "Es nezinu, no kurienes jūs esat, atkāpieties no Manis, visi jūs netaisnības darītāji!" (Lūk. 13:27) {LI 688.4}

Dodot mācekļiem uzdevumu, Kristus nevien izplānoja viņu darbu, bet deva tiem arī vēsti. Viņš sacīja: "Māciet ļaudis turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis!" Tiem vajadzēja mācīt to, ko mācīja Kristus. Tas neattiecās tikai uz Viņa paša teikto, bet uz visu, ko Viņš jebkad runājis ar Vecās Derības praviešu un draudzes vadītāju starpniecību. Cilvēku mācības tiek izslēgtas. Tur nav vietas tradīcijām, cilvēku teorijām un secinājumiem vai baznīcu likumdošanai. Šajā uzdevumā neietilpst nekādi baznīcas autoritātes ieviesti likumi. Neviens no tiem Kristus kalpiem nav jāmāca. "Bauslība un pravieši" kopā ar vēsti par Viņa vārdiem un darbiem — tā ir mācekļiem uzticētā un pasaulei tālāk nododamā dārgā manta. Kristus vārds ir viņu parole, viņu pazīšanas zīme, viņu vienības saite, rīcības pilnvara un sekmju avots. Kristus valstībā nav atzīstams nekas tāds, ko Viņš pats nav parakstījis. {LI 689.1}

Evaņģēlijs nav jāsludina kā nedzīva teorija, bet kā dzīvību dodošs spēks, kas pārveido visu dzīvi. Dievs vēlas, lai Viņa žēlastības saņēmēji kļūtu par tās spēka lieciniekiem. Kungs vēlas pieņemt pat tos, kuru dzīves gājums Viņam ir bijis visnepatīkamākais; ja tie nožēlo un atgriežas, tad Viņš tiem dāvina savu Garu, ieceļ visatbildīgākajos amatos un izsūta sludināt Viņa bezgalīgo žēlastību netaisno nometnēs. Dievs vēlas, lai Viņa kalpi liecinātu, kā Viņa žēlastībā cilvēki var iemantot Kristum līdzīgu raksturu un priecāties pārliecībā par Viņa lielo mīlestību. Kungs vēlas, lai mēs stāstītu, ka Viņš nevar būt apmierināts, pirms cilvēce nav atguvusi savas svētās Dieva bērnu tiesības. {LI 689.2}

Kristū apvienojas gana sirsnīgās rūpes, vecāku maigā mīlestība un līdzjūtīgā Pestītāja nesalīdzināmā žēlastība. Par savām svētībām Viņš runā visvaldzinošākajos vārdos. Viņš neapmierinās tikai ar piedāvāšanu, bet parāda tās vispievilcīgākajā veidā, lai izraisītu vēlēšanos tās iemantot. Arī Viņa kalpiem ir jāizceļ dārgās dāvanas neizsakāmi lielā godība. Kristus brīnišķā mīlestība atkausēs un uzvarēs sirdis, kamēr pamatmācību vienkārša atkārtošana nepanāks neko. " "Iepriecīniet, iepriecīniet Manu tautu!" saka jūsu

Dievs.” “Kāp jo augstā kalnā, Ciāna, tu, labās vēsts nesēja! Pacel savu balsi ar spēku, Jeruzāleme, tu, labās vēsts nesēja, un nebīsties! Pasludini Jūdas pilsētām: “Redziet, te ir jūsu Dievs!” (..) Kā Gans Viņš ganīs savu ganāmo pulku. Viņš ņems jērus savās rokās un tos nesīs savā klēpī, un sargās avju mātes.” (Jes. 40:1,9-11) Stāstiet ļaudīm par To, kurš “izceļas starp tūkstošiem”, par To, kurš visā savā būtībā ir “ārkārtīgi pievilcīgs”. (Augstā dz. 5:10,16) Vārdi vien to nespēs izteikt. Ļaujiet, lai tas atspoguļojas jūsu raksturā un parādās dzīvē! Kristus gaida, lai Viņa attēls parādītos ikvienā māceklī. Jau no mūžības Dievs cilvēkus ir “nolēmis darīt līzīgus sava Dēla tēlam”. (Rom. 8:29) Kristus lēnprātīgajai mīlestībai, svētumam, pazemībai, žēlastībai un patiesībai pasaulē jākļūst redzamiem Viņa sekotājos. {LI 689.3}

Pirmie mācekļi izgāja, pasludinādami Vārdu. Viņi Kristu atklāja savā dzīvē. Kungs darbojās kopā ar tiem un “vārdu apstiprināja ar līdzejošām zīmēm”. (Marka 16:20) Šie mācekļi darbam iepriekš sagatavojās. Pirms Vasarsvētku dienas tie sanāca kopā un izlīdzināja visas nesaskaņas; tie visi bija vienprātīgi. Tie ticēja Kristus apsolījumam par svētībām un tās ticībā izlūdzās. Svētības viņi neprasīja tikai sev, bet izjuta nastu par cilvēku glābšanu. Evaņģēlijs bija jāaiznes līdz pasaules vistālākajiem nostūriem, tāpēc tie lūdza no Kristus apsolītā spēka dāvanu. Tad tika izliets Svētais Gars, un tūkstoši atgriezās vienā dienā. {LI 690.1}

Tā var notikt arī tagad. Lai cilvēku prātojumu vietā tiek sludināts Dieva Vārds! Lai kristieši atstāj savu nevienprātību un nodod sevi Dievam, glābjot pazudušos! Lai tie ticībā lūdz pēc svētībām, tad tās nāks. Svētā Gara izliešana apustuļu dienās bija “agrais lietus” ar ievērojamiem, godības pilniem rezultātiem. Bet “vēlais lietus” būs vēl bagātāks. (Joēla 2:23){ LI 690.2}

Visi, kas Dievam nodevuši savu dvēseli, miesu un garu, nemitīgi tiks apveltīti ar jauniem fiziskiem un garīgiem spēkiem. Viņu rīcībā būs neizsmeļamie Debesu krājumi. Kristus dos tiem sava Gara elpu un dzīvību no savas dzīvības. Svētais Gars izmantos savus augstākos spēkus, lai tie iedarbotos uz sirdi un prātu. Dieva žēlastība palielinās un pavairos viņu spējas, un cilvēku glābšanas darbā tiem nāks palīgā dievišķās dabas pilnība. Sadarbojoties ar Kristu, tie kļūs pilnīgi Viņā un savā cilvēciskajā nespēcībā varēs veikt Visspēcīgā darbus. {LI 690.3}

Pestītājs ilgojas parādīt žēlastību un uzspiest sava rakstura zīmogu visai pasaulei. Tā ir Viņa atpirktais īpašums, un Viņš vēlas cilvēkus darīt brīvus, tīrus un svētus. Kaut arī sātans darbojas, lai aizkavētu šī mērķa sasniegšanu, tomēr, pateicoties pasaules labā izlietajām asinīm, ir iegūstamas uzvaras, kas var pagodināt Dievu un Jēru. Kristus

neapmierināsies, līdz būs sasniegta pilnīga uzvara. “No dvēseles ciešanām Viņam radīsies panākumu papilnam.” (Jes. 53:11) Visas pasaules tautas dzirdēs Viņa žēlastības prieka vēsti. Ne visi pieņems šo žēlastību, bet “Viņam būs dzimums, kas Viņam kalpos, par to Kungu sludinās līdz radu radiem.” (Ps. 22:31*) Pienāks laiks, kad “nodos ķēniņa valstību, varu un virskundzību pār visām valstīm apakš debesīm Visaugstā svēto tautai” . Tad “zeme būs tā Kunga atziņas pilna kā jūras dziļumi, kas līdz pašam dibenam ūdens strāvu pilni”. “Tad ļaudis bīsies rietumos tā Kunga vārdu un austrumos Viņa godību.” (Dan. 7:27; Jes. 11:9; 59:19){ LI 691.1}

“Cik jaukas ir uz kalniem prieka vēstnešu kājas, kas sludina mieru, sola labumu, sludina pestīšanu un uz Ciānu saka: Tavs Dievs ir Ķēniņš (..). Sauciet, gavilējiet visas (..) mūru drupas, jo tas Kungs savus ļaudis ir iepriecinājis (..). Tas Kungs ir atsedzis savu svēto elkoni priekš visu tautu acīm, un visi zemes gali redzēs mūsu Dieva pestīšanu.” (Jes. 52:7-10*). {LI 691.2}

87 Nodaļa - "Pie sava Tēva un jūsu Tēva"

(Lūk. 24:50-53; Ap. d. 1:9-12) {LI 682.1}

Kristum bija pienācis laiks doties uz Tēva troni. Kā dievišķs iekarotājs Viņš Debesu pagalmos tagad varēja atgriezties ar uzvaras trofejām. Pirms miršanas Viņš Tēvam apliecināja: "Es esmu padarījis to darbu, ko Tu Man esi devis, lai Es to daru." (Jāņa 17:4*) Pēc augšāmcelšanās Viņš vēl kādu laiku uzkavējās virs zemes, lai mācekļi varētu iepazīties ar savu Pestītāju, kāds Viņš ir augšāmceltajā un pagodinātajā miesā, bet tagad bija laiks atvadīties. Viņš teicami bija pierādījis, ka ir dzīvs Pestītājs. Domājot par Kristu, mācekļiem vairs nebija jādomā par kapu. Tie zināja, ka Viņš ir paaugstināts Visuma priekšā. {LI 692.2}

Vietu, no kuras Jēzus pacēlās Debesīs, Viņš bieži bija svētījis ar savu klātbūtni zemes dzīves laikā. Šādi pagodināts netika ne Ciānas kalns — Dāvida pilsēta, nedz arī Morijas kalns, kur atradās dievnams. Tur Kristus tika izsmiets un atmests. Tur Viņa arvien spēcīgākā mīlestībā raidītos žēlastības viļņus klintscietās sirdis atkal un atkal bija atraidījušas. No turienes Jēzus noguris un ar smagu sirdi arvien bija gājis meklēt mieru Eļļas kalnā. Kā Dieva godības padebesis, pārceldamies no pirmā dievnama, kādu laiku bija kavējies virs austrumu kalna, it kā negribēdams atstāt izredzēto pilsētu, tā Kristus stāvēja Eļļas kalnā, ar atpestīšanas ilgās slāpstošu sirdi raudzīdamies uz Jeruzālemi. Kalna birztalas un gravas bija Viņa lūgšanu un asaru iesvētītas. Tā kraujas bija atbalsojušas ļaužu pulku gaviles, pasludinot Viņu par ķēniņu. Eļļas kalna klusajā nogāzē Jēzus bija atradis mājvietu Lācara namā, Betānijā. Tā pakājē, Ģetzemanes dārzā, Viņš viens bija lūdzis un cīnījies. Tādēļ arī Debesīs Viņš vēlējās pacelties tieši no šī kalna; un tā virsotnē Viņš atkal stāvēs, atnākdams otrreiz, — ne vairs kā Sāpju Vīrs, bet kā godības Ķēniņš un Uzvarētājs. Tad Viņš stāvēs Eļļas kalnā, daudzu ebreju "Alelūja!" saucieniem saplūstot kopā ar visu tautu "Ozianna!" gavilēm, kad atpestītie kā varens karapulks vienā balsī aicinās: "Kronējiet Viņu, mūsu Kungu!" {LI 692.3}

Tagad Jēzus ar saviem vienpadsmit mācekļiem devās ceļā uz kalnu. Tiem izejot pa Jeruzālemes vārtiem, daudzas acis izbrīnā noraudzījās mazajā pulciņā, ko vadīja Tas, kuru pirms dažām nedēļām rakstu mācītāji bija piesituši krustā. Mācekļi nezināja, ka tā būs viņu pēdējā tikšanās ar Mācītāju. Jēzus šo brīdi izmantoja, sarunās ar tiem atkārtodams savas agrākās pamācības. Kad tie tuvojās Ģetzemanei, Kungs apstājās, lai tiem atmiņā uzaustu lielajā cīņas naktī izteiktās atziņas. Vēlreiz Viņš noraudzījās uz vīna koku, ar kuru toreiz bija ainojis savas draudzes ciešo vienību ar sevi un savu Tēvu, un vēlreiz atkārtoja patiesību, kuru toreiz bija uzsvēris. Visa apkārtne liecināja par to, ka

Viņa mīlestība nebija saņēmusi pretmīlestību. Pat sirdij tik dārgie mācekļi tajā pazemojuma stundā bija Viņam pārmetuši un savu Kungu atstājuši. {LI 693.1}

Kristus šajā pasaulē bija nodzīvojis trīsdesmit trīs gadus. Viņš bija panesis tās izsmieklu, apvainojumus un zaimus; Viņš tika noraidīts un piesists krustā. Vai tagad, paceļoties pie godības troņa un atskatoties uz to ļaužu nepateicību, kurus Viņš bija nācis pestīt, Kristus neatņems tiem savu līdzjūtību un mīlestību? Vai visa Viņa mīlestība netiks ziedota tikai tai valstībai, kura Viņu godā un kuras bezgrēcīgie eņģeļi gaidīt gaida, lai izpildītu Viņa pavēles? Nē! Atvadoties Viņa apsolījums mīļotajiem virs zemes skan: "Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mat. 28:20) {LI 693.2}

Sasniedzis Eļļas kalnu, Jēzus tos veda pa ceļu pāri virsotnei, uz Betānijas pusi. Tur Viņš apstājās, un visi mācekļi sanāca kopā. Tagad, kad Viņš tos mīlestībā uzlūkoja, likās, ka Viņa seja izstaro sevišķu gaismu. Jēzus tos vairs nerāja par kļūdām un neveiksmēm, bet pēdējie no Kunga lūpām nākušie vārdi, kurus uztvēra viņu ausis, bija dziļas sirsnības pilni. Ar svētīšanai izstieptām rokām, it kā nodrošinot savu apsardzību un gādību, Jēzus lēni pacēlās no viņu vidus; Viņu augšup cēla spēks, kurš ir daudz stiprāks par jebkuru zemes pievilkšanas spēku. Viņam dodoties augšup, mācekļi, bijības pārņemti, ilgu pilniem skatiem centās uztvert vēl katru pēdējo sava Kunga kustību. Kad godības padebesis Jēzu aizklāja viņu skatiem un kad Viņu uzņēma eņģeļu pulki, līdz tiem atskanēja vārdi: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." Tajā pašā brīdī visapkārt atskanēja eņģeļu koru visjaukākā un vislīksmākā dziedāšana. {LI 693.3}

Kamēr mācekļi arvien raudzījās augšup, tie izdzirda balsi, kas skanēja kā visbrīnišķīgākā mūzika. Pagriezušies tie ieraudzīja divus eņģeļus cilvēku izskatā, kas tos uzrunāja un teica: "Galilejieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam." {LI 693.4}

Eņģeļi bija no tā pulka, kas mirdzošā padebesī gaidīja, lai Jēzu pavadītu uz Viņa Debesu Tēva mājām. Šie divi visaugstākie eņģeļu pārstāvji bija tie paši, kas atnācā pie kapa, Kristum augšāmceļoties, un tie Viņu bija pavadījuši visu zemes dzīves laiku. Visas Debesis ar karstām ilgām gaidīja, kad Viņš atstās grēka lāsta sabojāto pasauli. Tagad bija pienācis brīdis Debesu Visumam atkal uzņemt savu Ķēniņu. Vai šie divi eņģeļi nevēlējās pievienoties apsveicēju pulkam? Tomēr aiz līdzjūtības un mīlestības pret tiem, no kuriem Viņš šķīrās, tie vēl uzkavējās, lai mācekļus iepriecinātu. "Vai tie visi nav kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāmanto pestīšana?" (Ebr. 1:14) Kristus aizgāja uz Debesīm kā cilvēks. Mācekļi redzēja, kā padebesis Viņu uzņēma. Tas pats Jēzus, kas

kopā ar tiem bija ceļojis, runājis un lūdzis, kas ar viņiem bija lauzis maizi, kas viņu laivās bija braucis jūrā un vēl tikko līdz ar viņiem kāpis Eļļas kalnā — tas pats Jēzus nu bija aizgājis, lai apsēstos līdzās Tēvam godības krēslā. Arī eņģeļi apstiprināja, ka tas pats, kuru tie bija redzējuši debesīs uzkāpjam, atkal atgriezīsies tādā pašā veidā, kā no tiem bija aizgājis. Viņš atnāks "uz padebešiem", un "Viņu redzēs katra acs." "Pats Kungs nāks no Debesīm (..), atskanot ercenģeļa balsij un Dieva bazūnei; tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši." "Kad Cilvēka Dēls nāks savā godībā, un visi eņģeļi līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz sava godības krēsla." (Atkl. 1:7; 1. Tes. 4:16; Mat. 25:31) Tādā veidā piepildīsies mācekļiem dotais solījums: "Kad Es būšu aizgājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs." (Jāņa 14:3) Mācekļi tiešām varēja priecāties un gaidīt sava Kunga atnākšanu. {LI 694.1}

Kad mācekļi atgriezās Jeruzālemē, ļaudis tos uzlūkoja ar izbrīnu. Pēc Kristus notiesāšanas un krustā sišanas daudzi iedomājās, ka tie tagad staigās nospiesti un nokaunējušies. Viņu ienaidnieki cerēja ieraudzīt bēdīgas un nomāktas sejas, bet tā vietā tur bija saskatāms vienīgi prieks un gaviles. Viņu sejas staroja laimē, kas nav dzimusi šajā pasaulē. Tie nesēroja par pieviltajām cerībām, bet bija slavas un pateicības pārņemti. Ar milzīgu prieku tie atstāstīja notikumus par Kristus augšāmcelšanos un pacelšanos Debesīs, un daudzi pieņēma viņu liecību. {LI 694.2}

Mācekļi vairs nebaidījās no nākotnes. Tie zināja, ka Jēzus ir Debesīs un ka Viņš tos joprojām mīl. Tie zināja, ka tiem ir Draugs pie Dieva troņa, tādēļ savas lūgšanas tie Tēvam pienesa Viņa vārdā. Svētā bijībā tie locīja ceļus lūgšanā, atkārtodami drošo apsolījumu: "Patiesi, patiesi, Es jums saku, ja jūs Tēvam ko lūgsit, Viņš jums to dos Manā vārdā. Līdz šim jūs neko neesat lūguši Manā vārdā, lūdziet, tad jūs dabūsit, ka jūsu prieks būs pilnīgs." Augstāk un augstāk tie pacēla ticības rokas, pieminot spēcīgo argumentu: "Kas mūs pazudinās? Vai Kristus Jēzus, kas ir nomiris, vēl vairāk, kas ir augšāmcēlies un ir pie Dieva labās rokas, kas arī mūs aizstāv?" (Jāņa 16:23,24; Rom. 8:34) Vasarsvētku diena līdz ar Aizstāvi tiem atnesa neizsakāmu prieku — tieši tā, kā Kristus to bija apsolījis. {LI 696.1}

Viss plašais Visums gaidīja, lai apsveiktu Pestītāja atgriešanos Debesu pagalmos. Ierodoties Viņš gāja visiem pa priekšu, un Viņam sekoja augšāmcelšanās laikā atbrīvoto gūstekņu pulks. Debesu būtnes šo līksmo procesiju pavadīja ar slavas un pateicības dziesmām. {LI 696.2}

Kad tie tuvojās svētajai pilsētai, pavadošie eņģeļi aicināja: "Jūs, vārti, paceliet savas palodas, un topiet augstākas, jūs, mūžīgās durvis, lai godības Ķēniņš ieiet!" Uz to priecīgi

atsaucās gaidošā sardze: "Kas ir šis godības Ķēniņš?" To viņi teica ne tādēļ, ka nezināja, kas Viņš ir, bet tādēļ, lai dzirdētu slavas pilno atbildi: "Tas Kungs, stiprs un spēcīgs, tas Kungs, varens cīņā!" {LI 696.3}

"Jūs, vārti, paceliet savas palodas, un topiet augstākas, jūs, mūžīgās durvis, lai godības Ķēniņš ieiet!" No jauna atskan aicinājums: "Kas ir šis godības Ķēniņš?", jo eņģeļiem nekad neapnīk klausīties Viņa vārda cildināšanu. Pavadoie eņģeļi atbild: "Tas Kungs Cebaots, tas ir šis godības Ķēniņš!" (Ps. 24:7-10) {LI 696.4}

Tad Dieva pilsētas vārti tiek plaši atvērti, un, skanot neizsakāmi jaukai mūzikai, pa tiem ieiet eņģeļu pulki. {LI 696.5}

Tur atrodas godības krēsls un ap to godības varavīksne. Tur ir ķerubi un serafi. Tur ir sanākuši kopā eņģeļu pulku pavēlnieki, Dieva dēli, nekritušo pasauļu pārstāvji. Apsveikt Pestītāju ir ieradusies visa Debesu padome, pārstāvji no tām bezgrēcīgajām valstībām, pār kurām sātans bija iecerējis nodibināt savu virskundzību un kurām tas apsūdzēja Dievu un Viņa Dēlu. Tie lielā dedzībā steidzās pagodināt savu Ķēniņu, atzīmējot Viņa lielo uzvaru. {LI 696.6}

Bet Viņš tos aicina mazliet pagaidīt. Vēl ne! Viņš vēl nevar saņemt godības vainagu un Ķēniņa tērpu. Viņš ieiet pie sava Tēva. Kristus rāda savu ievainoto galvu, caurdurtos sānus un caururbtās kājas, Viņš paceļ savas rokas, kurās redzamas naglu atstātās rētas. Viņš norāda uz savas uzvaras pierādījumiem un pienes Dievam līgojamo kūlīti — tos, kas līdz ar Viņu augšāmcēlušies. Tie pārstāv neskaitāmo pulku, kas atstās savus kapus, Kungam atnākot otrreiz. Viņš tuvojas Tēvam, kurš priecājas un līksmo par ikkatru atgriezušos grēcinieku. Pirms zemei tika likti pamati, Tēvs ar Dēlu jau bija vienojušies un noslēguši derību, apņemoties glābt cilvēku, ja gadījumā sātans to uzveiktu. Viņi bija spieduši viens otram roku svinīgā solījumā, ka Kristus kļūs par cilvēces Galvotāju. Šo apņemšanos Kristus ir izpildījis. Piesists krustā, Viņš sacīja Tēvam: "Viss piepildīts!" Vienošanās bija īstenota visā pilnībā. Tagad Viņš stāsta: "Tēvs, tas ir piepildīts! Es esmu rīkojies pēc Tava prāta, Mans Dievs, un pestīšanas darbs ir pabeigts. Ja Tavai taisnībai ir dots gandarījums, tad "Es gribu, lai, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis." " (sk. Jāņa 19:30; 17:24) {LI 696.7}

Tad atskan Dieva balss, pasludinādama, ka taisnības prasība ir apmierināta. Sātans ir uzvarēts. Tie, kas pieder Kristum un kas strādā un cīnās uz zemes, ir pieņemti "mīļotajā Dēlā" (Ef. 1:6). Debesu eņģeļu un visu nekritušo pasauļu pārstāvju klātbūtnē tie tiek pasludināti par taisniem. Un, kur ir Kristus, tur būs arī Viņa draudze. "Žēlastība un

uzticība lai sastopas, taisnība un miers lai skūpstās.” (Ps. 85:11) Tēva rokas apskauj Dēlu, un atskan vārdi: “Visi Dieva eņģeļi Viņu lai pielūdz!” (Ebr. 1:6) {LI 697.1}

Ar neizteicamu prieku Debesu valdnieki, valdības un varas atzīst dzīvības Lielkunga virsvaldību. Eņģeļu pulki metas ceļos Viņa priekšā, un visus Debesu pagalmus piepilda prieka sauciens: “Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt varu, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!” (Atkl. 5:12) {LI 697.2}

Atskan uzvaras dziesmas, saplūzdamas ar eņģeļu mūzikas instrumentu pavadījumu, līdz visas Debesis, šķiet, viļņojas no gavilēm un līksmības. Mīlestība ir uzvarējusi. Pazudušais ir atrasts. Debesis skanēt skan no balsīm, kas brīnišķās slavas dziesmās pasludina: “Tam, kas sēd goda krēslā, un tam Jēram lai ir pateicība, gods, slava un vara mūžu mūžos.” (Atkl. 5:13){ LI 697.3}

No šī Debesu līksmības skata līdz mums šīs zemes dzīves takās atbalsojas Kristus iedrošinošie vārdi: “Es aizeju pie sava Tēva un jūsu Tēva, pie sava Dieva un jūsu Dieva.” (Jāņa 20:17) Debesu un zemes ģimenes ir atkal apvienotas. Mūsu dēļ Kungs ir pacēlies Debesīs, un mūsu dēļ Viņš dzīvo. “Tādēļ arī Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva, vienmēr dzīvs būdams, lai tos aizstāvētu.” (Ebr. 7:25) {LI 698.1}

Gaida Beigas